ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΜΠΡΙΤ ΕΚΛΑΝΤ

Τὴν ἀγαποῦσα σὰν τρελλός.

ΚΟΠΡΟΣ ΤΟΥ ΑΥΓΕΙΟΥ

ΕΙΝΑΙ ἐπιστολὲς τόσο καλὰ διατυπωμένες ὥστε ἂν δὲν θέλομε νὰ μεταβάλλουμε τὸν ἑαυτό μας σὲ ἀντιγραφέα, θὰ τὶς μεταφέραμε ὅπως ἀκριβῶς μᾶς τὶς μεταδίδουν.

Δεκαπέντε ἐτῶν ἱστορία αὐτὴ ποὺ μᾶς ἐμπιστεύεται ὁ ἐπιστολογράφος. Ἦταν ἡ ἐποχὴ ποὺ ὁ ἀδελφός του ἀγάπησε μιὰ κοπέλλα, τὴν πῆρε παρά τὴ θέλησι τῶν γονέων του, κι' ἔφυγε ἀπὸ τὸ σπίτι.

Σὲ μαρασμὸ οἱ γονεῖς. «Τόσος ἦταν ὁ πόνος τους, ὥστε ὅταν ἐγὼ μὲ τὴν ἐπιπολαιότητα τῶν εἴκοσι χρόνων μου τοὺς πρότεινα νὰ πάντρευχωρὶς ἀντιρρήσεις».

Ἦταν μιὰ θυσία αὐτὸ γιὰ τοὺς γονεῖς του, γιὰ νὰ μὴ φύγῃ ἡ γυναῖκα ποὺ ἠθελαν τὴ μεγαλύτερου ἀδελφοῦ.

Θυσία κάτι αὐτοκαταδίκη. Χτύπημα ἐναντίον τῆς ζωῆς του. Κανένα ἰδιαίτερο ἐνδιαφέρον γιὰ τὴ δεκαοχτάχρονη κοπέλλα ποὺ πῆρε γιὰ γυναῖκα. Δυὸ παιδιὰ ποὺ ἐνώνονται.

Πρὶν περάσῃ χρόνος ἤρθε στὴ ζωή του πρῶτο παιδί. Στὸ στρατὸ ὕστερα. Στρατιώτης, σύζυγος καὶ πατέρας σκέφθηκε ἐπὶ ἑπτὰ νὰ προσκολληθῇ στὴ γυναῖκα καὶ στὸ προσκολλήθηκε. Ἂν τοῦ ἦταν δύσκολο νὰ τὸ ἀποφύγῃ, τοὐλάχιστον νὰ τὴν ἀγαπήσῃ, καὶ νὰ βασίσουν εἰρηνικὰ τὸ ὑπόλοιπο τῆς ζωῆς, ποὺ εἶχαν νὰ διανύσουν.

Νὰ βασίσουν μονιασμένοι, ἔστω καὶ χωρὶς ἔρωτα. Δὲν θὰ ἦσαν οἱ πρῶτοι. Πόσα ἔρωτευμένα ζευγάρια ποὺ περνοῦν μέσα. σὲ θύελλες τὸ βίο τους, καὶ πόσα ἄλλα, ποὺ δὲν αἰσθάνονται μέν τὶς ἐρωτικὲς φλόγες νὰ τοὺς φλογίζουν τὰ στήθη, ἀλλὰ ἐξαντλοῦν ἁρμονικὰ τὶς μέρες τῆς συζυγικῆς ζωῆς τους.

Ἡ προσπάθεια στὴν ἀρχὴ δὲν ἀπέτυχε. Ἐμόχθησε γιὰ νὰ δημιουργήσῃ καὶ οἰκονομικὲς βάσεις. Τὰ καλὰ οἰκονομικὰ εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ εἰρηνοποιὰ στοιχεῖα. Ὅπου φτώχεια καὶ γκρίνια. Μὲ τὸ μόχθο του ὁ σύζυγος δὲν ἄφησε ρωγμὲς γιὰ νὰ περάσῃ ἡ πενία. Κάθε ἄλλο παρὰ πλούσιος. Μὲ τὶς οἰκονομίες ὅμως καὶ τὴν κατάργησι τῶν περιττῶν, τὰ κατάφερε νὰ πάρῃ ἕνα οἰκοπεδάκι καὶ νὰ φτιάξῃ ἕνα σπιτάκι. Ἕνα δεύτερο ἀγόρι συμπλήρωσε τὴ σύνθεσι τῆς οἰκογενείας.

Ὅλα ὅμως αὐτὰ δὲν ἦταν παρὰ ἐξωτερικοὶ συνδετῆρες. Ἐσωτερικὰ ἡ οἰκογένεια δὲν εἶχε δεθῆ. «... Στὴν πραγματικότητα, ἡ γυναῖκα αὐτὴ δὲν μὰ συγκίνησε ποτέ». Στὴν ἴδια καταλογίζει ὁ σύζυγος τὴν εὐθύνη. Καμμιὰ ἀποτελεσματικὴ προσπάθεια ἐκ μέρους της, ὥστε νὰ κερδίσῃ ψυχικὰ τὸν ἄντρα της.

Μήπως δὲν τὸ καταλάβαινε κι' αὐτὴ ὅτι δὲν εἶχε ἐπικρατήσει στὴ μάχη τῆς ἐπιλογῆς; Ξένοι οὐσιαστικὰ μεταξύ τους. Ὁδοιπόροι ποὺ βρέθηκαν στὸν ἴδιο δρόμο. Ἡσυχη καὶ εἰρηνικὴ ἡ πορεία τους. Ὁ κοινὸς ὅμως αὐτὸς δρόμος δὲν φέρνει πλησιέστερα τοῦ ὁδοιπόρους. Περνοῦν μαζὶ τοὺς ἀνήφορους καὶ τοὺς κατήφορους τῆς ζωῆς, λαχανιάζουν, ξεκουράζονται, ξαναρχίζουν τὴν πορεία, ἀλλὰ πιὸ ἔσα τους διατηροῦν τὶς ἀποστάσεις.

Σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο βρίσκονταν οἱ σχέσεις τοῦ ἀντρόγυνου ὅταν παρουσιάσθηκε μιὰ ἄλλη. Ἡ "Ἀλλη. Αὐτὴ ἡ ἄλλη, ποὺ ἐνεδρεύει καὶ ἄλλες μὲν φορές, ἐκτελῶντας προδιαγραμμένο σχέδιο, ἄλλοτε γιατὶ ἔρχονται οἱ συμπτώσεις, τινάζει στὸν ἀέρα ὅσα σπίτια δὲν ἀκουμποῦν πάνω σὲ στερεὰ θεμέλια.

Τὴν εἶδε τυχαία ὅταν πέρασε ἀπὸ τὸ κατάστημα ποὺ ὀποιο ἐργαζόταν. Τολμηρὸς στὶς κινήσεις, προσπελάσεις του ὁ νεαρὸς σύζυγος καὶ πατέρας δυὸ παιδιῶν, πλησίασε τὴν κοπέλλα καὶ πρότεινε νὰ τὴς κάνῃ συντροφιά. Τόσο ἁπλὰ καὶ αὐτή. Δεκαοχτὼ ἐτῶν.

Μὲ «ἀφέλειαν» της ἀποδίδει τὴν εὐκολία μὲ τὴν ὁποία ἀνταποκρίθηκε στὴν πρότασι του.

Πολλὰ χαρίσματά της ἀπαριθμεῖ: Μορφωμένη, μὲ ἁρμονικὸ σῶμα, μὲ πρόσωπο ἐκφραστικὸ καὶ ὡραῖο. Ἐκεῖνα ποὺ ἐπέβρασε ἀπάνω του ἀκόμα περισσότερο εἶναι ἡ ἀδυναμία της.

Ἡ ἀγνότητα αὐτὴ δὲν τοὺς ἐμπόδισε νὰ προωθήσουν καὶ νὰ ὁλοκληρώσουν τὶς σχέσεις τους. Δικαιολογεῖται γιὰ τὴ διαγωγὴ του ἐπικαλούμενο ὡς ἐλαφρυντικό, ὅτι κοντὰ της εὕρισκε ὅτι ἔλειπε ἀπὸ τὴν ἄλλη. Πάντα ζητεῖ ὁ ἄνθρωπος ἐλαφρυντικὰ γιὰ ν' ἀνακαλύψῃ τὶς ἑκάστοτε πράξεις του. Εἶναι τόσο φυσικό.

Καὶ πρῶτα οἱ ἀντιδράσεις τῆς παραστρατημένης κόρης: Δὲν ἐξαγριώθηκε, δὲν βυθίσθηκε σὲ ἀπόγνωσι, δὲν τοῦ ἔκανε δύσκολη τὴ διπλὴ ζωή. Οὔτε κἂν τοῦ εἶπε νὰ χωρίσουν τοὺς δρόμους. Ἀντίθετα, τὸν βεβαίωσε, ὅτι ἡ ζωή της σταματοῦσε σ' αὐτόν, ὅτι ἦταν ἀποφασισμένη νὰ μείνῃ κοντά του σ' ὅλη της τὴ ζωή, ἂν αὐτὸ ἦταν καὶ ἡ δική του ἐπιθυμία.

Ἔτσι συνέχισαν καὶ μετὰ τὴ γεννότα στὴν ἐρωτικὴ ζωή τους. Ἀκολούθησε δεύτερη ἐγκυμοσύνη μὲ δεύτερη ἰατρικὴ ἐπέμβασι.

Ἑφτὰ χρόνια κύλησαν στὴν παρανομία. «Στὸ διάστημα αὐτὸ δὲν μοῦ μίλησε γιὰ χωρισμὸ καὶ μοῦ ἔδειχνε ὅτι ἦταν εὐτυχισμένη ποὺ ζοῦσε, ἔστω κι' ἔτσι κοντά μου».

Ἐρωτευμένος καὶ ὁ ἴδιος μαζί της. "Ενας ἔρωτας ποὺ, ἀντὶ νὰ κορεσθῇ, φούντωνε ὁλοένα. «Ἡ ἀρχὴ καὶ συμπάθεια ἔγινε ἔρωτας, κι' αὐτὸς ἔπαιρνε διαστάσεις. Τὴν ἔβλεπα σὰν δεύτερη γυναῖκα μου, ἔγινε ἀπαραίτητη στὴ ζωή μου, δὲν μποροῦσα νὰ κάνω οὔτε μιὰ μέρα χωρὶς αὐτήν. Τὴν ἀγαποῦσα σὰν τρελλός. Τίποτα δὲν ἔλειπε ἀγαπήσει περισσότερο στὸν κόσμο».

Στὸ μεταξὺ καὶ τὸ σπίτι ἐν τάξει. Δὲν τὸ παραμελοῦσε. Δὲν ἔβλεπε καὶ τὸ ἀναγνωρίζει ὁ ἴδιος. Τὸ χειρότερο ἀπ' ὅλα. Αὐτοελεγχόμενος δὲν χαίρεται κἂν τὴν ἀκολασία του. Νὰ ξέρῃς τὴν ἀρρωστια σου καὶ νὰ μὴν ἔχῃς τὴν θέλησι νὰ τὴν γιατρέψῃς... Νὰ βαδίζῃς πρὸς τὸν ἠθικὸ θάνατο καὶ νὰ μὴν εἶσαι σὲ θέσι ν' ἀνακόψῃς τὴν πορεία σου.

«Τί μπορῶ νὰ κάνω γιὰ νὰ σώσω τὸν ἑαυτό μου καὶ τὴν οἰκογένειά μου; Πῶς γ' ἀλλάξω τὴ ζωή μου;»

Ρωτᾶ γιὰ πράγματα, ποὺ βοήθεια καὶ ξέρει ὁ ἴδιος. Ἡ ξένη βοήθεια τοῦ εἶναι περιττή. Ἀπὸ τὸν ἑαυτό του ἡ σωτηρία. Ἔχει τὴ δύναμι νὰ ξερριζώσῃ μὲ τὰ ἴδια τὰ χέρια του ἀπὸ τὴν ψυχὴ καὶ τὸ σῶμα του τὸ πλοκάμους τοῦ κακοήθους ὄγκου, ποὺ τὸν ἔχουν περιζώσει. Τὸ ἐγχείρημα εἶκολο δὲν εἶναι. «Ἄθλος τοῦ Ἡρακλῆ. Αὐτοὶ εἶναι κι' ἂν εἶναι ἄθλοι. Νὰ καθαρίσῃς ἀπὸ μέσα σου τὴν κόπρο τοῦ Αὐγείου. Ἀλλὰ εἶναι καὶ τὸ μόνο μέσο θεραπείας. Θὰ τὸ ἀκολουθήσῃ; Ἀμφιβάλλουμε.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

✪✪

Η ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΗ ΜΟΝΙΚ

«Ἡ πιὸ συγκινητικὴ γυναῖκα τοῦ χρόνου» ὀνομάστηκε στὴ Γαλλία ἡ Μονὶκ Ἀρμὸν μιὰ δασκάλα 21 χρόνων. Ἡ Μονίκ, ὅταν ἦταν μόλις 14 χρόνων ἐρωτεύτηκε ἕνα συμμαθητή της, τὸν Ζὰν Λουΐ, μὰ συνάντησε τὴν ἐχθρότητα καὶ τὴν ἀντίδρασι τῶν γονέων της ποὺ ἀντέδρασαν στὸν ἀρραβῶνα της μαζί του ἐξ αἰτίας τῆς διαφορετικῆς κοινωνικῆς τάξεως. Μὰ ἡ Μονὶκ δὲν ἔχασε τὸ θάρρος της καὶ ὅταν πρὶν ἀπὸ ὀκτὼ μῆνες ὁ νέος ἔμεινε παράλυτος ὕστερα ἀπὸ ἕνα αὐτοκινητιακὸ δυστύχημα, ἡ Μονὶκ τοῦ ἐπανέλαβε πὼς ἦταν πάντοτε διατεθειμένη νὰ τὸν παντρευτῇ. Τώρα, ποὺ ἔγινε ἐνήλικη, μπόρεσε νὰ τὸ κάνῃ αὐτό, χωρὶς τὴ συγκατάθεσι τῶν γονέων της. Ἡ Μονὶκ διδάσκει σ' ἕνα σχολεῖο σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπὸ τὸ σπίτι της καὶ μὲ τὰ χρήματα ποὺ κερδίζει μπορεῖ νὰ συντηρῇ καὶ τὸ σύζυγό της.

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ἱδρυτὴς : Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ—Δραγατσανίου 4 — Τηλ. 236-781

Θέματα τῆς ἐποχῆς

ΣΤΑ ΣΙΓΟΥΡΑ...

ΕΧΕΤΕ πάει σὲ ἀγῶνα «κάτς»; Στὸν ὑπογράφοντα, ἔχει συμβῆ αὐτὸ μιὰ φορὰ μόνο, ὅταν ἦταν σὲ πολὺ νεαρὴ ἡλικία καὶ ὅταν τὸ «κάτς» δὲ λεγόταν «κάτς», μὰ «ἐλευθέρα πάλη». Οὐσιαστικά, πρόκειται, ἄλλωστε, γιὰ τὸ ἴδιο ἀκριβῶς «σπόρ»: Τὸ «κάτς» εἶναι ἁπλῶς μιὰ πιὸ «ἐλευθέρα» μορφὴ τῆς ἐλευθέρας πάλης, ποὺ παρέχει περισσότερες — καὶ φυσικά, πιὸ ἐπικίνδυνες — «ἐλευθερίες» στοὺς δυὸ ἀντιπάλους.

Στὸν ἱστορικό, λοιπόν, ἐκεῖνο ἀγῶνα ἐλευθέρας πάλης, ποὺ εἶχε γίνει στὸ Παναθηναϊκὸ Στάδιο, ἀντιπαλοι ἦταν ὁ περίφημος Τζὶμ Λόντος — ἐθνικὴ δόξα τῆς προπολεμικῆς ἐποχῆς — καὶ ἕνας ἀρκουδάνθρωπος ρωσικῆς, νομίζω, καταγωγῆς, ὁ Κἀβριάνι, ποὺ σοῦ προξενοῦσε δέος πρὶν ἀκόμη τὸν δῇς ἀπὸ κοντά, ἀπὸ τὶς φωτογραφίες του καὶ μόνο.

Ὁ Τζὶμ Λόντος φοροῦσε τότε στὴ μέση του τὴν «ἀδαμαντοκόλλητη ζώνη», ποὺ συμβόλιζε τὸν τίτλο τοῦ παγκόσμιου πρωτοπαλαιστῆ, καὶ ὁ Κἀβριάνι φιλοδοξοῦσε νὰ τοῦ τὴν ἀφαιρέσῃ. Ἡ φιλοδοξία αὐτὴ τοῦ ἀρκουδανθρώπου, μὲ τὸ ἐξαιρετικὰ ἐπίφοβο παρουσιαστικό, εἶχε βυθίσει σὲ ἀγωνία τὸ πανελλήλιο. Θάταν τρομερὸ — ἀναλογιζόντουσαν ὅλοι — νὰ συμβῇ κάτι τέτοιο, καὶ μάλιστα μέσα στὸ Παναθηναϊκὸ Στάδιο. Ἂν συνέβαινε αὐτό, ἂν ἔχανε ὁ Τζὶμ Λόντος τὴν «ἀδαμαντοκόλλητη ζώνη», θάπρεπε νὰ κηρυχθῇ ἐθνικὸ πένθος, μὲ σημαίες μεσίστιες καὶ τριήμερη ἀργία τῶν δημοσίων καταστημάτων.

Εὐτυχῶς, τὸ ἀπευκταῖο αὐτὸ δὲν συνέβη. Ὁ πρωτοπαλαιστὴς μας πέρασε τραγικὰ δύσκολες στιγμὲς στὰ χέρια τοῦ ἀρκουδανθρώπου, μὰ στὸ τέλος βγῆκε νικητής. Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς ἡ εὐτυχισμένη αὐτὴ ἐξέλιξι τοῦ ἱστορικοῦ ἀγῶνα πραγματοποιήθηκε κατὰ τρόπο κάπως παράδοξο καὶ ἀπροσδόκητο.

Ὁ Κἀβριάνι, ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ ὁ διαιτητὴς ἔδωσε τὸ σύνθημα γιὰ τὴν ἔναρξι τοῦ ἀγῶνα, ὑπερεῖχε συντριπτικά. Ἅρπαζε τὸν ἀντίπαλό του ἀπ' ὅπου τὸν εὕρισκε, τοῦ ἔστριβε τὰ χέρια, τοῦ ἐξάρθρωνε τὰ πόδια, τοῦ μάγκωνε τὸ κεφάλι, τὸν κατατυραννοῦσε μὲ ἀφάνταστο σαδισμό. Ἐκεῖνος βέβαιος σὰν ἀρνί, ποὺ τὸ πᾶνε γιὰ σφάξιμο. Ἀλλοτε πάλι, ἄφηνε μιὰ διαπεραστικὴ κραυγὴ πόνου, ποὺ ξέσκιζε τὸν διάφανο καλοκαιριάτικο οὐρανὸ καὶ μάτωνε τὶς καρδιές μας. Μαζί του, ὑποφέραμε φριχτὰ ὅλοι: ἐνενήντα χιλιάδες θεατές, ποὺ εἴχαμε πάει νὰ τὸν χειροκροτήσωμε νικητὴ καὶ τὸν βλέπαμε, μὲ σπαραγμὸ ψυχῆς, νὰ τραβᾶῃ τὰ πάνδεινα στὶς τρομερὲς χεροῦκλες τοῦ ξένου.

Ξαφνικά, ὅμως, ὅλα ἀλλάξανε ὡς διὰ μαγείας. Ὁ ἀρκουδάνθρωπος φάνηκε σὰν νὰ κουράστηκε ἢ σὰν νὰ μὴν ἤξερε τί ἄλλο ἀκόμη θάπρεπε νὰ κάνῃ, γιὰ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν τελική νίκη. Τότε, ὁ πρωτοπαλαιστής μας πέρασε στὴν ἀντεπίθεσι. Ἄτρωτος ἀπὸ τὰ τόσα μαρτύρια ποὺ εἶχε τραβήξει, φρέσκος - φρέσκος, σὰ νάχε μόλις πάρει τὸν ὕπνο του καὶ τὸ πρωϊνό του, ἄρχισε νὰ ἐφαρμόζῃ στὸν Κἀβριάνι τὶς ἴδιες λαμπρὲς ποὺ εἶχε ἐφαρμόσει ἐκεῖνος: Τώρα, ἀντὶ νὰ βογγᾶῃ ὁ Τζὶμ Λόντος, βογγοῦσε ὁ ἀρκουδάνθρωπος. Μὰ δὲν τοῦ ἔμελλε νὰ βογγήσῃ γιὰ πολὺ ἀκόμη: Ὁ πρωτοπαλαιστής μας τὸν ἅρπαξε στὰ χέρια του, τὸν σήκωσε ψηλά, σὰ νάταν πούπουλο, καὶ τὸν στριφογύρισε μιά, δυό, τρεις φορὲς πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του. Ἦταν ἡ σπεσιαλιτέ του: τὸ περίφημο «ἀεροπλανικὸ κόλπο». Ἀφοῦ τὸν στριφογύριζε, τὸν ἔκσφενδόνισε, μὲ πολλὸ δισκοβόλου, στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ ρίγκ. Ὁ Κἀβριάνι ἔμεινε ξερός, τέζα! Ὁ διαιτητὴς ἔσκυψε ἀπὸ πάνω του, μέτρησε ὣς τὸ δέκα, μὰ ὁ ἀρκουδάνθρωπος οὔτε σάλεψε. Μιὰ θύελλα ἀπὸ ζητωκραυγὲς ὑποδέχτηκε τὸν μεγάλο ἐθνικὸ θρίαμβο, ἐνῶ ψηλά, στὶς τελευταῖες σειρὲς τῶν κερκίδων, οἱ πιὸ ἐνθουσιώδεις ἄναψαν φωτιὲς μὲ τὶς ἐφημερίδες, ποὺ εἶχαν φέρει μαζί τους εἰδικὰ μ' αὐτὸ τὸ σκοπό.

★

Ἀπὸ τότε, δὲν ἔτυχε νὰ ξαναδῶ ἀγῶνα ἐλευθέρας πάλης ἢ «κάτς». Παρ' ὅλο, ὅμως, ποὺ ἡ πεῖρα μου ἔμεινε τόσο περιωρισμένη, ἀπόχτησα τὴν εἰδικότητα — ποὺ τὴν ἔχουν ἀποχτήσει, ἀσφαλῶς, καὶ πάρα πολλοὶ ἄλλοι — νὰ προβλέπω μὲ ἀλάνθαστη ἀκρίβεια, ὄχι μόνο τὸ ἀποτέλεσμα κάθε ἀγῶνα, μὰ καὶ τὶς φάσεις, ποὺ θὰ προηγηθοῦν.

"Οταν, ἕνα χρόνο ἀργότερα, ὁ Τζὶμ Λόντος πάλαιψε μ' ἕνα ἄλλο κοσμοξακουσμένο θηρίο — ἀφρικανικῆς προελεύσεως αὐτὴ τὴ φορά — ἤμουν σίγουρος πὼς θἄβγαινε καὶ πάλι νικητής, ἀφοῦ θἄ περνοῦσε τραγικὰ δύσκολες στιγμὲς στὸ μεγαλύτερο μέρος τοῦ μάτς. Οἱ περιγραφές, ποὺ διάβασα στὶς ἐφημερίδες τὴν ἄλλη μέρα, ἐπιβεβαίωσαν ἀπόλυτα τὶς προβλέψεις μου.

Ἀπὸ τότε, δὲν ἔχασα τὴν αἰσιόδοξη πεποίθησι πὼς, κάθε φορὰ ποὺ θὰ παλεύουν Ἕλληνας μὲ ξένο στὰ ἑλληνικὰ ρίγκ, στὴν ἀρχὴ θὰ ὑπερέχῃ ὁ ξένος, μὰ νικητὴς θὰ βγαίνῃ πάντα ὁ "Ελληνας.

Ἡ ἴδια αὐτὴ πεποίθησι μοῦ γεννήθηκε καὶ πρὶν ἀπὸ λίγο καιρό, ὅταν εἶδα στὸν καθημερινὸ Τύπο, πλάϊ στὴ φωτογραφία ἑνὸς τεραστιόδως ἄχημου ὄντος, μὲ ὀγκώδες σῶμα γεμάτο μῦς καὶ πελώριο κεφάλι, τὴν ἀκόλουθη συναρπαστικὴ διαφήμισι: «Ἀδριον Κυριακὴν ὥρα 8.30 μ.μ. ὁ μεγαλύτερος καὶ πιὸ ἔνδια φέρων ἀγὼν κάτς. Ὁ τερατώδης καὶ ἀήττητος Ἄνθρωπος - Γορίλλας ἐναντίον τοῦ πρωτοπαλαιστοῦ μας Χ. εἰς ἀγῶνα μέχρις ἐξοντώσεως. Ἄνευ διαιτητοῦ! 2 γιατροὶ καὶ 2 φορεῖα θὰ εἶναι ἑτοιμα πρὸς δρασιν! Ὁ ἀγὼν προβλέπεται ἐξοντωτικὸς καὶ μέχρις ἀχρηστεύσεως τοῦ ἑνὸς ἐκ τῶν δύο παλαιστῶν».

Ἡ ἐξέλιξι τοῦ μάτς, ἀρκετὰ διαφορετικὴ ἀπὸ ἐκείνη, ποὺ «πρόβλεπε» ἡ διαφήμισι, πέρασε σὰν ἀστραπὴ ἀπὸ τὴ σκέψι μου. Ἀποφάσισα, μάλιστα, νὰ προκαλέσω καὶ σὲ στοίχημα ὁποιον τυχὸν θὰ διαφωνοῦσε μὲ τὶς προβλέψεις μου.

Ὁ τερατώδης καὶ ἀήττητος "Ανθρωπος - Γορίλλας θὰ ἡττηθῇ, δηλώσω μὲ ἔφος πυθίας. Ὁ ἔνδοξος πρωτοπαλαιστής μας Χ. θὰ περάσῃ φριχτὲς στιγμὲς ἀγωνίας στὰ χέρια του. "Ομως, σὲ μιὰ στιγμὴ ποὺ θὰ φαίνωνται ὅλα πιὰ γιὰ χαμένα, θὰ ξυπνήσουν ἄγνωστες δυνάμεις μέσα του καὶ θὰ συντρίψῃ τὸν "Ανθρωπο — Γορίλλα μὲ μιὰ ἐξουθενωτικὴ λαβή. Οἱ δυὸ γιατροὶ καὶ τὰ δυὸ φορεῖα δὲν θὰ χρησιμοποιηθοῦν. Ἀπὸ ἀχρηστευθῆ. Θὰ χρειασθοῦν καὶ οἱ δύο, γιὰ μιὰ ἄλλη φορά. Ποιός πάει ἔτσι; Σὲ μιὰ λεπτομέρεια ἀν πέσω ἔξω, κερδίζετε!

Ἡ προσφορά μου ἦταν σκανδαλιστική, ἀλλὰ — περίεργο — κανεὶς δὲν τὴ δέχτηκε. Φυσικά, τὴν ἄλλη ἠδίσει τὸ στοίχημα...

ΦΑΙΔΡΟΣ ΜΠΑΡΛΑΣ

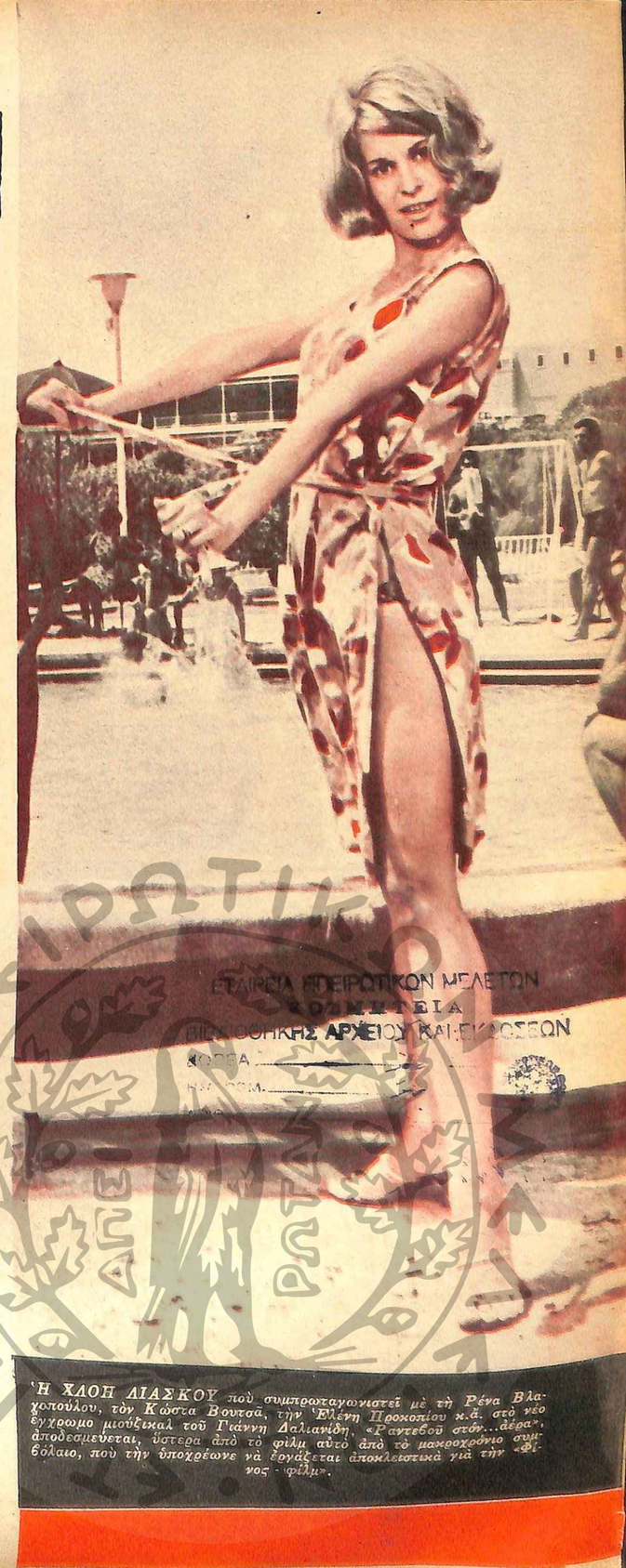

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΕΡΕΥΝΗΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

Ἡ ΧΛΟΗ ΛΙΑΣΚΟΥ ποὺ συμπρωταγωνιστεῖ μὲ τὴ Ρένα Βλαχοπούλου, τὸν Κώστα Βουτσᾶ, τὴν Ἑλένη Προκοπίου κ.ἄ. στὸ νέο ἐγχρωμο μιούζικαλ τοῦ Γιάννη Δαλιανίδη, «Ραντεβοὺ στὸν...ἀέρα», ἀποδεσμεύεται, ὕστερα ἀπὸ τὸ φιλμ αὐτὸ ἀπὸ τὸ μακροχρόνιο συμβόλαιο, ποὺ τὴν ὑποχρέωνε νὰ ἐργάζεται ἀποκλειστικὰ γιὰ τὴν «Φίνος - Φίλμ».

ΓΙΑ ΝΑ ΓΝΩΡΙΣΕΤΕ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

ΛΕΥΚΑΔΑ

Τό εἰδυλλιακό νησί τοῦ χοροῦ καί τῆς ποιήσεως

Ἡ γενέθλια πατρίδα τοῦ Βαλαωρίτη καί τοῦ Σικελιανοῦ
Ἡ πραγματική... Ἰθάκη κατά τόν ἀρχαιολόγον Δαϊρπφελδ

Η ΛΕΥΚΑΔΑ ἔγινε γνωστή τόν τελευταῖο καιρό στό πλατύτερο ἑλληνικό καί ξένο κοινό ἀπό τήν ἐτήσια ὀργάνωσι τῶν ἑορτῶν Λόγου καί Τέχνης πού καθιερώθηκανε ἀπό τό 1955 κι' ἀποκτήσανε σιγά-σιγά διεθνῆ πνευματική καί καλλιτεχνική ἀκτινοβολία. Χιλιάδες ντόπιοι καί ξένοι κατακλύζουνε κάθε Αὔγουστο τό δροσερό, εὐλογημένο νησί τῆς ἐλιᾶς καί τοῦ πεύκου, γιά νά παρακολουθήσουν τό ἰδιότυπο «φολκλοριστικό» φεστιβάλ πού περιλαμβάνει στό πλουσιώτατο πρόγραμμά του, μουσικές, θεατρικές καί χορευτικές ἐκδηλώσεις ἀπό γνωστά καλλιτεχνικά συγκροτήματα τῆς Ἀνατολῆς καί Δύσεως.

Ὕστερα οἱ ξένοι ἐπισκέπτται ἐπισκέπτονται τό μεγάλο νησί τοῦ Ἰονίου, ἐπιχειροῦνε διαδρομή στά σμαραγδένια νησάκια, πού τό πλαισιώνουν ἀπό γρέγο μέχρι σιρόκο, γιομίζουν τήν κουρασμένη ψυχή τους μέ δροσοῦλες καί μυρουδιές, μέ λαλήματα τζιτζικιῶν καί ἁρμηρές ἀνάσες τοῦ πελάου.

Ἡ Λευκάδα οὐσιαστικά εἶναι δεμένη μέ τήν τραχεῖα γειτονική στεριά τῆς Αἰτωλοακαρνανίας. Στενό μπουγάζι χωρίζει τό νησί ἀπό τίς στεριές τῶν βουνῶν, καί μιά κινητή γέφυρα, χωρίζει καί σμίγει τά σύνορα τοῦ Ἰονίου μέ τήν Δυτική Στερεά. Ἡ ρωμαλέα, βουνίσια πνοή τῆς Ἀκαρνανίας, πού φυσάει τόν πυρωμένον ἄνεμο τῆς ἀθάνατης μνήμης τῶν καριοφυλιῶν, κι' ἡ δροσερή ἀνάσα τοῦ νησιοῦ μέ τά ἥμερα παράλια, τά βουκολικά χωριά, τά σμαράγδινα νησιωτικά ὄνειρα, σμίξανε καί βρήκανε τήν τελειότερη μορφή καί τήν πιό ἐράσμια ἔκφρασι στήν λυρική ποίησι τῶν δυό κορυφαίων βάρδων τῆς Λευκάδας, τοῦ Ἀριστοτέλη Βαλαωρίτη καί τοῦ Ἀγγέλου Σικελιανοῦ. Ὁ πρῶτος στό μεγάλο σ' ἔκτασι ἐπικολυρικό ποίημά του «Φωτεινός» ἐγκωμιάζει τόν ἀκατάδεκτο μόχθο καί τό κουράγιο τοῦ Λευκαδίτη ἀγρότη στήν πατρογονική γῆ του, πού στενάζει κάτω ἀπό τήν δεσποτική τυραννία τοῦ ξένου ἀφέντη του, (Ἐνετοῦ) κι' ὁ Σικελιανός μέ τήν λυρική μεγαληγορία του ὑμνεῖ τήν θεοκριτική ὀμορφιά τῆς πατρίδας του μέ τά γραφικά παράλια καί τά σμαραγδένιο περιδέραιο τῶν νησιῶν, πού τήν περιζώνουν. Κι' ἀλήθεια στήν Λευκάδα σμίγουνε σέ ἰδανικόν ὑμέναιον οἱ δυό ἰδιότυπες ὁμορφιές τοῦ βουνοῦ καί τῆς θάλασσας καί συνθέτουν τό κάλλιμα, τό ὕφος καί τήν ἀτμόσφαιρα πού ἐντυπωσιάζει καί θέλγει τόν ἐπισκέπτη, τόν τουριστή, τόν φιλότεχνο.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΓΙΑ ΜΑΥΡΑ ΣΤΟΝ «ΛΕΥΚΑΤΑ»

Τό ξακουστό αὐτό νησί μέ τήν τραγική ἱστορία καί τήν ἀνελέητη μοῖρα ἀνάμεσα στούς αἰῶνες ἔχει τό σχῆμα ἀγκλαδιοῦ, μέ ἀκρωτήρια καί κάβους στήν βορεινή καί στήν νοτία πλευρά του. Τό συνολικό μῆκος του ἀπό τό ἀκρωτήρι τοῦ φουρίου τῆς Ἁγίας Μαύρας μέχρι τό θρυλικό ἀκρωτήρι τοῦ Λευκάτα εἶναι 34 περίπου χιλιόμετρα. Τό πλάτος του ἀπό τήν χερσόνησο τοῦ Βλυχοῦ μέχρι τό Δράπανο, στά δυτικά κατάγιαλα εἶναι 15 χιλιόμετρα. Μιά κεντρική δροσερά ἀπό τόν βοριά πρός τόν νότο, σ' ὅλα τά μάκρος τοῦ νησιοῦ, τό χωρίζει στά δυό. Ψηλότερες κορφές του εἶναι τά «Σπαυράτα» (1142 μέτρα), ἡ Ἐλάτη (1126) καί τό Κομμένο βουνί (1097 μέτρα).

Τό βουνό κατηφορίζει μέ ἀναβαθμούς, (μικρές δροσερές κοιλάδες, ξέφατα, κατηφορίες, ὁμαλά διάσελα), γιά νά καταλήξη ἀπότομη μέρια στήν κατάφυτη καμποτοπιά τῆς Βασιλικῆς κι' ἀπό τήν ἄλλη στά ἀπόκρημνα βράχια τοῦ ἀκρωτηρίου Λευκάτα. Τό νησί ξεδιπλώνει τρεῖς καρπερές πεδιάδες τήν «Φλέβα» στά νοτιοανατολικά τῆς πολιτείας, τόν κάμπο τοῦ Νυδριοῦ στήν ἀνατολική πλευρά τοῦ νησιοῦ καί τόν κάμπο τῆς Βασιλικῆς. Οἱ δυό πρῶτες πρασινίζουν μέ τήν ἀσημοφεγγάτη εὐλογία τῶν ἐλαιώνων καί τῶν περιβολιῶν μέ τίς χρυσές πορτοκαλιές καί τίς νεραντζιές κι' ἡ τρίτη σμαραγδίζει μέ τά πολύκαρπα ἀμπέλια καί τά σιτάρια της. "Οταν γυρίζουνε στήν Λευκάδα τ' ἀποδημητικά χελιδόνια καί φρεσκάρουν οἱ πελαγίσιοι ἄνεμοι, ὅταν ξανάρχωνται οἱ κοῦκοι νά τερερίσουν τό φῶς ἱλαρόν στ' ἀπόσκια, μέ τίς καμπάνες τοῦ ἑσπερινοῦ καί τίς θαλασσινές διολέτες τοῦ Ἰονίου, μιά μεθυστική μοσχοβολιά ἀπό τά λουλουδισμένα λεμονόδεντρα καί τίς πορτοκαλιές κατακλύζει τήν ψυχή καί βαλσαμώνει τόν πόνο. Μακρυά-δεξιά καί ζερβά νεροφεγγίζουν οἱ θάλασσες τοῦ Ἰονίου, ὅσο φθάνει τό μάτι.

Ἡ Λευκάδα διατηρεῖ καί στήν καρδιά τοῦ καλοκαιριοῦ κελαρυστές πηγές, κεφαλόβρυσα καί τραγουδιστές νεροσυρμές, ὅπως τό Δημοσάρι, ὁ Βάρδας, πού καταλήγει στή λιμνοθάλασσα, τό Λαγγάδι τοῦ Ρουπακιά πού πηγάζει ἀπό τό χωριό Χορτάτα, καί ἡ ρεματιά τοῦ Ἅη-Πέτρου.

ΤΟ ΠΕΡΙΔΕΡΑΙΟ ΤΩΝ ΝΗΣΙΩΝ

Τά χωριά τῆς Λευκάδας, ψαριόχωρια στά ἥμερα ἀνατολικά παράλια καί στριφνά, ἄγρια στά δυτικά, ἀγροτικά στό κέντρο καί ποιμενικά στίς προσβάσεις τοῦ βουνοῦ, ζοῦνε μέ τόν καθημερινό μόχθο, κοιμοῦνται μέ τόν ἀποσπερίτη τό λύχνο καί ξυπνᾶνε μέ τόν αὐγερινό στό λειρί τοῦ σαλπιγκτῆ πετεινοῦ. Κοντολογῆς ζοῦνε ἥρεμα, ἀνεπαίσχυντα, εἰρηνικά, ὅπως λέει ὁ ψαλμός, τρυγάνε τ' ἀμπέλια τους καί συγκομίζουν τά ζουμερά φροῦτα τῶν περιβολιῶν τους, καλλιεργοῦνε τήν γόνιμη γῆ, μ' ἄλλα λόγια στέρνουν καί θερίζουν τόν μόχθο τους. Κι' εἶναι τά χωριουδάκια αὐτά πού πνίγονται στό πράσινο ἢ βιγλίζουν τήν θάλασσα ἡ Ἀπόλπαινα, οἱ Καρυᾶτες, ἡ Κατούνα, ἡ Νικιάνα, τό Νυδρί, τό Βλυχό, τό Νιοχώρι, ὁ Πόρος, τό Φτερνό, ἡ Βουρνικία, ἡ Βασιλική, ὁ Ἅη Πέτρος, τά Χορτάτα, ἡ Ἄνω Ἐξάνθεια, ὁ Δρυμώναις, ὁ Ἅη Νικήτας, οἱ Τσουκαλάδες, τό Φρύνι, ἡ Καρυά κλπ. Μά ἐκεῖ πού εἶναι συγκεντρωμένη ἡ θαλασσινή κι' ἡ πευκίσια ὁμορφιά, εἶναι τά χαριτωμένα, εἰδυλλιακά νησιά τῶν ἀνατολικῶν παραλίων. Τό μαγικό αὐτό ἀρχιπέλαγος τῶν μικρῶν νησιῶν πού φέρουνε τ' ὄνομα Χελωνάκι, Σπάρτη, Μαδουρή, Σκορπιός, Μεγανήσι, ἡ Τάφος, Θηλειά, Κυθρό, Ἀρκούδι, Κάλαμος, Καστός κλπ., εἶναι σάν σμαράγδινα ἐπιφωνήματα θαυμασμοῦ μπροστά στό βαθυκύανο θαῦμα τοῦ Ἰονίου, ἢ σάν πετρωμένοι, καταπράσινοι φθόγγοι θαλασσινῆς συμφωνίας πού ἀκούγεται ἀπό τά Ὁμηρικά χρόνια καί ἀντηχεῖ σέ στεριές καί πελάη μέχρι σήμερα. Τά νησιά αὐτά πνίγονται στό πράσινο τῆς ἐλιᾶς, τοῦ πεύκου, τῆς ἀγριοχαρουπιᾶς, τῆς γκορτσιᾶς. Δαντελωτά ἢ γραμμένα παράλια μέ ἀμλωτά ἢ γραμμένα βράχια, προμουδιές, σιντεφένια βράχια, προμουδιές, σιντεφένια στεναγμούς σκαλοῦνε μ' ἐρωτικούς στεναγμούς τῶν νερῶν τόν περαστικό καί τόν ταξιδιώτη νά χαρῇ τήν μοναδικήν ὁμορφιά τους. Μιά διαδρομή μέ μηχανοκίνητο κοττεράκι στά τρισχανοκίνητο κοττεράκι στά νησιά εἶναι ὄνειρο. Κλείνεις τά μάτια καί κάτω ἀπό τά βλέφαρά σου, γαλανίζει τό μοσχορεμερισμένο Ἰόνιο. Βουτᾶς τό κατάκοπο, ἱδρωμένο χέρι σου στό γαλάζιο κούσταλλο τῶν νερῶν, πού λάζιο κούσταλλο τῶν νερῶν, πού διαφεγγίζουν τούς πρωϊνούς ρεμβασμούς τοῦ Ἐθεοῦ καί σταζοβολάνε ἀπό τά δάκτυλά σου σμαράγδια. Θεέ καί Κύριε, πόση ἀσπατάλητη, μοναδική γοητεία στά Λευκαδίτικα αὐτά νησιά, μέ τά ἥμερα πεῦκα καί τίς συλλογισμένες ἐλιές πού ραντίζουν τήν θάλασσα ἴσκιο!

Ἡ πολιτεία τῆς Λευκάδας καί τό ἰχθυοτροφεῖον της, περιζωμένο μέ καλαμένιους στύλους. Ἐδῶ στήν περιοχή αὐτή τῆς Λιμνοθάλασσας, ἀνάμεσα Κάστρου καί γειτονικῆς στεριᾶς, ξεπέφτει τό πιό λαχταριστό ψάρι πού διοχετεύεται παντοῦ.

Η ΜΑΔΟΥΡΗ ΤΟΥ ΒΑΛΑΩΡΙΤΗ ΚΙ' Ο ΣΚΟΡΠΙΟΣ ΤΟΥ ΩΝΑΣΗ

Δυό ἀπό τά ὁμορφότερα νησιά τοῦ ἀρχιπελάγους τῆς Λευκάδας εἶναι ἡ Μαδουρή, ἰδιοκτησία τῆς οἰκογενείας τοῦ ποιητῆ Ἀριστοτέλη Βαλαωρίτη, κι' ὁ Σκορπιός τοῦ μεγαλοεφοπλιστῆ Ὠνάση. Καί τά δυό εἶναι κατάφυτα μέ ἐλαιῶνες καί ὁμπρελλωτά πεῦκα. Ἀμουδερά παράλια πλαισιώνουν τό πράσινο, σιγανοί φλοῖσβοι κυμάτων συνοδεύουνε τήν μονότονη μουσική τῶν τζιτζικιῶν πού χαίρονται τό φῶς, τήν δροσιά τοῦ πελάου, τήν ἡσυχη, ἀγιασμένη γαλήνη, πού κατακάθεται σάν οὐράνια πνοή στά σιγαλιασμένα νερά. Μά πόση διαφορά τό ἕνα ἀπό τ' ἄλλο νησί. Στή Μαδουρή, μέ τ' ἀρχοντικό τοῦ Βαλαωρίτη καί τήν ταρατσωμένη ἐξέδρα πάνω ἀπό τήν θάλασσα, εἶναι χυμένη ἡ ὁμορφιά χωρίς κοκκινάδι καί ρίμελ στά μάτια, καί στ' ἄλλο, βασιλεύει ὁλοῦθε ἡ ἐξοργιστική ἐπίδειξι, ὁ νεοπλουτισμός, ἡ κούφια καί ματαία παρουσία τοῦ πλούτου πού δέν ἔχει κι' οὔτε μπορεῖ νάχη καρδιά, στοχασμό καί ἀνθρώπινο αἷμα. Ὁ Ὠνάσης, τό ἀνθρώπινο αὐτό θεριό μέ τά μαῦρα ματογιάλια πού δέν χορταίνει νά μαζεύη χρυσάφι, καράδια, πετρέλαια... ἀγόρασε τόν σμαράγδινο Σκορπιό, ξεμπαρκάρησε στό θεοκριτικό νησί μπουλντόζες, συνεργεῖα, μαραγκούς, οἰκοδόμους, πελεκήσανε τά πεύκα, ἐξαφάνισαν τά πουλιά καί τά τζιτζίκια, στήσανε παλάτια, ξενοδοχεῖα, ταβέρνες, καί κάθε λογῆς ἀποβάθρες. Μιά καμαρατη θλιμηγώς τοῦ μεγαλοεφοπλιστῆ διασχίζει κάπου-κάπου τή θάλασσα, ξεμπαρκάρει τήν Κάλλας ἢ ἄλλο λαμπερό ἀστέρι τοῦ τραγουδιοῦ, τοῦ σινεμᾶ ἢ τοῦ πλούτου καί τό παρατέτσμα κλείνει. Ἀγρυπνοι φρουροί κρατοῦν σκοπιές καί διαφεντεύουν στά παράλια νά μή ζυγώνη κανένας τό ψιμμυθιωμένο (τί κρίμα στ' ἀλήθεια) νησί σάν νά εἶναι παλιό βενετσιάνικο κάστρο. Ὁ πελαῖσιος ἀγέρας ταξιδεύει τήν μουσική ἀπό τό νησί τοῦ μαχαραγιᾶ μέ τό γκαζέδικο στόλο καί τ' ἀραβικά πετρέλαια. Μήτε φωτογράφος μπορεῖ ν' ἀποτυπώση τήν θεατρινίστικη προβολή τοῦ Σκορπιοῦ, μήτε Λευκαδίτης νά ἰδῇ καί ν' ἀκούσῃ. Αὐτά κάνει ὁ πλοῦτος κι' ἡ φορτωμένη χρυσάφι νεοπλουτική, ματαία ἐπίδειξι.

Τ' ΑΡΧΟΝΤΙΚΟ ΤΟΥ ΒΑΛΑΩΡΙΤΗ

Εἶχα τήν τύχη νά ἐπισκεφθῶ τό θεοκριτικό νησί τοῦ Βαλαωρίτη, τήν μαγική Μαδουρή, ὅπου ἀπολαβαίνουν τήν δροσιά καί τόν ἴσκιο οἱ ἀπόγονοι τοῦ μεγάλου ποιητῆ, κοσμοπολίτικοι ἄνθρωποι μέ παιδεία, ποιητική καί μουσική καλλιέργεια, ἀρχοντιά καί εὐγένεια. Ὁ ἔργεια, ἀρχοντιά καί εὐγένεια. Ὁ ἔργεια, ἀρχοντιά καί εὐγένεια. Ὁ ἔργεια, ἀρχοντιά καί εὐγένεια. Ὁ ἔργεια, ἀρχοντιά καί εὐγένεια. Ὁ ἔργεια, ἀρχοντιά καί εὐγένεια. Ὁ διδισέγγονος τοῦ ποιητῆ Νέανος Βαλαωρίτης, μοντέρνος ποιητής μέ ἦθος κι' ἀληθινήν, ὑποχρεωτικήν εὐγένεια γίνεται ξεναγος σ' ὁποιον ἐκδρομέα, περιηγητή ἢ φιλότεχνο θέλει νά ἰδῇ τό σμαραγδένιο νησί. Τ' ἀρχοντικό εἶναι διόροφο μέ μπαλκόνι, μεγάλα παράθυρα, γραφικῆ θεράντα - ταράτσα. Ὁ ξεναγός δείχνει τήν ἐλιά, στόν ἴσκιο τῆς ὁποίας καθότανε ὁ ποιητής τῆς «Κυρᾶ Φροσύνης» κι' ἐρέμβαζε ἢ ἔγραφε τά πρωϊνά. Σέ ὑπόγειον ἀποθήκη διατηρεῖται τό στενόμακρο κότερό του. Μέ τό σκαφίδι αὐτό ὁ βασανισμένος καί κυνηγημένος ἀπό τήν μοῖρα, ποιητής, ἀρματολός, ριζοσπαστικός βουλευτής συργιανοῦζοσπαστικός βουλευτής συργιανοῦσε στή θάλασσα, γιόμιζε τήν λυρική ψυχή του μέ τό ἀκυμάτιστο θαλασσινό θαύμα. Τό γραφεῖο του, στόν κάτω ὄροφο, διατηρεῖται ὅπως τ' ἄφηκεν, προτοῦ πεθάνει σέ ἡλικία 55 ἐτῶν τό 1879 στήν Λευκάδα του. Στούς τοίχους πορτραῖτα μεγάλων Ἰταλῶν καί Ἑλλήνων ποιητῶν, τοῦ Καρντούτσι, τοῦ Λεοπάρδι, τοῦ Δάντη, τοῦ Ἀριόστου, τοῦ Φωσκόλου, τῆς πεντάμορφης γυναίκας του Ἐλαΐσιας π' ἀγαποῦσε μέ πάθος ὁ ποιητής, φωτογραφίες τῶν παιδιῶν του. Σέ μιά βιτρίνα κοχύλες, διομαντένια ὀστρακα, φροῦτα τῆς θάλασσας. Ἐδῶ πέρα ἀνασαίνεις τήν λευτεριά τῆς ἀγάπης καί τήν μυρωδιά τῆς ποιητικῆς ἀρετῆς. Παρακάτω ἀπό τό ἀρχοντικό εἶναι τό ναΐδριο τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, ὅπου ἐκκλησιαζόντανε ἡ οἰκογένεια τοῦ Βαλαωρίτη. Στόν ναΐσκον αὐτό ἀνα χρόνο προτοῦ καλέση ὁ τρισάρδειστος, ἡ Ὀθωμανίδα «Φιρδεύς», Ἐμῆν - Βέη ἀπό τήν Κορυτσά, πού πίστευε πώς μονάχα μέ τήν ἕνωσι Ἑλλήνων καί Ἀλβανῶν (λαῶν ἀδελφῶν κλπ.) θά γινότανε ἡ λευτεριά κι' ἡ ἀποκατάστασι τῆς Ἀλβανίας—Ἑλλάδος. Ὕστερα ἀπό τόν τραγικό θάνατο τοῦ φιλέλληνα συζύγου της, ἡ γυναίκα του Φιρδεὺς μέ τόν γιό της Μπεσίμ φιλοξενήθηκεν ἀπό τόν Βαλαωρίτη στήν Μαδουρή. Ἡ Ἀλβανίδα ζήτησε νά βαφτιστῇ Χριστιανή. Ὁ ποιητής βαδύτατα συγκινημένος κάλεσε τόν ἡγούμενο τοῦ μοναστηριοῦ τῆς Κοκκινης Ἐκκλησιᾶς Λευκάδος πατα-Βησσαρίωνα Κατοχιανό νά ἱερουργήσῃ τό μυστήριον. Στό πιστοποιητικό, ἱστορικό κείμενο πού διατηρεῖ ἡ οἰκογένεια Βαλαωρίτη διαβάζομε:

«Ὁ ἡγούμενος τῆς ἐν Λευκάδι Ἱερῆς Μονῆς Κοκκίνης Ἐκκλησιάς καί ἐφημέριος τοῦ ἐν τῇ νήσῳ Μαδούρη ἱεροῦ ναοῦ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου πιστοποιεῖ, ὅτι προσῆλθεν αὐτῷ ἡ κυρία Φιρδεὺς Ὀθωμανίς μετά τοῦ υἱοῦ της Μπεσίμ, ἡ μέν ἐτῶν 22, ὁ δέ 3 ἐτῶν, ὡς ἐκ τῶν παρουσιασθέντων ἐγγράφων ἀποδεικνύεται, καί ἠτήσατό μοι ὅπως κατά τό ἔθος τῆς ὀρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας βαπτίσω αὐτούς. Ἐγώ δέ ἀσμένως δεχθείς καί κατηχήσας αὐτούς κατά τούς κανόνας τῆς Ἁγιωτάτου θρησκείας, ἐξετέλεσα εἰς αὐτούς τό Μυστήριον τοῦ ἱεροῦ Βαπτίσματος. Ἀνάδοχος δέ τούτων παρέστη ὁ ἱππότης κύριος Ἀριστοτέλης Βαλαωρίτης ὅστις καί ἔδωκεν εἰς μέν τήν κυρίαν τό ὄνομα Μαρία, εἰς δέ τόν υἱόν της τό ὄνομα Γεώργιος κλπ.

Ὁ ἀνάδοχος
Ἀριστοτέλης Βαλαωρίτης
Ὁ ἐφημέριος
Βησσαρίων Ἱερομόναχος
Κατοχιανός

Ὁ χρυσός σταυρός μέ τά ἀρχικά τοῦ ἀναδόχου πού ἐστόλισε τόν λαιμό τῆς ὁμορφης νεοχριστιανῆς, μέ τ' ἀρχικά Α. Β. στό κάτω μέρος καί ἀλυσίδα χρυσή σώζεται στήν οἰκογένεια Βαλαωρίτη.

Ο ΒΡΑΧΟΣ ΤΩΝ ΑΥΤΟΚΤΟΝΩΝ

Στό νότιον ἀκρωτήρι τῆς Λευκάδας, πέρτει κάθετα στήν πελαγίσια ἀβυσσο πού δογγάει καί βράζει μέ τό ἀντιμάμαλο τοῦ χοντροῦ κύματος τοῦ Ἰονίου, ὁ θρυλικός θεοκρέμαστος βράχος τοῦ Λευκάτα, δεμένος μέ τήν ἀρχαία μνήμη καί τήν ἀρχαία παράδοσι, τόν τραγικό θάνατο τῆς Σαπφώς καί τήν ἀρχαία θαλασσινή λατρεία στόν ναό τοῦ Λευκάδιου Ἀπόλλωνα.

Ὁ Στράβωνας στά «γεωγραφικά» του ἀναφέρει ὅτι ἐδῶ πέρα ἡ τανε ἱερό τοῦ θεοῦ τοῦ φωτός καί τό καθιερωμένο σκαλοπάτι ἀπ' ὅπου ριχνόνταν στήν ἄβυσσο οἱ ἀπελπισμένοι τῆς ζωῆς καί τοῦ ἔρωτα. «Καί τό ὥμα τό τοὺς ἔρωτας παύειν, πεπιστευμένον». Ὁ ἴδιος γεωγράφος σημειώνει ὅτι ὑπῆρχε στή Λευκάδα τό ἀνατάνητον ἔθιμον νά ρίχνουνε κατά τήν διάρκεια τῆς γιορτῆς τοῦ Ἀπόλλωνα ἕνα θανατοποινίτη ἀπό τό κάθετο φρύδι τοῦ βράχου στήν θάλασσα. Γιά νά μετριάσουνε βέβαια τόν ἀδυσώπητο θάνατο τοῦ καταδίκου πού θά τσακιζόταν στό βραχιασμένο βάραθρο, τόν στολίζανε μέ φτερά ὀρνέων κι ἀσκιά γιά νά λαφρύνουνε κάπως τό βάρος τοῦ κορμιοῦ του. "Αν σωζόταν ὁ τυχερός θανατοποινίτης ἀπό τό γκρεμοτσάκισμα στόν πελαγίσιο βιγγο, τοῦ χαρί-

Οἱ ἰδιότυπες γραφικές φορεσιές τῶν Λευκαδίων νέων καί κοριτσιῶν πού θυμίζουν Κρητικές καί Ροδίτικες ἐνδυμασίες. Φημολογεῖται πώς ἡ στολή τῶν ἀνδρῶν, βελουδένιο παντελόνι, πού καταλήγει σέ ἄσπρες γκέτες τσόχινο γαϊτανογέλεκο, ἄσπρο πουκάμισο κλπ., εἶναι παραλλαγή τῆς κουρσάρικης στολῆς. Ἰδιαίτερη ἐντύπωσι προκαλεῖ ἡ πελώρια ἄσπρη μαντήλα τῆς γυναικείας στολῆς πού σκεπάζει τό κεφάλι κι' ἁπλώνεται ριχτά σάν ἀρχαῖος πέπλος στήν πλάτη γιά νά σμίξη στό στῆθος.

Ψαράδικες στό Νυδρί. Μιά εἰδυλλιακή παραλιακή τοποθεσία τῆς ἀνατολικῆς Λευκάδας, ἀντικρύ στόν Σκορπιό. Ἐλιές, πεῦκα, ἀντελωτά κατάγιαλα, κρουσταλλένια νερά.

ΚΕΝΤΡΟ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΕΡΕΥΝΑΣ

ξανε την ζωή. Τον θεοκρέμαστο βράχο οι ντόπιοι τόνε λένε «Κάβο Κυρά» από άφορμή την τραγική αυτοκτονία της μεγάλης ποιητρίας της Λέσβου Σαπφούς, η οποία δέθηκε με παράφορο έρωτικό πάθος, σε ηλικία 40 χρονών, με τον άμορφονιό Σικελό καπετάνιο Φάωνα. Ο έραστής όταν την βαρέθηκε, την έγκατέλειψε, άνοιξε πανιά κι' έφυγεν από την Λέσβον. Η ερωτευμένη ποιήτρια, φλογισμένη από αγιάτρευτο πάθος, πήρε των ματιών της, μπαρκάρησε σε καράβι με πλώρη την Σικελία να ξαναβρή τον άπιστο.

Περνώντας από την Λευκάδα πήγε να κάνη σπονδή στον ναό του Λευκαδίου 'Απόλλωνα. Εκεί σκέφθηκε την τνροπή και την καταισχύνη της, πήρε την απόφασι του θανάτου, γκρεμίστηκεν από τον μοιραίο βράχο των αυτοκτόνων. Κοντά στον βράχο βρίσκεται το μικρό μοναστήρι του 'Αη-Νικόλα, που τόκτισεν η πριγκίπισσα του Βυζαντίου Παλαιολογίνα. Τ' άγριο τοπίο με τις αψιθιές, τ' άγριοβοτάνια, τα μάραθα, τις πικρίδες, τα γυμνά βράχια, δίνουν άπόκοσμη κι' ανατριχιαστικήν εντύπωσι. Κάτω στα πόδια των βράχων χουγιάζουνε τους άνέμους χοτρές μουκανιστές θάλασσες. Θαλασσοσπηλιές άνοίγουν μυστήρια, μοιρολογάνε φώκιες, συργιανούν μεγάλα σαν ταμπακιέρες καβούρια. Κι' άπάνω κυλάει σαν μυλολίθαρο ο ήλιος, γιά νά θυμηθούνε τον Σικελιανό:

«Όλα ή όρμή μου τάγγιξε
χαράματα στην άμμουδιά
στον όρθιο βράχο κάτου·
μπροστά στο παχνογάλζο
το διάστημα βαρύγνωμα
μ' έζωσε άκράτητη ή πνοή
της ζωής και του θανάτου».

Πολλοί ξένοι περιηγηταί θεωρούνε χρέος τους να έπισκεφθούνε τ' άκρωτήρι του Λευκάτα, γιά νά θυμηθούνε τον θρύλο του και νά φιθυρίσουν ερωτικά λυπημένα παράπονα της Λεσβίας πιητρίας, κανένας όμως μήτε άντρας, μήτε γυναίκα δεν άποφασίσανε τόσα χρόνια νά μιμηθούνε την άπελπισμένη Λεσβία ποιήτρια στο μοιραίο πήδημα του θανάτου.

ΤΟ ΚΑΣΤΡΟ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΜΑΥΡΑΣ

Το ξακουστό αυτό κάστρο της Λευκάδας είναι κτισμένο σε νησίδα, έπάνω στην ψαροτρόφα λιμνοθάλασσα, 1 χιλιόμετρο άνατολικά της πολιτείας. Κτίστηκε το 1300 μ.Χ. άπό τον 'Ιωάννη 'Ορσίνι, το κράτησεν ή γεννιά του μέχρι το 1331 κι' ύστερα πέρασε στους 'Ανδηγανούς. Ο Κάρολος Τόκκος (1381—1430) το μεγάλωσε, οι Τούρκοι το πατήσανε γιά πρώτη φορά το 1479 κι' άργότερα το 1501 οι Ένετοί.

Η δευτερα τουρκοκρατία του Κάστρου της 'Αγίας Μαύρας κράτησεν άπό το 1503 μέχρι το 1684. Το ξαναπήρανε οι Ένετοί το 1684 με τον Μοροζίνη, και το κρατήσανε μέχρι το 1715 όπότε ξαναγυρίσανε οι Τούρκοι το 1715. (Τρίτη τουρκοκρατία). Ύστερα το ξαναπήρανε οι 'Ενετοί, πέρασε στα χέρια των Γάλλων, των Ρωσοτούρκων, των "Αγγλων, πού τό συμπλήρώσανε με μπουκαπόρτες, μπιντένια κλπ., και τελικά κέρδισε την λευτεριά του το 1864 με την έθνική αποκατάστασι των 'Επταννήσων και την ένσωμάτωσί τους στην μητέρα πατρίδα.

Μέσα στο περίφημο αυτό κάστρο πού βιγλίζει σκυθρωπό, γιομάτο πληγές και θεώρατες τρύπες, ό-που κουρνιάζουν θαλασσοπούλια, τον καιρό της ένετοκρατίας ύπηρχεν όρθόδοξη έκκλησία στην μνήμη της 'Αγίας Μαύρας. Την έκτισε το 1463 ή 'Ελένη Παλαιολογίνα σαν τάμα γιά την θεραπευτουργή της διάσωσι και ύστερα άπό φοβερή τρικυμία πού άπείλησε νά κόψη στά δυό το καράβι με το όποίον ταξιδεψε με την κόρη της Μέλισσα π' ώδηγούσε νύφη άπό την Ραγούζα στον μελλαντικό της σύζυγο Λεονάρδο Τόκκο στο κάστρο. Ο ναός αύτός σώζεται μισοερειπωμένος

Η καθημερινή φορεσιά των Λευκαδίων γυναικών, πού συνηθίζουν νά μεταφέρουνε οίκιακά σκεύη, μπόγους, κλπ., έπάνω στο κεφάλι των όπου τοποθετούν είδικό στεφανοθέτη. Γι' αύτό οί κοπέλλες της Λευκάδας είναι λυγερές και στητές, σερπετές και λεβέντισσες.

στο μεσαιωνικό φρούριο πού θ' άξιοποιηθή σύμφωνα με πρόσφατη άπόφασι των οργανωτών του Φεστιβάλ Λόγου και Τέχνης σε τεράστιον άμφιθέατρο, όπου θά δίνωνται μπροστά σε 25—30 χιλιάδες θεατών οί μουσικές και χορευτικές έκδηλώσεις του Φεστιβάλ, άφού ή μικρή κεντρική πλατεία της πολιτείας δεν είναι σε θέσι πιά νά έξυπηρετήση την μεγάλη διεθνική όργάνωσι.

Μέσα στο φρούριο της 'Αγίας Μαύρας κατά την μεσαιωνική συνήθεια ήσανε κι' οί κατοικίες των Προβλεπτών του νησιού, του διοικητού της φρουράς, του θησαυροφύλακα, κι' οί στρατιώτες. Βρισκότανε άκόμη το καθολικό μοναστήρι του τάγματος του 'Αγίου Φραγκίσκου μ' έκκλησία του Παντοκράτορα, όπου έμενεν ό τοποτηρητής του καθολικού άρχιεπισκόπου, άκόμα και σχολείο των Φραγκισκανών. Το καθολικό μοναστήρι διαλύθηκε άπό τους Γάλλους καθώς πατήσανε το νησί.

ΟΙ ΓΡΑΦΙΚΕΣ ΛΕΥΚΑΔΙΤΙΚΕΣ ΦΟΡΕΣΙΕΣ

Οί περιηγηταί πού έπισκεφθήκανε την Λευκάδα στά προεπαναστατικά χρόνια περιγράφουνε μ' ένθουσιασμό τις ώραίες, ίδιότυπες και γραφικές τοπικές ένδυμασίες των άνδρών και γυναικών του νησιού, πού έξακολουθούν να φοριούνται στά χωριά και στις γιορταστικές έκδηλώσεις τους. «Οί άντρες, γράφουν οί περιηγηταί, φοράνε τά γραφικά κοστούμια τους, παρόμοια με τά κρητικά: άσπρες γκέτες, μπλέ άνοιχτό πολύπτυχο πανταλόνι ώς τά γόνατα, μπλέ σκούρο γιλέκο, και κοντή ζακέττα. Στο κεφάλι τους φοράνε φεσάκι ή μαντήλι κόκκινο. Οί γυναίκες φοράνε φούστα σε άνοιχτό μπλέ χρώμα, με πολλές πτυχές. "Ενα πολύ σφιχτό κορσέ ντεκολτέ, άφήνει να φαίνεται άστροκεντημένο πουκάμισο. Τά στήθεια γίνονται πιό στητά με την βοήθεια υποστηρίγματος που άνοίγει σάν ριπίδι στην μέση. Στο κεφάλι φοράνε μαντήλα που άπλώνεται στους ώμους, όπως τό άρχαίο πέπλο που περιγράφεται στά έπιτύμβια γλυπτά. Η μαντήλα δένεται κάτω άπό το πηγούνι. Τα περισσότερα χωριά της Λευκάδας είναι φτωχά και μικρά, οί κάτοικοι όμως διατηρούνε ώραίες παραδόσεις κι' οί έκδηλώσεις τους στις μεγάλες ώρες της ταπεινής ζωής των έχουν γραφικότητα κι' ίδιοτυπίαν. Έντύπωσι λ.χ. προκαλούν στον έπισκέπτη οί γαμήλιες γιορτές πού κρατάνε 8 τόσες μέρες με χαρασεις του γαμπρού και της νύφης είναι πολυτελείς. Φεσάκι χρυσοκεντημένο πού στερεώνει τον πέπλο της νύφης στολίζει το κεφάλι της, ένώ ή πολύπτυχη μεταξωτή φούστα της δίνει άγέρα στην κοπέλλα πού χορεύει. Οί γιορτές του γάμου διαρκούνε μιά έβδομάδα με τις έτοιμασίες του τραπεζιού, του ψυκιού κρεβατιού κλπ. Σε μερικά χωριά δ γαμπρός άπό την αύγην ώδηγείται στην μέση μιάς αύλής ή πλατείας. Κάθεται σε καρέκλα και δυό άφοσιωμένοι φίλοι του άσχολοῦνται ό ένας με το χτένισμα κι' ό άλλος με το ξύρισμά του. Η διαδικασία κρατάει μέχρι το δειλινό. Μιά λεκάνη τοποθετημένη στά πόδια του γαμπροῦ χρησιμεύει νά ρίχνουνε οί περαστικοί, γνωστοί, φίλοι, συγγενῆδες νομίσματα ή χαρτονομίσματα πού θά έπιτρέψουν στο φτωχό νιόνυμφο ζευγάρι ν' άντιμετωπίση τα πρῶτα έξοδα του έγγάμου βίου του. Την ὥρα της τελετῆς του μυστηρίου, ὅταν οί νιόνυμφοι δίνουν τά χέρια, τους χωρίζει ένα άγοράκι, (πράξι τοτεμική) με τον συμβολισμό ὅτι το νιόπαντρο ζευγάρι θ' άποκτήση άμέσως άγόρι. Όταν μετά την θρησκευτική τελετή ό σύζυγος όδηγεί την νύφη στο σπίτι του όλόκληρη συνοδεία άκολουθεῖ μέ όργανοπαίκτες πού παίζουν χορευτικούς και γαμηλίους σκοπούς. Η πομπή κουβαλάει τα προικιά της νύφης.

ΦΥΣΙΟΛΑΤΡΙΚΕΣ ΟΜΟΡΦΙΕΣ ΤΗΣ ΛΕΥΚΑΔΑΣ

Τα πιό άξιόλογα τοπία, χωριά και γραφικές παραλίες της Λευκάδας είναι το Νυδρί, (17 χιλιόμετρα νοτίως της πολιτείας) στ' άνατολικά παράλια. Έδῶ κατά την θεωρία του διασήμου Γερμανοῦ άρχαιολόγου Δαΐρπφελδ (πού διεηγῆσε κατά καιρούς άνασκαφές στην Λευκάδα, την όποίαν θεωροῦσεν... Ιθάκη, ἤγουν την άληθινή πατρίδα του 'Οδυσσέα) ἤτανε ή πρωτεύουσα του Τρωαδικοῦ ἤρωα. Στο Νυδρί που είναι κατάφυτο, μέ καρπερά περιβόλια και βραγιές φορτωμένες έποχιακά άνθη ό Δαΐρπφελδ έφερε σε φῶς προϊστορικά μνημεία (τάφους, άγγεῖα, λείψανα προϊστορικοῦ ὑδραγωγείου κλπ.). Στο Καλιγόνι μικρό συνοικισμό 2½ χιλιόμετρα άπό την πόλιν σώζονται λείψανα κυκλωπείων Τειχῶν που άνήκουνε στην άρχαιοτάτη πόλι Νήρικο και στην «άσβοσπηλιά» δυό χιλιόμετρα δυτικά της πολιτείας, βρισκότανε το ἱερό των Νυμφῶν, ὅπου το 1953 βρέθηκαν ειδώλια, πῆλινες προτομές ὄστρακα, προϊστορικά άγγεῖα κλπ. Ιστορικά τοπία της Λευκάδας είναι ή 'Επισκοπή, ὅπου το 1358 οί έπαναστάτες Λευκάδιοι νικήσανε τον στρατό του άφέντη του νησιού Γρατσιάνο Τζώρτζη. Το έπεισόδιο αὐτό ένέπνευσε τον Βαλαωρίτη νά γράψη το έπικολυρικό του ποίημα «Φωτεινός».

Στην Λυγιά ξεμπαρκάρησαν γιά πρώτη φορά οί "Αγγλοι στις 9 του Μάρτη 1810 άφοῦ έκμηδένισανε την άντίστασι των Γάλλων και πατήσανε το νησί. Σε μιά άμμουδερή λουρίδα, στην βορεινή πλευρά του νησιοῦ, στις 9 του Μάρτη 1810 οί γνωστοί πολεμάρχοι Θεόδωρος Κολοκοτρώνης, Πανουργιάς, Βαρνακιώτης νικήσανε ταξιαρχία των Γάλλων και βοηθήσανε τους 'Αγγλους νά όλοκληρώσουν την κατοχή του νησιοῦ. Σ' αὐλη τοποθεσία πού λέγεται «Ράχη του Διοχάρη», στις 16 του Σεπτεμβρίου 1819 συγκεντρωθήκανε οί έπαναστατημένοι κατά των "Αγγλων Λευκαδίτες, προκειμένου νά έξορμήσουν γιά νά καταλάβουν την πόλιν. Ένδιαφέρον έπίσης παρουσιάζει το μικρό φρούριο στό νότιο στόμιο της διώρυγος Λευκάδας. Το κάστρο αὐτό, παλιό τερα ἤτανε δενετσιάνικο κάστρο μέ ὀνομαζόταν Φορτίνο. Οί Ρῶσοι το ἐνισχύσανε το 1807 γιά την ἄμυνα της Λευκάδας, πού κινδύνευεν άπό την έπιβδρομικήν άπειλή του 'Αλῆ-πασά, πού είχε κτίσει στην γειτονική στεριά το καστέλλι του 'Αγίου Γεωργίου. Ένα χιλιόμετρο νοτιοδυτικά της πόλης βρίσκεται ό ναΐσκος της Βλαχέρνας, ὅπου συγκεντρωθήκανε την Κυριακή της 'Αποκρῆς του 1821, οί όπλαρχηγοί 'Οδ. 'Ανδρούτσος, Καραϊσκάκης, Πανουργιάς, Βαρνακιώτης κλπ., μέ τους Λευκαδίτες Φιλικούς κι' ὀρκίστηκανε στο 'Ιερόν Εὐαγγέλιον, ὅτι θά μείνουν πιστοί στις άποφάσεις πού πήραν δηλαδή νά κηρύξη ὁ κάθε ὁπλαρχηγός την 'Επανάστασι στην περιοχή του.

Τέλος στην παραλιακή τοποθεσία «Μαγεμένος» οί Φιλικοί της Λευκάδας κρύψανε την άνοιξι του 1821 τα ὅπλα πού είχανε πάρει λεροκρυφίως άπό την άγγλική άστυνομία γιά νά τα περάσουνε άπέναντι στην έπαναστατημένη 'Ελλάδα. Τα ὅπλα αὐτά ἤτανε έκεῖνα πού οί 'Εγγλέζοι κατακτηταί κατασχέσανε άπό τους Λευκαδίτες χωρικούς.

ΟΙ ΕΚΚΛΗΣΙΕΣ ΤΗΣ ΛΕΥΚΑΔΑΣ

Οί ναοί της Λευκάδας παρουσιάζουν έξαιρετικόν ένδιαφέρον κι' είναι τού 'Αγίου Μηνᾶ, ὅπου διατηροῦνται άγιογραφικά έργα τοῦ Νικόλα Λοξαρά, κι' άλλες θαυμαστές εἰκόνες σέ μουσαμά. Στην έκκλησία τοῦ Παντοκράτορα βρίσκονται τα καλύτερα άγιογραφικά έργα τοῦ Σπύρου Βεντούρα και τοῦ Καλλυβώκη. Κοντά στο ἱερό του ναοῦ εἶναι ὁ τάφος τοῦ 'Αριστοτέλη Βαλαωρίτη, ἐνῶ μέσα στην έκκλησία βρίσκονται οί τάφοι διακεκριμένων Λευκαδίων ὅπως τοῦ Πέτρου Περιτσοπούλου και τοῦ Μόσχου Βαλαωρίτη.

Στον ναό τοῦ 'Αγίου Νικολάου βρίσκονται τα καλύτερα έργα τοῦ Λευκαδίου ζωγράφου Σπύρου Γαζῆ και στον ναό τοῦ 'Αγίου Δημητρίου ἀριστοτεχνικά έργα τοῦ Νικολάου Δοξαρᾶ. Οί έκκλησίες της 'Αγίας Παρασκευῆς (1714) της Παναγίας τῶν Ξένων (1718) τοῦ 'Αγίου Χαραλάμπους (1743) τοῦ 'Αγίου 'Ιωάννου τοῦ Θεολόγου (1735), τοῦ 'Αγίου Γεωργίου (1741) κλπ., προβάλλουν έξαιρετικῆς σημασίας και Τέχνης ἐμὀλγμπτα τέμπλα και θαυμαστὴν δαντελωτὴ διακόσμησιν.

Σημειωτέον ὅτι ἡ Λευκάδα εἶναι ἕδρα Μητροπόλεως και σ' αὐτὴν ὑπάγεται άπό το 1902 έκκλησιαστικῶς ἡ 'Ιθάκη. Ο έπίσκοπος Λευκάδας τιτλοφορεῖται Μητροπολίτης Λευκάδας και 'Ιθάκης. Τα ὡραιότερα πανηγύρια τοῦ νησιοῦ εἶναι τῆς Φανερωμένης, κατὰ την ἑορτὴ τοῦ 'Αγίου Πνεύματος στ' ὁμώνυμο μοναστήρι, της 'Αγίας Κυριακῆς (7 'Ιουλίου) στὴν ὁμώνυμη χερσόνησο τοῦ "Αη-Λιά, στὶς 20 'Ιουλίου, στὴν ἐγκλουδή, της 'Αναλήψεως στὸ χωριὸ Φριὰ Σφακιωτῶν, της 'Αγίας Μαύρας στὸ φρούριο κλπ.

ΣΥΓΚΟΙΝΩΝΙΑ, ΠΑΡΚΑ, ΠΛΑΤΕΙΕΣ

Το καλύτερο πάρκο της πολιτείας εἶναι αὐτὸ της παραλίας μὲ την προτομὴ τοῦ 'Εθνικοῦ ποιητῆ Βαλαωρίτη, και την ἀναμνηστικὴ στήλη τοῦ Λευκαδίου συγγραφέα Λευκάδιο Χέρν πού ἔζησε κι' ἔγραψε στὴν 'Ιαπωνία, ὁ «'Ανθώνας», ἡ πλατεῖα 'Αριστοτέλη Βαλαωρίτη, δυτικὰ της πολιτείας, ὁ μικρὸς κῆπος τοῦ μνημείου τῶν πεσόντων κλπ. "Ομορφες πλατεῖες της Λευκάδας εἶναι ἡ πλατεῖα 'Αγγέλου Σικελιανοῦ στὴν παραλία, ἡ πλατεῖα Γεωργίου τοῦ Α' κι' ἡ πλατεῖα Δικαστηρίων. Τα χωριὰ της Λευκάδας ἐπικοινωνοῦν μεταξύ τους και μὲ την πρωτεύουσα μὲ αὐτοκινητοβρόμους πού ἀλοένα συντηροῦνται. "Ενας τέτοιος βασικὸς νησιωτικὸς δρόμος, 81 χιλιομέτρων, φέρνει βόλτα το νησί. Γιὰ νὰ πᾶτε στὴν Λευκάδα θὰ πάρετε τὸ λεωφορεῖο πού ἐκτελεῖ τὴ διαδρομὴ 'Αθῆναι, Ρίον—Μεσολλογγι, 'Αγρίνι, Κραβασαρᾶς, Βόνιτσα, Λευκάδα (διάρκεια ταξιδιοῦ 10 ὧρες. Εἰσιτήρια λεωφορείου, ἁπλὴ μετάβασι δρ. 150, μὲ ἐπιστροφὴ 220 δρ. (Πληροφορίες, πρακτορεῖον Λευκάδας, Δεληγιώργη 39, τηλ. 536.454). Στὴν πολιτεία της Λευκάδας λειτουργοῦνε τὰ ξενοδοχεῖα «'Αδερωφ» και τὸ «Ξενοδοχεῖον τῶν Πατρῶν», οί ξένοι ὅμως πού κατακλύζουνε τὴν Λευκάδα γιὰ νὰ παρακολουθήσουνε τις Γιορτὲς Λόγου και Τέχνης, βολεύονται ἀπὸ την τουριστικὴ ἐπιτροπὴ σὲ κατάλληλα ἐπιπλωμένα δωμάτια σὲ ἀγροτικὰ σπίτια. 'Εφέτος λ.χ., παραχωρηθήκανε γιὰ τὸν σκοπὸν αὐτὸν 300 τόσα δωμάτια σὲ ἀστικὰ και ἀγροτικὰ σπίτια. Η Λευκάδα πού ἐγκαταλείφθηκε ἀπὸ τὸν Τουρισμόν, χρειάζεται ἀπαραιτήτως 2—3 τουριστικὰ ξενοδοχεῖα μὲ σύγχρονα μέσα κι' ἀνέσεις. Λένε πὼς ὁ 'Ωνάσης πού ἀγόρασε ν' ἀξιοποιήση τουριστικὰ τὴν γραφικὴν παραλία ἀπέναντι στὸ Κάστρο της 'Αγίας Μαύρας, θὰ κτίση ἐκεῖ πέρα 2 τουριστικὰ ξενοδοχεῖα. Μὰ ὁ σκοπὸς δὲν εἶναι νὰ ἐξυπηρετηθοῦνε οί μεγαλουσιάνοι τουρίσται, φίλοι, γνωστοί κλπ., τοῦ μεγαλοεφοπλιστῆ. Τὰ ξενοδοχεῖα πού χρειάζεται ἡ Λευκάδα θὰ πρέπει νὰ ἐξυπηρετοῦνε τὸ μεσαῖον τουριστικὸν εἰσόδημα και τὰ μέλη τῶν χορευτικῶν ὁμίλων και λοιπῶν μουσικῶν και θεατρικῶν θιάσων πού παίρνουνε μέρος στὶς Γιορτὲς Λόγου και Τέχνης. Πρέπει νὰ σημειώσωμεν ἐδῶ ὅτι ἡ ἀμμουδιὰ κοντὰ στὸ κάστρο, στὴν παραλία πού ἔχει ἔκτασι 2 περίπου χιλιόμετρα, εἶναι ἐφάμιλλη σὲ ὁμορφιὰ και λειότητα μὲ τὴν ἀμμουδιὰ τοῦ Σχοινιᾶ στὸν Μαραθώνα και τῆς Κινέτας. Μιὰ ὡραιοτάτη παραλία μὲ μυριστικὰ θάμνα και πεῦκα εἶναι ἡ λίμνη, κοντὰ στὴν Λυγιά, ἡ τοποθεσία Δαμιανὴ στ' ἀνατολικὰ παρόλια, τὰ περιγιάλια τοῦ Νυδριοῦ, τὸ λιμανάκι τοῦ Σκορπιοῦ και τῆς Βασιλικῆς, ὁ "Ορμος τοῦ "Αη-Γιάννη πού συνδυάζει τὴν ὁμορφιὰ τοῦ βουνοῦ, τῆς θάλασσας και τῆς χρυσῆς ἀμμουδιᾶς, κλπ. "Ενα ἀπὸ τὰ χωριὰ τῆς Λευκάδας ἡ Καρυά, φημίζεται γιὰ τὴν ἐξαιρετικὴ τέχνη τῶν κοριτσιῶν της στὸ κέντημα. Ἐδῶ πέρα κεντηθήκανε τὰ ἀσημοκεντημένα προικιὰ τῆς πριγκίπισσας Σοφίας πού προκαλέσανε θαυμασμὸ και ἐντύπωσι σ' ὅλους τοὺς ξένους, μὲ τὴν σχεδιαστικὴ μαεστρία και τὸ φιλοκεντίδι τους.

ΟΙ ΔΙΑΚΕΚΡΙΜΕΝΟΙ ΛΕΥΚΑΔΙΟΙ

Η συμβολὴ της Λευκάδας στὴν πνευματικὴ και καλλιτεχνικὴ ζωὴ τοῦ 'Εθνους στάθηκε πολύτιμη και σημαντικὴ μὲ τὴν ἀνάδειξι κορυφαίων ἀνθρώπων τῶν Γραμμάτων και τῶν Τεχνῶν. Οί διασημότεροι ἦσαν ὁ 'Ιωάννης Ζαμπέλιος πού γεννήθηκε στὴν Λευκάδα τὸ 1787, σπούδασε φιλοσοφία και νομικὰ στὴν 'Ιταλία και στὸ Παρίσι, γνωρίστηκε μὲ τὸν Φώσκολο και τὸν Κοραή, μυήθηκε στὴν Φιλικὴ 'Εταιρία τὸ 1817 κι' ἔγραψε δώδεκα ἐμμετρες τραγωδίες πού δυστυχῶς δὲν μποροῦν νὰ παιχθοῦνε στὸ σύγχρονο θέατρο ἀπὸ ἀφορμὴ τὴν καθαρεύουσα γλῶσσα τους. Η πρώτη του τραγωδία «'Ο Τιμολέων» παίχτηκε στὸ Βουκουρέστι τὸ 1818, ὅπου προκάλεσε μεγάλον ἐνθουσιασμὸ μεταξὺ τοῦ ἑλληνικοῦ στοιχείου. 'Ο Ζαμπέλιος στάθηκε ρωμαλέος ἐμψυχωτὴς τῆς 'Επαναστάσεως στὴν 'Επτάνησο κι' Αἰτωλοακαρνανία.

'Ο Σπυρίδων Ζαμπέλιος, γιὸς τοῦ 'Ιωάννη, γεννήθηκε στὴν Λευκάδα τὸ 1813, σπούδασε στὸ ἐξωτερικό, ἀσχολήθηκε μὲ τὴν 'Ιστορία, τὴν Τέχνη, και τὸν πολιτισμὸ τοῦ Μεσαιωνικοῦ 'Ελληνισμοῦ. "Εγραψεν ἱστορικὲς μελέτες, πραγματεῖες, λογῆς ἱστορικὰ και λαογραφικὰ κείμενα. Πέθανε στὴν 'Αθέστία τὸ 1881, ὁ Βεντούρας Σπυρίδων, σπούδασε ζωγραφικὴ στὴν Βενετία. Διάσημος ζωγράφος τῶν ἀρχῶν τοῦ 19ου αἰώνα (1761—1835). "Εργα του, στολίζουνε τοὺς ναοὺς τοῦ 'Αγίου Μηνᾶ, Παντοκράτορος και 'Αγίου Νικολάου Λευκάδας, ὁ 'Ιωάννης Στεμετέλλος (1822—1881) φωτισμένος φιλόλογος, ἔγραψεν ἀπειραρίθμια ἔργα, ἱστορικῆς, κοινωνικῆς και λαογραφικῆς μορφῆς, ὁ 'Αριστοτέλης Βαλαωρίτης ἐγεννήθη και πέθανε στὴν Λευκάδα τὸ 1879, ὁ "Αγγελος Σικελιανὸς ἐγεννήθη στὴν Λευκάδα τὸν Μάρτη τοῦ 1884 κι' ἀπέθανε στὴν 'Αθήνα τὸ 1851, ὁ Λευκάδιο Χέρν (1850—1904) ἔζησε καθηγητὴς τῆς ἀγγλικῆς φιλολογίας στὸ Τόκιο, ἔγραψε σημαντικὰ φιλολογικὰ και λογοτεχνικὰ ἔργα στὴν ἀγγλικὴ και ἰαπωνικὴ γλῶσσα και φαίνει Λευκάδιοι λογοτέχναι, φιλόλογοι κλπ. εἶναι ὁ Κωνσταντῖνος Γράψας (1880—1948) ὁ 'Αμαστάσιος Σκιαδαρέσης (1855—1939) ὁ Σπυρίδων Γαζῆς (1838—1920) κορυφαῖος ζωγράφος τῆς 'Επτανησιακῆς Σχολῆς, ὁ Βλαντᾶς 'Ανδρέας (1811—1885), ὁ Φλογαΐτης Νικόλαος (1799—1867) ὁ Πολίτης 'Αθανάσιος (1796—1864) κλπ.

ΠΑΥΛΟΣ ΚΡΙΝΑΙΟΣ

Εὐδερμία...

Τὸ ὄνειρο κάθε γυναίκας γίνεται πραγματικότης.

Μὲ μιὰ μικρὴ προσπάθεια κι' ἕνα μηδαμινὸ ἔξοδο, μπορεῖτε ν' ἀποκτήσετε και σεῖς καινούργιο δέρμα, ἐντελῶς νεανικό, ἁπαλό, λουλουδένιο.

'Ακολουθῆστε, λοιπὸν τὴν συμβουλή μας και θὰ νοιώσετε μόνη σας τὴ διαφορά. Καθαρίζετε τὸ πρόσωπό σας κάθε βράδυ, πρὶν πέσετε νὰ κοιμηθῆτε μὲ τὸ ἀγνὸ Γαλάκτωμα Ντεμακιγιὰν Μελπάν, τὸ γαλάκτωμα τῆς ὁμορφιᾶς.

Εἶναι ἐγκεκριμένο ἀπὸ τὸ 'Ανώτατο Υγειονομικὸ Συμβούλιο τῆς χώρας μας και αὐτὸ σᾶς δίδει μιὰ ἀκόμη ἐγγύησι τῆς αὐστηρᾶς ἐπιστημονικῆς και ἐντελῶς ἀγνῆς συνθέσεώς του.

Τὸ Γαλάκτωμα Μελπὰν εἰσχωρεῖ βαθειὰ στὸ δέρμα, κάνει ἕνα τέλειο ἐπιστημονικὸ καθαρισμό, διευκολύνει τὴν πλήρη «διαπνοή» τοῦ δέρματος και τὸ ἀναζωογονεῖ συνεχῶς.

"Ενα ἄλλο πλεονέκτημά του εἶναι ὅτι μπορεῖ νὰ χρησιμοποιηθῆ και ὡς βάσις γιὰ τὸ μακιγιάζ σας.

Τὸ Γαλάκτωμα ΜΕΛΠΑΝ χαρίζει καινούργια ζωὴ στὸ δέρμα.

ΤΟ ΔΕΚΑΤΟ ΘΥΜΑ

'Η Οὔρσουλα "Αντρες καὶ ὁ Μαρτσέλλο Μαστρογιάννι σὲ μιὰ σκηνὴ τοῦ φίλμ «Τὸ δέκατο θύμα».

Ο Μαρτσέλλο Μαστρογιάννι καὶ ἡ Οὔρσουλα "Αντρες: Ἐκεῖνος ἀνήκει στὴ κινηματογραφικὴ γλυκειὰ ζωή, ἐκείνη, στὴν ἀληθινὴ γλυκειὰ ζωή. Τώρα οἱ δυό τους μαζὶ γυρίζουν στὴ Ρώμη ἕνα φίλμ ποὺ ἡ ὑπόθεσί του τοποθετεῖται στὸ ἔτος 2000. Σ' αὐτὴ τὴν ἐνδιαφέρουσα συνέντευξι ὁ Μαστρογιάννι, ὁ ὑπ' ἀριθ. 1 ἠθοποιὸς τοῦ ἰταλικοῦ κινηματογράφου μιλεῖ γιὰ τὴν ὑπόθεσι τοῦ φίλμ καὶ γιὰ τὴν καταπληκτικὴ παιχνιδιάρα γυναίκα του: «Νόμιζα πὼς ἦταν μιὰ ὄμορφη ψυχὴ καὶ αὐστηρή», λέει, μὰ ἔκανα λάθος. Εἶναι μιὰ γυναίκα πιὸ ψηλὴ ἀπὸ τὸ κανονικό, γεμάτη ζωτικότητα. Πολλὲς φορὲς ἀρχίζει νὰ τραγουδάει, νὰ γελάει δυνατά... σὰν νὰ ἀκολουθῆ μιὰ δική της λογική ποὺ ἐγὼ δὲν καταλαβαίνω ἀκόμα. Μὲ ὁποιοδήποτε φόρεμα ἡ της παρουσιάζεται ὡραία καὶ χωρὶς τίποτα ἐπάνω μάτι αὐτοστεποθήσ... Εἶναι πραγματικὰ μία κοπέλλα τοῦ 2000».

Προσεχῶς θὰ δοῦμε στὸν κινηματογράφο τὸ Μαρτσέλλο Μαστρογιάννι μὲ ξανθὰ μαλλιὰ καὶ μὲ πιστόλι στὸ χέρι. Τὸ φίλμ ποὺ ἄρχισε νὰ γυρίζη στὴ Ρώμη μὲ τὸν τίτλο «Τὸ δέκατο θύμα» ἔχει τὸ ρυθμὸ μιᾶς ἱστορίας ἀλλὰ Τζέημς Μπόντ, ἀλλὰ ἔχει καὶ τὸ προτέρημα μιᾶς ἀπόλυτης πρωτοτυπίας σὲ ὅ,τι ἀφορᾶ τὸ θέμα. Τὸ φίλμ αὐτὸ εἶναι ἡ κινηματογραφικὴ ἀπόδοσι μιᾶς νουβέλλας τοῦ 'Αμερικανοῦ συγγραφέως Ρόμπερτ Σέκλεϋ. Σκηνοθέτης τοῦ φίλμ εἶναι ὁ Ἔλιο Πέτρι.

Στὴ συνέντευξί του αὐτή, ὁ Μαρτσέλλο Μαστρογιάννι διηγεῖται τὴν ὑπόθεσι τοῦ φίλμ καὶ μιλεῖ σχετικὰ μὲ τὶς ἐντυπώσεις του γιὰ τὴν Οὔρσουλα "Αντρες.

ΕΡ.: Ποιὲς εἶναι οἱ ἐντυπώσεις σας ἀπ' αὐτὸ τὸ καινούργιο φίλμ, κύριε Μαστρογιάννι. 'Η ὑπόθεσίς του εἶναι ἐντελῶς φανταστική;

ΑΠ.: Πρόκειται γιὰ ἕνα ρόλο ἀπόλυτα καινούργιο γιὰ μένα. Φανταστῆτε, ἕνα θύμα ποὺ προσπαθεῖ μὲ τὴ σειρά του νὰ σκοτώσῃ τὸ δολοφόνο του, τὸν ὁποῖο δὲν γνωρίζει. Ὡστόσο, τὸ φίλμ αὐτό, δὲν ἔχει καμμιὰ σχέσι μὲ τὰ φανταστικὰ φίλμ, ποὺ ἔχουν γυριστῆ μέχρι τώρα. Τὸ «Δέκατο θύμα» εἶναι πιὸ συγκεκριμένα ἕνα φίλμ τοποθετημένο στὸ μέλλον, ποὺ διηγεῖται μιὰ περιπέτεια, ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ συμβῆ πραγματικὰ γύρω ἀπὸ τὸ 2.000. Μὲ ἄλλα λόγια, εἶναι ἕνα τοποθετημένο σ' ἕνα ὑποτιθέμενο αὔριο, στὸ ὁποῖο δὲν ὑπάρχουν πιὰ πόλεμοι καὶ ἡ ἀτομική του ἐνέργεια δὲν ἀπειλεῖ πιὰ νὰ καταστρέψῃ τὴν ἀνθρωπότητα, χωρὶς ἐχθρικοὺς πλανῆτες, καὶ χωρὶς ἐκεῖνα τὰ τέρατα, ποὺ φαίνονται νὰ ἔχουν γίνει τὸ ἀπαραίτητο συμπλήρωμα στὰ φίλμ αὐτοῦ τοῦ εἴδους. Ὅλη ἡ ὑπόθεσι ξετυλίγεται στὸ περιβάλλον τῆς γῆς, ὕστερα ἀπὸ ἕναν τέταρτο παγκόσμιο πόλεμο. Οἱ ἄνθρωποι ἔχουν καταλάβει ἐπιτέλους πὼς πρέπει νὰ κάνουν ὁριστικὴ εἰρήνη, γιατὶ ἕναις ἀκόμα πόλεμος θὰ σήμαινε τὴν ὁριστικὴ καταστροφή.

ΕΡ.: Καὶ ποιὸ εἶναι, πιὸ συγκεκριμένα, τὸ θέμα τοῦ φίλμ ποὺ σᾶς κάνει νὰ τὸ χαρακτηρίζετε τόσο ξεχωριστὸ καὶ πρωτότυπο.

ΑΠ.: Θὰ σᾶς τὸ πῶ ἀμέσως. Μετὰ ἀπὸ τὴν κατάργησι τῶν πολέμων, οἱ ἄνθρωποι καταλαβαίνουν πὼς ἐξακολουθοῦν νὰ διατηροῦν ὅλη τους τὴ βιαιότητα. Τότε, γιὰ νὰ βρεθῆ ἕνα ἀντίδοτο, ἕνα εἶδος βαλβίδος ἀσφαλείας, ποὺ νὰ μπορῇ νὰ συγκρατῇ τὴ βιαιότητα καὶ ταὐτόχρονα νὰ τὴν ἱκανοποιῇ, χωρὶς ἐπικίνδυνα ξεσπάσματα, ἀποφασίζεται νὰ δημιουργηθῇ μία εἰδικὴ ὀργάνωσις, ἕνα εἶδος Ο.Η.Ε. τοῦ ἐγκλήματος, στὸ ὁποῖο συμμετέχουν ὅλα τὰ ἔθνη. Ὅλοι ἐκεῖνοι ποὺ ἐπιθυμοῦν νὰ σκοτώσουν, γράφονται σ' αὐτὸ τὸν ὀργανισμό. Στὸν καθένα ἀπ' αὐτούς, παραχωρεῖται ἕνα θύμα. Καὶ τὸ θύμα, ὅμως, ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἀμυνθῇ καὶ νὰ σκοτώσῃ τὸ δολοφόνο του, ἂν τὸν ἀποκαλύψῃ. Ὅποιος, ὅμως, κατορθώνει νὰ ἐπιζήσῃ, γίνεται μὲ τὴ σειρά του θύμα. Σὰν θύμα, ἂν κατορθώσῃ νὰ σκοτώσῃ τὸ δολοφόνο του, μπορεῖ νὰ ἀποτραβηχτῇ ἀπὸ τὸ παιχνίδι ἢ νὰ γραφῇ σ' ἕνα καινούργιο «κοῦρ» ἐγκλήματος. Ὁ ὀργανισμὸς αὐτός, ἔχει μεγάλη ἐπιτυχία. Ὕστερα ἀπὸ τὰ πρῶτα δέκα χρόνια τῆς λειτουργίας του, ὑπολογίζεται πὼς τοὐλάχιστον τὸ ἕνα τρίτο τοῦ πληθυσμοῦ τῶν πολιτισμένων χωρῶν ἔχουν ἐκμεταλευτῆ τὴν εὐκαιρία, γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ σκοτώσουν. Ἔτσι γεννιοῦνται τὰ «Δέκα κλάμπ» στὰ ὁποῖα γίνονται δεκτοὶ μόνον ἐκεῖνοι ποὺ ἔχουν κατορθώσει νὰ φέρουν σὲ τέλος μὲ ἐπιτυχία δέκα ἀνθρωποκυνηγητά, σ' ἐκείνους δηλαδὴ ποὺ ἔχουν ἀφήσει πίσω τους εἴκοσι πτώματα.

ΕΡ.: Κι' ἐσεῖς στὸ φίλμ κατορθώνεται νὰ γίνεται δεκτὸς σ' ἕνα ἀπ' αὐτὰ τὰ «Δέκα κλάμπ»;

ΑΠ.: Πάνω σ' αὐτό, ἀπαντᾶ χαμογελῶντας ὁ Μαστρογιάννι, εἶναι προτιμότερο νὰ ἀφήσω μερικὲς ἀπορίες, παρ' ὅλο ποὺ φοβᾶμαι πὼς τὸ τέλος τοῦ φίλμ θὰ γίνῃ γνωστὸ πρὶν προβληθῇ στοὺς κινηματογράφους.

ΕΡ.: Καὶ ἡ Οὔρσουλα "Αντρες, ποιὸ ρόλο παίζει σ' αὐτὸ τὸ φίλμ;

ΑΠ.: 'Η Οὔρσουλα "Αντρες παίζει τὸ ρόλο τῆς Τζάνετ Μαρὶ Πάτριζ ποὺ εἶναι ἕνα θύμα—γυναίκα. Πρόκειται γιὰ μιὰ περίπτωσι μᾶλλον σπάνια, γιατὶ συνήθως ἐκεῖνοι ποὺ ἐγγράφονται στὸν ὀργανισμὸ τῶν δολοφόνων ἀνήκουν στὸ ἀντρικὸ φύλο. Μὰ ἀφοῦ ἡ γυναίκα ἔχει ἀποκτήσει τὴν ἀπόλυτη ἰσότητα δικαιωμάτων, δὲν μπορεῖ νὰ ἀποκλειστῇ ἀπὸ τὸν ὀργανισμό. Ἔχει κ' αὐτὴ τὸ δικαίωμα νὰ ἐκδηλώσῃ τὰ ἐνστικτά της. Ἔτσι ἡ Τζάνετ Μαρὶ γίνεται θύμα καὶ ὕστερα δολοφόνος.

ΕΡ.: Τώρα θὰ θέλατε νὰ μᾶς πῆτε ποιὰ ἦταν ἡ πρώτη σας ἐντύπωσι ἀπὸ τὴν Οὔρσουλα "Αντρες;

ΑΠ.: Γιὰ νὰ εἶμαι εἰλικρινὴς στὴν ἀρχὴ δίστασα πολὺ γύρω ἀπὸ τὴν ἐκλογὴ τῆς Οὔρσουλα. Δὲν τὴν εἶχα γνωρίσει ποτὲ προσωπικὰ καὶ δὲν εἶχα δῆ τὰ φίλμ ποὺ εἶχε γυρίσει. Ὁπωσδήποτε, βλέποντας τὶς φωτογραφίες της τὴν φανταζόμουν σὰν ἕνα ἄγαλμα καὶ μὲ τὰ ἀγάλματα εἶναι δύσκολο νὰ δημιουργήσῃ κανεὶς μιὰ ἀνθρώπινη ἐπαφή. Φοβόμουν κιόλας, πὼς θὰ περνοῦσα ἑβδομάδες γεμάτες πλήξι χωρὶς νὰ ἀλλάζω οὔτε λέξι μαζί της, ἐνῶ ἐμένα μοῦ ἀρέσει νὰ ἔχω ἕνα εἰδύλλιο τέτοιο ὅταν ἐργάζωμαι.

ΕΡ.: Μὰ ἕνα τόσο ὄμορφο ἄγαλμα, καὶ κυττάζοντάς το καλὰ δὲν μπορεῖ νὰ πλήξῃ.

ΑΠ.: Ἐγώ, δὲν εἶχα οὔτε κὰν μεγάλη πεποίθησι σ' αὐτὴ τὴν ὁμορφιά. Μοῦ φαινόταν μιὰ ὁμορφιὰ ψυχρή, κάπως σκοτεινὴ καὶ θλιμμένη. Σκεπτόμουν, δηλαδή, πὼς θὰ εἶχα νὰ κάνω μὲ μιὰ μάσκα πίσω ἀπὸ τὴν ὁποία θὰ ὑπῆρχε ἕνα κενό, ἕνα πλάσμα ψυχρὸ καὶ ἀπομακρυσμένο ἀπὸ τὰ ἄλλα ἀνθρώπινα πλάσματα. Ἀντίθετα ἀναγκάστηκα νὰ ἀλλάξω γνώμη. Πρὶν ἀπ' ὅλα, δὲν μοιάζει μὲ ἄγαλμα ὅπως εἶχα φανταστῆ. Εἶναι μόνο μία γυναίκα πιὸ ψηλὴ ἀπὸ τὸ κανονικό, λεπτή, εὐλύγιστη καί, τὸ κυριώτερο, χωρὶς τὸ παραμικρὸ σύμπλεγμα.

ΕΡ.: Τί θέλετε νὰ πῆτε λέγοντας πὼς εἶναι μιὰ γυναίκα χωρὶς τὸ παραμικρὸ σύμπλεγμα;

ΑΠ.: Συνήθως, ἕνας ἠθοποιὸς ἢ μιὰ ἠθοποιός, ἰδιαίτερα ὅταν βρίσκεται ἀκόμα σὲ νεαρὴ ἡλικία καὶ κατορθώνει νὰ φτάσῃ σὲ μιὰ γοήτευσι ἐπιτυχίᾳ γίνεται σκλάβος τοῦ ρόλου του ἢ μᾶλλον τοῦ κινηματογραφικοῦ τύπου ποὺ ἔγινε αἰτία νὰ βρῇ αὐτὴ τὴν ἐπιτυχία. Ζῇ λοιπὸν τὸ ρόλο του, τὴν κινηματογραφικὴ προσωπικότητά του καὶ ἔξω ἀπὸ τὴ σκηνὴ ἢ τὸ σέτ καὶ πάνω ἀπ' ὅλα θέλει νὰ δείξῃ πὼς εἶναι «κάποιος» δίνοντας συμβουλὲς ἀντὶ νὰ δέχεται, προσαθῶντας νὰ ἐπιβληθῇ στὸ σκηνοθέτη, στοὺς συναδέλφους κλπ. Αὐτὸ συμβαίνει ἰδιαίτερα στοὺς ἠθοποιούς, ποὺ δὲν ἔχουν πίσω τους μιὰ ἐπαγγελματικὴ καριέρα. Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο προσπαθοῦν νὰ καλύψουν τὴν ἄπειρία τους.

ΕΡ.: Καὶ δὲν εἶναι τέτοια ἡ περίπτωσι τῆς Οὔρσουλα;

ΑΠ.: Καθόλου. Ἀντίθετα, μάλιστα, ἡ Οὔρσουλα ἔχει μιὰ μεγάλη ἐπαγγελματικὴ συνείδησι. Ἀκούει τὸ σκηνοθέτη, δὲν προσπαθῇ νὰ δικαιολογηθῇ ὅταν κάνῃ λάθη, ἐργάζεται χωρὶς νὰ παραπονιέται. Ναί, πρέπει νὰ παραδεχτῶ πὼς φέρεται σὰν μιὰ ἀληθινὴ ἠθοποιός.

ΕΡ.: Πρᾶγμα ποὺ κατὰ τὴ γνώμη σας σημαίνει ὅτι «ἀληθινὴ ἠθοποιὸς» δὲν εἶναι ἀκόμα;

ΑΠ.: Ἐπαναλαμβάνω πὼς δὲν εἶδα τὰ φίλμ της. Μὰ ἀπὸ ὅ,τι μπορῶ νὰ φανταστῶ, βλέποντας τὶς φωτογραφίες της καὶ ἀκούγοντας νὰ μιλοῦν σχετικά, ἔχω σχηματίσει τὴν ἐντύπωσι πὼς σ' ἐκεῖνα τὰ φίλμ ἡ Οὔρσουλα δὲν χρειαζόταν νὰ εἶναι ἠθοποιός. Ἔφτανε νὰ εἶναι ἕνα ἀντικείμενο, ἕνα ρομπότ. Ἀντίθετα ἐδῶ, νομίζω πὼς θὰ ἔχῃ τὴν πρώτη εὐκαιρία νὰ ἐκφράσῃ τὰ προτερήματά της σὰν ἠθοποιοῦ. Κι' ἐγώ, ποὺ ἔχω πείρα δεκαοχτὼ χρόνων ἀπὸ τὴ δουλειά μου, μπορῶ νὰ πῶ πὼς ἡ Οὔρσουλα εἶναι πραγματικὰ μιὰ ἠθοποιός. Ὑπάρχει σ' αὐτὴν μιὰ εὐαισθησία ἐσωτερική, παρ' ὅλο ποὺ εἶναι λίγο μυστηριώδης. Κάτι τέτοιο μοῦ εἶχε συμβῆ καὶ μὲ τὴ Μπριζὶτ Μπαρντὸ στὴν ἐποχὴ τοῦ φίλμ «Ἰδιωτικὴ ζωή». Καὶ ἐμεῖς οἱ ἠθοποιοί, παρ' ὅλο ποὺ εἴμαστε βέβαια πιὸ «σκληράπεστσου» ἀπὸ τοὺς θεατές, εἶναι δύσκολο νὰ ξεφύγουμε ἀπὸ τὴν ὑποβλητικότητα τοῦ μύθου ποὺ περιβάλλει ὡρισμένες ἠθοποιούς. Δυσκολευόμαστε, δηλαδή, νὰ τὶς φανταστοῦμε σὰν κανονικὲς γυναῖκες ποὺ ζοῦν, ἀγαποῦν, τρῶνε καὶ κοιμοῦνται ὅπως ὅλες οἱ ἄλλες. Τὶς φανταζόμαστε πάντοτε πάνω σὲ μιὰ φανταστικὴ σκηνή, νὰ παίζουν τοὺς ρόλους τους, περισσότερο σὰν φαινόμενα παρὰ σὰν ἀνθρώπινα πλάσματα. Ξεχνᾶμε ὅμως πὼς αὐτὰ τὰ φαινόμενα δὲν γεννιοῦνται τυχαῖα. Εἶναι ἀδύνατο νὰ ἐπιβληθῇ κανεὶς στὴν κοινὴ γνώμη, χωρὶς νὰ ἔχῃ μιὰ προσωπικότητα, μιὰ ἐσωτερικὴ δύναμι, μιὰ δυνατὴ θέλησι, ἕνα δυνατὸ ἔνστικτο. Ἡ Μπριζὶτ διαθέτει ὅλα αὐτὰ τὰ προτερήματα καὶ νομίζω πὼς καὶ ἡ Οὔρσουλα βρίσκεται πάνω στὸν ἴδιο δρόμο.

ΕΡ.: Εἴπατε πὼς ἡ Οὔρσουλα ἔχει μιὰ εὐαισθησία ἐσωτερική, δυνατὴ ἀλλὰ καὶ μυστηριώδη. Τί ἐννοεῖτε μ' αὐτό;

ΑΠ.: Δὲν εἶναι δύσκολο νὰ τὸ ἐξηγήσω. Ὅπως σᾶς εἶπα φαντάζομουν τὴν Οὔρσουλα μὲ μιὰ προσωπικότητα λίγο σκοτεινὴ καὶ θλιμμένη. Καὶ εἶναι ἀντίθετα χαρούμενη, γεμάτη ζωή, γεμάτη περιέργεια γιὰ τοὺς ἀνθρώπους καὶ γιὰ τὰ πράγματα, γεμάτη ἐμπιστοσύνη γιὰ τὸν ἑαυτό της καὶ γιὰ τὸν κόσμο, ἕτοιμη νὰ δεχτῇ ὁτιδήποτε ἐνδιαφέρον καὶ καλὸ τῆς προσφέρεται. Ὅμως οἱ ἀντιδράσεις της ἐξακολουθοῦν νὰ μένουν γιὰ μένα λίγο μυστηριώδεις καὶ ὑποσυνείδητες ἀπρόβλεπτες. Πολλὲς φορὲς ἀρχίζει νὰ τραγουδάῃ, νὰ γελάῃ δυνατά, ὄχι μὲ προσποίησι —αὐτὸ τὸ ἀποκλείω—ἀλλὰ σὰν νὰ ἀκολουθῇ μία λογικὴ δική της,ποὺ ἀκόμα δὲν κατορθώνω νὰ καταλάβω. Ἀπ' αὐτὴ τὴν ἄποψι μοῦ ξεφεύγει καὶ αἰσθάνομαι τὴν ἴδια ἐντύπωσι ὅπως αἰσθάνθηκα καὶ μὲ τὴν Μπριζὶτ καθὼς καὶ μὲ τὴν 'Ανίτα Ἔκμπεργκ, μιὰ ἄλλη ἠθοποιὸ ποὺ τῆς μοιάζει. Καὶ ἡ 'Ανίτα εἶναι πολὺ ἐξυπνη ἀλλὰ καὶ ταὐτόχρονα ἀπροβλέπτη, σὰν νὰ ζοῦσε σ' ἕναν κόσμο παράλληλο μὲ τὸ δικό του ὅπου ὅλες οἱ ἀντιδράσεις εἶναι διαφορετικές.

ΕΡ.: Ἑπομένως ἡ Οὔρσουλα εἶναι ἰδεώδης στὸ ρόλο τῆς γυναίκας τοῦ 2.000;

ΑΠ.: Περισσότερο ἀπὸ τὴ γυναίκα τοῦ 2.000, γενικώτερα, ἡ Οὔρσουλα εἶναι ἰδεώδης γιὰ τὸ ρόλο ἐκείνης τῆς ὡρισμένης γυναίκας τῆς μελλοντικῆς αὐτῆς ἐποχῆς, ποὺ ὑποδύεται στὸ φίλμ. Γιατὶ πρέπει νὰ ποῦμε πὼς ἀπὸ τὴ νουβέλλα ποὺ ἔχει ἐμπνευστῆ αὐτὸ τὸ φίλμ ἔχουν μείνει πολὺ λίγα. Στὸ φανταστικὸ τομέα ὑπάρχουν μόνο οἱ δολοφονίες ποὺ γίνονται σύμφωνα μὲ ὡρισμένους κανόνες. Σὲ ὅλα τὰ ὑπόλοιπα τὸ σενάριο ἔχει μεταμορφωθῇ σὲ κάτι πιὸ δικό μας, ἐννοῶ πιὸ ἰταλικό. Τὸ φίλμ εἶναι τοποθετημένο στὴν Ἰταλία καὶ ἀπὸ κάποια ἄποψι μποροῦμε νὰ ποῦμε πὼς εἶναι μιὰ ἠθικογραφικὴ κωμωδία. Αὐτὸ σημαίνει, πὼς παρ' ὅλο ἐκεῖνο τὸ νέο στοιχεῖο, ποὺ ἀντιπροσωπεύεται ἀπὸ τὴ νομιμοποίησι τοῦ ἐγκλήματος, ἡ Ἰταλία σ' αὐτὸ τὸ φίλμ, ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι ἡ ἴδια ὅπως πάντα μὲ τὰ ἄλυτα προβλήματά της, μὲ τὰ προτερήματα καὶ τὰ ἐλαττώματά της. Μέσα σ' αὐτὸ ἕνα ρόλο ξεχωριστό, εἶναι τὸ θύμα ποὺ ἔρχεται ἀπὸ τὴν Ἀμερική, γιὰ τὸν Ἰταλὸ «κυνηγό», ποὺ τῆς φαίνεται πολὺ ἁπλός, πολὺ καλὸς γιὰ τὶς συνήθειές της. Καὶ ἀντίθετα, δὲν εἶναι καθόλου καλός, ὅπως θὰ καταλάβῃ ἀργότερα. Γι-

"Ενα χαρακτηριστικὸ πρῶτο πλάνο τοῦ Μαστρογιάννι ἀπὸ τὸ φίλμ ποὺ γυρίζει τώρα καὶ ποὺ εἶναι τοποθετημένο στὸ ἔτος 2.000.

'Ο Μαρτσέλλο Μαστρογιάννι ἐπιδεικνύει τὶς δολοφονικές του ἱκανότητες, σκοπεύοντας τὸν ἀντίπαλό του ἀπ' αὐτὴ τὴν παράξενη ἀκροδατικὴ στάσι. Γιὰ νὰ φτάσῃ σ' αὐτὸ τὸ ἀποτέλεσμα ὁ Μαστρογιάννι χρειάστηκε νὰ πάρῃ ἐντατικὰ μαθήματα ἀπὸ ἕναν καθηγητὴ σωματικῆς ἀγωγῆς.

'Η Οὔρσουλα "Αντρες καὶ ὁ Μαστρογιάννι σὲ μιὰ ἄλλη σκηνὴ τοῦ φίλμ "Τὸ δέκατο θύμα"

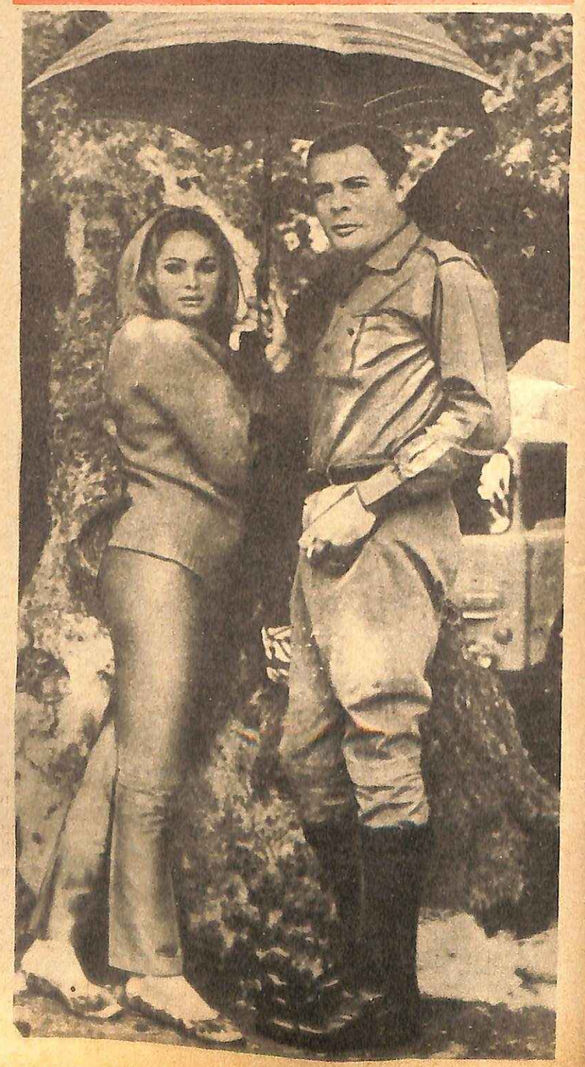

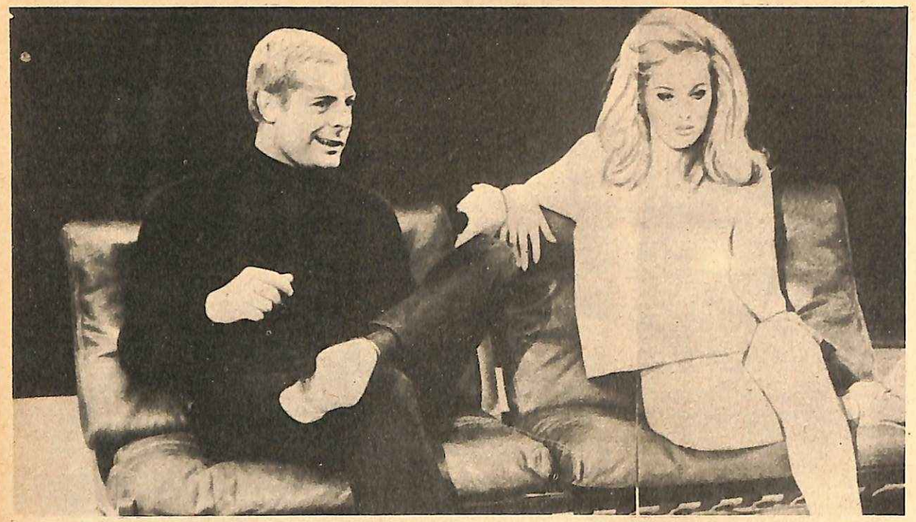

Ὁ Μαρτσέλλο Μαστρογιάννι καὶ ἡ Οὔρσουλα σ' ἕνα διάλειμμα τοῦ γυρίσματος τῆς ταινίας ποὺ γυρίζουν μαζί. Στὸ φίλμ αὐτὸ ὁ Μαστρογιάννι παρουσιάζεται μὲ ξανθὰ μαλλιά.

ατὶ ὑπάρχουν μέσα του ὡρισμένα χαρακτηριστικὰ ποὺ προέρχονται ἀπὸ τὸν ἀρχαῖο πολιτισμό του. Πρόκειται, δηλαδή, γιὰ ἕνα ρόλο, ποὺ δὲν θὰ τῆς ἐπιτρέψη νὰ μείνη μυστηριώδης, παρ' ὅλο ποὺ θὰ ἐξακολουθήση νὰ εἶναι ἕνα ἄτομο ξένο πρὸς τὴ δική μας νοοτροπία. Γι' αὐτὸ λέω πὼς τῆς προσφέρεται γιὰ πρώτη φορὰ ἡ εὐκαιρία νὰ ἀποδειχθῆ μιὰ πραγματικὴ ἠθοποιός.

ΕΡ.: Ναί, μὰ στὴν πραγματική ζωή της; Νομίζετε πὼς ὅλη ἐκείνη ἡ εὐθυμία εἶναι ειλικρινής, πὼς δὲν εἶναι ἕνας τρόπος γιὰ ν' ἀμυνθῆ, γιὰ νὰ κρύψη τὰ συμπλέγματά της;

ΑΠ.: Γιὰ νὰ εἶμαι εἰλικρινής, δὲν εἶχα ἀκόμα τὸν καιρὸ νὰ τὴν γνωρίσω κατὰ βάθος. Δὲν νομίζω ὅμως πὼς πρόκειται γιὰ προσποίησι. Ἡ Οὔρσουλα εἶναι πολὺ ἐλεύθερη, πολὺ εἰλικρινής, πολὺ ἥρεμη καὶ πολὺ γεμάτη αὐτοπεποίθησι ὅταν παρουσιάζεται στὸ σὲτ ντυμένη μὲ ὁποιονδήποτε τρόπο—ἀκόμα καὶ χωρὶς νὰ φορᾶ τίποτα ὅταν τὸ ἀπαιτῆ τὸ σενάριο—γιὰ νὰ μπορέσω νὰ πιστέψω πὼς ὑποφέρει ἀπὸ μυστικὰ συμπλέγματα. Νομίζω δηλαδὴ πὼς ἡ Οὔρσουλα δέχεται τὴ ζωή της, τὸ ἐπάγγελμά της, μὲ μιὰ χαρὰ σχεδὸν φιλοσοφική, ποὺ γεννιέται ἀπὸ τὴν πεποίθησι ὅτι εἶναι προικισμένη μὲ ἱκανότητες καὶ μὲ ὁμορφιά. Στὴν περίπτωσί της, τὸ σημαντικὸ εἶναι νὰ βρεθῆ κάποια ἐπαφὴ ἀνάμεσα στὴν πραγματικότητα καὶ σ' ἕνα κινηματογραφικὸ τύπο. Ἡ Οὔρσουλα κατώρθωσε νὰ τὴν βρῆ καὶ γι' αὐτὸ αἰσθάνεται ἥρεμη.

ΕΡ.: Πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ λέτε πὼς δὲν εἴχατε τὸν καιρὸ νὰ τὴν γνωρίσετε κατὰ βάθος; Δὲν ὑπάρχει ἐργασία, ποὺ ν' ἀφήνη τόσα περιθώρια ἀναμονῆς ὅσα ἔνα κινηματογραφικὸ γύρισμα. Ἀνάμεσα στὴ μιὰ σκηνὴ καὶ στὴν ἄλλη, ἐνῶ ἑτοιμάζονται τὰ φῶτα, ἐνῶ ἀλλάζεται ἡ θέσι στὶς μηχανὲς λήψεως, ἐνῶ εἶστε ἀναγκασμένοι νὰ μένετε γιὰ ὁλόκληρες ὧρες ἐκεῖ, ὁ ἕνας ἀντίκρυ στὸν ἄλλο ἢ ἀκόμα καὶ ἀγκαλιασμένοι, γιὰ νὰ σᾶς πάρη ἡ μηχανὴ μὲ τὸν καλύτερο τρόπο. Σ' ὅλο αὐτὸ τὸν καιρὸ τί κάνετε; Εἶναι δυνατὸν νὰ μὴ μιλῆτε, νὰ μὴ διηγῆστε ὁ ἕνας στὸν ἄλλο κάτι γιὰ τὸν ἑαυτό σας, κάτι γιὰ τὴ ζωή σας;

Ὁ Μαρτσέλλο Μαστρογιάννι κρατάει ἕνα ὅπλο μὲ κοντὴ κάννη, ἕνα ἀπὸ τὰ ὅπλα ποὺ χρησιμοποιεῖ στὸ φίλμ «Τὸ δέκατο θύμα». Γύρω ἀπὸ τὸ φινάλε τοῦ φίλμ κρατεῖται ἡ πιὸ ἀπόλυτη μυστικότης.

ΑΠ.: Ὅλα ἐξαρτῶνται ἀπὸ τὸ ἄτομο ποὺ ἔχεις ἀντίκρυ σου, ἀπὸ τὸ ἀμοιβαῖο ρεῦμα τῆς συμπαθείας, τῆς κατανοήσεως, ποὺ εἶναι δυνατὸν νὰ δημιουργηθῆ. Ὑπάρχουν ἠθοποιοί, ποὺ ἐγὼ μπορῶ νὰ ἐκτιμῶ, ἀκόμα καὶ νὰ θαυμάζω—καὶ ἡ Οὔρσουλα εἶναι ἀνάμεσα σ' αὐτὲς — ἀλλὰ παρ' ὅλα αὐτὰ ἔξω κολουθοῦν νὰ μένουν ἀπομακρυσμένες, μυστηριώδεις. Μὲ ἄλλες, ἀντίθετα, ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ μοῦ φαίνεται σὰν νὰ τὶς γνωρίζω ἀπὸ πάντα. Γίνονται ἀληθινὲς φίλες μου.

ΕΡ.: Θὰ θέλατε νὰ μᾶς ἀναφέρετε κανένα παράδειγμα;

ΑΠ.: Π.χ. ἡ Σοφία Λῶρεν καὶ ἡ Ζὰν Μορώ. Ἰδιαίτερα ἡ Μορώ.

ΕΡ.: Πρέπει δηλαδὴ νὰ βγάλουμε τὸ συμπέρασμα πὼς ἀνάμεσα στὴ Σοφία καὶ τὴ Μορὼ ὑπάρχουν κοινὰ χαρακτηριστικά;

ΑΠ.: Φαινομενικὰ ὄχι, μὰ κατὰ βάθος ναί. Εἶναι καὶ οἱ δυὸ γυναῖκες μὲ πλούσιο ψυχικὸ κόσμο, μὲ ἐμπιστοσύνη στὸν ἄνθρωπο. Κοντά τους νιώθω ἄνετα, μπορῶ νὰ συνδεθῶ μαζί πάνω στὸν ἀνθρώπινο τομέα, πρὶν νὰ προχωρήσω στὸν ἐπαγγελματικὸ σύνδεσμο.

ΕΡ.: Στὴν καριέρα σας συναντήσατε ποτὲ ἠθοποιοὺς ἐπιθετικές, μὲ τὶς ὁποῖες χωρὶς νὰ τὸ θέλετε, δημιουργήσατε μιὰ κατάστασι διαμάχης καὶ ἐχθρότητος;

ΑΠ.: Γενικὰ ὄχι. Ἴσως αὐτὸ νὰ συμβαίνη ἐπειδὴ ἐγὼ δὲν δίνω αἰτία σὲ κάτι τέτοιες ἀντιδράσεις. Ἐγὼ εἶμαι ἕνας τύπος ἥρεμος, ἀρνέμαι τὰ συμβόλαια ποὺ μοῦ προτείνουν οἱ Ἀμερικανοί μόνο καὶ μόνο ἐπειδὴ μοῦ ἀρέσει νὰ μένω στὴ Ρώμη, ἐπειδὴ θέλω νὰ μένω σκωμαι κοντὰ στοὺς φίλους μου, ἐπειδὴ προτιμῶ ἀπὸ κάθε ἄλλο, τὸ κάπως νοχελικὸ κλίμα τῆς Ἰταλίας. Τὴ συμπεριφορὰ τοῦ «στὰρ» δὲν μπορῶ νὰ τὴν καταλάβω καθόλου καὶ ἐπομένως μοῦ εἶναι ἀδύνατο νὰ τὴν μιμηθῶ. Ξέρω πὼς θὰ τελειώσω τὶς μέρες μου παίζοντας χαρτιὰ σὲ κάποια ταβέρνα, στὶς ὄχθες τοῦ Τίβερη. Ἐπομένως, καὶ νὰ εἶχε ἐπιθετικὲς διαθέσεις μιὰ ἠθοποιός, ἀναγκάζεται νὰ ἀλλάξη κατεύθυνσι.

ΕΡ.: Μὰ δὲν σᾶς συνέβηκε ποτέ, ἀληθινὰ ποτέ, κανένα δυσάρεστο ἐπεισόδιο;

ΑΠ.: Ναί, μιὰ φορὰ ναί. Μιὰ ἠθοποιὸς μοῦ ἔδωσε δυὸ χαστούκια, ἔτσι στὰ ξαφνικά. Μοῦ εἶπε πὼς τὴν εἶχε κάνει ἔξω φρενῶν καὶ πὼς θάπρεπε νὰ πάω νὰ πέσω νὰ πνιγῶ. Ἐμεινα κατάπληκτος, γιατὶ δὲν τῆς εἶχα κάνει ἀπολύτως τίποτα. Ἴσως γι' αὐτὸ τὸ λόγο εἶχε αὐτὸ τὸ ξέσπασμα. Ἤθελε νὰ τὴν προσέξω περισσότερο.

ΕΡ.: Ποιὰ ἦταν αὐτή;

ΑΠ.: Προτιμῶ νὰ μὴ τὸ πῶ. Ἄλλωστε τί σημασία ἔχει; Πρόκειται γιὰ πράγματα δυσάρεστα κ' ἔπειτα δὲν τῆς κρατῶ κακία. Τὰ νεῦρα παίζουν ἄσχημα ἀστεία. Κι' ἐκείνη ἡ ἠθοποιὸς ἦταν ἕνας πολὺ νευρικὸς τύπος.

ΕΡ.: Ὁπωσδήποτε ἀπὸ τὴν Οὔρσουλα δὲν περιμένετε μιὰ τέτοια ἀντίδρασι;

ΑΠ.: Ὄχι, ἡ Οὔρσουλα δὲν εἶναι οὔτε γαλήνια, οὔτε ἐπιθετική. Φαίνεται νὰ ἔρχεται ἀπὸ ἕναν ἄλλο πλανήτη, ὅπου εἶναι πιὸ διαθέσιμες οἱ χαρὲς τῆς ζωῆς. Θὰ τὴν καταλάβω καλύτερα τὸ 2000.

Κ. Κ.

Ο ΤΕΝΕΚΕΣ ΜΟΥ ΚΙ' ΕΓΩ

ΜΕΡΙΚΕΣ φορὲς μποροῦν νὰ σοῦ ἀλλάξουν τὴν ζωή, ἀκόμα καὶ τὰ πιὸ ἀσήμαντα πράγματα. Ἀκόμα κ' ἕνας τενεκὲς ἁπλὸς τῶν σκουπιδιῶν. Δὲν ξέρω ἐσεῖς ποιὰ σημασία δίνετε στὰ ἀσήμαντα πράγματα, ἀλλὰ ἐγὼ καὶ τὰ προσέχω καὶ τὰ φοβᾶμαι, ὕστερα ἀπ' αὐτὰ ποὺ πέρασα πρὸς χάριν τοῦ τενεκέ μου. Ἀλλὰ καλύτερα νὰ σᾶς ἀναφέρω τὰ γεγονότα ἀπὸ τὴν ἀρχή, γιὰ νὰ βγάλετε κανένα διδακτικὸ συμπέρασμα γύρω ἀπὸ τοὺς τενεκέδες. Ἐπαναλαμβάνω μάλιστα, ὅτι πρέπει νὰ τοὺς δίνετε μεγάλη σημασία. Περισσότερο ἀπ' ὅ,τι τοὺς δίνατε μέχρι τώρα.

★

Τὰ βάσανα λοιπὸν μὲ τὸν τενεκέ μου, ἀρχισαν πρὶν ἀπὸ δυὸ χρόνια. Ἦτανε χειμῶνας κι' ἡ Εὔα ἔμενε στὸ πατρικό της σπίτι. Κάποιο μικρὸ κρυωματάκι τὴν εἶχε ρίξει στὸ κρεβάτι κι' ἐπειδὴ ἐγὼ ἤμουν μνηστήρας της, πῆγα καὶ τὴν εἶδα. Ἔβρεχε, κι' ἐπειδὴ τὰ κεραμίδια δὲν ἤτανε σὲ καλὴ κατάστασι, ἡ Εὔα φώναξε τὴν μαμά της.

—Καλὲ μαμά, φέρε τὰ τενεκεδάκια, γιατὶ θὰ πλημμυρίσουμε ἐδῶ μέσα.

Ἡ πεθερά μου, ἔφερε τὰ τενεκεδάκια — καμμιὰ δεκαριὰ — τάβαλε ὅπου ἔσταζε τὸ ταβάνι καὶ καταράστηκε τὸν νοικοκύρη.

—Βλέπεις, γαμπρέ μου, ὁ ἀχαΐρευτος ὁ νοικοκύρης δὲν λέει νὰ τὰ φτιάξη!

Ἡ Εὔα ἔβαλε τὰ κλάματα καὶ τραβήξαμε τὸ κρεβάτι της κατὰ τὸ παράθυρο γιατὶ μόνο σὲ κεῖνο τὸ σημεῖο δὲν ἔσταζε.

—Κωστάκη μου, εἶπε, ὅταν παντρευτοῦμε, θέλω νὰ κάτσουμε σὲ ὡραῖο σπίτι.

—Βεβαίως, ἀπάντησα.

—Βαρέθηκα αὐτὸ τὸ παλιόσπιτο.

Συμφώνησα πὼς εἶχε δίκιο καὶ τῆς ὑποσχέθηκα, ὅτι τὸ σπίτι ποὺ θὰ πιάναμε, θὰ ἤτανε πολὺ καλύτερο. Εὐχαριστήθηκε.

—Καὶ θὰ πάρουμε κι' ἕναν ὡραῖο τενεκὲ γιὰ τὰ σκουπίδια.

Ἐκείνη ἡ στιγμὴ ἤτανε μοιραία, ἀλλὰ δὲν τὸ κατάλαβα.

—Πῶς σοῦ ἦρθε αὐτό; ρώτησα.

Μοῦ ἔδειξε ἕναν στραπατσαρισμένο τενεκὲ τῶν σκουπιδιῶν, ποὺ βρισκότανε στὴ γωνιὰ τῆς αὐλῆς.

—Νά γιατὶ στὸ λέω, εἶπε. Αὐτὸς εἶναι ὁ τενεκὲς τῶν σκουπιδιῶν μας. Ἔχει τὸ μαῦρο του τὸ χάλι.

Ἔβαλε τὰ κλάματα καὶ μ' ἀγκάλιασε μὲ σπαραγμό.

—Ἀγάπη μου, φώναξε. Θέλω νὰ μοῦ τὸ ὑποσχεθῆς.

—Ποιό;

—Γιὰ τὸν τενεκέ, σοῦ λέω.

—Σύμφωνοι.

—Μοῦ τὸ ὑπόσχεσαι;

—Βεβαίως!

—Καὶ θὰ μοῦ πάρης ἕναν ὅμορφο τενεκὲ σκουπιδιῶν;

—Μάλιστα.

—Μπράβο, ἀγάπη μου. Ἔλα νὰ σὲ φιλήσω.

Τὴν φίλησα κι' ὅταν πέρασε ἡ βροχή, ἔφυγα.

★

Ἡ Εὔα, σηκώθηκε ἀπ' τὸ κρεβάτι ὕστερα ἀπὸ μιὰ ἑβδομάδα καὶ μοῦ τηλεφώνησε στὸ γραφεῖο.

—Ἀγάπη μου, θὰ πᾶμε σὲ κανένα θέατρο τὸ ἀπόγευμα;

—Βεβαίως, ἀπάντησα.

—Εὐχαριστῶ, ἀγάπη μου. Βλέπεις τόσες ἡμέρες μὲ τὴν ἀρρώστια μου, δὲν πῆγα πουθενά. Θὰ περάσω νὰ σὲ πάρω ἀπὸ τὸ γραφεῖο σου.

—Σύμφωνοι.

Ἦρθε ἀκριβῶς στὶς 8. Μπήκαμε σ' ἕνα ταξὶ καὶ φτάσαμε στὸ θέατρο, τὸ ὁποῖο ἔπαιζε μιὰ κωμῳδία ποὺ προκαλοῦσε τὰ γέλια τοῦ κόσμου. Ἡ Εὔα ὅμως, εἶχε μιὰ πεοίεργη ἐκφρασι. Καθὼς γύρισα καὶ τὴν κύτταξα, μοῦ ἔδωσε τὴν ἐντύπωσι, ὅτι δὲν βρισκόταν μέσα στὸ θέατρο καὶ φυσικὰ οὔτε καὶ τὴν παράστασι παρακολουθοῦσε. Κι' ἐπειδή, διαθέτω κάποια ἀγωγή, ἐνδιαφέρθηκα ἀμέσως.

—Εὔα...

—Ναί, ἀγάπη μου.

—Μήπως σοῦ συμβαίνει τίποτα;

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΤΟΥ **ΧΡ. ΚΥΡΙΑΚΟΥ**

—Ὄχι...

—Μήπως δὲν τὸ βρίσκεις τόσο ἀστεῖο τὸ ἔργο;

—Ποιό ἔργο;

—Αὐτὸ ποὺ βλέπουμε.

Σὰν νὰ ξαφνιάστηκε.

—Ἀλήθεια, δὲν τὸ πρόσεξα. Θὰ πρέπει ὅμως, νὰ εἶναι καλό, γιατὶ ὁ κόσμος γελάει.

—Κι' ἐσὺ γιατὶ δὲν γελᾶς;

Ἅπλωσε τὸ χέρι της καὶ μὲ χάιδεψε.

—Μὴ σὲ ἀπασχολεῖ, ἀγάπη μου. Νιώθω μιὰ εὐδαιμονία μέσα μου, ἄλλο πρᾶγμα...

—Κι' ὁ λόγος;

—Σκέπτομαι τὸ καλὸ σπιτικὸ ποὺ θ' ἀνοίξουμε καὶ προπαντὸς τὸν τενεκὲ τῶν σκουπιδιῶν.

Ἤμεινα κατάπληκτος, ἀλλὰ δὲν εἶπα τίποτα γιὰ νὰ μὴ στενοχωρηθῆ. Στὸ τέλος τῆς δευτέρας πράξεως ὅμως, μόλις ἔπεσε ἡ αὐλαία γύρισε καὶ μὲ κύτταξε χαμογελῶντας.

—Ἀγάπη μου, εἶπε. Θέλω νὰ ἔχουμε τὸν πιὸ ὡραῖο τενεκὲ τοῦ κόσμου. Δὲν μπορεῖς νὰ φανταστῆς πόσο μοῦ δίνει στὰ νεῦρα αὐτὸς ὁ τενεκὲς ποὺ εἶδες στὴν αὐλή.

Αὐτὸ τὸ θέμα τοῦ τενεκὲ ποὺ ἀπασχολοῦσε τόσο πολὺ τὴν Εὔα, δὲν μ' ἄφησε νὰ κοιμηθῶ ὅλη τὴ νύχτα. Κατὰ τὰ ξημερώματα μὲ πῆρε ὁ ὕπνος γιὰ λίγο, ἀλλὰ καλύτερα νὰ μὴ μ' ἐπαιρνε, γιατὶ εἶδα ἕνα ὄνειρο πολὺ πρωτότυπο. Ἔπινα λέει τὸν καφέ μου στὴν πλατεία Συντάγματος καὶ γύρω μου, ἤτανε σωροὶ οἱ τενεκέδες τῶν σκουπιδιῶν! Τέτοιο ὄνειρο οὔτε εἶχα ξαναδῆ, ἀλλὰ οὔτε νομίζω ὅτι προκειται καὶ νὰ ξαναδῶ. Πάντως σηκώθηκα, πῆγα στὸ γραφεῖο μου καὶ κατὰ τὶς 10 πῆρα ἄδεια, βγῆκα στὴν ἀγορὰ καὶ φορτώθηκα ἕναν καινούργιο γκαλοτενεκὲ ποὺ ἀστραφτε' Τέσσερα τάλληρα παρακαλῶ. Τῆς τὸν ἔστειλα στὸ σπίτι μὲ τὸν κλητῆρα.

★

Ὕστερα ἀπὸ μιὰ ὥρα μὲ πῆρε στὸ τηλέφωνο. Ἡ φωνή της ἤτανε χαρούμενη.

—Ἀγάπη μου, ἐσύ;

—Ναι.

—Χίλια φιλάκια καὶ σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὸν τενεκέ. Εἶναι ὁ πιὸ καλὸς τῆς γειτονιᾶς!

Πέρασε μιὰ ἑβδομάδα καὶ ξαναχτύπησε τὸ τηλέφωνο τοῦ γραφείου. Αὐτὴ τὴ φορὰ ἔκλαιγε:

—Ἀγάπη μου, ἐσύ;

—Ναί!

—Πάει ὁ τενεκές!...

—Τὸν κλέψανε;

—Ὄχι.

—Τότε;

—Νά, ὁ σκουπιδιάρης τὸν πέταξε μὲ φόρα μόλις τὸν ἄδειασε καὶ στραπατσαρίστηκε.

—Μὴ στενοχωρἰεσαι καθόλου, εἶπα.

Πῆρα ἀμέσως ἄδεια καὶ γραμμὴ γιὰ τὴν ἀγορά. Αὐτὴ τὴ φορὰ μόλις ἀγόρασα τὸν ἄλλο τενεκὲ πῆγα καὶ σὲ κάποιο ἄλλο μαγαζὶ καὶ μοῦ βάλανε ζυλινα χερούλια. Ἔξη τάλληρα, παρακαλῶ· τενεκὲς καὶ χερούλια. Ὅμως καὶ πάλι δὲν βρῆκα τὴν ἡσυχία μου, γιατὶ ἕνα πρωὶ ὁ καινούργιος τενεκὲς μου μπερδεύτηκε μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους τενεκέδες τῆς γειτονιᾶς, κι' ὅπως φαίνεται, μπῆκε σὲ ἄλλο σπίτι. Ἡ Εὔα ἀναστατώθηκε κι' ἔπιασε πάλι τὸ τηλέφωνο.

—Ἀγάπη μου, πάει ὁ τενεκές μας!

—Δηλαδή;

—Μᾶς τὸν κλέψανε.

—Ἔρχομαι ἀμέσως.

Πῆρα ταξὶ καὶ σὲ δέκα λεπτὰ βρέθηκα στὸ σπίτι της. Δὲν ἀφήσαμε πόρτα γιὰ πόρτα

—Παρακαλοῦμε μποροῦμε νὰ δοῦμε τὸν τενεκέ σας;

—Γιατί;

—Διότι χάσαμε τὸν δικό μας καὶ μᾶς ἄφησαν αὐτόν.

—Δυστυχῶς, ὅμως, αὐτὸς ποὺ κρατᾶτε δὲν εἶναι ὁ δικός μας.

Ἐπὶ τέλους τὸ βράδι τὸν βρήκαμε καὶ τὸν πήραμε μὲ χίλια ζόρια ἀπὸ τὴν αὐλὴ κάποιου νευρικοῦ καὶ ὑποπτου τύπου.

—Ἀντε νὰ χαθῆς, ρὲ τενεκέ, μὲ τὸν τενεκέ σου, μοῦ φώναξε.

—Τενεκὲς εἶσαι καὶ φαίνεσαι, ἀπάντησα.

—Καὶ γαδοῦρι, συμπλήρωσε ἡ Εὔα.

Γυρίσαμε στὸ σπίτι πανευτυχεῖς καὶ ἡ πεθερά μου εἶχε μιὰ σπουδαία ἰδέα.

—Ξέρεις παιδάκι μου, θὰ γράψω ἐπάνω τὸ ὄνομά μου.

Τόγραψε καὶ κύλισε ἕνας μῆνας ἥσυχος κι'

εὐτυχισμένος γιατὶ ὁ τενεκὲς μας ἤτανε ὁ πιὸ καλὸς τῆς γειτονιάς! Ὕστερα ἀπὸ τὸ μήνα ὅμως ἡ Εὔα ἄρχισε πάλι τὶς μελαγχολίες.

—Ξέρεις ἀγάπη μου, εἶπε. Ἡ ἀπέναντι πῆρε ἕνα τενεκὲ μούρλια. Δηλαδὴ μοντέρνο.

—Καὶ θέλεις τέτοιον;

—Ναί, ἔχει καὶ καπάκι.

Τὴν ἄλλη μέρα, παρουσιάστηκα πάλι στὸν κύριο διευθυντή μου καὶ τοῦ ζήτησα ἄδεια.

—Μὰ ποῦ διάβολο πηγαίνεις καὶ ζητᾶς ὅλο ἄδειες; ρώτησε.

—Γιὰ τενεκέ.

—Τί τενεκέ;

—Τῶν σκουπιδιῶν.

—Καὶ τὶς ἄλλες φορὲς ποῦ πήγαινες;

—Γιὰ τενεκέ.

Μὲ κύτταξε κατάπληκτος.

—Τόσα πολλὰ σκουπίδια ἔγετε στὸ σπίτι σας;

—Ὄχι, ἀλλὰ ἡ κυρία ποὺ κάθεται ἀπέναντι ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς μνηστῆς μου πῆρε ἕναν καινούργιο.

—Κι' ἐπειδή;

—Ἐ, νομίζω ὅτι δὲν πρέπει νὰ ὑστερῇ ἀπὸ τενεκεδένια ἀπόψη ἡ μνηστή μου.

Θύμωσε καὶ κοπάνησε τὸ χέρι του στὸ γραφεῖο.

—Ἄντε, τράβα στὴ δουλειά σου, φώναξε. Κι' ἄλλη φορὰ δὲν θέλω νὰ μὲ ἀπασχολῆς μὲ βλακείες.

—Μὰ σὰς παρακαλῶ.

—Πήγαινε, εἶπα.

Ἀναγκάστηκα νὰ τοῦ τὰ πῶ ὅλα. Τοῦ ἀνέφερα μὲ κάθε λεπτομέρεια τὶς στενοχώριες τῆς Εὔας πάνω σ' αὐτὸ θέμα κι' ἐπειδὴ κατὰ βάθος εἶναι καλὸς ἄνθρωπος, ἔδειξε κατανόησι.

—Αὐτὸ τὸ ζήτημα εἶναι πολὺ σοβαρό, εἶπε. Νομίζω ὅτι πρέπει νὰ τὴν δῇ κάποιος ψυχαναλυτής, γιὰ νὰ βρῇ τὴν αἰτία ποὺ τῆς προκαλεῖ αὐτὴν τὴν ἀπαραίδεκτη τενεκεδομανία!

—Μάλλον τενεκεδομεγαλομανία, συμπλήρωσα.

—Σωστά. Γιὰ στάσου νὰ πάρω στὸ τηλέφωνο κάποιον φίλο μου. Αὐτὸς γνωρίζεται μὲ ἕναν σπουδαῖο ψυχαναλυτή.

Σήκωσε τὸ ἀκουστικό, πῆρε κάποιο νούμερο καὶ ὕστερα ἀπὸ ἕνα τέταρτο εἶχε κλειστῆ τὸ ραντεβοῦ μὲ τὸν ψυχαναλυτή.

★

Τὸ ἴδιο ἀπόγευμα βρισκόμαστε κιόλας στὸ σαλόνι του. Τριακόσιες ἢ ἐπίσκεψι, πάσχαλο, καὶ χαπιρικός. Ἡ Εὔα εἶχε κάποιο τράκ. Τὴν ἔβαλωσε σὲ ἕνα ντιβάνι, ἔβρισε μιὰ ματιὰ καὶ ἀναστέναξε.

—Δεσποινίς μου, εἶπε, ἐσεῖς μὲ τέτοιες γάμπες ποὺ ἔχετε δὲν θἄπρεπε νὰ ἀσχολῆστε τόσο πολὺ μὲ τοὺς τενεκέδες.

Συμφώνησα μαζί του.

—Καὶ τέτοιο μουτράκι!

—Καλὲ τί λέτε, ἔκανε ἡ Εὔα.

Ὕστερα ἀπὸ μερικὲς ἐρωτήσεις ὁ γιατρὸς μᾶς ἐξήγησε μὲ πολὺ ἁπλὰ λόγια, ὅτι ἡ περίπτωσις δὲν εἶναι καθόλου σοβαρή.

—Νὰ πᾶτε στὸ καλό, εἶπε.

—Αὐτὸ ἤτανε ὅλο; ρώτησε ἡ Εὔα.

—Αὐτό, δεσποινίς μου. Πάντως τὴν ἀρωτᾶτε σας τὴν ἔχει πολὺς κόσμος.

—Δηλαδή, ποιὸς κόσμος;

—Ὁ φτωχός. Ὑποφέρετε ἀπὸ ἕνα σύμπλεγμα κατωτερότητος καὶ προσπαθεῖτε νὰ τὸ ξεπεράσετε μὲ τὸν τενεκέ. Σᾶς ἐνοχλεῖ δὲ τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ ἄλλος μπορεῖ νὰ ἔχῃ ἕναν καλὸ τενεκέ. Καὶ γιὰ νὰ σᾶς δώσω νὰ καταλάβετε, περισσότερο, σᾶς λέω ἐτοῦτο καὶ παρακαλῶ νὰ μείνῃ μεταξύ μας.

—Ἐχετε τὸν λόγο μας.

—Εὐγαριστῶ. Ἐγώ, λοιπόν, ὑπῆρξα σὰν παιδί, πολὺ φτωχός. Μεγάλωσα ξυπόλητος καὶ τώρα θὰ πιστέψετε κάτι;

—Τί;

Ἐπίκαιρη στίχοι

ΠΟΙΟΣ ... ΣΚΟΤΙΖΕΤΑΙ

Μολονότι ὑπάρχει, πλέον, πανταχοῦ προόδου πνεῦμα,
στὴν κλειὴ πρωτεύουσά μας διακόπτεται τὸ ρεῦμα
κι' ἀναγκάζουν τοὺς πολίτες οἱ μοντέρνοι μας καιροί,
τακτικὰ νὰ καταφεύγουν στὸ πανάρχαιο... κερί!

★

Τὰ ψυγεῖα κι' οἱ κουζίνες ἀχρηστεύονται αἰφνιδίως
κι' ἂν τολμήσῃς νὰ ζητήσῃς ἐξηγήσεις ἀρμοδίως,
θὰ σοῦ ποῦν οἱ ἁρμόδιοί μας, μ' ὕφος σοβαροπρεπές,
ὅτι ἔχει καὶ τὸ ρεῦμα «θερινές... διακοπές»!

«ΑΛΑ ... ΓΑΛΛΙΚΑ»

Γάλλος μπατηρο-τουρίστας, εὐγενὴς καὶ «ραφινέ»,
ἐπαρίστανε τὸν «κόμη» καὶ τὸν γιὸ τοῦ... Πεσινέ
κι' εἶχε κάνει τοὺς Ροδίτες νὰ τινάζουν τὸ γιακᾶ τους
καὶ νὰ κλαίνε, νύχτα—μέρα, τὰ χαμένα... δανεικά τους!

★

Ἀπὸ πρῶτο ξενοδόχο, μέχρι ἔσχατο γκαροσόνι,
ἐσυνήθιζε ὁ Γάλλος, καταλλήλως, νὰ «φεσώνῃ»,
ὥσπου ἔπαψε στοὺς δρόμους τελικῶς νὰ σκάῃ μύτη
κι' ἀπὸ... «κόμης», αἰφνιδίως, μετεβλήθη σὲ... «κομήτη»!

«ΩΡΑΙΑ ... ΨΥΧΑΓΩΓΙΑ»

Ἐξεγείρεται ὁ κόσμος ποὺ τὰ ψευτοπλεμᾶ,
γιατὶ ἐρέτος θ' ἀκριδήνουν οἱ τιμὲς τοῦ σινεμᾶ
καὶ μὲ τὴν ἀπειλουμένη τὴν ἀκρίδεια τὴν μεγάλη,
τὸ... «πανὶ» θὰ τὸν τρομάζῃ καὶ θὰ τὸν... πανικοβάλῃ!

★

Ἄνω—κάτω ἔχει γίνει, δηλαδή, ὁ κόσμος ὅλος
κι' ἀγανάκτησιν δικαίαν δοκιμάζει ἀναμφιβόλως,
γιατὶ ὅσοι διαθέτουν μιὰν ἀσήμαντη... «Ὀθόνη»,
γιὰ κορδόνι τὸν περνᾶνε καὶ τὸν παίονουν γιὰ... «κοθῶνι».

«ΡΑΓΔΑΙΑ... ΕΞΕΛΙΞΙΣ»

Ἔξω ἀπὸ τὸ χωριουδάκι Τραγανὸ τῶν Λεχαινῶν,
συνελήφθη μιὰ παρέα νεαρῶν «καλλιτεχνῶν»,
μὲ ψευδώνυμα: "Ὠντυ Μόφυ, "Αλ' Καπόνε καὶ Βεντούρα
καὶ καλῶς προπονημένη στὴ «γροθιὰ» καὶ στὴν... κου-
(μπούρα!

★

«Γκάγκστερ'ς» πήγαιναν νὰ γίνουν τὰ παιδιὰ τοῦ... Τρα-
(γανοῦ,
νὰ σκαρώνουνε ληστεῖες καὶ νὰ δροῦν ἀπὸ κοινοῦ,
μὰ ἔρεθήκανε κλεισμένοι στὸ κελλὶ τὸ σκοτεινό,
ποὺν ἀκόμη καταφέρουν ναῦρουν θῦμα... «τραγανό»!

«ΕΞ ΟΙΚΕΙΩΝ...»

Εἷς προσφάτους συγκεντρώσεις κι' ἐκδηλώσεις γυναικῶν,
πῆραν μέρος καὶ γυναῖκες πλείστων ἀστυνομικῶν
κι' ἀφοῦ μίλησαν, ἐντόνως, πρὸ τοῦ ἀκροατηρίου,
ἀπειλήσανε νὰ φτάσουν μέχρι... συλλαλητηρίου!

★

Δηλαδὴ σ' αὐτοὺς τοὺς γρόνους, τοὺς φαιδροὺς καὶ κωμι-
(κούς,
νέα ντεράβαλα θ' ἀρχίσουν γιὰ τοὺς ἀστυνομικούς,
γιατὶ οἱ ἄμοιροι θὰ σπεύδουν νὰ διαλύσουν, μετ' ὀλίγον,
καὶ σφοδρὲς διαδηλώσεις τῶν δικῶν τους τῶν... συζύγων!

ΡΑΣΟ ΚΑΙ... «ΠΡΑΣΣΟ»

Γεωργαντὰς ὠνομαζόταν κάποιος ψευτο—ρασοφόρος,
ποὺ ἠράσθη τὴν ἀπάτην ἐμμανῶς καὶ παραφόρως
καὶ μὲ κάτι εὐλογίες, ἁγιασμοὺς καὶ τὰ λοιπά,
τὰ καταφερνε νὰ παίζῃ, στοὺς εὐπίστους, τὸν... παπᾶ!

★

Ἕναν ἔμπορον Ἀγγούρην εἶχε «ρίξει» ἐπιπροσθέτως
καὶ τὴν μαύρη του τὴν τύχη βλαστημάει ἀνυπερθέτως,
γιατὶ αὐτὸ τὸ «ρίξιμό του» τοῦ ἐγάλασε τὸ γοῦρι
κι' ἀπ' τὸν ἔμπορον Ἀγγούρην, τελικῶς τὴν δρῆκε... «ἀγ-
(γοῦρι»!

ΕΙΔΟΣ ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ

Μένει ἔκθαμβος ὁ κόσμος ποὺ τὰ ψευτοπολεμᾶ,
γιατὶ βλέπει καὶ «πιτύρων» ἐπερτίμησιν ἀκόμα
καὶ θὰ φτάσῃ, ὅπως πᾶμε, κάποια ὥρα καὶ στιγμή,
ποὺ τὰ πίτυρα θὰ πάρουν τῆς... φαρίνας τὴν τιμή!

★

Δηλαδή, καθὼς τεντώνει ἡ ἀκρίδεια μας τὸ τέλι,
ἁπλησιάστα θὰ γίνουν καὶ τὰ... πίτυρα ἓν τέλει
κι' ἐνεοὶ θὰ μένουνε ὅλοι καὶ θὰ λέμε κεχηνότες,
ὅτι ἔγινε ἡ ζωὴ μας νὰ τὴν κλαίνε καὶ οἱ... κότες!

ΦΥΣΙΚΟΝ ΕΠΑΚΟΛΟΥΘΟΝ...

Ἀναγγέλλεται ἡ λῆψις νέου μέτρου βαραλέου,
σχετικῶς μὲ τὴν καινούργια τὴν συγκέντρωσιν ἐλαίου
καὶ τονίζουν, ἐπὶ πλέον, οἱ «ἁρμοδίες πηγές»,
ὅτι θἄχουμε κι' ἐλαίων σοβαρές... ἐξαγωγές!

★

Ἀσφαλῶς, κατόπιν τούτου, συλλογίζεσαι μὲ θλῖψι,
πὼς τὸ ἐλαιόλαδό μας θὰ σπανίσῃ καὶ θὰ λείψῃ
καὶ παρ' ὅτι στὴν Ἑλλάδα ἡ ἐλαία πάντα θάλλει,
ἡ «ἐξαγωγὴ ἐλαίου» τὸ... λαδάκι θὰ μᾶς ἐγάλῃ!

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

—Οὔτε στὸν ὕπνο μου δὲν τὰ βγάζω!

—Ὄχι δά! ἔκανε ἡ Εὔα.

—Σᾶς ἀοκιζομαι. Μοῦ λείψανε τόσο πολὺ στὴν παιδική μου ἡλικία ποὺ τραυματίστηκε ἡ ψυχή μου. Μόνο τὰ κορδόνια μου λασκάρω.

Ἔσκυψε, ἔσφιξε τὰ κορδόνια του καὶ μᾶς ρώτησε:

—Πῶς σᾶς φαίνονται τὰ παπούτσια μου:

—Ὡραῖα, εἶπε ἡ Εὔα.

Εὐχαριστήθηκε

—Εἶστε πολὺ εὐγενική... Χτὲς τὰ πῆρα!

—Μὲ γειά σας.

—Εὐχαριστῶ.

Μέτρησα τρισκόσιες δραχμὲς καὶ φύγαμε. Ὕστερα παντρευτήκαμε μὲ τὴν Εὔα, καὶ τὸ πρῶτο ποὺ μ' ἔβαλε καὶ τῆς ἀγόρασα, ἦτανε ὁ τενεκὲς τῶν σκουπιδιῶν. Καὶ ὄχι πὼς νὰ τὸ παινευτῶ, ἀλλὰ εἶναι ἕνας τενεκὲς μούρλια. Ἀφοῦ βγαίναμε κάθε πρωὶ ἔξω στὸ πεζοδρόμιο καὶ τὸν καμαρώναμε μέχρι νἀρθῇ ὁ σκουπιδιάρης νὰ τὸν ἀδειάσῃ. Σᾶς διαδεβαιῶ ὅτι εἶναι ὁ καλύτερος τῆς πολυκατοικίας!...

ΧΡΗΣΤΟΣ ΚΥΡΙΑΚΟΣ

Χιοὺμορ

ΟΙ ΔΙΑΦΟΡΟΙ ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΙ

Δυὸ φιλενάδες συζητοῦν γιὰ τὴν οἰκογενειακή τους ζωὴ καὶ γιὰ τὴν διαγωγὴ τῶν συζύγων τους. Ἡ μία παραπονιέται ὅτι ὁ σύντροφος της δὲν τὴ συλλογίζεται καθόλου.

—Ἐγώ, λέει ἡ ἄλλη, βρίσκω ἕναν τρόπο, ὥστε ὁ σύζυγος μου νὰ μὲ σκέπτεται διαρκῶς.

—Ποιόν τρόπο;

—Κάθε δυὸ - τρεῖς μέρες, τοῦ παρουσιάζω κι' ἕναν λογαριασμό, πότε τῆς μοδίστρας μου, πότε τῆς καπελλοῦς καὶ οὕτω καθεξῆς!

★

Ἡ κόρη τῆς κυρίας Β... σπουδάζει στὸ Παρίσι.

Μιὰ μέρα, κάποια φίλη τῆς κυρίας Β... ποὺ πῆγε νὰ τῆς κάνῃ ἐπίσκεψι, τὴν ρωτάει:

—Εἴσαστε εὐχαριστημένη ἀπὸ τὶς σπουδὲς ποὺ κάνει ἡ κόρη σας;

—Πάρα πολὺ εὐχαριστημένη... Πωρώδευσε καταπληκτικά. Φαντασθῆτε ὅτι κατώρθωσε... νὰ παντρευτῇ ἕναν ἀπὸ τοὺς καθηγητάς της!

★

Περίεργο ἀντρόγυνο οἱ Μ... ; Γκρινιάζουν διαρκῶς. Μιὰ μέρα ἡ κυρία Μ... φωνάζει, θυμωμένη, στὸν ἄντρα της:

—Μὴν ξεχνᾶς, ὅτι τὸ σπίτι, τὸ ἔφτιαξα ἐγώ. Ἐγὼ εἶχα τὰ ἐπιπλα, τὰ μαγειρικὰ σκεύη, τὰ σκεπάσματα, τὴν προῖκα μου, ὅλα, τέλος πάντων. Γιὰ τές μου, ἐσὺ τί εἶχες προτοῦ παντρευτοῦμε;

—Τὴν ἡσυχία μου!...

★

Στὸ δικαστήριο:

Ὁ πρόεδρος.— Κατηγοροῦμενε, γιατὶ ἔκανες τὴν κλοπὴ αὐτή; Σὲ ἐξώθησε κανεὶς ἢ τὴν ἔκανες μόνος σου;

Ὁ κατηγορούμενος.— Μὲ ἐξώθησε ἡ γυναῖκα μου, κύριε πρόεδρε.

Ὁ πρόεδρος.— Πῶς αὐτό,

Ὁ κατηγορούμενος.— Μοῦ ἔλεγε πάντοτε: «Ἂν τύχῃ καὶ σὲ κλείσουν καμμιὰ μέρα στὴ φυλακή, θὰ σὲ χωρίσω». Καταλαβαίνετε, λοιπόν, κύριε πρόεδρε, ὅτι ἤμουν ὑποχρεωμένος μὲ κάθε τρόπο νὰ κλέψω!...

ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

Τὸ μυστικὸ συρτάρι

Ὁ ΠΟΙΟΣ ἀντίκρυζε γιὰ πρώτη φορὰ τὸν γέρο βαρῶνο ντὲ Μαρξέϋ, ἀπόστρατο συνταγματάρχη τῶν θωρακοφόρων, δοκίμαζε ἀθελά του τρόμο μυστικὸ καὶ σεβασμὸ δίχως ὅριο.

Ἦταν ψηλὸς καὶ γεροδεμένος. Οἱ στιβαροὶ ὦμοι του φαρδειοὶ καὶ τετράγωνοι. Τὸ βῆμα του βαρὺ καὶ βροντερό, ὅπως καὶ στὰ νιάτα του, τὸν καιρὸ ποὺ χτυποῦσε ἐπιδεικτικὰ στὰ πεζοδρόμια τὶς πάντα γναλισμένες μπότες του. Τὸ στῆθος του πετοῦσε προκλητικὰ πρὸς τὰ ἔμπρός. Τὰ μουστάκια του ἦταν ἄγρια μὰ καλοστρωμμένα, τὸ μοῦσι του ἐπιδεικτικὸ καὶ τὸ πρόσωπό του τραχὺ κι' ἀρμάνιο.

Τέτοιος ἦταν στὴν ἐξωτερική ἐμφάνισί του ὁ ἀπόστρατος συνταγματάρχης. Τὸν φανταζόσουν σὰν νὰ τὸν ἔβλεπες καβαλλάρη στὸ ἄλογό του, ἐπικεφαλῆς τοῦ συντάγματός του, νὰ φωνάζῃ μὲ τὴ βαρειὰ φωνή του:

— Σύνταγμα... Εἰς παράταξιν κατὰ φάλαγγας λόχον, μέτωπον ἐπὶ δεξιοκά... Μάρς!...

Τὰ νιάτα τοῦ βαρώνου ἦταν τρικυμισμένα. Λεβέντης κι' ὄμορφος καβαλλάρης, μορφομένος καὶ τσαγκίνης, εἶχε ἄπειρες κατακτήσεις. Ἦταν περιζήτητος στὰ κοσμικὰ σαλόνια τῆς ἐποχῆς του...

Ὁ γάμος του ὅμως ἦταν φρικτός. Παντρεύτηκε μὲ ἀπὸ ἔρωτα μιὰ ἀνάξια καὶ πρόστυχη γυναῖκα, ποτίστηκε φαρμάκια ἀπ' τὶς ἀτέλειωτες χρόνιες της καὶ στὰ τελευταῖα, ἔπειτα ἀπὸ ἀρκετὰ χρόνια κολασμένης συμβιώσεως, ἕνα φριχτὸ δρᾶμα ἐπακολούθησε, φυσικὸ κι' ἀναπόφευκτο. Ὁ βαρῶνος ἐμονομάχησε μὲ τὸν φίλο τῆς γυναίκας του καὶ τὸν σκότωσε. Μπρὸς στὸ σκάνδαλο αὐτό, ἡ βαρώνη ἀπὸ τὴν ἀπελπισία της αὐτοκτόνησε. Κι' ὁ βαρῶνος γέρασε διὰ μιᾶς κατὰ εἴκοσι χρόνια, συντρίφθη, μετεβλήθη σὲ ἐρείπιο.

Πέρασαν ἀρκετὰ χρόνια. Τὰ χιόνια ἔπεσαν γιὰ καλὰ στὸ γέρικο κεφάλι του, τὸ κορμί του ἔμεινε ἴσιο κι' ἀλύγιστο. Ἡ συμφορὲς εἶχαν μαλακώσει τὴν ψυχή του κι' ἂν τὸ ἐξωτερικό του ἦταν τραχὺ καὶ ἀγριο, εἶχε ψυχὴ ἀγαθοῦ κι' εὐαίσθητου παιδιοῦ.

Ἑβδομήντα χρόνων ἀριθῶς τώρα, ὁ γερολεβέντης βαρῶνος εἶχε μιὰ ἀδυναμία συνηθισμένη στὴν ἡλικία του: Τὴν ἀδυναμία νὰ γρίζῃ στὰ παληατζίδικα καὶ ν' ἀγοράζῃ ὅτι παλιὸ καὶ μουγλιασμένο ἔπιπλο ἢ βιβλίο τοῦ χτύπαγε στὸ μάτι. Τοῦ ἄρεσε νὰ γυρίζῃ μ' αὐτὸν τὸν τρόπο πολλὰ χρόνια πίσω.

Μιὰ μέρα ἀγόρασε κάποιο παλιὸ γραφεῖο, στὶλ Λουδοβίκου 16ου, γοητευμένος ἀπ' τὸ θέαμα δυὸ ζωγραφισμένων, στὴ ράχη του γραφείου, περιστεριῶν, ποὺ φιλιόνταν ἔχοντας πλεγμένα τὰ ρόδινά τους ράμφη. Τόρεσε στὸ σαλόνι του, τὸ τοποθέτησε σὲ μιὰ πλευρὰ τοῦ δωματίου κι' ἄρχισε νὰ βάζῃ στὰ συρτάρια διάφορα ἔγγραφά του καὶ μικροαντικείμενα...

Ἐκεῖ ὅμως ποὺ ξέγνιαστα ἄνοιγε τὰ συρτάρια τοῦ παλιοῦ γραφείου, πάτησε ἀνύποπτος μὲ τὸ δάχτυλό του κάποιο ἀόρατο κουμπί. Ἀμέσως ἕνα μυστικὸ συρτάρι ἄνοιξε ἀπότομα, σπρωγμένο ἀπὸ ἕνα κρυφὸ ἐλατήριο.

Ὁ βαρῶνος ἔροιξε στὸ συρτάρι τὴν ἔκπληκτη ματιά του. Καὶ εἶδε κάποιο σημειωματάριο πολυτελέστατο, σκονισμένο καὶ μουχλιασμένο ἀπ' τὴν πολυκαιρία. Ἄπλωσε μὲ λαχτάρα τὸ χέρι, τὸ τράβηξε καὶ εἶδε πῶς ἦταν δεμένο γύρω μὲ μεταξωτὴ ξέθωρη κορδέλλα καὶ σφραγισμένο μὲ πολλὲς σφραγίδες.

Μεγάλη συγκίνησι τὸν κυρίεψε ξαφνικά. Ἡ σφραγίδες ἦταν ἀπείραχτες. Πάνω στὸ ἐξώφυλλο τοῦ σημειωματαρίου ἦταν γραμμένες μὲ μελάνη κιτρινισμένη ἀπ' τὴν πολυκαιρία, ἡ ἑξῆς φράσεις:

«31 Δεκεμβρίου 1841. Ἐδῶ εἶναι γραμμένα τὰ αἰσθηματικά μου μυστικά, καὶ ὑπόσχομαι νὰ τὰ ξαναδιαβάσω, ὅταν πατήσω τὰ πενῆντα... Τώρα εἶμαι 17 χρόνων.

Ἀδελαΐς ντὲ Μπρεζίς».

Ὁ βαρῶνος ἀμίλητος καὶ σκεπτικός, κρατῶντας ἀκόμα τὸ δεματάκι, κάθησε σὲ μιὰ πολυθρόνα καὶ ξαναδιάβασε τὴν ἐπιγραφή.

Ἔπειτα μουρμούρισε:

—Ἀδελαΐς ντὲ Μπρεζίς... Ἔχω ἀκούσει τὸ οἰκογενειακὸ αὐτὸ ὄνομα... Εἶναι ὄνομα κομήτων.. Στὰ 1841 ἡ Ἀδελαΐς ἦταν 17 χρόνων... Σήμερα βρισκόμαστε στὰ 1896... Ἄρα ἡ Ἀδελαΐς θὰ εἶναι σήμερα, ἂν ζῇ, ἐννοεῖται, 72 χρόνων... Δηλαδὴ δυὸ χρόνια μεγαλύτερή μου...

Σταμάτησε γιὰ λίγο τὸν μογόλογό του ὁ βαρῶνος καὶ ξαναχύτταξε μὲ ἱερὴ συγκίνησι τὸ βιβλιαράκι. Ἔπειτα μουρμούρισε καὶ πάλι, βηματίζοντας ταραγμένα στὸ σαλόνι:

— Μὰ δὲν θὰ ζῇ ἴσως... Γιατί, ἂν ζοῦσε, θὰ τὸ ἄνοιγε σὰν ἤρτανε στὰ πενῆντα, ὅπως τοὐλάχιστον γράφει... Τί νὰ λέῃ μέσα ἄραγε... Ποιοί νεανικοὶ καημοί, τί ὄνειρα παρθενικὰ χύδονται μέσα στὶς ξέθωρες σελίδες αὐτοῦ τοῦ σημειωματαριοῦ;.. Δὲν θὰ ἦταν ἱεροσυλία νὰ τ' ἀνοίξω καὶ νὰ μπῶ σὲ ξένα μυστικά;... Ἂν πέθανε ὅμως, ἄρα καὶ εἶναι πιθανότερο;... Δὲν πειράζει τότε... Ποιὸς ξέρει τί μπορῶ νὰ μάθω... Ἴσως καὶ νὰ μπορῶ νὰ κάμω κάτι τὸ καλό, ποὺ δὲν θὰ πρόλαβε νὰ τὸ κάμῃ ἐκεῖνη...

Μὲ κάτι τέτοια σοφίσματα δικαιολόγησε κάπως ὁ βαρῶνος τὴν ἀκράτητό του πόθο νὰ διαβάσῃ τὶς τρυφερὲς ἐκεῖνες, δίνως ἄλλο, ἐξομολογήσεις μιᾶς καρδιᾶς πωθενισμένης, κι' ἀποφάσισε ν' ἀνοίξῃ τὸ ἐμπιστευτικὸ βιβλιαράκι...

Γοητεύτηκε ἀπ' τὶς πρῶτες σελίδες ποὺ διάβασε... Τί λεπτές, ἔκορδε μέσα του, αὐτὸ τὸ βιβλιαράκι μιᾶς παρθένας 17 χρόνων.. Τί ψυχὴ γλυκειὰ καὶ τρυφερὴ κατὰ αὐτὲς σελίδες!... Τί ἀξιολάτρευτα ἦταν αὐτὴ ἡ δεσποινὶς Ἀδελαΐς ντὲ Μπρεζίς!... Ἀχ!...Τί εὐτυχία νὰ τὴ γνώριζε ἀπὸ τότε, στὰ νιάτα του ὁ γεροβαρῶνος καὶ νὰ τὴν κάνῃ σύντροφο παντοτεινὴ τῆς τόσο πικραμένης του ζωῆς!..

Κι' ἀφοῦ ἀγρύπνησε νύχτες ὁλόκληρες, διαβάζοντας μὲ λαχτάρα τὶς τρυφερὲς αὐτὲς σελίδες ὁ βαρῶνος, καρφώθηκε ἐπὶ τέλους στὸ μυαλό του ἡ ἀλλόκοτη ἰδέα νὰ ἀνακαλύψῃ τὰ ἴχνη αὐτῆς τῆς Ἀδελαΐδος ντὲ Μπρεζίς, νὰ τὴ βρῇ, ζωντανὴ ἢ πεθαμένη... Νὰ τὴ βρῇ καὶ νὰ τῆς ἐκφράσῃ τὴν εὐγνωμοσύνη του, γιὰ ὅσες ἀλησμόνητες αἰσθηματικὲς στιγμὲς τοῦ χάρισε, δίχως καθόλου νὰ ὑποψιάζεται, ἢ, ἂν ἦταν πεθαμένη νὰ τῆς πάῃ στὸν τάφο της λίγα λουλούδια μυρωμένα...

Ἦταν φόρος ἐκτιμήσεως αὐτὸ στὴν ἀγνὴ ψυχὴ μιᾶς γυναίκας, ἐκ μέρους ἑνὸς δυστυχισμένου, τοῦ ὁποίου κατέστρεψε τὴ ζωὴ ὁλόκληρη μιὰ ἄλλη γυναίκα, ἀνάξια καὶ ἄτιμη...

Ἀπὸ τότε ἡ γεροβαρωνικὴ φιλοξένησε τὸν βαρῶνο στὸν πύργο της ἕνα μῆνα. Καὶ στὸ μῆνα αὐτὸν οἱ δυὸ γέροι... ἀγαπήθηκαν. Ἀγαπήθηκαν πολύ. Καὶ μόλις πῆρε ὁ δεύτερος μῆνας, ἔστρεξαν, σεπνὰ κι' ἀνεπίσημα, τὸν γάμο τους. Ἕνα γάμο λιτὸ, μυστικὸ κι' ἀπόκοσμο ἀγεδύς... Ἕνα γάμο ποὺ τοὺς χάρισε τὴν εὐτυχία, τὴ μεγάλη εὐτυχία ποὺ στερήθηκαν στὰ νιάτα τους...

ΖΑΝ ΡΙΣΠΕΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΠΙΚΑΙΡΑ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ... ΔΙΑΖΥΓΙΑ

Ἡ δημοφιλὴς πρωταγωνίστρια τοῦ κινηματογράφου Χλόη Λιάσκου γυρίζει τώρα τὸ τελευταῖο της ἔργο γιὰ τὴν ἑταιρία «Φίνος — Φίλμ». Μὲ τὸ «Ραντεβοῦ στόν... ἀέρα» λήγει τὸ μακροχρόνιο συμβόλαιο ἀποκλειστικῆς συνεργασίας, ποὺ ἡ Χλόη εἶχε ὑπογράψει μὲ τὸν Φιλ. Φίνο καὶ θὰ μπορῇ τώρα ἐλεύθερα νὰ παίζῃ σὲ ὁποιοδήποτε ἑλληνικὸ ἢ ἄλλο φίλμ, ποὺ θὰ τῆς προσφέρουν ρόλο τῆς ἀρεσκείας της.

ΔΕΝ ΤΟΝ ΘΕΛΟΥΝ ΣΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ

Στὴ Φιλαδέλφεια τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, ὁ Ντέϊβιντ Ράλεϋ, ἡλικίας 15 χρόνων, ἀνάγκασε τὴ διεύθυνσι τοῦ σχολείου του νὰ πάρῃ τὴν ἀπόφασι νὰ τὸν ἀποβάλῃ ἐπειδὴ δὲν ἔγνοοῦσε νὰ κόψῃ, ὅπως τοῦ ὑποδείκνυαν, τὰ σφιχτὰ μαλλιὰ του «ἀλλὰ Μπήτλς». Τελικά, πιεζόμενος καὶ ἀπὸ τοὺς γονεῖς του ὁ Ντέϊβιντ ἀνάγκάστηκε νὰ πάῃ στὸ κουρεῖο καὶ νὰ θυσιάσῃ τὸ μαλλί, γιὰ τὸ ὁποῖο καμάρωνε στὸ βωμὸ τῆς σοφίας...

Μετὰ τὸ πρόγραμμα (καὶ μετὰ τὰ μεσάνυχτα) ἡ Βαλέρια, ἡ 'Ελληνίδα φίλη τῆς διασήμης Κριστὶν Κὴλλερ, ἀπολαμβάνει στὸ ἀπόμερο τραπεζάκι τοῦ κέντρου, τὴν γοητεία τῆς τόσο σπάνιας μοναξιᾶς της.

Ο ΟΔΗΓΟΣ

ΣΤΑ ΚΕΝΤΡΑ ΚΑΙ ΣΤ' ΑΠΟΚΕΝΤΡΑ

- **Μὲ τὸ τζουὶκ μπὸξ στὰ νάϊτ κλάμπ.**
- **Μιὰ νεράϊδα στή... («Νεράϊδα»).**
- **Τὰ ἀπόκρυφα τῶν 'Αθηνῶν.**

ΘΡΙΑΜΒΟΣ τοῦ «τζουὶκ-μπὸξ» μπορεῖ νὰ χαρακτηρισθῆ ἡ νύχτα (καὶ τὸ ξενύχτι φυσικὰ) κατὰ μῆκος τῆς Λεωφόρου Βουλιαγμένης ἀπ' τὴν ἀκρογιαλιὰ τοῦ 'Εντεμ, ὡς τὸ γαλάζιο πανόραμα τῆς Βουλιαγμένης καὶ τὴν μοναξιὰ τῆς Βάρης καὶ τῆς Βάρκιζας, ὅπου ἡ νεολαία τῶν Ι.Χ. καὶ τοῦ «καλοῦ κόσμου», προτιμᾶ νὰ κάνη τὸ «ξενυχτάκι» της, χορεύοντας μέχρι... διαλύσεως.

Διάστικτη ἀπὸ νάϊτ κλὰμπ μὲ ἀγγλικοὺς κατὰ προτίμηση τίτλους ἡ παραλιακὴ λεωφόρος, ἔχει μεταβληθῆ στὰ τελευταῖα πέντε χρόνια σὲ λεωφόρο τῆς νεολαίας, ποὺ διαθέτει Ι.Χ.

Τὸ «Σίλβερ Χάουζ», τὸ «Χόμπυ» τὸ «Κουὶν 'Αν», τὸ «Τκόλντ φίς», τὸ «Δελφίνι» καὶ μιὰ μακριὰ ἀλυσίδα, ἀκόμα ἀπὸ παρομοίου τύπου κέντρα, δὲν ἱδρύθηκαν ἄνευ λόγου ἀπὸ τοὺς ἐπιχειρηματίες, κι' οὔτε ἐξωπλίστηκαν μὲ «τζουὶκ-μπὸξ» τυχαίως.

Οἱ διευθυνταὶ αὐτῶν τῶν ἐπιχειρήσεων γνωρίζουν πολὺ καλὰ μιὰ πραγματικότητα, ποὺ κι' ὅλοι οἱ ἄλλοι γνωρίζουν, ἀλλὰ ἐπιμένουν νὰ τὴν ἀντιπαρέρχωνται: "Οταν τὰ νάτα θέλουν κίνηση, γιὰ βιολογικοὺς καθαροὺς λόγους.

Καὶ κίνηση τὴ νύχτα σημαίνει «χορό».

Τουίστ, τσάρλεστον, σάμπα, μάντισσον, κι' ὅλη ἡ πληθώρα τῶν συνδυασμῶν κινήσεως, ποὺ ἐφευρίσκονται στὸ ἐξωτερικό, μεταφυτεύονται ἐν φυτῷ ὀφθαλμοῦ στὴν λεωφόρο Βουλιαγμένης καὶ νίγκοταιι... ξενύχτι καὶ «τζουὶκ-μπὸξ».

—Δὲν ξέρω τί θὰ γινόμουν ἂν δὲν ὑπῆχε τὸ τουίστ, μᾶς ἐξωμολογήθηκε νεαρὸς δικηγόρος, καθ' ὅλα σοβαρὸς καὶ μὲ καλὴ φήμη στοὺς νομικοὺς κύκλους τῆς πρωτευούσης.

'Απομείναμε ἔκπληκτοι.

— Πῶς τὸπατε, αὐτό;

— Εἶπα αὐτό, ποὺ εἶπα.

Σταυροχοληθήκαμε.

—'Εσεῖς; Ἕνας ἄνθρωπος...

Μᾶς ἔκοψε τὴ φόρα μὲ μιὰ χειρονομία ἀποστροφῆς, ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ «σταθῆ» καὶ πρὸ τῆς ἔδρας τῶν δικαστῶν. "Υστερα ἄναψε τσιγάρο καὶ μᾶς ἐμύησε στὰ μυστήρια τῶν νάϊτ - κλάμπ.

— Ἀγαπητέ μου, εἶναι καλύτερα νὰ ξοδεύη ἡ νεολαία τὸ περίσσευμα τῆς δραστηριότητός της χορεύοντας μὲ «τζουὶκ-μπὸξ» ὅλη τὴ νύχτα, παρὰ νὰ καθόταν... ἄνεργη. Γιατὶ τότε θἄχαν τὴ σειρά τους ἄλλα «εἴδη κινήσεως»: Τὸ ἔγκλημα, ἡ διαφθορά, ἡ χαρτοπαιξία, ἡ ἀλητεία, οἱ καυγάδες, οἱ...

Σειρά μας νὰ τὸν διακόψουμε.

—"Υποστηρίζεις δηλαδὴ ὅτι τὸ ξενύχτι στὰ νάϊτ κλάμπ εἶναι «μέτρον ἀνασχέσεως» τῆς διαφθορᾶς;

Στὰ χείλη του διέστειλε ἕνα εἰρωνικὸ μειδίαμα.

— Δὲν τὸ ἰσχυρίζομαι. "Ετσι εἶναι.

★

'Η θεωρία αὐτὴ τοῦ νεαροῦ δικηγόρου, ἔχει αὐτὲς τὶς μέρες μεταβληθῆ σὲ σημαία καὶ φλάμπουρο τῆς χορευτικῆς νεολαίας τῶν 'Αθηνῶν. Καὶ λέγοντας χορευτικῆς, ἐννοοῦμε ὅλης τῆς νεολαίας. Γιατί, ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς νέους τῶν καλῶν οἰκογενειῶν ποὺ ξενυχτοῦν μὲ τὰ «τζουὶκ—μπὸξ» τῶν νάϊτ κλάμπ, χορεύουν καὶ ξενυχτοῦν καὶ οἱ νέοι τῆς «κατωτέρας κοινωνίας», τὰ ἐργατάκια τῶν συνοικιῶν, τὰ μαναβάκια καὶ οἱ... ἄνεργοι. Μόνο ποὺ αὐτοὶ ἀρχοῦνται στὸ γραμμόφωνο ἢ τὸ πολὺ-πολὺ τὸ ἠλεκτρόφωνο καὶ στὰ οἰκογενειακὰ «πάρτυ».

'Επιχειρήσαμε προχθὲς μιὰ βόλτα — ἀστραπὴ κατὰ μῆκος τῶν κέντρων τύπου «κλάμπ» τῆς λεωφόρου Βουλιαγμένης.

Καὶ χορτάσαμε νὰ βλέπουμε «τουίστ».

ὁ ὑποβλητικὸς φωτισμὸς καὶ ἡ φτήνεια.

— Φτήνεια;

— Μάλιστα, χαμογέλασε ὁ «ἄρχων», τοῦ «Κουὶν 'Αννν». Τὰ παιδιὰ βλέπεις ἔρχονται νὰ χορέψουν κι' ὄχι νὰ φᾶνε ἢ νὰ πιοῦν. Καὶ μπορίτσα ἡ μιὰ πορτοκαλάδα εἶναι συνήθως ἡ παραγγελία τους. Τὴν πίνουν κι' ἀρχίζει τὸ τουίστ.

— Καὶ πότε σχολάει τὸ μαγαζί;

— Στὶς 2, τὸ πολὺ ἡ πελατεία ἀραιώνει. 'Από κεῖ καὶ πέρα μένουν μονάχα οἱ μανιακοί. 'Αλλ' αὐτοὶ εἶναι ἐξαίρεσις.

★

Τὸ νυχτερινὸ ἀγιάζι ἄρχισε νὰ μεταβάλη τ' ἀκίνδυνα νερὰ τοῦ Σαρωνικοῦ σὲ κύματα καὶ τὸ φεγγάρι εἶχε βαρεθῆ νὰ κυνηγάη ἀστέρια στὸν οὐρανό, ὅταν ἀποφασίσαμε, νὰ ρίξουμε μιὰ ματιὰ στόν... ἀντίποδα τῶν «τζουὶκ-μπὸξ».

— Εἶναι κάτι κέντρα, μᾶς εἶπε ὁ καλὸς νεαρὸς δικηγόρος, ὅπου

Μιά... φάσις τῶν «Μυστηρίων τῶν 'Αθηνῶν». Νυκτερινὴ ἄβροτης στὸ σκοτάδι τοῦ δρόμου.

ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΪΚΗΣ ΝΥΧΤΑΣ

ἡ νεανικὴ δραστηριότητα καταναλίσκει τὶς περισσευούμενες θερμίδες της ὄχι στὸν χορό, ἀλλὰ σὲ ἄλλα ἐνδιαφέροντα, παράξενα καὶ «παράνομα». Καὶ μᾶς ἀποκάλυψε ἕνα τέτοιο κέντρο στὴν ἄλλη ἄκρη τῆς πρωτεύουσας.

— Πηγαίνετε νὰ δῆτε καὶ θὰ φρίξετε. Εἶναι τ' ἀπόκρυφα τῶν... 'Αθηνῶν, μᾶς εἶπε.

Ποὶν φτάσουμε ὅμως στὸν προορισμό μας, κάνουμε μιὰ διακοπή, στὸ Καλαμάκι, ὅπου μιὰ νεράϊδα ἔχει στήσει τὸ βασίλειό της ἐδῶ καὶ πέντε χρόνια στὴ «Νεράϊδα» γιὰ χατῆρι τῶν ξενύχτηδων «ὑψηλῆς ποιότητος».

Πρόκειται γιὰ τὴν τραγουδίστρια Λένα Παμέλα, τὴν συμπαθητικὴ μαυρομαλλοῦσα λεβεντοκοπέλλα, ποὺ στὸ «'Ακροπόλ» τόση ἐπιτυχία σημείωσε.

Σήμερα ἡ Παμέλα ἔχει ἀνέβει ἀρκετὰ σκαλιὰ ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ ξεκίνησε ἀπ' τὸ Νέο 'Ηράκλειο γιὰ νὰ κατακτήση μὲ τὴν κρυστάλλινη φωνή της τὴν 'Αθήνα.

Τώρα εἶναι ἰδιοκτήτρια τοῦ καλύτερου, ἀπὸ πλευρᾶς ἐμρανίσεως νυχτερινοῦ κέντρου, καὶ ἔχει γίνει ὀνομαστὴ καὶ πάμπλουτη.

—"Η ὄχι, Παμέλα;

Μόλις εἶχε τελειώσει τὸ τραγούδι της στὴν πίστα (γιατὶ ἡ Παμέλα, ἂν καὶ ἐπιχειρηματίας δὲν ἔννοεῖ νὰ παρατήση τὴν πρώτη τέχνη της) καὶ κάθησε νὰ ξεκουραστῆ. Σὰν ἄκουσε τὴν ἐρώτησί μας χαμογέλασε.

— "Οχι, εἶπε ὕστερα, ὀρθὰ-κοφτά.

— Δὲν γίνεται, παρατηρήσαμε. "Ολη ἡ ἀφρόκρεμα περνᾶ κάθε βράδυ ἀπ' τὸ κέντρο σου. Καὶ τὸ χρῆμα, ρέει μαζὶ μὲ τὴν σαμπάνια.

— Ρέει, δὲν ἔχω ἀντίρρησι, συμφώνησε. 'Αλλὰ δὲν στέκεται στὴν τσέπη μου. Ρέει κι' ἀπ' τὰ δικά μου χέρια. "Ο,τι κερδίζω τὸ ρίχνω στὴ δουλειὰ καὶ κουβαλῶ ἀπ' τὸ ἐξωτερικὸ τὶς καλύτερες φίρμες τῆς Εὐρώπης

— Τότε γιατὶ ὅλα αὐτά:

Τὰ μεγάλα μάτια της ἀκτινοβόλησαν ἀπὸ μιὰ παράξενη λάμψι.

— Σωτηρῶ τὸ τραγούδι μου, εἶπε. Καὶ δίνω δουλειὰ σὲ τόσους συναδέλφους. Λίγο τὄχετε;

Τὴν καλὴ κοπέλλα!

Τῆς σφίξαμε τὸ χέρι καὶ ξανάτρεξε στὴν πίστα. Σὲ λίγο ἡ φωνή της γανούριζε τὴν ἀκρογιαλιά. 'Η Παμέλα ξανάχε γίνει αὐτὴ ποὺ ἦταν: 'Η τραγουδίστρια. Μιὰ τραγουδίστρια ποὺ ποτὲ δὲν θ' ἀπαρνηθῆ τὴν τέχνη της.

★

'Ηταν τρεῖς τὸ πρωῒ, ὅταν χτυπούσαμε συνθηματικὰ τὴν πόρτα ἑνὸς ἡμιυπογείου—χωρὶς ἀρίθμὸ καὶ χωρὶς διεύθυνση σὲ μιὰ λαϊκὴ φτωχογειτονιά.

— Τάκ, τάκ, τάκ.

Τρεῖς γρῦποι, τέσσερις παῖδες σιωπῆς καὶ ὕστερα ἑφτὰ γρῦποι σιγανοί, σὲ ρυθμὸ ρελαντί.

'Η πράσινη πόρτα ἄνοιξε διακριτικὰ καὶ τὸ σκοτάδι της ἐνώθηκε μὲ τὸ σκοτάδι τοῦ δρόμου.

— Πελάτης; ρώτησε μιὰ διακριτικὴ φωνή.

— Πελάτης.

— Ποιὸς σᾶς στέλνει;

Εἴπαμε ἕνα ὄνομα, ποὺ ἀποτελοῦσε τὸ κλειδὶ τοῦ συνθήματος.

—'Ο Σταῦρος.

— Περᾶστε.

'Η πόρτα ἄνοιξε τρεῖς ἀκόμα πόντους, καὶ ἡ σκιὰ ποὺ στεκόταν στὸ κατῶφλι, παραμέρισε.

'Ακολούθησαν ἄλλες δυὸ πόρτες καὶ ξαφνικὰ βρεθήκαμε σ' ἕνα δωμάτιο νυχτερινῆς ταβέρνας, λουσμένο στὸ φῶς κεριῶν.

Εἴχοσι περίπου ἄτομα ἡλικίας μεταξὺ 15 καὶ 30 ἐτῶν κάθονταν σὲ τραπεζάκια πάνω στὰ ὁποῖα φιγουράριζαν μεζεδάκια καὶ «μισές».

"Ενα γκαρσόνι μὲ λευκὸ ἱματίδιο πηγαινόφερνε δίσκους μὲ ποτὰ καὶ φροῦτα.

— "Οταν δὲ μιλήσω, πῶς νὰ σᾶς ρωτήσω αὐτὸ ποὺ θέλω;

Τὰ χείλη του ἄνοιξαν γιὰ νὰ σχηματίσουν τὸ διάγραμμα τῶν φράσεων ποὺ ἤθελε νὰ πῆ.

— Νὰ μιλᾶτε, σωπαίνοντας.

— Παρντόν;

— Σωπαίνοντας. Δὲν μπορεῖτε; Μὴ φοβᾶστε θὰ συνηθίσετε.

Κάναμε τὴ σκέψι πὼς πιθανὸν νὰ ἐπρόκειτο γιὰ ταβέρνα κουφῶν, πρᾶγμα ποὺ ἐξηγοῦσε αὐτὴ τὴν ἀτμόσφαιρα τῆς μυστηριακῆς σιωπῆς.

"Οσπου σὲ λίγο ἕνας τρίτος νεαρὸς σηκώθηκε ἀπ' τὴν καρέκλα του γιὰ νὰ συστήση.

Κοζάκοι ἀπὸ ρώσικα μπαλέττα, στὴν πίστα 'Αθηναϊκοῦ κέντρου. "Υστερα ἀπὸ τὴν συμφωνία «πνευματικῶν ἀνταλλαγῶν» ἡ στέππα ἤρθε στὴν καρδιὰ τῆς 'Αθήνας μὲ τὴν ἄγρια ὁμορφιά της καὶ τὴν ἀτίθασση ψυχή της.

Σὲ λίγο στάθηκε ἀτσαλάκωτος μπροστά μας.

— Τί θὰ πάρετε;

— "Ενα μπουκάλι «σάντα "Ελενα».

"Εφυγε καὶ ξανᾶρθε. "Ηπιαμε καὶ ξαναπιάμε, πρᾶγμα ποὺ ἔκαναν σιωπηλά, ὅλοι οἱ ἄλλοι θαμῶνες.

Κατανυκτικὴ σιωπὴ συνόδευε αὐτὴ τὴν γυχτερινὴ ὁμαδικὴ κοσποσία, ὥσπου δὲν ἀντέξαμε καὶ ζητήσαμε πληροφορίες ἀπὸ τὸν διπλανό μας συνδαιτημόνα:

— Δὲν μοῦ λέτε, κύριε...

Μόνο ποὺ δὲν σηκώθηκε ἡ τοιχα τοῦ νεαροῦ ὅταν ἄκουσε τὴ φωνή μας.

"Εφερε τὸ δάκτυλο στὰ χείλη καὶ σύστησε.

— Σσσσσς.

Δὲν ὑποχωρήσαμε.

— Κύριοι, ἡσυχία. Σὲ λίγο θὰ ἐμφανιστῆ ὁ Μιχέ, ὁ τραγουδιστὴς τῶν Πετραλώνων.

Τὸ βουλώσαμε καὶ περιμέναμε.

— Φωνάζτα θὰ πῆ τὸ τραγούδι του ὁ Μιχέ;ρωτήσαμε πάλι τὸν διπλανό συνδαιτημόνα.

—"Οχι, σιωπηλά, μᾶς ἀπάντησε. Καὶ ξανάφερε τὸ δάχτυλο στὰ χείλη.

— Σσσσς!

Δὲν εἴχαμε παρὰ νὰ συμμορφωθοῦμε.

Καὶ συμμορφωθήκαμε, περιμένοντας τὸν Μιχέ.

Δ. ΑΓΓΕΛ.

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ: 'Η λύση τοῦ αἰνίγματος. Ἄλλες λεπτομέρειες γιὰ τὰ ἀπόκρυφα τῶν 'Αθηνῶν.

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΠΕΝΙΕΣ

★ Πληροφορούμεθα πὼς ἡ «Πάρις φίλμ» καὶ ἡ νέα ἑταιρία «Ἑσπέρια φίλμ» καὶ ὁ παραγωγὸς Κώστας Καραγιάννης πῆραν τὴν ἀπόφασι νὰ συνεργαστοῦν τόσο στὴν παραγωγὴ ὅσο καὶ στὴν ἐκμετάλλευσι τῶν ταινιῶν τους δημιουργώντας μιὰ νέα κοινοπραξία.

★ 'Η νέα ἑταιρία «Ἑσπέρια Φίλμ», ποὺ διευθύνει ὁ Μάριος Σταυρόπουλος, ἀρχίζει τὸ γύρισμα τῆς πρώτης ταινίας της, ποὺ θὰ ἔχη τίτλο «Η ἀνθρώπινη θυσία» καὶ γιὰ πρωταγωνιστὰς τὴ Βιολα Ζουμπουλάκη καὶ τὸν Αλέκο Αλεξανδράκη. Πρόκειται γιὰ ἕνα κοινωνικὸ δρᾶμα ποὺ θὰ σκηνοθετήση ὁ Ντίνος Κατσουρίδης, ὁ ὁποῖος θὰ εἶναι καὶ διευθυντὴς φωτογραφίας.

★ Ο Γρηγόρης Γρηγορίου συνεχίζει τὸ γύρισμα τῆς ταινίας «Τιὲ μου, τιὲ μου» γιὰ λογαριασμὸ τῆς ἑταιρίας «Ρουσσόπουλου Λαζαρίδης, Σαρρῆς, Ψαρρᾶς». Τὸ φίλμ γυρίζεται πάνω σ' ἕνα θέμα τῶν Σακελλάριου — Γιαννακοπούλου καὶ μὲ βασικοὺς πρωταγωνιστὰς τὸν Δαμπρο Κωνσταντάρα καὶ τὴ Μάρω Κοντοῦ. Τοὺς πλαισιώνουν ὁ Κώστας Καρρᾶς, ἡ Λίλιαν Μανιάτη, ὁ Γιώργος Γαβριηλίδης, ἡ Μιρέλα Κορβδατὰ καὶ ὁ Δημήτρης Νικολαΐδης.

ΟΙ ΚΟΣΜΟΔΡΟΜΟΙ

Ὁ Λεόνωφ μιλᾶ στὸν «Θησαυρὸ» γιὰ τὶς... Ἀθηναῖες

ΠΑΝΩ στὸ κατάστρωμα τοῦ τουριστικοῦ πλοίου τοῦ Ἀργοσαρωνικοῦ «Νεράϊδα», ὁ πρῶτος κοσμοδρόμος, ποὺ περπάτησε στὸ Διάστημα, λίγους μῆνες πρίν, προκαλώντας ρίγη συγκινήσεως καὶ θαυμασμοῦ σ' ὅλον τὸν κόσμο, ὁ ἀστροναύτης Λεόνωφ, δὲν παραλλάζε μὲ ὁποιοδήποτε κοινὸ θνητό, καθὼς ἀκουμποῦσε συλλογισμένος στὴν κουπαστή.

Στὸ βάθος φάνταζε ἡ Ὕδρα μὲ τ' ἄσπρα σπίτια της καὶ τὰ γαλάζια νερά της, σημερινὸς στόχος τοῦ Λεόνωφ.

Μαζὶ μὲ τὰ ἄλλα μέλη τῆς ρωσικῆς ἀστροναυτικῆς ἀποστολῆς, ποὺ μετέχουν τοῦ 16ου συνεδρίου ἀστροναυτῶν, ποὺ συνέρχεται αὐτὲς τὶς μέρες στὴν πρωτεύουσα, τὸν «πατέρα τῶν Σπούτνικς» Σεντώφ, τὸν καθηγητὴ Μιχαήλωφ καὶ τὸν σύντροφό του, στὴν πτῆση τοῦ Διαστήματος, Μπελάγιεφ, εἶχε ξεκινήσει ἀπ' τὸ πρωὶ γιὰ μιὰ σύντομη κρουαζιέρα γνωριμίας μὲ τὶς ἑλληνικὲς ἀκρογιαλιές.

Ὁ καθαρὸς ἀνέφελος οὐρανός, τὰ ἥσυχα νεφά, τὸ πρωινὸ ἁγιάζι καὶ κυρίως ἡ γαλήνη κι' ἡ ἁπλότητα τῶν δαντελωτῶν ἀκρογιαλιῶν λουσμένων στὸ ἀπέριττο ἀττικὸ φῶς, εἶχαν ἐντυπωσιάσει τὸν Ρῶσο νικητὴ τοῦ κοσμικοῦ χώρου, τὸν πρῶτο ἄνθρωπο τῆς γῆς, ποὺ ἐτόλμησε νὰ περπατήσῃ στὴν χαώδη ἀπεραντοσύνη τῶν οὐρανῶν.

Τὸν πλησιάσαμε μὲ διακριτικότητα. Πλῆθος ἀπὸ ἐρωτήσεις ἔφταναν στὰ χείλη μας, ἐρωτήσεις γιὰ τὸν μεγάλο του ἄθλο, γιὰ τὶς ἐντυπώσεις του ἀπὸ τὸ παράξενο

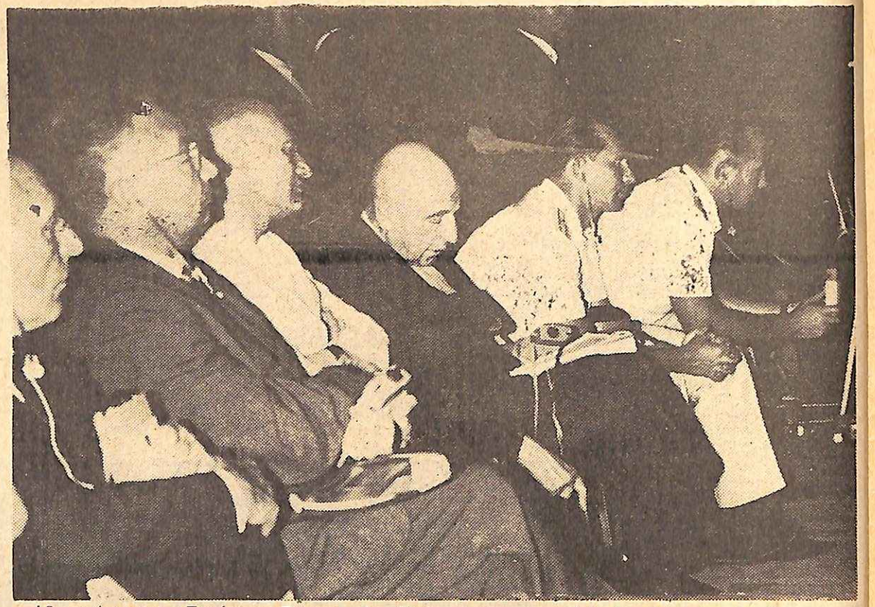

Ὁ πατέρας τοῦ «Σπούτνικ» Σεντώφ, 1ος ἐξ ἀριστερῶν, μὲ γυαλιά, ὁ καθηγητὴς τῆς ἀστροναυτικῆς Μιχαήλωφ μὲ σκυφτὸ κεφάλι, καὶ οἱ δυὸ Ρῶσοι κοσμοδρόμοι Λεόνωφ καὶ Μπελάγιεφ παρακολουθοῦν τὶς ἐργασίες τοῦ Συνεδρίου στὸ «Χίλτον».

Μιὰ ἄποψι τοῦ 16ου ἀστροναυτικοῦ συνεδρίου ποὺ συνῆλθε στὴν Ἀθήνα, μὲ συμμετοχὴ 1.500 σοφῶν τοῦ διαστήματος, ἀπὸ ὅλον τον κόσμο.

καὶ γοητευτικὸ κολύμπι του στὸ Διάστημα, κι' ἀκόμα γιὰ τὶς ἐντυπώσεις του ἀπ' τὴν Ἀθήνα καὶ τοὺς κατοίκους της.

—Κύριε...

Ὁ Λεόνωφ στράφηκε. Ἦταν γεμάτος, γεροδεμένος, μὲ ἀθλητικὸ παράστημα. Παράτησε ἀναγκαστικὰ τοὺς ρεμβασμούς του καὶ κάλεσε τὸν διερμηνέα του.

—Τί θέλετε;

—Θέλουμε...

Ἐρώτησι κι' αὐτή! Πόσα δὲν θέλαμε, ἀλήθεια, νὰ μᾶς πῇ.

—Εἴμαστε δημοσιογράφοι καὶ θέλουμε...

Μᾶς διέκοψε χαμογελῶντας.

—Τὶς ἐντυπώσεις μου, ἔ; Ἂν εἶναι ἀπ' τὸ Διάστημα, τάχω πῇ καὶ τὰ ξέρει ὅλος ὁ κόσμος. Ἐξ ἄλλου, μὴ ξεχνᾶτε πὼς στὸ Συνέδριο τὰ λένε κάθε μέρα 1.500 διαστημικοὶ σοφοὶ ἀπ' ὅλες τὶς χῶρες, ποὺ ἔχουν συρρεύσει στὴν ὡραία πατρίδα σας. Ἂν ὅμως πρόκειται γιὰ τὶς ἐντυπώσεις μου ἀπὸ τὸν τόπο σας δὲν εἶναι καλύτερα νὰ τὰ ποῦμε, ὅταν θὰ ἐπιστρέψουμε; Θάχω δὴ στὸ μεταξὺ κάτι ἀκόμη. Τώρα ἂς χαροῦμε τὴν ἐκδρομή μας.

—Σύμφωνοι.

Μᾶς ἔδωσε τὸ χέρι σὲ θερμὴ χειραψία καὶ ξανακούμπησε στὴν κουπαστὴ γιὰ νὰ συνεχίσῃ τοὺς ρεμβασμούς του.

★

Κι' ὅμως ὁ Λεόνωφ, ὅσο κι' ὁ σύντροφός του τοῦ Διαστήματος, ὁ Μπελάγιεφ, δὲν εἶναι καθόλου ὁ Μπελάγιεφ, δὲν εἶναι καθόλου ἀνθρωποι «κλειστοί», ὅπως ἀποδείχτηκε λίγες ὧρες ἀργότερα... Στὴν Ὕδρα, ποὺ ἦταν ὁ προορισμὸς τῆς κρουαζιέρας, βρῆκε τὴν εὐκαιρία, νὰ κατεβῇ στὰ ταβερνάκια, νὰ χαιδεπῇση ἐγκάρδια τοὺς χωρικούς, μὲ παντοτεινὸ συνοδὸ τὸ χαμόγελο στὰ χείλη, νὰ πιῇ κρασὶ χωριάτικο μὲ τὸ κανάτι, ἀκόμη καὶ νὰ φορέσῃ τὸ μαγιό του καὶ νὰ πάρῃ ἕνα θαυμάσιο μπάνιο στὰ ἥσυχα νερά, παρέα μὲ τὸν Μπελάγιεφ καὶ τὸν «πατέρα τῶν Σπούτνικ», καθηγητὴ Σεντώφ.

Καὶ στὸ τέλος, ὅπως θἄκανε κάθε νέος ἄντρας, ἀνεξάρτητα ἐθνικότητος καὶ προσανατολισμῶν, ὁ Λεόνωφ, βρῆκε τὴν εὐκαιρία νὰ μιλήσῃ μὲ τὶς ὁμορφες Ὑδραιοπούλες, ποὺ τὸν περιτριγύρισαν, ζητῶντας λίγη δόξα ἀπ' τὴν συντροφιά του, καὶ νὰ φωτογραφηθῇ μαζί τους σὲ ἀναμνηστικὲς φωτογραφίες.

Ὁ πάγος μὲ τὴν σιωπὴ εἶχε σπάσει. Ἔτσι τὸ ἴδιο ἀπόγευμα ὅταν ἡ «Νεράϊδα», γύριζε μὲ τοὺς διάσημους ἐπιβάτες της ἀπὸ τὴν μικρή της κρουαζιέρα, ὁ 1ος κοσμοδρόμος θυμήθηκε τὸ «σαντεβοῦ» ὄχι στὸ Διάστημα, ἀλλὰ στὴν κουπαστὴ καὶ δέχτηκε πρόθυμα ν' ἀπαντήσῃ στὶς ἐρωτήσεις μας.

★

ΕΡΩΤ.— Λοιπόν, πρῶτα-πρῶτα νὰ μᾶς πῆτε, πῶς βρίσκετε τὴν Ἀθήνα. Ξέρατε τίποτε γι' αὐτὴν ἢ τώρα τὴν πρωτογνωρίσατε;

ΑΠΑΝΤ.— Φυσικὰ ἤξερα. Πρῶτα ἀπ' τὴν ἱστορία ξέρω τὴν... ἱστορία σας. Καὶ θαυμάζω εἰλικρινὰ τὸν λαό σας. Ὅταν ἤμουν μαθητὴς ὠνειρευόμουν νὰ δῶ κάποια μέρα τὸ ἑλληνικὸ θαῦμα ποὺ λέγεται Ἀκρόπολις. Τώρα ποὺ βρίσκομαι στὴν Ἀθήνα καὶ τὴν εἶδα, δὲν τολμῶ νὰ πιστέψω τὰ μάτια μου. Εἶναι κάτι ποὺ μὲ γεμίζει συγκίνησι αὐτὴ ἡ γνωριμία μὲ τὸν ἀρχαῖο πολιτισμό, τουλάχιστο ἴση μὲ κείνη ποὺ ἔνιωσα στὴν γνωριμία μου μὲ τὸν πολιτισμὸ τοῦ μέλλοντος.

ΕΡ.—Ὁ σύγχρονος πολιτισμός μας πῶς σᾶς φαίνεται;

ΑΠΑΝΤ.— Δὲν πρόφτασα νὰ τὸν γνωρίσω. Ὅμως μπορῶ νὰ ἐκφραστῶ μὲ ἀγάπη καὶ ἀληθινὴ ἐκτίμησι γιὰ τὸ τωρινό σας καλλιτεχνικὸ ἐπίπεδο. Ὅταν ἤμουν στὴν πατρίδα ἔτυχε νὰ παρακολουθήσω μερικὲς ὡραῖες ἑλληνικὲς ταινίες, ὅπως τὴν «Κάλπικη Λίρα», τὴν «Λίμνη τῶν πόθων» καὶ τὸν «Ἄγνωστο τοῦ τραίνου». Ἦταν πάρα πολὺ καλές.

ΕΡΩΤ.— Οἱ τωρινοὶ Ἀθηναῖοι πῶς σᾶς φάνηκαν;

ΑΠΑΝΤ.— Μοῦ ἔκανε μεγάλη ἐντύπωσι ὁ ἐνθουσιασμός σας καὶ ἡ φιλοξενία σας. Οἱ Ἕλληνες, ὅπως τοὺς γνώρισα τώρα, εἶναι πολὺ ἐκδηλωτικοὶ ἄνθρωποι, μᾶς ἐπιφυλάσσουν δὲ τέτοιες ἐκδηλώσεις, κάθε φορὰ ποὺ μᾶς βλέπουν, ὥστε νὰ μᾶς ἔκαμαν γρήγορα φίλους των. Σκέπτομαι νὰ ξανάρθω ἀργότερα στὴν ὡραία σας πόλι.

ΕΡΩΤ.— Μᾶς μιλήσατε μὲ ἐνθουσιασμὸ γιὰ τὸν Ἑλληνικὸ κινηματογράφο. Μήπως κατὰ τύχην, ἐκτὸς ἀπὸ ἀστροναύτης εἴστε καὶ φιλότεχνος;

ΑΠΑΝΤ.— Ναί, πολύ. Ἀγαπῶ μὲ πάθος τὰ βιβλία καὶ τή... ζωγραφική. Ἀπ' τοὺς συγγραφεῖς, σὰν ἤμουν παιδί, εἶχα ξετρελλαθῇ μὲ τὸν Ἰούλιο Βέον. Τὰ φανταστικὰ ταξίδια του εἶχαν μπῇ ὡς τὴ σάρκα μου. Ἀπὸ τότε ὠνειρευόμουν νὰ πετάξω. Ἀλλὰ φυσικὰ δὲν ὀφείλεται σ' αὐτό, τὸ ὅτι ἔγινα ἀστροναύτης. Ὅλα τὰ παιδιὰ ὀνειρεύονται νὰ πετάξουν. Ἀπὸ τοὺς ἄλλους συγγραφεῖς προτιμῶ τὸν Ζολὰ καὶ τὸν Μπαλζάκ, κι' ἀπὸ τοὺς δικούς μας τὸ Γκόρκι, τὸν Ντοστογιέφσκι καὶ τὸν Τολστόι. Φυσικὰ γιὰ ξεκούρασι, διαβάζω καὶ ἀστυνομικὲς περιπέτειες, μέχρι... Τζαίημς Μπόντ. Μοῦ ἀρέσουν, ἀλλὰ ἀπ' τὶς πρῶτες σελίδες μαντεύω τὴν κατάληξί τους. Ὁ καθένας μὲ λίγη λογικὴ μπορεῖ νὰ τὴν μαντέψῃ.

ΕΡΩΤ.— Ἀναφέρατε καὶ τὴν ζωγραφική. Πῶς τὰ πᾶτε μὲ τὶς παλέττες;

ΑΠΑΝΤ.— Ὁ φίλος μου ὁ Μπελάγιεφ, μὲ ἐνθαρρύνει πὼς τάχε ζωγραφίζω ὡραῖα. Αὐτὸς μὲ ἔπεισε καὶ ζωγράφισα μερικοὺς πίνακες, ἀπ' ὅ,τι ἀντίκρυσα κολυμπῶντας στὸ Διάστημα.

»Ἐπίσης πρέπει νὰ σᾶς τονίσω πὼς εἶμαι μανιώδης φίλαθλος. Λατρεύω τὸ ποδόσφαιρο καὶ θὰ ἐπιθυμοῦσα νὰ δῶ ἕνα μάτς Παναθηναϊκοῦ — Ὀλυμπιακοῦ. Ἂν γίνῃ τέτοιος ἀγώνας, ὅσο θὰ παραμείνω στὴν πατρίδα σας, θὰ τὸν παρακολουθήσω μὲ χαρά. Λατρεύω ἐπίσης τὸ κολύμπι καὶ τὸ θαλάσσιο σκί. Ἀπόδειξι αὐτὴς τῆς μανίας σᾶς ἔδωσα σήμερα στὴν Ὕδρα.

ΕΡΩΤ.— Παρακαλῶ νὰ ξαναγυρίσουμε στὴν... Ἀθήνα. Πῶς σᾶς φάνηκαν οἱ... Ἀθηναῖες;

ΑΠΑΝΤ.— Εἶμαι 17 χρόνια παντρεμένος κ' ἔχω καὶ παιδιὰ Θἄπρεπε νὰ μὴ προσέχω τὰ... ἀντικείμενα τῆς ἐρωτήσεώς σας. Ὅμως ἐδῶ... ἀναγκάστηκα καὶ τὰ πράτεξα. Ἐκεῖνοι ποὺ λένε ὅτι ἡ Ἀθήνα εἶναι πόλις τοῦ κάλλους, λένε μιὰ μεγάλη ἀλήθεια.

ΕΡΩΤ.— Σᾶς κουράσαμε, κ. Λεόνωφ. Ὅμως ἔχουμε μιὰ ἀκόμη ἐρώτησι. Πῶς σᾶς φάνηκε ἡ χώρα μας, ἀπ' τὸ Διάστημα; Θυμᾶστε;

ΑΠΑΝΤ.— Φυσικά, θυμᾶμαι. Μιὰ ἀπ' τὶς δουλειὲς τοῦ ταξιδιοῦ μας ἦταν νὰ παρατηροῦμε καὶ νὰ θυμώμαστε. Λοιπόν, ἡ Ἑλλὰς ἀπὸ τὸ Ἄπειρο, φαίνεται τυλιγμένη στὸ γαλάζιο χρῶμα, ὅπως καὶ εἶναι στὴν πραγματικότητα. Μὲ μιὰ παρατήρησι: Ὅτι τὸ γαλάζιο αὐτὸ ἔχει ἀπ' τὸ Διάστημα μιὰ ἀπόχρωσι πιὸ τὸ κοκκινωπό.

★

Ὅταν τέλειωσε τὴ συνέντευξι, ὁ Λεόνωφ μας ἐσφίξε πάλι τὸ χέρι. Καθὼς ἀπομακρυνόταν γιὰ νὰ συναντήσῃ τὸν καθηγητὴ Σεντώφ, καὶ τὸν διαστημικὸ συνταξιδιώτη του, κάτι θυμήθηκε προφανῶς καὶ ξαναγύρισε χαμογελῶντας.

—Θὰ σᾶς παρακαλοῦσα, εἶπε, νὰ μὴ θεωρήσετε ὅσα σᾶς εἶπα γιὰ τὴν πατρίδα σας ἁπλὲς φιλοφρονήσεις φιλοξενουμένου. Τὰ εἶπα ἀπ' τὴν καρδιά μου καὶ τὰ πίστεψα.

Μιὰ καὶ ὁ διάσημος συνομιλητὴς μας θέλησε νὰ προσθέσῃ ἕνα ὑστερόγραφο στὶς ἀπαντήσεις του ἐπωφελήθηκαμε νὰ τὸν μιμηθοῦμε. Ἔτσι, τοῦ ὑποβάλαμε μιὰν ἀκόμα ἐρώτησι, τὴν τελευταία.

—Αὔριο ὁ ἐπιμαρος τῆς Ἀθήνας θὰ σᾶς δώσῃ τὰ χρυσὰ κλειδιὰ τῆς πόλεως (τὰ ἔδωσε ἤδη σὲ ἐπίσημη τελετή). Πῶς κρίνετε αὐτὴ τὴν τιμή;

—Ὅπως εἴπατε. Σὰν τιμή... Προσωπικὰ πιστεύω πὼς ποτὲ τὴν ἀναπτυχθῇ ἀγάπη ἀνάμεσα στοὺς λαοὺς — καὶ ἀναπτύσσεται. Τὸ ἄκρο ἄωτο αὐτῆς τῆς ὁμονοίας θἄναι ἡ συνεργασία τῆς Ἀμερικῆς καὶ τῆς Ρωσίας στὴν κατάκτησι τοῦ Διαστήματος. Εὔχομαι ὁλόψυχα νὰ πραγματοποιηθῇ σύντομα.

Δ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

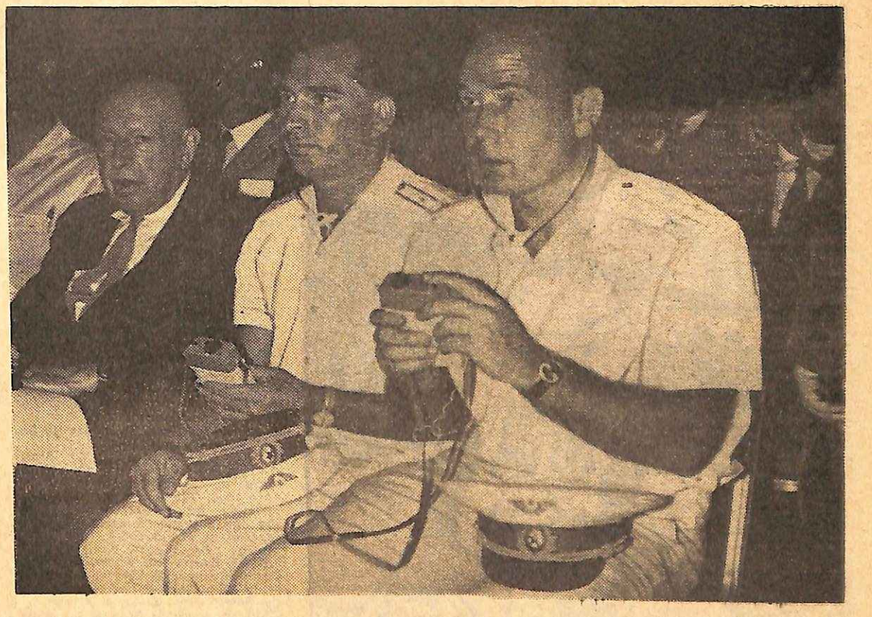

Ὁ Μπελάγιεφ καὶ ὁ Λεόνωφ σὲ μιὰν ἄλλη φωτογραφία τους ἐνῶ παρακολουθοῦν τὴν ὁμιλία τοῦ Ἀμερικανοῦ πατρὸς τῆς ἀστροναυτικῆς Βέρνερ φὸν Μπράουν, ποὺ μιλᾶ γιὰ τὴν προσεχῆ κατάκτησι τῆς σελήνης.

ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΟΔΗΓΟΥΝ ΣΤΙΣ ΔΙΑΚΟΠΕΣ

Πέντε ἢ ἕξη ἐκατομμύρια Γερμανοί, οἱ περισσότεροι ἀπὸ ἐκείνους ποὺ ὁδήγησαν αὐτοκίνητα στὰ ταξίδια τῶν διακοπῶν τους, θὰ ἦταν θεωρητικὰ δυνατὸν νὰ καταγγελθοῦν στὸ δικαστήριο ἐπειδὴ παρέβλεπαν ἐνίοτε ἀπὸ τοὺς ὅρους τοῦ συμβολαίου τους. Πράγματι, στὴν παράγραφο ὀκτὼ τοῦ συμβολαίου, ποὺ κανονίζει τὶς ὑποχρεώσεις τοῦ ἐργαζομένου καὶ τοῦ ἐργοδότη, εἶναι καθωρισμένο ὅτι οἱ διακοπὲς πρέπει νὰ χρησιμεύουν στὸν ἐργαζόμενο γιὰ νὰ ἀναπαύεται καὶ νὰ ἐπιστρέφῃ στὴν ἐργασία του μὲ ἀνανεωμένες δυνάμεις. Μὰ ὁπωσδήποτε περνοῦν τὶς διακοπὲς τους κάνοντας μακρυνὰ ταξίδια μὲ αὐτοκίνητο, δὲν ξεκουράζονται καθόλου καὶ ἐπομένως παραβιάζουν αὐτὸ τὸν ὅρο. Ἕνας μελετητὴς ἑνὸς γερμανικοῦ ἱνστιτούτου τῆς ἀνθρώπινης φυσιολογίας ἀπέδειξε μὲ πολλὰ στοιχεῖα, ὅτι ἕνα ταξίδι μὲ αὐτοκίνητο σὲ δρόμους μὲ πυκνὴ συγκοινωνία, στοιχίζει πολὺ μεγαλύτερο κόπο, ἀπὸ μιὰ ἑβδομάδα κανονικῆς ἐργασίας. Ὁ ἴδιος ἐπιστήμων ἀνέφερε ὅτι «Μιὰ μέρα ὁδηγήσεως αὐτοκινήτου, μὲ τὴν προσοχὴ καὶ τὴν διέγερσι ποὺ ἀπαιτεῖ, καταναλώνει περισσότερες ἐνέργειες ἀπ' ὅσες δεκαπέντε μέρες ἐργασίας σὲ ἐργοστάσιο. Ἡ συμφόρησι τῶν δρόμων ἔχει γίνει τέτοια, ὥστε οἱ ἄνθρωποι ποὺ ὁδηγοῦν νὰ παθαίνουν ὑπερέντασι...

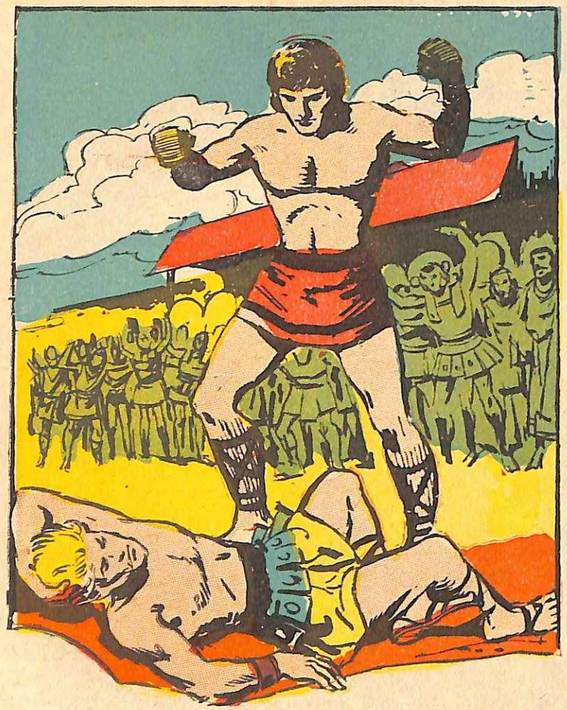

Σὲ λιγώτερο ἀπὸ 40 λεπτὰ οἱ ἀντίπαλοί του σφάδαζαν στὸ χῶμα τσακισμένοι...

Ο ΙΠΠΟΚΛΕΙΔΗΣ

ἔκοψε τ᾽ αὐτιά τοῦ τυράννου

ΟΛΟΣ σχεδὸν ὁ πληθυσμὸς τῆς Σικυῶνας, ἄντρες, γυναῖκες, παιδιὰ συγκεντρωμένοι στὴν κατάφυτη πλατεία τῶν Δώδεκα Ὀλυμπίων θεῶν, παρακολουθοῦσαν μὲ σιωπηλὸ θαυμασμὸ τὴν ἄφιξι τῶν ξένων παλληκαριῶν, ἔκουστῶν ἡρώων καὶ παιδιῶν ἡγεμόνων ποὺ προσκάλεσε στὸ παλάτι του ὁ σκληρὸς καὶ ἀνάλγητος τύραννος τῆς πολιτείας Κλεισθένης, γιὸς τοῦ Ἀριστώνυμου.

Οἱ νέοι, ἀνάμεσα στὸ ἑτερόκλιτο πλῆθος ποὺ κατάκλυζε τὴν πλατεία καὶ τοὺς δρόμους ποὺ ὡδηγοῦσαν στὴ θάλασσα, κυττάζανε μὲ σιωπηλὸ θαυμασμὸ τὶς χαλκοντυμένες ποτῆτα ξίφη καὶ τὰ σπαθάτα θεσσαλικὰ ἄλογα τῶν καβαλλαραίων ποὺ φρουμαγίζανε, κυματίζοντας τὶς χαίτες τους, σὰν νὰ μαντεύανε τὴ βαθιὰ συγκινημένη ἐντύπωσι τοῦ λαοῦ γιὰ τὴν ὁμορφιά τους. Οἱ κοπέλλες κρυφὰ καημό, τὰ λιγερὰ νιάτα τῶν ξένων ποὺ ἀνεμίζανε στὴν πλάτη λευκούς, μενεξεδιούς, τριανταφυλλένιους μανδύες. Ὁ πρωϊνὸς ἥλιος στραφτάλιζε στοὺς ἀσημοκεντημένους θώρακες, κωπηλατοποῦσε στὰ κράνη, ἀντιφέγγιζε στὶς καλαματένιες λαβὲς τῶν σπαθιῶν.

Πολλοὶ ἀπὸ τὸν κόσμο, δείχνανε τοὺς ξακουσμένους προσκαλεσμένους τοῦ τυράννου.

— Νὰ ὁ Ἀμφίδαμος ἀπὸ τὴν Θήβα...

— Γιὰ κυττάχτε τὸν Ρόδιο Ἐρατοσθένη... Κέρδισε στὴν Ὀλυμπιάδα στεφάνι... Εἶναι ἀνίκητος στὴν πυγμὴ καὶ στὴν πάλη...

— Νά... Νὰ ὁ Σπαρτιάτης Τιμόθεος.... Λιοντάρι στὴν δύναμι... Καὶ τὸ λέει κι᾽ ἡ ψυχή του... Νὰ ὁ Αἰτωλὸς Τίτορμος....

Ὡστόσο τὸν πιὸ μεγάλο ἐνθουσιασμὸ προκάλεσε στὸν λαὸ ἡ ἐμφάνισι τοῦ Ἀθηναίου ἀθλητῆ Ἱπποκλείδη, ποὺ κατέβηκε ἀπὸ τὴν ζεσκουσμένη πολιτεία του σὲ βαρὺ τετράγωνο ἅρμα ποὺ σέρνανε τέσσερα κατάσπρα ἄλογα. Ὁ Ἀθηναῖος λεβέντης, ψηλός, κατασαρκάλλης, γεροδεμένος φαινότανε σὰν θεός, ἐπῆνω στὸ ἅρμα του. Σ᾽ ἀντίθεσι μὲ τοὺς ἄλλους ποὺ περάσανε μὲ ἀδιαφορία κι᾽ ἀλαζονικὴ σιωπὴ μπροστὰ στὸ πλῆθος, ὁ Ἱπποκλείδης δυὸ φορὲς νικητὴς στ᾽ Ὀλυμπιακὸ τέθριππο, περνώντας ἀπὸ τὴν πλατεία νὰ πάρη τὴν κατηφοριὰ πρὸς τὸ μεγάλο παλάτι τοῦ Κλεισθένη, ἀργοπόρησε τὸν καλπασμὸ τῶν ἀλόγων του καὶ βάλθηκε νὰ χαιρετάη τὸ πλῆθος. Χαμογέλασε στὶς κοπέλλες, ἔστελνε φιλιὰ στὸν λαὸ ποὺ ξέσπασε σὲ δοξαστικὰ ἐπιφωνήματα καὶ αὐθόρμητες ἐπευφημίες.

Γειὰ καὶ χαρά σου Ἀθηναῖε λεβέντη, φωνάζανε.

— Εὖσαι... Εὐάν... παιδὶ τοῦ Τιμάνδρου.... Τιμὴ καὶ ἀθάνατη δόξα στὴν πολιτεία σου...

Μιὰ κοπέλλα ἀπὸ τὸ πλῆθος τὴν ἴδια στιγμὴ ἔκυψε καὶ ρώτησε τὴν διπλανή της, μεσόκοπη, φτωχοντυμένη νοικοκυρά:

— Δὲν μοῦ λὲς Ἀγαρίστη, ὁ σαματᾶς αὐτὸς καὶ οἱ ἀγῶνες ποὺ θὰ γίνουνε αὔριο μὲ τὰ ξακουσμένα παλληκάρια, θἄχουνε σὰν ἔπαθλο τὴν κόρη τοῦ τυράννου;

— Ναί, αὐτὸ λέει ὁ κόσμος κι᾽ αὐτὰ εἶπε ὁ κήρυκας χθὲς τὸ πρωῒ Κυνὼ μου. Ὁ νικητὴς σ᾽ ὅλα τ᾽ ἀγωνίσματα θὰ πάρη, σὰν βραβεῖο νά ποῦμε, τὴν κόρη τοῦ Κλεισθένη. Καὶ σάνδρα κι᾽ ἀπὸ πάνω, σὰν προικιό, πεντέξη ἀγροκτήματα, ἑνενῆντα μ᾽ ἑκατὸ τάλαντα χρυσοῦ καὶ τὰ καλύτερα πολεμικὰ ἄλογα τοῦ σταύλου του.

— Πῶ, πῶ, ἔκανε μὲ κατάπληξι ἡ Κυνώ... Μὰ τὸ βιὸς αὐτὸ ποὺ μοῦ Ἱστορεῖς Ἀγαρίστη, εἶναι τόσο ποὺ μήτε χωράει ὁ νοῦς! Λένε πὼς ἕνα τάλαντο χρυσάφι ποὺ μήτε τὸ εἶδε κανένας ἀπὸ μᾶς, ἀξίζει ὅσο τριάντα βδδία καὶ τετρακόσια κιλὰ κρασί. Γιὰ σκέψου, λοιπόν, τί βιὸς καὶ μονέδες θὰ περάση στὰ χέρια τοῦ νικητῆ, ἐξὸν βέβαια ἀπὸ τὸ κορίτσι ποὺ θὰ τοῦ κρατάει συντροφιὰ στὸ κρεβάτι του. Αὐτὴ εἶναι Τύχη μιὰ φορά...

Ἡ Ἀγαρίστη χαμογέλασε συμφρόνοντας αἰνιγματικὰ τὰ χεῖλη...

— Ἄκουσε Κυνώ μου. Ἂν ἤμουνα ἄντρας, λεβεντόπαιδο σὰν κι᾽ αὐτὰ ποὺ εἶδες στὸν ἐρχομό τους, μήτε μὲ τὰ διπλὰ προικιὰ κι᾽ ἀπαντωπροίκια δὲν θἄθελα νὰ παντρευτῶ τὴν κόρη τοῦ ἀφέντη μας Κασάνδρα...

Ἡ Κυνὼ ἄνοιξε τὸ στόμα μὲ διακαιολογημένη κατάπληξι.

— Μὰ τί κάθεσαι καὶ λὲς Ἀγαρίστη; Σούστριψε ἀπὸ τὴν ζέστη καημένη; Κοτζάμ κορίτσι σὰν τὸ κρύο νερό. Τὴν εἶδε πέρυσι στὰ Θεσμοφόρια κι᾽ ἔμεινα ἐκστατικὴ μὲ τὴν ὁμορφιά της. Λαμπαδοχυτὴ καὶ ζαρκαδένια κορμοστασιά.

—Τὴν εἶδες πέρυσι, Κυνώ μου... ἐγὼ δὲν ἔμαθες τὰ παρατσίσ. Πρὶν κἀμπόσο καιρό, τὸ κορίτσι ἀρρώστησε μὲ ἀνεμοβλογιὰ καὶ τὸ πρόσωπό της γίνηκε σὰν ὀρνίσιος πατάς...

Στὴν ἀρχὴ φανήκανε στὰ μάγουλά της κόκκινα σημαδάκια σὰν ρεβύθια κι᾽ ὕστερα ἡ κοκκινίλα ἐφάπλωσε κι᾽ ἔφτασε μέχρι λαιμό. Τὰ μάτια της τσιμπιάσανε καὶ λένε πὼς ἄρχισε νὰ κουφαίνεται κιόλας. Συφορά, Κυνώ μου... μὲ τὴν καταραμένη αὐτὴν ἀρρώστια...

— Μὰ πῶς τἄμαθες ὅλα ἐτοῦτα, Ἀγαρίστη... Κανένας δὲν εἶπε κάδες στὸν Ὄλυμπο σου;

— Αὐτὸ ποὺ σοῦ λέω καὶ σ᾽ ὁρκίζω στ᾽ ὄνομα τοῦ μεγάλου θεοῦ τῆς βροντῆς καὶ τῆς ἀστραπῆς, νὰ μὴ γελασστῆς νὰ τὰ πῆς σὲ κανένα, μὴ τὸ στὴν μάνα σου. Ἐγὼ τ᾽ ἄκουσα ἀπὸ τὴν γυναίκα τοῦ γιατροῦ Θρασυμήδη ποὺ θεράπευε τὴν κοπέλλα. Εἶνε κι᾽ ἔπαθε ὁ καημένος νὰ τὴν κάλοιφες, γιατρικά, μαλαχτικὰ λάδια καὶ βότανα ἀπὸ τὴν Κῶ καὶ ἀπὸ τὴν Ἐπίδαυρο. Τίποτε. Τὸ πεπὶ τῆς κόρι κατσίκας. Φοβᾶται νὰ κυτταχτῆ στὸν καθρέφτη καὶ κλαίει ἀπὸ τὸ πρωὶ ὡς τὸ βράδι. Μὰ ὁ πατέρας της γιὰ νὰ κρατήση μυστικὴ τὴν συφορὰ τῆς μοναχοκόρης του, διάταξε νὰ ἔσανε στὸ κρασὶ του φαρμάκι κι᾽ ἐτσὶ τσι, ἡ γυναίκα του, ἡ ἄτυχη Μελανθὼ ἀπόμεινε χήρα. Σὰν καλαμιά, ἡ φτωχή, στὸν ἔρημο κάμπο. Καὶ τῆς εἶπανε ἂν τολμηση ν᾽ ἀποκαλύψη τίποτε γιὰ τὴν ἀρρώστια τῆς Κασσάνδρας, θἀ βρῆ τὸ ἴδιο καὶ χειρότερο τέλος... Ὡστόσο σὲ μένα τἄπε, μὴ πάη τὸ μυστικὸ τῆς στὸν τάφο.

— Καλά, μωρὴ Ἀγαρίστη, κι᾽ ἐγὼ γαμπρὸς ποὺ θἄ τὴν ἴδη, δὲν θἄ μετανοιώση;

—Μὰ γιὰ τοῦτο Κυνὼ μου δίνει ὁ γονιός της τὴν ἀπίστευτη προῖκα ποὺ νος ποντάρει στὸ χρῆμα κι᾽ εἶναι βέβαιος πὼς ὁ νικητὴς σ᾽ ὅλα τ᾽ ἀγωνίσματα θἀ πάρη, σὰν βραβεῖο νά ποῦμε, τὴν κόρη τοῦ Κλεισθένη. Καὶ τηρεῖται στὸ ἴδιο σουλούπι. Τὸ λαμπαδοχυτὸ μπόϊ δὲν χάλασε. Καὶ μὴν ξεχνᾶς μικρὴ μου Κυνώ, πὼς ὁ γάμος εἶναι γάμος ποὺ εὐλογᾶνε οἱ θεοὶ καὶ δὲν μπορεῖ νὰ μετανιώση ὁ γαμπρός. Ὁ Κλεισθένης, θὰ τοῦ πῆ τὸν παιδεμὸ ποὺ τὸν περιμένει. Ἡ σωματοφυλακή του δὲν ἀστειεύεται. Εἶναι βουνίσιοι Ἀρκάδες, αἱμοβόρα θεριὰ ποὺ δὲν λογαριάζουνε μήτε ὅσο ἕνα σῦκο τὴν ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου. Κατάλαβες; Ὁ γαμπρὸς ποὺ θἀ μετανιώση θἀ τὴν πάθη...

Ἡ Κυνὼ ἀπόμεινε συλλογισμένη.

— Κρίμα, μεγάλο κρίμα, μουρμούρισε.

Ὡστόσο ἡ Ἀγαρίστη, βιαζότανε νὰ συνεχίση τὴν ἐξομολόγησι...

— Κι᾽ ἂν σοῦ πῶ καὶ κάτι ἄλλο Κυνώ μου, ρώτησε, μοῦ δίνεις τὸν λόγο τῆς παρθενικῆς σου τιμῆς πὼς θἀ κρατήσης μανταλωμένο τὸ στόμα σου;

—Ἂν στὸν δίνω, λέει, μ᾽ ὅλη μου τὴν καρδιὰ κι᾽ ἂς μὲ κάψει ἡ φωτιὰ τοῦ θεοῦ ἂν τὸν παραβῶ... Λέγε μου λοιπὸν κι᾽ ἄσε τοὺς ὅρκους.

— Αὔριο βράδι, λοιπόν, ποὺ θἀ γίνη τὸ γαμήλιο συμπόσιο στὸ παλάτι, οἱ Ἀρκάδες φρουροὶ τοῦ τύραννου, θἀ κάνουν γιουρούσι σὲ ὡρισμένα σπίτια νὰ πάρουνε τὰ ὁμορφότερα κορίτσια νὰ γλεντήσουν τοὺς ξένους. Κι᾽ ἔτσι θἀ τρυγήσουν οἱ καλεσμένοι τὴν Ἐρυξῶ, τὴν Τιμαίθα, τὴν Νικοστρατή, τὴν Χρύσιδα, τὴν Ἐρωφίλη καὶ σίγουρα κι᾽ ἐσένα Κυνώ μου, ποὺ δὲν εἶσαι παρακατιανὴ σὲ ὁμορφιὰ καὶ σὲ νιάτα. Γιὰ τοῦτο σὲ ὁρμηνεύω νὰ φύγης ἀπόψε. Νὰ τὸ πῆς στὸν γονιό σου, ἐσὺ καὶ σὲ πάη στὴν Κόρινθο. Κι᾽ ἔτσι νὰ σὲ πάη στὴν Κόρινθο σου... Θἀ γλυτώνεις τὸν τρυγητό σου... Θἀ γίνουνε μαθὲς ὀργιὰ. Θἀ σᾶς γδύσουνε κι᾽ ἔτσι θἀ γλεντήσουν μαζί σας οἱ ξένοι τὸν ἔρωτα... Οἱ πληροφορίες μου εἶναι σωστὲς καὶ μὴ μὲ κυττᾶς σὰν νά σοῦ λέω κανένα παραμύθι.

Ἡ Κυνὼ πού... ἀνεγαλλιάζει μὲ τὴν πληροφορία, προσποιεῖται τὴν τρομαγμένη. Ὡστόσο εἶναι βέβαιη πὼς θἀ καθήση στὸ σπίτι της νὰ περιμένη τοὺς Ἀρκάδες σωματοφύλακες. Θἀ ἦταν κουτὴ νὰ χάση ἕνα τέτοιο βασιλικὸ γλέντι... Τὴν ἄλλη ἡμέρα, κοντὰ μεσημέρι, τὸ τεράστιο Στάδιο τῆς Σικυώνας γιόμισε ἀπὸ σαράντα χιλιάδες λαοῦ. Ἄντρες, γυναῖκες, παιδιά... Χαίρονταν προκαταβολικὰ τοὺς ἀγῶνες ποὺ θ᾽ ἀρχίζανε γιὰ τὸ μοναδικὸ ἔπαθλο, ποὺ ἐταξε ὁ τύραννος γιὰ τὸν νικητή.

Σὲ κάμποση ὥρα τυμπανισταὶ ἀναγγέλανε τὴν ἄφιξι τοῦ τυράννου στὸ στάδιο. Τριακόσιες κορνέτες τρικυμίσανε τὸν δοξαστικὸ ὕμνο. Κανένας μήτε χειροκρότησε, μήτε ἀλάλαξε. Ἡ ἐκδίκησι τοῦ λαοῦ στοὺς δυνάστες καὶ τοὺς ἀφεντάδες του, θυμίστες καὶ τοὺς ἀφεντάδες του, θυμίζει ἕνα σιωπὴ τοῦ κοιμητηρίου. Οἱ ξένοι σιωπὴ καὶ τὰ μυηλοφύρια εἶναι τὰ σταυρὰ καὶ τὰ μνημόσυρτα εἶναι τὰ ἐγκώμια τῶν τυράννων. Διπλὰ στὸν Κλεισθένη, προχώραγε ἡ κόρη του. Πυκνὸ ἄσπρο πέπλο σκέπαζε τὸ πρόσωπό της. Κανένας δὲν εἶδε, οὔτε κανένας θὰ μποροῦσε νὰ φθαρμένο, βλογισκομένο μάντεψε τὸ φθαρμένο, βλογισκομένο πρόσωπο. Ἡ περπατησιὰ της ἦτανε ζαρκαδίσια...

Οἱ ἀγῶνες ἀρχίσανε μὲ πυγμαχία καὶ πάλη. Ὁ Ἀμφίμυητος, ὁ γιὸς τοῦ Ἐπιστρόφου ἀπὸ τὴν Φωκίδα κληρώθηκε νὰ παλαίψη μὲ τὸν Θεσσαλὸ Θόα. Οἱ δυὸ γεροδεμένοι γίγαντες γδυθήκανε, φορέσανε στὰ σκέλια τους ἱμάντες καὶ ριχτήκανε σὰν βουβάλια στὸν ἀγῶνα. Ὁ μεσημεριάτικος ἥλιος στραφτάλιζε στὰ χαλκοχυμένα κορμιὰ τους. Οἱ μυῶνες ξεπετάγονταν σὲ χέρια καὶ πόδια. Βαλθήκανε νὰ συντρίψη ὁ ἕνας τὸν ἄλλο. Γίνονταν κουβάρι, βογγούσανε, σπαράζανε, ἰδρώνανε. Πετάγονταν στὰ πόδια, παρουσιάζανε συναπαντικὰ κόλπα ποὺ προκαλούσανε τὸν θαυμασμὸ καὶ τὴν βοερὴ ἐπευφημία τοῦ πλήθους.

Ὁ Θεσσαλὸς Θόας φαινόταν πιὸ δυνατός. Ξεφνικὰ βούτηξε στὰ κυκλώνεια χέρια του τὸν ἀντίπαλο, τὸν στριφογύρισε πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του, τὸν βροντοκτύπησε σὰν ἄδειο σακκὶ στὴν ἀμμουδιὰ τῆς παλαίστρας. Ὁ νικημένος Ἀμφίμυητος μήτε ποὺ ἀνάσαινε. Τὸ πρόσωπό του ἦτανε πελιδνὸ καὶ σακατεμένο, ἀπὸ τὸ στόμα του ἀνάσυρε αἷμα. Ὁ νικητὴς ἀποσύρθηκε κάτω ἀπὸ τὸν δοξαστικὸ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗΝ ΣΕΛΙΔΑ 23

ΑΣΠΑΣΙΑ η Φωκαΐς

ΑΡΧΑΙΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΩΑΝΝΑΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ — ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Μεγάλος θρῆνος καὶ κοπετοὶ ἀκούονταν κάτω στὴν παραλία τῆς Φώκαιας ὅταν ἐπιβιβάζονταν τῶν καραβιῶν οἱ πανικόβλητοι κάτοικοι τῆς πόλεως. Ἡ Νικὼ προσπαθοῦσε νὰ πείση τὴν Ἀσπασία νὰ ἐπιβιβασθοῦν μαζὶ μὲ τὸν Χαρίτωνα, τὸν ἀδελφό της στὸ καράβι τοῦ Μεγακλῆ. Ἡ Ἀσπασία, ὅμως, δὲν θέλησε νὰ τοὺς ἀκολουθήση γιατὶ δὲ μποροῦσε ν᾽ ἀφήση τὸν ἄρρωστο πατέρα ὁλομόναχο στὴν πατρίδα τους. Ξαναγύρισε, λοιπόν, ἡ Ἀσπασία καὶ ὕστερα ἀπὸ ἄπειρες προσπάθειες κατώρθωσε νὰ τὸν βρῆ καταμεσῆς τοῦ δρόμου καὶ ἀφοῦ τὸν σήκωσε, μὲ τὴν βοήθεια μερικῶν γνωστῶν, τὸν μετέφερε στὸ σπίτι τους. Μόλις κατάλαβαν οἱ Πέρσες τὴν Φώκαια, ἡ Ἀσπασία καὶ ἡ Νικὼ συνελήφθησαν ἀμέσως μαζὶ μ᾽ ἄλλες νέες τῆς πόλεως. Γιὰ νὰ ἐξιλεωθῆ ἀμέσως ἀπέναντι στὸ Δαρεῖο, τὸ βασιλιὰ του, γιὰ τὸ τεράστιο λάθος του νὰ ἐγκαταλείψη τὴν πόλι, ἀφήνοντας ἐκεῖ μιὰ μικρὴ μόνο φρουρά, ὁ στρατηγὸς Ἅρπαγος σκέφτηκε νὰ τοῦ στείλη μερικὲς ὁμορφες κοπέλλες ὡς δῶρο. Πραγματικὰ ὁ στρατηγὸς Ἅρπαγος μπῆκε στὸ σκοτεινὸ σπίτι τῆς Ἀσπασίας μὲ τὴν ὁποίαν δὲν ἄργησε νὰ ἀνοίξη διάλογο, στὸ ὁποῖο τῆς ἐκθείαζε τὶς ὁμορφιές της καὶ ἄλλα χαρίσματά της. Σ᾽ ὅλα αὐτὰ ἡ Ἀσπασία πρόβαλε ἀντιρρήσεις. Μὲ κανένα τρόπο δὲν ἤθελε νὰ φανῆ ὑποχωρητικὴ στὸν Ἅρπαγο.

5ον

— Σήκω, Ἀσπασία, εἶπε ὁ Ἅρπαγος κοφτά. Δὲ θέλω ν᾽ ἀκούσω ἄλλη λέξι. Ἀπὸ τὴν πρώτη φορὰ ποὺ μπῆκα στὴ Φώκαια, μοῦχανες ἐντύπωσι. Δὲν εἶναι δυνατὸν σὲ μιὰ πόλι ποὺ κατέχτησα, ν᾽ ἀφήσω μιὰ κοπέλλα σὰν κι᾽ ἐσένα. Αὐτὸ θὰ εἶναι προδοσία πρὸς τὸ βασιλιά μου.

— Γιὰ ποιὸ σκοπὸ μὲ προορίζεις, σκληρόκαρδε ἄντρα;

— Δὲν ξέρω ἀκριβῶς ποιὰ τύχη σὲ περιμένει, πεντάμορφη κοπέλλα. Αὐτὸ ἐξαρτάται κι᾽ ἀπὸ σέ. Ἀπὸ τὴ φρονιμάδα καὶ τὴν ἐξυπνάδα ποὺ θὰ δείξης. Πάντως, ἡ γνώμη μου εἶναι πὼς μπορεῖς νὰ γίνης ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ πολύτιμα κοσμήματα σὲ παλάτι βασιλικό.

— Θεοί! βόγγηξε ὁ Ἐρμότιμος σὰν πληγωμένο ζῶο. Δὲν ἔχετε καρδιὰ νὰ λυπᾶται! Ὁ πόνος τῶν ἀνθρώπων σᾶς ἀφήνει ἀσυγκίνητους; Τὸ κορίτσι αὐτὸ ποὺ τ᾽ ἀφήσατε νὰ τιμηθῆ κι᾽ ἀγνό, θ᾽ ἀφήσετε νὰ ξεπέση τόσο, νὰ γίνη μιὰ σκλάβα, μιὰ παλλακίδα κανενὸς ἀχόλαστου Πέρση;... Θεοί! Σᾶς ἱκετεύω, ρίξτε ἕναν κεραυνὸ καὶ σκοτῶστε την κι᾽ αὐτὴν, μαζί μ᾽ ἐμένα. Φανῆτε σπλαχνικοὶ καὶ σκοτῶστε μας!

Ὁ Ἅρπαγος γέλασε σκληρά:

— Σῶπα ἀνόητε γέροντα. Αὐτὰ τὰ λόγια δείχνουν πὼς δὲν ἀγαπᾶς ὅπως πρέπει τὴν κόρη σου. Ἔλα μὴ μᾶς χασομερᾶς. Δῶσε της τὴν εὐχή σου κι᾽ ἄφησε τὰ ἄσκοπα κλαψουρίσματα.

Γονατιστὴ ἡ Ἀσπασία σερνόταν στὴ γῆ. Ξαφνικὰ πετάχτηκε.

— Πατέρα!, φώναξε καὶ τὰ μάτια της ἄστραψαν. Μὴν ἐπικαλεῖσαι μάταια τοὺς θεούς. Μᾶς ἔδωσαν τὴ λογικὴ καὶ τὴ θέλησι γιὰ νὰ ὁρίζουμε τὸν ἑαυτό μας. Θὰ δῆς πὼς πιὸ γρήγορα κι᾽ ἀπὸ τοὺς θεούς, μπορεῖ νά γίνη ἡ θέλησι μιᾶς ἀδύνατης κοπέλλας.

Μὲ τὰ λόγια αὐτά, γρήγορη σὰν ἀστραπή, ἄρπαξε ἡ Ἀσπασία τὸ σπαθὶ ἀπὸ τὴ ζώνη τοῦ Πέρση, κι᾽ ἔκανε νὰ τὸ βυθίση στὸ στῆθος της. Οἱ στρατιῶτες ὅμως ποὺ παρακολουθοῦσαν κάθε της κίνηση τὴν πρόλαβαν. Ρίχτηκαν ἀπάνω της, τῆς παρέλυσαν τὰ χέρια, καὶ τῆς πῆραν τὸ ὅπλο.

— Ἔτσι ἀρχίζεις; ἔκανε ὁ Ἅρπαγος σουφρώνοντας τὰ φρύδια του. Γιὰ πρώτη φορὰ σὲ συγχωρῶ. Εἶσαι σὰν τὸ μικρὸ πουλάρι ποὺ πρώτη φορὰ τοῦ βάζουν τὸ χαλινάρι. Σὲ συμβουλεύω ὅμως νὰ μὴ ξαναδοκιμάσης τὴν ὑπομονή μου. Ἐπιτρόπ! Ἀποχωρεῖτησε τὸν πατέρα σου.

Σύρθηκε ἡ Ἀσπασία πολλὴ ὥρα ἀκόμα στὰ πόδια τοῦ Πέρση στρατηγοῦ. Αὐτὸς ὅσο πήγαινε γινόταν καὶ πιὸ αὐστηρός, καὶ τοῦ ἔδειχνε μὲ τὸ ὕφος του πὼς ἦταν κιόλας μιὰ σκλάβα.

Ὁ Ἐρμότιμος ,παρακολουθοῦσε πιὸ χλωμὸς παρὰ πεθαμένος τὴ σπαραχτικὴ σκηνή. Ἡ ἀνάσα του ἀκουγόταν βαρειά, καὶ τὰ χεῖλη του ἔτρεμαν.

Προσπάθησε κι᾽ αὐτὸς νὰ παρακαλέση. Τὰ λόγια του ὅμως ἔσβηναν στὰ χεῖλη του, λὲς κι᾽ ἕνας κόμπος τοὔσμιγγε τὸ λαιμό.

Σὲ μιὰ στιγμὴ ὁ Ἅρπαγος ἔχασε τὴν ὑπομονή του. Καθὼς ἦταν πεσμένη ἡ Ἀσπασία στὰ πόδια του, τὴν ἄρπαξε ἀπὸ τὰ μαλλιά.

— Μὰ τοὺς θεούς! φώναξε, πολλὴ φασαρία κάνεις, κοπέλλα μου. Νομίζεις πὼς ἐπειδὴ εἶσαι ὁμορφη εἶσαι τίποτε παραπάνω ἀπὸ μιὰ σκλάβα;

Κι᾽ ἔκανε νόημα στοὺς στρατιῶτες.

Αὐτοὶ ὥρμησαν καὶ τὴν ἔπιασαν μὲ χέρια σιδερένια.

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΠΑΤΕΡΑ

Ὁ Ἅρπαγος γύρισε κι᾽ ἔδειξε τὸν Ἐρμότιμο:

— Κι᾽ αὐτόν, εἶπε μὲ φωνὴ σκληρή, δέστε τον γερὰ ὥσπου νὰ φύγουμε. Ἐπειτα, κάποιος ἀπὸ τοὺς θεούς του, ἢ ἀπὸ τοὺς συμπατριῶτες του θὰ βρεθῆ νὰ τὸν ἐλευθερώση.

Στὰ λόγια αὐτά, ὁ Ἐρμότιμος ἔκανε νὰ πεταχτῆ ἀπὸ τὸ κρεβάτι μὲ μάτια ἀστραφτερά. Ἡ ἀπογνωσι λὲς καὶ τοῦ ξανάδινε ὅλη τὴν τὴ δύναμι.

Οἱ στρατιῶτες ὅμως τὸν ἄρπαξαν κι᾽ αὐτόν, καὶ τὸν ἔδεσαν σφιχτά. Ἔπειτα τὸν ξανάριξαν στὸ κρεβάτι του.

Ἡ Ἀσπασία σφάδαζε μέσα στὰ βάναυσα χέρια ποὺ τὴ κρατοῦσαν.

— Ἐρμότιμε, γύρισε ὁ Πέρσης κι᾽ εἶπε στὸν δεμένο ἄντρα. Μὴ λυπᾶσαι. Αὔριο θὰ σοῦ μετρήσουν τόσα χρυσὰ νομίσματα, ὅσα θὰ ὁρίσουν πὼς ἀξίζει ἡ κόρη σου. Ὁ βασιλιάς μου δὲ θὰ καταδεχτῆ ποτὲ νὰ πάρη ἕνα κορίτσι χωρὶς ν᾽ ἀποζημιώση τὸν πατέρα, κι᾽ ἂς ἔχει τὸ δικαίωμα, ἀφοῦ εἴσαστε τώρα ὅλοι σας ὑπόδουλοι.

Ὁ Ἐρμότιμος, δεμένος καθὼς ἦταν ἀνασηκώθηκε, μὲ μάτια τρελλά.

— Δολοφόνε! φώναξε πνιχτά. Νὰ πῆς στὸ βασιλιά σου πὼς δὲν ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ τὰ λεφτά του. Ἕνα μονάχα μοῦ μένει τώρα πιά. Νὰ πεθάνω. Καὶ πεθαίνω!...

Τὸ χορμί του σφάδαξε γιὰ μιὰ στιγμή. Ἔπειτα, τὰ μάτια του ἀνατοδυγοῦστηκαν καὶ τὸ κεφάλι του ἔπεσε βαρὺ στὸ ἀξιλάρι του.

—Πατέρα!, Ξεφώνισε σὰν τρελλὴ ἡ Ἀσπασία.

Τὴν ἀφησαν ἐλεύθερη. Κι᾽αὐτὴ ὥρμησε κι᾽ ἔπεσε ἀπάνω στὸ ἀψυχητο χορμὶ τοῦ πατέρα της.

Ὁ Ἅρπαγος ἔβαλε τὸ χέρι του στὴν καρδιὰ τοῦ Ἐρμότιμου.

— Ἀσπασία εἶτε μαλακά. Τώρα μπορεῖς ν᾽ ἀποχωρετήσης τὸν πατέρα σου γιὰ πάντα. Εἶναι νεκρός.

Ἡ κοπέλλα σηκώθηκε. Τὰ δάχρυα στέρεψαν στὰ μάτια της. Κύτταξε τὸ πατέρα της κάμποση ὥρα. Τὴ γλυκειὰ βασανισμένη του μορφή, λὲς κι᾽ ἤθελε νὰ τὴ ἀποτυπώση γιὰ πάντα στὸ μυαλό της. Ἔπειτα γύρισε στὸν Ἅρπαγο:

— Θὰ μ᾽ ἀφήσης τοὐλάχιστον νὰ θάψω τὸ νεκρὸ μου πατέρα; ρώτησε.

Τὰ χεῖλη της τρεμοσύλλαβα, ἀλλὰ ἡ φωνή της ἦταν σταθερή.

— Αὐτὴ τὴ φορὰ θὰ τὴν ἀναλάβουν οἱ στρατιῶτες μου, ἀποκρίθηκε ὁ στρατηγός. Καὶ σοῦ δίνω τὸ λόγο μου, πὼς θὰ τὸν θάψουν σύμφωνα μὲ τὴ δική σας θησκεία. Ὅσο γι᾽ αὐτὸ νὰ εἶσαι ἥσυχη. Ἐσὺ ὅπως πρέπει νὰ μὲ ἀκολουθήσης. Κι᾽ ἂν εἶσαι ἥσυχη, θὰ τὸ κάνης χωρὶς ἀντίσταση.

Στέρεψε καλύτερα σὲ μιὰ παρθένα νὰ ἀποταχτῆ στὴ μοῖρα της, παρὰ νὰ τὴν τραβάνε κι᾽ ἀπὸ κάτω ξεντελίζουν μὲ τὴ βία.

Ἡ Ἀσπασία ἔκλεισε γιὰ μιὰ στιγμὴ τὰ μάτια. Ὅλα γύρισαν γι-

Ο Σταματής κι᾽ ο Γρηγόρης

(Ὁ Σταματης κι᾽ ο Γρηγορης, σὲ στιγμὲς ποὺ τεμπελιάζουν κριτικάρουνε τὰ πάντα καὶ τοὺς πάντας σχολιάζουν...).

ΣΤΑΜΑΤΗΣ

—Μὲ τὸ σύνεφο τὸ πρωτο καὶ τὴν πρώτη τὴ βροχή, παρατάνε ὅλοι κι᾽ ὅλες τὴν τεφτὴν τὴν ἔξοχη κι᾽ ἐπιστρέφουν στὴν Ἀθηνα τὴν ἐγκαταλελειμμένη, φορτωμένοι μὲ ἀναμνήσεις καὶ βαριά... συννεφιασμένοι!

★

Πάντως ὅλοι τέτοιες μέρες σὲ ταράξουν στὶς «κωτσανες» καὶ μιλοὺν γιὰ λουτροπόλεις καὶ γι᾽ «Ἀστέρια» καὶ....καμπάνες)

ἂν κι᾽ οἱ πιὸ πολλοὶ δὲν ξέρουν ἡ «καμπάνα» τί ἐστι καὶ σὲ κάνουν νὰ τοὺς ρίξης καρπαζιά... «καμπανιστή»!

ΓΡΗΓΟΡΗΣ

—Ἀρκετὲς Σουσοῦδες, πάλι, ποὺ γιὰ «χάπι» σὲ περνᾶνε, δέκα ἑφτὰ φορὲς τὴν ὥρα, ...Πέρτο—φίνο κοπανάνε, μολονότι αὐτὸ τὸ θέρος, ὁπλαδὴ τὸ φετεινό, ἔπῆγανε πιὸ πέρα ἀπ᾽ τὸ Πόρτο... Γερμενό!

★

Σὲ μπαφιάζει κάθε «Κάθριν», Κατινίτσα βασικά, μὲ ἀκριβὰ ξενοδοχεῖα καὶ....ἀριστοκρατικά,

ἐνῶ ξέρουνε κι᾽ οἱ πέτρες, πὼς ἡ φωροφαντασμένη εἶχε στήσει μιὰ σκηνοῦλα κάπου στήν... Φανερωμένη!

ΣΤΑΜΑΤΗΣ

—Συναντᾶς, ἐκτὸς τῶν ἄλλων καὶ κυρίες σοβαρές, ποὺ ξητοῦν νὰ παραστήσουν ἐσασὶ τίς... νεαρές, οἱ ὁποῖες σοῦ μιλᾶνε γιὰ λογῆς-λογῆς χωρὶς καὶ σοῦ λένε ὅτ᾽ πῆγαν γιὰ Λουτρὰ στὴν... Ἰκαριά, γιατὶ ἔτσι, κάθε μιὰ τους, διῶχνει τοὺς ἰσχυρισμούς, ὅτι λόγω πλικίας, πάσχει ἀπό... ἀρθριτισμούς!

ΓΡΗΓΟΡΗΣ

—Συναντᾶς, ἐν τέλει, πλεῖστους τοῦ γ

ρω της. Ἔπειτα, πγίγοντας ἕνα λυγμό, γονάτισε δίπλα στὸ νεκρο.

Κόλλησε τὰ χεῖλη της στὸ αὐτί του:

— Πατέρα, ψιθύρισε. Σ' ἀφήνω. Συχώρα με, ποὺ δὲ μπορῶ νὰ σὲ παραδώσω μὲ τὰ χέρια μου στὴ γῆ. Μὰ νὰ εἶναι ἥσυχη ἡ ψυχή σου. Τὰ στερνά σου λόγια δὲ θὰ τὰ ξεχάσω ποτέ.

Φίλησε τὸ μέτωπο τοῦ ἀγαπημένου νεκροῦ, κι' ἔπειτα σηκώθηκε. Ὄρθωσε τὸ κεφάλι της μὲ ὑπερηφάνεια.

— Εἶμαι ἕτοιμη νὰ σᾶς ἀκολουθήσω, εἶπε σιγά.

Καὶ διάβηκε τὸ κατῶφλι της χωρὶς νὰ γυρίση νὰ κυττάξη πίσω.

Η ΝΙΚΩ

Μόλις βρέθηκαν στὸ δρόμο, ὁ Ἄρπαγος τὴ ρώτησε:

— Ἡ ἄλλη κοπέλλα, ποὺ σᾶς εἶδα μαζὶ τὴν ἄλλη φορά ποὺ εἶναι; Τί τὴν ἔχεις; Εἶναι συγγενής σου;

— Ὄχι. Δὲν εἶναι συγγενής μου. Εἶναι φίλη μου.

— Ποῦ βρίσκεται;

— Δὲν ξέρω.

— Δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ μὴ ξέρης. Πρέπει νὰ πῆς.

Κι' ἂν ξέρω, δὲν πρόκειται ἐγὼ μὲ τὰ λόγια μου νὰ προκαλέσω τὴ δυστυχία τῆς φίλης μου.

— Πεισματάρικη γάτα! ἔκανε ὁ Ἄρπαγος μισο-αὐστηρὰ μισοτρυφερά! Καλά! Δὲ θέλω νὰ σὲ πικράνω ἄλλο, ἐπειδὴ πονᾶς γιὰ τὸν πατέρα σου. Πάντως, κάπου κοντὰ θὰ εἶναι σίγουρα κι' ἐκείνη. Δὲ θὰ δυσκολευτοῦμε νὰ τὴ βροῦμε.

Ἔδειξε στοὺς στρατιῶτες τον τὴν ἀπέναντι πόρτα. Κι' ἐκεῖ, φυσικά, βρῆκαν ἀμέσως τὴ Νικώ.

Καθόταν δίπλα στὴ μάνα της, ποὺ δούλευε στὸν ἀργαλειό της, σὰ νὰ ἦταν ἡ πιὸ εἰρηνικὴ ἡμέρα τοῦ κόσμου. Εἶχε παρακολουθήσει ἀπὸ μακρυνὰ ὅσα συνέβαιναν στὸ σπίτι τοῦ Ἑρμότιμου, καὶ περίμενε κι' αὐτὴ τὴν ἴδια τύχη, σὰν τὴν Ἀσπασία. Δὲν εἶχε χαμιὰ ἐλπίδα νὰ δραπετεύσῃ, οὔτε νὰ κρυφτῇ, ἐπειδὴ οἱ Πέρσες στρατιῶτες εἶχαν ζώσει ὅλο τὸ δρόμο.

— Πῶς σὲ λένε ἐσένα; ρώτησε ὁ Ἄρπαγος κοφτά.

— Νικώ.

— Ναί, ἐσὺ εἶσαι ἡ κοπέλλα ποὺ ζητᾶμε.

Ἔπειτα γύρισε στὴν Νικάνδρα:

— Εἶσαι ἡ μητέρα; ρώτησε.

Αὐτὴ κούνησε τὸ κεφάλι της:

— Ὄχι, ἀποκρίθηκε θλιμένα. Ἡ κόρη μου πέθανε. Τὴν ποδοπάτησανε...

— Τί τὴν ἔχεις αὐτὴ τὴν κοπέλλα; ρώτησε παραξενεμένος ὁ στρατηγός.

— Τίποτε... Αὐτὴ εἶναι ξένη, Περσίδα... Κόρη τῶν ἐχθρῶν μας.

— Ἄδικα τὴ ρωτᾶτε, εἶπε σιγὰ ἡ Νικώ. Εἶναι ἡ μάνα μου. Ἀλλὰ ἔχασε τὰ λογικά της ἀπὸ τὴ φρίκη.

Σήκωσε ὁ Πέρσης τοὺς ὤμους του.

— Κρῖμα! Ἀδιάφορο ὅμως. Γύρισε πάλι στὴν τρελλή.

— Ἄκου! Θὰ πάρουμε τὴν κόρη σου, κι' αὔριο θὰ λάβῃς χρυσᾶ νομίσματα γι' ἀντάλλαγμα. Καταλαβαίνεις;

—Χρυσὰ νομίσματα; ἔκανε αὐτή. Ἔχω πολλά. Ἔχω κρυμμένα. Μὰ τί νὰ τὰ κάνω; Ἔχασα τὴν κόρη μου. Τὴ σκοτώσανε, τὴν ποδοπατήσανε.

— Δὲν καταλαβαίνει, εἶπε ἀνυπόμονα ὁ Στρατηγός.

— Πάντως Νικώ, γύρισε πάλι στὴν κοπέλλα, νὰ τὸ ξέρῃς πὼς ἡ ἀξιοπρέπεια τοῦ βασιλιᾶ μου μοῦ ἐπιβάλλει νὰ τῆς δώσω ὁτιδήποτε τὴν ἀποζημίωσι. Νὰ εἶσαι ἥσυχη ὅσο γι' αὐτό. Καὶ τώρα ἀκολούθησέ μας. Δὲν εἶσαι μόνη. Βλέπεις, ἔχεις τὴ φίλη σου συντροφιά.

Ἡ Νικὼ ἔτρεμε ὁλόκληρη. Ὁ φόβος τὴν εἶχε παραλύσει.

— Λυπηθῆτε! ψιθύρισε μονάχα.

Μὰ ὁ Ἄρπαγος, κουρασμένος πιὰ ἀπὸ τὰ παρακάλια, κι' ἀπὸ τὶς ἀγοροπερίες, τῆς φώναξε ἄγρια.

— Σώπα! Μιὰ λέξι νὰ πῇς ἀκόμα, θὰ σὲ σύρω ἁλυσσοδεμένη. Κι' ἐσένα καὶ τὴν Ἀσπασία.

Ἡ Νικὼ λούφαξε. Ἔσκυψε τὸ κεφάλι, καὶ προχώρησε μὲ βῆμα σερνάμενο. Στὸ κατῶφλι γύρισε κι' ἔριξε μιὰ ἀπελπισμένη ματιὰ στὸ σπίτι της, στὴ μάνα της.

Ἡ Νικάνδρα δούλευε σκυμμένη στὸν ἀργαλειό της καὶ τραγουδοῦσε τὸ θλιβερό της τὸ σκοπό. Κι' οὔτε γύρισε νὰ κυττάξῃ τὴν κόρη της.

ΤΡΑΒΩΝΤΑΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΑΓΝΩΣΤΟ

Οἱ γκαμῆλες προχωροῦσαν μὲ βῆμα ἀργό, λιχνιστικό. Ἡ Νικώ, ἡ Ἐρατώ, ἡ Γλυκέρα κι' ἡ Ἀσπασία, δὲ μποροῦσαν πιὰ νὰ μεταῤῥήσουν τὰ μερόνυχτα ποὺ ταξίδευαν. Ἦταν οἱ τέσσερις κοπέλλες ἀπὸ τὴ Φώκαια ποὺ ὁ Ἄρπαγος εἶχε διαλέξει σὰν τὶς πιὸ ὄμορφες μέσα σ' ὁλάκαιρη τὴ σκλαβωμένη πολιτεία, καὶ τὶς πῆγαινε δῶρο ἀτίμητο στὸν Κῦρο, στὸ νεώτερο ἀπὸ τοὺς δυὸ γιοὺς τοῦ Δαρείου καὶ τῆς Παρυσάτιδος. Δῶρο ἀληθινὰ βασιλικό. Τέτοια κάλλη δὲν τὰ βρίσκει κανεὶς κάθε μέρα. Μονάχα νὰ τὶς ἀντίκρυζε ὁ Κῦρος, ποὺ ἤξερε νὰ ἐκτιμᾷ τὴ γυναικεία ὁμορφιά, καὶ θὰ διετίθετο εὐνοϊκά. Θὰ ἔσχνοῦσε τὰ στρατηγικὸ λάθος τοῦ Πέρση στρατηγοῦ, ποὺ εἶχε κοστίσει τὴ ζωὴ τόσων στρατιωτῶν.

Ἀτέλειωτες ἐρημιές. Ἄμμος ποὺ σηκωνόταν καυτή, καθὼς ἐμπαινε τὸ καλοκαίρι, κι' ἔκαψε τ' ἀβρὰ πρόσωπα τῶν κοριτσιῶν. Οἱ εὐνοῦχοι ποὺ τὶς συνώδευαν, φρόντιζαν νὰ σκεπάζουν τὰ πρόσωπά τους μὲ πυκνὰ πέπλα, καὶ τοὺς ἔκαναν κάθε δυνατὴ περιποίηση. Δὲν ἄξιζε νὰ φθάσουν στὸν Κῦρο ἀρρωστες κι' ἄσχημες ἀπὸ τὸ ταξίδι. Γι' αὐτό, τοὺς ἔδιναν ἐκλεκτὴ τροφή, τὶς ἄφηναν ν' ἀναπαύονται ταχτικὲς ὧρες, καὶ τοὺς ἔκαναν ὅσο ἦταν δυνατὸν πιὸ ξεκούραστο τὸ ταξίδι. Πάντως ἔρχονταν ὧρες ποὺ ὁ ἥλιος ἔκαιγε πλα.

Πρὸς τὸ σούρουπο, ὅταν δρόσιζε, τὸ ταξίδι γινόταν πιὸ εὐχάριστο. Τότε, καμμιὰ φορά, τρεῖς ψάλτριες κοριτσίστικες φωνὲς ὑψώνονταν θλιμμένες μέσα στὴν ἐρημιὰ τῆς ἐρήμου. Ἡ Νικώ, ἡ Ἐραγώ κι' ἡ Γλυκέρα τραγουδοῦσαν τραγούδια τῆς πατρίδας τους, λυπητερά, ποὺ μποροῦσαν νὰ φέρουν τὰ δάκρυα στὰ μάτια. Κι' οἱ ὧρες περνοῦσαν πιὸ εὐχάριστες κι' ὁ φόβος ἔβγαινε γιὰ λίγο ἀπὸ τὶς καρδιές.

Μονάχα τῆς Ἀσπασίας ἡ φωνὴ δὲν ἀκουγόταν ποτέ.

Ἕνα δειλινό, ἔφθασε κι' ὁ ἴδιος ὁ Ἄρπαγος, μὲ τὴ συνοδεία στρατιᾶς, καὶ προχώρησε μὲ βῆμα σερνάμενο. Στὸ κατῶφλι γύρισε κι' ἔριξε μιὰ ἀπελπισμένη ματιὰ στὸ σπίτι της, στὴ μάνα της.

Ἡ Νικάνδρα δούλευε σκυμμένη στὸν ἀργαλειό της καὶ τραγουδοῦσε τὸ θλιβερό της τὸ σκοπό. Κι' οὔτε γύρισε νὰ κυττάξῃ τὴν κόρη της.

ΤΡΑΒΩΝΤΑΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΑΓΝΩΣΤΟ

Οἱ γκαμῆλες προχωροῦσαν μὲ βῆμα ἀργό, λιχνιστικό. Ἡ Νικώ, ἡ Ἐρατώ, ἡ Γλυκέρα κι' ἡ Ἀσπασία, δὲ μποροῦσαν πιὰ νὰ μετρήσουν τὰ μερόνυχτα ποὺ ταξίδευαν. Ἦταν οἱ τέσσερις κοπέλλες ἀπὸ τὴ Φώκαια ποὺ ὁ Ἄρπαγος εἶχε διαλέξει σὰν τὶς πιὸ ὄμορφες μέσα σ' ὁλάκαιρη τὴ σκλαβωμένη πολιτεία, καὶ τὶς πήγαινε δῶρο ἀτίμητο στὸν Κῦρο, στὸ νεώτερο ἀπὸ τοὺς δυὸ γιοὺς τοῦ Δαρείου καὶ τῆς Παρυσάτιδος. Δῶρο ἀληθινὰ βασιλικό. Τέτοια κάλλη δὲν τὰ βρίσκει κανεὶς κάθε μέρα. Μονάχα νὰ τὶς ἀντίκρυζε ὁ Κῦρος, ποὺ ἤξερε νὰ ἐκτιμᾷ τὴ γυναικεία ὁμορφιά, καὶ θὰ διετίθετο εὐνοϊκά. Θὰ ἔσχνοῦσε τὰ στρατηγικὸ λάθος τοῦ Πέρση στρατηγοῦ, ποὺ εἶχε κοστίσει τὴ ζωὴ τόσων στρατιωτῶν.

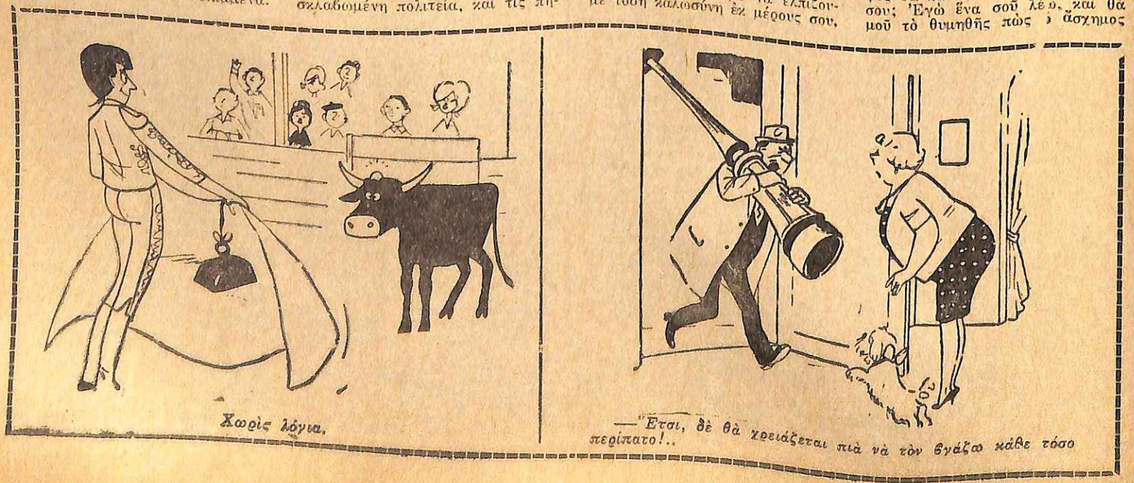

Χωρὶς λόγια.

—Ἔτσι, δὲ θὰ χρειάζεται πιὰ νὰ τὸν βγάζω κάθε τόσο περίπατο!..

Ἀτέλειωτες ἐρημιές. Ἄμμος ποὺ σηκωνόταν καυτή, καθὼς ἐμπαινε τὸ καλοκαίρι, κι' ἔκαψε τ' ἀβρὰ πρόσωπα τῶν κοριτσιῶν. Οἱ εὐνοῦχοι ποὺ τὶς συνώδευαν, φρόντιζαν νὰ σκεπάζουν τὰ πρόσωπά τους μὲ πυκνὰ πέπλα, καὶ τοὺς ἔκαναν κάθε δυνατὴ περιποίηση. Δὲν ἄξιζε νὰ φθάσουν στὸν Κῦρο ἀρρωστες κι' ἄσχημες ἀπὸ τὸ ταξίδι. Γι' αὐτό, τοὺς ἔδιναν ἐκλεκτὴ τροφή, τὶς ἄφηναν ν' ἀναπαύονται ταχτικὲς ὧρες, καὶ τοὺς ἔκαναν ὅσο ἦταν δυνατὸν πιὸ ξεκούραστο τὸ ταξίδι. Πάντως ἔρχονταν ὧρες ποὺ ὁ ἥλιος ἔκαιγε πλα.

Πρὸς τὸ σούρουπο, ὅταν δρόσιζε, τὸ ταξίδι γινόταν πιὸ εὐχάριστο. Τότε, καμμιὰ φορά, τρεῖς ψάλτριες κοριτσίστικες φωνὲς ὑψώνονταν θλιμμένες μέσα στὴν ἐρημιὰ τῆς ἐρήμου. Ἡ Νικώ, ἡ Ἐραγὼ κι' ἡ Γλυκέρα τραγουδοῦσαν τραγούδια τῆς πατρίδας τους, λυπητερά, ποὺ μποροῦσαν νὰ φέρουν τὰ δάκρυα στὰ μάτια. Κι' οἱ ὧρες περνοῦσαν πιὸ εὐχάριστες κι' ὁ φόβος ἔβγαινε γιὰ λίγο ἀπὸ τὶς καρδιές.

Μονάχα τῆς Ἀσπασίας ἡ φωνὴ δὲν ἀκουγόταν ποτέ.

Ἕνα δειλινό, ἔφθασε κι' ὁ ἴδιος ὁ Ἄρπαγος, μὲ τὴ συνοδεία στρατιᾶς, καὶ προχώρησε μὲ βῆμα σερνάμενο. Στὸ κατῶφλι γύρισε κι' ἔριξε μιὰ ἀπελπισμένη ματιὰ στὸ σπίτι της, στὴ μάνα της.

Ἡ Νικάνδρα δούλευε σκυμμένη στὸν ἀργαλειό της καὶ τραγουδοῦσε τὸ θλιβερό της τὸ σκοπό. Κι' οὔτε γύρισε νὰ κυττάξῃ τὴν κόρη της.

ΤΡΑΒΩΝΤΑΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΑΓΝΩΣΤΟ

Οἱ γκαμῆλες προχωροῦσαν μὲ βῆμα ἀργό, λιχνιστικό. Ἡ Νικώ, ἡ Ἐρατώ, ἡ Γλυκέρα κι' ἡ Ἀσπασία, δὲ μποροῦσαν πιὰ νὰ μετρήσουν τὰ μερόνυχτα ποὺ ταξίδευαν. Ἦταν οἱ τέσσερις κοπέλλες ἀπὸ τὴ Φώκαια ποὺ ὁ Ἄρπαγος εἶχε διαλέξει σὰν τὶς πιὸ ὄμορφες μέσα σ' ὁλάκαιρη τὴ σκλαβωμένη πολιτεία, καὶ τὶς πήγαινε δῶρο ἀτίμητο στὸν Κῦρο, στὸ νεώτερο ἀπὸ τοὺς δυὸ γιοὺς τοῦ Δαρείου καὶ τῆς Παρυσάτιδος. Δῶρο ἀληθινὰ βασιλικό. Τέτοια κάλλη δὲν τὰ βρίσκει κανεὶς κάθε μέρα. Μονάχα νὰ τὶς ἀντίκρυζε ὁ Κῦρος, ποὺ ἤξερε νὰ ἐκτιμᾷ τὴ γυναικεία ὁμορφιά, καὶ θὰ διετίθετο εὐνοϊκά. Θὰ ἔσχνοῦσε τὰ στρατηγικὸ λάθος τοῦ Πέρση στρατηγοῦ, ποὺ εἶχε κοστίσει τὴ ζωὴ τόσων στρατιωτῶν.

Ἀτέλειωτες ἐρημιές. Ἄμμος ποὺ σηκωνόταν καυτή, καθὼς ἐμπαινε τὸ καλοκαίρι, κι' ἔκαψε τ' ἀβρὰ πρόσωπα τῶν κοριτσιῶν. Οἱ εὐνοῦχοι ποὺ τὶς συνώδευαν, φρόντιζαν νὰ σκεπάζουν τὰ πρόσωπά τους μὲ πυκνὰ πέπλα, καὶ τοὺς ἔκαναν κάθε δυνατὴ περιποίηση. Δὲν ἄξιζε νὰ φθάσουν στὸν Κῦρο ἀρρωστες κι' ἄσχημες ἀπὸ τὸ ταξίδι. Γι' αὐτό, τοὺς ἔδιναν ἐκλεκτὴ τροφή, τὶς ἄφηναν ν' ἀναπαύονται ταχτικὲς ὧρες, καὶ τοὺς ἔκαναν ὅσο ἦταν δυνατὸν πιὸ ξεκούραστο τὸ ταξίδι. Πάντως ἔρχονταν ὧρες ποὺ ὁ ἥλιος ἔκαιγε πλα.

Πρὸς τὸ σούρουπο, ὅταν δρόσιζε, τὸ ταξίδι γινόταν πιὸ εὐχάριστο. Τότε, καμμιὰ φορά, τρεῖς ψάλτριες κοριτσίστικες φωνὲς ὑψώνονταν θλιμμένες μέσα στὴν ἐρημιὰ τῆς ἐρήμου. Ἡ Νικώ, ἡ Ἐραγὼ κι' ἡ Γλυκέρα τραγουδοῦσαν τραγούδια τῆς πατρίδας τους, λυπητερά, ποὺ μποροῦσαν νὰ φέρουν τὰ δάκρυα στὰ μάτια. Κι' οἱ ὧρες περνοῦσαν πιὸ εὐχάριστες κι' ὁ φόβος ἔβγαινε γιὰ λίγο ἀπὸ τὶς καρδιές.

Μονάχα τῆς Ἀσπασίας ἡ φωνὴ δὲν ἀκουγόταν ποτέ.

Ἕνα δειλινό, ἔφθασε κι' ὁ ἴδιος ὁ Ἄρπαγος, μὲ τὴ συνοδεία στρατιᾶς, καὶ προχώρησε μὲ βῆμα σερνάμενο. Στὸ κατῶφλι γύρισε κι' ἔριξε μιὰ ἀπελπισμένη ματιὰ στὸ σπίτι της, στὴ μάνα της.

Ἡ Νικάνδρα δούλευε σκυμμένη στὸν ἀργαλειό της καὶ τραγουδοῦσε τὸ θλιβερό της τὸ σκοπό. Κι' οὔτε γύρισε νὰ κυττάξῃ τὴν κόρη της.

ΤΡΑΒΩΝΤΑΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΑΓΝΩΣΤΟ

Οἱ γκαμῆλες προχωροῦσαν μὲ βῆμα ἀργό, λιχνιστικό. Ἡ Νικώ, ἡ Ἐρατώ, ἡ Γλυκέρα κι' ἡ Ἀσπασία, δὲ μποροῦσαν πιὰ νὰ μετρήσουν τὰ μερόνυχτα ποὺ ταξίδευαν. Ἦταν οἱ τέσσερις κοπέλλες ἀπὸ τὴ Φώκαια ποὺ ὁ Ἄρπαγος εἶχε διαλέξει σὰν τὶς πιὸ ὄμορφες μέσα σ' ὁλάκαιρη τὴ σκλαβωμένη πολιτεία, καὶ τὶς πήγαινε δῶρο ἀτίμητο στὸν Κῦρο, στὸ νεώτερο ἀπὸ τοὺς δυὸ γιοὺς τοῦ Δαρείου καὶ τῆς Παρυσάτιδος. Δῶρο ἀληθινὰ βασιλικό. Τέτοια κάλλη δὲν τὰ βρίσκει κανεὶς κάθε μέρα. Μονάχα νὰ τὶς ἀντίκρυζε ὁ Κῦρος, ποὺ ἤξερε νὰ ἐκτιμᾷ τὴ γυναικεία ὁμορφιά, καὶ θὰ διετίθετο εὐνοϊκά. Θὰ ἔσχνοῦσε τὰ στρατηγικὸ λάθος τοῦ Πέρση στρατηγοῦ, ποὺ εἶχε κοστίσει τὴ ζωὴ τόσων στρατιωτῶν.

'Ατ

θὰ σᾶς δρίζω ὥσπου νὰ κανονιστῆ ὁ ὁριστικός σας ὁ ἀφέντης.

— Σ' εὐχαριστοῦμε, εἶπε ἡ Νικώ, προσπαθῶντας νὰ χαμογελάση. Εἴμαστε τυχηρὲς νὰ βροῦμε μιὰ συμπατριώτισσά μας.

—Ἐλᾶτε!

Προχώρησαν ἀπὸ σκοτεινοὺς διαδρόμους. Κι' ἔφθασαν σ' ἕνα μεγάλο διαμέρισμα ἐπιπλωμένο πολυτελέστατα. Χαλιὰ βαρύτιμα στὸ δάπεδο, στοὺς τοίχους, καθίσματα ἀναπαντικά, ἄερας ἀρωματισμένος.

— Αὐτὸ εἶναι τὸ διαμέρισμά σας, προσωρινά, εἶπε ἡ Λέαινα.

Χτύπησε τὰ χέρια της. Πέντε ἔξη σκλάβες ἐμφανίστηκαν ἀμέσως.

Τοὺς ἔδωσε κάποια διαταγὴ ἡ Λέαινα, κι' ἔπειτα γύρισε στὶς κοπέλλες.

— Πρώτη δουλειὰ εἶναι νὰ κάνετε ἕνα λουτρό. Οἱ σκλάβες αὐτὲς θὰ σᾶς περιποιηθοῦνε. Πρόθυμες οἱ σκλάβες ἄρχισαν νὰ γδύνουν τὰ κορίτσια. Κυττάχτηκαν ντροπιασμένες αὐτές. Δὲν εἶχαν συνηθίσει, οὔτε καὶ γυναίκες ποὺ ἦταν μεταξύ τους νὰ περιμρονοῦν ἔτσι κάθε αἰδώ. Γρήγορα ὅμως πῆραν τὴν ἀπόφαση, μιὰ καὶ δὲ μποροῦσε νὰ γίνη ἀλλοιώτικα.

Ἡ Ἀσπασία ἀφέθηκε στὰ χέρια μιᾶς νεαρῆς σκλάβας. Ἦταν ἕνα γελαστὸ κορίτσι κι' ἀπὸ τὸ μελαψὸ της χρῶμα φαινόταν μιγάς. Μὲ νοήματα ἔδειξε τὸ θαυμασμὸ της γιὰ τὴν ὁμορφιὰ τῆς Ἀσπασίας. Αὐτὴ μὲ ὕφος αὐστηρό, τῆς ἔκανε νόημα νὰ κυττάξη μονάχα τὴ δουλειά της.

Τὸ λουτρὸ ἦταν εὐεργετικὸ γιὰ τὰ κουρασμένα κοριτσίστικα κορμιά. Τὶς ἀλοιφὲς μὲ ἀρώματα, τοὺς φόρεσαν ροῦχα ἐλαφρά, καὶ τὶς ἔβαλαν ν' ἀναπαυθοῦνε.

— Κοιμηθῆτε ἥσυχα, πρόσταξε ἡ Λέαινα. Τὸ μόνο πρᾶγμα ποὺ χετε τώρα ἀνάγκη εἶναι νὰ κοιμηθῆτε.

Οἱ τρεῖς ἄλλες κοιμήθηκαν γοργὸς δυσκολία. Ὁ ὕπνος ὅμως δὲν ἐρχόταν στὰ βλέφαρα τῆς Ἀσπασίας. Κι' ὅταν σὲ λίγο μπῆκε στὸ διαμέρισμά τους ἡ Λέαινα καὶ τὴ βρῆκε ἄγρυπνη, σούφρωσε τὰ φρύδια της.

— Γιατί δὲν κοιμᾶσαι ἐσύ, κοπέλλα μου; τῆς ψιθύρισε.

Τὴν κύτταξε ἡ Ἀσπασία σοβαρά.

—Ἐσύ, Λέαινα, τὴ ρώτησε, τὴν πρώτη μέρα ποὺ σ' ἔφεραν ἐδῶ σκλάβα, κοιμήθηκες μὲ μεγάλη εὐκολία;

Ἡ ἀπάντηση αὐτὴ ξάφνιασε τὴ γερόντισσα. Τὸ πρόσωπό της πῆρε μιὰ κακὴ ἔκφραση.

— Σὰν πολὺ ξύντυη θέλεις νὰ φανῆς ἐσύ, μικρή, εἶπε.

—Ὄχι, δὲ θέλω νὰ φανῶ ἔξυπνη. Σὲ ρωτῶ ὅμως σὰν κοπέλλα.

— Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ φωτάς πολλὰ πράγματα, οὔτε καὶ νὰ σκέφτεσαι. Τὸ μόνο ποὺ χεις νὰ κάνης γιὰ τὴν ὥρα, εἶναι νὰ ὑπακοῆς τυφλά. Αὐτὸ ἂν τὸ μάθης, ξέρεις ἀρκετά.

—Ὁ ὕπνος ἔρχεται στὸ ἀνάκτορο τοῦ Κύρου, σύμφωνα μὲ τὶς διαταγές... ρώτησε εἰρωνικὰ ἡ Ἀσπασία.

— Ἄσε τὰ λόγια! τσίριξε ἡ Λέαινα. Κοιμήσου αὐτὴ τὴ στιγμή, ἂν δὲ θέλης νὰ δοκιμάσης κι' ἄλλη μεταχείρηση.

Τρόμαξε ἡ Ἀσπασία στὸ πλευρὸ κι' ἔκανε πὼς κοιμᾶται. Ἡ καρδιά της μάτωνε.

Γιὰ μιὰ στιγμή, ὅταν εἶδε τὴ Λέαινα, κι' ἔμαθε πὼς εἶναι Ἑλληνίδα, ἤλπισε πὼς θὰ τὴν εἶχε πραγματικὴ βοήθεια. Μὲ τὰ λίγα λόγια αὐτὰ ὅμως κατάλαβε ἀμέσως πὼς ἡ γυναίκα αὐτὴ ἦταν λιγώτερο Ἑλληνίδα καὶ πιὸ πολὺ μιὰ ὑπηρέτρια τοῦ Κύρου. Ποιὸς ξέρει ἀπὸ τί στάδια εἶχε περάσει ἡ καρδιά της γιὰ νὰ φθάση σ' αὐτὴ τὴν ἀπόλυτη ὑποταγή, καὶ στὸ φανατισμὸ στὸ καθῆκον της. Ἐκτὸς πιὰ ἂν ἀπὸ τὴν ἀρχὴ εἶχε δεχθῆ μὲ εὐκολία τὸ ζυγό...

Αὐτὰ συλλογιζόταν ἡ ὁμορφη κοπέλλα, καὶ τὰ ματόκλαδά της ἔδιωχναν τὸν ὕπνο.

Τὶς ἄφησαν νὰ κοιμηθοῦνε ὡς τὸ μεσημέρι, ἔπειτα τοὺς παρέθεσε ἕνα πλουσιώτατο γεῦμα. Ἔπειτα, ἡ Λέαινα ἤλθε μαζὶ μὲ τὸν Γύγη στὸ δωμάτιό τους.

Ὁ Γύγης τὶς κύτταξε καλά. Ἀπὸ τὴν κορυφὴ ὡς τὰ νύχια, μ' ἕνα ὕφος ποὺ τὶς ἔκανε καὶ τὶς τέσσερεις νὰ κοκκινίσουν.

— Λοιπὸν μικροῦλες μου, εἶπε ὁ ἀχιευνοῦχος, τώρα εἰσαστε ξεκούραστες καὶ δροσερὲς σὰν λουλούδια. Τώρα μπορεῖτε ν' ἀκούσετε καὶ τὸ μαθηματάκι ποὺ θὰ σᾶς δώσω.

ΕΙΔΙΚΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ

Κάθησε ἀναπαντικὰ ἀνάμεσά τους, ἔγλυψε τὰ χεῖλη του ἡδονικά, κι' ἄρχισε τὸ μάθημα. Κάθε του φράση τὴ μετέφραζε ἡ Λέαινα, ποὺ ἔπαιρνε κι' αὐτὴ ἕνα ὕφος καλόβολο.

— Καταλαβαίνετε, εἶπε γελῶντας ὁ Γύγης, πὼς δὲν ἤλθατε ἐδῶ οὔτε γιὰ νὰ μπῆτε σὲ μοναστήρι, οὔτε γιὰ νὰ μάθετε φιλοσοφία. Ἤλθατε γιὰ νὰ πλουτίσετε τὸ χαρέμι τοῦ πολυχρονεμένου μας τοῦ Κύρου, ποὺ τὸν ἔχομε σὰ βασιλιᾶ μας. Ἐπειδὴ εἶσαστε Ἑλληνίδες, κι' ἐπειδὴ στὸν τόπο σας ἔχετε ἄλλα ἤθη κι' ἔθιμα, θὰ σᾶς πῶ λίγα λόγια γιὰ νὰ μπῆτε στὸ νόημα.

Ἐδῶ οἱ ἄντρες παντρεύονται πολλὲς γυναῖκες. Ἄλλες εἶναι οἱ ἐπίσημες σύζυγοι, ἄλλες εἶναι οἱ παλλακίδες. Ἐκτὸς ἀπὸ αὐτὲς, κι' οἱ σκλάβες οἱ ἁπλὲς μποροῦνε νὰ τραβήξουν τὴν εὔνοια τοῦ ἀφέντη τους, εἴτε γιὰ μιὰ νύχτα, εἴτε καὶ γιὰ περισσότερον καιρό. Λοιπόν, ἐδῶ εἶναι ὁ κόσμος. Ἀπὸ σᾶς ἐξαρτᾶται ποιὰ θέση θὰ πάρετε μέσα στὰ ἀνάκτορα.

Τὶς κύτταξε αὐτάρεσκα, καὶ συνέχισε:

—Ἀπὸ τώρα σᾶς λέω, κάτι, περιστερούδια μου. Βγάλτε ἀπὸ τὸ νοῦ σας πὼς μπορεῖτε νὰ γίνετε «σύζυγοι». Ὁ Κύρος ἔχει ἀρκετὲς νόμιμες γυναῖκες, Περσίδες ἀπὸ ἀριστοκρατικὰ σπίτια, καὶ βέβαια καμμιὰ ἀπὸ σᾶς δὲν φαντάζομαι πὼς θάχη τὴν τρέλλα νὰ πιστέψη ὅτι εἶναι δυνατὸν νὰ ἐκτοπίση ὅλες αὐτὲς τὶς ἀρχοντοπούλες ποὺ νὰ πάρη τὴ θέσι τους. Ἀλλὰ αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ σᾶς ἀπογοητεύση. Θὰ γίνετε φυσικὰ παλλακίδες. Πόσες παλλακίδες ὅμως δὲν εἶναι πιὸ εὐτυχισμένες ἀπὸ τὶς ἀληθινὲς συζύγους! Γιατὶ πολλὲς φορὲς οἱ παλλακίδες ἔχουν τὴν ἀγάπη τοῦ ἀφέντη τους, ἐνῶ οἱ σύζυγοι ἔχουν μονάχα τὸν τίτλο. Γι' αὐτό, πιτσουνάκια μου, προσέξετε καλὰ τὸ μάθημα ποὺ θὰ σᾶς κάνω.

Σήμερα κι' αὔριο θὰ σᾶς ἀφήσω νὰ τὸ μάθετε καλὰ αὐτὸ τὸ μάθημα. Ἡ ἐμφάνισί σας στὸν Κῦρο θὰ γίνη αὔριο βράδι, στὸ συμπόσιο. Στὸ μεταξύ, ὅσο πιὸ ἔξυπνες εἰσαστε, τόσο πιὸ πολλὰ θὰ ὠφεληθῆτε ἀπὸ τὴ διδασκαλία μου.

Θὰ παρουσιασθῆτε στὸν Κῦρο γυμνές ὁμορφα, ὅσο γίνεται πιὸ ὁμορφα. Καὶ προσέχτε καλά! Θὰ τοῦ δείξετε ἀμέσως πὼς δέχεστε τὴν ἐξουσία του. Θὰ δεχθῆτε ὅ,τι καὶ νὰ θελήση νὰ σᾶς κάνη. Τ' ἀκοῦτε;

Οἱ κοπέλλες κοκκίνισαν ὡς τὶς ρίζες τῶν μαλλιῶν τους καὶ χαμήνσαν τὰ μάτια. Ὁ Γύγης ἔπιασε τὴν Νικὼ ἀπὸ τὸ σαγόνι καὶ τὴν ἀνάγκασε νὰ τὸν κυττάξη στὰ μάτια.

— Ὄχι ἔτσι, καστανούλα μου! τῆς εἶπε. Ὄχι μάτια χαμηλωμένα. Θέλω ματιὲς ποὺ νὰ καίνε σὰν χάρβουνο. Θέλω χεῖλη ποὺ νὰ προκαλοῦνε τὰ φιλιά. Ἐμπρός, γιὰ δοκίμασε. Γιὰ γέλασέ μου λιγάκι. Φαντάσου πὼς ἔχεις μπροστά σου τὸν πιὸ ὁμορφο νεαρὸ τῆς Φώκαιας. Ἔλα, ἔλα, μὴ κοκκινίζης κι' ἄλλο. Κάποιον θὰ ἀγαποῦσες, δὲ γίνεται. Φαντάσου πὼς τὸν ἔχεις μπροστά σου. Τί θἄκανες;

Τὰ μάτια τῆς Νικὼς βούρκωσαν, τὰ χεῖλη της τρεμούλιασαν, στὴ θύμισι τοῦ Μεγακλῆ.

— Ψψ... ἔκανε αὐτός. Κλάμματα κιόλας; Γιὰ νὰ δοῦμε ἐσύ; Κι' ἔπιασε τὸ σαγόνι τῆς Γλυκέρας.

Αὐτὴ στήλωσε τὰ μάτια της ποὺ ἦταν ὑγρὰ σὰν τῆς γκαζέλλας, στὸ πλαδαρὸ πρόσωπο τοῦ εὐνούχου καὶ χαμογέλασε. Τὸ χαμόρφασμό, εὐχαρίστησε ὡστόσο τὸν Γύγη.

— Κάτι χάνεις ἐσύ, εἶπε ἐπιδεικνυαστικά. Τέλος πάντων, τὶς λεπτομέρειες θὰ σᾶς τὶς διδάξη ἡ Λέαινα κι' οἱ νεαρὲς σκλάβες. Ἐγὼ θὰ σᾶς πῶ τὶς γενικὲς γραμμὲς στὶς διατυπὲς μου, ποὺ θὰ σᾶς μεταβιβάξη ἡ Λέαινα. Δεύτερον, τὸ κάθε δυνατὴ προσπάθεια ν' ἀρέσετε στὸν ἀφέντη σας. Ἂν θυμηθῆτε καλὰ αὐτὰ τὰ δύο, τότε δὲν ἔχετε τίποτε νὰ φοβηθῆτε. Ἐμπρὸς τώρα, σᾶς ἀφήνω, γιὰ ν' ἀρχίσετε...

Χάϊδεψε τὸ παχουλὸ μάγουλο τῆς Γλυκέρας, τσίμπησε ἀνάλαφρα τὸ μάγουλο τῆς Νικώς, ἔφυσε μιὰ περιεργη ματιὰ στὴν Ἀσπασία ποὺ καθόταν ἀμίλητη, κι' ἔφυγε. Τότε ἄρχισε ἡ πραγματικὴ διδασκαλία.

Ἡ Λέαινα τοὺς ἔκανε τὴ θεωρία γιὰ τὸ φέρσιμό τους στὴν αὐριανὴ παρουσίασι. Κι' οἱ νεαρὲς σκλάβες ποὺ φαίνονταν πολίτειρες στὸν ἔρωτα, τοὺς ἐδειχναν μὲ τὶς στάσεις τους. μὲ τὰ χαμόγελά τους. μὲ τὶς ματιές τους, τί ζητοῦσε ἀπὸ αὐτὲς ἡ δασκάλα τους.

Στὴν ἀρχὴ οἱ κοπέλλες οὔτε σήκωναν τὰ μάτια τους. Τὰ λόγια αὐτὰ τὶς ἔκαναν νὰ φρίττουν, καὶ τὰ ζωντανὰ παραδείγματα πάγωναν τὸ αἷμα στὶς φλέβες τους.

Ἡ Λέαινα ὅμως ἀγρίεψε γιὰ μιὰ στιγμή. Τότε, σιγὰ-σιγὰ ξεθάρρεψαν οἱ κοπέλλες καὶ κύτταξαν μὲ προσοχή, καὶ ἄκουγαν τὴ διδασκαλία μὲ περιέργεια.

Σὲ λίγο, ἡ Νικώ, ἡ Ἐρατὼ κι' ἡ Γλυκέρα εἶχαν βρῆ ἕνα ἀληθινὸ ἐνδιαφέρον σ' αὐτὸ τὸ ἀπίθανο μάθημα. Τὰ λόγια ποὺ τοὺς φαίνονταν τερατώδη στὴν ἀρχὴ τὰ συνήθιζαν λίγο-λίγο. Κι' οἱ στάσεις. καὶ τὰ φερσίματα. τὰ ἑταιρικὰ ποὺ τοὺς μάθαιναν ἔργαναν σιγὰ-σιγὰ τὴ φρίκη τους.

Ἡ Ἀσπασία δὲ μιλοῦσε. Τὰ μάτια της εἶχαν τόσο βαθυλώση στὰ μάγουλά της. ποὺ φαίνονταν ἀπὸ γαλανὰ μαῦρα. Ἡ καρδιά της χτυποῦσε νὰ σπάση. Καὶ μονάχα γιὰ ν' ἀποφύγη τὰ ἄσκοπα λόγια ἔκανε πὼς παρακολουθοῦσε κι' αὐτὴ τὴ διδασκαλία. Ἔτσι πέρασε ὅλο αὐτὸ τὸ ἀπόγεμα.

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωῒ συνεχίστηκε τὸ μάθημα. Τὸ μεσημέρι τῆς ἔβαλαν ν' ἀναπαυθοῦνε, ἀφοῦ τὶς ἔχαναν πάλι ἕνα λουτρό. Κι' ὅταν ἦλθε τὸ σούρουπο, ἕνας ὀλόλληρος στρατὸς ἀπὸ σκλάβες μπῆκε στὸ διαμέρισμά τους. Ἄπλωσαν μπροστά τους τὰ πιὸ πολύτιμα φορέματα, τὰ πιὸ ἀστραφτερὰ κοσμήματα. Κι' ἄρχισαν νὰ τὶς ντύνουν.

Η ΑΣΠΑΣΙΑ ΑΝΘΙΣΤΑΤΑΙ

Πρώτη ἔντυσαν τὴ Νικώ. Ἡ Ἀσπασία παρακολουθοῦσε τὸ ντύσιμο αὐτό, κι' ἔνιωθε τὸ αἷμα νὰ χτυπάη στὶς φλέβες της

Τῆς ἔβγαλαν τὸν ἁπλὸ χιτῶνα ποὺ φοροῦσε, κι' ἀφοῦ τῆς ἄλειψαν ὅλο τὸ κορμὶ μὲ ἀρώματα, τῆς φόρεσαν μακρυὰ μεταξωτὰ σαλβάρια, καὶ τῆς ἔσφιξαν τὴ μέση μὲ μιὰ ζωνη γεμάτη πολύτιμα πετράδια.

Στὸ ἁπάνω μέρος τοῦ σώματος τῆς φόρεσαν ἕνα ἀνάλαφρο τούλινο μαγνάδι, τόσο μικρό, τόσο στενὸ ποὺ μόλις μισοσκέπαζε τὸ στῆθος της.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

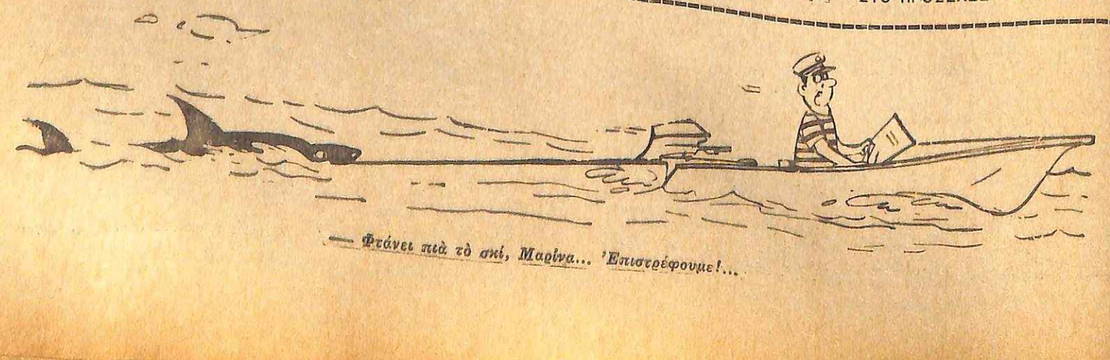

— Φτάνει πιὰ τὸ σκί, Μαρίνα... Ἐπιστρέφουμε!...

Ο ΙΠΠΟΚΛΕΙΔΗΣ ΕΚΟΨΕ Τ' ΑΥΤΙΑ ΤΟΥ ΤΥΡΑΝΝΟΥ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 18

κὸ βόγγο τοῦ πλήθους. Ὕστερα ἀγωνιστήκανε ὁ Ἀρκάδιος Διόκλητος καὶ ὁ Λοκρὸς Ἀριστομένης. Τὰ δυὸ θεριὰ κτυπιώντανε ἀλύπητα σὲ πυγμαχία καὶ πάλη. Σὲ λιγώτερο ἀπὸ τριαντα λεπτὰ ὁ Λοκρὸς βογγοῦσε σὰν λαβωμένο λιοντάρι στὴν ζούγκλα. Τὸν μεταφέρανε ἔξω ἀπὸ τὸν στίβο μὲ φορεῖο, μιὰ κι' ἦτανε τσακισμένα τὰ πόδια του. Ὕστερα μπῆκε στὴν κονίστρα ὁ Δορύμαχος ἀπὸ τὸ Ἄργος κι' ὁ Κάναχος ἀπὸ τὴν Ἐρέτρια νὰ παραδγοῦνε στὸν δίσκο. Νικητὴς στάθηκε ὁ Δορύμαχος. Ἀκολούθησε σὲ λίγο ὁ Αἰγινήτης Πολυδάμας, ποὺ νικησε σὲ μιὰ κούρσα δεκαπέντε σταδίων τὸν Ναξιώτη Πολύδωρο. Στὸ παγκράτιον, ποὺ εἶναι γροθιὰ καὶ πάλη μαζί, νίκησε ὁ τερατώδης σὲ ἀντοχὴ καὶ σὲ ἀτσαλένια δύναμι Αἰτωλὸς Τιτορμος. Τὸ ἕνα ξευγάρι διαδεχότανε τὸ ἄλλο. Ὁ Ρόδιος Ὕλας, ἕνας παντάμορφος νέος, λαμπαδωτὸς καὶ ἰσόθεος σὲ ἁρμονία κορμιοῦ καὶ ἀνοιξιάτικη αἴγλη νίκησε τὸν Σπαρτιάτη Λυσίμαχο, στὸ ἀγώνισμα τοῦ πεντάθλου. Καὶ νά που καλημπῶθηκε ν' ἀγωνισθῆ ὁ Ὀλυμπιονίκης Ἱπποκλείδης. Ὁ Ἀθηναῖος πρωταθλητὴς στὴν πυγμὴ καὶ στὴν πάλη, στὴν ἁρματοδρομία, στὸν δίσκο στάθηκε στὴ μέση τοῦ στίδου καὶ γδύθηκε. Ὁ λαὸς θαμπώθηκε μὲ τὴν πλαστικὴν ἁρμονία καὶ τὴν ἁρμοδεμένη χυτὴ ὁμορφιὰ τοῦ Ὀλυμπιονίκη. Ἤτανε Ἡρακλῆς κι' Ἀπόλλωνας μαζί.

— Εὐοὶ! Εὐάν... Ἱπποκλείδη, ἀλαλάζανε... Ἐσύ 'σαι ἡ δόξα τῆς πολιτείας σου... Μακαρισμένοι οἱ γονιοί σου... Τιμὴ στὴν πατρίδα σου...

Ὁ Ἀθηναίος παλληκαρᾶς μόλις κόπασε ἡ παλλαϊκὴ βοή, φώναξε:

— Δέχομαι νὰ παλαίψω, νὰ πυγμαχήσω, νὰ ρίξω ἀκόντιο, νὰ ἁρματοδρομήσω μ' ὅλα τὰ παλληκάρια ποὺ τολμοῦν καὶ ζητᾶνε τὸ ἔπαθλο. Δὲν λέω πὼς εἶμαι ἀήττητος. Μὰ πιστεύω στὴν ἀξιοσύνη καὶ στὴν γυμνασμένη ἀντοχή μου, ποὺ βοηθᾶνε οἱ θεοὶ κι' ἀπάνω ἀπ' ὅλους ἡ ἀρματωμένη Παλλάδα... ἡ θεὰ ποὺ ἀντιμετωπίζει τοὺς γίγαντες..

Ὁ λαὸς σηκώθηκε ὄρθιος χειροκροτῶντας τὸν εὐσεβῆ ἀθλητή.

Ὁ Ἱπποκλείδης συνέχισε:

— Κι' ἂν βρεθῆ νὰ μὲ νικήση κανένας ἐδῶ πέρα στὸ στίβο καὶ στὴν κονίστρα τῆς Σικυώνας, τότε κι' ἐγὼ δίνω τὸν λόγο μου, μπροστὰ στὸν λαὸ νὰ γυρίσω πεζὸς καὶ ξυπόλητος στὴν πατρίδα μου, χαρίζοντας τὸ δοξασμένο μου ἅρμα καὶ τὰ τέσσερα ἄλογα ποὺ μὲ ὡδηγήσανε δυὸ φορὲς Ὀλυμπιονίκη στὴν σεπτὴ κοιλάδα τοῦ Ἀλφειοῦ, στὴν ὡραία πολιτεία σας...

Ὁ λαὸς πῆγε νὰ τρελλαθῆ ἀπὸ ἐνθουσιασμὸ μὲ τὴν δήλωσί του...

— Θὰ νικήσης... Θὰ ρημάξης τὰ θεριὰ τῶν δουνῶν, φωνάζανε... Θὰ τιμήσης ξανὰ τὴν πολιτεία σου Ἱπποκλείδη... Ὁ λαὸς εἶναι μαζί σου...

Κι' ἔτσι κληρωθήκανε οἱ ἀντίπαλοι τοῦ Ἀθηναίου. Ὁ Ἱπποκλείδης ἀδάμαστος σὲ ἀντοχή, σὲ μαστοριὰ καὶ σὲ βύαμι, πάλαιψε καὶ πυγμάχησε μὲ τὸν Θεσσαλὸ Θόα καὶ τὸν Ἀρκάδα Διόκλητο, κι' οὔτε ποὺ τοὺς ἔδρωσε τὸ αὐτί του. Σὲ λιγώτερο ἀπὸ σαράντα λεπτὰ οἱ ἀντίπαλοί του σφάδαζαν στὸ χῶμα τσακισμένοι καὶ ἀξιολύπητοι. Ὕστερα νίκησε στὴν δισκοβολία τὸν Δορύμαχο, στὸ παγκράτιον τὸν Αἰτωλὸ Τιτορμο, στὸ τρέξιμο δρόμου τὸν Σαλαμίνιο Τεῦκρο. Οἱ ἀλλεπάλληλες νίκες του, ἠλεκτρίσανε τὸ στάδιο, ραίνανε τὸν νικητὴ μὲ λουλούδια, οἱ κοπέλλες τοῦ στέλνανε φιλιά, τὰ παιδιὰ κουγούσανε γιὰ τὴν δόξα του κλωνάρια ἀπὸ βάγια. Κι' ὅταν ὁ Ἱπποκλείδης ἀνέβηκε στὸ ἅρμα του καὶ κινήσανε μπροστὰ σὰν χιονισμένη καταιγίδα τὰ τέσσαρα ἄλογατα μὲ τὶς μετάξωτες χαίτες, ὁ λαὸς τῆς Σικυώνας ἔκλαιγε ἀπὸ συγκινημένη χαρά. Οἱ ἀντίπαλοί του Σπαρτιάτες Ἀμφίλοχος καὶ Δαιμόξενος, οἱ Θεσσαλοὶ Νικοκλῆς καὶ Ἐριειδὲς, οἱ Μακεδόνες Ἀλκίφρων καὶ Φίλιππος μαζεύανε τὴν σκόνη ἀπὸ τὸ ἀνεμικὸ καὶ δοξασμένο ἅρμα τοῦ ἀντιπάλου των. Ὁ Ἱπποκλείδης περνῶντας τέσσερις — πέντε φορὲς τὸν κυκλικὸ στίβο ἀποθεώθηκε. Τὰ τέσσερα ἀλόγατα καπνίζανε σὰν καμινάδα, φτερακούσανε σὰν ἀετοί, φρουμάζανε σὰν θεριὰ στὸν δρυμό.

Οἱ Ἑλλανοδίκες τὸν στεφανώσανε μὲ κλωνάρια μυρτιᾶς, ὁ χορὸς τῶν κοριτσιῶν τραγούδησε τὸν παιάνα, ὁ λαὸς κυμάτισε σὰν θάλασσα, ποὺ τὴν βαράει ἡ μανιασμένη σορόκαδα, τὸ δοξαστικὸ καὶ τὸν ὕμνο του.

Τὴν ἴδια νύχτα ὀργανώθηκε πρὸς τιμὴν τοῦ Ἱπποκλείδη γαμήλιο συμπόσιο. Ὁ Ἀθηναῖος Ὀλυμπιονίκης θἄπαιρνε τὴν κόρη τοῦ τυράννου καὶ τὰ ἡγεμονικά της προικιά. Ὁ λαὸς τῆς Σικυώνας ἀνύποπτος στὸ τί θὰ ἐπακολουθοῦσε παρακολουθοῦσε τὴν προετοιμασία τοῦ συμποσίου. Τετρακόσιοι πυρσοὶ καὶ λαμπάδες χρυσὰ λυχνάρια καὶ λοιπὰ κατακλύζανε μὲ φῶς τὶς ἀπέραντες αἴθουσες καὶ ἐξωχριστὰ τὴν μαρμαρένια σάλα τοῦ συμποσίου μὲ τὰ πολυτελῆ, ὁλομέταξα ντιβάνια. Τριάντα αὐλητρίδες κα ἰσαράντα τόσοι κιθαρῳδοὶ θὰ παίξανε μουσική. Ψημένα κρέατα μοσχαριῶν καὶ χοίρων, ξεκουστὰ κρασιά, λαχταριστὰ φροῦτα... Ὁ Κλεισθένης ἤθελε νὰ θαμπώση τοὺς προσκαλεσμένους του, Κι' ὅταν ὅλοι συγκεντρωθήκανε στὴν ἀπέραντη αἴθουσα τοῦ συμποσίου, ὁ τύραννος εἶπε:

— Εἶστε ἐλεύθεροι νὰ φᾶτε καὶ νὰ πῆτε ὅσο θέλετε. Ἀκόμα κι' ὁ γαμπρός μου Ἱπποκλείδης ποὺ ἐπιδιάλεται νὰ προσέξη ἀφοῦ ὑστερότερα θ' ἀποχωρήση στὸν συζυγικό του κοιτῶνα...

Οἱ καλεσμένοι ἐπευφημήσανε τὴν χιουμοριστικὴ παρατήρησι τοῦ μισητοῦ στὸν λαὸ τυράννου.

— Καὶ γιὰ τοὺς νέους προσκαλεσμένους μου, συνέχισε, ἐπιφυλάσσω μία γοητευτικὴ ἔκπληξι...

Οἱ προσκαλεσμένοι κυτταχτήκανε...

— Μὴ κουράζεσθε νὰ μαντέψετε, πρόσθεσε μὲ θεατρικὸ ὕφος ὁ τύραννος. Ὑπομονὴ καὶ θὰ δῆτε...

Κι' ἄρχισε τὸ τρικούφετρο γλέντι μὲ μουσικὴ καὶ κρασοκατάνυξι. Τ' δου, Ρόδου, Κῶ, σπιθίζανε μ' ὅλα κόκκινο βυσσινί, μέχρι τὸ ρόδινο, τὸ σκοι χυμοὶ τ' ἀμπελιοῦ. Ἀνθοσμίες, θεραπαινίδες κομίζανε τὰ ψημένα κρέατα ποὺ μοσκοβολούσανε κι' ἀχνίζανε σὲ ἀσημένιους δίσκους. Ὁ βακχικὸς χυμὸς κυλοῦσε στὰ λαρύγια τῶν δίψασμένων. Τριάντα αὐλητρίδες γδυθήκανε καὶ βαλθήκανε νὰ χορεύουνε συναρπαστικούς, λαγνικοὺς χορούς...

Τὰ στητὰ κοριτσίστικα στήθη τρέμανε, οἱ λαγόνες ἀναφρίζανε, οἱ λυγερὲς καμπύλες τεντώνονταν σὰν τόξα...

Κι' ὅταν τὸ γλέντι ἔφθασε στὸ κατακόρυφο, ὁ τύραννος φώναξε στοὺς ὑπηρέτες του, ποὺ περιμέναν ἀλύγιστοι δεξιὰ καὶ ξερὰ στὴν πόρτα.

— Νάρθοῦνε οἱ κοπέλλες...

—Ἀνοιξε διάπλατα ἡ κεντρικὴ ξυλόσκαλισμένη πυλωνα τῆς αἴθουσας καὶ φάνηκανε τρομαγμένα καμμιὰ εἰκοσαριὰ κορίτσια. Ἤτανε οἱ ὁμορφότερες κοπέλλες τῶν Σικιωνίων ποὺ βρυτήξανε ἀπὸ τὰ σπίτια τους οἱ Ἀρκάδες σωματοφύλακες τοῦ τυράννου.

Μερικὰ ἀπὸ τὰ κορίτσια ἔτσυτα, θαμπωμένα ἀπὸ τὰ φῶτα, τὴν μουσικὴ καὶ τὸν πάταγο, κλαίγανε, στεκόντανε τὰ πρόσωπά τους μὲ τὰ χέρια τους, ζορίζανε νὰ πλησιάσουνε στὸ τεράστιο τραπέζι τοῦ συμποσίου. Οἱ σωματοφύλακες τὶς σπρώχνανε βάναυσα. ἀμείλικτα σὰν κοπάδι κατσίκια. Ὁ τύραννος χαμογελῶντας σατανικὰ μίλησε:

— Εὐγενεῖς πρίγκιπες, ξεκουστὰ παλληκάρια, φιλοξενούμενοί. Ἰδοὺ ἡ ἔκπληξί που σᾶς προετοίμασα. Οἱ κοπέλλες ποὺ βλέπετε εἶναι κορίτσια τοῦ λαοῦ μου. Τὶς πήραμε γιὰ τὸ τὸν ἔρωτα...

Οἱ μισομεθυσμένοι νέοι, χωμήσανε νὰ διαλέξουν τὶς ὁμορφότερες.

Σέσπασε βοὴ καὶ συγκεχυμένο ἀλαλητό, τσιρυτά, θρῆνοι. Οἱ κοπελλοὲς ἀντιστέκονταν, μὲς οἱ παλληκαρᾶδες ἔσκισανε μὲ λυσσασμένη λαγνεία τὰ φορέματά τους, σφίγγανε στὴν ἀγκαλιά τους τὰ γυμνωμένα κορμιά, πνίγανε σὲ φιλιὰ τὰ κοριτσίστικα στόματα. Χυθήκανε κάτω ἀπὸ τὰ φῶτα γυμνοὶ κόρφοι, παρθενικὰ λαιμοτράχηλα. Οἱ τολμηρότεροι πετάξανε τὶς ἀνυπεράσπιστες κοπέλλες στὰ ντιβάνια καὶ τρυγήσανε τὴν δροσερὴ παρθενιὰ τους... Ἀκούγονταν παραμιλητά... Μονάχα ὁ Ἱπποκλείδης παρακολουθοῦσε παραγμένος καὶ ἀφωνος τὴν πρωτόκαουστη καὶ βάρβαρη ἐτούτη σκηνὴ της ἀσελγειας, τρίζοντας ἀπὸ θυμὸ καὶ συγκρατημένη ὀργὴ τὰ δόντια. Γιὰ μιὰ στιγμὴ κάθησε κοντὰ του ἡ Κυνώ.

—Ἱπποκλείδη, δοξασμένε Ἱπποκλείδη, σῶσε με... τοῦ φώναξε...

Ἀπάνω στὴν ὥρα, ὁ Τίτορμος ζύγωσε τὸ κοριτσι, ἔκανε νὰ ξεσκίση ὁλότελα τὸ φόρεμά του ποὺ κρεμότανε κουρελιασμένο στὰ νεφρά του.

— Θὰ σὲ κάνω δική μου γυμνή... γρύλλιζε... Θὰ σοῦ λυγίσω τὰ κόκκαλα. Ὁ Ἱπποκλείδης στάθηκε μπροστά του ἀτάραχος, βαρὺς καὶ ἀλύγιστος.

— Πίσω γουροῦνι, τοῦ φώναξε. Τὸ κοριτσι εἶναι κάτω ἀπὸ τὴν προστασία μου. Ὁ Τίτορμος ἔκανε νὰ τὸν σπρώξη. Δέχτηκε στὸ σαγόνι, στὸ στόμα φοβερὸ κτύπημα. Λύγισε, διπλώθηκε στὰ δύο, γκρεμίστηκε σὰν ἄδειος ντορβᾶς στὸ μαρμάρινο δάπεδο, τὸν λούσανε τὰ αἵματα...

Ὁ τύραννος ποὺ παρακολούθησε τὴν σκηνή, πλησίασε, ἀγριοκύτταξε τὸν μελλοντικό του γαμπρό, ἡ ματιά του σκοτείνιασε, πάγωσε σὰν ἀτσάλι.

—Γιατί Ἱπποκλείδη, ἐπροδίζεις τὸν Τίτορμο ν' ἀπολαύση τὸν ἔρωτας;...

Ὁ Ἀθηναῖος Ὀλυμπιονίκης τὸν κύτταξε μὲ σιχαμερὴ περιφρόνησι.

—Γιατί εἶναι γουροῦνι, ὅπως κι' ἐσύ... Βουτήξανε τὰ ἀνυπεράσπιστα κορίτσια τοῦ λαοῦ νὰ γλεντήσουν οἱ ἐκφυλοι, πορνικοὶ καὶ φαῦλοι προσκαλεσμένοι σας... Ντροπὴ σας... Ὀνείδος στὴν τυραννία σου...

Ὁ Κλεισθένης ἔκανε ν' ἀποφύγη τὴν συνέχεια, μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ χυθήκε στὴν αἴθουσα μιὰ παρατεταμένη κραυγὴ καταπλήξεως.

— Ἡ Κασάνδρα... ἡ Κασάνδρα... ἡ Κασάνδρα...

Ὁ τρανὸς στάθηκε μπροστά της, προσπαθῶντας νὰ τὴν ἐμποδίση.

— Πίσω... πίσω... τῆς φώναξε μὲ ἀνατριχιασμένο θυμό... Πήγαινε στὸν κοιτῶνα σου... Θάρρεψε νὰ σὲ βρῆ ὁ γαμπρ

Ο "ΘΗΣΑΥΡΟΣ,, ΤΟΥ ΞΕΝΗΤΕΜΕΝΟΥ

Δύο σελίδες ἀφιερωμένες στὸν ἀπόδημο Ἑλληνισμό, ποὺ γράφουν καὶ ἐπιμελοῦνται οἱ συνεργάται μας Σ.ΜΠΟΡΛΕΣΗΣ καὶ ΠΕΛΛΥ ΚΕΦΑΛΑ

Φίλε ξενητεμένε,

Ἔλεγα τὴν περασμένη ἑβδομάδα, γιὰ ἐκείνα τὰ τρία ἑκατομμύρια τοῦ ἀποδήμου Ἑλληνισμοῦ, γιὰ κείνη τὴ «δεύτερη Ἑλλάδα» τὴν ξενητεμένη, ποὺ ζῆ ἔξω ἀπὸ τὰ σύνορα τῆς πατρίδας, μὰ ποὺ ἐξακολουθεῖ πάντα νὰ μένῃ ἕνα ἀκριβὸ κομμάτι της, μοιρασμένο λίγο πολὺ «στῆς γῆς ὁλόκληρης τὰ μήκη καὶ τὰ πλάτη».

Τρία ἑκατομμύρια λοιπὸν εἶναι οἱ ξενητεμένοι μας, οἱ Ἕλληνες ποὺ ζοῦν ἔξω ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα. Φαίνεται λίγο δύσκολο νὰ τὸ πιστέψῃ κανείς, μὰ οἱ στατιστικὲς δὲν ἀφήνουν ἀμφιβολίες.

Κι' ἔτσι, ὕστερα ἀπὸ τὸ πρῶτο ξάφνιασμα, ὅταν ἔχουμε πιὰ πεισθῆ πὼς τὸ φαινομενικὰ ἀπίστευτο εἶναι ἀληθινό, περνᾶμε ἀναγκαστικὰ στὸ στάδιο ἑνὸς μεγάλου ἐρωτηματικοῦ: «Μὰ γιατί οἱ Ἕλληνες φεύγουν; Γιατὶ ἀπομακρύνονται ἀπὸ τὴν πατρίδα τους; Γιατὶ ἀφήνουν πίσω τους κάθε τι γνώριμο καὶ ἀγαπημένο καὶ τόσο δυνατὰ καὶ ἀκατανίκητα τραβιοῦνται ἀπὸ τὸ μαγνήτη τῆς ξενητειᾶς;»

Κι' ὅμως εἶναι σίγουρο πὼς ὁ Ἕλληνας τὴν ἀγαπάει τὴν πατρίδα του περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλον καὶ ὅπου κι' ἂν βρεθῇ ζῇ καὶ ἀνασαίνει μὲ τὴ νοσταλγία της. "Ἴσως ἐπειδὴ περισσότερο ἀπὸ καθε ἄλλον εἶναι περήφανος γι' αὐτὴν καὶ ἴσως ἐπειδὴ ἡ Ἑλλάδα, ἔχει ὁμορφιὲς ἀλησμόνητες, ποὺ παρόμοιες πουθενὰ ἀλλοῦ δὲν ὑπάρχουν.

Μὰ παρ' ὅλα αὐτὰ φεύγει. Οἱ θάλασσες, οἱ ὠκεανοί, οἱ μακρινὲς χῶρες τὸν μαγνητίζουν... δὲν εἶναι παράξενο;

Ἡ πρώτη ἀπάντησι σ' ὅλα αὐτὰ τὰ ἐρωτηματικὰ εἶναι εὔκολη καὶ ἁπλή. Εἶναι ἐκείνη ἡ ἴδια ποὺ ἀναφέρουν οἱ νεομετανάστες ξεκινῶντας γιὰ τὸ ταξίδι τοῦ ξενητεμοῦ. «Φεύγουμε γιατὶ ἡ Ἑλλάδα εἶναι μιὰ χώρα φτωχή, γιατὶ ἐδῶ, ἀκόμα καὶ δουλεύοντας σκληρά, δὲν εἶναι εὔκολο νὰ ζήσῃ κανεὶς ἄνετα. Ξέρουμε πὼς στὴν ξενητειὰ δὲν θὰ πάψουμε νὰ νοσταλγοῦμε τὴν πατρίδα, μὰ σὲ ἀντάλλαγμα θὰ μποροῦμε ἴσως νὰ ζήσουμε καλύτερα».

Μὰ πίσω ἀπ' αὐτὴ τὴν πρώτη, τὴν εὔκολη ἀπήγησι, ποὺ βρίσκεται σαν δικαιολογία στὰ χείλη τοῦ ἁπλοῦ ἀνθρώπου, ποὺ ξενητεύεται σπρωγμένος ἀπὸ τὴν ἀνάγκη, ὑπάρχει ἴσως —ἢ μᾶλλον σίγουρα— καὶ μιὰ ἄλλη πιὸ περίπλοκη ποὺ βρίσκεται στὴν ἴδια τὴν ψυχή, στὴν ἴδια τὴν ἰδιοσυγκρασία τοῦ Ἕλληνα καὶ ποὺ μπορεῖ νὰ μᾶς πείσῃ, πὼς ἀκόμα καὶ τὴν ἁπλούστη εὐημερία ἂν εὑρισκε στὸν τόπο του ὁ Ἕλληνας καὶ πάλι δὲν θἄμενε ἀδιάφορος ἀπέναντι στὸ μαγνήτη τῆς ξενητειᾶς παρ' ὅλο —ποὺ ἀγαπᾶ καὶ νοσταλγεῖ τὴν πατρίδα του περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλον.

Μὲ τὴν κληρονομιὰ ἑνὸς 'Οδυσσέα κι' ἑνὸς Ἀλέξανδρου στὸ αἷμα του καὶ τὴν ψυχή του ὁ Ἕλληνας, μένει πάντα ἀνήσυχος, ἀνικανοποίητος, διψασμένος γιὰ τοὺς πλατύτερους ὁρίζοντες, γιὰ τὶς μεγαλύτερες δυνατότητες. Τὰ ὅρια τῆς πατρίδας του τὰ νιώθει στενὰ καὶ κόσμος ὁλοκληρος εἶναι δικός του, ἀφοῦ ἀπὸ τὴν δική του πατρίδα, ἀπὸ τὴ δική του γῆ, Ἐλαμψε ὁ λαμπρὸς ἥλιος τοῦ πολιτισμοῦ, ποὺ τὸν φώτισε ὁλόκληρο.

Κι' ἔτσι φεύγει. Μὰ ἀκόμα καὶ στὴν ξενητειά, καταρβάνει πάντα νὰ ἐπιβάλῃ τὸν ἑαυτό του καὶ τὴν καταγωγή του καὶ ἀνεγκάζει τοὺς ἄλλους νὰ τὸν σέβωνται ἐπειδὴ εἶναι Ἕλληνας καὶ ἐπειδὴ φέρεται σὰν Ἕλληνας.

Κάθε ἑλληνικὴ παροικία τοῦ ἐξωτερικοῦ εἶναι ἕνα ὁλοζώντανο παρακλάδι Ἑλληνισμοῦ, ποὺ ἁπλώνεται καὶ ἀναπτύσσεται σὲ μιὰ ξένη χώρα, μὰ ποὺ δὲν παύει νὰ κραταῇ ἰσχυροὺς καὶ ἀκλόνητους τοὺς δεσμοὺς του μὲ τὸν μεγάλο αἰώνιο κορμὸ τῆς ἑλληνικῆς πατρίδας.

Σ. Μ.

Η ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΙ ΜΑΣ

ΕΝΑΣ ΟΜΟΓΕΝΗΣ «ΒΟΣΚΟΣ»

Καὶ ἡ σημερινή μας συνέντευξι ἔχει περίπου τὸ ἴδιο ντεκόρ μὲ τὴν προηγουμένη. Κι' αὐτὸ συμβαίνει γιατὶ καὶ τὸν Ἑλληναμερικανὸ ὁμογενῆ Νικόλαο Ζαπάντη τὸν συναντήσαμε στὸ ἴδιο δροσάλουστο Κεφαλονίτικο χωριὸ ποὺ εἴχαμε συναντήσει τὸ νεαρὸ ἀντρόγυνο τῆς προηγούμενης συνεντεύξεώς μας.

Μὰ πρὶν συναντήσουμε τὸ σημερινὸ συνομιλητή μας ἀκούσαμε πολλοὺς στὸ χωριὸ νὰ μιλοῦν γι' αὐτόν.

— "Ἔρχεται ἀπὸ τὴν Ἀμερική, ἔλεγαν καὶ τὶς περισσότερες ὧρες του τὶς περνάει στὰ βοσκοτόπια, μὲ τὰ πρόβατα. Λέει πὼς ἔτσι ξαναθυμᾶται τὰ παιδικά του χρόνια, πρὶν φύγῃ γιὰ τὴν Ἀμερική, ὅταν στὰ ἴδια ἐκεῖνα βοσκοτόπια ἔβοσκε τὰ πράβατα τοῦ πατέρα του.

Ἕνας ὁμογενής, λοιπόν, ποὺ ξαναγυρίζει στὸ χωριὸ του καὶ ἀναζητᾶει τὶς παιδικὲς ἀναμνήσεις του, τὸν παλιὸ ἑαυτό του, ἀνάμεσα σ' ἕνα κοπάδι πράβατα ποὺ τοῦ δίνουν τὴν ἐντύπωσι πὼς ξαναζῇ «σὰν καὶ τότε». Μιὰ περίπτωσι λίγο παράξενη καὶ ἴσως νὰ συγκινήσῃ ἀκόμα κι ἕναν ἀδιάφορο, ἀλλὰ ξεχωριστὰ ἐνδιαφέρουσα γιὰ τὸ «Θησαυρὸ τοῦ ξενητεμένου».

Καθόλου παράξενο, λοιπόν, πὼς μὲ περισσότερα γιὰ τὸν ὁμογενῆ - βοσκὸ. Καὶ οἱ κάτοικοι τοῦ χωριοῦ εὐγενικὰ καὶ πρόθυμα τοὺς. Κι' ἔτσι μάθαμε πὼς κάθε ἐπιστροφὴ τοῦ Νικολάου Ζαπάντη στὸ χωριὸ του εἶναι ἕνα ἀδιάκοπο εὐλαδικὸ προσκύνημα στὴ μητρικὴ γῆ.

— "Οταν ἔρχεται, μᾶς εἶπαν, γονατίζει καὶ φιλεῖ τὸ χῶμα. Κι' ἐκεῖ, στὴ Γραδοῦ (μιὰ περιοχὴ ἔξω ἀπὸ τὸ χωριὸ ποὺ πηγαίνουν τὰ πράβατα γιὰ βοσκή) θἄλεγε κανεὶς πὼς γνωρίζει τὶς πέτρες καὶ τὰ βραχάκια ποὺ καθόταν ὅταν ἦτανε παιδί. Καὶ σκύβει καὶ τὶς φιλεῖ μὲ δάκρυα στὰ μάτια. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ φτάσῃ στὸ χωριὸ δὲν ἀφήνει τὴ γκλίτσα του ἀπὸ τὸ χέρι, περπατεῖ πάντα ἀκουμπώντας σ' αὐτήν. Πολλὲς φορές, βάσκοντας τὰ πράβατα παίζει φλογέρα. Καὶ νὰ φανταστῇ κανείς, πὼς ἔχει ζήσει στὴν Ἀμερικὴ κάπου ἐξήντα χρόνια...

ΠΛΟΤΟΣ ΚΑΙ ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑΤΙΑΣ

"Ὑστερα ἀπ' ὅσα μάθαμε γιὰ τὸν κύριο Ζαπάντη, ἀπὸ τὶς εὐγενικὲς πληροφορίες τῶν συγχωριανῶν, του, ὁλότελα φυσικὸ ἦταν νὰ ζητήσουμε νὰ γνωρίσουμε καὶ τὸν ἴδιο. Πολὺ θὰ θέλαμε νὰ τὸν βροῦμε στὰ βοσκοτόπια. Ἐκεῖ ποὺ κατορθώνει νὰ κάνῃ νὰ ξαναζῇ τὸ παρελθὸν μέσα στὰ ὅρια τοῦ τώρα καὶ νὰ ζωντανεύῃ τὴν ἀνάμνησι καὶ τὴ νοσταλγία σὲ πραγματικότητα. Μὰ ὁ χρόνος δὲν μᾶς ἐπαιρνε κι' ἔτσι πήγαμε νὰ τὸν περιμένουμε στὴ στάνη, ποὺ σὲ λίγο θὰ ξαναγύριζε φέρνοντας τὸ κοπάδι ἀπὸ τὴ βοσκή.

Τὸ σούρουπο τύλιγε ἁπαλὰ τὸ τοπίο ὅταν ἀκούστηκαν τὰ κουδούνια ἀπὸ τὰ πρόβατα ποὺ ἔφτανον. Τὸ κοπάδι προχωροῦσε μπροστὰ καὶ ὁ «βοσκὸς» ἀκολουθοῦσε, μὲ τὴν γκλίτσα στὸ χέρι, μὲ ἕνα μεγάλο ψάθινο καπέλλο στὸ κεφάλι, μὲ βάδισμα σταθερὸ καὶ κορμὶ στητὸ καὶ ἀκόμα εὐλύγιστο.

Τὸν πλησιάσαμε καὶ τοῦ ἐξηγήσαμε τί θέλαμε ἀπ' αὐτόν. Κι' ἐκεῖνος μὲ εὐχαρίστησι καὶ προθυμία δέχτηκε νὰ ἀπαντήσῃ στὶς ἐρωτήσεις μας.

Κι' ἔτσι ἡ συνέντευξί μας ἄρχισε ἐκεῖ ἔξω ἀπὸ τὴ στάνη, συνεχίστηκε στὸ σκονισμένο δρόμο, ποὺ ὁδηγοῦσε πρὸς τὸ χωριὸ — ἐνῶ τὸ σούρουπο πύκνωνε ὁλόγυρα — καὶ ὕστερα στὴν ἀνθοστόλιστη θεράντα τοῦ σπιτιοῦ τῆς ἀδελφῆς τοῦ κ. Ζαπάντη.

— Πότε φύγατε γιὰ τὴν Ἀμερικὴ κύριε Ζαπάντη, τὸν ρωτήσαμε.

— "Εφυγα τὸ 1909. "Ημουν τότε παιδί, μόλις 17 χρόνων. Σὰν ψέματα μοῦ φαίνεται πὼς πέρασαν ἀπὸ τότε 56 ὁλόκληρα χρόνια.

— Σὲ ποιὸ μέρος τῆς Ἀμερικῆς ἐγκατασταθήκατε;

— Στὴν ἀρχὴ πῆγα στὴν Οὐάσιγκτων, ὅπου ἐμεινα πέντε χρόνια καὶ ἐργάστηκα σὲ ξενοδοχεῖο ὕπνου. "Υστερα πῆγα στὴ Βόρειο Καρολίνα ὅπου ἐμεινα γιὰ 22 χρόνια καὶ ἀσχολήθηκα καὶ πάλι μὲ ξενοδοχεῖο ὕπνου. Ἀπὸ ἐκεῖ ἐγκαταστάθηκα γιὰ 14 χρόνια στὸ Ρίτσμοντ τῆς Βιργινίας. Κι' ἐκεῖ εἶχα ξενοδοχειακὴ ἐπιχείρησι. Ἀπὸ τὴ Βιργινία πῆγα στὴ Φλωρίδα ὅπου εἶμαι ἐγκατεστημένος καὶ τώρα. Ἔχω ἐκεῖ ἕνα ξενοδοχεῖο μὲ 42 δωμάτια.

— "Ωστε πηγαίνοντας στὴν Ἀμερικὴ δὲν ἀργήσατε νὰ γίνετε ἐπιχειρηματίας, παρατηροῦμε.

"Ενα ἀεροπλάνο διέσχιζε ἐκείνη τὴ στιγμὴ τὸν οὐρανό, ποὺ εἶχε ἀρχίσει νὰ γίνεται μενεξεδής. Ὁ κ. Ζαπάντης σήκωσε τὸ κεφάλι καὶ τὸ παρακολούθησε μὲ τὸ βλέμμα, ὥσπου ἐξαφανίστηκε στὸν ὁρίζοντα.

— Δὲν ἀσχολήθηκα ἀποκλειστικὰ καὶ μόνο μὲ ἐπιχειρήσεις, μᾶς εἶπε ὕστερα. Σὰν γνήσιος Ἕλληνας καὶ Κεφαλονίτης ἀγαποῦσα τὸ χῶμα, ἀγαποῦσα καὶ τὴν περιπέτεια. Ἐτσι, στὴν Ἀμερική, ἔγινα πιλότος.

— Πιλότος; τὸν ρωτήσαμε μὲ ἔκπληξι, ἐξηγῶντας ὅμως τώρα, ἐκείνη τὴ νοσταλγία ποὺ εἶχε τὸ βλέμμα του, κυττάζοντας τὸ ἀεροπλάνο ποὺ πετοῦσε κι' ἔφευγε μακριά.

Μὲ τὴν ποιμενικὴ ράβδο στὸ χέρι καὶ μὲ βαθειὰ συγκίνησι στὸ βλέμμα ὁδηγεῖ τὰ πρόβατα στὴ στάνη. Ἔτσι κατορθώνει νὰ κάνῃ πραγματικότητα τὴ νοσταλγία του ὁ ὁμογενὴς κ. Νικ. Ζαπάντης.

— Ναί, τὸ 1930 μάλιστα, παρ' ὀλίγο νὰ χάσω τὴ ζωή μου ἐπιχειρῶντας νὰ περάσω, μαζὶ μ' ἕνα ἄλλο, τὸν Ἀτλαντικὸ μὲ ἀεροπλάνο. Ἐκείνη τὴν ἐποχὴ δυὸ μεγάλες ἐφημερίδες ὁ «Κήρυξ» καὶ ἡ «Ἀτλαντίς», πρόσφεραν 200.000 δολάρια σ' ὅποιον θὰ ἔκανε αὐτὸ τὸ κατόρθωμα. "Ετσι, ἐγὼ μαζὶ μ' ἕνα φίλο μου ἀξιωματικὸ τοῦ ἀμερικανικοῦ στρατοῦ, ἀποφασίσαμε νὰ τὸ ἐπιχειρήσουμε. Μὰ χίλια μίλια ἔξω ἀπὸ τὴ Ν. Ὑόρκη, τὸ ἀεροπλάνο μας ἔπεσε καὶ ὁ λοχαγὸς σκοτώθηκε, ἐνῶ ἐγὼ μεταφέρθηκα ἀναίσθητος σ' ἕνα νοσοκομεῖο.

— Καὶ ἀπὸ τότε δὲν ξαναπετάξατε;

— Ἀστειεύεστε;! Μὲ δεμένο κεφάλι δγήκα ἀπὸ τὸ νοσοκομεῖο κι' ἔτρεξα στὸ ἀεροδρόμιο. Ἀνυπομονοῦσα νὰ βρεθῶ πάλι μέσα σὲ ἀεροπλάνο.

— Καὶ ὕστερα; Συνεχίσατε τὴν καριέρα σας σὰν πιλότος;

— Καὶ βέβαια! Μαζὶ μ' ἕναν ἄλλο συνεταῖρο, εἶχα ἕνα ἰδιωτικὸ ἐκπαιδευτικὸ ἀεροδρόμιο μὲ τρία ἀεροπλάνα, ὅπου ἐκπαιδεύαμε νεοσυλλέκτους. Μὰ ὅταν κηρύχτηκε ὁ πόλεμος τὰ ἀεροδρόμια αὐτὰ ἔγιναν κρατικά. Τότε ἐμεῖς πουλήσαμε τὰ ἀεροπλάνα καὶ πήγαμε νὰ καταταγοῦμε στὸν ἀμερικανικὸ στρατό. Ἀναλάβαμε νὰ παραδίδουμε ἀεροπλάνα σὲ διάφορες βάσεις. Μιὰ δουλειὰ ἀρκετὰ ἐπικίνδυνη μὰ ἐνδιαφέρουσα.

— Καὶ σὰν πιλότος τοῦ ἀμερικανικοῦ στρατοῦ πήρατε κανένα βαθμό;

— Καὶ βέβαια, ἔγινα σμηναγός.

Κι' ἔπειτα πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ μὴ νιώσῃ κανεὶς θαυμασμὸ γιὰ τὸ ἀληθινὰ ἐκπληκτικὸ πνεῦμα τῆς προόδου τοῦ Ἕλληνα ἀπόδημου; Μιὰ ζωντανὴ ἀπόδειξι ὁ σημερινὸς φιλοξενούμενος τοῦ «Θησαυροῦ τοῦ ξενητεμένου». Γιὰ σκεφτῆτε το, δὲν εἶναι λίγο, εἶναι μάλιστα πολύ. Τὸ ἁπλὸ βοσκόπουλο ποὺ φεύγει παιδὶ δεκαεφτὰ χρόνων ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ κατορθώνει νὰ γίνῃ ἐπιχειρηματίας ξενοδοχείων, ἱκανὸς πιλότος, ἐκπαιδευτής, σμηναγὸς τοῦ ἀμερικανικοῦ στρατοῦ. Χρειάζεται σθένος πνευματικό, σωματικὸ καὶ ψυχικό, γιὰ κάτι τέτοια ἄλματα εἰς μῆκος καὶ εἰς ὕψος καὶ ὁ Ἕλληνας ξενητεμένος — ἔχουμε ἀμέτρητες ἀποδείξεις γι' αὐτό, — εἶναι σίγουρο πὼς τὰ διαθέτει.

— Καὶ σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα, σ' ὅλα αὐτὰ τὰ χρόνια δὲν ἤλθατε καθόλου στὴν πατρίδα; τον ρωτήσαμε.

— "Ηλθα γιὰ πρώτη φορὰ τὸ 1927. "Ελειπα σχεδὸν εἴκοσι χρόνια. Εἶχα φύγει σχεδὸν παιδὶ καὶ γύριζα ἄντρας ὥριμος. Ἀλλὰ σ' ὅλα αὐτὰ τὰ χρόνια ἡ πατρίδα μου καὶ τὸ χωριό μου δὲν ἔφυγαν ἀπὸ τὸ μυαλό μου οὔτε στιγμή. Καὶ μολὶς μπόρεσα ξαναγύρισα.

— Ἐπειτα ὅμως πέρασαν ἄλλα τριάντα χρόνια πρὶν νὰ ξανάλθω στὴν Ἑλλάδα. Μεσολάβησε ὁ πόλεμος, διάφορες σοβαρὲς δουλειές, ποὺ δὲν μὲ ἄφηναν ν' ἀπομακρυνθῶ ἀπὸ τὴν Ἀμερική. Ἔτσι, ὕστερα ἀπὸ τὸ 1927 ἦλθα τὸ 1958 ἀεροπορικῶς. Ἀλλὰ ἦλθα τότε μὲ μιὰ μεγάλη πίκρα στὴν καρδιά.

— Γιατί;

— Γιατὶ τὸ χωριὸ ποὺ γενήθηκα κι' ἔζησα παιδί, δὲν τὸ ξαναδρῆκα. Τὸ εἶχαν καταστρέψει οἱ σεισμοί. Στὴ θέσι του ὑπῆρχαν μονάχα σωροὶ ἀπὸ πέτρες. Κι' ἐγὼ ποὺ ὀνειρευόμουν ἀπὸ τόσα χρόνια πὼς θὰ ξαναγύριζα καὶ πὼς θὰ τὸ ξαναέλεπα ὅπως τὸ εἶχα ἀφήσει...

Συγκινήθηκε βαθεία ὁ κύριος Ζαπάντης μιλῶντας ἔτσι κι' ἐμεῖς δὲν μπορούμε παρὰ νὰ τὸν καταλάβουμε. Θὰ εἶναι ἀληθινὰ πολὺ ὀδυνηρὸ μιὰ ἐνὸς ξενητεμένου Ὀδυσσέα, νὰ βρίσκῃ ξαναγυρίζοντας γκρεμισμένη τὴν Ἰθάκη του.

— Ὅμως τὸ καινούργιο χωριὸ εἶναι πολὺ ὅμορφο, παρατηρήσαμε.

— Ναί, ὅμορφο εἶναι, μὰ τί νὰ κάνῃς; Ἐγὼ πάντα τὸ ὀνειρεύομαι ὅπως ἦταν πρῶτα. Μὲ τοὺς ἀνώμαλους δρόμους του, μὲ τὶς ἐκκλησιές του. Κοντὰ στὸ πατρικό μου σπίτι ὑπῆρχε μιὰ ἐκκλησία μὲ μιὰ θαυματουργὴ εἰκόνα τῆς Παναγίας. Καὶ ἀπ' αὐτὴν δὲν ἔμεινε τίποτα. Ἀκόμα καὶ ἡ θαυματουργὴ εἰκόνα Της χάθηκε. Μὰ ἐγὼ κρατάω πάντα στὸ πορτοφόλι μου, ἐδῶ στὴν καρδιά μου, μιὰ φωτογραφία τῆς ἐκκλησίας καὶ μιὰ τοῦ πατρικοῦ μου σπιτιοῦ.

Ὁ κ. Ζαπάντης μᾶς ἔδειξε τὶς δυὸ φωτογραφίες ποὺ κρατάει σὰν ἱερὰ κειμήλια.

— Ἀπὸ τὸ 1958 ξανάρθε στὴν Ἑλλάδα πολὺ συχνά, συνέχισε ὕστερα. "Ηλθα τὸν ἑπόμενο χρόνο τὸ 1959, ὕστερα τὸ 1961 καὶ ὕστερα τώρα τὸ 1965. Γιατὶ μπορεῖ νὰ μὴ ξαναδρῆκα τὸ παλιό μου χωριό, μὰ βρίσκω ἐδῶ πρόσωπα συγγενικά. Κι' ἐπειτα ξαναβρίσκω τόσα ἄλλα πράγματα, ποὺ ποτὲ δὲν τὰ λησμόνησα καὶ ποὺ ἐμειναν ἄπως τότε. Μόλις ἔρχομαι ξαναπαίρνω τὴ γκλίτσα μου καὶ πηγαίνω νὰ βοσκήσω πράβατα στὴ Γραδοῦ. Ἐκει γνωρίζω κάθε δέντρο καὶ κάθε πέτρα κι' ἐκεῖνα μὲ γνωρίζουν. Σ' ἐκείνα τὰ μέρη ἀπὸ ἑβτὰ χρονῶν παιδί, πήγαινα κι' ἔβοσκα τὰ πράβατα τοῦ πατέρα μου. Γονατίζω, φιλῶ τὶς πέτρες καὶ κλαίω. Καὶ νομίζω μου πὼς ξαναγίνομαι παιδί. Φέτος ἐγὼ στὸν "Ὀγκανωσι. Μὰ ἐνῶ οἱ μόλις ἑφτασα ἔτρεξα στὸ χωριό μου.

— Ἀποκτήσατε οἰκογένεια στὴν Ἀμερική, τὸν ρωτήσαμε.

— Ὦ ναί! μᾶς ἀπάντησε μὲ μιὰ λάμψι περηφάνειας στὰ μάτια. Παντρεύτηκα γιὰ πρώτη φορὰ τὸ 1916 μὲ μιὰ Ἀμερικανίδα. Ἀπόκτησα μαζί της ἑννιὰ παιδιὰ κι' ἔχω σήμερα εἴκοσι ἐγγόνια καὶ δυὸ δισέγγονα. Ἡ πρώτη ἐγγόνα μου, ἔχει παντρευτῆ τὸ γιὸ τοῦ Κυβερνήτου τοῦ Ρόντ Ἄϊλαντ.

Ἡ νύχτα τύλιγε τὸ ὁμορφο χωριὸ ἁπλώνοντας τὰ σκοῦρα ἀστροκέντητα φτερά της πάνω ἀπὸ τὲ χαρούμενα σπίτια μὲ τοὺς ἀνθισμένους κήπους.

Φεύγοντας χαιρετήσαμε μὲ συγκίνησι καὶ θαυμασμὸ αὐτὸ τὸν σύγχρονο 'Οδυσσέα, τὸν ἄνθρωπο ποὺ κατώρθωσε νὰ μείνῃ πέρα ὡς πέρα πιστὸς στὸν ἑαυτό του καὶ στὶς ἀναμνήσεις του καὶ ποὺ κατώρθωσε ν' ἀντισταθῇ στὸ ἰσχυρὸ ποτάμι τοῦ χρόνου, τῆς ξενητειᾶς, τῆς ἐπιτυχίας, ποὺ ἀπειλεῖ νὰ τραβήξῃ πολὺ μακριά. Μὰ ἐκεῖνος δὲν ἀφήνεται νὰ παρασυρθῇ, ἀνεβαίνει πάντα ἀντίθετα στὸ ρεῦμα καὶ γυρίζει πίσω ἐκεί, ποὺ μπορεῖ νὰ βρῇ ζωντανὲς τὶς παιδιάστικες θύμησες, πούκαναν πιὸ γλυκὰ τὰ χρόνια τῆς ξενητειᾶς του. Καὶ τὸν χαιρετήσαμε μὲ σεβασμό, ἀντικρύζοντας στὸ πρόσωπό του τὴν πιὸ γνήσια ἐνσάρκωσι τοῦ ξενητεμένου νοσταλγοῦ.

Στὸ ἀεροδρόμιο τοῦ Ἑλληνικοῦ λίγο πρὶν ξαναφύγῃ γιὰ τὴν Ἀμερική ὁ κ. Ζαπάντης ἀνταλλάσσει λίγα λόγια μὲ τὸν συνεργάτη μας Σ. Μπορλέση. "Τοῦ χρόνου θὰ ξανάρθω στὴν πατρίδα", λέει.

ΦΕΥΓΟΝΤΑΣ...

Λίγες μέρες ἀργότερα, ἐντελῶς τυχαία, συναντήσαμε τὸν κύριο Ζαπάντη στὸ ἀεροδρόμιο τοῦ Ἑλληνικοῦ, ἐνῶ ἑτοιμαζόταν νὰ ξαναφύγῃ γιὰ τὴν Ἀμερική. Δυσκολευτήκαμε λίγο νὰ τὸν ἀναγνωρίσουμε. Ἦταν κι ἄλλοι ἔμειναν στὸ «Χίλτον», ἐγὼ μόλις ἔφτασα ἔτρεξα στὸ χωριό μου.

— Ἀποκτήσατε οἰκογένεια στὴν Ἀμερική, τὸν ρωτήσαμε.

— Ὦ ναί! μᾶς ἀπάντησε μὲ μιὰ λάμψι περηφάνειας στὰ μάτια. Παντρεύτηκα γιὰ πρώτη φορὰ τὸ 1916 μὲ μιὰ Ἀμερικανίδα. Ἀπόκτησα μαζί της ἐννιὰ παιδιὰ κι' ἔχω σήμερα εἴκοσι ἐγγόνια καὶ δυὸ δισέγγονα. Ἡ πρώτη ἐγγόνα μου, ἔχει παντρευτῆ τὸ γιὸ τοῦ Κυβερνήτου τοῦ Ρόντ Ἄϊλαντ.

Ἡ νύχτα τύλιγε τὸ ὁμορφο χωριὸ ἁπλώνοντας τὰ σκοῦρα ἀστροκέντητα φτερά της πάνω ἀπὸ τὲ χαρούμενα σπίτια μὲ τοὺς ἀνθισμένους κήπους.

Φεύγοντας χαιρετήσαμε μὲ συγκίνησι καὶ θαυμασμὸ αὐτὸ τὸν σύγχρονο 'Οδυσσέα, τὸν ἄνθρωπο ποὺ κατώρθωσε νὰ μείνῃ πέρα ὡς πέρα πιστὸς στὸν ἑαυτό του καὶ στὶς ἀναμνήσεις του καὶ ποὺ κατώρθωσε ν' ἀντισταθῇ στὸ ἰσχυρὸ ποτάμι τοῦ χρόνου, τῆς ξενητειᾶς, τῆς ἐπιτυχίας, ποὺ ἀπειλεῖ νὰ τραβήξῃ πολὺ μακριά. Μὰ ἐκεῖνος δὲν ἀφήνεται νὰ παρασυρθῇ, ἀνεβαίνει πάντα ἀντίθετα στὸ ρεῦμα καὶ γυρίζει πίσω ἐκεί, ποὺ μπορεῖ νὰ βρῇ ζωντανὲς τὶς παιδιάστικες θύμησες, πούκαναν πιὸ γλυκὰ τὰ χρόνια τῆς ξενητειᾶς του. Καὶ τὸν χαιρετήσαμε μὲ σεβασμό, ἀντικρύζοντας στὸ πρόσωπό του τὴν πιὸ γνήσια ἐνσάρκωσι τοῦ ξενητεμένου νοσταλγοῦ.

Η ΓΩΝΙΑ ΤΗΣ ΞΕΝΗΤΕΜΕΝΗΣ

Ξενητεμένη φίλη,

Τὶς συνάντησα λίγες στιγμὲς πρὶν ν' ἀνεβοῦν στὸ ἀεροπλάνο, ποὺ θὰ τὶς ξανοπάειρνε μακριὰ ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα. Τὶς ξεχώρισε μέσα ἀπὸ τὸ πλῆθος τῶν 150 ὁμογενῶν ποὺ φεύγαν ἐκείνο τὸ μεσημέρι, γιατὶ ἦταν δυὸ γυναῖκες περασμένες στὰ χρόνια. Τὸ μεγάλο ζέτ τῆς Ἰσραηλινῆς ἀεροπορίας "Ελ "Αλ περίμενε κουρνιασμένο πάνω στὴν ἀεροπορικὴ πίστα λάμποντας κάτω ἀπὸ τὸν ὁψιμα ζεστὸ Σεπτεμβριάτικο ἥλιο. Τὶς πλησίασα κι' ἐκείνες δέχτηκαν μὲ προθυμία καὶ χαρὰ νὰ μιλήσουν. "Αν ἔκρινε κανεὶς ἀπὸ τὴν συμφορά τους θἄλεγε πὼς δὲν εἶχαν ἀπομακρυνθῆ ποτὲ ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα κι' ὅμως ἡ κάθε μιὰ τους εἶχε λείψει σχεδὸν γιὰ μισὸ αἰώνα. Στὴν Ἀμερικὴ ἀπόκτησαν παιδιὰ καὶ ἐγγόνια, ἀπόκτησαν καὶ ἀμερικανικὴ ὑπηκοότητα.

«Δὲν μποροῦσε νὰ γίνῃ διαφορετικά», μοῦ ἐξήγησαν σὰν νάθελαν νὰ δικαιολογηθοῦν. «Μὰ αὐτὸ δὲν σημαίνει πὼς πάψαμε νὰ εἴμαστε Ἕλληνίδες. Ἑλληνίδες μείναμε πάντα καὶ ἑλληνικὰ ἀναθρέψαμε τὰ παιδιά μας. Μὲ ἑλληνικὴ γλῶσσα, μὲ ἑλληνικὴ θρησκεία, μὲ ἑλληνικὰ ἤθιμα! Καὶ μὲ "Ελληνες παντρέψαμε τὶς κόρες μας. Γιὰ μᾶς τὶς Ἑλληνοαμερικανίδες μητέρες αὐτὸ εἶναι ζήτημα τιμῆς. Οἱ κοπέλλες μας δὲν πρέπει νὰ ξεφεύγουν ἀπὸ τὴν Ἑλληνοαμερικανικὴ οἰκογένεια, δὲν θέλουμε νὰ γίνωνται τὰ ἐγγόνια μας ξενόθρησκα. Μὰ καὶ οἱ νύφες μας προτιμᾶμε πάντα νὰ εἶναι Ἑλληνοπούλες, γιατὶ ἔτσι διατηροῦν μέσα στὸ σπίτι τους τὴ γλῶσσα καὶ τὰ ἤθιμα τῆς πατρίδας καὶ μεγαλώνουν τὰ παιδιά τους, τὰ ἐγγόνια μας, σὰν Ἑλληνόπουλα, ὅπως μεγαλώσαμε κι' ἐμεῖς τὰ παιδιά μας.

"Ομορφα, εὐγενικά, συγκινητικὰ καὶ περηφανα λόγια, ποὺ τὰ προφέρουν δυὸ Ἑλληνίδες μητέρες τῆς παλιᾶς γενιᾶς καὶ γι' αὐτὸ παίρνουν μιὰ ξεχωριστὴ ἀξία, ἀποδεικνύοντας ἀκόμα γιὰ μιὰ φορὰ πόσο σημαντικὸς καὶ θαυμάσιος εἶναι ὁ ρόλος τῆς Ἑλληνίδας μητέρας στὴν ξενητειά.

Τόσο ἡ κυρία Σακελλαρίου ὅσο καὶ ἡ κυρία Κατατσάμεση, οἱ δυὸ ξενητεμένες ποὺ συνάντησα στὸ ἀεροδρόμιο, θέλησαν νὰ μοῦ μιλήσουν γιὰ τὴ συγκίνησι καὶ τὴ χαρὰ ποὺ ἔνιωσαν ξαναγυρίζοντας στὴν πατρίδα ὕστερα ἀπὸ τόσα καὶ τόσα χρόνια.

— Ξεχωριστὰ συγκινηθήκαμε, μοῦ εἶπαν, ἀπὸ τὴν ἀγάπη ποὺ μᾶς ἐδειξαν ἐδῶ οἱ συγγενεῖς μας. Δὲν φανταζόμαστε ποτὲ πὼς μᾶς ἀγαποῦν τόσο, μὰ τώρα ποὺ τὸ ξέρουμε γυρίζουμε στὴν ξενητειὰ μὲ καρδιὰ πιὸ ζεστή. Θὰ τὸ ποῦμε σ' ὁλους ἐκεῖ πὼς ἡ πατρίδα δὲν μᾶς ἀλησμόνησε, ἐμᾶς τοὺς ξενητεμένους.

Αὐτὴ εἶναι ἡ διαπίστωσι ποὺ συγκινεῖ κα

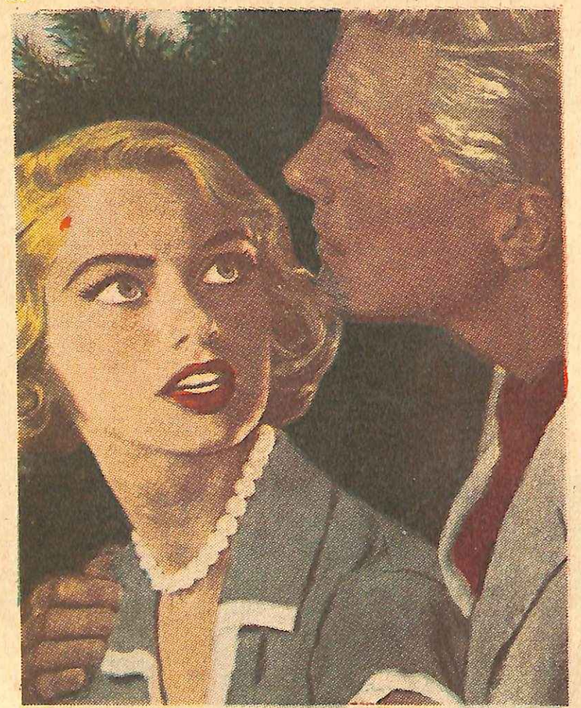

— *Καὶ ὁ δικός μας ἔρωτας; τὸν ρώτησα, ἐνῶ ἡ καρδιά μου σπάραζε...*

ΤΙ ΚΡΙΜΑ ΑΓΑΠΗ ΜΟΥ

ΕΝΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙ μιὰ Ἱστορία

ΓΡΑΦΩ τοῦτο τὸ γράμμα σὰν ἐξομολόγησι. Νιώθω σάν κολασμένη ψυχή, ποὺ πλανιέται μέσ' στὰ σκοτάδια, χωρὶς νὰ μπορῇ νὰ βρῇ πιὰ κανένα δρόμο. Τὰ δάκρυα δὲν ἔχουν πιὰ τὴ δύναμι ν' ἀνακουφίσουν τὴ φλόγα ποὺ καίει ἄσθητη τὰ σωθικά μου. Πολλὲς φορὲς στέκομαι μπροστὰ στὸν καθρέφτη, κυττάζω τὸ πρόσωπό μου κι' ἀναρωτιέμαι ἂν εἶμαι τάχα ἐγὼ ἡ ἴδια ἡ κάποια ἄλλη, ποὺ ἔχει κλέψει τὸ πρόσωπό μου. Ἀναρωτιέμαι ἀκόμα μήπως εἶμαι φάντασμα καὶ βρίσκομαι στὴν κόλασι, ἀφοῦ τὸ σκοτάδι της τόχω στὴ ψυχή μου. Ἀναρωτιέμαι ἂν εἶναι τάχα ἀληθινὰ ὅλα αὐτὰ ποὺ μοῦχουν συμβῇ ἢ μήπως ὀνειρεύομαι μονάχα, μήπως ἐῶ σ' ἕναν ἐφιάλτη καὶ ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ ξυπνήσω κι' ὅλα τότε θὰ χαθοῦν, ὅλα θὰ ξαναγίνουν σὰν πρῶτα, σὰν ἄλλοτε.

Μὰ ὄχι... ἀλλοίμονο δὲν εἶναι ἔτσι! Ὅλα εἶναι ἀληθινὰ κι' ἂς φαίνονται ψεύτικα, ἂς μοιάζουν ὄνειρο ὁμορφο μαζὶ καὶ ἐφιαλτικό, γλυκὸ καὶ κολασμένο. Εἶναι ἀληθινὴ ἡ πεμείλιχτη ὅπως ἡ ἴδια ἡ ζωή.

Δὲν εἶναι ἕνα παραλήρημα αὐτὸ τὸ γράμμα μου, εἶναι μιὰ ἐξομολόγησι. Σ' αὐτὸ τὸ χαρτὶ μπορῶ νὰ ἐμπιστευτῶ ἐκεῖνο ποὺ σκέπτομαι, ἐκεῖνο ποὺ νιώθω. Ἴσως βρῶ λίγη κουφισι ποὺ θὰ βρίσκα ἴσως ἂν ἀνατώρθωνα νὰ ἀνοίξω τὴν καρδιά μου σὲ κάποιον, νὰ πῶ τὴν ἀλήθεια, νὰ ζητήσω τὴν παρηγοριὰ λίγης κατανοήσεως. Μὰ δὲν μπορῶ νὰ τὸ κάνω, γιατὶ εἶναι δύσκολο σὲ μιὰ γυναίκα νὰ ἐξομολογηθῇ τὴν νεροτηρεῖ πὼς τὴν ἀγαποῦν, ἀκόμα καὶ στὶς φίλες της ἢ στὶς ἀδελφές της. Μὰ τοῦτο τὸ χαρτὶ εἶναι ἄψυχο. Θὰ πάρῃ τὴν Ἱστορία μου καὶ θὰ τὴν διηγηθῇ ποιὸς ξέρει σὲ πόσους ἀνθρώπους, ποὺ δὲν θὰ ξέρουν τὸ πρόσωπό μου, ποὺ δὲν θὰ ξέρουν τ' ὄνομά μου, ποιὸς ξέρει σὲ πόσες ἄλλες γυναίκες, ποὺ ἴσως μπορέσουν νὰ μὲ νιώσουν καὶ νὰ μὲ συμπονέσουν ἢ ἀκόμα νὰ μὲ περιφρονήσουν, ὁπόταν θὰ μοῦ ἀρνηθοῦν καὶ τὴ συγνώμη τους. Μὰ δὲν πειράζει, δὲν τοὺς κρατῶ κακία, γιατὶ ξέρω πὼς θὰ σχοῦν δίκιο. Μιὰ γυναίκα πρέπει νὰ βρίσκῃ τὴ δύναμι νὰ μὴν ὑποκύπτῃ στοὺς πειρασμούς. Ἂν τὸ καταφθάσῃ μπορεῖ νὰ σωθῇ, μὰ ἂν ἀποτύχῃ φεύγει γλιστρήσῃ στὸ κατηφορικὸ μονοπάτι, τότε ἀλλοίμονο, εἶσαι χαμένη...

Μὰ πρέπει νὰ ἀρχίσω πιὰ νὰ διηγοῦμαι. Πρέπει νὰ πάρω τὰ γεγονότα ἕνα-ἕνα μὲ τὴ σειρά. Πρέπει νὰ ἀρχίσω ἀπὸ τότε ποὺ δεκαεφτάχρονη ἀκόμα παιδούλα ἔνιωσα τὴν καρδιά μου νὰ χτυπᾶ γιὰ πρώτη φορὰ ἐρωτικά.

"Ἕνα τραγούδι ἤλθε σήμερα νὰ κάνῃ πιὸ ἔντονες καὶ βασανιστικὲς τὶς ἀναμνήσεις, πιὸ ἀξιόστοχτο τὸ μαρτύριο τῆς καρδιᾶς μου. Τὰ λόγια του ἀντηχοῦν ἀκόμα στὸ μυαλό μου, ἀνεβαίνουν στὰ χείλη μου σὰν λυγμός, σὰν ἐπικλησι σὰν κάτάρα...

«Τί κρῖμα ἀγάπη μου
ἤλθες καὶ πέρασες
σὰν ἕνα ὄνειρο
σὰν συννεφιὰ
πλάϊ μου ἔζησες
ὧρες ἀξέχαστες
κι' ὕστερα χάθηκες
σὰν μιὰ σκιά...»

Μὰ τὸ τραγούδι αὐτὸ δὲν ἔχει καιμιὰ σύνδεσι μὲ τὴν πρώτη ἐκείνη δεκαεφτάχρονη ἀγάπη μου. Ὁ δικός μου ρόλος ἐρχεται ἀργότερα, πολὺ ἀργότερα σὰν ὑπόκρουσι στὸν τρομερὸ σεισμὸ ποὺ τὰ γκρέμισε μέσα μου ὅλα καὶ γιὰ πάντα.

Ἤμουν λοιπὸν δεκαεφτὰ χρονῶν μονάχα ὅταν πρωτογνώρισα τὸ Νίκο καὶ τὸν ἀγάπησα. Τότε ἐγὼ πήγαινα ἀκόμα στὸ Γυμνάσιο ἐνῶ ἐκεῖνος φοιτοῦσε σὲ μιὰ ἀνώτερη σχολή. Γιὰ μένα ἦταν ἡ ὥρα τῆς πρώτης ἀγάπης, ἐκείνης τῆς ἀγάπης ποὺ μοιάζει νὰ εἶναι μοναδικὴ καὶ αἰώνια, ποὺ κάνει τὴ ζωὴ καὶ τὸ μέλλον νὰ φαίνωνται τυλιγμένα σ' ἕνα ρόδινο πούλι: εὐτυχίας.

Ἔτσι, ἕνα χρόνο ἀργότερα, μόλις τέλειωσα ἐγὼ τὸ σχολειὸ παντρευτήκαμε. Οἱ γονεῖς τοῦ Νίκου δὲν τὸν ἤθελαν αὐτὸ τὸ γάμο. Ἄλλα σχέδια εἰχαν ἀ τοὶ γιὰ τὸ γιό τους κι' ἐπειτα ἦταν καὶ ἡ μεγαλύτερη ἀδελφὴ του ποὺ ἐμενε ἀνύπαντρη καὶ ποὺ χρειαζόταν τὴ βοήθεια τοῦ ἀδελφοῦ. Ὁ Νίκος ὅμως δὲν θέλησε τίποτα νὰ ἀκούσῃ.

— Βιάζομαι νὰ σ' ἔχω δική μου, δική μου γιὰ παντα, μοὔλεγε.

Εὐτυχισμένα ἦταν τὰ πρῶτα χρόνια τοῦ γάμου μας καὶ τὰ γλύκαινε καὶ τὰ φώτιζε ἡ παρουσία τῶν παιδιῶν μας. Στὰ δεκαεννιά μου χρόνια ἔγινα μητέρα γιὰ πρώτη φορά, στὰ εἰκοσιένα γιὰ δεύτερη. Ἕνα ἀγοράκι κι' ἕνα κοριτσάκι γέμισαν μὲ γέλια καὶ παιχνίδια τὸ σπίτι μας. Δὲν μοὔλειπε πιὰ τίποτα γιὰ νάμαι εὐτυχισμένη. Ἀκόμα καὶ οἱ γονεῖς τοῦ Νίκου εἶχαν λησμονήσει τὴν ἐχθρότητά τους, ὕστερα ἀπὸ τὴ γέννησι τῶν παιδιῶν καὶ τὸ γάμο τῆς κορης τους.

Κι' ὅμως... νὰ ποὺ ξαφνικὰ κάτι ἄρχισε νὰ ἀλλάζῃ. Ἡ ἀλλαγὴ ἄρχισε νὰ γίνεται μέσα μου σιγὰ-σιγὰ μέρα μὲ τὴν ἡμέρα. Ἦταν σὰν νὰ τραδιόταν μέσα μου λίγο-λίγο ἕνα παραπέτασμα, ἀποκαλύπτοντας στὴν καρδιά μου μιὰ παράξενη ἐρημιά, μιὰ ἀλλόκοτη σιωπή. Κι' ἔτσι, κάποια μέρα, μὲ πόνο, μὲ ἀπελπισία ἀνεκάλυψα πὼς δὲν ἀγαποῦσα τὸν ἄντρα μου. Δὲν τὸν ἀγαποῦσα, δὲν τὸν εἶχα ἀγαπήσει ποτέ. Ἐκείνο ποὺνιώσα γι' αὐτὸν ἦταν μονάχα ἕνας ἐνθουσιασμός χωρὶς βάθος, μιὰ φλόγα σὲ ξερὰ χόρτα, ποὺ δὲν ἔχουν τὴ δύναμι ν' ἀφήσουν θρακιά, ἕνα κρατεῖ ἀπὸ δέκα χρόνια, μοῦ εἶπε. Πρόκειται ὅμως γιὰ ἕνα δεσμὸ μονάχα αἰσθηματικό. Φαντάσου πὼς ἔχει ἀρνηθῇ πάντα νὰ γίνῃ δική μου. Λέει πὼς αὐτὸ θὰ συμβῇ μονάχα μετὰ τὸ γάμο μας.

— Κι' ἐσύ... θὰ τὴν παντρευτῇς; τὸν ρώτησα τρομαγμένη.

— Ὢ ναί, βέβαια, ἀργὰ ἢ γρήγορα πρέπει νὰ τὸ ἀποφασίσω, μοῦ ἀπαντησε ἐκεῖνος σὰν νάταν τὸ φυσικώτερο πρᾶγμα τοῦ κόσμου αὐτὸ ποὺ μοὔλεγε. Εὐτυχῶς ἡ Κάκια ξέρει νὰ ἔχῃ ὑπομονῆ, νὰ περιμένῃ.

Τὸν κύτταξα σὰν τρελλὴ ἀπὸ ἀπελπισία καὶ φρίκη.

— Καὶ... καὶ ὁ δικός μας ἔρωτας; τὸν ρώτησα ἐνῶ ἡ καρδιά μου σπαραζε.

Ἐκεῖνος στράφηκε καὶ μὲ κύτταξε ξαφνιασμένος.

— Ὁ δικός μας ἔρωτας; Μὰ τί σχέσι ἔχει αὐτὸς μὲ τὴν Κάκια καὶ τὸ γάμο μας; Ἔσυ ἀγάπη μου ἔχεις μιὰ οἰκογένεια, ἔχεις τὸν ἄντρα σου, τὰ παιδιά σου... Φυσικά, ἂν συναντιώμαστε κρυφὰ κανένα χρόνο ἀκόμα, ἴσως σιγὰ-σιγὰ ἔπειτα νὰ μπορούσαμε νὰ γίνουμε μαζὶ ἐ τυχισμένοι. Μὰ συναντηθήκαμε ἀργὰ ὅταν οἱ δρόμοι μας ἦταν κιόλας χωρισμένοι. Μποροῦμε ὅμως ἀκόμα νὰ χαροῦμε τὸν ἔρωτά μας, χωρὶς νὰ κάνουμε κακὸ σὲ κανένα...

— Μὰ εἶναι τόσες οἱ γυναίκες ποὺ χαρίζουν, ποὺ ξαναφτιάχνουν τὴ ζωὴ τους κοντὰ στὸν ἄντρα ποὺ ἀγαποῦν... κατώρθωσα νὰ ψελλίσω.

Ἐκεῖνος κούνησε τὸ κεφάλι συνοφρυωμένος.

— Ὄχι Βάσω, μοῦ εἶπε ἀργά. Δὲν θὰ τὠθελα ποτὲ νὰ καταστρέψῃς τὴν οἰκογένειά σου γιὰ νὰ ἀκολουθήσῃς ἐμένα. Ἀργότερα ἴσως θὰ μετάνοιωνες καὶ δὲν θὰ μοῦ τὸ συγχωροῦσες ποτέ...

Τὰ πρόφερε αὐτὰ τὰ λόγια μὲ τόνο εἰλικρινῆ, πονεμένα σχεδόν, μὰ ἐγὼ καταλάβαινα πὼς ἔλεγε ψέματα. Ὄχι, δὲν φοβόταν πὼς κάποια μέρα θὰ μετάνοιωνα ἂν τὸν ἀκολουθοῦσα, γιατὶ τώξερε πὼς δὲν θὰ τὸ μετάνοιωνα ποτέ. Μὰ ἦταν αὐτὸς ποὺ δὲν ἤθελε γιὰ γυναίκα του μιὰ γυναίκα σάν κι' ἐμένα, ἱκανὴ νὰ προδώσῃ τὸν ἄντρα της καὶ τὰ παιδιά της καὶ νὰ ἀφεθῇ νὰ παρασυρθῇ ἀπὸ τὸ ρεῦμα ἑνὸς ἀσυγκράτητου πάθους. Ποθοῦσε τὸν ἔρωτά μου, τὰ φιλιά μου, τὸ κορμί μου, αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια. Μὰ γιὰ γυναίκα τῆς ζωῆς του, γιὰ μητέρα τῶν παιδιῶν του προτιμοῦσε τὴν Κάκια, τὴν κοπέλλα ποὺ ἤξερε νὰ τὸν περιμένῃ καὶ ποὺ δὲν δέχτηκε ποτὲ νὰ γίνῃ δική του.

Μὲ μιὰ ὑπεράνθρωπη προσπάθεια κατώρθωσα νὰ μὴν ἀφήσω νὰ προδοθῇ τὸ χάος τῆς ἀπελπισίας, ποὺ εἶχε ἀνοίξει στὴν καρδιά μου. Τοῦ φέρθηκα ἐκεῖνο τὸ βραδι φυσικά, σὰν νὰ μὴν εἶχε συμβῇ τίποτα. Ἀργότερα, ἐνῶ γυρίζαμε μὲ τὸ αὐτοκίνητό του, ἄκουσα ἀπὸ τὸ ραδιόφωνο ἐκεῖνο τὸ τραγούδι ποὺ ἔμεινε ἀποτυπωμένο μέσα μου σὰν πυρινη σφραγῖδα μιᾶς ἀπελπισίας ἀγιάτρευτης.

«Τί κρῖμα ἀγάπη μου
ἤλθες καὶ πέρασες

Ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ βράδι δὲν τὸν ξανασυνάντησα πιά.

Λίγους μῆνες ἀργότερα ἐκεῖνος παντρεύτηκε κι' ἀπὸ τότε τὰ τηλεφωνήματά του, οἱ προσπάθειές του νὰ μὲ συναντήσῃ σταμάτησαν ὁριστικά. Συλλογίζομαι πὼς ἴσως νὰ βρῆκε τὴν ἀληθινὴ εὐτυχία κοντὰ στὴ γυναίκα ποὺ παντρεύτηκε κι' αὐτὴ ἡ σκέψι μὲ κάνει τρελλὴ ἀπὸ ζήλεια ἀπὸ πόνο, ἀπὸ ἀπελπισία. Γιατί, ὁ ἔρωτάς μου γιὰ κεῖνον, μ' ὅλο που τὸν ἀρνήθηκα, ζῇ μέσα στὸ αἷμα μου ἀνασαίνει μὲ τὴν ἀναπνοή μου. Πόσες φορὲς στὶς ἐφιαλτικὲς φαντασιώσεις μου ὀνειρεύομαι νὰ τρέχω κοντά του, νὰ ζητιανέψω τὸν ἔρωτά του!

Μὰ δὲν τὸ κάνω, δὲν θὰ τὸ κάνω ποτέ! Καὶ ἴσως—σ' αὐτὴ τὴν ἐξομολόγησι μου δὲν διστάζω νὰ τὸ πῶ—ἴσως... ὄχι πιὰ ἀπὸ οὔτε κι' αὐτὸ—ἴσως... ὄχι πιὰ ἀπὸ ἀρετὴ ἀλλὰ ἀπὸ περηφάνεια. Δὲν τὸ κάνω γιατὶ φοβᾶμαι πὼς γιὰ κεῖνον ἔχει σβήσει ἐκεῖνος ὁ πόθος ποὺ τὸν ἔδεσε κάποτε κοντά μου. Γιὰ μένα αὐτὴ εἶναι ἡ τιμωρία. Ἡ κόλασι εἶναι αὐτή!

ΒΑΣΩ Κ.

(Ἐπιμέλεια Σ. ΜΠΟΡΛΕΣΣΗ)

ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΣΤΗ ΓΗ

2ον ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ἡ Λουκία καὶ ὁ Γιάννης εἶναι ἕνα ἀγαπημένο καὶ εὐτυχισμένο ἀνδρόγυνο. Ἐκείνη ἐργάζεται σὰν μαννεκέν, ἐκεῖνος σὰν σχεδιαστής, μὰ ἐνῶ ἡ Λουκία σιχαίνεται τὴν ἐπαρχία, ὁ Γιάννης ἔχει ἕνα ὄνειρο: νὰ ξαναγυρίσῃ στὴ γῆ, ἀπὸ τὴν ὁποία τὸν ξερρίζωσε μιὰ σλημμύρα, σκοτώνοντας τοὺς γονεῖς του. Ὁ θεῖος τοῦ Πέτρου τοῦ παραχωρεῖ ἕνα ἀγρόκτημα στὴν Περιβόλα καὶ ὁ Πέτρος ἀποφασίζει νὰ τὸ ἀξιοποιήσῃ, βάζοντας τὴ γυναῖκα του μπροστὰ στὸ δίλημμα ἢ νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ ἢ νὰ μείνῃ μόνη της στὴν πρωτεύουσα.

ΕΝΑ ΜΗΝΑ ΑΡΓΟΤΕΡΑ.

ΣΤΙΣ ΑΡΧΕΣ ΤΟΥ ΧΕΙΜΩΝΑ.

— Τί ἔχεις, Λουκία;... Δὲ φαίνεσαι καὶ τόσο καλά.

— Εἶσαι ἡ πρώτη, ποὺ τὸ μαθαίνεις, Λίλιαν. Πρόκειται νὰ γίνω μητέρα!...

— Καὶ δὲν εἶπες τίποτα στὸ Γιάννη; Μὰ γιατί;

— Δὲ μ' ἀγαπᾶ πιά!...

— Θεέ μου!... Δὲν αἰσθάνομαι καλά...

— Θὰ καλέσω ἀμέσως ἕνα ταξὶ νὰ σὲ πάω στὸ σπίτι σου. Πρέπει νὰ πᾶψης νὰ ἐργάζεσαι.

— Καὶ πῶς θὰ ζήσω;... Ξεχνᾶς πὼς εἶμαι ὁλομόναχη στὸν κόσμο;

— Ξέρεις πὼς ὁ Γιάννης πάντα σὲ λατρεύει. Πάψε λοιπὸν τὰ πείσματα!...

— Δὲν πρόκειται νὰ ὑποχωρήσω.

— Σκούπισε τὰ μάτια σου. Πήγαινε σπίτι σου καὶ ξάπλωσε. Φεύγοντας ἀπὸ δῶ, θὰ περάσω νὰ σὲ δῶ.

— Τὸ ταξὶ εἶναι κάτω, δεσποινίς...

— Θὰ προτιμοῦσα νὰ μὲ συνοδέψῃς ὡς τὸ σπίτι μου, Λίλιαν.

— Πρέπει νὰ παραδεχτῆς Λουκία πὼς ἐσὺ ἔχεις ἄδικο.

— Καὶ ὁ Γιάννης ἔχει δίκιο, ἔ;... Πάντα ἤσουν μὲ τὸ μέρος του.

... Γιάννη!... Γιάννη!... Γιατί δὲν ὑποχωρεῖς; Κι' ὅμως ἐγὼ σ' ἀγαπῶ τόσο πολύ!...

ΤΗΝ ΑΛΛΗ ΜΕΡΑ, ΤΟ ΠΡΩΙ.

—'Εγὼ εἶμαι, Λουκία. 'Η Λίλιαν μοῦ τηλεφώνησε κι' ἔτρεξα ἀμέσως. Μοῦ τὰ εἶπε ὅλα...

— Γιατί δὲ μοῦγραψες; Βρίσκεις πὼς δὲν ἄξιζε τὸν κόπο νὰ τὸ μάθω κι' ἐγὼ τὸ νέο;

—'Εσὺ δὲν μπορεῖς νὰ κάνῃς τίποτα...

— Θὰ σὲ πάρω στὸ ἥσυχο σπιτάκι μας, ὅπου δὲν θὰ χρειάζεται νὰ ἐργάζεσαι πιά.

—"Οχι!... Δὲν θέλω νὰ πάω σ' αὐτὴ τὴν ἐπαρχία... Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς δὲν σοῦγραψα!...

— Εἶσαι πάντα ἡ γυναῖκα μου. Θέλω νὰ σὲ φροντίσω. "Οταν μὲ τὸ καλὸ γεννηθῇ τὸ παιδί μας θὰ εἶσαι ἐλεύθερη νὰ ξαναγυρίσῃς στὴν πρωτεύουσα.

— Δὲν θέλω νὰ φύγω ἀπὸ δῶ.

— Δυστυχῶς δὲν μπορῶ νὰ κάνω τίποτε ἄλλο...

—Καλά, θὰ ἔρθω τότε γιὰ λίγο, ἀλλὰ μὲ ἕναν ὅρο: Θὰ ἔχω ἕνα δικό μου δωμάτιο στὸ ὁποῖο ἐσὺ δὲν θὰ πατήσῃς ποτὲ τὸ πόδι σου!...

—'Αφοῦ τὸ θέλεις ἔτσι. Πηγαίνω νὰ ἑτοιμάσω τὸ δωμάτιό σου. Γειά σου, χρυσῆ μου.

ΤΗΝ ΑΛΛΗ ΜΕΡΑ.

—'Αποφάσισα νὰ φύγω, Λίλιαν. Δὲν ὑπάρχει ἄλλη λύσι.

— Χαίρω πολύ, ποὺ τὸ ἀκούω αὐτό. Τὄλεγα πάντα πὼς ὁ Γιάννης θὰ σὲ μεταμορφώσῃ σὲ νοητευτικὴ χωριατοπούλα...

— Φεύγω προσωρινά.

—"Ετσι λές... "Οταν ὅμως μείνῃς λίγο ἐκεῖ...

— "Οχι, ποτὲ δὲν θὰ μείνω σ' αὐτὸν τὸν καταραμένο τόπο, ὅπου μὲ πηγαίνει ὁ Γιάννης παρὰ τὴ θέλησί μου.

— Πάντως ὁ διευθυντὴς εἶπε πὼς ὅποια ὥρα θελήσῃς νὰ ξαναγυρίσῃς, ἡ δουλειὰ σου θὰ σὲ περιμένῃ.

— Εὐχαριστῶ, Λίλιαν. Νὰ τοῦ πῆς πὼς θὰ ξαναγυρίσω.

ΛΙΓΕΣ ΜΕΡΕΣ ΑΡΓΟΤΕΡΑ...

— Πέτυχες αὐτὸ ποὺ ἤθελες. Στὸ ἐπαναλαμβάνω πάντως πὼς ἡ παραμονή μου ἐδῶ ἔχει προσωρινὸ χαρακτῆρα.

—"Εκανα γενικὴ ἐπισκευὴ στὸ σπιτάκι μας. Εἶμαι σίγουρος πὼς θὰ σ' ἀρέση...

— Μὲ βοήθησε ἡ κυρία Λένα. Εἶναι μιὰ πολὺ καλὴ γειτόνισσα, ποὺ μοῦ ἔκανε κάτω ὑποφερτὴ τὴ μοναξιά μου, ὅσο σὲ περίμενα.

—"Ωστε εἶχες καὶ συντροφιὰ ἐδῶ, ἐνῶ ἐγὼ ἤμουν ὁλομόναχη ἐκεῖ κάτω;

—Τί πιστεύεις; Εἶναι μιὰ πολὺ καλὴ καὶ εὐγενικὴ κυρία, ποὺ χωρὶς τὶς συμβουλές της...

— Καλά!... Καλά!... Ἐξ ἄλλου εἶσα ἐλεύθερος!...

— Δὲν ἤξερα πὼς νὰ τῆς δικαιολογήσω τὴν ἀπουσία σου... Τῆς εἶπα πὼς γρήγορα θἄρθῆς κι' ἐσὺ ἐδῶ.

ΥΣΤΕΡΑ ΑΠΟ ΜΕΡΙΚΟΤΣ ΜΗΝΕΣ.

— Σ' εὐχαριστῶ. — Βρίσκεις; ποὺ σκέφτηκες ἐμένα γιὰ γονά του. Εἶναι πολὺ εὐγενικὸ ἐκ μέρους σου...Εἶναι ὁλόιδιος ὁ πατέρας του!...

— Καὶ τώρα πιά, Λουκία, πιστεύω νὰ εἶσαι εὐτυχισμένη...

—Θἄπρεπε νὰ εἶμαι, ἀλλὰ δὲν εἶμαι...Κάτι ἔχει σπάσει ἀνάμεσα σὲ μένα καὶ στὸ Γιάννη.

—'Ανόητες σκέψεις. Δὲν νομίζω πὼς ὑπάρχει στὸν κόσμο πιὸ ταιριαστὸ καὶ πιὸ ἀγαπημένο ἀνδρόγυνο.

— Αὐτὸ ἀνήκει στὸ παρελθόν.

— Γιατί εἶσαι τόσο πεισματάρα;

—'Ισως ἂν μὲ παρακαλοῦσε νὰ μείνω, νὰ ἔμενα. Τώρα ὅμως πιά, οὔτε τὸ συζητάει...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Τὸ τέλος.

ΕΠΙΘΕΣΙΣ ΑΠΟ ΤΟ ΑΠΕΙΡΟ

ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΟ ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΖΑΝ ΒΑΝΤΕΛ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Οἱ κάτοικοι τοῦ μακρινοῦ πλανήτη 0—10 ἀποφασίζουν νὰ μεταναστεύσουν στὸν πλανήτη 0—3, δηλ. τὴ Γῆ. Δύο ἀπ' τὰ ἀλλόκοτα ὄντα τοῦ 0—10, οἱ «ἐπιστήμονες» Νισιρτὶλ καὶ Μουσφονζοὺ πετοῦν μ' ἕνα διαστημόπλοιο γύρω ἀπ' τὴ Γῆ, καὶ καταστρώνουν τὰ σχέδιά τους. 'Εν τῷ μεταξὺ μιὰ μυστηριώδης, ὅσο καὶ ἐπικίνδυνη, ἐπιδημία ἔχει ἐνσκήψει στὴ Γῆ. Χιλιάδες ἄνθρωποι πεθαίνουν ἐξ αἰτίας της στὰ διάφορα πλάτη καὶ μήκη τῆς Γῆς. Ἡ ἐπιστήμη, παρὰ τὶς καταπληκτικὲς προόδους ποὺ ἔχει κάνει, ἀδυνατεῖ νὰ ἀνακαλύψῃ τὸ παθογόνο αἴτιο τῆς ἐπιδημίας. Στὸ Λονδίνο ὁ γιατρὸς "Εντμουντ Στίνγκστοκ παίρνει ἕνα γράμμα ἀπ' τὸν ἀδελφό του ἀπ' τὴ Ν. Υόρκη, ἀρχιμηχανικὸ τοῦ κεντρικοῦ σταθμοῦ συγκοινωνιῶν Γῆς—Σελήνης, ποὺ τοῦ ἀναφέρει τὴν ἐξαφάνισι ἑνὸς ἀεριωθουμένου. Στὸ Παρίσι ὁ Ζερὸμ Ντιντρεκούρ, βιολόγος, ἀδελφὸς τῆς γυναίκας τοῦ Στίνγκστοκ, προσπαθεῖ μαζὶ μὲ τὸν Ζὰκ Σωτιέ, διευθυντὴ τῆς Ὑπηρεσίας Ἐρευνῶν τοῦ Βιοχημικοῦ Ἰνστιτούτου, νὰ ἀνακαλύψῃ τὸ μικρόβιο τῆς θανατηφόρου ἐπιδημίας. Ἐν τῷ μεταξὺ τὰ κρούσματα πληθύνονται. Ἡ Κριστιάν, γυναίκα τοῦ Ζερόμ, πληροφορεῖται κατάπληκτη τὸ θάνατο γνωστοῦ της ἀντρογύνου.

2ον

'Ο Πιὲρ Μπριακέ!.. Ξανάβλεπε μὲ τὴ φαντασία της τὸ νέο αὐτὸ ζωγράφο μιὰ ἀπὸ τὶς μελλοντικὲς δόξες τῆς γαλλικῆς Τέχνης. Δὲ χωροῦσε στὸ μυαλό της πὼς ὁ ἀγαπητὸς αὐτὸς παιδικὸς φίλος της, δὲν ὑπῆρχε πιά... "Ηταν ἀνήκουστο!

Προσπάθησε ἐπιτέλους νὰ ξαναγυρίσῃ στὴν πραγματικότητα. "Αφησε στὴ θέσι του τὸ ἀκουστικὸ τοῦ τηλεφώνου καὶ σκούπισε μὲ τὸ μαντήλι της τὶς φοῦχτες της, ποὺ ἦταν μουσκεμένες ἀπὸ ἱδρῶτα.

Πῆγε ὣς τὸ παράθυρο.

Πονοῦσε τώρα πραγματικὰ τὸ κεφάλι της. "Ενιωθε μιὰ ἀπερίγραπτη κούρασι. Κι' οἱ ἴδιες λέξεις στριφογύριζαν διαρκῶς, πονεμένα, μέσα στὸ μυαλό της: «'Ο Πιὲρ Μπριακὸ κι' ἡ γυναίκα του πέθαναν σήμερα τὸ πρωί... 'Ο Πιὲρ Μπριακὸ κι' ἡ γυναίκα του πέθαναν σήμερα τὸ πρωί...».

"Επειτα ἀπὸ λίγο, ἐνῶ βρισκόταν ἀκόμα στὴν ἴδια θέσι, σὰν ἄγαλμα κοντὰ στὸ παράθυρο, ἀνατρίχιασε ξαφνικὰ καὶ παρατήρησε πὼς τὸ μέτωπό της ἦταν καταϊδρωμένο.

«Μήπως ἔχω πυρετό;» ἀναρωτήθηκε μηχανικά. «Θὰ πάρω μιὰ παστίλια ἀσπιρίνη».

★

"Οταν ὁ Ζερὸμ γύρισε στὸ σπίτι του, λίγο πρὸ τῶν 8, κατακουρασμένος ἀπ' τὴ δουλειὰ ὅλης τῆς ἡμέρας, βρῆκε τὴ γυναῖκα του ξαπλωμένη στὸ ντιβάνι τοῦ λίβινγκ ρούμ. Σταμάτησε στὴ μέση τοῦ δωματίου καὶ ζάρωσε τὰ φρύδια του.

—Χρυσή μου... μουρμούρισε διστακτικά.

—Ζερόμ...

'Η νέα γυναῖκα ἀνασηκώθηκε, ἀκουμπῶντας στὸν ἀγκῶνα της, γιὰ νὰ ὑποδεχθῇ τὸν ἄντρα της. 'Αλλ' ἡ κίνησις αὐτὴ τὴν ἔκανε νὰ μορφάσῃ ἀπ' τὸν πόνο. Τὰ μάτια της γυάλιζαν, τὰ χείλη της ἦταν κατάστεγνα κι' ὁ ἱδρῶτας κολλοῦσε στὰ μελίγγια της τὶς τοῦφφες τῶν μαλλιῶν της.

'Ο Ζερὸμ τὴν κύτταζε μὲ κατάπληξι. 'Ο τρόμος ποὺ τὸν κυρίευσε σιγὰ - σιγά, δὲν εἶχε φτάσει ἀκόμα στὸ λογικό του.

'Η Κριστιὰν ξανάπεσε στὸ ντιβάνι.

—"Επαθα... τὴν ἀρρώστια... μουρμούρισε λαχανιασμένα. Μὴ μὲ πλησιάζῃς!...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'

Τὴν πρώτη στιγμή, ὁ Ζερὸμ ἔμεινε χωρὶς ἀντίδρασι. Σκεπτόταν ἀκίνητος, ἕνα μέτρο μακρυὰ ἀπ' τὸ ντιβάνι, ὅπου κειτόταν ἡ γυναῖκα του. Μὲ τὰ δόντια σφιγμένα, κύτταζε μὲ ἀνέκφραστο βλέμμα τὸ ὅμορφο ἐκεῖνο πρόσωπο, ποὺ ἦταν ὅ,τι ἀγαπητότερο εἶχε στὸν κόσμο.

"Εμεινε μερικὰ δευτερόλεπτα ἔτσι, ἀμίλητος, σὰν κεραυνοβολημένος.

"Επειτα ὥρμησε, γονάτισε δίπλα στὴ γυναῖκα του καὶ τὴν ἀγκάλιασε ἀπ' τὴ μέση, ξεχνῶντας :.άθε προφύλαξι.

—Κριστιάν, ἀγάπη μου, λατρεία μου! τραύλισε μὲ πνιγμένη φωνή. Δὲν εἶναι δυνατόν... Σίγουρα, θὰ γελιέσαι... εἶμαι βέβαιος. 'Η φαντασία σου σὲ κάνει νὰ πιστεύῃς πώς...

—Γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, Ζερόμ, μὴ μ' ἀγγίζῃς! ἱκέτεψε ἐκείνη, προσπαθῶντας νὰ τὸν ἀπομακρύνῃ, νὰ ξεφύγῃ. Δὲν ἔχεις τὸ δικαίωμα νὰ διακινδυνέψῃς τὴ ζωή σου. 'Ο κόσμος σὲ χρειάζεται, Ζερόμ, Σὲ παρακαλῶ, φύγε...

Μὰ ὁ Ζερὸμ δὲ φάνηκε νὰ τὴν ἀκούῃ. "Ηταν ἴσως ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ἕνα γεγονὸς τὸν ἐπηρέαζε καὶ τὸν συγκλόνιζε τόσο βαθειά. Εἶχε χάσει ξαφνικὰ τὴν παοσιμιώδη ἠρεμία του, τὸ φλέγμα του ποὺ ἔκανε νὰ σαστίζουν ὅσοι τὸν γνώριζαν καὶ ποὺ ἄγγιζε κάποτε τὴν ἀναισθησία.

Μὲ μιὰ σπασμωδικὴ κίνησι, ἅρπαξε τὰ δυὸ χέρια τῆς γυναίκας του μέσα στὰ δικά του καὶ τάσφιξε παράφορα.

—Δὲ θέλω! οὐρλιασε. Δὲ θέλω ν' ἀρρωστήσῃς... τ' ἀκοῦς; "Ας καταστραφῇ ὁ κόσμος ὅλος... λίγο μὲ νοιάζει! Μὰ ἐσένα θὰ σὲ φυλάξω... Δὲ θέλω νὰ ζήσω χωρὶς ἐσένα, δὲν μπορῶ... Πές μου πὼς δὲν εἶν' ἀλήθεια, Κριστιάν, πὼς δὲν ἀρρώστησες, πὼς ἔκανες λάθος... Σὲ ἐξορκίζω, ἀγαπημένη μου μικρούλα!...

Καὶ τὴν τράβηξε μὲ τόση δύναμι, ὥστε ἡ νέα γυναῖκα βόγγηξε ἀπ' τὸν πόνο.

Αὐτὸ τὸν ἔκαμε νὰ συνέλθῃ.

—Συγχώρεσέ με... μουρμούρισε ἀργά.

'Ανασηκώθηκε. "Ηταν χλωμὸς, σὰν πεθαμένος. Κύτταξε τὴ γυναῖκα του, σοβαρός, συλλογισμένος, καὶ πρόσθεσε:

—"Ακουσέ με, ἀνάπη μου. Εἶναι ἀπίθανο νὰ ἀποτελῇ ἡ κακοδιαθεσία σου τὴν ἀρχὴ τῆς καταραμένης ἀρρώστιας ποὺ μαστίζει τὸν κόσμο... Ἐμεῖς πήραμε ἀπ' τὴν ἀρχὴ προφυλάξεις ποὺ δὲν τὶς σκέφθηκαν καθόλου οἱ ἄλλοι. Κι' ἐγὼ ἰδιαιτέρως, στὸ ἐργαστήριο ἐφαρμόζω ὑποχρεωτικὰ στὸν ἑαυτό μου μιὰ σειρὰ ἀπὸ προληπτικὰ μέτρα. Εἶναι λοιπὸν ἐντελῶς ἀπίθανο νὰ ἔγινα φορεὺς τοῦ μικροβίου. Ἐσὺ πάλι δὲ βγῆκες καθόλου ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ ἄρχισε ἡ ἐπιδημία. Λογικά, ἀποκλείεται νὰ ἔχῃς μολυνθῆ...

'Η Κριστιὰν δὲν ξεγελάστηκε ἀπὸ τοὺς καθησυχαστικοὺς αὐτοὺς συλλογισμούς. Προσποιήθηκε ὡστόσο πὼς παραδεχόταν τὰ ἐπιχειρήματα τοῦ συζύγου της.

— "Ισως νάχης δίκιο, χρυσέ μου, ἀπάντησε μὲ κουρασμένο τόνο. Ξέρεις πὼς εἶμαι πολὺ εὐαίσθητη, πὼς παθαίνω συχνὰ πονοκεφάλους... Μπορεῖ νὰ περάσῃ γρήγορα ἡ κακοδιαθεσία μου... 'Ωστόσο, θὰ ἤθελα πολὺ νὰ ἔφερνες τὴν ἀδελφή σου ἀπὸ τὸ Λονδίνο. Χρειάζεσαι κάποιον γιὰ νὰ βαστάῃ τὸ σπίτι.

—Δὲ χρειάζομαι κανένα, δήλωσε ὁ Ζερὸμ μὲ πεποίθησι.

—Κι' ἐγώ;... Δὲν εἶμαι ἱκανὴ νὰ κάνω τίποτα, στὴν κατάστασι ποὺ βρίσκομαι... Θὰ μένω ὁλομόναχη, ὅλη τὴν ἡμέρα...

'Η Κριστιάν, κατὰ βάθος, εἶχε παραδεχθῆ κιόλας τὸ μοιραῖο. "Ηξερε πὼς δὲν εἶχε πιὰ παρὰ τεσσάρων ἢ πέντε ἡμερῶν ζωή, καὶ γι' αὐτὸ ἤθελε νὰ φτάσῃ ἐπειγόντως ἡ Τζουντιθ.

—Κάνε μου αὐτὴ τὴ χάρι, Ζερόμ! ἐπέμενε. Τηλεφώνησε ἀμέσως στὸ Λονδίνο. Δὲ μπορεῖς νὰ φαντασθῇς πόσο ὑποφέρω ἀπ' τὴ μοναξιά...

'Ο Ζερὸμ ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους του, μὲ ὕφος ἀνίσχυρο.

—Εἶμαι πρόθυμος νὰ κάνω ὅ, τι θέλεις, ἀγάπη μου, εἶπε. Αὐτὸ ὅμως ποὺ μοῦ ζητᾶς, δὲν εἶναι πιὰ δυνατὸν νὰ γίνῃ. 'Από σήμερα τὸ μεσημέρι ἔχει λείψει κάθε ἐπαφή μας μὲ τὴν 'Αγγλία. 'Η Βρεταννικὴ Κυβέρνησις ἔκλεισε τὰ σύνορά της καὶ κινητοποίησε τὸ στρατό, γιὰ νὰ ἐμποδίσῃ ὁποιονδήποτε ξένο νὰ πατήσῃ τὸ πόδι του στὸ ἀγγλικὸ ἔδαφος. "Εχουν διακοπῆ ὅλες οἱ ἐπικοινωνίες, τηλεφωνικές, τηλεγραφικὲς ἢ μὲ τὸν ἀσύρματο...

—'Α, ἔτσι;... πρόφερε ἁπλὰ ἡ Κριστιάν.

Σιγὰ - σιγά, ὡστόσο ὁ Ζερὸμ ξανάβρισκε τὴν ψυχραιμία του... Καταλάβαινε πὼς ἔπρεπε νὰ ἔχῃ τὸ θάρρος νὰ ἀντιμετωπίσῃ τὴ φοβερὴ πραγματικότητα. Δὲν συνήθιζε ποτὲ νὰ ἀποφεύγῃ τὸν κίνδυνο, — καταλάβαινε δὲ πὼς τὸ χειρότερο λάθος θὰ ἦταν νὰ ὑποτιμήσῃ αὐτὸν ποὺ εἶχε τώρα παρουσιαστῆ. "Αν ἡ Κριστιὰν εἶχε προσβληθῆ πραγματικὰ ἀπὸ τὴ μυστηριώδη ἀρρώστια, κανεὶς δὲν θὰ μποροῦσε νὰ τὴ σώσῃ!

Εἶχε ὡστόσο τὴ δυνατότητα νὰ κάνῃ κάτι ἀκόμα: νὰ περιορίσῃ τὰ συμπτώματα, νὰ ἀνακουφίσῃ κάπως τὴν ἀρρώστη ἀπὸ τοὺς πόνους καὶ τὴν ἀγωνία.

—Πρῶτα ἀπ' ὅλα, εἶπε ἀποφασιστικά, πρέπει νὰ ὑποβληθῇς στὴν κατάλληλη θεραπεία. Θὰ κάνῃς ὅ,τι σοῦ λέω, χωρὶς ἀντίρρησι...

★

'Ο Ζερὸμ ἄρχισε πράγματι νὰ ἐφαρμόζῃ στὴ γυναῖκα του τὴ βασικὴ θεραπεία κάθε μολύνσεως: ἀπόλυτη ἀνάπαυσι στὸ κρεβάτι, ὑγρὴ δίαιτα (χυμοὺς φρούτων καὶ ζουμὶ λαχανικῶν), αὐστηρὰ μέτρα καθαριότητος, ἀπολύανσι τοῦ

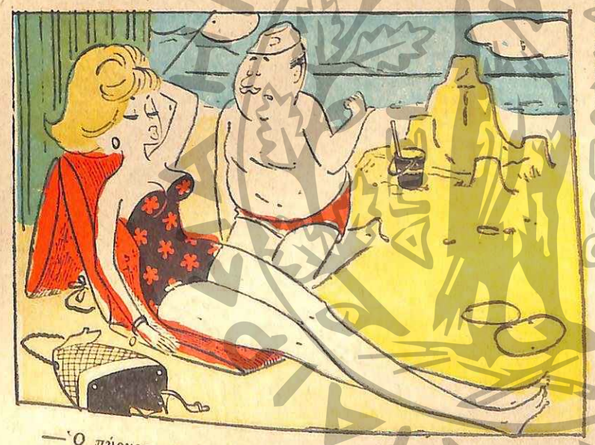

—'Ο πύργος μου δεσποινὶς εἶναι στὴ διάθεσί σας.

στόματος, τοῦ λαιμοῦ, τῶν ρουθουνιῶν...

Γιὰ νὰ ἀποφύγη τὴν πιθανὴ ἀφυδάτωσι, ἔδωσε στὴν ἀρρωστη νὰ πίνη ὀρρὸ μὲ γλυκόζη.

Καταλάβαινε πολὺ καλὰ πὼς ὅλα αὐτὰ δὲν θὰ εἶχαν πραγματικὴ ἀποτελεσματικότητα. Τώρα ὅμως ποὺ εἶχε ξαναβρῆ τὴν ψυχραιμία καὶ τὴ μεθοδικότητά του, ἐννοοῦσε νὰ δώση μάχη μὲ τὴν ἀρρώστια καὶ δὲν ἤθελε νὰ παραλείψη τίποτα, οὔτε μιὰ προσπάθεια, ὅσο κι' ἂν φαινόταν ἀσήμαντη.

Τὰ μεσάνυχτα, ἡ Κοιστιὰν εἶχε ἀπομακρυνθῆ, στὴν κρεβατοκάμαρα. Ἦταν λιγώτερο ταραγμένη, γιατὶ ὁ Ζερὸμ τῆς εἶχε δώσει ἕνα καταπραϋντικό. Τὰ χλωμὰ ὅμως μάγουλά της εἶχαν κοκκινίσει ἀπὸ τὸν πυρετό, καὶ κάθε τόσο περνοῦσαν ἀνατριχίλες ἀπ' ὅλο τὸ κορμί της.

Ἀφοῦ ὁ Ζερὸμ βεβαιώθηκε πὼς ἡ γυναῖκα του δὲν θὰ ξυπνοῦσε πρὶν περάσουν τουλάχιστον δυὸ ὧρες, φόρεσε τὸ παλτό του καὶ βγῆκε.

Πῆγε μὲ τὸ αὐτοκίνητό του στὸ Ἰνστιτοῦτο Βιοχημικῶν Ἐρευνῶν. Ἡ νυκτερινὴ βάρδια ἐργαζόταν ἀδιάκοπα. Μὰ ὁ Ζερὸμ δὲν ἐνδιαφέρθηκε καθόλου γιὰ τὶς ἔρευνες ποὺ συνεχίζονταν πυρετωδῶς σὲ ὅλα τὰ ἐργαστήρια. Πῆγε κατευθεῖαν στὸ Ψυχοθεραπευτικὸ Τμῆμα καὶ πῆρε μιὰ ἀπὸ τὶς φορητὲς συσκευές, ποὺ μποροῦσαν νὰ μεταχειρισθοῦν γιὰ τὶς ἐργασίες τους οἱ συνεργάτες τοῦ Ἰνστιτούτου.

Τὸ μηχάνημα αὐτὸ δὲν εἶχε μεγαλύτερες δυνατότητες ἀπὸ ἕνα ἀσύρματο ποιποδέκτη καὶ ἦταν συσκευασμένο μέσα σὲ μιὰ δερμάτινη βαλίτσα. Ἐπρόκειτο γιὰ ἕνα τελευταίου τύπου «Στιμουλμέντορ», ποὺ χρησίμευε γιὰ διάφορες ἐγκεφαλικὲς παθήσεις.

Ὡς τώρα, δὲν εἶχε σκεφθῆ κανεὶς νὰ μεταχειρισθῆ αὐτὴ τὴ συσκευὴ ἐναντίον τῆς μυστηριώδους ἐπιδημίας. Κι' ὁ Ζερὸμ ἄλλωστε θὰ τὴν δοκίμαζε τώρα ἐντελῶς στὴν τύχη, ἀφοῦ δὲν εἶχε κανένα ἄλλο μέσον.

Δὲν ἤλπιζε πολλὰ πράγματα ἀπ' αὐτήν. Ἁπλῶς καὶ μόνον, πὼς θὰ παρέτεινε ἴσως μερικὲς μέρες τὴ ζωὴ τῆς γυναίκας του.

Ξαναγύρισε στὸ σπίτι της καὶ ἐφάρμοσε ἀμέσως τὴν κάσκα τοῦ «Στιμουλμέντορ» στὸ κεφάλι τῆς κοιμισμένης Κριστιάν. Ὕστερα ἔβαλε σὲ λειτουργία τὴ συσκευὴ καὶ ἄρχισε νὰ μιλᾶη μὲ σιγανὴ φωνὴ μπροστὰ σ' ἕνα μικροσκοπικὸ μικρόφωνο.

Τὰ λόγια ποὺ πρόφερε, μεταπτέπονταν αὐτομάτως σὲ εἰδικὰ ἠλεκτρικὰ κύματα, ποὺ ἐπηρέαζαν τὰ ἐγκεφαλικὰ κύτταρα τῆς ἀρρωστης.

—Θέλω νὰ ἀντισταθῶ... Θέλω νὰ γιατρευτῶ... Ξέρω πὼς ἔχω μέσα μου τὴ θέλησι νὰ νικήσω τὸ κακό... Δὲν ὑποκύπτουν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι σὲ μιὰ ἐπιδημία. Ὑπάρχουν πάντα ὀργανισμοὶ ποὺ ἀντιστέκονται νικηφόρα... Θέλω ν' ἀντισταθῶ, θέλω νὰ νικήσω... Συγκεντρώνω ὅλη τὴ δύναμι τῆς θελήσεώς μου, γιὰ νὰ ἐξουδετερώσω τὴν ἀρρώστια.... Εἶμαι δυνατή, εἶμαι ἀκατανίκητη. Θὰ διώξω ἀπ' τὸν ὀργανισμό μου ὅλα τὰ ὀλέθρια μικρόβια ποὺ τὸν ρευούν νὰ τὸν πλημμυρίσουν.... Θέλω νὰ γίνω καλά, καὶ θὰ γίνω... Εἶμαι δυνατή, πολὺ πιὸ δυνατὴ ἀπὸ τὴν ἀρρώστια.».

Εἴκοσι λεπτὰ τῆς ὥρας, ὁ ... μιλοῦσε ἔτσι, μπροστὰ στὸ μικρόφωνο. Ἡ πνευματικὴ προσπάθεια ποὺ κατέβαλε, γιὰ νὰ μεταδώση στὴ γυναῖκα του τὴ θέλησι ἀντιστάσεως στὴν ἀρρώστια, ἦταν ἐξαντλητική. Ὡστόσο τὴν συνέχισε ἐπὶ εἴκοσι λεπτὰ τῆς ὥρας — τὸ περισσότερο δηλαδὴ ποὺ ἐπιτρεπόταν, στὴν ἀρχὴ τῆς θεραπείας.

Ὅταν σταμάτησε τὴ λειτουργία τῆς συσκευῆς, ἦταν μουσκεμένος στὸν ἱδρῶτα.

Βέβαια, ἦταν ἀδύνατο νὰ ἐφαρμοσθῆ μιὰ τέτοια μέθοδος σὲ μεγάλη κλίμακα, σὲ τόσους καὶ τόσους ἀρρώστους ... κι' ἂν εἶχε ἄρτια ἀποτελέσματα. Πῶς θὰ μποροῦσαν οἱ γ... νὰ ἀντεπεξέρθουν σὲ τέτοιο ... ἀκλειο ἄθλο;

Ὁ Ζερὸμ ξανάβαλε τὴ συσκευὴ μέσα στὴ βαλίτσα. Πῆρε ἐπειτα τέσσερα τονωτικὰ χάπια καὶ ξανάφυγε γιὰ τὸ Ἰνστιτοῦτο.

Ὅπως τὸ εἶχε προβλέψει, ὁ καθηγητὴς Σωτιὲ βρισκόταν ἐκεῖ. Ὁ Ζερὸμ πῆγε ἀμέσως στὸ γραφεῖο του.

—Τί συμβαίνει; τὸν ρώτησε ὁ γέρος καθηγητὴς κυττάζοντάς του μὲ προσοχή. Εἴσαστε χλωμός, σὰν κουρασμένος.

—Προσεβλήθη ἡ γυναῖκα μου, ἐξήγησε ὁ Ζερόμ. Τῆς ἔκανα μιὰ θεραπεία μὲ τὸ «Στιμουλμέντορ».

Ὁ Σωτιὲ δὲν μπόρεσε νὰ κρύψη τὴν ταραχή του.

—Συμμερίζομαι ἀπόλυτα τὴν κατάστασί της, Ντιντρεκούρ, μουρμούρισε κουνῶντας θλιμμένα τὸ ἀσπρόμαλλο κεφάλι του. Ἡ δυστυχία σᾶς χτύπησε σκληρά...

Σώπασε. Δὲν ἤθελε νὰ πῆ περισσότερα. Ἴσως δὲν τὸν ἄφηνε ἡ συγκίνησί του νὰ προφέρη ἄλλες λέξεις...

—Ὀφείλω νὰ ἀγωνισθῶ, πρόσθεσε ὁ Ζερόμ, μολονότι ξέρω καλὰ πώς, ὅ,τι κι' ἂν κάνω, δὲν πρόκειται νὰ ὠφελήση...

Ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους του καὶ συνέχισε, προσπαθῶντας νὰ κάμη σταθερώτερη τὴ φωνή του.

—Θὰ μὲ χάσετε κατ' ἀνάγκην, κύριε καθηγητά. Δὲ μπορῶ, γιὰ τὴν ὥρα, νὰ ἐγκαταλείψω τὴ γυναῖκα μου...

—Ἀδύνατον! τὸν ἔκοψε κατηγορηματικὰ ὁ Σωτιέ. Ἤδη εἶμαστε πολὺ λίγοι, γιὰ ἕναν τέτοιο ἀγῶνα. Πρὶν ἀπ' ὅλα, λογαριάζεται τὸ καθήκον μας. Τὸ ξέρετε καλά. Καὶ δὲν ἔχω κανένα γιὰ νὰ σᾶς ἀντικαταστήσω.

—Μά...

— Πρέπει νὰ θυσιασθῆτε, Ντιντρεκούρ! Ἡ ἀποστολή μας εἶναι σπουδαιότερη ἀπὸ τὸ κάθε τί. Ἐπικαλοῦμαι τὴν συνείδησί καὶ τὴν αὐταπάρνησί σας! Ἡ ἀπουσία σας, αὐτὴ τὴ στιγμή, θὰ ἰσοδυναμοῦσε μὲ λιποταξία, καὶ δὲν ἐννοῶ νὰ σᾶς θεωρήσω γιὰ λιποτάκτη.

— Μά, κύριε καθηγητά, διαμαρτυρήθηκε ὁ Ζερόμ, δὲν μπορεῖτε νὰ μοῦ ζητήσετε ν' ἀφήσω νὰ πεθάνη ὁλομόναχη, ἐγκαταλελειμμένη ἀπ' ὅλους, ἡ γυναῖκα ποὺ ἀγαπῶ!...

Θὰ τὴν περιποιηθῆ μιὰ νοσοκόμος τοῦ στρατοῦ. Ἡ παρουσία σας ἐδῶ εἶναι ἱερὸ καθῆκον. Ἐνῶ δὲν μπορεῖτε νὰ προσφέρετε τίποτε στὴ γυναῖκα σας...

—Καλά, λοιπόν, θὰ ὑπακούσω, πρόφερε ὁ Ζερὸμ μὲ ἄχρωμη φωνή.

—Μοῦ μετεβίβασαν τὶς διαταγὲς τῆς Κυβερνήσεως. Τὸ πρωί, στὶς 6 ἀκριβῶς, θὰ λειτουργήση ὅλο τὸ σύστημα ἀντιμικροβιακῆς ἀμύνης. Ὁ στρατὸς θὰ μᾶς βοηθήση στὴν πάλη ἐναντίον τοῦ ἀοράτου ἐχθροῦ, τοῦ ἰοῦ Χ. Θὰ ραντισθοῦν οἱ πόλεις πρῶτα καὶ ὕστερα ἡ ὑπαιθρος, μὲ διαλύσεις μικροβιοκτόνων ἁλάτων τοῦ ἀμμωνίου. Κάθε τρόφιμο θὰ ἀποστειρώνεται ἐπιμελῶς, πρὶν δοθῆ στὴν κατανάλωσι. Τὸ ἴδιο θὰ γίνεται καὶ γιὰ τὰ ποτά.

»Ἐξ ἄλλου, ἑλικόπτερα θὰ σκορπίσουν σ' ὅλες τὶς στέγες καὶ τὶς προσόψεις τῶν σπιτιῶν πυκνὲς διαλύσεις αὐτῶν τῶν ἀπολυμαντικῶν ἁλάτων. Οἱ αἴθουσες θεσμάτων θὰ κλεισουν, ὅλες, καθὼς καὶ τὰ γραφεῖα, οἱ ἐκκλησίες, οἱ κοινόχρηστοι χῶροι. Ἡ τηλεόρασις θὰ λειτουργῆ μὲ ἐλαττωμένο προσωπικό, καὶ οἱ δημόσιες μεταφορὲς θὰ σταματήσουν.

Ὁ Ζερὸμ ἄκουγε, μὲ σκυμμένο κεφάλι. Ὁ καθηγητὴς ἐξακολούθησε:

—Θὰ μοιραστοῦν στὸν πληθυσμὸ βιταμινοῦχα παρασκευάσματα καὶ ὅλοι οἱ γιατροὶ τῆς χώρας θὰ ἐφοδιασθοῦν δωρεὰν μὲ ποσότητες κλοσσιλίνης.

Ὁ Ζερὸμ ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους του.

—Τί χρειάζεται ἡ κλοσσιλίνη; παρατήρησε μὲ πικρία. Ἀφοῦ ἔχουμε τὴ βεβαιότητα ὅτι κανένα ἀπὸ τὰ γνωστὰ ἀντιβιοτικὰ δὲν μπορεῖ νὰ καταπολεμήση τὸ καλό...

—Αὐτὲς εἶναι οἱ ὁδηγίες τῆς Κυβερνήσεως, ἀπάντησε ὁ γέρος καθηγητής. Ξέρετε ἄλλωστε τὸ ρητὸ ποὺ λέγει: «Ἕνα ἀνώφελο φάρμακο κάνει πάντα περισσότερο καλὸ στοὺς ἀρρώστους, ἀπὸ τὴν ὁμολογία τῶν γιατρῶν πὼς εἶναι ἀνίσχυροι»... Ἐγὼ προσωπικὰ συμφωνῶ μ' αὐτὸ τὸ πρόγραμμα, ποὺ ψήφισε τὴ νύχτα ἡ Βουλή. Ἂν δὲν χρησιμέψη σὲ πολλὰ πράγματα, θὰ ἔχη πάντως εὐεργετικὸ ἀντίκτυπο στὸ ἠθικὸ τοῦ κόσμου.

— Ναί, ἴσως... μουρμούρισε ἀναστενάζοντας ὁ Ζερόμ. Ὡστόσο, εἶναι σκληρὸ νὰ παίζουμε τέτοια κωμωδία, χωρὶς νὰ προκειται νὰ σώσουμε κανένα...

Ἡ πόρτα τοῦ γραφείου ἄνοιξε ξαφνικά, τόσο ἀπότομα, ὥστε χτύπησε στὸν τοῖχο.

Ἕνας ἄνθρωπος ὥρμησε μέσα, ἅρπαξε τὸν καθηγητὴ ἀπὸ τοὺς ὤμους καὶ τὸν τράνταξε.

—Τὸ πέτυχα, Σωτιέ!... φώναξε σὰν τρελλός.

Ὁ καθηγητὴς τραβήχτηκε πίσω, σαστισμένος. Ὁ Ζερὸμ σκέφθηκε γιὰ μιὰ στιγμὴ πὼς ὁ συνάδελφός του Βαγκὸ — ἕνας ψηλὸς ἄντρας, 40 χρονῶν, μὲ κόκκινα μαλλιὰ — εἶχε χάσει τὰ λογικά του... Μὰ ὁ νεοφερμένος πρόσθεσε, τραντάζοντας καὶ πάλι τὸ Σωτιέ:

—Δὲ θέλετε νὰ μὲ πιστέψετε, ἔ; Σᾶς ὁρκίζομαι πὼς τὰ κατάφερα! Μὲ βοήθησε ἀνέλπιστα ἡ τύχη!...

Ἡ ἠρεμία τοῦ γέρου καθηγητῆ ἐπηρέασε καὶ τὸν κοκκινομάλλη βιολόγο. Ἡσύχασε κάπως, κι' ὁ Σωτιὲ ἐπωφελήθηκε ἀπ' αὐτὸ τὸ διάλειμμα, γιὰ νὰ τὸν ρωτήση:

—Λοιπόν, θὰ μοῦ ἐξηγήσετε τί συμβαίνει, Βαγκό; Μπαίνετε ἐδῶ σὰν βόμβα καί...

—Ἀπομόνωσα τὸ μικρόβια!.. φώναξε ὁ βιολόγος. Τὴ στιγμὴ ποὺ σκόπευα νὰ ἀλλάξω μικροσκοπικὸ παρασκεύασμα, παρατήρησα ἕνα βακτηρίδιο τοῦ τύπου «κορύνη, ὄχι παθογενές». Τὸ εἶχα ἐξετάσει προηγουμένως ἐπὶ μισὴ ὥρα, ἀπὸ ὅλες του τὶς πλευρές, χωρὶς νὰ ἀντιληφθῶ ὅτι εἶχε κάτι μικροσκοπικὰ μαστίγια, σχεδὸν διαφανῆ... Ἐπέμεινα τότε, μεταχειρίστηκα ὡρισμένα μεταλλικὰ ὕλατα, καὶ τὸ διαβολομικρόβιο ἔγινε ἀδιαφανὲς καὶ φάνηκε ὁλόκληρο, μὲ τὶς παραμικρότερες λεπτομέρειές του. Αὐτὸ ἤτανε!...

Ὁ Σωτιὲ κι' ὁ Ζερὸμ κυττάχτηκαν, τρομερὰ ἀναστατωμένοι, ἐνῶ ὁ Βαγκὸ συνέχιζε θριαμβευτικά:

—Ἐλᾶτε στὸ ἐργαστήριο νὰ τὸ δῆτε! Σᾶς βεβαιῶ ὅτι θὰ μείνετε μ' ἀνοιχτὸ στόμα, γιατὶ κανεὶς δὲν ἔχει ξανασυναντήσει ποτὲ τέτοιο μικρόβιο... Μοιάζει μὲ... Δὲν ξέρω μὲ τί νὰ τὸ παρομοιάσω... μὰ ἀξίζει τὸν κόπο νὰ τὸ δῆτε! Ἐλᾶτε...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'

Ὁ Χάρρυ Στίνγκστοκ, ὁ ἀρχιμηχανικὸς τοῦ Κεντρικοῦ Σταθμοῦ Συγκοινωνιῶν Γῆς — Σελήνης, ἦταν κακόκεφος καὶ ἐκνευρισμένος.

Ἐδῶ καὶ μιὰ ὥρα, ἀφ' ὅτου δηλαδὴ εἶχε ἀνοίξει τὸ γραφεῖο του, λογομαχοῦσε διαρκῶς μὲ τοὺς δυσαρεστημένους ταξιδιῶτες.

Ὁ μεγάλος σταθμὸς βρισκόταν στὸ Λὸς Ἄλαμος τῆς Νεβάδας, ἕνα μίλι μακρυὰ ἀπὸ τὴ Βάσι Ἀναχωρήσεως, τὴν ἀπέραντη πεδιάδα ἀπ' ὅπου ἀπογειωνόντουσαν καὶ ὅπου προσγειωνόντουσαν τὰ διαστημόπλοια τῆς γραμμῆς Γῆ-Σελήνη.

Ἡ ἀτμόσφαιρα ἐκεῖ μέσα, μάλιστα ἦσυχη καὶ μονότονη συνήθως, τώρα ἦταν ἄνω - κάτω.

Οἱ ταξιδιῶτες ποὺ εἶχαν κρατήσει θέσεις στὸ διαστημόπλοιο τῶν 8.30', ἀγανακτοῦσαν καὶ διαμαρτύρονταν, διαβάζοντας μιὰ ἐπίσημη ἀνακοίνωσι ὅτι εἶχε διακοπῆ ξαφνικὰ ἡ συγκοινωνία μὲ τὴ Σελήνη.

—Δὲν ἔχω νὰ σᾶς ἐξηγήσω τίποτα! οὐρλιαζε ὁ Χάρρυ. Ἐγὼ ἐκτελῶ ἁπλῶς διαταγές. Νὰ κάνετε τὰ παράπονά σας στὸ διεύθυνσι τῆς Ἑταιρίας στὴν Οὐάσιγκτον.

—Μὰ εἶναι ἀπαράδεκτη αὐθαιρεσία! φώναζαν πολλοὶ μαζί. Δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα ἡ Ἑταιρία νά...

—Δὲν πρόκειται γιὰ τὴν ἑταιρία, τοὺς διέκοψε ὁ μηχανικός. Εἶναι διαταγὴ τῆς Κυβερνήσεως. Καλὰ θὰ κάμετε, ἄλλωστε, νὰ γυρίσετε ὅλοι στὰ σπίτια σας, ἀπὸ τὸν συντομώτερο δρόμο. Ἡ ἐπιδημία τῆς «σιρικιάσεως» σημειώνεται σὲ κι' ὅλας τὰ πρῶτα θύματά της στὴν περιοχὴ μας. Σὲ λιγώτερες ἀπὸ ἑξῆ ὧρες, δηλώθηκαν περὶ τὰ ἐννιακόσια κρούσματα!

Ἡ καινούργια αὐτὴ καὶ τρομαχτικὴ λέξι «σιρικίασις», ποὺ βάρυνε πάνω σ' ὅλη τὴ Γῆ σὰν μολυβένιος μανδύας, βύθιζε τὸ πλῆθος στὴν ἀπόγνωσι. Οἱ δυσαρεστημένοι ταξιδιῶτες παύανε ξαφνικὰ νὰ διαμαρτύρωνται καὶ βιαζόταν νὰ φύγουν.

Ἐφταναν ὅμως συνεχῶς καινούργιοι κι' ὁ μηχανικὸς ἦταν ἀναγκασμένος νὰ ξαναρχίζη τὶς ἴδιες ἐξηγήσεις, γιὰ νὰ δικαιολογήση τὴ διακοπὴ τῆς συγκοινωνίας.

Τέλος, ὁ Χάρρυ Στίνγκστοκ πῆρε τὴν εὐθύνη νὰ παραδῆ μιὰ διαμη ἀνακοίνωσι τῆς ἐμφανίσεως τῆς ἐπιδημίας στὸ ἔδαφος τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν. Καὶ κρέμασε σὲ διάφορα σημεῖα τῶν σταθμῶν μεγάλες πινακίδες, στὶς ὁποῖες ἕνας ὑπάλληλος εἶχε γράψει μὲ κόκκινα γράμματα:

«Παρακαλοῦνται οἱ κύριοι ταξιδιῶται νὰ μὴ ἀπασχολοῦν ἀσκόπως μὲ τὶς διαμαρτυρίες τους τὸν προϊστάμενο τοῦ Σταθμοῦ. Ἡ προσωρινὴ διακοπὴ τῆς συγκοινωνίας ἔγινε, ὄχι μὲ ἀπόφασι τῆς Ἑταιρίας, ἀλλὰ κατὰ διαταγὴν τῆς Κυβερνήσεως. Σημειώθηκαν σὲ πολλὰ σημεῖα τοῦ ἀμερικανικοῦ ἐδάφους κρούσματα στιρικιάσεως καὶ χρειάστηκε νὰ ἐφαρμοσθοῦν εἰδικὰ προφυλακτικὰ μέτρα. Ἕνα ἀπ' αὐτὰ εἶναι τὸ στοιχάτημα τῶν ταξιδιῶν Γῆς — Σελήνης. Τὸ ἀντίτιμο τῶν διατεθέντων εἰσιτηρίων θὰ ἐπιστρέφεται στοὺς δικαιούχους, εἴτε ἀπὸ τὴν Γενικὴν Διεύθυνσιν τῆς Ἑταιρίας, στὴν Οὐάσιγκτον, εἴτε ἀπὸ τὰ τοπικὰ πρακτορεῖα της».

Ἔτσι, βρῆκε ἐπιτέλους τὴν ἡσυχία του ὁ Χάρρυ Στίνγκστοκ. Ἀλλά, ἔπειτα ἀπὸ μιὰ ὥρα, ἡ φοβερὴ εἴδησι εἶχε μεταδοθῆ ἀπὸ στόμα σὲ στόμα καὶ εἶχε ἀναστατώσει ὁλόκληρη τὴν περιφέρεια τοῦ Λὸς Ἄλαμος. Ἡ λέξις ποὺ εἶχε γίνει συνώνυμο τοῦ τρόμου καὶ τοῦ θανάτου, σ' ὅλη τὴν ὑφήλιο, πάγωνε τὸ αἷμα στὶς φλέβες αὐτῶν ποὺ τὴν ἄκουγανε ἢ τὴν προφέρανε: «σιρικίασις»!

Ὅλοι γύριζαν βιαστικὰ στὰ σπίτια τους, γιὰ νὰ ἀπολυμανθοῦν πάρουν βιταμίνες, νὰ ἐγκαταστήσουν καὶ ἄλλους μικροβιοκτόνους ἀντιβιωτικὰ ποὺ εἶχαν πάρει ὅλα τὰ μέτρα.

Μολονότι οἱ Ἡνωμ. Πολιτεῖες εἶχαν μείνει ὡς τότε ἄθικτες ἀπὸ τὴν ἐπιδημία, οἱ κάτοικοί τους ζοῦσαν ἀπὸ πολλὲς ἡμέρες μέσα στὶς ἐφημερίδες καὶ στὸ ραδιόφωνο τὴν τραγωδία τῆς Εὐρώπης, τῆς Ἀφρικῆς καὶ τῆς Ἀσίας.

Ὁ Σὺντ Ρούφους, ἕνας νέος μηχανικός, 24 χρονῶν, φίλος καὶ συνάδελφος τοῦ Χάρρυ, ἔμαθε ἀπὸ κάποιον τεχνικὸ τῆς Βάσεως, ποὺ ἐρχόταν ἀπὸ τὴν πόλι, ὅτι ἡ ἀνακοίνωσι ποὺ εἶχε τοιχοκολλήσει ὁ προϊστάμενός του, εἶχε ἀναστατώσει τὸν κόσμο. Ἔτρεξε ἀμέσως νὰ τὸν εἰδοποιήση.

—Ἔχω τὴν ἰδέα πὼς θὰ κάνατε καλὰ νὰ τὴν ἀνακαλέσετε, Χάρρυ, τοῦ εἶπε. Ἂν τὸ μάθη ὁ Διεύθυνσις, εἶμαι σίγουρος πὼς θὰ σᾶς πάρουν ἀμέσως στὸ τηλέφωνο καὶ θὰ σᾶς ψάλουν τὸν ἐξάψαλμο!

—Τόσο τὸ χειρότερο. Θὰ τοὺς πῶ πὼς μὲ εἶχαν πνίξει οἱ πελάτες καὶ δὲν ἤξερα πιὰ πῶς νά...

Τὸν διέκοψε ἕνα ἐαφνικὸ κουδούνισμα τοῦ τηλεφώνου. Ὁ Ρούφους ἔκαμε μιὰ γκριμάτσα.

—Τί σᾶς ἔλεγα; Νά την, ἡ κατσίδα!

Ὁ Χάρρυ ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους του καὶ πῆρε τὸ ἀκουστικό. Ἡ φωνὴ τοῦ τηλεφωνητοῦ τῆς Βάσεως τὸν πληροφόρησε:

—Σὲ τριάντα δευτερόλεπτα, θὰ μεταδοθῆ ἀπὸ τὸν πομπὸ τοῦ Κλήβελαντ ἕνα εἰδικὸ ἀνακοινωθέν. Θέλετε νὰ σᾶς συνδέσω;

—Μὰ βέβαια! Εὐχαριστῶ πολύ, Φρὸντ. Ἀνοίγω τὸν δέκτη μου.

Ὁ Σὺντ Ρούφους ἀναστέναξε βασε ἕνα μικρὸ ἄσπρο μοχλό, κι' ὀθόνες τηλεοράσεως. Ἔπειτα ἀπὸ κε στὴν μεγαλύτερη ἀπ' αὐτὲς ἡ εἰκόνα τοῦ ἐκφωνητοῦ τοῦ σταθμοῦ τοῦ Κλήβελαντ. Ὁ Χάρρυ ἔσβησε τὴν ἄλλη, τὴν μικρότερη.

Ἔπειτα ἀπὸ τὴ συνηθισμένη ἀρχικὴ ἀναγγελία κάθε ἐκπομπῆς, ὁ ἐκφωνητὴς ἐξήγησε ὅτι ὁ καθηγητὴς Μπράουν - Κόλστερ, πρόεδρος τοῦ Ἐθνικοῦ Βιολογικοῦ Ἰνστιτούτου, θὰ διάβαζε μιὰ ἀνακοίνωσι, προοριζομένη γιὰ ὅλες τὶς ἐπίσημες ὑπηρεσίες τῆς Χώρας.

Ἦταν ἄλλωστε περιττὸς αὐτὸς ὁ πρόλογος, γιατὶ οἱ ἐκπομπὲς τοῦ Κλήβελαντ δὲν μποροῦσαν νὰ συλληφθοῦν, παρὰ μόνο μὲ εἰδικοὺς δέκτες, ποὺ ἡ ναισιμοποίησίς τους ἦταν αὐστηρὰ περιωρισμένη στὶς κρατικὲς ὑπηρεσίες καὶ στὶς ὀργανώσεις ἐπιστήμου χαρακτήρος.

Ὁ καθηγητὴς Μπράουν - Κόλντερ ἔκαμε τὴν ἐμφάνισί του στὴν ὀθόνη. Ἦταν ἕνας γεροντάκος, μὲ ἀδύνατο πρόσωπο, μυτερὴ μύτη, μάτια μικρὰ καὶ μαλλιὰ χτενισμένα χωρίστρα μὲ πολλὴ ἐπιμέλεια. Φοροῦσε ματογυάλια μὲ χρυσὸ σκελετό. Ἕνα ἐλαφρὸ τίκ συσποῦσε κάθε τόσο τὴ γωνιὰ τῶν χειλιῶν του, σὰν χαμόγελο. Μά, στὴν πραγματικότητα, δὲν χαμογελοῦσε καθόλου. Ἀντίθετα, ἡ φωνή του ἦταν πολὺ σοβαρή, καθὼς ἄρχισε νὰ διαβάζη τὸ κείμενό του:

«Ὡς γνωστόν, μιὰ ἐπίσημη ἀνακοίνωσις ἐπληροφόρησε σήμερα τὸ πρωὶ ὅλες τὶς ἀρχὲς τοῦ τόπου ὅτι ἡ «σιρικίασις» ἔκαμε τὴν πρώτη της ἐμφάνισι στὸ ἔδαφός μας ἀπὸ τὸ χθεσινὸ βράδυ. Ὁ πρόεδρος μᾶς ζήτησε νὰ κάνωμε μιὰ σύντομη δήλωσι ἐπὶ τοῦ προκειμένου. Θὰ εἶμαι λοιπὸν ὁλιγόλογος.

» Παρακολουθήσαμε ὅλοι ἀπὸ μακρυὰ τὴν θραῦσι ποὺ ἔκανε ἡ ἐπιδημία στὸ ἐξωτερικό. Δὲν μποροῦμε συνεπῶς νὰ τρέφωμε αὐταπάτες γιὰ τὴν τύχη ποὺ μᾶς περιμένει. Ἐδῶ καὶ τριάντα ὧρες, ἡ πατροπαράδοτη φίλη μας, ἡ Μεγάλη Βρετανία, ὑφίσταται κι' αὐτὴ τὶς συνέπειες τῆς φοβερῆς ἀρρώστιας. Παρ' ὅλες δὲ τὶς ἐλπίδες μας νὰ ἀποφύγωμε τὴν συμφορά, ξέρομε τώρα πιὰ ὅτι θὰ συμμεριστοῦμε κι' ἐμεῖς τὴν παγκόσμιο αὐτὴ δοκιμασία.

»Βρίσκομαι ὡστόσο στὴν εὐχάριστη θέσι νὰ σᾶς ἀναγγείλω, μὲ βαθύτατη ἀνακούφισι, ὅτι ἔγινε ἕνα μεγάλο βῆμα πρὸς τὴν σωτηρία τῆς ἀνθρωπότητος: Τὸ μικρόβιο, τῆς ἀσθενείας ἀπομονώθηκε ἀπὸ ἕνα νέο Γάλλο ἐπιστήμονα, τὸν καθηγητὴ Ἐμὶλ Βαγκό, τοῦ Ἰνστιτούτου Βιοχημικῶν Ἐρευνῶν τῶν Παρισίων. Ἡ σπουδαιοτάτη αὐτὴ ἀνακάλυψις θὰ μᾶς ἐπιτρέψη νὰ δράσωμε ἀποτελεσματικὰ ἐναντίον τῆς ἐπιδημίας.

»Ὡστόσο — καὶ αὐτὸ ἀπευθύνεται κυρίως στοὺς συναδέλφους μου ποὺ μὲ ἀκοῦνε — ἡ λαμπρὰ ἐπιτυχία τοῦ καθηγητοῦ Βαγκὸ μᾶς δημιουργεῖ ἕνα ἄλλο αἴνιγμα: Τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ μικροβίου «σίριξ», ὅπως τὸ ὠνόμασε ὁ διακεκριμένος Γάλλος ἐπιστήμων, εἶναι τελείως διαφορετικὰ ἀπὸ ὅλων τῶν ἐπιγείων μικροοργανισμῶν. Θεωρῶ περιττὸ νὰ ἐπιμείνω στὸ τεράστιο πρόβλημα ποὺ γεννᾶται ἀπ' αὐτὴ τὴ διαπίστωσι...».

Ὁ γέρος καθηγητὴς σταμάτησε λίγο, διώρθωσε τὰ ματογυάλια του, ἄλλαξε χειρόγραφο καὶ συνέχισε ἔπειτα τὸ διάβασμα:

«Οἱ πληροφορίες ποὺ ἐλάβαμε ὡς τώρα ἀπὸ ὁλόκληρο τὸν κόσμο, ὁδηγοῦν σ' ἕνα παράξενο συμπέρασμα, τὸ ὁποῖο θεωροῦμε ὑποχρέωσί μας νὰ σᾶς ἀνακοινώσωμε, ἔπειτα ἀπὸ τὸν σχετικὸ ἐμπεριστατωμένο ἔλεγχο. Φαίνεται προφανὲς ὅτι ἡ ἐξάπλωσις τῆς ἐπιδημίας ἔγινε κατὰ τέτοιον τρόπο, ὥστε νὰ μὴ μπορῆ νὰ ἐξηγηθῆ μόνο μὲ τὴ φυσικὴ μετάδοσι τῆς μολύνσεως. Πραγματι, ἔχουμε κάθε λόγο νὰ πιστεύουμε ὅτι σκορπίστηκε διὰ μιᾶς τὸ μικρόβιο σὲ ὁλόκληρη τὴ Γῆ, εἴτε τυχαίως εἴτε ἐκ προθέσεως.

»Ἔτσι, οἱ διασημότεροι ἐπιστήμονες τοῦ πλανήτου μας ἀπασχολοῦνται τώρα μὲ δυὸ βασικὰ προβλήματα: Πῶς μπορεῖ νὰ νικηθῆ

ΜΕΤΑ ΤΟΝ ΘΡΙΑΜΒΟ ΤΗΣ ΤΑΙΝΙΑΣ ΤΟΥΣ

Ἡ Κλαούντια Καρντινάλε καὶ ὁ Ζὰν Σορέλ, ἐνῶ βγαίνουν ἀπὸ τὸν κινηματογράφο, στὸν ὁποῖο προεβλήθη τὸ φίλμ «Τὰ μακρυνὰ ἀστέρια τῆς Ἄρκτου». Ὁ σκηνοθέτης τοῦ φίλμ Λουκίνο Βισκόντι κέρδισε μὲ τὸ ἔργο του αὐτό, ποὺ οἱ κριτικοὶ ἐκρίναν κατώτερο τῶν προηγουμένων δημιουργιῶν του, τὸ Μέγα Βραβεῖο τοῦ Φεστιβὰλ Βενετίας, τὸν «Χρυσὸ Λέοντα». Ἡ Κλαούντια δὲν πῆρε βραβεῖο, ἄκουσε ὅμως πολλοὺς ἐπαίνους τόσο γιὰ τὴν ὁμορφιά της, ὅσο καὶ γιὰ τὸ ταλέντο της.

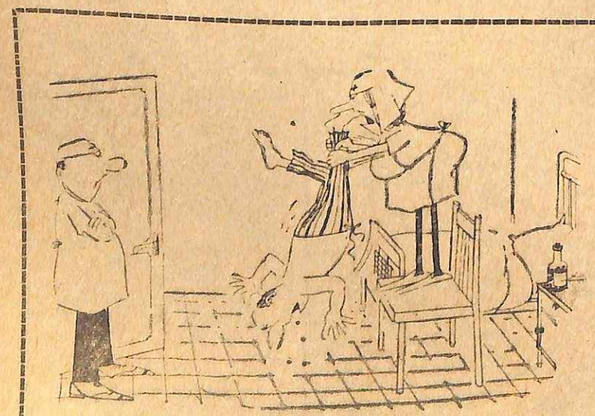

— Τοὔδωσα κατὰ λάθος δυὸ χάπια παρασπάνω!...

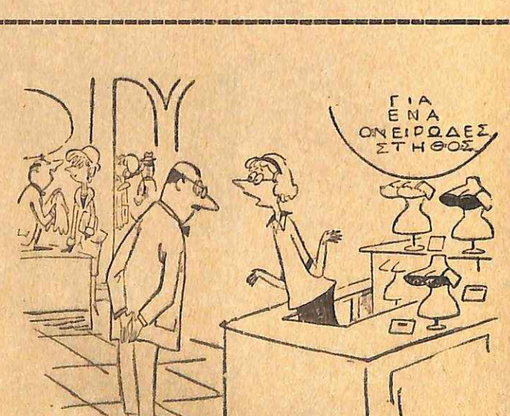

— Νομίζω πὼς εἶναι καλύτερο καὶ γιὰ μένα καὶ γιὰ τὸ κατάστημα νὰ μὲ βάλετε σὲ ἄλλο τμῆμα!...

τὸ μυστηριῶδες μικρόβιο; Καὶ μὲ ποιόν τρόπο ἔφθασε στὴ Γῆ;

»Πάντως, οἱ ἐργασίες συνεχίζονται ἀδιάκοπα καὶ ἐντατικά, εἶναι δὲ πιθανώτατον ὅτι ἡ κατάστασις θὰ ἀλλάξη ριζικὰ πρὸς τὸ καλύτερο, σὲ σύντομο χρονικὸ διάστημα. Ἐξορκίζομε ὅλους τοὺς συναδέλφους μας, καθὼς καὶ τοὺς ἐκπροσώπους τῶν ἀρχῶν, νὰ δώσουν στὸν πληθυσμὸ τὸ παράδειγμα τοῦ θάρρους, τῆς ψυχραιμίας, τῆς ἀφοσιώσεως καὶ τῆς αὐταπαρνήσεως».

Ὁ ἐκφωνητὴς τοῦ Κλήβελαντ ξαναπαρουσιάστηκε στὴν ὀθόνη, γιὰ νὰ κλείση τὴν ἐκπομπή.

Ὁ Χάρρυ Στίνγκστοκ κι' ὁ Σὺντ Ρούφους κυττάχτηκαν κατάπληκτοι.

—Τί ἱστορία κι' αὐτή!... φώναξε ὁ δεύτερος. Καταλαβαίνετε τί εἶπε ὁ καθηγητής;...

—Ὁμολογῶ πὼς τάχω χάσει! ἀπάντησε ὁ Χάρρυ μὲ ὑπόκωφη φωνή. Ἕνα μικρόβιο ξένο πρὸς τὸν πλανήτη μας... ποὺ σκορπίστηκε ἐκ προθέσεως ἢ τυχαίως σ' ὁλόκληρη τὴ Γῆ!... Πῶς μπορεῖ νὰ ἔγινε ἕνα τέτοιο πρᾶγμα;...

Σώπασε ξαφνικά, ζάρωσε τὰ φρύδια του κι' ἔμεινε συλλογισμένος γιὰ λίγο.

—Σύντ!... εἶπε ὕστερα. Μήπως αὐτὴ ἡ ἱστορία ἔχει καμμιὰ σχέσι μὲ τὴν ἐξαφάνισι τοῦ «Λουναρζέτ» μας;... Μήπως τὸ περίεργο φαινόμενο τῆς ἀπορροφήσεως τῶν κυμάτων τοῦ ραντὰρ ὀφείλετο σὲ κάποιο διαστημόπλοιο, κατασκευασμένο ἀπὸ μιὰ ἐγκληματικὴ σπείρα;...

—Μὰ βέβαια! φώναξε ὁ Σύντ. Βάζω στοίχημα πὼς αὐτὴ εἶναι ἡ ἐξήγησι τοῦ μυστηρίου! Πρέπει νὰ ἐπικοινωνήσουμε ἀμέσως μὲ τὴν Ὑπηρεσία Ἀσφαλείας τοῦ Διαστήματος!

—Σωστά! συμφώνησε ὁ Χάρρυ. Θὰ ζητήσω νὰ μὲ συνδέσουν μὲ τὸ ὅρος Παλόμαρ.

Πάτησε ἕνα κουμπὶ γιὰ νὰ καλέση τὸν τηλεφωνητὴ τῆς Βάσεως.

—Σᾶς παρακαλῶ, Φρόντ, τοῦ εἶπε, φροντίστε νὰ μοῦ δώσετε ἐπειγόντως τὴν Ὑπηρεσία Ἀσφαλείας τοῦ Διαστήματος, στὴ γραμμὴ προτεραιότητος τοῦ ὄρους Παλόμαρ.

—Μάλιστα, κύριε διευθυντά.

Πέρασαν μερικὰ δευτερόλεπτα. Ὁ Χάρρυ εἶχε ἀνοίξει τὴν τηλεόρασι. Ἕνα πρόσωπο παρουσιάστηκε στὴ μικρὴ ὀθόνη τῆς συσκευῆς.

—Ἐδῶ Τζαίημς Μούρραιη, προϊστάμενος τῆς Ὑπηρεσίας Ἀσφαλείας, δήλωσε. Σᾶς ἀκούω, κύριε Στίνγκστοκ.

—Παρακολουθήσατε τὴν ἀνακοίνωσι τοῦ καθηγητοῦ Μπράουν Κόλστερ, κ. Μούρραιη;

—Ναί, βέβαια.

—Δὲν σᾶς θυμίζει τίποτε αὐτὴ ἡ ἱστορία τοῦ διασκορπισμοῦ τῶν μικροβίων;

—Φίλε μου, ἐξηγηθῆτε καθαρὰ καὶ χωρὶς περιστροφές! Ἔνα τόσα πράγματα στὸ κεφάλι μου αὐτὴ τὴ στιγμή!...

—Ἔννοώ τὴν ἐξαφάνισι τοῦ «Λουναρτζέτ» μας!

Καὶ μὲ μερικὲς λακωνικὲς φράσεις, ὁ νέος μηχανικὸς ἐξέθεσε στὸν διευθυντὴ τῆς Ὑπηρεσίας Ἀσφαλείας τὴ σχέσι ποὺ μποροῦσε νὰ ὑπάρχη μεταξὺ τῆς ὑποθέσεως ποὺ διετύπωσε ὁ καθηγητὴς Μπράουν - Κόλντερ, καὶ τῆς ἀνεξήγητης ἐξαφανίσεως τοῦ διαστημοπλοίου ἐπισκεψῶν.

Ὁ Τζαίημς Μούρραιη συμφώνησε ἀμέσως τὶς ὑποψίες του.

—Συμφωνῶ ἀπόλυτα μαζί σας, Στίνγκστοκ, τοῦ εἶπε ζωηρά. Σᾶς εὐχαριστῶ ποὺ μὲ καλέσατε! Θὰ ἐπικοινωνήσω μὲ τὸ ὑπουργεῖο καὶ θὰ δώσω τὸ σῆμα τοῦ συναγερμοῦ.

Ἡ συνδιάλεξι τελείωσε.

Ὁ Χάρρυ καὶ ὁ Σὺντ ἐξακολούθησαν νὰ συζητοῦν μεταξύ τους τὰ γεγονότα.

Κάποια στιγμή, ὁ δεύτερος βρῆκε λόγο γιὰ τὴν εἰδησι τῆς ἐξαφανίσεως τῆς ἐπιδρομῆς στὴν Ἀγγλία.

—Διάβολε! φώναξε ὁ Χάρρυ. Ἀναστατώθηκα τόσο ἀπ' αὐτὴ τὴν ἱστορία τῆς ἐπιθέσεως ἀπὸ τὸ Ἄπειρο, ὥστε δὲν σκέφτηκα κἂν πὼς κινδυνεύει τώρα κι' ὁ ἀδελφός μου. Πρέπει νὰ προσπαθήσω ἀμέσως νὰ ἐπικοινωνήσω μαζί του.

Πάτησε πάλι τὸ κουμπὶ καὶ εἶπε στὸν τηλεφωνητὴ τῆς Βάσεως:

—Φρόντ, ἔχετε τὰ στοιχεῖα τοῦ ἀδελφοῦ μου Ἔντμουντ, στὸ Λονδῖνο;

—Μάλιστα, κύριε διευθυντά.

—Μπορεῖτε νὰ μὲ συνδέσετε μαζί του;

—Λυποῦμαι, κύριε διευθυντά. Ἐξηγήθηκε ὅμως ὅτι ἔχει ἀπαγορευθῆ ἡ ἐπικοινωνία μὲ τὸ Λονδῖνο.

—Ἄ, ναί!... μουρμούρισε ὁ Χάρρυ.

—Μπορεῖ νὰ σᾶς συνδέσῃ τὸ Κυβερνητικὸν Κέντρον, χρειάζεται ὅμως νὰ ἔχη τὴν ἔγκρισι τοῦ προϊσταμένου τοῦ Θέλετε νὰ τὴ ζητήσω;

—Ὄχι. Ὄχι. Θὰ φροντίσω ὁ ἴδιος γι' αὐτό, τ' ἀπόγευμα. Εὐχαριστῶ, Φρόντ.

★

Τὰ περιπολικὰ τῆς Ἀσφαλείας Διαστήματος εἶχαν ἀρχίσει κι' αὐτὰ νὰ ἀπογειώνωνται ἀπὸ τὸ ὄρος Παλόμαρ.

Κάθε τρία λεπτά, ἄναβε ἕνα κόκκινο φῶς στὴ μετάλλινη βάσι ἑνὸς ἀπὸ τοὺς ἑξῆντα καταπέλτες ἀπογειώσεως. Καί, ἔπειτα ἀπὸ μισὸ λεπτό, ἔσκιζε τὸν ἀέρα τὸ σφύριγμα τῶν πυραύλων ἑνὸς περιπολικοῦ.

Δυὸ χιλιάδες «Στρατοκόμετ Χ. 7» θὰ ξεκινοῦσαν σὰν βέλη πρὸς τὸ Διάστημα, τὸ ἕνα μετὰ τὸ ἄλλο, μὲ θαυμαστὴ πειθαρχία, γιὰ νὰ αὐλακώσουν τὸν ἀπέραντο ἀστρικὸ χῶρο, ἀναζητῶντας ἕνα μυστηριῶδες διαστημόπλοιο.

Εἰδικὰ κατεσκευασμένα γιὰ ἀποστολὲς ἐπιβλέψεως, τὰ θαυμάσια αὐτὰ πυραυλοκίνητα ἀεροπλάνα μποροῦσαν νὰ ἀναπτύξουν ταχύτητα ἀληθινὰ ἀπεριόριστη. Εἶχαν πλήρωμα ἀπὸ δώδεκα ἄνδρες καὶ ἦταν ἐφοδιασμένα μὲ διάφορες μυστικὲς ἐφευρέσεις τῶν Ἀμερικανῶν τεχνικῶν — προπάντων δὲ μὲ τὴν «Ἀκτινοβολίδα», μιὰ συσκευὴ γιὰ τὴν ἐξερεύνησι τοῦ Ἀπείρου μὲ διάφορα εἴδη κυμάτων.

★

Στὴ Μεγάλη Βρεταννία, τόσο στὶς πόλεις ὅσο καὶ στὴν ὕπαιθρο, ἡ ἐπιδημία προχωροῦσε μὲ ἀστραπιαῖο ρυθμό. Παρ' ὅλα τὰ προφυλακτικὰ μέτρα ποὺ εἶχαν πάρει οἱ ὑγειονομικὲς ἀρχὲς πολὺ πρὶν ἐμφανισθῆ ἡ ἀρρώστια στὶς Βρεταννικὲς νήσους, τὸ μικρόβιο ἔκανε ραγδαῖες προόδους, λὲς καὶ εἶχε βαλθῆ νὰ κερδίση τὸ χαμένο καιρό.

Οἱ νεκροὶ ἔφταναν κιόλας σὲ πολλὲς χιλιάδες. Κι' ὅμως ὁ πληθυσμὸς τῆς χώρας δὲν εἶχε πανικοβληθῆ. Οἱ Ἄγγλοι διατηροῦσαν τὴν παροιμιώδη ψυχραιμία καὶ τὸ ἤρεμο θάρρος τους.

Ὅπως καὶ τόσες ἄλλες φορὲς στὴν ἱστορία τους, ἔσφιγγαν τὰ δόντια τους καὶ πάλευαν σιωπηλοί, κρύβοντας τὰ δάκρυα καὶ τὴν ἀπελπισία τους, ἀκόμη καὶ στὶς ἐφιαλτικὲς αὐτὲς ὧρες.

Στὸ Λονδῖνο, τὸ θέαμα ἦταν ἐντυπωσιακό. Μιὰ κιτρινωπὴ ὁμίχλη σκέπαζε τοὺς ἤρεμους, πένθιμους δρόμους. Τὰ στρατιωτικὰ ὀχήματα προχωροῦσαν μὲ βῆμα σημειωτό, ἀκολουθῶντας συνήθως δυὸ στρατιῶτες ποὺ πήγαιναν μπροστά, πεζῆ, ἐφωδιασμένοι μὲ ἰσχυρὰ ἠλεκτρικὰ φανάρια.

Κάθε μισὴ ὥρα, τὰ καμιόνια τῆς Μικροβιολογικῆς Ὑπηρεσίας, διέσχιζαν ἀργὰ τοὺς δρόμους καὶ σταματοῦσαν ἔξω ἀπὸ κάθε σπίτι ποὺ εἶχε στὸ κατώφλι του μιὰ «λάμπα θυέλλης» — σημεῖο ὅτι ὑπῆρχε ἐκεῖ ἕνας ἄρρωστος ἢ ἕνας νεκρός. Οἱ εἰδικοί, μὲ τὶς προστατευτικὲς στολές, μπαίνανε τότε στὸ σπίτι καί, ἂν ἐπρόκειτο γιὰ ἄρρωστο, τὸν μεταφέρανε σ' ἕνα Ὑγειονομικὸ Κέντρο. Ποτὲ μένου γιὰ νεκρό, τὸν περνοῦσαν μὲ «μπόντυγκλάζ» καὶ τὸν ἄφηναν ἀπ' ἔξω στὸ πεζοδρόμιο, ἀπ' ὅπου τὸν παραλάβαιναν ἀργότερα ἄλλα συνεργεῖα.

Ἡ μέθοδος «μπόντυγκλάζ» φαινόταν σκληρὴ καὶ βάρβαρη. Ὡστόσο, δὲν εἶχε προκαλέσει καμμιὰ διαμαρτυρία, γιατὶ ὅλοι ἀναγνώριζαν πὼς ἀποτελοῦσε τὴ μοναδικὴ λύσι, σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι. Πραγματικά, ἦταν τελείως ἀδύνατο νὰ κηδευθοῦν τόσοι νεκροί. Ἔτσι, οἱ στρατιῶτες μὲ τὶς ὁλόσωμες στολές καὶ τὶς κουκούλες, ἐφωδιασμένοι μ' ἕνα εἰδικὸ ψεκαστῆρα, ἐκτοξεύανε πάνω στὸ πτῶμα μιὰ διάλυσι, ποὺ σχημάτιζε γύρω του ἕνα στρῶμα ἐλαστικὸ καὶ διαφανές. Μέσα σ' αὐτὴ τὴν ἑρμητικὰ κλειστὴ ἀπὸ παντοῦ σαρκοφάγο, τὸ νεκρὸ σῶμα δὲν πάθαινε ἀποσύνθεσι, ὡς ὅτου τὸ ρίξουν στὸν ἀποτεφρωτικὸ κλίβανο, οὔτε καὶ ὑπῆρχε κίνδυνος νὰ μεταδώση τὸ μικρόβιο.

Τί ἐφιαλτικὸ ὅμως θέαμα! Τὰ καμιόνια ποὺ προχωροῦσαν ἀδόρυβα μέσα στὴν πηχτὴ ὁμίχλη, οἱ ἄνθρωποι μὲ τὰ ἠλεκτρικὰ φανάρια, οἱ μακάβριες λάμπες στὰ κατώφλια τῶν σπιτιῶν, τὰ φαντάσματα μὲ τὶς κουκούλες καὶ μὲ τοὺς ψεκαστῆρες στὴν πλάτη! Κι' ἐκεῖνα τὰ «πλαστικοποιημένα» πτώματα, ποὺ περίμεναν ὧρες ὁλόκληρες στὰ πεζοδρόμια, νάσθη ἡ σειρά τους γιὰ τὴ μεταφορὰ καὶ τὴν ἀποτέφρωσί τους...

Στὸ νότιο τομέα, στὸ Μόλ - Σίτυ, δὲν εἶχε σημειωθῆ ἀκόμα κανένα κρούσμα τῆς ἀρρώστιας. Γιὰ κάποιον ἀνεξακρίβωτο λόγο, ἡ μόλυνσις δὲν εἶχε φτάσει ὡς ἐκεῖ.

Βέβαια ὁ Ἔντμουντ Στίνγκστοκ ἔκανε ὅ,τι μποροῦσε γιὰ νὰ προφυλάξη τὴν οἰκογένειά του καὶ τοὺς γείτονες. Μὲ τὴ βοήθεια τῆς τοπικῆς ἀστυνομίας, εἶχε ἤδη ραντίσει τρεῖς φορὲς ὅλους τοὺς κήπους, τὰ σπίτια καὶ τοὺς γύρω δρόμους μὲ πυκνὴ διάλυσι ἀλάτων ἀμμωνίου, ποὺ τὴν ἑτοίμαζε ὁ ἴδιος. Ἐπιπλέον, εἶχε μοιράσει στοὺς κατοίκους τοῦ Μόλ - Σίτυ ἕνα ἀντιμικροβιακὸ ὄρρὸ δικῆς του κατασκευῆς καὶ τοὺς εἶχε συστήσει νὰ μένουν στὸ σπίτι τους, πίνοντας διαρκῶς ζεστό.

Ὅλ' αὐτὰ ἦταν μέσα μᾶλλον ἐμπειρικά, καὶ δὲν ἄρκοῦσαν γιὰ νὰ ἐξηγήσουν τὴν προσωρινὴ ἀνοσία τῶν κατοίκων τοῦ μικροῦ συνοικισμοῦ μὲ τὰ σφαιρικὰ σπίτια. Δείχνανε ὅμως πὼς ὁ Στίνγκστοκ ἦταν γιατρὸς ὡς τὸ βάθος τῆς ψυχῆς του, ἀφωσιωμένος ὁλοκληρωτικὰ στὴν ἱερὴ ἀποστολή του.

Μὰ καὶ στὴν κλινική, ὁ Στίνγκστοκ ἐργαζόταν συνεχῶς, καὶ τὴ νύχτα περνοῦσε πολλὲς ὧρες στὸ ἰδιαίτερο ἐργαστήριό του.

Ἀφοῦ ὑπέβαλε μιὰ αἴτησι στὸ Ὑπουργεῖο Ἐσωτερικῶν, γιὰ νὰ τοῦ ἐπιτραπῆ νὰ τηλεφωνήση στὸν ἀδελφό του Χάρρυ, στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες, περίμενε ἀπὸ λεπτὸ σὲ λεπτὸ μιὰ ὑπερατλαντικὴ κλῆσι. Ἡ ἐπέκτασι τῆς ἐπιδημίας στὸ ἀμερικανικὸ ἔδαφος τὸν ἀνησυχοῦσε σοβαρά, καὶ βιαζόταν ν' ἀκούση στὸ τηλέφωνο τὴ φωνὴ τοῦ ἀδελφοῦ του...

★

Τὸν ἴδιο καιρό, ὁ Χάρρυ, στὸ γραφεῖο του, στὸ Λὸς Ἀλάμος, δοκίμαζε ἄλλη τόση ἀγωνία καὶ ἀνυπομονησία. Εἶχε ζητήσει κι' αὐτὸς τὴν ἄδεια νὰ ἐπικοινωνήση μὲ τὸν ἀδελφό του καὶ περίμενε τὴν ἔγκρισι στὸ διαστημα τῆς νύχτας. Ὅταν κουδούνισε τὸ τηλέφωνό του, ὥρμησε καὶ ἅρπαξε τὸ ἀκουστικό.

—Ἀκούω! εἶπε πατῶντας τὸ κουμπὶ τῆς συνδέσεως.

—Σᾶς ζητοῦν ἀπὸ τὸ Λουνατάουν, κύριε διευθυντά, τοῦ ἀνήγγειλε ὁ τηλεφωνητής.

«Νὰ πάρη ὁ διάβολος!» εἶπε μὲ τὸ νοῦ του ὁ μηχανικός. Ἤμουν βέβαιος πὼς θ' ἄκουγα τὴ φωνὴ τοῦ Ἔντμουντ ἢ τῆς Τζούντιθ!».

Ἀπὸ τὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ σύρματος ἀκουγόταν ἕνας ἐλαφρὸ βουητό. Ἡ Βάσις εἶχε συνδεθῆ μὲ τὸ Λουνατάουν, τὴν πρωτεύουσα τῆς ἀποικίας τῆς Σελήνης.

—Ἀλλό! Ἐσεῖς, Στίνγκστοκ; ρώτησε μιὰ φωνή.

—Ὁ ἴδιος! Τί συμβαίνει, Στοέ-τον;

—Μιὰ ἀσχημη εἴδησι! ἀνήγγειλε ὁ νέος τεχνικός, ποὺ βρισκόταν 380 χιλιάδες χιλιόμετρα μακρυὰ ἀπὸ τὴ Γῆ. Σημειώθηκαν τρία κρούσματα «σιρικάσεως» στὸ τετράγωνο Β—21 τοῦ Λουνατάουν!

—Πῶς! Στὸ Λουνατάουν;...

—Ναί. Ὁ γιατρὸς Χούμς εἶναι κατηγορηματικὸς στὴ διάγνωσί του. Τί πρέπει νὰ κάνουμε τώρα;

—Θὰ εἰδοποιήσω ἀμέσως τὴν Προεδρία. Θὰ σᾶς καλέσουν ἀπευθείας ἀπὸ τὴν Οὐάσιγκτον, γιὰ νὰ σᾶς δώσουν ὁδηγίες!

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

Τὸ σταυρολεξό μας

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 1077

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1 Εὐπρόσδεκτος σ' ἕνα κατάστημα. — Ὄνομα βασιλισσῶν τῆς Ἀγγλίας καὶ τῆς.... ὀδόντης.

2 Πόλις τῆς Τουρκίας, πρωτεύουσα ὁμωνύμου βιλαετίου τῆς Κιλικίας. — Προσωνυμία τοῦ Ἰησοῦ.

3 Εἶναι ὁ ἱδρυτὴς τοῦ ὁθωμανικοῦ κράτους.—Ἀνόθευτα, ἀμιγῆ.—Περίφημο ἔπος τοῦ Ὁμήρου.

4 Τὰ πρόσωπα αὐτὰ ζοῦν μιὰ ζωὴ κάθε ἄλλο παρὰ ὑποδειγματική. — Νηματουργικὸ ὄργανο, ποὺ θυμίζει σαλατικό.— Ἐναντιωματικὸς σύνδεσμος.

5 Χλόη.— Κάτι ποὺ μεταβάλλει συχνὰ ἡ Σελήνη.— Σύζυγος τοῦ Ἀβραάμ.

6 Πρηγοῦνται Βασιλέων.— Ρῆμα ποὺ ἀφήνει ἕνα μαθητὴ στὴν ἴδια τάξι. — Ἡ καρδιὰ μιᾶς πόλεως.—Γαλλικὸ μέτρον ἐπιφανείας.

7 Πολύτιμος λίθος πρασίνου χρώματος.—Πρόδεσις πρὸ φωνήεντος.— Τὴν γεννᾶ ἡ μονοτονία.

8 Ἀφιέρωμα.—Διηγοῦμαι.

9 Ἕνα ἀπὸ τὰ ὁστὰ τοῦ χεριοῦ. —Τὸ ἄκρον αὐτοῦ σημαίνει ἀποκορύφωμα. — Γιὰ τοὺς πιοκορύφωμα. — Γιὰ τοὺς πιστοὺς μιᾶς θρησκείας εἶναι καὶ τὸ ἀναμισθήτητο.

10 Ἔχει μικρὸ πλάτος. — Στὴν Ἑλλάδα Ἔχει γίνει ἀφορμὴ πολλῶν φόνων.

11 Παρὰ τὴν θέλησί του. —Ἀγγλικὰ σημαίνει ἐντός.—Ἐν...: ἀρχαῖο εἰρήνημα, ποὺ σημαίνει «μέσα σὲ ἐλάχιστο χρόνο».

12 Τελικὸς σύνδεσμος.— Ἀναστολίτικο ἐπιφώνημα.—Βαρὺ φορτηγὸ πλοῖο τῶν ἀρχαίων. — Ἀρίθμος μὲ γράμματα.

13 Ἐπαναλαμβανόμενο, δηλώνει βιασύνη.— Μαλακός, ἤπιος. — Χρονικὸ διάστημα (πληθ.).

14 Ἀποτελεῖ μέρος τοῦ ματιοῦ. —Ὄνομα γοήσσης τοῦ Χόλλυγουντ. — Ὀροπέδιον τῆς Ἀσίας.

15 Ἀνατιοῦ. — Προστατεύει τὸ κεφάλι. — Βρίσκονται κοντὰ στὸ Θεό.

16 Προστατική, ποὺ ἀπαιτεῖ θάρρος.—Περίφημη Ὄπερα.

17 Ἔργον τοῦ Τολστοί. — Συνδέγται μὲ ἄγκυρες.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1 Ἀξιῶ κάτι προκαταβολικά. — Δυὸ προθέσεις, ποὺ σχηματίζουν ἐπίρρημα.

2 Ἀποτελεῖ μέρος τοῦ προσώπου.—Λέσλυ...: Γαλλίδα στάρ.

3 Τέρας τῆς μυθολογίας μας, ποὺ μὲ ἀλλαγὴ τονισμοῦ γίνεται πόλις.— Στεφανώνω. — Φαίνονται.

4 Παμπάλαιο ἀνδρικὸ ὄνομα. — Ὁλόκληρον.— Γύρω - γύρω θάλασσα.

5 Λίμνη τῆς Β. Ἀφησσυνίας. — Ὄνομα κωμικοῦ μας.— Πρόσταγμα.

6 Ἀναφορικὴ ἀντωνυμία.— Διευκολύνουν στὴν ἐπιτυχία σκοπὸ.— Παιδὶ θαῦμα τῆς ὀθόνης (ἑπών.). — Δηλώνει διαστημόπλοιο.

7 Μέρος τοῦ αὐτοκινήτου. — Χαρακτηρίζουν ἑταιρίες. — Μπιζέλι.

8 Ἀθηναῖος πολιτικὸς καὶ στρατηγὸς τοῦ 4ου π.Χ. αἰῶνος.— Ἡρωὶς ὁμωνύμου γαλλικοῦ μυθιστορήματος.

9 Ἄλλα.—Τοὺς ἔχει κάθε πλοῖο. —Λίγο πράσινο μέσα στὴ Σαχάρα.

10 Προσδιορίζει μέγεθος ἢ ἀριθμόν (πληθ.). — Μονὰς βάρους.

11 Ἐπίρρημα, ποὺ δηλώνει ὁμοιότητα.— Ζῆ καὶ κινεῖται.— Ξυραφάκι.

12 Ὑπάρχουν.— Οὐράνιο σῶμα.— Λεπτὴ συμπεριφορά.— Ὄνομα γυναστοῦ γκάγκστερ.

13 Ποιητικὴ ὀνομασία ζώου.—Καταλίτικο ἐπιφώνημα.—Βαρὺ φορτηγὸ πλοῖο τῶν ἀρχαίων. — Ἀρίθμος μὲ γράμματα.

14 Νησὶ τοῦ Αἰγαίου.— Ἀποτελεῖται ἀπὸ πολλὰ πρόσωπα. — Ἀνοσιούργημα.

15 Ὑψίφωνος μελοδραματικοῦ θιάσου.— Ποταμὸς τῆς Δ. Ἀφρικῆς.— Ἡ γυναίκα τοῦ Ἄλῆ πασᾶ.

16 Ἀκατάλληλες (καθ.). — Θεὰ τοῦ σπιτιοῦ.

17 Ἀριθμός.— Ἄθλιος, πανοῦργος.

ΝΙΚ. ΓΚΙΩΚΑΣ
(Σπερχειάς)

Ἡ λύσις τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1076 στὴ σελίδα 86

ΜΑΘΕΤΕ ΝΑ ΣΧΕΔΙΑΖΕΤΕ

νὰ σκιτσάρετε ἢ καὶ νὰ ζωγραφίζετε, μὲ σπουδὴ στὸ σπίτι σας, ὅπου καὶ ἂν μένετε, ὅπως χιλιάδες μαθηταὶ τῶν ἰδρυμάτων τῆς Σχολῆς Α.Β.C. σὲ ὅλες τὶς προηγμένες χῶρες τοῦ κόσμου. Γιὰ πληροφορίες ἐπισκεφθῆτε μας. Ἢ ἐμποδίζεσθε ἢ ἂν μένετε σ' ἐπαρχία, στείλτε μας τὴ διεύθυνσί σας γιὰ νὰ σᾶς στείλουμε αὐτὴ τὴ δημοσίευσι γιὰ νὰ λάβετε τὸ ἀναλυτικὸ τεῦχος δωρεάν, χωρὶς καμμιὰν ὑποχρέωσί σας.

Σκίτσο μαθητοῦ μας ἐκ τοῦ φυσικοῦ, ἀπὸ τὸ προαιρετικὸ μάθημα ἀνατομίας-γυμνοῦ.

ΣΧΟΛΗ Α.Β.C.

Πανεπιστημίου 10—Τηλ. 623.880

100% ΡΙΖΙΚΗ ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ

ΑΠΑΛΛΑΓΗΤΕ ἀπὸ τὶς περιττὲς τρίχες προσώπου, σώματος ΤΑΧΥΤΑΤΑ ΧΩΡΙΣ ΙΧΝΗ
Ἡ ὑπερτρίχωση θεραπεύεται τελείως. ΑΝΩΔΥΝΑ - ΥΠΕΥΘΥΝΑ
Εἴμαστε ἀσυναγώνιστοι, μοναδικοὶ στὰ Βαλκάνια.
ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ ΔΕΡΜΑ ΦΡΕΣΚΟ
ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΗΣΑΤΕ ΡΥΤΙΔΕΣ - ΛΕΚΕΔΕΣ ΠΟΡΟΥΣ - ΠΛΑΔΑΡΩΣΗ - ΤΡΙΧΟΠΤΩΣΗ
ΠΑΝΑΔΕΣ - ΑΚΜΕΣ ΜΕ PLACENTA.
ΗΡΑΚΛΕΙΤΟΥ 6 - ΚΟΛΩΝΑΚΙ
ΣΥΜΒΟΥΛΕΥΟΝΤΕΣΜΑΣ ΔΩΡΕΑΝ ΤΗΛ.612010

Μ. KASTRIOTIS

ΠΡΟΣΟΧΗ

Ἀντιρυτιδικὰ σπεσιαλιτὲ τοῦ οἴκου μας ἀπὸ βότανα καὶ κυτταρικὰ ἐκχυλίσματα. Κατέχουμε μυστικὸ ποὺ εἶναι καὶ θὰ μείνουν ἄγνωστα στοὺς ἀνταγωνιστάς μας.

ΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΓΙΑ ΝΑ ΕΧΕΤΕ ΕΝΑ *ἄψογο πρόσωπο*

Μὴ νομίζετε ὅτι εἶναι ἀπαραίτητο νὰ διαθέτετε πολὺ καιρὸ γιὰ νὰ εἶσθε πάντοτε ἄψογη. Ἡ Tokalon ἐδημιούργησε μιὰ ἁπλὴ περιποίησι ποὺ δὲν θὰ σᾶς ἀπασχολῆ παρὰ μερικὰ λεπτὰ τὴν ἡμέρα.

✻ **Τὸ πρωῒ χρησιμοποιεῖτε τὴν κρέμα ἡμέρας TOKALON ποὺ καθαρίζει τὸ πρόσωπό σας, ἐμποδίζει τὴν ἐμφάνισι μαύρων στιγμάτων καὶ κάνει τὸ πρόσωπό σας τελείως καθαρό.**

✻ **Τὸ βράδυ κάνετε ἕνα ἐλαφρὸ μασάζ μὲ τὴν θρεπτικὴ κρέμα μὲ Biocel, ἡ ὁποία ἐπιβοηθεῖ τὴν ἀναπαραγωγὴ τῶν κυττάρων, δραστηριοποιεῖ τὴν ὑποδοριακὴ κυκλοφορία καὶ ἐμποδίζει τὴν ἐμφάνισι τῶν ρυτίδων.**

Μὲ αὐτὴ τὴν ἁπλουστάτη περιποίησι θὰ ἔχετε ἐκπληκτικὰ ἀποτελέσματα. Ἀρχίστε ἀμέσως.

✻

ΚΑΙ ΓΙΑ ΤΟ ΜΑΚΙΓΙΑΖ ΣΑΣ

Ἀφοῦ χρησιμοποιήσετε τὴν κρέμα ἡμέρας TOKALON, μεταχειρισθῆτε σύμφωνα μὲ τὴν προτίμησί σας:

✻ **τὴν πούδρα Tokalon:** Εἶναι ἐξαιρετικὰ ἐλαφρὰ. Ἐπιτρέπει ἔτσι στὸ δέρμα νὰ ἀναπνέῃ.

✻ **τὴν κρέμα-πούδρα Pretty-Quick.** Ἐνῶ χρειάζονται λίγα δευτερόλεπτα γιὰ νὰ τὴν βαλέτε, κρατᾶ γιὰ ὧρες.

ΤΟ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΕΣ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΕΣ

ΤΟ ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΒΑΡΚΕΛΩΝΗΣ

Μιὰ ἀξιόλογη προβολὴ τοῦ Ἑλληνικοῦ τραγουδιοῦ

ΜΙΑ ἑβδομάδα μᾶς χωρίζει ἀκόμα ἀπὸ τὶς νέες ἀγωνίες καὶ χτυποκάρδια τῶν τραγουδιστῶν καὶ τῶν φίλων τοῦ τραγουδιοῦ μετὰ τὸ φεστιβὰλ τῆς Θεσσαλονίκης, τὸ φεστιβὰλ Βαρκελώνης, ἕνας θεσμός, μὲ διεθνὲς κῦρος, παρ' ὅτι ἀριθμεῖ ζωὴν ὀλίγων μόνον ἐτῶν, ποὺ ἀγκάλιασε μαζὶ μὲ ἄλλα εὐρωπαϊκὰ κράτη καὶ τὴν Ἑλλάδα καὶ ποὺ ἔδωσε καινούργια φτερὰ στὸ Ἑλληνικὸ τραγούδι, ἐδῶ καὶ πέντε χρόνια.

Πρέπει ὅμως νὰ ὁμολογήσῃ κανείς, ὅτι αὐτὸ εἶναι κατὰ τὸ μεγαλύτερο μέρος μιὰ προσωπικὴ ἐπιτυχία τοῦ καλλιτεχνικοῦ ἱμπρεσσαρίου Τάκη Καμπᾶ, ποὺ σὰν ἐκπρόσωπος τοῦ φεστιβάλ, ἐπέβαλε τὸν θεσμὸ ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ στοὺς ἑλληνικοὺς κύκλους, κέρδισε τὴν ἐμπιστοσύνη τους καὶ κατώρθωσε νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν παρουσίασι τοὐλάχιστον 50 νέων ἑλληνικῶν τραγουδιῶν, κάθε χρόνο.

★

Ἀφάνταστο εἶναι τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ ἱσπανικοῦ λαοῦ γιὰ τὸ φεστιβὰλ τῆς Βαρκελώνης ποὺ μεταδίδεται ἐξ ὁλοκλήρου ἀπὸ τὴν τηλεόρασι καὶ ποὺ καθιερώθη πλέον ὄχι μόνον σὰν μιὰ ἐνδιαφέρουσα καλλιτεχνικὴ ἐκδήλωσις, σὰν μιὰ σκυταλοδρομία μουσικῆς ἀναμετρήσεως, ἀλλὰ καὶ σὰν ἕνα μεγάλο κοσμικὸ γεγονός.

Θυμᾶμαι, πρὶν δυὸ χρόνια, ποὺ ἐδόθη εὐκαιρία, κατόπιν προσκλήσεως τῆς ὀργανωτικῆς ἐπιτροπῆς, νὰ ἐπισκεφθῶ τὴν Βαρκελώνη καὶ

ΝΙΚΗ ΚΑΜΠΑ

νὰ παρακολουθήσω τὸ φεστιβάλ, σὲ ὅλες του τὶς λεπτομέρειες καὶ ἔτριβα κυριολεκτικὰ τὰ μάτια μου τὶς τρεῖς ἡμέρες τοῦ προγράμματος, στὸ «Γυάλινο Θέατρο», ἕνα ἀπὸ τὰ τελειότερα τοῦ εἴδους σὲ ὅλη τὴν Εὐρώπη, ὅταν ἀντίκρυσα ἑκατοντάδες φράκα καὶ σιόκιν, μαζὶ μὲ τὶς ἀραχνοΰφαντες γυναικεῖες τουαλέττες, ποὺ συνηγωνίζοντο, ἡ μία τὴν ἄλλη σὲ γοῦστο καὶ γραμμή.

Ἀκόμα ἐκεῖ, ἡ μόνωσις τοῦ ἤχου σᾶς δίδει τὴν ἐντύπωσι ὅτι ἡ ἐκτέλεσις τῶν τραγουδιῶν χαϊδεύει τὴν ἀκοή, ἐνῶ γιὰ τὶς τέλειες τεχνικὲς ἐγκαταστάσεις θὰ μποροῦσε νὰ πῇ κανεὶς ὅτι θὰ τὶς ζήλευε καὶ τὸ Μπὶ - Μπὶ - Σὶ τοῦ Λονδίνου.

Ἡ ἐκτὸς προγράμματος ἐπίσης παρουσίασις πολλῶν διεθνοῦς φήμης ἀστεριῶν ποὺ πλαισιώνει τὸ πρόγραμμα διὰ τὸ μεγαλύτερον ἐνδιαφέρον, μοῦ εἶχε δώσει τότε τὴν εὐκαιρία νὰ ἀκούσω τὴν διάσημη Ἰταλίδα βεντέτα Μίνα μαζὶ μὲ πολλοὺς ἄλλους, διεθνοῦς φήμης τραγουδιστάς.

Ἀλλὰ κι' ἡ ψηφοφορία τοῦ κοινοῦ εἰς τὸ φουαγιὲ τοῦ θεάτρου, μὲ τὰ ἀποκόμματα τῶν εἰσιτηρίων, μὲ πόση εὐγένεια καὶ πόσο πολιτισμό!... Χωρὶς καμμιὰ ξεχωριστὴ ἐκδήλωσι ἔστω γιὰ τοὺς συμπατριῶτες τους, μὲ κυριολεκτικὰ ἐκκλησιαστικὴ κατάνυξι. Δὲν θὰ ξεχάσω ἀκόμα ὅτι πολλοὶ ὑπουργοὶ καὶ πρεσβευταὶ ἐπερίμεναν καρτερικὰ εἰς τὸ φουαγιέ, γιὰ καταμέτρησι τῶν ψηφοδελτίων γιὰ νὰ μάθουν τὰ ἀποτελέσματα. Ὅπως δὲν θὰ ξεχάσω ἐπίσης καὶ τὶς ἐπιδαψιλεύσεις τῶν ὀργανωτῶν πρὸς τοὺς προσκεκλημένους τῶν ξένων κρατῶν, μὲ δεξιώσεις καὶ εἰδικὰ προγράμματα ψυχαγωγίας. Γι' αὐτὸ ἀξίζει νὰ ἀποκαλύψω τώρα κάτι ποὺ ἀπέκρυψα τότε: Ὅτι μεταξὺ τῶν μελῶν τῆς ὀργανωτικῆς ἐπιτροπῆς, συμπεριλαμβάνεται καὶ ἕνας στενὸς συγγενὴς τοῦ στρατηγοῦ Φράνκο.

★

Τὸν πρῶτο χρόνο τῆς συμμετοχῆς τους (1961) στὸ φεστιβὰλ τῆς Βαρκελώνης, ἡ Ἑλλάδα στάθηκε κάτι παραπάνω ἀπὸ τυχερή. Ἡ Νάνα Μούσχουρη, μὲ τὴν προσωπικότητά της, ἐπέβαλε τὴν γλυκύτατη μελωδία τοῦ Κώστα Γιαννίδη, «Ξύπνα, ἀγάπη μου» ποὺ κέρδισε στὴν ψηφοφορία τὴν πρώτη θέσι μὲ σημαντικὴ ὑπεροχή, ταφρασμένο ἰσπανικὰ σὲ ὅλη τὴν χώρα.

Ἀλλὰ ἡ ἑλληνικὴ ἐπιτυχία δὲν περιωρίσθηκε ἐως ἐδῶ. Ἕνας ἄλλος συμπαθέστατος τραγουδιστὴς ὁ Ἀλέκος Πάντας, ποὺ ἔκανε κατόπιν ἀξιόλογη καρριέρα στὴν Ἱσπανία, πῆρε τὸ δεύτερο βραβεῖο μὲ τὸ τραγούδι τοῦ Μίμη Πλέσσα «Θὰ κλέψω τὰ τριαντάφυλλα».

Ἔτσι ἔμειναν τότε ὅλοι ἐκστατικοί. Οἱ Ἱσπανοὶ δὲν ἤξευραν μὲ μασμό τους, ἐνῶ οἱ ξένοι, δὲν μποῦσαν μὲ κανένα τρόπο νὰ χωνέψουν, πῶς μιὰ τόσο μικρὴ χώρα, μέρος στὸ φεστιβάλ, κατάφερε νὰ πάρῃ τὰ δυὸ πρῶτα βραβεῖα!

Ἡ δημοτικότης τοῦ Ἀλέκου Πάντα ποὺ ἐγκαταστάθηκε ἀπὸ

ΤΑΚΗΣ ΚΑΜΠΑΣ

τότε στὴ Βαρκελώνη μὲ τακτικὲς ἐμφανίσεις στὸ ραδιόφωνο καὶ τὴν τηλεόρασι, ἔγινε ἀφορμὴ νὰ διαπρίθῃ καὶ στὸ ἑπόμενο φεστιβὰλ (1962)· Πράγματι ὁ Πάντας μοιράστηκε τότε, μαζὶ μὲ τὴν Ζήλεια, τὸ τρίτο βραβεῖο, μὲ τὸ τραγούδι τοῦ Κώστα Γιαννίδη «Γκρίζα ματάκια». Τὸν ἴδιο χρόνο, ἕνα ἄλλο ἑλληνικὸ τραγούδι, «Ἡ νύφη» τοῦ Νίκι Γιάκοβλεφ, τραγουδισμένο ἀπὸ τὴν Μαίρη Λῶ, κατέλαβε τὴν τετάρτη θέσι.

Ἡ ἑπομένη χρονιὰ (1964) ὑπῆρξε ἄτυχη γιὰ τὸ ἑλληνικὸ τραγούδι. Δυὸ ἀπὸ τὰ πιὸ δυναμικὰ ἀστέρια μας ποὺ πῆγαν τότε στὴ Βαρκελώνη, ὁ Γιάννης Βογιατζὴς καὶ ἡ Τζένη Βάνου, δὲν τὰ κατάφεραν νὰ διακριθοῦν. Καὶ ἀσφαλῶς ἐφταιγαν τὰ τραγούδια. Ἄλλωστε, ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή, ἡ προτίμησις τοῦ κοινοῦ, εἶχε στραφῆ σὲ ἕνα παθητικὸ καταλανικὸ τραγούδι, ποὺ κατέλαβε τὴν πρώτη θέσι μὲ μεγάλη διαφορά.

Πέρυσι ὅμως (1964), πήραμε τὴν ρεβάνς. Τὸ γλυκύτατο τραγούδι τοῦ Ἀλέκου Γεωργιάδη, «Κάθε μέρα καὶ κάθε ὥρα», τραγουδισμένο ἀπὸ μιὰ δυναμικὴ τραγουδίστρια τοῦ «νέου κύματος», τὴν Κλειὼ Δενάρδου, κατέλαβε τὴν δεύτερη θέσι στὴν ψηφοφορία, τελικὰ ὅμως ἐπειδὴ τὸ Ἰταλικὸ ποὺ προηγήθη ἀπεκλείσθη, ἐθεωρήθη πρῶτο τὸ δικό μας τραγούδι, ποὺ χάρισε ἔτσι γιὰ δεύτερη χρονιὰ τὴν «χρυσῆ δάφνη» στὴν μικρούλα Ἑλλάδα.

Στὸ ἴδιο φεστιβάλ, τὸ τραγούδι τοῦ Ἀνδρέα Ἀλεξανδράτου «Σβῆσε νύχτα», ποὺ εἶχε ἐλθει τέταρτο στὴ σειρά, τραγουδισμένο ἀπὸ τὸν συμπαθέστατο ἐπίσης Τέρη Χρυσό, ἐθεωρήθη τρίτο.

★

Στὸ ἐφετεινὸ φεστιβὰλ ποὺ θὰ γίνῃ στὴ Βαρκελώνη στὶς 25, 26 καὶ 27 Σεπτεμβρίου, ἡ Ἑλλὰς συμμετέχει μὲ 3 τραγούδια, ποὺ προεκρίθησαν μέσα στὰ 22 ἐπτὰ μεσογειακῶν κρατῶν, γιὰ τὴν τελικὴ κρίσι:

Τὸ «Ἂν μποροῦσα ξανά», τοῦ Ἀνδρέα Ἀλεξανδράτου, ποὺ θὰ ἀποδώσῃ ἡ Κλειὼ Δενάρδου — φαβορί τοῦ φεστιβὰλ σὲ δεύτερη ἐφέτος ἐμφάνισι — τὸ «Μὴ λὲς τίποτα» τοῦ Ἀνδρ. Οἰκονόμου, ποὺ θὰ ἀποδώσῃ ἡ Ζωΐτσα Κούρουκλη καὶ τὸ «Μείνε» τοῦ Κώστα Ξενάκη, ποὺ θὰ ἀποδώσῃ ἡ Νίκη Καμπᾶ.

Ἔτσι, μαζὶ μὲ τὸν Ἀλέκο Πάντα ποὺ συμμετέχει τιμῆς ἕνεκεν στὸ ἐφετεινὸ φεστιβὰλ τῆς Βαρκελώνης, σὰν ἀτταξιόν, τρεῖς συμπαθέστατες Ἑλληνοποῦλες, θὰ παρελάσουν ἀπὸ τὸ ἐκρὰν τῆς ἱσπανικῆς τηλεοράσεως, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ χαρίσουν μιὰ ἀκόμα μεγάλη νίκη, στὴ μικρὴ Ἑλλαδίτσα μας...

Καὶ δὲν εἶναι μακριὰ ἡ μέρα, ποὺ θὰ κριθοῦν μαζὶ μὲ τὰ ἑλληνικὰ καὶ τὰ ξένα τραγούδια. Λίγες μέρες ἀκόμα λείπουν.

Ι. ΦΕΡΜΑΝΟΓΛΟΥ

ΖΩΪΤΣΑ ΚΟΥΡΟΥΚΛΗ

ΚΛΕΙΩ ΔΕΝΑΡΔΟΥ

ΣΑΛΟΝΙ

ΤΟ «ΝΕΟΝ ΚΥΜΑ»

ΚΑΡΡΗΣ-ΚΑΡΡΑΣ

Τὸ φωνητικὸ ντουέττο, ποὺ διασκεδάζει τοὺς ξενύχτηδες τῆς Κυψέλης

ΕΙΝΑΙ μερικοὶ καλλιτέχνες, συνήθως νέα παιδιὰ τοῦ λαοῦ, ποὺ μοιάζουν... μὲ τὶς ἤσυχες ταβερνοῦλες ποὺ πλημμυρίζουν τὶς συνοικίες τῆς Κυψέλης, τῆς Πλάκας, τοῦ Παγκρατίου, μὲ τὰ παράξενα ὀνόματα μεσαιωνικῶν μυθιστορημάτων: «Τὰ ἑφτὰ ἀδέρφια», τὸ «Χρυσὸ Πέταλο», «Ἡ ταβέρνα τῆς χήρας», ἡ «Ψάθα», ὁ «Πετεφρὴς».

Ἤσυχα παιδιά, μὲ κύρια προσόντα τὴ σεμνότητα, τὴν ἀγάπη στὴ μουσικὴ καὶ τὴν συνθετικὴ ἱκανότητα νὰ τὰ ξέρουν ὅλα καὶ νὰ τὰ τραγουδοῦν ὅλα, ἀποτελοῦν ἕνα εἶδος ζωντανῆς ἐγκυκλοπαίδειας τῶν τραγουδιῶν μας, ἀσχίζοντας ἀπὸ τὸ ἀθάνατο δημοτικὸ ὡς τὴν ζακυνθινὴ σερενάτα καὶ τὴν καντάδα, ἀπ' τὸ ἑλληνοαργεντίνικο ταγκὸ τοῦ Μπιάνκο ὡς τὸ πεταχτὸ βαλσάκι τοῦ Σουγιούλ, ἀπ' τὶς μελωδίες τοῦ Χαιροπούλου ὡς τὶς ἐπαναστατικὲς δημιουργίες τοῦ Θεοδωράκη, κι' ἀπ' τὸ βαρὺ ρεμπέτικο τοῦ Τσιτσάνη ὡς τὰ μικρὰ ἀριστουργήματα τοῦ Χατζηδάκι.

Χαρὰ στὸ κουράγιο τους καὶ τὴν ἀξιωσύνη τους. Μὰ πρὸ παντὸς χαρὰ στὴ μεγάλη τους καρδιά. Ξεθεώνονται ὁλονυχτὶς γιὰ νὰ ἱκανοποιήσουν τὰ γοῦστα καὶ τοῦ πιὸ ἀπίθανου πελάτη, μὲ μόνη ἀνταμοιβὴ μερικὰ πενιχρὰ χειροκροτήματα καὶ μερικὰ ἑκατοντάδραχμα, τὴν στιγμὴ ποὺ οἱ φιρμαρισμένοι συνάδελφοί τους εἰσπράττουν χιλιάρικα.

Εἶναι οἱ σύγχρονοι τροβαδοῦροι, οἱ τραγουδιστὲς αὐτοῦ τῆς ταβέρνας, τοῦ κρασιοῦ καὶ τοῦ ξενυχτιοῦ. Οἱ τροβαδοῦροι τῆς ἑλληνικῆς ψυχῆς.

★

Ἐπίζηλη θέσι ἀνάμεσά τους κατέχει τὸ φωνητικὸ ντουέτο «Καρρῆς - Καρράς». Κοντά τους, ἀκομπανιαστέρ, κιθαρίστας καὶ τρίτο σκέλος τῆς παρέας, ὁ Μικὲς Κωνσταντάς, συμπληρώνει τὸ «συγκρότημα».

Εἶναι τρεῖς συμπαθητικοὶ νέοι, ὁ Τάκης Καρρῆς, ὁ Θάνος Καρράς καὶ ὁ Μικές. Ὅπως συμβαίνει μὲ ὅλους τοὺς τραγουδιστὲς ταβέρνας, καθένας ἀσκεῖ τὴν ἡμέρα ἄλλο κύριο ἐπάγγελμα καὶ μονάχα τὴν νύχτα γίνεται καλλιτέχνης.

Ἔτσι, ὁ Καρράς εἶναι κουρέας-κομμωτὴς στὸ Περιστέρι κι' ὁ Καρρῆς ἰδιωτικὸς ὑπάλληλος. Κοινὸ πάθος καὶ ἀγάπη, τὸ τραγούδι, τοὺς ἔσμιξε στὸ νέα ἐπάγγελμα καὶ τοὺς ἔκαμε συναδέλφους, φίλους καὶ ἀχώριστους. Τόσο φίλους, ὥστε νὰ μᾶς τύχῃ ἕνα συγκινητικὸ περιστατικό, στὴ συνέντευξί μας.

Εἴχαμε τελειώσει τὶς ἐρωτήσεις στὸν Τάκη Καρρῆ, καὶ δίναμε τὰ χέρια σὲ ἀποχαιρετισμό, ὅταν μᾶς ὑπέβαλε τὴν παράκλησι.

—Ξέρετε, ἐγὼ μίλησα τώρα καὶ γιὰ τὸν Καρρᾶ. Ὅταν θὰ γράψετε, νὰ βάλετε σὲ πρῶτο πλάνο τὸν φίλο μου καὶ ὕστερα ἐμένα. Εἶναι ὁ καλύτερος.

Τὴν ἄλλη μέρα, τὸ ἄλλο τραγουδιστικὸ σκέλος τοῦ «ντουέττου», ὁ Καρράς, μᾶς εἶπε τὰ δικά του. Φαντασθῆτε τὴν ἐκπληξί μας, ὅταν, τελειώνοντας ὁ Θάνος, μᾶς παρεκάλεσε:

—Μὴν ξεχάσετε, ὅταν θὰ γράψετε γιὰ μᾶς, νὰ βάλετε πρῶτον τὸν Καρρή. Εἶναι καλύτερος ἀπὸ μένα.

Νά δυὸ καλλιτέχνες, ποὺ εἶναι ἀληθινὰ σεμνοί.

★

Τὸ ντουέττο «Καρρῆς - Καρρᾶς» ἄρχισε τὴν καιρριέρα του σὲ ταβερνοῦλες καὶ σὲ κεντράκια, στὸ Λιόπεσι, τὴν Καστέλλα, τὸ Περιστέρι, συνέχισε σὲ ταβερνοῦλες καὶ κατέληξε στὶς... ταβερνοῦλες πάλι. Τὸ ὑψηλότερο πέταγμα του ἔγινε ὡς τὴν «Αἴγλη» καὶ τὸ μοναδικὸ ὄνειρό του καὶ μιὰ τουρνὲ στὴν Ἀμερική, μ' ὅλο ποὺ εἶχε συμφωνηθῆ, ναυάγησε τὴν τελευταία στιγμή, ἐπειδὴ ἔπεσε στὴ μέση κάποια «φίρμα» κι' ἄρπαξε τὴ δουλειά.

Ἂς μὴ νομίσῃ ὅμως κανεὶς πὼς αὐτὴ ἡ ἀποτυχία ἀπογοήτευσε τοὺς τρεῖς νέους καὶ τοὺς ἔκαμε ἀνίκανους νὰ πλάθουν ὄνειρα.

Κάθε ἄλλο.

—Τὰ ὄνειρα, μᾶς εἶπε ὁ Καρρᾶς, εἶναι τόσα πολλά, ποὺ δὲν ἔχεις παρὰ νὰ ἁπλώσῃ τὸ χέρι γιὰ νὰ πάρῃς. Πλούσια τὰ ἐλέη.

—Καὶ τὸ τωρινό σας ὄνειρο, ποιό εἶναι;

Ἦταν σειρὰ τοῦ Καρρῆ νὰ πάρῃ τὸν λόγο. Ρώτησε:

—Τὸ μόνιμο ἢ τὸ ἐφήμερο;

—Καὶ τὰ δυό.

—Λοιπὸν τὸ μόνιμο (γέλασε) εἶναι νὰ τραγουδᾶμε στὶς ταβέρνες. Τὸ προσωρινό, ἕνα ταξιδάκι στὴ Φινλανδία. Μᾶς κάνανε κάποια πρότασι ἀπὸ κεῖ.

—Θὰ τὸ πετύχετε;

Σειρὰ τοῦ Καρρᾶ νὰ ἀπαντήσῃ.

—Κι' ἂν δὲν τὸ πετύχουμε, τὸ ἴδιο εἶναι. Τί Ἀθήνα, τί Ἐλσίνκι. Ἡ Ἀθήνα, μάλιστα, εἶναι ὁμορφότερη. Ψέματα;

★

Συνεχίσαμε τὴ κουβέντα πάνω στὸ τραγούδι πιά. Καὶ ὑποβάλαμε ἐρωτήσεις γύρω ἀπὸ τὸ ρεπερτόριό τους.

Καθὼς ἀράδιαζαν τίτλους τραγουδιῶν, δίχως νὰ τελειώνουν, ἦταν σὰν νὰ ξαναγυρνούσαμε στὰ πρῶτα παιδικά χρόνια καὶ νὰ ζούσαμε γιὰ δεύτερη φορά, τὰ χρόνια τῆς ζωῆς μας, μὲ τὴν ἡλικία

—Τραγουδοῦμε, μᾶς εἶπε ὁ Καρρῆς παλιὲς ρομάντσες καὶ καντάδες κατὰ προτίμησι, γιατὶ ὁ Ἀθηναῖος οἰκογενειάρχης, πάει στὴν ταβέρνα τὸ βράδι γιὰ νὰ φάῃ καὶ νὰ πιῇ, προτιμᾶ νὰ θυμᾶται τὰ παλιά. Ἔτσι ἡ Ρεζεντὰ Βαλέντσια, ἡ Ραμόνα, ποὺ εἶναι τώρα μακρυά, τὰ μαλλάκια τῆς

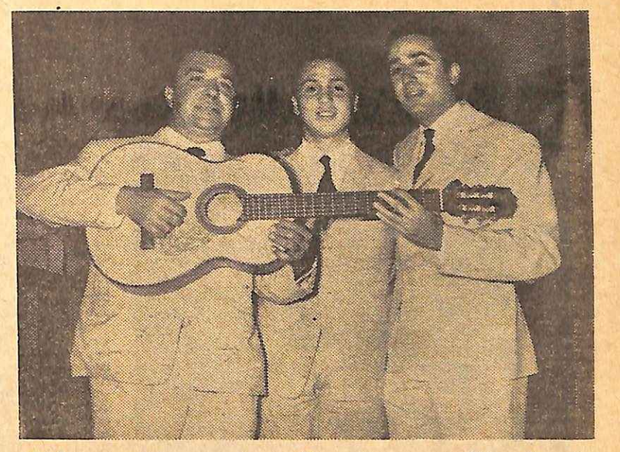

Οἱ δυὸ συμπαθεῖς τραγουδιστὲς Τάκης Καρρῆς καὶ Θάνος Καρρᾶς ποὺ μὲ τὸν κιθαρίστα Μικὲ Κωνσταντᾶ ἀποτελοῦν τὸ συμπαθέστερο «συγκρότημα ταβέρνας» καὶ θεωροῦνται οἱ καλύτεροι τοῦ εἴδους.

ὡραίας ποὺ γίνονται σκάλα γιὰ ν' ἀνεβῶ — τὸ θυμᾶστε;

Δίχως νὰ περιμένῃ ἀπάντησι, ἔπιασε τὴ μελωδία στὰ πεταχτά:

«Κάντα τὰ μαλλιά σου κάντα κάντα σκάλες ν' ἀνεβῶ.

Ὕστερα συνέχισε τὸν περίπατο στὰ περασμένα.

—... τοῦ παπᾶ τὰ παραθύρια, ἡ Ζαχαρούλα, ποὺ σειόνταν τὰ δέντρα στὸ πέρασμά της, σειόνται καὶ τὰ κλαδιά, κι' ἀκόμα ἡ «Κεφαλονιτοπούλα μου» καὶ τὸ «Ὅταν θὰ πάω κυρά μου στὸ παζάρι» — εἶναι κάθε μέρα στὴν ἡμερησία διάταξι στὴν «ταβέρνα τῆς χήρας», ὅπου ἐργαζόμαστε.

—Κι' ἐξαντλεῖτε μ' αὐτὰ τὸ πρόγραμμά σας;

Ὁ Καρρᾶς πῆρε τὴ σκυτάλη γιὰ νὰ δώσῃ ἀπάντησι.

—Ὄχι, φυσικά. Αὐτὰ εἶναι μονάχα... ὁ πρόλογος. Τὸ κύριο θέμα εἶναι τὰ ἐλαφρὰ τραγούδια, τοῦ Μωράκη, τοῦ Μουζάκη, τοῦ Πλέσσα, τοῦ Καπνίση, τοῦ Γιαννίδη.

—Καὶ κατόπιν;

—Κατόπιν γαρνίρουμε πάλι μὲ παλιὸ νοσταλγικὸ τραγούδι. Λίγο «Σπιτάκι μου παλιό», λίγο «Θάρθω μιὰ νύχτα μὲ φεγγάρι», λίγο «Ψαροπούλα» κι' ὕστερα τραβᾶμε...

★

Πολλὴ ὥρα μίλησε ὁ Καρράς. Γι' αὐτὸ ὁ φίλος του ὁ Καρρῆς ἔσπευσε νὰ τὸν ξεκουράσῃ.

—Ὕστερα πᾶμε στὶς ἀγάπες τῆς ἐποχῆς, δηλαδὴ στὸ λαϊκὸ τραγούδι. Καὶ ξέρετε, κάτι; Ἡ πεῖρα μᾶς δίδαξε πὼς ὁ πελάτης, μετὰ τὰ μεσάνυχτα, ἔχει ἀνάγκη γιὰ Τσιτσάνη, Χιώτη καὶ Ζαμπέττα. Σὲ πρῶτο πλάνο μένουν ἀκόμα ἀξέχαστο «Ἀντρέα Ζέππο» του καὶ τὸ σουξὲ «Συρομένος θάρθω πάλι στὴν παλιά μας γειτονιά», κι' ὁ Γιώργος Μητσάκης μὲ τὸ θρυλικὸ «κοιμολογάκι» του καὶ τὸ «Δὲν εἶμαι ἐγὼ ὁ Γιώργος σου». Ἀλλὰ καὶ οἱ σύγχρονοι — συνέχισε ὁ Καρρῆς — εἶναι ἀγαπητοί. Τὰ τραγούδια τοῦ Περπινιάδη, τοῦ Γαβαλᾶ, τοῦ Ἀναγνωστάκη, τῆς Κατερίνας Τζοβάρα, τῆς Φούλης Δημητρίου, ἔχουν περάσει καὶ συγκινοῦν. Τὸν τελευταῖο καιρό, ἰδίως ζητιέται πολὺ ὁ «χωρισμὸς» τοῦ Ζαμπέττα.

Κι' ἂν θὰ διαβῆς τὸν οὐρανὸ
κι' ἂν πᾶς ψηλὰ στ' ἀστέρια
τὴ συντροφιά μου θὰ ζητᾶς
καὶ τὰ δικά μου χέρια.

—Πῶς καὶ πότε τελειώνει τὸ ρεπερτόριό σας; ὑποβάλαμε τὴν τελευταία ἐρώτησι.

—Τὰ χαράματα, ἀπάντησαν κι' οἱ δυό. Καὶ τὸ φινάλε εἶναι πάλι... κανταδίτσα καὶ κιθάρα. «Τῆς Πλάκας οἱ ἀνηφοριές», ἡ «Παιχνιδιάρα», ἡ «Βαγγελίτσα», ἡ «Φτώχεια ποὺ τὶς καρδιὲς ματώνει» ἀποτελοῦν τὸν ἐπίλογο. Ὁ Ἀθηναῖος ξενύχτης βρίσκεται στὴν ὥρα τῆς νοσταλγίας, τὰ χαράματα.

Τὴν ἱκανοποιοῦμε. Αὐτὴ εἶναι ἡ δουλειά μας — καὶ τὸ μεράκι μας.

★

Καθὼς βγήκαμε στὸ δρόμο, σὲ τρίτη συνάντησι μὲ τοὺς δυὸ καλλιτέχνες, στὴν «Ταβέρνα τῆς χήρας», νιώθαμε σάν... μουσεῖο... Παλιοὶ καὶ νέοι σκοποί, μελῳδίες ξεχασμένες καὶ πρόσφατες εἶχαν στήσει περίεργο χορὸ στὸ γαλανὸ σκοτάδι τοῦ δρόμου.

Τὸ ζευγάρι «Καρρῆς - Καρράς» μὲ τὸ συμπλήρωμά του, τὸν κιθαρίστα Μικὲ Κωνσταντᾶ, ἀπαχαιρετοῦσαν στὴν πόρτα, τὴν πελατεία.

—Διασκεδάστε;

Ἄκου, λέει.

Ἀρκεῖ νὰ σᾶς ἀναφέρουμε ὅτι ὅλες οἱ πορεῖες τραγουδοῦσαν σιγανὰ τὴν «Ρεζεντά».

Κι' ἔλαμπαν τὰ μάτια τους ἀπὸ τὸ κέφι.

Τί δουλειὰ κι' αὐτὴ ἀλήθεια τῶν τροβαδούρων τῆς ταβέρνας!

Δ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΝΕΑ

★ Ὁ Γιῶργος Καμπανέλλης καὶ ἡ Λίλιαν Μηνιάτη πρωταγωνιστοῦν στὸ νέο φίλμ τοῦ Φίλιππα Φυλακτοῦ, «Μὲ πότισες φαρμάκι», ποὺ ἔχει γιὰ θέμα του τοὺς κανιοὺς καὶ τὰ προβλήματα τῶν ἀνθρώπων τῆς θάλασσας. Τὸ φίλμ γυρίστηκε στὴ Δραπετσώνα, στὸ λιμάνι τοῦ Πειραιᾶ καὶ πάνω στὸ ὑπερωκεάνειο «Βασίλισσα Φρειδερίκη». Τοὺς ἄλλους βασικοὺς ρόλους τοῦ ἔργου παίζουν ἡ Ντίνα Τσιάντη, ἡ Ἀλίκη Ζωγράφου, ἡ Ἔφη Οἰκονόμου, ὁ Ν. Τσακιρίδης, ὁ Γ. Νέζος, ὁ Γ. Σύρης καὶ ὁ Γιάννης Ἀργύρης.

Η ἐκλεκτὴ συμπρέττα τοῦ μουσικοῦ θεάτρου Διάνα Ὀρφανοῦ, ποὺ ἐμφανίζεται μὲ ἐπιτυχία στὸ Λαϊκὸ Πανηγύρι τῆς ΧΕΝ, μὲ τὸν θίασο Καλουτᾶ, στὴ Θεσσαλονίκη.

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Θεατρικὰ παρασκήνια

Πικάντικο ρεπορτάζ

ΜΕΤΑ τὸ «Γαργάλατα—γαργάλατα» τοῦ θεάτρου «Βέμπο», ποὺ ἐξακολουθεῖ νὰ πραγματοποιῆ ρεκὸρ εἰσπράξεων, καὶ τὸ «Ἀκροπόλ», ἑτοιμάζει μιὰ θεαματικὴ ἐπιθεώρησι μεγάλης ἐπικαιρότητος, μὲ τὸν τίτλο «Αὐλὴ καὶ πεζοδρόμιο», ποὺ γράφουν ὁ Ἀλ. Σακελλάριος καὶ ὁ Γ. Γιαννακόπουλος μὲ μουσικὴ τοῦ Λυκ. Μαρκέα.

★ Μαζὶ μὲ πολλὰ σκηνικὰ τρὺκ τῆς Ριακόνι ἡ νέα ἐπιθεώρησι θὰ παρουσιάσῃ δυὸ θεατρικὰ χορευτικὰ σκέτς, μιὰ γωνιὰ τῆς Παλιᾶς Ἀθήνας ποὺ θὰ πλαισιώνεται μὲ τραγούδια τῆς Ντόρας Γιαννακοπούλου καὶ μία μεξικάνικη φιέστα.

★ Γιὰ τὸ ἐναρκτήριο ἔργο τοῦ Δημ. Μυράτ «Τὸ ἐκκρεμὲς» στὸ θέατρο «Ἀθηνῶν» γράφει δυὸ καινούργια τραγούδια ἡ Μίκης Θεοδωράκης, ποὺ θὰ ἀποδώσῃ ἡ Ζωὴ Φυτούση.

★ Τὸ «Πειραϊκὸ Θέατρο» ἔρχισε τὴν περιοδεία του στὴν Νότιο Ἀμερική, ἀπὸ τὸ Ρίο Ἰανέϊρο, ποὺ ἔτυχε θερμοτάτης ὑποδοχῆς.

Ἡ περιοδεία του θὰ διαρκέσῃ 80 μέρες θὰ δώσῃ δὲ ἐν συνόλῳ 45 παραστάσεις σὲ ὅλες τὶς πρωτεύουσες τῆς Λατινικῆς Ἀμερικῆς.

★ Ὁ Νίκος Σταυρίδης συνεχίζει τὶς προετοιμασίες γιὰ τὸν μουσικὸ θίασο ποὺ θὰ παρουσιάσῃ στὸ Βασιλικὸ Θέατρο Θεσσαλονίκης τὸν προσεχῆ μῆνα.

Μὲ τὸν θίασο τοῦ Σταυρίδη ἐνδέχεται νὰ συνεργασθῇ καὶ ἡ Ζωζὼ Σαπουντζάκη.

★ Ἡ Μαριέττα Ριάλδη ἔλαβε τὸ μετάλλιο τοῦ φεστιβὰλ Ζάγκρεμπ γιὰ τὴν παράστασι τῆς «Ἰφιγένειας» ποὺ ἔδωσε στὸ «Πειραματικὸ Θέατρο».

Τὸ ἴδιο ἔργο θὰ παρουσιάσῃ τὸ «Πειραματικὸ Θέατρο» ἐντὸς τοῦ Σεπτεμβρίου στὴ Ρόδο καὶ Πάτρα.

Ἐξ ἄλλου ἡ Μαριέττα Ριάλδη, θὰ παρουσιάσῃ στὸ φεστιβὰλ τῆς Βαρσοβίας τὸ προσεχὲς ἔτος ἀποσπάσματα ἀπὸ τὴν «Μήδεια» καὶ «Ἠλέκτρα».

★ Ὁ θίασος τῆς Γκέλυ Μαυροπούλου καὶ Δ. Παπαγιαννοπούλου, συμπεριέλαβε στὸ ρεπερτόριό του τὸ ἀντιπολεμικὸ ἔργο τοῦ Μιχαὴλ Μάνσφελντ ποὺ σημειώνει μεγάλη ἐπιτυχία στὸ θέατρο τῆς Αὐστρίας καὶ Γερμανίας («Ἦταν ἕνας ἀπὸ μᾶς».

★ Ἡ Ἔφη Ροδίτη θὰ συνεργασθῇ κατὰ τὴν χειμερινὴ περίοδο μὲ τὸν θίασο τοῦ Ντίνου Ἡλιόπουλου στὸ θέατρο «Γκλόρια».

Ἐπίσης ἡ Ἄννα Παϊταζῆ, θὰ συνεργασθῇ μὲ τὸν θίασο τῆς Δάφνης Σκούρα, στὸ θέατρον «Μετάλλιον» τοῦ Παγκρατίου.

Τὴν προσεχῆ ἑβδομάδα θὰ ἐμφανισθῇ στὸ κινηματοθέατρο «Πάλλας», ἡ Κρατικὴ Ὄπερα τῆς Οὐγγαρίας μὲ τὴν «Πριγκίπισσα τῆς Τζάρδας».

★ Ὁ Τζίμης Πάριος κατὰ τὸ γύρισμα τῆς τελευταίας ταινίας του στὴν ἰδιαίτερη πατρίδα του, τὴ Μιτυλήνη, ἔκανε δῶρο σὲ ὅλους τοὺς ἠθοποιοὺς ποὺ ἐλάμβαναν μέρος εἰς τὸ γύρισμα ἀπὸ ἕνα τενεκὲ λάδι!

★ Ὁ θίασος Βουτσᾶ—Σμαρούλας Γιούλη, θὰ ἀνεβάσῃ κατὰ τὴν χειμερινὴν περίοδον, ἀποκλειστικὰ ἑλληνικὰ ἔργα.

Μεταξὺ αὐτῶν συμπεριλαμβάνεται καὶ μία κωμῳδία νέων συγγραφέων, μὲ τὸν τίτλο «Ὁ πρίγκιπας τῆς Ἐλενίτσας».

★ Τὸ «Μαῦρο Θέατρο» τῆς Πράγας, ποὺ ἔκανε πρὶν δυὸ χρόνια μεγάλη ἐντύπωσι στὸ φεστιβὰλ τοῦ Ἐδιμβούργου, ἔρχεται στὴν Ἀθήνα γιὰ σειρὰ παραστάσεων.

Τὸ «τρὺκ» τοῦ ἀνωτέρω συγκροτήματος εἶναι ὅτι ὅλοι οἱ ἠθοποιοὶ εἶναι ντυμένοι ἐπάνω στὴ σκηνὴ μὲ μαῦρα, ἔτσι ὥστε νὰ γίνωνται ἀόρατοι ἀπὸ τοὺς θεατάς.

★ Τὰ λαϊκὰ μπαλέτα τῆς Ντορας Στράτου θὰ δώσουν, κατόπιν προσκλήσεως σειραν παραστάσεων στὴ Δυσαπέστη. Με τὴν εὐκαιρια αυτη θα δωσουν παραστασεις και σε αλλες ευρωπαικες πρωτευουσες.

★ Ὁ πρωτος χορευτης της Λυρικης Σκηνης, Ιωαννης Μετσης, εφυγε στο Λονδινο, για καλλιτεχνικη ενημερωσι.

★ Ἡ Καίτη Χωματά, ἀπὸ τα νεα αστερια του Ραδιοφώνου ποὺ ἐκαμε πολὺ καλὴν ἐντύπωσιν εἰς το φεστιβὰλ της Θεσσαλονίκης, ἐχει ἐνδιαφερουσες προτάσεις για να ἐμφανισῃ τον χειμωνα σε κεντρα.

★ Ὁ Κωστας Μανιατακης φευγει αυτη την εβδομαδα για τον Καναδα, επι κεφαλης μικρου συγκροτηματος.

Ἐν συνεχείᾳ θὰ μεταβῇ εἰς τὴν Νεαν Ὑορκην.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

ΠΑΡΙΣΙ :

Ἡ Μισὲλ Μοργκὰν θὰ βάλῃ μέσα σ' ἕνα χρυσὸ κάδρο τὴν «Ἐφημερίδα της Νυνερνησεως» της 19ης Αὐγούστου 1965, στὴν ὁποία ὑπάρχει μεταξὺ ἄλλων καὶ ἡ ἀκολουθη εἰδησι, ποὺ πέρασε ἀπαρατήρητη γιὰ ὁλους τους ἄλλους: «Ἡ εἴδησι αὐτὴ που καταλαμβάνει μόλις τρεις γραμμὲς λέει:

«Ὁ Μάϊκ Μάρσαλ, 21 ἐτῶν ἐγκαταλείπει τὴν ἀμερικανικὴ ὑπηκοότητα καὶ γίνεται Γάλλος ὑπήκοος».

Πρόκειται γιὰ ἕνα μεγάλο θρίαμβο τῆς Μισὲλ Μοργκάν, ποὺ ἀγωνίζεται 16 ὁλόκληρα χρόνια κατὰ τοῦ πρώην συζύγου της, γιὰ νὰ τὸν πάρῃ τὸ γιό της καὶ νὰ τὸν κρατήσῃ ὁριστικὰ κοντά της.

Ἐδῶ καὶ 16 χρόνια, ἀπὸ τότε ποὺ χώρισαν δηλαδή, ὁ Μπὶλ Μάρσαλ ἔκανε τὸ πᾶν γιὰ νὰ κρατήσῃ κοντά του τὸ γιό του, νὰ τὸν κάνῃ νὰ μισήσῃ τὴ μητέρα του ν' ἀγαπήσῃ τὴν Ἀμερικὴ καὶ νὰ δημιουργήσῃ ἐκεῖ μιὰ καριέρα.

Ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρὰ ἡ Μισὲλ προσπαθοῦσε νὰ κερδίσῃ τὴν ἀγάπη του νὰ τὸν κάνῃ ν' ἀγαπήσῃ καὶ τὴ Γαλλία καὶ νὰ μείνῃ κοντά της μὲ τὴ θέλησί του.

Ὁ Μάϊκ, ποὺ διάλεξε τελικὰ τὴ Γαλλία καὶ τὴ μη-

Ὁ Φρὰνκ Σινάτρα.

τέρα του, εἶπε ἐξηγώντας τὴν ἀπόφασί του:

«Ἡ μητέρα μου μὲ κατέκτησε. Εἶναι μιὰ γυναίκα ποὺ ὑπέφερε πολὺ καὶ ἀξίζει νὰ τὴν ἀγαποῦν. Μπορῶ νὰ πῶ πὼς ὅσο βρίσκομαι κοντά της ζῆ μονάχα γιὰ μένα. Χάρις σ' αὐτὴν μπόρεσα νὰ τελειώσω τὴ Δραματικὴ Σχολὴ καὶ νὰ παίξω στὸ θέατρο καθὼς καὶ ρόλο στὸν «Πατάτα». Χωρὶς τὴ μητέρα μου θ' ἀγωνιζόμουν χρόνια, γιὰ νὰ φτάσω ἐκεῖ ποὺ βρίσκομαι σήμερα. Ὁ πατέρας μου εἶχε μιὰ ἐντελῶς διαφορετικὴ ταχτική. Δὲ μὲ βοηθοῦσε καθόλου καὶ ἤθελε νὰ δημιουργῶ μόνος μου, ἀντιμετωπίζοντας ὅλες τὶς δυσχέρειες τῆς ζωῆς. Δὲν μοῦδινε οὔτε χαρτζιλίκι, ἀναγκάζοντάς με νὰ ἐργαστῶ γιὰ νὰ ἔχω λίγα λεφτὰ στὴν τσέπη μου.

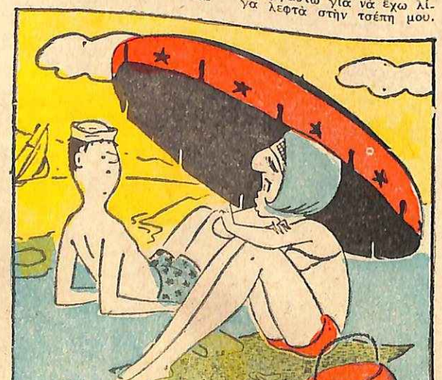

—Ἀφοῦ λὲς πὼς μ' ἀγαπᾶς πολύ, γιατί δὲ μοῦ γνωρίζεις τότε κανένα πλούσιο φίλο σου;

"Εγινα ἔτσι στὰ 16 μου χρόνια μηχανικός, ὑπάλληλος σὲ πρατήριο βενζίνης, καὶ τέλος ἐργάστηκα σ' ἕνα κινηματογραφικὸ στούντιο, σὰν τεχνίτης ἠλεκτρολόγος.

»Ὅταν ἔφτασα στὴ Γαλλία τὸν Ὀκτώβριο τοῦ 1963, δὲν σκόπευα νὰ μείνω ἐδῶ γιὰ πάντα. Ἀγαποῦσα τὸν πατέρα μου καὶ εἶχα πολλοὺς φίλους στὴν Ἀμερική. Σιγὰ-σιγὰ ὅμως ἡ μητέρα μου μὲ κατέκτησε. Ἀπέκτησα κι' ἐδῶ φίλους κι' ὅταν πρὶν ἀπὸ ἕξη μῆνες δήλωσα στὴ μητέρα μου πὼς ἀπόφασισα νὰ γίνω Γάλλος ὑπήκοος, εἶδα τὰ μάτια της ν' ἀστράφτουν ἀπὸ χαρά. Καὶ πάλι ὅμως παρὰ τὴ μεγάλη χαρά της μὲ συμβούλεψε: «Σκέψου καλὰ πρὶν πάρῃς τὴν ἀπόφασί σου. Δὲν θέλω νὰ μετανιώσῃς ἀργότερα».

»Ἔγραψα καὶ στὸν πατέρα μου, ὁ ὁποῖος μοῦ ἀπάντησε πὼς ἡ ἀπόφασί μου τὸν ἀναστάτωσε, μὰ πὼς μ' ἄφηνε ἐλεύθερο ν' ἀποφασίσω γιὰ τὸ μέλλον μου».

Ἡ Μισὲλ Μοργκάν, ποὺ χώρισε ἀπὸ τὸν Μπὶλ Μάρσαλ τὸ 1949 καὶ ἦρθε νὰ ἐγκατασταθῇ στὴ Γαλλία ἀποχωρίστηκε τὸ γιό της γιὰ ἕξη ὁλόκληρα χρόνια. Μόνο τὸ 1955, ὅταν ὁ Μπὶλ Μάρσαλ παντρεύτηκε τὴν Μισελὶν Πρέλ, ἡ Μισελὶν ποὺ ἦταν φίλη τῆς Μοργκάν, τὸν ἔπεισε ν' ἀφήνῃ κάθε καλοκαίρι τὸν Μάϊκ νὰ περνᾶ τὶς διακοπές του κοντὰ στὴ μητέρα του. Ὁ Μάϊκ ἀγάπησε τὴ μητέρα του καὶ ὁ Μπὶλ ποὺ τὸ κατάλαβε αὐτὸ τῆς τὸν «ἔκλεψε» κυριολεκτικὰ τὸ 1958 καὶ τὸν ἔπαιρνε μαζί του στὶς Ἡν. Πολιτεῖες, ἀναγκάζοντας τοὺς ἐπὶ πέντε χρόνια νὰ ἐπικοινωνοῦν μόνο μὲ ἀλληλογραφία. Μόνο τὸν Ὀκτώβριο τοῦ 1963 ὁ Μπὶλ Μάρσαλ ἐπέτρεψε στὸ γιό του νὰ ἐπισκεφθῇ τὴ μητέρα του καὶ ἀπὸ τότε ἔμεινε κοντά της, γιὰ νὰ τῆς δηλώσῃ τελικά: «Θὰ μείνω γιὰ πάντα κοντά σου». Δὲν θὰ μποροῦσε ἀσφαλῶς νὰ κάνῃ στὴ μητέρα του ὡραιότερο δῶρο ἀπὸ τὴ δήλωσι αὐτή. Φαίνεται ὅμως πὼς ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἀγάπη του γιὰ τὴ μητέρα του, στὴ λῆψι αὐτῆς τῆς ἀποφάσεως ἐπέδρασε καὶ ἡ ἀγάπη τοῦ Μάϊκ γιὰ κάποια νεαρὰ συνάδελφό του, στὸ θέατρο.

★ Ὁ Στὴβ Μὰκ Κουὴν δὲν ἐννοεῖ ν' ἀφήνῃ τοὺς ἄλλους νὰ ἐκμεταλλεύονται τὸ ὄνομά του. Ζητάει 1.200.000 φράγκα ἀπὸ τὸν ἄλλοτε πρωταθλητὴ τοῦ Ἀπο Λαζαρίδη γιὰ νὰ πείσῃ ἀνοίξῃ κοντὰ στὶς Κάννες ἕνα ἐξοχικὸ κέντρο, τὸ ὁποῖο βάφτισε «Τὸ ράτσο τοῦ Στὴβ Μὰκ Κουήν».

«Ἂν θέλω νὰ δώσω τὸ ὄνομά μου σ' ἕνα ἐξοχικὸ κέντρο, εἶπε ὁ Στήβ, ἔχω τὰ μέσα γιὰ νὰ τὸ ἀνοίξω μόνος μου καὶ νὰ μὴ φήσω ἄλλους νὰ ἐκμεταλλευθοῦν τὸ ὄνομά μου».

Ὁ Στὴβ δὲν ἔχει ἄδικο.

★ Τὸ πέρασμα τῆς Σιρλεῦ Τέμπλ ἀπὸ τὸ Παρίσι ἔκρυβε ἕνα τραγικὸ μυστικό. Αὐτή, ποὺ ὑπῆρξε τὸ παιδὶ θαῦμα τῶν χρόνων 1934—1939, μετέβαινε στὴ Βιέννη, γιὰ νὰ παρευρεθῇ σ' ἕνα διεθνὲς συνέδριο ἐπιστημόνων, ποὺ ἀγωνίζονται νὰ νικήσουν μιὰ φοβερὴ ἀρρώστια: τὴν σκληρυνσι κατὰ πλάκας, ποὺ προσβάλλει κάθε χρόνο χιλιάδες ἄτομα σ' ὁλόκληρο τὸν κόσμο καὶ ἀπὸ τὴν ὁποία ἔχει προσβληθῇ καὶ ὁ ἀδελφὸς της Σὶρλεύ, ὁ Τζώρτζ.

Κανεὶς ὡς τώρα δὲν μπόρεσε νὰ βρῇ τὸν τρόπο καταπολεμήσεως τῆς τρομερῆς ἀρρώστιας, ποὺ ὀφείλεται σὲ παράλυσι τοῦ ὀστιαίου μυελοῦ τῆς σπονδυλικῆς στήλης.

Ὁ Τζώρτζ ἦταν ἕνας ἀθλητικὸς νέος καὶ καθηγητὴς τῆς ἱππωνικῆς πάλης στοὺς Ἀμερικανοὺς πεζοναύτες, ὅταν τὸ 1952 ἔνιωσε ζαφνικὰ νὰ παραλύουν τὰ πόδια του.

«Θὰ κάνω ὅ,τι μπορῶ εἶπε ἡ Σίρλεύ γιὰ νὰ βοηθήσω τοὺς ἐπιστήμονες, ποὺ ἀσχολοῦνται μὲ τὴν ἀρρώστια αὐτή, νὰ βροῦν τὸ φάρμακο, ποὺ θὰ τὴν καταπολεμήσῃ. Θὰ ἔχω, μόνο τότε, κάνει τὸ καθῆκον μου ἀπέναντι τοῦ ἀδελφοῦ μου.

Μαζὶ μ' αὐτὸν θὰ σωθοῦν καὶ θὰ ξαναβροῦν τὴν ὑγεία τους καὶ πολλὲς ἄλλες χιλιάδες νέων».

ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ :

ΟΛΑ ἦσαν ἕτοιμα. Ἡ κυρία Γκλαὶντις Μπαίηκερ "Ελεϋ, ἡ μητέρα τῆς Μαρίλυν Μονρόε ἐπρόκειτο νὰ ἐκδιωχθῇ ἀπὸ τὸ ψυχιατρεῖο Βερντοὺγκο Ροκχεύδιν τῆς Καλιφορνίας, ἐπειδὴ κανεὶς δὲν πλήρωνε τὰ ἔξοδα της ἐκεῖ παραμονῆς της καὶ αὐτὸ ἐδῶ 18 μῆνες. Τὴν τελευταία στιγμὴ ὅμως ὁ διευθυντὴς ἄλλαξε ἀπόφασι καὶ κράτησε τὴ δυστυχισμένη γηραιὰ κυρία. Μιὰ δημοσιογράφος ἀποκάλυψε ὕστερα ἀπὸ ἔρευνες, ποὺ ἔκανε, ὅτι ἡ ἀπόφασί του ὀφείλεται στὴ χειρονομία κάποιου ἀγνώστου, ποὺ πλήρωσε 7.500 δολλάρια, δηλαδὴ ὅλο τὸ χρέος τῆς ἀρρωστης ἀπέναντι τοῦ ἀσύλου.

Ποιός γιὰ νὰ ἔκανε ὅμως τὴν χειρονομία αὐτή; Ἡ δημοσιογράφος δὲν ἀργησε νὰ τὸν ἀνακαλύψῃ. Εἶναι ὁ Τζὸ ντὶ Μάτζιο, ὁ πρώην σύζυγος τῆς Μαϊρίλυν, ὁ μόνος ποὺ, ὅπως κατ' ἐπανάληψιν ἔδειξε, δὲν ἔπαψε ποτὲ νὰ τὴν ἀγαπᾶ. Ὁ ἄλλοτε πρωταθλητὴς τοῦ μπέϊς — μπὸλ ἀπέδειξε μὲ τὴ χειρονομία του αὐτή, τὴν ὁποία μάλιστα φρόντισε νὰ κρατήσῃ καὶ ἀνώνυμη, πὼς δὲν ἔχει ἀκόμη τὸ φάρμακο, ποὺ θὰ τὴν καταπολεμήσῃ. Θὰ ἔχω, μόνο τότε, κάνει τὸ καθῆκον μου ἀπέναντι τοῦ ἀδελφοῦ μου.

Μαζὶ μ' αὐτὸν θὰ σωθοῦν καὶ θὰ ξαναβροῦν τὴν ὑγεία τους καὶ πολλὲς ἄλλες χιλιάδες νέων».

Ὁ Γκρέγκορυ Πέκ.

ΑΘΗΝΑΙ:

ΕΝΑ καινούργιο ζευγάρι ἀστέρια θ' ἀποτελέσουν ἀπὸ τὶς 4 Ὀκτωβρίου ὁ Κώστας Βουτσᾶς καὶ ἡ Ἔρρικα Μπρόγιερ. Ὁ γάμος τους θὰ γίνῃ σ' ἕνα γραφικὸ ξωκλήσι τῆς Ἀττικῆς, τὸ κραταοῦν ὅμως μυστικό, ὅπως καὶ τὴν ὥρα ποὺ θὰ τελεστῇ τὸ μυστήριο γιὰ ν' ἀποφύγουν τὴ συρροὴ τῶν φίλων καὶ θαυμαστῶν. Τὸ εἰδύλλιό τους ἄρχισε πέρυσι τὸ καλοκαίρι στὴν ὁδὸ Καρόλου. Ὁ Κώστας ἔπαιζε τότε στὸ θέατρο «Σαμαρτζῆ» καὶ ἡ Ἔρρικα στὸ θέατρο «Βέμπο». Ἀμέσως μετὰ τὸ γάμο, τοὺς δυὸ συμπαθεῖς καλλιτέχνες θὰ τοὺς χωρίσῃ ἡ δουλειά τους. Ὁ μὲν Κώστας θὰ φύγῃ γιὰ τὴ Θεσσαλονίκη, ὅπου θὰ ἐμφανιστῇ μαζὶ μὲ τὴ Σμαρούλα Γιούλη στὸ «Πάλλας», ἡ δὲ Ἔρρικα θὰ παραμείνῃ στὴν πρωτεύουσα, γιὰ νὰ παίξῃ σ' ἕνα ἀπὸ τὰ πολλὰ χειμερινὰ θέατρα.

★ Ὁ σκηνοθέτης Σωκράτης Καφάσκης γύρισε δυὸ φίλμ μὲ τὴν "Αννα Φόνσου, ποὺ σύντομα θὰ προβληθοῦν στοὺς ἀθηναϊκοὺς κινηματογράφους. Τὸ ἕνα, ἡ «Πικρὴ ζωὴ» εἶναι ἑτοιμο καὶ συμπρωταγωνιστοῦν σ' αὐτὸ ὁ φαίδων Γεωργίτσης καὶ ὁ Κώστας Καρράς. Τὸ ἄλλο εἶναι μιὰ κωμῳδία, ποὺ ἔχει γιὰ τίτλο «Περάστε τὴν πρώτη τοῦ μηνός». Στὸ φίλμ αὐτό, ποὺ βρίσκεται στὸ στάδιο τῆς ἐπεξεργασίας συμπρωταγωνιστεῖ ὁ Δημήτρης Παπαμιχαήλ.

★ Ὁ Ντίμης Δαδήρας ἐπέσπευσε τὴν τεχνικὴ ἐπεξεργασία τοῦ φίλμ «Οὐ κλέψῃς», ποὺ γύρισε στὴ Νάξο, βάσει ἑνὸς σενάριο τοῦ Νίκου Σφυρόερα, γιὰ νὰ προλάβῃ τὸ Φεστιβὰλ Θεσσαλονίκης. Πρωταγωνιστοῦν ἡ Γκιζέλα Ντάλι, ὁ Τάκης Ἐμμανουήλ, ὁ Κούλης Στολίγκας, ὁ Δίμος Σταρένιος, ὁ Θεόδ. Ἔξαρχος κ.ἀ.

★ Ἀπὸ ἡμερῶν βρίσκεται στὴν Ἀθήνα ὁ Ἀμερικανὸς σκηνοθέτης Λεονάρντ Χίρσφιλντ, διευθυντὴς φωτογραφίας τοῦ φίλμ «Δαυὶδ καὶ Λίζα», ποὺ κέρδισε πέρυσι τὸ Βραβεῖο φωτογραφίας στὸ Φεστιβὰλ Βενετίας, προκειμένου νὰ γυρίσῃ τὸ νέο του φίλμ, μὲ τίτλο «Ἑλλάδα».

Πρόκειται γιὰ ἕνα σενάριο, ποὺ τιτλοφορεῖται «Τὰ σκυλιὰ» καὶ βασίζεται στὸ μυθιστόρημα τῆς Μαίη Σάρτον «Ἡ Ἰωάννα καὶ ὁ Ὀδυσσεύς». Ἀναμένεται καὶ ὁ παραγωγὸς τῆς ταινίας "Εντβιν Κάσιερ, προκειμένου νὰ συμπληρωθοῦν ὅλες οἱ προετοιμασίες γιὰ τὸ γύρισμα τῆς ταινίας, ποὺ ὑπολογίζεται ν' ἀρχίσῃ στὶς 28 Σεπτεμβρίου στὴν Ἀθήνα καὶ νὰ συνεχιστῇ στὰ νησιὰ τῶν Κυκλάδων. Στὸ φίλμ θὰ πρωταγωνιστήσουν ἡ Ἐιρήνη Παπᾶ καὶ ἕνας Ἰταλὸς ἠθοποιός, θὰ τοὺς πλαισιώσουν δὲ γνωστοὶ Ἕλληνες καλλιτέχνες.

★ Ὁ Ν. Παπαδάκης, ὁ "Ελλην σκηνοθέτης, ποὺ προκάλεσε τόσο θόρυβο μὲ τὸ γαλλικὸ φίλμ «Ἀδυσσοί», θὰ γυρίσῃ μέσα στὸ φθινόπωρο ἕνα φίλμ στὴν Ἑλλάδα. Ὁ διάσημος σκηνοθέτης βρίσκεται ἤδη σὲ συνεννόησι μὲ τὸ καλλιτεχνικὸ γραφεῖο «Δράκαινα — Σερβοῦ» καὶ θέλει γιὰ πρωταγωνιστὲς τοῦ ἔργου του τοὺς ἠθοποιοὺς τοῦ ρεβυὰ στὸν «Οὐρανὸ» τοῦ Τάκη Κανελλοπούλου: Νίκη Τριανταφυλλίδη, Νίκο Τσαχιρίδη, Τάκη Φιλίνα κα ἰ Σταῦρο Τορνὲς, γιατὶ ἀντιπροκρίνονται εἰς τοὺς χαρακτῆρες, ποὺ ὑπάρχουν στὸ δικό του σενάριο.

★ Ἀμέσως μετὰ τὸ Φεστιβὰλ Θεσσαλονίκης, στὸ ὁποῖο συμμετέχει μὲ τὴν κωμῳδία του «Ἕνας τρελλὸς τρελλὸς Βέγγος» ὁ Θανάσης Βέγγος θ' ἀρχίσῃ τὸ γύρισμα μιᾶς νέας κωμῳδίας μὲ τὸν τίτλο «Ὁ παπατρέχας». Παρτενὲρ του θὰ εἶναι ἡ Ντίνα Τριάντη.

★ Ὁ σκηνοθέτης Ἀπόστολος Τεγόπουλος ἄρχισε τὸ γύρισμα μιᾶς νέας δραματικῆς ταινίας, ποὺ ἔχει γιὰ τίτλο «Ἀπόκληροι σ' αὐτὴ τὴν κοινωνία» καὶ βασίζεται σὲ σενάριο τοῦ Γ. Ὀλυμπίου. Πρωταγωνιστοῦν: ὁ Νίκος Ξανθόπουλος, ἡ Μάρθα Βούρτση, ὁ Μίμης Φωτόπουλος καὶ ὁ Στέφανος Στρατηγός.

★ «Κλαψομοὶ στὴ φτωχογειτονιὰ» εἶναι ὁ τίτλος τῆς νέας ταινίας τοῦ παραγωγοῦ Π. Δαδήρα, ποὺ γυρίζεται κατὰ σκηνοθεσία Ρένας Γαλάνη καὶ μὲ πρωταγωνιστὴ τὸν Μίμη Φωτόπουλο. Τὸ σενάριο εἶναι τοῦ Γ. Βρασιδανόπουλου, πρόκειται δὲ γιὰ μιὰ ἠθογραφικὴ ἱστορία γύρω ἀπὸ τὶς χαρὲς καὶ τὶς λύπες τοῦ μικροῦ κόσμου μιᾶς ἀθηναϊκῆς αὐλῆς, μὲ ἀντιπροσωπευτικοὺς τύπους τῆς σύγχρονης ζωῆς. Τὸν δημοφιλῆ κωμικὸ παιασιώνων ἡ Νανὰ Σκιαδᾶ, ὁ Κώστας Βιγόπουλος, ἡ Ἄννα Ἰασωνίδου, ὁ Β. Μαυρομμάτης, ἡ Νίτσα Τσαγανέα, ἡ Φόρος, ἡ Νατάσσα Ἀποστόλου, ὁ Νάσος Κεδράκας καὶ ὁ Ἀρτέμης Μάτσας.

★ Προεβλήθη στὴ Θεσσαλονίκη ἡ ταινία τοῦ Κώστα Καραγιαννη «Τσακισμένη ἀπὸ τὴν ὀρφανιὰ» στὴν ὁποία πρωταγωνιστοῦν ἡ Ἑλένη Ἀνουσάκη, ὁ Κώστας Κακαδάκης, ὁ Λαυρέντης Διανέλλος, ἡ Ἔλλη Ἐυαθάκη, ὁ Ἀνδρέας Φιλιππίδης κ.ἀ. Ἡ μουσικὴ εἶναι τοῦ Γιώργου Κατσαρού.

★ Ὁ Κώστας Ἀνδρίτσος σκηνοθετεῖ γιὰ λογαριασμὸ τῆς «Φοίνιξ Φιλμ» καὶ βασει ἑνὸς σεναρίου τοῦ Νίκου Φώσκολου τὴν ταινία «Βρώμικη πόλις», στὴν ὁποία πρωταγωνιστοῦν ὁ Ἀλέκος Ἀλεξανδράκης, ὁ Φαίδων Γεωργίτσης, ὁ Στέφανος Στρατηγὸς καὶ ἡ Νίκη Τριανταφυλλίδη.

★ Στὴν Ἀθήνα βρίσκεται ἀπὸ ἡμερῶν ἡ διάσημη Ἀγγλίδα ἠθοποιὸς Ἄννη Τόντ. Ἦρθε γιὰ παρακολουθήσῃ τὴν προόρασια μιᾶς νέας ταινίας της, ποὺ θὰ γυρισθῇ στοὺς Δελφούς.

★ Ἐπέστρεψαν ἀπὸ τὰ γυρίσματα τὸ συνεργεῖο, ὁ σκηνοθέτης καὶ οἱ πρωταγωνιστὲς τοῦ φίλμ «Τὸ χῶμα βαφτήκε κόκκινο», ποὺ γυρίζεται ἀπὸ τὴν κοινοπραξία «Φῶνος — Φίλμ — Δαμασκηνὸς — Λιγκλίσης». Τὸ φίλμ θὰ προβληθῇ τὸ Νοέμβριο, πρωταγωνιστοῦν δὲ σ' αὐτὸ οἱ Νίκος Κούρκουλος, Μαίρη Χρονοπούλου, Φαίδων Γεωργίτσης, Γιάννης Βόγλης, Νότης Περγιάλης καὶ Μάνος Κατράκης. Τὸ σενάριο ἔγραψε ὁ Νίκος Φώσκολος καὶ τὴ μουσικὴ ὁ Μίμης Πλέσσας.

Ο ΦΑΚΟΣ «Δ»

Ἡ Μαίρη Ἀρώνη, ὁ Ἀλέκος Ἀλεξανδράκης καὶ ἡ Τζένη Καρέζη σὲ μιὰ σκηνὴ τῆς ὡραίας καὶ θεαματικῆς αἰσθηματικῆς κωμῳδίας «Μιὰ τρελλή, τρελλή, τρελλὴ οἰκογένεια», ποὺ γύρισε ὁ Ντίνος Δημόπουλος γιὰ τὴν «Φῖνος—Φίλμ». Παίζουν ἐπίσης στὸ φίλμ ὁ Διονύσης Παπαγιαννόπουλος, ἡ Νίτσα Μαρούδα, ἡ Κατερίνα Γώγου καὶ ὁ Ἀλέκος Τζανετάκος.

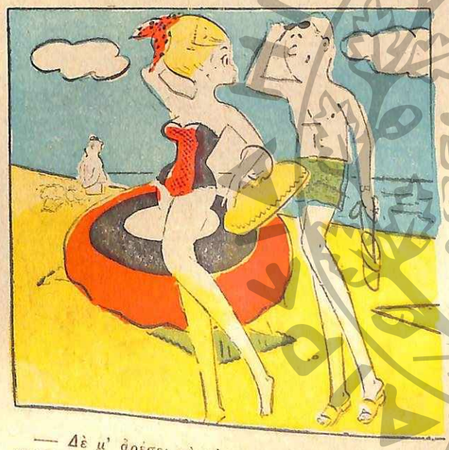

— Δὲ μ' ἀρέσει νὰ μὲ παρακολουθοῦν!... Περάστε μπροστὰ καὶ περιμένετε με στὴν καμπάνα 13!...

Παρασκήνια

Οἱ πιὸ ἐνδιαφέρουσες εἰδήσεις ἀπὸ τὶς 6 μέχρι καὶ τὶς 12 Σεπτεμβρίου 1965

6. — Ὁ Πρόεδρος Μακάριος σὲ συνέντευξή του στὴν «Νιοὺ Γιόρκ Γιουὄρλντ Τέλεγκραμ Ἐντ Σὰν» μιλώντας γιὰ τὴν Ἑλλάδα ἀναφέρει τὰ ἀκόλουθα: Λυπούμεθα γιὰ τὴν σημερινὴ πολιτικὴ κρίση τῆς Ἑλλάδος, ποὺ εἶναι φυσικὸν νὰ ἐπηρεάση δυσμενῶς τὸ ζήτημα τῆς Κύπρου. Δὲν ἔχομεν ἀναμιχθῆ εἰς τὴν σημερινὴν διένεξιν, προσπαθοῦμεν δὲ νὰ μειώσωμεν τὰς ἐπιπτώσεις της στὸ ἐλάχιστον».

— Ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις ἀπεφάσισε ν' ἀποστείλη στρατιωτικὸν κλιμάκιον στὸ στρατηγεῖον τοῦ ΝΑΤΟ στὴν Σμύρνη, προκειμένου νὰ μετάσχη σὲ κοινὴ συμμαχικὴ ἄσκηση ἐπὶ 23ήμερον.

— Ἡ Εἰσαγγελία ἐπελήφθη τῆς ὑποθέσεως τῶν νοθευμένων φυσίγγων τῶν φαρμάκων ποὺ κυκλοφοροῦν λαθραίως στὴν ἀγορά. "Ηδη, ὑπὸ τὸν ἁρμοδίων ἀστυνομικὸν ἀρχὸν ἀνεκαλύφθησαν δύο φαρμακοποθῆκαι διὰ τῶν ὁποίων διοχετεύοντο τὰ νοθευμένα φάρμακα.

— Τὸ Ὑπουργεῖο Παιδείας μὲ ἐγκύκλιό του πρὸς τοὺς γενικοὺς ἐπιθεωρητὰς Μέσης Ἐκπαιδεύσεως συνιστᾶ ὅπως κατὰ τὶς εἰσαγωγικὲς ἐξετάσεις γιὰ τὴν α' τάξιν τοῦ Λυκείου ἐπικρατήση πνεῦμα ἄκρας ἐπιεικείας.

— Ἡ Ἑλλὰς παρακολουθεῖ τὶς θεαματικὲς κινήσεις τῶν 18 τουρκικῶν ἀποβατικῶν σκαφῶν τὰ ὁποῖα ἀφοῦ διέσχισαν τὸ Αἰγαῖον ἔφθασαν στὴν Ἀλεξανδρέττα.

— Στὸ Λαμπορανέ, τὸν ἀπομακρυσμένο νοσοκομειακὸ σταθμὸ τῆς ἀφρικανικῆς ζούγκλας ἑτάφη μπροστὰ στὸ σπίτι του, σύμφωνα μὲ ἐκφρασθεῖσα ἐπιθυμία του ὁ Ἄλμπερτ Σβάϊτσερ. Στὴν τελευταία κατοικία του τὸν συνώδευσε τὸ κουτὶ μὲ τὴν τέφρα τῆς ἐκλιπούσης, ἐπίσης, κατὰ τὸ 1957 συζύγου του Ἑλένης. Στὴν κηδεία τοῦ μεγάλου ἀνθρωπιστοῦ καὶ ἰατροφιλοσόφου παρέστησαν ἐκπρόσωποι τῆς γαλλικῆς κυβερνήσεως καὶ τοῦ Γκαμπόν, καθὼς καὶ μέλη τοῦ Διπλωματικοῦ Σώματος. Χίλιοι ἀσθενεῖς του τὸν συνώδευσαν μέχρι τῆς τελευταίας κατοικίας του. Τὸν τάφον του τὸν ἑτοίμασαν ἀσθενεῖς του καὶ τὸν στόλισαν μὲ στοργὴ γιὰ ν' ἀναπαυθῆ τὸ πολυπαρημένο σῶμα του. Ἡ κόρη του Εἰρήνη Σβάϊτσερ - Ἐκιερτ ἐδήλωσε: «Ὁ πατέρας μου μᾶς ἐζήτησε νὰ συνεχίσουμε τὸ ἔργο του. Θ' ἀκολουθήσουμε τὸ παράδειγμά του». Καὶ πραγματικά, τὸ νοσοκομεῖο τοῦ Σβάϊτσερ δὲν διέκοψε τὶς ἐργασίες του οὔτε τὴν ἡμέραν τῆς κηδείας τοῦ μεγάλου ἀνθρωπιστοῦ. Τὸν ἐπικήδειον ἐξεφώνησε ὁ Ἑλβετὸς ἱατρὸς δόκτωρ Βάλτερ Μοὺντς ποὺ θὰ συνεχίση τὴν ἀποστολὴν τοῦ Σβάϊτσερ. Πρὸς τὴν κόρην τοῦ ἐκλιπόντος ἀπεστείλαν θερμὰ συλλυπητήρια ὁ Παπας Παῦλος ὁ ϛος, ἡ βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας Ἐλισάβετ, ὁ Πρόεδρος τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας Ντὲ Γκωλ κι' ἄλλες προσωπικότητες. Ὁ Ἄλμπερτ Σβάϊτσερ εἶχε γεννηθῆ στὰ Στρασβούργο, οἱ κάτοικοι τοῦ ὁποίου ἐκαυχῶντο τόσο πολὺ γι' αὐτόν, ποὺ ἀπεφάσισαν νὰ δώσουν τ' ὄνομά του σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς μεγάλες πλατεῖες τῆς πόλεως. Ὁ Ἄλμπερτ Σβάϊτσερ εἶχε γεννηθῆ τὸ 1875. Ἔγινε καθηγητὴς στὸ Πανεπιστήμιο τοῦ Στρασβούργου. Ἔγινε τέσσερις φορὲς δόκτωρ. Ὑπῆρξε διάσημος μουσικὸς κι' ἀπέκτησε φήμη σὰν φιλόσοφος. Ἡ γυναίκα του συμμερίσθηκε ἀπόλυτα τὴν ζωὴ του στὴ ζούγκλα. Μαζὶ κτίσανε τὸ νοσοκομεῖο, μαζὶ ἀγωνίσθηκαν. Μὰ στὸν ὑπέρμετρο κόπο δὲν ἀνθεῖε ἡ γυναίκα του. Τὸ 1957 ἀπέθανε. Κι' ὁ Σβάϊτσερ ἐκράτησε κοντὰ του τὴν τέφρα της. Αὐτὴν ἔπῆρε μαζί του συντροφιὰ στὸν τάφο.

— Τὸ πραγματικὸ ὄνομα τοῦ διασήμου Γάλλου ἀρχιτέκτονος Λὲ Κορμπιζιὲ ἦταν Κάρολος Ἐδουάρδος Ζαννερέ. Τὸ Λὲ Κορμπιζιὲ ἦταν τὸ ὄνομα ἑνὸς ἀπὸ τοὺς παππούδες του. Εἶχε γενηθῆ στὶς 6 Ὀκτωβρίου 1877 στὸ Σὼ — ντὲ - Φὸν τῆς Ἑλβετίας. Ὁ πολύτιμος συνεργάτης του ὁ καθηγητὴς τῆς Σχολῆς Καλῶν Τεχνῶν τοῦ Παρισιοῦ κ. Γ. Κανδύλης μιλῶντας γιὰ τὴν προσωπικότητά του ἀναφέρει τὰ ἀκόλουθα: «Ἡ ζωὴ τοῦ Λὲ Κορμπιζιέ, ὅλη του ἡ ζωὴ ἦταν ἕνας μεγάλος ἀγώνας: σχέδια, μελέτες, διαγωνισμοί, ὁμιλίες, ταξίδια, ἔργα, ἐπιθέσεις κι' ἀντεπιθέσεις. Βρισκόταν πάντα στὴν πρώτη γραμμὴ ὅλων τῶν ἀνανεώσεων, ὅλων τῶν μαχῶν, ὅλων τῶν ἀναζητήσεων. "Ενιωσε κι' ἀγάπησε τὴν Ἑλλάδα».

7. — Ἡ τουρκικὴ ἀστυνομία ἐσφράγισε τὶς ἐκκλησίες τοῦ Ἁγίου Νικολάου καὶ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Γαλατᾶ ποὺ ἀνήκουν στὸ Πατριαρχεῖο γιατὶ ὡς ἐγνώσθη τοὺς διεκδικεῖ ὁ ψευδοπατριάρχης τῶν «Τουρκορθοδόξων» παπᾶ Εὐθὺμ διὰ τοῦ υἱοῦ του «ἀρχιεπισκόπου» Τουργκούτ Ἐρένερολ.

— Βομβαρδιστικὰ ἀεροπλάνα τῆς Ἰνδίας καὶ τοῦ Πακιστὰν μετέφεραν τὸν πόλεμο τοῦ Κασμὶρ στὶς μεγάλες πόλεις. Οἱ συγκρούσεις ἁπλώθηκαν σὲ μέτωπο 1600 χιλιομέτρων. Κι' οἱ δυὸ χῶρες προβαίνουν σὲ μεγάλη πολεμικὴ κινητοποίησι:

— "Ενα νέο πυρηνικὸ ὅπλο κατασκευάζει ἡ Ἀμερικὴ γιὰ τὸ στρατό της: Τὸ «207». Μέχρι τῆς στιγμῆς ὅμως καμμιὰ πληροφορία δὲν ἐγνώσθη. Γεγονὸς πάντως εἶναι ὅτι θὰ χρησιμοποιῆται καὶ θὰ προκαλῆ μεγάλες καταστροφὲς στὸ πεδίο τῆς μάχης.

— Στὶς 13 Σεπτεμβρίου, στὴν Καζαμπλάνκα θὰ ἀρχίσουν οἱ ἐργασίες τῆς τρίτης διασκέψεως κορυφῆς τῶν ἀραβικῶν χωρῶν.

— Ὑπεγράφη ἀπὸ τὸν Πρόεδρο Τζόνσον ὁ νόμος γιὰ τὴν διάθεσι ποσοῦ 3.300.000.000 δολλαρίων γιὰ τὸ πρόγραμμα ἐξωτερικῆς βοηθείας.

8. — Τὴν καλοῦσε ὁ σύζυγός της στὸ τηλέφωνο. Ἐκείνη σηκώθηκε ἀπὸ τὸν ὕπνο κι' ἔσπευσε γιὰ νὰ σηκώση τὸ ἀκουστικό. Ζαλισμένη δὲν ἀντελήφθη ὅτι ἡ πόρτα τοῦ χώλ ἦταν κλειστή. Ἔτσι προσέκρουσε στὸ κρύσταλλο, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ τῆς κοπῆ ἡ καρωτίδα. Πέθανε ἀπὸ ἀκατάσχετη αἱμορραγία. Τὸ δράμα συνέβη στὴν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Μικρᾶς Ἀσίας 44 οἰκίαν, στὰ Ἡλύσια. Θῦμα ἡ 19ετὶς Ἀγγελικὴ Χρ. Μπλακούτση σύζυγος ὑπολοχαγοῦ τῶν ΛΟΚ. Ὁ γάμος των εἶχε τελεσθῆ πρὸ πενταμήνου. Ἡ Ἀγγελικὴ Χρ. Μπλακούτση διένυε τὸν πέμπτο μῆνα τῆς ἐγκυμοσύνης της.

— Ἰσπανὸς σερβιτόρος στὸ Λονδῖνο ἀπέκοψε μὲ τὰ δόντια του τὸν ἀντίχειρα συμπατριώτισσάς του ὑπαλλήλου τοῦ ἰδίου κέντρου. Ὁ δράστης συνελήφθη.

Στὸ Ρίο Ἰανέϊρο κατὰ τὴν διάρκεια ἀεροπορικῶν ἐπιδείξεων τῆς βραζιλιανῆς πολεμικῆς ἀεροπορίας, ἀεροσκάφος τύπου «Γκλόμπ μάστερ» συνετρίβη ἐπὶ μιᾶς οἰκίας. Ἐφονεύθησαν πέντε ἄτομα μεταξὺ δὲ αὐτῶν καὶ δυὸ παιδιά, ποὺ ἔπαιζαν στὴν αὐλὴ τοῦ σπιτιοῦ. Τὰ δυὸ μέλη τοῦ πληρώματος τοῦ ἀεροσκάφους διεσώθησαν. Ὑπέστησαν ὅμως ἰσχυρὸν νευρικὸν κλονισμὸν καὶ χρειάσθηκε ν' ἀποσταλοῦν στὸ νοσοκομεῖο.

— Ὁλόκληρη ἡ πόλις Νασάου, πρωτεύουσα τῶν νήσων Μπαχάμας, σαρώθηκε ἀπὸ τὸν τυφῶνα «Μπέτσυ», ποὺ ἔπνεε μὲ ταχύτητα 200 χιλιομέτρων τὴν ὥρα.

— Ἡ αἰγυπτιακὴ κυβέρνησις ἔφερε σὲ φῶς λεπτομέρειες γιὰ τὴν ἐκτεταμένη συνωμοσία τῆς ἐξτρεμιστικῆς ὀργανώσεως «Ἀδελφοὶ Μουσουλμάνοι». Ἀπεκάλυψε ὅτι οἱ συλληφθέντες ὁμολόγησαν ὅτι εἶχον σχεδιασθῆ δολοφονίες ἐθνικῶν ἡγετῶν συμπεριλαμβανομένου καὶ τοῦ Προέδρου Νάσερ. Ἐπίσης ἀπεκάλυψαν ὅτι εἶχον ὁρκισθῆ ὅτι μετὰ τὶς δολοφονίες θ' αὐτοκτονοῦσαν γιὰ νὰ μὴ συλληφθοῦν καὶ πιεζόμενοι ἀπὸ τὴν ἀνάκρισι ἐξαναγκασθοῦν νὰ προδοῦν σὲ ἀποκαλύψεις. Σύμφωνα μὲ τὶς ὁμολογίες τους ὁ Πρόεδρος Νάσερ θὰ εὑρίσκε τραγικὸ θάνατο, καθὼς θὰ μετέβαινε μὲ τραῖνο στὴν Ἀλεξάνδρειαν. Θὰ τίναζαν τὸ βαγόνι του στὸν ἀέρα!...

— Ἡ πρώτη μεραρχία τοῦ ἀμερικανικοῦ ἱππικοῦ, ἀποτελουμένη ἀπὸ 16.000 ἄνδρες πρόκειται συντόμως ν' ἀφιχθῆ στὸ Νότιο Βιετνάμ. Ἡ μεραρχία αὐτὴ εἶναι ἐφωδιασμένη μὲ 428 ἑλικόπτερα τὰ ὁποῖα μποροῦν νὰ μεταφέρουν στὸ πεδίο τῆς μάχης στρατιῶτες καθὼς καὶ πυροβόλα τῶν 105 χιλιοστρομέτρων πλήρως συναρμολογημένα.

— Ὁ Ἀμερικανὸς ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν κ. Ράσκ ἐτόνισε ὅτι καμμιὰ κυβέρνησις στὸν κόσμο δὲν πρέπει ν' ἀμφιβάλλη ἐπὶ τῆς σοβαρότητος τῶν ὑποχρεώσεων τὰς ὁποίας ἔχουν ἀναλάβει οἱ Ἡνωμένες Πολιτεῖς στὸ Βιετνάμ.

— Μὲ τὸ ἰδιόκτητο ἀεροπλάνο του ἔφθασε σήμερα ὁ διάσημος ἀρχιμουσικὸς Χέρμπερτ φὸν Καραγιάν. Θὰ φιλοξενηθῆ στοὺς Πεταλιοὺς ἀπὸ τὸν ἐφοπλιστὴ κ. Ἐμπειρίκο. Ὁ Χέρμπερτ φὸν Καραγιὰν θὰ διευθύνη στὸ Ἡρῴδειο τὴν Φιλαρμονικὴ Ὀρχήστρα τοῦ Βερολίνου, καθὼς καὶ στὴν Ἐπίδαυρο ὅπου θὰ συμπράξη ἡ Χορωδία Φίλων Μουσικῆς τῆς Βιέννης.

—"Εγιναν τὰ ἐπίσημα ἐγκαίνια τῆς Α' Μπιενάλε Γλυπτικῆς. Σ' αὐτὴν, ὡς γνωστὸν ἐκτείθενται ἔργα Ροντέν, Μπρανκοῦζι, Τζιακομέττι, Χέπγουορθ, Μπράκ, Λεζέ, Πικασσό, Ρενουάρ, Ματίς, Σαγκάλ, Ντεραίν, Ντεγκὰ καὶ ἄλλων διασήμων καλλιτεχνῶν.

— Τὸ Κρατικὸ Θέατρο Βορείου Ἑλλάδος παρουσίασε στὸ Ὠδεῖο Ἡρῴδου Ἀττικοῦ τὴν «Σιβίλλα» τοῦ Ἀγγέλου Σικελιανοῦ.

— Μιὰ ἀπὸ τὶς ἐκδοχὲς ποὺ ἐρευνᾶ ἡ παρισινὴ ἀστυνομία σχετικὰ μὲ τὴν δολοφονία τῆς Βαρώνης Σὺλβαὶν ντὲ Κουρτρὺ εἶναι ὅτι πρόκειται «περὶ θρησκευτικοῦ φόνου». Ἡ Βαρώνη βρέθηκε νεκρὴ μ' ἕνα στιλέτο καρφωμένο στὴν πλάτη της. Ἡ Βαρώνη εἶχε δολοφονηθῆ καθὼς γύριζε ἀργὰ τὴν νύκτα στὸ σπίτι της, ἀπὸ συγκέντρωσι ὅπου οἱ παριστάμενοι ἠσχολοῦντο μὲ θρησκευτικὰ προβλήματα. Τὰ ἐσώρουχα τῆς Βαρώνης εἶχαν κοπῆ σὲ σχῆμα σταυροῦ. Ἡ Βαρώνη, ὡς ἀναφέρεται πρὸ τριετίας εἶχε προβλέψει τὸν τρόπον τοῦ θανάτου της.

— Ὁ Σάχης τῆς Περσίας κήρυξε στὴν Τεχεράνη τὴν ἔναρξι τῶν ἐργασιῶν τοῦ συνεδρίου κατὰ τοῦ ἀναλφαβητισμοῦ. Τὸ συνέδριον τελεῖ ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῆς Οὐνέσκο.

— Στὶς πετρελαιοπηγὲς τοῦ Μορέντο, πλησίον τοῦ Πλοέστι ἑτέθη σ' ἐφαρμογὴ σύστημα ποὺ ἐξασφαλίζει τὴν ἐπεξεργασία 200.000 κ.μ. ἀερίων. Πρόκειται γιὰ μέθοδο διαχωρισμοῦ τῶν εὐκόλως ρευστοποιημένων στοιχείων τῶν ἀερίων τὰ ὁποῖα μετατρέπονται σὲ προϊόντα ἀναγκαῖα γιὰ τὴν πετρελαιοχημικὴν βιομηχανίαν.

— Στὴ Βρεταννία σημειώθηκε ὁ πέμπτος θάνατος ἐκ θρομβώσεως γυναικός, ποὺ ἐλάμβανε ἀντισυλληπτικὰ ἰδιοσκευάσματα.

— Ὁ Πάπας Παῦλος ἐπεσκέφθη τὴν πλησίον τῆς Ρώμης, μετὰ ἀπὸ τὶς δύο μέρες καταρρακτώδεις βροχές.

— Ἡ ἀστυνομία τοῦ "Αμστερνταμ ἀνεκοίνωσε ὅτι ὅλες οἱ ἐνδειξεις πείθουν ὅτι ὁ ἀνθρώπινος κορμὸς ποὺ βρέθηκε πρὸ ἡμερῶν μέσα σὲ μιὰ μετάλλινη βαλίτζα, ἀνήκει στὸν Ἰάπωνα Γιουκάτα Καμέντα, 32 χρόνων, ἀντιπρόσωπο τῆς ἐμπορικῆς ἑταιρίας «Μισισόβα» στὶς Βρυξέλλες.

— Ὁ Τοῦρκος γεωργὸς Ἀχμὲτ Τὰς ἀφοῦ σκότωσε τὴν γυναίκα του στὸ χωριὸ Βερπεντὶκ κατέβηκε σ' ἕνα πηγάδι βάθους 30 μέτρων καὶ ἀρνεῖται νὰ ἐξέλθη καὶ νὰ παραδοθῆ. Στοὺς ἀστυνομικοὺς ποὺ τοῦ κρέμασαν ἕνα φορητὸ τηλέφωνο καὶ προσπάθησαν νὰ συνεννοηθοῦν μαζί του ὁ συζυγοκτόνος δήλωσε ὅτι ἂν ἐπιχειρήσουν νὰ κατέλθουν στὴν κρύπτη του, θ' αὐτοκτονήση. «Προτιμῶ, τοὺς παρατήρησε, νὰ ἐκτισω μέσα σ' αὐτὸ τὸ πηγάδι τὴν ποινή μου».

— Ἡ ὀργάνωσις τῆς Νεολαίας στὴ Μαλαισία διεμαρτυρήθη γιατὶ οἱ νεάνιδες φοροῦν πολὺ στενὰ φορέματα, πράγμα ποὺ τὶς καθιστᾶ πολὺ προκλητικές.

— Ἡ Ἀγγλίδα πρωταγωνίστρια τοῦ θεάτρου καὶ τοῦ κινηματογράφου "Ανν Τὸντ βρίσκεται στὴν Ἑλλάδα. Θὰ λάβῳ μέρος σὲ ταινία, ποὺ θὰ γυρισθῆ στοὺς Δελφούς.

— Μεγάλη πυρκαϊὰ ἐξερράγη στὴν πευκόφυτη περιοχὴ τοῦ χωριοῦ Κιοῦρκα στὸ ὄψωμα τοῦ προφήτη Ἠλία, ποὺ ἐπικοινωνεῖ μὲ τὸ κτῆμα τοῦ Βασιλέως.

Σαράντα χωριὰ τῆς περιοχῆς τῆς Καρδίτσας βρίσκονται κάτω ἀπὸ τὸν ἐπιστημονικὸ ἔλεγχο τοῦ κ. Ἀρ. Ματσώλσκι, καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Οὐάσιγκτων. Ὁ ἐξένος ἐπιστήμων ἐδήλωσε ὅτι αὐτὰ τὰ χωριὰ θὰ προσελκύσουν παγκόσμιο ἐνδιαφέρον γιατὶ ἐμφανίζουν τοὺς ὑψηλότερους δείκτες περιπτώσεων αἱμολυτικῶν ἀναιμιῶν ὅλων τῶν περιοχῶν τοῦ κόσμου (Ἰνδίας, Νοτίου Ἀφρικῆς, Μέσης Ἀνατολῆς καὶ Σαρδηνίας).

— Σὲ φυλάκισι 10 μηνῶν καταδικάσθηκε ὁ νέγρος ἐπισμηνίας Ἄλτον Μόολεϋ ὁ ὁποῖος τὴν 19ην Ὀκτωβρίου 1964 εἶχε σκοτώσει μὲ τὸ αὐτοκίνητό του τὸν ἐκλεκτὸ συνεργάτη τῆς «Ἀθηναϊκῆς» Γιώργο Ριζόπουλο.

— Σπεῖρα ἀπὸ Τούρκους καὶ Ἰσραηλίτες μὲ ἀρχηγὸ ἕνα Γερμανὸ τουρίστα διερρυξαν τράπεζα στὴν Σ μύρνη καὶ ἁρπάσαν δύο ἑκατομμύρια τουρκικὲς λίρες. Τελικὰ τὰ μέλη τῆς σπείρας ἀνεκαλύφθησαν καὶ συνελήφθησαν, ἀλλὰ δὲν βρέθηκαν ἑπάνω τους παρὰ μόνον 400.000.

— Στὴ Νέα Ὑόρκη θὰ συνέλθη ἀπὸ τῆς 22 Σεπτεμβρίου μέχρι τῆς 2ας Ὀκτωβρίου Διεθνὴς Διάσκεψις ποὺ θὰ ἐξετάση τὸ θέμα τῆς ἁλατώσεως τοῦ θαλασσινοῦ ὕδατος. Στὴν διάσκεψι θὰ λάβουν μέρος 35 χῶρες μεταξὺ τῶν ὁποίων ἡ Ἑλλάς, ἡ Τουρκία καὶ τὸ Ἰσραήλ. Ἐλπίζεται ὅτι θὰ ἐπιληθῆ τὸ πρόβλημα τοῦ νεροῦ ποὺ ἔχει δημιουργηθῆ μὲ τὸν συνεχῶς αὐξανόμενο πληθυσμὸ καὶ τὶς ἀπαιτήσεις τῆς συγχρόνου ζωῆς.

— Χάρις στὴν Ρωσο-κουβανικὴ συμφωνία καὶ τὴν παροχὴ βοηθείας ὑπὸ τῶν Σοβιέτ, ἡ Κούβα θὰ ἀποκτήση τὴν ἱκανότητα ν' ἀναπτύξη τὴν βιομηχανία ζακχάρεως. Ὑπολογίζεται ὅτι μέχρι τὸ 1970 ἡ παραγωγὴ ζακχάρεως στὴν Κούβα θ' αὐξηθῆ κατὰ δέκα ἑκατομμύρια τόννους.

— Ἀεροσκάφη τοῦ Πακιστὰν ἐπέδραμον κατὰ τῆς πόλεως τοῦ Νέου Δελχί. "Ενα ἀπὸ τ' ἀεροπλάνα κατερρίφθη.

— Ὁ μαῦρος «ἐπίσκοπος» μιᾶς θρησκευτικῆς αἱρέσεως διατηροῦσε στὰ ὑπόγεια τῆς ἐκκλησίας του ὁλόκληρο χαρέμι. Οἱ 14 γυναῖκες του ζητιάνευσαν στὸ Μπρούκλιν καὶ τοῦ ἔφερναν περὶ τὰ χίλια δολλάρια τὴν ἡμέρα. "Οπως ἀπεκαλύφθη ἀπὸ τὶς διεξαγόμενες ἀνακρίσεις ὁ «ἐπίσκοπος» δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸν Ντέϊγερνον Λὲ Γκράν, 40 χρόνων, ποὺ ἔχει διαπράξει πλῆθος ἀπὸ κλοπές, ληστεῖες καὶ φόνους. Ἐπίσης διενεργοῦσε λαθρεμπόριο ναρκωτικῶν καὶ πωλοῦσε παρανομαϊκὰ ὁλικό. Τὸν «ναὸ» τῆς θρησκευτικῆς αἱρέσεώς του τὸν εἶχε μεταβάλει σὲ «ναὸ ὀργίων». Μὲ τὶς 14 γυναῖκες του εἶχε ἀποκτήσει πλῆθος παιδιῶν.

— Στὶς 13 Σεπτεμβρίου στὴν Ἀθήνα θ' ἀρχίση τὶς ἐργασίες του τὸ Διεθνὲς Συνέδριο τῆς Ἀστρονομικῆς.

Ἡ Λία Ψαρᾶ, 17 χρόνων, ποὺ γεννήθηκε στὴ Λεμεσσό, ἐξελέγη «Μὶς Κύπρος 1965» καὶ θ' ἀντιπροσωπεύση τὴν Μεγαλόνησο στὰ διεθνῆ καλλιστεῖα γιὰ τὴν ἀνάδειξι τῆς «Μὶς Κόσμος 1965».

9. Στὸ χωριὸ Σκάλα τῆς Κεφαλληνίας, ἡ Γερασιμούλα Α. Καλαμαρᾶ ἐτῶν 29 πάσχουσα ἐκ ψυχοπαθείας, κατὰ τὴν διάρκεια κρίσεως ἀπέκοψε διὰ μαχαίρας τὴν καρωτίδα τοῦ υἱοῦ της Γεωργίου, ἡλικίας 8 μηνῶν.

— Πέθανε στὸ Λονδῖνο ὁ ἐφοπλιστὴς Γ. Βεργωτῆς. Ἡ σορός του διεκομίσθη στὸ Ἀργοστόλι. Ἡ κηδεία του θὰ γίνη δημοσίᾳ δαπάνῃ, θὰ ταφῆ δὲ στὸ χωριὸ Κουρκουμελάτα, τὸ ὁποῖο καταστράφηκε ὑπὸ τῶν σεισμῶν εἶχε ἀνεγερθῆ πλήρως συγχρονισμένον, μὲ δικά του χρήματα.

— Διεπράχθη ἅρριον ἔγκλημα παρὰ τὸν "Αγιον Ἰωάννην Ρέντιν. Εὑρέθη νεκρὸς μ' ἕνα μαχαίρι στὴν καρδιὰ ὁ Ι. Γ. Ἀσδεστὰς ἐτῶν 57. Ἔγγαμος καὶ πατέρας πέντε παιδιῶν. Ὡς ἀνεφέρθη, ὁ Ἀσδεστὰς εἶχε συνάψει ἐπίσης ἑπτὰ γάμους σὲ διάφορες μέρη τῆς Ἑλλάδος. Ἡ ἀστυνομία διενεργεῖ συντόνους ἐρεύνας γιὰ τὴν ἀνακάλυψι καὶ σύλληψι τοῦ δράστου τοῦ ἐγκλήματος. Τελικὰ διεπιστώθη ὅτι τὸ ἔγκλημα διεπράχθη ἀπὸ τὸν γιὸ του Νῖκο ἀσδεστά ἐτῶν 20. Τὸν σκότωσε γιατὶ ἦταν ὥσωτος.

— Δυὸ γυναῖκες, στὸ Μαζὰν τῆς Γαλλίας, ζοῦσαν φυλακισμένες ἐπὶ 16 χρόνια μέσα στὸ σπίτι τους. Πρόσκεινται γιὰ τὴν Μαρσὲλ Παλαμαντεσπό τὸ 1949 τὶς εἶχε κλείσει ὁ σύζυγός της στὴν κατοικία του καὶ τὶς ἀφηνε χωρὶς φορέματα. Τὸ δρᾶμα ἀπεκαλύφθη ὅταν ἡ Μαρσὲλ ἔπαθε τροφικὴ δηλητηρίασι καὶ πέθανε χωρὶς ὁ δήμιός των Οὐγκος Παλαμαντεσσὶ νὰ καλέση ἕνα γιατρό. Ὁ Παλαμαντεσσὶ συνελήφθη καὶ κρατεῖται στὶς φυλακὲς τοῦ Ἀθινιόν.

10. Ἡ κατάστασις τοῦ Μ. Βεγκούρα ἐτῶν 59 ὑπαλλήλου τοῦ στρ. παραμένη κρισιμος. Ὑπως εἶναι προσεπάθη ν' ἀναρτήση στὸν κοντό

Ὁ τέως βασιλεὺς τῆς Ἀραβίας Ἴμπν Σαοὺντ μὲ τοὺς γιούς του καὶ τοὺς φίλους του τῆς Βουλιαγμένης. Ὁ Ἴμπν Σαοὺντ θὰ ἐπισκεφθῆ τὴν Ἔκθεσι τῆς Θεσσαλονίκης.

Νέα

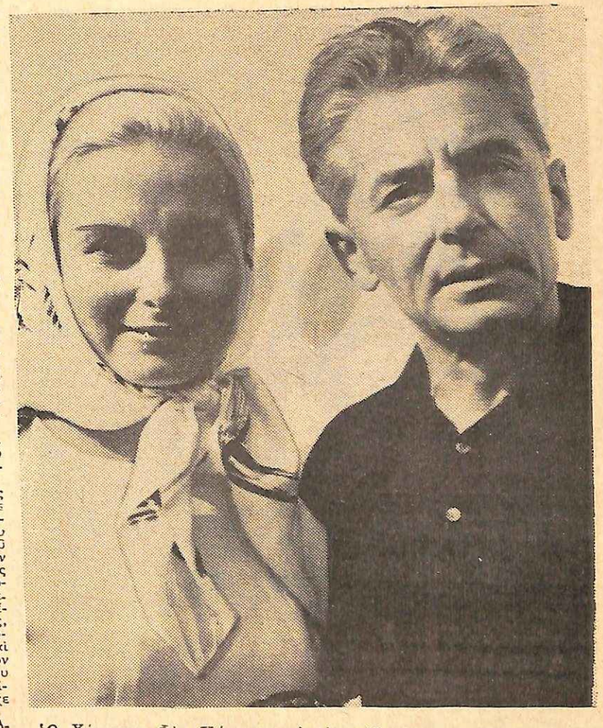

Ὁ Χέρμπερτ Φὸν Κάραγιαν μὲ τὴν σύζυγό του φωτογραφούμενοι μόλις κατῆλθαν ἀπὸ τὸ ἰδιωτικὸν ἀεροσκάφος τους στὸν ἀερολιμένα τοῦ Ἑλληνικοῦ. Ἀλησμόνητες θὰ μείνουν οἱ τρεῖς ἐμφανίσεις του καὶ ἰδιαιτέρως ἡ μυσταγωγία τῆς Ἐπιδαύρου. Ὁ Κάραγιαν διηύθυνε τὴν ὀρχήστρα τοῦ Βερολίνου καὶ τὴν χορωδία τῶν «φίλων τῆς Μουσικῆς» τῆς Βιέννης σὲ ἐκτέλεσι τοῦ «Ρέκβιεμ» τοῦ Βέρντι.

μιᾶς σημαίας τῶν χωρῶν ποὺ μετέχουν τῶν Βαλκανικῶν ἀγώνων κατέπεσε καὶ ὑπέστη κάταγμα τοῦ κρανίου.

Τὸ δεύτερον δεκατεννεάμερον τοῦ Ὀκτωβρίου θὰ διενεργηθοῦν αἱ εἰσιτήριοι ἐξετάσεις στὶς Δημοσιες Τεχνικὲς Σχολὲς Ὑπομηχανικῶν στὴν Ἀθήνα καὶ στὴν Θεσσαλονίκη.

— Ὁ νέος πρεσβευτὴς τῆς Γιουγκοσλαβίας κ. Μιχαὴλ Γιαξόροσκι εἶναι ἡλικίας 47 ἐτῶν ἐγγάμου. Ὁ γιὸς του ὑπῆρετεῖ στὸ Ὑπουργεῖο Ἐξωτερικῶν. Ὁ κ. Γιαξόροσκι εἶναι ἐπιλαμπὴς καριέρας. Διετέλεσεν πρέσβυς στὴν Ρώμη, τὶς Βρυξέλλες καὶ τὴν Δαμασκόν. Εἰσῆλθε στὴν διπλωματικὴ ὑπηρεσία τὸ 1945, ἀφοῦ ἐλαβε μέρος στὸ ἀπελευθερωτικὸ κίνημα.

— Ὁ γνωστὸς Γερμανὸς πολυεκατομμυριοῦχος Γκοὺντερ Ζάξ, ὡς ἀναφέρεται σὲ σχετικὴν ἀνταπόκρισιν ἔχασε στὴν ρουλέττα τοῦ Καζίνου τῆς Ρόδου 1.500.000 δραχμὲς σὲ μιὰ ὥρα. Τὸν συνώδευε ἡ Ὀντὲλ Πορφύριο Ρουμπρόζ.

— Κοντὰ στὸ κοιμητήριο τῶν λευκῶν στὸ Σικάγον, αὐτοκινητιστὴς βρῆκε σὲ μιὰ τέφρα τὰ πτώματα μάτια καὶ τὸ στόμα τους εἶχαν κατακλυσθῆ μὲ λευκοπλάστη. Καὶ οἱ δυὸ εἶχαν ἐκτελεσθῆ μὲ μιὰ σφαῖρα περιστρόφου στὸν αὐχένα. Ἡ περιοχὴ κατοικεῖται μόνον ἀπὸ λευκούς. Σὲ ἀρκετὴ ἀπόστασι, πλησίον τοῦ δάσους προ καιροῦ εἶχαν ἀνευρεθῆ ἐπίσης τὰ πτώματα τριῶν μαύρων 11, 13 καὶ 14 ἐτῶν. Τὸ ἔγκλημα αὐτὸ τοτὲ δὲν διελευκάνθη.

— Οἱ Ἡνωμένες Πολιτεῖες κατασκευάζουν ἐπηυξημένον διαστημικὸν ἐργαστήριον ὥστε νὰ εἶναι σὲ θέσιν νὰ βομβαρδίσουν τὴν Γῆν μὲ πυρινικὰς βόμβας. Τὴν πληροφορίαν σχολιάζει σὲ ἄρθρο του, ὁ στρατηγὸς Τολοῦμπκο καὶ τονίζει: «Τὸ πεντάγωνον θέλει τώρα νὰ χρησιμοποιήση διαστημικὰ ἐργαστήρια ὄχι μόνον γιὰ κατασκοπείαν ἀλλὰ καὶ δι' ἄμεσον πολεμικὴν ἐνέργειαν».

— Ὁ στρατηγὸς Ντὲ Γκωλ διεκήρυξε ὅτι τὸ γαλλικὸν ἔθνος, κατὰ τὰ προσεχῆ ἔτη θὰ βρίσκεται στὴν πρωτοπορίαν τῶν οἰκονομικῶς προηγουμένων χωρῶν. Δὲν θέλομεν, εἶπε, νὰ διαδραματίση ἡ Γαλλία ἀνεξάρτητον ρόλον στὸ διεθνὲς πεδίον. Μερικοὶ θὰ θέλανε νὰ ὑπηρετῆ ἡ Γαλλία τὴν Μόσχαν, Ἄλλοι θὰ ἐπέθυμουν ἡ χώρα μας νὰ ὑπηρετῆ τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας. Ἀλλὰ ἡ Γαλλία ἔχει νὰ πειθῆ ἕναν παγκόσμιον δεύτερον. Εἴμεθα ἕνας λαὸς ποὺ προσπάθησε ἡ Γαλλία θὰ ἐπρεπε νὰ ἐπιτύχουσα μίαν ἰδιωτικὴν πολιτικήν».

— Τὸ Νέον Δελχὶ προετοιμάζεται γιὰ γενικὸν πόλεμον: Ὁ ραδιοσταθμὸς τῆς ἰνδικῆς πρωτευούσης ἐκαχαρακώματα: Ἐπίσης ἐβυθίσθησαν ὁ δηγίες στοὺς αὐτοκινητιστὰς ν' ἀποφεύγουν κάθε κίνησιν μετὰ τὴν 7ην ἑσπερινήν.

— «Εἶμαι μόνον 23 ἐτῶν καὶ διάβολε πολὺ νέος γιὰ νὰ πεθάνω γιὰ τὰ γούστα τῶν ἀνθρώπων ποὺ κατεδικάζουν ἐκείνους ποὺ προσπαθοῦν νὰ διατηρήσουν τὴν χώραν καὶ τὸν τρόπον τῆς ζωῆς των ἀσφαλῆ». Αὐτὰ ἔγραφε ὁ Ἀμερικανὸς πεζοναύτης Φράνκ Χένις στὴν γυναίκα του ἀπὸ τὴν Ὀκινάουα τὶς παραμονὲς τοῦ Πάσχα. Χθὲς, τὸ ἀμερικανικὸν ὑπουργεῖον Στρατ

Η 'Αγγελική σύζυγος Χρ. Μπαλακούτση ἐτῶν 19, ποὺ εὗρῆκε τόσο τραγικὸ θάνατο ἐνῶ ἔσπευσε νὰ σηκώσῃ τ' ἀκουστικὸ τοῦ τηλεφώνου. Η ἀτυχὴς νέα γυναῖκα εἶχε παντρευτῆ πρὸ ὀλίγων μηνῶν τὸν ὑπολοχαγὸν τῆς ΛΟΚ Χρ. Μπαλακούτση.

ΜΙΑ ΡΕΒΑΝΣ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΑΠΟ τὴ Φούλβια δὲν εἶχαν λείψει ποτὲ οἱ θαυμαστές. Ἦταν μιὰ κοπέλλα ἐλκυστικὴ καὶ στὰ εἰκοσιοκτώ της χρόνια διατηροῦσε ὅλη τὴ δροσιὰ της πρώτης νιότης. Εἶχε ἕνα ἐνδιαφέρον ἐπάγγελμα, ποὺ τῆς ἐπέτρεπε νὰ κάνῃ μιὰ ζωὴ ἀνεξάρτητη, ἀρκετὰ ἄνετη καὶ ζοῦσε σ' ἕνα μικρὸ ἰδιόκτητο διαμέρισμα, ἐπιπλωμένο μὲ πολὺ γοῦστο. Ὅταν ἀρραβωνιάστηκε μὲ τὸν 'Αντριάνο κανεὶς ἀπὸ τοὺς φίλους της δὲν ἔνιωσε ἔκπληξι. Τοὺς ἐθλεπαν ἀπὸ μῆνες πάντα μαζὶ καὶ εἶχαν ἀρχίσει νὰ τὸ περιμένουν.

Γιὰ νὰ γιορτάσῃ τὴν ἀγγελία τοῦ ἀρραβῶνά της ἡ Φούλβια ἀποφάσισε νὰ δώσῃ μιὰ μικρὴ δεξίωσι καὶ κάλεσε μερικοὺς φίλους. Καὶ φυσικὰ πρὶν ἀπ' ὅλους κάλεσε τὸν παλιό φίλο της, τὸν Ἔντσο.

Ὁ Ἔντσο ἔφτασε μὲ κάποια καθυστέρησι καὶ βρῆκε τὴν Φούλβια στὴν κουζίνα νὰ ἑτοιμάζῃ ἀπὸ τὸ φοῦρνο μιὰ ἀπὸ τὶς θαυμάσιες τοὺρτες.

— Γιατί ἄργησες τόσο, τὸν ἐπέπληξε ἐκείνη.

— Τὸ ξέρεις πὼς ὅταν ἔχουμε χειρουργεῖο τελειώνω πάντα ἀργά. Λοιπὸν μπορῶ νὰ σοῦ εὐχηθῶ γιὰ τὸν ἀρραβῶνα του;

— Φυσικά. Τώρα λείπουν μόνον οἱ δικές σου εὐχές.

Κατὰ τὶς ἑντεκα, ὅταν ὅλοι οἱ ἄλλοι εἶχαν φύγει, ἔμειναν στὸ σαλόνι τῆς Φούλβια μόνον αὐτοὶ οἱ τρεῖς: Ἡ Φούλβια, ὁ 'Αντριάνο καὶ ὁ Ἔντσο, ἀνάμεσα σὲ λερωμένα ποτήρια καὶ στραγγισμένα τασάκια γεμάτα ἀποτσίγαρα.

— Ἀπόψε ἦταν μιὰ θαυμάσια βραδιά, εἶπε ἡ Φούλβια χωρὶς νὰ φαίνεται καθόλου κουρασμένη.

— Καὶ τώρα δὲν σᾶς μένει παρὰ νὰ ἀποφασίσετε γιὰ τὴν ἡμερομηνία τοῦ γάμου, παρατήρησε ὁ Ἔντσο.

— Δὲν διαζόμαστε πολύ, ἀπάντησε χαμογελῶντας ἡ Φούλβια, ὁπωσδήποτε ὅταν θὰ τὸ ἀποφασίσουμε θὰ σοῦ τὸ ποῦμε φυσικά. Θὰ εἶσαι ὁ πρῶτος ποὺ θὰ τὸ μάθῃς, ὅπως πρῶτος ἔμαθες γιὰ τὸν ἀρραβῶνα μας.

Ὁ Ἔντσο γνώριζε τὴ Φούλβια πρὶν δέκα σχεδὸν χρόνια ἀπὸ τότε ποὺ ἐκείνη ἦταν μόλις δεκαοχτὼ χρόνων καὶ εἶχε μπῆ στὴν κλινικὴ γιὰ νὰ κάνῃ ἐγχείρησι σκωληκοειδίτιδος. Ὁ Ἔντσο εἶχε πάρει τὸ πτυχίο του μόλις πρὶν ἀπὸ ἕνα χρόνο καὶ ὁ καθηγητὴς Φελίζι τοῦ ζήτησε νὰ γίνῃ βοηθός του.

Ἡ Φούλβια ζοῦσε στὸ Μιλάνο ἀπὸ μερικοὺς μῆνες. Οἱ γονεῖς της κατοικοῦσαν στὴν Πάρμα. Φαινόταν καὶ τότε μιὰ κοπέλλα γεμάτη αὐτοπεποίθησι, μὰ ὁ Ἔντσο, ὅταν τὴν γνώρισε καλύτερα, κατάλαβε πὼς ἐκείνη ἡ αὐτοπεποίθησι ἦταν μονάχα ἕνα ἀμυντικὸ ὅπλο.

Ὅταν ἡ Φούλβια ἔγῆκε ἀπὸ τὴν κλινική, συνέχισε νὰ συναντιέται κάθε τόσο μὲ τὸν Ἔντσο. Εἶχαν γίνει δυὸ καλοὶ φίλοι. Μαζὶ της ὁ ξενάγησε γιὰ τὸ Μιλάνο ἀπὸ τὸ ἕνα ἄκρο ὡς τὸ ἄλλο. Ἡ Φούλβια ἐξηγοῦσε τὶς διάφορες ἐκκλησίες, τὰ μουσεῖα, τὰ θέατρα καὶ ὁ Ἔντσο ἔβλεπε τὴν πόλι μὲ ἄλλα μάτια. Ἔτσι ὁ Ἔντσο ἔμαθε νὰ ἀγαπᾶ τὸ Μιλάνο ἀπὸ τὸ ὁποῖο ἔφευγε μόνον γιὰ τὶς ἐπισκέψεις του στὸ χωριὸ τῶν γονιῶν του.

Στὸ Σαρικιόλα, ἡ Σεριφὲ Χανούμ, εἶναι ἀρχηγὸς μιᾶς ληστοσυμμορίας ποὺ ἐλέγχει πολλοὺς ἐθνικοὺς δρόμους καὶ ληστεύει τοὺς αὐτοκινητιστάς.

12. Ἡ Δυτικὴ Γερμανία, γιὰ πρώτη φορὰ ἀπὸ τῆς λήξεως τοῦ πολέμου κατασκευάζει ἅρματα μάχης, στὸ Μόναχο. Ὁ ρυθμὸς παραγωγῆς των εἶναι 50 κάθε μῆνα.

— Σύμφωνα μὲ σχετικὴ στατιστικὴ οἱ Ἄγγλοι σήμερα ζοῦσαν περισσότερα λεφτὰ γι' αὐτοκίνητα καὶ μοτοσυκλέττες παρὰ γιὰ τὸ ποτὸ καὶ τὸν καπνό.

—Ὁ πρόεδρος Τζόνσον ἐπεσκέφθη τὶς περιοχὲς τῆς Λουϊζιάνας καὶ Νέας Ὀρλεάνης (ποὺ ἐπλήγησαν ἀπὸ τὸν τυφῶνα «Μπέτσυ»). Οἱ ἄνδρες τῆς ἀκτοφυλακῆς κατέβαλαν ὑπεράνθρωπες προσπάθειες γιὰ νὰ διασώσουν δυὸ χιλιάδες ἄτομα ποὺ εἶχαν καταφύγει καὶ παγιδευθῆ πάνω στὶς στέγες τῶν σπιτιῶν καθὼς καὶ στὰ δέντρα.

—Ἐννέα Ἀμερικανοὶ «ὐδροναῦτες» ἔζησαν 18 ἡμέρες στὸ βυθὸ τοῦ Εἰρηνικοῦ ὠκεανοῦ μέσα σὲ βαθυσκάφος θ' ἀνέλθουν πάλι στὴν ἐπιφάνεια. Στὸ βάθος τῶν 200 ποδῶν θὰ παραμείνῃ μόνον ὁ ἀστρανα υτὴς ἐπισμηναγὸς Σκὸτ Κάρπεντερ γιὰ ἀκόμη 15 ἡμέρες. Τρίτο πλήρωμα ποὺ θὰ ἐπανδρώσῃ τὸ βαθυσκάφος θὰ συμπληρώσῃ τὸν κύκλο τῶν μελετῶν γιὰ τὴν παραμονὴ τοῦ ἀνθρώπου σὲ μεγάλο βάθος τῶν νερῶν.

Στὸ Κάιρο, μητέρα πέντε παιδιῶν ζήτησε κι' ἔπῆρε διαζύγιο γιατὶ ὁ ἄνδρας της δὲν τὴν ἄφηνε νὰ κάνῃ χρῆσιν ἀντισυλλιπτικῶν. Ἐξηπόφασε στὸ ἀρμόδιο δικαστήριο τὴν ἀπόφασί της ἐδήλωσε ὅτι ὁ σύζυγός της μὲ τὴν ἐπιθυμία του νὰ ἀποκτήσῃ γιό, τὴν ἐξηνάγκαζε νὰ τεκνοποιῆ καὶ νὰ φέρνῃ στὸν κόσμο παιδιά. Μὰ ἡ τύχη τῆς χάρισε ὅλο κορίτσια. Ἔτσι ὁ ἄνδρας της συνέχιζε τὶς προσπάθειές του χωρὶς ν' ἀπελπισθῆ ἀπὸ τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ γυναίκα του γεννοῦσε ὅλο κορίτσια.

—Στὴν Ἐπίδαυρο, 12.000 θεατὲς ἀπεθέωσαν τὸν Χέρμπερτ Φὸν Καραγιὰν ποὺ διηύθυνε τὴν Φιλαρμονικὴ Ὀρχήστρα τοῦ Βερολίνου καὶ τὴν Χορωδία τῶν Φίλων τῆς Μουσικῆς τῆς Βιέννης στὴν ἐρμηνεία τοῦ «Ρέκβιεμ» τοῦ Βέρντι.

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

Ἡ Λίζα ἀκολούθησε τὴν συμβουλή του καὶ ὁ 'Αντριάνο κατάλῆξε νὰ παραδεχτῆ, πὼς ἀνάμεσα σ' αὐτὸν καὶ στὴ Λίζα εἶχε συμβῆ κάτι σοβαρό.

Ἡ Φούβλια δὲν φάνηκε καθόλου ταραγμένη.

— Φυσικὰ θὰ καταλαβαίνῃς, εἶπε, ὅτι ὕστερα ἀπ' αὐτὸ ὅλα τελειώνουν ἀνάμεσά μας.

— Ἐλπίζω νὰ διατηρήσω τουλάχιστον τὴ φιλία σου, ἀπάντησε ἐκεῖνος ταραγμένος.

Ὕστερα ἀπὸ ἐκείνη τὴ συζήτησι ἡ Φούλβια τηλεφώνησε στὸν Ἔντσο. Μπορεστά του ἔκλαψε ἀπελπισμένα γιὰ ὅλες τὶς ὧρες, ποὺ ἐκεῖνος ἔμεινε κοντά της ἀκούγοντας ὑπομονετικὰ τὸ ξέσπασμά της. Ἐπιτέλους ἠρέμησε καὶ δήλωσε στὸν Ἔντσο πὼς πῆρε τὴν ἀπόφασι νὰ δείξῃ ἀνωτερότητα.

Μερικὲς μέρες ἀργότερα, τηλεφώνησε στὸν 'Αντριάνο καὶ τοῦ εἶπε πὼς θὰ χαιρόταν πολὺ ἂν αὐτὸς καὶ ἡ Λίζα πήγαιναν νὰ περάσουν τὴ βραδιὰ μαζί της. Καὶ ἦταν τόσο πειστική, ποὺ ἐκεῖνος δὲν μπόρεσε ν' ἀρνηθῆ.

Ὕστερα ἀπὸ ἐκείνη τὴν πρώτη βραδιά, τοὺς κάλεσε πολλὲς φορὲς ἀκόμα καὶ ὁ 'Αντριάνο γιὰ νὰ τῆς ἀνταποδώσῃ τὴ φιλοξενία της τὴν προσκαλοῦσε κάθε τόσο νὰ δειπνήσουν ἔξω ἢ νὰ πάνε στὸ θέατρο, μαζὶ μὲ τὴ Λίζα φυσικά.

— Γιατὶ τὸ κάνεις αὐτό; τὴν ρώτησε μιὰ μέρα ὁ Ἔντσο.

— Γιατὶ δὲν θέλω νὰ νομίσουν πὼς ζηλεύω καὶ πὼς ὑποφέρω.

— Τότε εἶσαι ἀκόμα ἐρωτευμένη μὲ τὸν 'Αντριάνο.

— Αὐτὸ εἶναι δική μου δουλειά, ἀπάντησε ἡ Φούλβια μὲ κάποια φυχρότητα.

Ὅταν ἡ Λίζα ἔφυγε γιὰ τὴ Ρώμη, ἐλπίζοντας πὼς θὰ κατώρθωνε νὰ γυρίσῃ μερικὰ διαφημιστικὰ σκέτς, στὸν κινηματογράφο, ὁ 'Αντριάνο, ἀνακάλυψε πὼς ἤνιωθε πολὺ μόνος.

— Μπορῶ νὰ ἔλθω νὰ πάρω τὸν καφὲ στὸ σπίτι σου; τηλεφώνησε στὴν Φούλβια.

— Καὶ βέβαια, Ἔλα. Τοῦ ἀπάντησε μὲ φυσικότητα ἐκείνη.

Ἔτσι πῆγε κι' ἐκεῖνο τὸ βράδι ἔμειναν μέχρι τὰ μεσάνυχτα καπνίζοντας καὶ κουβεντιάζοντας γιὰ πολλὰ πράγματα.

Τὸ ἄλλο βράδι ὁ 'Αντριάνο τηλεφώνησε πάλι γιὰ νὰ προτείνῃ στὴ Φούλβια νὰ πάνε μαζὶ στὸν κινηματογράφο.

— Σύμφωνοι, τοῦ ἀπάντησε ἐκείνη, Ἔλα νὰ μὲ πάρῃς σὲ μισὴ ὥρα.

Στὸ τέλος τῆς ἑβδομάδος ἡ Φούλβια κάλεσε τὸν 'Αντριάνο νὰ δειπνήσουν μαζί.

— Ἔχω ἀνάγκη νὰ σοῦ ζητήσω μιὰ συμβουλή, τοῦ εἶπε ἐνῶ ἔπαιρναν τὸν καφὲ μετὰ τὸ δεῖπνο. Μοῦ ἔχουν κάνει μιὰ πρότασι γιὰ τὸ Παρίσι καὶ δὲν ξέρω ἂν πρέπει νὰ δεχτῶ. Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι μοῦ προσφέρουν πολλὲς ἐγγυήσεις κι' ἔπειτα στὰ θέματα τῆς μόδας τὸ Παρίσι εἶναι πάντα Παρίσι.

Σήκωσε τὰ μάτια γιὰ νὰ τὸν κυτάξῃ καὶ πρόσεθε πὼς ὁ 'Αντριάνο εἶχε γίνει χλωμός.

— Δὲν πρέπει νὰ κάνῃς κάτι τέτοιο, Φούλβια, τῆς εἶπε καὶ ἡ φωνή του ἔτρεμε ἐλαφρά. Ἐδῶ τὰ ἔχεις ὅλα. Τί σοῦ λείπει; Γιατὶ θέλεις νὰ ἀντιμετωπίσῃς μιὰ τέτοια περιπέτεια. Στὸ Παρίσι θὰ ἀντιμετωπίσῃς ἕναν φοβερὸ ἀνταγωνισμό. Κι' ἔπειτα, Φούλβια... ἂν θὰ φύγῃς δὲν θἄχω πιὰ τὴ χαρὰ νὰ σὲ βλέπω. Κοντά σου ξαναβρίσκω τὸν ἑαυτό μου. Δὲν ἔπρεπε νὰ ἀπομακρυνθῶ ποτὲ ἀπὸ σένα, Φούλβια...

— Τί προσπαθεῖς νὰ μοῦ πῆς; Συνέβηκε τίποτα ἀνάμεσα σὲ σένα καὶ στὴ Λίζα;

Ἐκείνος σήκωσε τοὺς ὤμους:

— Ἔφτασε νὰ ἀπομακρυνθῆ αὐτὴ τὴν ἑβδομάδα ἀπὸ κοντά μου γιὰ νὰ καταλάβω πὼς δὲν μοῦ λείπει καθόλου, πὼς κατὰ βάθος δὲν ἦταν τίποτα γιὰ μένα. Κι' ἔπειτα κατάλαβα καὶ κάτι ἄλλο. Ἡ Λίζα εἶναι μιὰ κοπέλλα ἀδίστακτη. Ἤλθε μαζί μου μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ ἀρχίσῃ τὴν καριέρα της. Τὶς τελευταῖες μέρες φιλονεικούσαμε ἀδιάκοπα. Πές μου, Φούλβια, τί σκέπτεσαι τώρα γιὰ μένα;

— Αὐτὴ τὴ στιγμὴ δὲν σκέπτομαι τίποτα.

— Μπορῶ νὰ ξανάρθω αὔριο τὸ βράδι; ρώτησε ὁ 'Αντριάνο μὲ βλέμμα ἱκετευτικό.

— Καὶ βέβαια, θὰ φτιάξω μιὰ ὡραία τούρτα μὲ φροῦτα.

Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ Ἔντσο τηλεφώνησε στὴ Φούλβια γιὰ νὰ τῆς πῆ πὼς ἐπροτείνε νὰ πάνε στὸ σινεμά.

— Ἔχω ἀνάγκη νὰ σοῦ ζητήσω μιὰ συμβουλή, τοῦ εἶπε ἐνῶ ἔπαιρναν τὸν καφὲ μετὰ τὸ δεῖπνο. Μοῦ ἔχουν κάνει μιὰ πρότασι γιὰ τὸ Παρίσι καὶ δὲν ξέρω ἂν πρέπει νὰ δεχτῶ. Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι μοῦ προσφέρουν πολλὲς ἐγγυήσεις κι' ἔπειτα στὰ θέματα τῆς μόδας τὸ Παρίσι εἶναι πάντα Παρίσι.

Σήκωσε τὰ μάτια γιὰ νὰ τὸν κυτάξῃ καὶ πρόσεθε πὼς ὁ 'Αντριάνο εἶχε γίνει χλωμός.

— Δὲν πρέπει νὰ κάνῃς κάτι τέτοιο, Φούλβια, τῆς εἶπε καὶ ἡ φωνή του ἔτρεμε ἐλαφρά. Ἐδῶ τὰ ἔχεις ὅλα. Τί σοῦ λείπει; Γιατὶ θέλεις νὰ ἀντιμετωπίσῃς μιὰ τέτοια περιπέτεια. Στὸ Παρίσι θὰ ἀντιμετωπίσῃς ἕναν φοβερὸ ἀνταγωνισμό. Κι' ἔπειτα, Φούλβια... ἂν θὰ φύγῃς δὲν θἄχω πιὰ τὴ χαρὰ νὰ σὲ βλέπω. Κοντά σου ξαναβρίσκω τὸν ἑαυτό μου. Δὲν ἔπρεπε νὰ ἀπομακρυνθῶ ποτὲ ἀπὸ σένα, Φούλβια...

— Τί προσπαθεῖς νὰ μοῦ πῆς; Συνέβηκε τίποτα ἀνάμεσα σὲ σένα καὶ στὴ Λίζα;

Ἐκείνος σήκωσε τοὺς ὤμους:

— Ἔφτασε νὰ ἀπομακρυνθῆ αὐτὴ τὴν ἑβδομάδα ἀπὸ κοντά μου γιὰ νὰ καταλάβω πὼς δὲν μοῦ λείπει καθόλου, πὼς κατὰ βάθος δὲν ἦταν τίποτα γιὰ μένα. Κι' ἔπειτα κατάλαβα καὶ κάτι ἄλλο. Ἡ Λίζα εἶναι μιὰ κοπέλλα ἀδίστακτη. Ἤλθε μαζί μου μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ ἀρχίσῃ τὴν καριέρα της. Τὶς τελευταῖες μέρες φιλονεικούσαμε ἀδιάκοπα. Πές μου, Φούλβια, τί σκέπτεσαι τώρα γιὰ μένα;

— Αὐτὴ τὴ στιγμὴ δὲν σκέπτομαι τίποτα.

— Μπορῶ νὰ ξανάρθω αὔριο τὸ βράδι; ρώτησε ὁ 'Αντριάνο μὲ βλέμμα ἱκετευτικό.

— Καὶ βέβαια, θὰ φτιάξω μιὰ ὡραία τούρτα μὲ φροῦτα.

Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ Ἔντσο τηλεφώνησε στὴ Φούλβια γιὰ νὰ τῆς πῆ πὼς ἐπροτείνε νὰ πάνε στὸ σινεμά.

Καὶ ὁ Ἔντσο, ἀπ' τὴ λάμψι ποὺ ὑπῆρχε στὰ μάτια τῆς Φούλβια, κατάλαβε πὼς αὐτὴ τὴ φορὰ συνέβαινε κάτι διαφορετικό.

— Σὲ μιὰ ὥρα θὰ εἶμαι ἐκεῖ.

«Θὰ σηκωθῶ νὰ φτιάξω ἕναν καφέ, νὰ πιῶ δυὸ ἀσπιρίνες, νὰ διορθώσω τὰ μαλλιά μου καὶ νὰ βάλω λίγο κραγιόν...», σκέφτηκε ἡ Φούλβια καὶ ἀφοῦ κατέβηκε ἀπὸ τὸ κρεβάτι προχώρησε πρὸς τὴν κουζίνα μὲ δήματα ἀβέβαια.

Ὁ Ἔντσο ἔφτασε στὶς ἕννιὰ καὶ μισὴ ἀκριβῶς καὶ ἡ Φούλβια πῆγε νὰ τοῦ ἀνοίξῃ ρίχνοντας πιὰ ρόμπα στοὺς ὤμους της.

— Γύρισε ἀμέσως στὸ κρεβάτι, τῆς εἶπε ἐκεῖνος.

Ἡ Φούλβια διάστηκε νὰ ὑπακούσῃ, μὰ τὸν κύτταζε μὲ βλέμμα ἱκετευτικὸ καὶ ταραγμένο, σὰν νὰ περίμενε ἀπ' αὐτὸν τὴ σωτηρία.

— Πόσο πυρετὸ ἔχεις; τὴ ρώτησε καὶ ἡ φωνή του ἦταν σοβαρὴ καὶ αὐστηρή, σὰν νὰ ἀποδοκίμαζε τὸ κάθε τί σ' αὐτή.

— Τριανταεφτὰ καὶ ὀχτώ, ἀπάντησε ἡ Φούλβια νιώθοντας τὴ διάθεσι νὰ κλάψῃ.

— Γιὰ νὰ δῶ τὸ λαιμό σου. "Α, οἱ ἀμυγδαλὲς σου εἶναι ἐρεθισμένες ὅπως συνήθως. Πρέπει νὰ μείνῃς δυὸ-τρεῖς μέρες στὸ κρεβάτι.

— Ἔντσο... φιθύρισε ξαφνικὰ ἡ Φούλβια. Σοῦ ζητῶ συγγνώμην γιὰ κεῖνο τὸ βράδι.

— Γιὰ ποιὸ πρᾶγμα;

— Γιὰ τὴν ἀρνησί μου νὰ ἔλθω μαζί σου στὸ θέατρο. Περίμενα τὸν 'Αντριάνο...

— Δὲν εἶσαι ὑποχρεωμένη νὰ μοῦ δίνῃ τὶς ὑποθέσεις σου.

— Μὰ πρέπει νὰ σοῦ τὸ πῶ, εἶναι σημαντικό. Ὁ 'Αντριάνο μοῦ ζήτησε νὰ τὸν παντρευτῶ.

— Συγχαρητήρια. Ἔφτασες λοιπὸν στὸ σκοπό σου. Ἤθελες νὰ πάρῃς μιὰ ρεβάνς, δὲν εἶναι ἔτσι; Καὶ λοιπόν, γιὰ πότε ὁ γάμος;

— Δὲν ἔχεις καταλάβει τίποτα! φώναξε ἡ Φούλβια συγκρατῶντας μὲ κόπο τὰ δάκρυά της. Τὸν 'Αντριάνο τὸν ἔβλεπα καταλάβα πὼς δὲν ἐνδιαφέρομαι πιὰ γι' αὐτόν.

Σώπασε παίρνοντας μιὰ βαθειὰ ἀναπνοὴ καὶ ὕστερα συνέχισε φωνάζοντας:

— Ξέρεις ποιὰ εἶναι ἡ ἀλήθεια; Σ' ὅλα αὐτὰ τὰ χρόνια ἐμεῖς οἱ δυὸ κοροϊδεύουμε τοὺς ἑαυτούς μας!

— Τί θέλεις νὰ πῆς; ρώτησε ὁ Ἔντσο ταραγμένος ἐνῶ τὴν κυτταζε ἐρευνητικά.

— Δὲν ξέρω... μὰ ἐμεῖς οἱ δυό... νιώθουμε πάντα τόσο καλὰ ὁ ἕνας κοντὰ στὸν ἄλλο. Δὲν εἶν' ἔτσι; Γιατί... γιατὶ δὲν συνέβαινε ποτὲ νὰ μὲ βοηθήσῃς, Ἔντσο; Τόσο πολὺ μὲ ἀπεχθάνεσαι;

Τὰ τελευταῖα λόγια, τὰ εἶχε προφέρει μὲ μιὰ ἀδύνατη δυστυχισμένη φωνή, χωρὶς νὰ μπορῇ πιὰ νὰ συγκρατήσῃ τὰ δάκρυα.

— Ἀπεχθάνομαι τὸν ἑαυτό μου! ἀπάντησε βραχνὰ ἐκεῖνος. Σ' ἄφησα νὰ κάνῃς ἕνα σωρὸ ἀνοησίες ἐπειδὴ φοβόμουν πὼς ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ θὰ μοῦ ἀπαντοῦσες πὼς μ' ἔθελες μόνο σὰν ἕνα καλὸ φίλο.

— Ἔντσο... ὥστε κι' ἐσὺ... κι' ἐσὺ ἀνακάλυψες ξαφνικὰ ὅτι...

— Ὦ, Φούλβια! Δὲν τὸ ἀνακάλυψα ξαφνικά. Εἶναι αἰῶνες ποὺ σ' ἀγαπῶ καὶ ποὺ προσπαθῶ νὰ σὲ κάνω νὰ τὸ καταλάβῃς, ἀπάντησε ὁ νέος, ἐνῶ καθόταν στὴν ἄκρη τοῦ κρεβατιοῦ καὶ τὶς ἔσφιγγε τοὺς ὤμους.

— Θεέ μου, Ἔντσο... τόσα χρόνια χάσαμε ἄδικα... ψιθύρισε ἡ Φούλβια. Εἴμαστε τόσο ἀνόητοι, ὡραῖο ζευγάρι θὰ γίνουμε ἐμεῖς οἱ δυό!...

— Τώρα πρέπει νὰ πηγαίνω, εἶπε ἐκεῖνος ἐνῶ σηκωνόταν, αὔριο τὸ πρωὶ θὰ σοῦ τηλεφωνήσω.

— Ὄχι, τηλεφώνησε μου μόλις φτάσῃς στὸ σπίτι.

— Σύμφωνοι, ἀπάντησε ἐκεῖνος, ἐνῶ ἔπαιονε τὴν τσάντα του.

Δὲν ἤθελε νὰ τὴν φλήξῃ τώρα. Ἦταν καλύτερα νὰ μὴ διωστῇ πρὶν παρασυρθῇ ἀπὸ τὴν ἐπιθυμία ποὺ φούντωνε μέσα του, μιὰ ἐπιθυμία συγκρατημένη ἀπὸ πολλὰ χρόνια.

Ἡ Φούλβια τὸν κύτταξε, ἐνῶ ἔβγαινε. Τώρα ἡ καρδιά της ἦταν φουσκωμένη ἀπὸ μιὰ ἄγνωστη εὐτυχία.

ΕΝΤΓΚΑΡΝΤΑ ΝΤΕ ΤΖΕΝΑΡΟ

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

Τὸ ποδόσφαιρο εἶναι ἐπικίνδυνο

Οἱ καρδιακοὶ δὲν πρέπει νὰ παρακολουθοῦν τοὺς ἀγῶνες.

ΤΑ παλιά, ρομαντικὰ μυθιστορήματα μιλοῦσαν γιὰ κοπέλλες ποὺ πέθαιναν γιατὶ τὶς ἐγκατέλειψε ὁ ἀγαπημένος τους, ἢ γιὰ νέους ποὺ τοὺς ὠδήγησε ποσῶρα στὸν τάφο ἡ προδοσία ἐκείνης ποὺ τοὺς εἶχε ὁρκιστῆ αἰώνιο ἔρωτα. Γιὰ ἀναιμικὲς ἡρωΐδες ποὺ τὶς σκότωνε μιὰ συγκίνησι ἰσχυρότερη ἀπὸ τὴν καρδιά τους. Γιὰ ἐντιμους οἰκογενειάρχες ποὺ τοὺς ἔκοψε τὸ νῆμα τῆς ζωῆς ἡ εἴδησι ὅτι ὁ γιός τους, τὸ καμάρι τους, κλείστηκε στὴ φυλακὴ γιὰ ἀπάτη.

Ἀκόμα καὶ σήμερα ὑποστηρίζουν μερικοὶ πὼς μπορεῖ κανεὶς νὰ «πεθάνη ἀπὸ ἔρωτα». "Οσο δὲ κι' ἂν χαμογελοῦμε δύσπιστοι γι' αὐτό, ὀφείλομε ὡστόσο νὰ ἀναγνωρίσουμε πὼς ἡ νεώτερη ἐπιστήμη ἔχει ἀποδείξει πειραματικὰ ὅτι οἱ ἰσχυρὲς συγκινήσεις μποροῦν νὰ προκαλέσουν τὸ θάνατο, ἐπηρεάζοντας ὡρισμένα νευροφυτικὰ κέντρα ποὺ ἡ ψυχικὴ καταπόνησι τὰ κάνει ξαφνικὰ τοξινώματα.

Ὡστόσο, οἱ καιροὶ ἔχουν ἀλλάξει, καὶ μαζί τους τὰ ἰδανικὰ καὶ τὰ αἰσθήματα. Τὸ φόβος εἶναι ἀκόμα ἕνα ἀναπόφευκτο στοιχεῖο τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλ' ἡ εὐαισθησία μας ἔχει ἀλλάξει σημαντικά. Πράγματι, οἱ εἰδήσεις, ποὺ δημοσιεύονται καθημερινὰ στὶς ἐφημερίδες, δείχνουν ὅτι ἔχουν γίνει μάλλον σπάνιοι στὴν ἐποχή μας οἱ θάνατοι ἀπὸ αἰσθηματικοὺς λόγους. Ἔχει κάμει ὅμως ἕνα ἄλλο, διαφορετικὸ θανατηφόρο πόθο: ὁ ἀθλητισμός.

Ἔτσι διαβάζουμε ὅτι κάποιος φίλαθλος ἔπαθε ξαφνικὰ καρδιακὴ προσβολή, ἐνῶ προέτρεπε μὲ δυνατὲς φωνὲς τὴν προδοσφαιρικὴ ὁμάδα τῆς προτιμήσεώς του. Πρόκειται γιὰ τὸν τύπο ἐκείνο τοῦ θανάτου, ποὺ οἱ Ἀμερικανοὶ ἔχουν ὀνομάσει «στάντιουμ ντέθ», δηλαδὴ «θάνατο τοῦ σταδίου».

"Αν διαβάση κανεὶς τὶς ἀνακοινώσεις μιᾶς ὁμάδας γιατρῶν τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Νεμπράσκα πάνω σ' αὐτὸ τὸ θέμα, θὰ ἀρχίση νὰ διστάζη κατὰ πόσον πρέπει νὰ παρακολουθῆ τὰ ποδοσφαιρικὰ μάτς... ἔστω καὶ ἀπὸ τὸ ραδιόφωνο!

Οἱ γιατροὶ αὐτοὶ ἀσχολήθηκαν μὲ τὴν περίπτωσι τοῦ θανάτου ἀπὸ καρδιακὸν ἔμφραγμα κάποιου συνταξιούχου, ποὺ ἔβλεπε στὴν τηλεόρασι, στὸ σπίτι του, ἕναν ἀγῶνα ποδοσφαίρου. Θέλησαν λοιπὸν νὰ μελετήσουν, μὲ τὴν μέθοδο τῆς «ραδιοτηλεκαρδιογραφίας», τὰ ἠλεκτροκαρδιογραφήματα ἀνθρώπων ποὺ φαίνονταν ὑγιεῖς καὶ φυσιολογικοί, ἡλικίας 20 ὡς 60 ἐτῶν, κατὰ τὴν ὥρα ποὺ παρακολουθοῦσαν στὸ γήπεδο σπουδαῖες ποδοσφαιρικὲς συναντήσεις.

Τὰ ἠλεκτρόδια ποὺ εἶχαν προσαρμοσμένα στὸ στῆθος τους τὰ ἄτομα αὐτά, στέλνανε τὰ ἠλεκτρικὰ κύματα τῆς καρδιάς τους σὲ ἕνα εἰδικὸ πομπὸ μὲ τρανζίστορ. Ἔτσι οἱ ἐρευνηταὶ μποροῦσαν νὰ παρακολουθοῦν ἀπὸ μακρυά, μέσα ἀπὸ τὸ ἐργαστήριό τους, τὰ ἠλεκτροκαρδιογραφικὰ διαγράμματα σ' ὅλο τὸ διάστημα τοῦ ἀγῶνος. Καὶ τὰ συμπεράσματα, ποὺ ἔβγαλαν, ἦταν ἐνδιαφέροντα καὶ διδακτικά!

Βέβαια, πρόβλεπαν πὼς τὰ ἐξεταζόμενα ἄτομα θὰ παρουσίαζαν μιὰ ταχυκαρδία — μιὰ αὔξησι δηλ. τοῦ ἀριθμοῦ τῶν παλμῶν τῆς καρδιάς. Τοὺς ἔκαμε ὅμως ἐντύπωσι ἡ ἔντασις καὶ ἡ διάρκεια αὐτοῦ τοῦ φαινομένου. Στὶς χαρακτηριστικώτερες περιπτώσεις, οἱ παλμοὶ τῆς καρδιάς ἔρτασαν τοὺς 124 στὸ λεπτὸ σὲ ἕνα ἄτομο καὶ τοὺς 146 σὲ ἄλλο, διατηρήθηκαν δὲ τόσο γρήγοροι ἐπὶ δυόμιση ὧρες.

Ἄλλη σπουδαία παρατήρησις ἦταν ἡ ἑξῆς: Στὰ 70% τῶν ἐξεταζομένων, παρουσιάστηκαν οἱ ἰδιαίτερες ἐκεῖνες ἀλλοιώσεις ποὺ χαρακτηρίζουν μιὰ πάθησι τοῦ καρδιακοῦ μυός. Μάλιστα, σὲ μερικὲς περιπτώσεις ἦταν τόσο ἔντονες, ὥστε θὰ μποροῦσαν νὰ ἑξηγηθοῦν σὰν ἐκδηλώσεις πραγματικῆς ἐλλείψεως ὀξυγόνου.

Ἀνακαλύφθηκε ἐπίσης μ' αὐτὲς τὶς ἔρευνες πὼς — ἀντίθετα μὲ ὅ,τι θὰ πίστευε κανεὶς — οἱ ἐξεταζόμενοι δὲν παρουσίαζαν τὴ μεγαλύτερη συναισθηματικὴ ὑπερέντασι, καὶ συνεπῶς τὶς ἐντονώτερες καρδιακὲς διαταραχές, ὅταν ἔβαζε γκὸλ ἡ ὁμάδα τους, ἀλλὰ κατὰ τὶς φάσεις τοῦ παιγνιδιοῦ, ποὺ χαρακτηρίζονταν ἀπὸ «τρίπλες», «πάσες», ξεγελάσματα τοῦ ἀντιπάλου κλπ. Φαίνεται δηλαδὴ ὅτι ὅλα αὐτὰ φένουν μιὰ παρατεταμένη ἀγωνία, ἐνῶ τὸ γκὸλ προκαλεῖ σχετικὰ μικρότερη συναισθηματικὴ ἀντίδρασι.

Οἱ παρατηρήσεις αὐτὲς τῶν Ἀμερικανῶν γιατρῶν ἑξηγοῦν πῶς μπορεῖ κανεὶς νὰ πεθάνη ἀπὸ τὴ δυνατὴ συγκίνησί του, στὸ ποδοσφαιρικὸ γήπεδο. Πράγματι, ὅταν ἡ καρδιὰ χτυπάη πολὺ βιαστικὰ ἐπὶ τόσο μακρὸ χρονικὸ διάστημα, λιγοστεύουν ἐπικίνδυνα τὰ διαλείμματα τῆς φυσικοχημικῆς ἀναπαύσεώς του. Καὶ αὐτὸ μπορεῖ νὰ ἀποβῆ μοιραῖο, σὲ πρόσωπα ποὺ ὑποφέρουν ἤδη ἀπὸ καρδιακὲς βλάβες, ἀπὸ ἀρτηριακὴ ὑπέρτασι (πίεσι), προπάντων δὲ ἀπὸ παθήσεις τῶν στεφανιαίων.

Φθάνει μάλιστα νὰ ἀπορήση κανεὶς πῶς εἶναι τόσο λίγοι οἱ θάνατοι τῶν φιλάθλων στὰ ποδοσφαιρικὰ γήπεδα, ἐφόσον ὑπάρχουν μεταξύ τους τόσο πολλοὶ ποὺ δὲν ἔχουν τὴν καρδιά τους ἀπολύτως ἐν τάξει...

Σὰν συμπέρασμα τῶν ἐρευνῶν τους, οἱ Ἀμερικανοὶ γιατροὶ συνιστοῦν στοὺς φίλους τοῦ ποδοσφαίρου, πρὶν ἀρχίσουν νὰ παρακολουθοῦν τοὺς ἐτησίους ἀγῶνες πρωταθλήματος, νὰ ὑποβάλλωνται σὲ ἐξέτασι ἀπὸ καρδιολόγο καὶ νὰ κάνουν ἕνα ἠλεκτροκαρδιογράφημα. Ἐὰν δὲ ἀποδειχθῆ ὅτι ἡ καρδιά τους δὲν πηγαίνει πολὺ καλά, νὰ ἀποφεύγουν τελείως τὶς συγκινήσεις τῆς μπάλλας...

Ἀντίθετα, στοὺς ἄλλους ἀνθρώπους, μὲ τὴ γερὴ καρδιά, οἱ συχολόγοι συνιστοῦν θερμὰ νὰ πηγαίνουν στὰ γήπεδα τὶς Κυριακές. Γιατὶ τὰ οὐρλιάσματα, οἱ φωνές, ὁ θυμός, ἡ χαρὰ ἢ ἡ ἀπελπισία τους στὶς διάφορες φάσεις τοῦ παιγνιδιοῦ, ἀποτελοῦν «βαλβίδες ἀσφαλείας» τῆς ἐπιβεστικότητας ποὺ καταπνίγει καὶ συγκεντρώνει μέσα του ὁ σύγχρονος πολιτισμένος ἄνθρωπος ὅλη τὴν ἑβδομάδα.

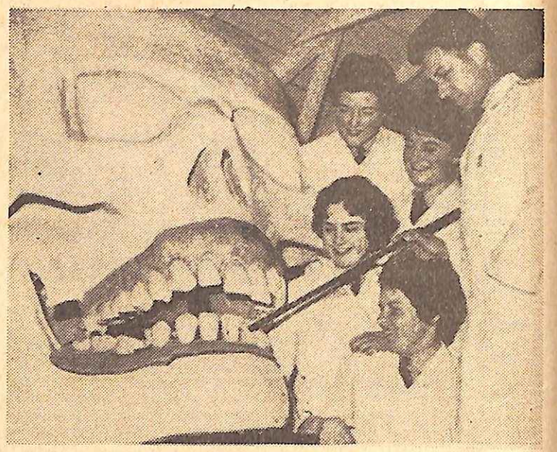

ΜΕ ΠΛΑΣΤΙΚΑ ΔΟΝΤΙΑ ΘΑ ΚΟΒΟΥΜΕ ΤΟ ΑΤΣΑΛΙ

Μιὰ νέα πλαστικὴ οὐσία, ποὺ ἀνεκαλύφθη ἀπὸ ἕναν Ἀμερικανὸ ὀδοντίατρο, θὰ προκαλέση σωστὴ ἐπανάστασι στὴν ὀδοντιατρική. Ἡ ἀνακάλυψι ὀφείλεται στὸν καθηγητὴ Μίλτον Χόντος τοῦ πανεπιστημίου Μπράουν, ὁ ὁποῖος δοκίμασε ἤδη τὴν ἐγκατάστασι τῶν πλαστικῶν δοντιῶν του σὲ μασέλες πολλῶν πιθήκων καὶ σὲ 25 ἐθελοντάς. Οἱ γιατροὶ φοβήθηκαν μήπως ἡ νέα οὐσία προκαλέση κακοήθη σίδηματα στὰ οὐλα, τώρα ὅμως, ὕστερα ἀπὸ παρακολούθησι ἑξη χρόνων πάνω σὲ ἀνθρώπους καὶ ζῶα, ἐξακριβώθηκε πὼς δὲν ὑπάρχει τέτοιος κίνδυνος καὶ ὁ καθηγητὴς Χόντος μπορεῖ ἐλεύθερα νὰ ἀντικαθιστᾶ τὰ χαλασμένα δόντια μὲ δόντια ἀπὸ «πολιμετιλμετακριλάτ» τὴ νέα οὐσία, ποὺ εἶναι πιὸ σκληρὴ κι' ἀπὸ τὸ ἀτσάλι ἀκόμα.

Μικρὰ ἐπιστημονικὰ νέα

Οἱ πρόοδοι τῆς ὀφθαλμιατρικῆς

Πιστεύουν πολλοὶ ὅτι ἡ τύφλωσις προέρχεται κυρίως ἀπὸ τραυματισμοὺς τῶν ματιῶν. Στὴν πραγματικότητα ὅμως, μόνο τὰ 5% τῶν περιπτώσεων ἔχουν αὐτὸ τὸ λόγο. Τὰ ὑπόλοιπα 95% ὀφείλονται σὲ ἀσθένειες, ποὺ εἶναι ἀθεράπευτες ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, γιατὶ ἡ Ἐπιστήμη δὲν ἔχει ἀνακαλύψει ἀκόμη τὶς αἰτίες τους.

Ὡστόσο, οἱ διαγνωστικὲς μέθοδοι τῆς ὀφθαλμολογίας ἔχουν τελειοποιηθῆ ἐκπληκτικὰ κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια. Ἀδιόρατες ἀλλοιώσεις τοῦ ἀμφιβληστροειδοῦς μποροῦν τώρα νὰ ἐρευνηθοῦν, μὲ τὴν εἰσαγωγὴ στὸ αἷμα χρωστικῶν οὐσιῶν ποὺ κυκλοφοροῦν στὰ αἱμοφόρα ἀγγεῖα.

Ἔχουν ἐξ ἄλλου, πραγματοποιηθῆ σπουδαῖες πρόοδοι στὴν μεταφύτευσι τοῦ κερατοειδοῦς χιτῶνος. Ὑπάρχουν τώρα τεχνητοὶ κερατοειδεῖς, ἀπὸ πλαστικὴ οὐσία, ποὺ μποροῦν νὰ χρησιμοποιηθοῦν σὲ περιπτώσεις ποὺ ἀπέτυχε ἡ μεταφύτευσις φυσικοῦ κερατοειδοῦς.

Οἱ ἐρευνηταὶ βρῆκαν ὅτι ἡ χρησιμοποίησις ὡρισμένων φαρμάκων, ὅπως τὰ παράγωγα τῆς κορτιζόνης, μπορεῖ νὰ εἶναι δίκοπο μαχαίρι, νὰ χειροτερέψη δηλαδὴ τὸ γλαύκωμα, τὴν ἀσθένεια ποὺ προκαλεῖ τόσες τυφλώσεις.

Τέλος, νέα μέθοδος τῆς «κρυοχειρουργικῆς» ἐφαρμόζεται σὲ περιπτώσεις γλαυκώματος, καταρράκτου καὶ ἰδίως ἀποκολλήσεως τοῦ ἀμφιθληστροειδοῦς, μὲ πολλὴ ἐπιτυχία.

Δηλητηριάσεις ἀπὸ φωσφόρο

Ὁ φωσφόρος, ποὺ χρησιμοποιεῖται στὰ πυροτεχνήματα, στὴν κατασκευὴ φωσφορούχου ὀρειχάλκου, καὶ στὴ χημικὴ βιομηχανία, μπορεῖ νὰ προκαλέση σοβαρὲς χρόνιες δηλητηριάσεις στὰ ἄτομα ποὺ ἔρχονται σὲ συχνὴ ἐπαφὴ μαζί του. Ἐπιδρᾶ κυρίως στὰ ὀστᾶ, φέρνοντας νέκρωσι καὶ περιοστίτιδα. Προπάντων, ἡ δηλητηρίασις αὐτὴ ἐντοπίζεται στὰ ὀφθαλμικὰ διαγώνια, ὅπου φθάνει ὁ φωσφόρος, εἰσχωρώντας ἀπὸ τὰ κούφια δόντια. Ἡ περισσότερο δηλητηριώδης φωσφόρος εἶναι ὁ κίτρινος.

Θὰ πεθάνουμε ἀπὸ ἀσφυξία

Ἡ ἀνθρωπότητα θὰ καταστραφῆ στὸ σύντομο διάστημα τῶν ἑκατὸ χρόνων ἀπὸ τὴν ἀτμοσφαιρικὴ δηλητηρίασι, ποὺ προκαλεῖται ἀπὸ τὶς ἀναθυμιάσεις τῶν ἐργοστασίων καὶ τῶν αὐτοκινήτων. Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀπαισιόδοξη πρόβλεψι τοῦ ἐπιστήμονος Μορρὶς Μεϊμπούτζερ, ἀμερικανικῆς αὐθεντίας στὸν τομέα τῆς μετεωρολογίας. Ἡ ἀτμόσφαιρα τῆς γῆς, πρόσθεσε ὁ καθηγητής, δηλητηριάζεται ὅλο καὶ περισσότερο, ὥσπου σ' ἕναν αἰῶνα περίπου, θὰ ἔχη ὑποστῆ τέτοια τοξίνωσι, ὥστε θὰ εἶναι ἀδύνατο νὰ ἐπιζήση ὁ ἄνθρωπος. Ὁ ἀνθρώπινος πολιτισμὸς δὲν θὰ ἐξαφανιστῆ ἐξ αἰτίας ἑνὸς ξαφνικοῦ κατακλισμοῦ ἢ ἑνὸς πυρηνικοῦ πολέμου, ἀλλὰ θὰ πνιγῆ σιγὰ-σιγὰ ἀπὸ τὰ ἴδια τὰ ἀποβαλλόμενα προϊόντα του.

Πρὸν καπνιστὲς παχαίνουν

"Αν πάψετε νὰ καπνίζετε παρακολουθῆστε τὸ βάρος σας ποὺ κινδυνεύει νὰ αὐξηθῆ. Αὐτὴ τὴν προειδοποίησι κάνουν οἱ ἀμερικανοὶ γιατροί οἱ ὁποῖοι προσθέτουν ὅτι μιὰ αὔξησι κατὰ τριάντα τοῖς ἑκατὸ στὸ κανονικὸ βάρος, εἶναι ἐξ ἴσου καὶ κίνδυνη γιὰ τὸν ὀργανισμό, ὅσο καὶ τὸ κάπνισμα ἑνιὰ τσιγάρων τοῦ μέρα. Πραγματικὰ οἱ κίνδυνοι τοῦ καρκίνου καὶ τῶν διαφόρων παθήσεων τοῦ ἀναπνευστικοῦ συστήματος ἀντικαθίστανται ἀπὸ τοὺς κινδύνους μιᾶς ἀποτομης ἀνόδου τῆς ἀρτηριακῆς πιέσεως.

ΑΔΥΝΑΤΙΣΤΕ *μὲ τὴν αὐθυποβολή*

Μιὰ νέα ἀμερικανικὴ μέθοδος

Οἱ παχύσαρκοι ὅλου τοῦ κόσμου, ἔχουν ἀκούσει καὶ δοκιμάσει ἀμέτρητους τρόπους, γιὰ νὰ χάσουν μερικὰ ἀπὸ τὰ ἐπιπλέον κιλά τους. Οἱ περισσότεροι τρόποι, εἶναι γνωστοί: δίαιτα, γυμναστική, πεζοπορία, μασάζ, χάπια ποὺ κόβουν τὴν ὄρεξι, κλπ. Ὑπάρχουν ἀκόμα καὶ εἰδικὲς κλινικές, ἕνα εἶδος ἀναρροτηρίων, ποὺ ἀναλαμβάνουν νὰ σᾶς ἀπαλλάξουν ἀπὸ τὰ λίπη μέσα σ' ἕνα ὡρισμένο χρονικὸ διάστημα, καὶ ποὺ ἀνάμεσα στὴν πελατεία τους συμπεριλαμβάνουν μεγάλες προσωπικότητες καὶ διάσημους ἀστέρες.

Προσφάτως, ὅμως, ἐπεκράτησε στὴν Ἀμερικὴ ἕνα νέο σύστημα, ποὺ δὲν στοιχίζει ἀπολύτως τίποτα καὶ πού, ὅταν ἐπιτύχη, εἶναι πραγματικὰ θαυματουργό: τὸ σύστημα τοῦ αὐτοϋπνοτισμοῦ. Κάνετε ἕναν κατάλογο τῶν φαγητῶν ποὺ σᾶς ἀρέσουν. Ἂν καὶ ξέρετε πὼς παχαίνουν, τὸν διαβάζετε, ὑποβάλλετε τὸν ἑαυτό σας σὲ μιὰ ἐλαφρὰ αὐθυποβολὴ καὶ πείσ

Η ΚΟΜΙΣΣΑ ΚΙ' Ο «ΙΠΠΟΤΗΣ ΧΩΡΙΣ ΟΝΟΜΑ»

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Η νύχτα τῆς 3 Ὀκτωβρίου 1756, λίγο πρὶν ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα, μιὰ σπαραχτικὴ κραυγὴ ἀντήχησε στὶς ἔρημες καὶ μεγάλες αἴθουσες τοῦ πύργου Μπράϊαν, στὸν ὁποῖο ζοῦσε, γριὰ πιά, μισότρελλη κι' ἀποτραβηγμένη ἀπ' τὸν κόσμο, ἡ κόμισσα ντὲ 'Ασσάν.

Οἱ ὑπηρέτες ξυπνήσανε τρομαγμένοι. Τρέξανε στὸ δωμάτιο ἀπ' ὅπου εἶχε ἀκουστῆ ἡ κραυγή. Ἐκεῖ βρῆκαν τὴν κυρία τους νεκρή, στὴ μεγάλη πολυθρόνα της, μὲ τὸ κεφάλι γερμένο πρὸς τὸ πλάϊ. Ἀπ' τὸ στόμα της ἔβγαινε μιὰ γραμμὴ αἵματος ποὺ ἔφτανε ὡς τὸ δαντελωτὸ περιλαίμιό της.

Στὸ τραπεζάκι ποὺ βρισκόταν κοντὰ στὴν πολυθρόνα, μέσα σὲ δίσκο, ὑπῆρχαν μερικὰ ἔγγραφα ἀποτεφρωμένα.

Κανεὶς ποτὲ δὲν ἔμαθε τί ἦταν γραμμένο μέσα σ' αὐτὰ τὰ χαρτιά, ποὺ ἡ κόμισσα παρ' ὅλη τὴν τρέλλα της, εἶχε τὴν πρόνοια νὰ ἐξαφανίσῃ. Τὸ μυστικό τους τὸ πῆρε μαζί της στὸν τάφο.

Τὸ μόνο βέβαιο γι' αὐτὸν ἦταν ὅτι, μωρὸ ἀκόμα, τὸν παρέδωσε μιὰ νύχτα ἕνας προσωπιδοφόρος, σὲ κάποια χωριάτικη γαλλικὴ οἰκογένεια γιὰ νὰ τὸ ἀναθρέψῃ. Στὸ λαιμό του τὸ μωρὸ εἶχε κρεμασμένο ἕνα χρυσὸ μενταγιόν, ὅπου μέσα ὑπῆρχε μιὰ προσωπογραφία ὡραίας γυναίκας.

Ὁ προσωπιδοφόρος ἔδωσε στοὺς χωρικοὺς ἀρκετὰ χρήματα, γιὰ τὴ διατροφὴ τοῦ μικροῦ σ' ἕνα σιδερένιο κασσελάκι, μὲ τὴν ἐντολὴ νὰ μὴν ἀνοιχτῇ παρὰ μόνο ἀπ' τὸ ἴδιο τὸ παιδί, ὅταν θἄφτανε σὲ ἡλικία δεκάξη χρόνων. Μέσα στὸ κασσελάκι βρισκόταν ἕνα μεγάλο χρηματικὸ ποσό, ὅλα σὲ χρυσὰ νομίσματα κι' ἕνα χαρτὶ στὸ ὁποῖο ἦτανε γραμμένα τὰ ἑξῆς:

«Ἡ καταγωγή σου εἶναι ἀριστοκρατική. Ἀλλὰ εἶχες τὴν ἀτυχία νὰ γεννηθῇς ἀπο γονεῖς, ποὺ δὲν μποροῦνε οὔτε νὰ σὲ κρατήσουν κοντά τους, οὔτε νὰ φανερώσουν τὴ γέννησί του. Ἡ μητέρα σου».

Ὅταν μεγάλωσε καὶ διάβασε τὸ χαρτὶ ὁ νέος, ποὺ εἶχε γεννηθῇ ἀπὸ «ἀγνώστους γονεῖς» ἀποφάσισε νὰ ζήσῃ, σύμφωνα ἄλλωστε πρὸς τὴν ἰδιοσυγκρασία του, ἀριστοκρατικά.

Μὲ τὰ χρήματα ποὺ βρῆκε μέσα στὸ κασσελάκι, πῆγε στὸ Παρίσι, φρόντισε νὰ μάθῃ ξιφασκία, ἱππασία κι' ὅ,τι ἄλλο μποροῦσε νὰ φανῇ χρήσιμο σ' εὐγενῆ. Ἔτσι σὲ λίγον καιρὸ κατώρθωσε νὰ εἰσχωρήσῃ στοὺς ἀριστοκρατικοὺς κύκλους, ὅπου ἔγινε γνωστὸς μὲ τὸ παρατσούκλι «Ὁ ἱππότης χωρὶς ὄνομα», γιατὶ δὲν ἀπέκρυψε ἀπὸ κανένα τὸ ἱστορικὸ τῆς γεννήσεώς του.

Καλοφτιαγμένος, ὁμορφος, ἔξυπνος καὶ ριψοκίνδυνος καθὼς ἦταν, σημείωσε πολλὲς ἐρωτικὲς κατακτήσεις κι' ἀπόχτησε μεγάλη ἐπιρροή. Ἔπαιξε μάλιστα σπουδαῖο ρόλο στὰ πολιτικὰ καὶ διπλωματικὰ παρασκήνια τῆς ἐποχῆς του.

Ξαφνικὰ στὶς ἀρχὲς τοῦ 1746, ἔφυγε ἀπ' τὸ Παρίσι καὶ πῆγε στὸ Λονδίνο, ὅπου κατέλυσε στὸ «Ξενοδοχεῖο τῆς Σελήνης». Ἦταν ἕνα ἀπὸ τὰ μετρίας τάξεως ξενοδοχεῖα τῆς ἀγγλικῆς πρωτευούσης. Καθὼς φαίνεται, ὁ «Ἱππότης χωρὶς ὄνομα» προτίμησε αὐτό, γιατὶ δὲν ἤθελε νὰ γίνῃ γνωστὴ ἡ ἀφιξή του στὸ Λονδίνο.

Παρ' ὅλ' αὐτά, λίγο μετὰ τὴν ἀφιξή του, τὸν ἐπισκεφθήκανε δυὸ ἄτομα καὶ μείνανε κουβεντιάζοντάς του πολλὴν ὥρα.

Ὅταν ἐνύχτωσε, ὁ Ἱππότης πῆρε ἕνα ἀμάξι καὶ πῆγε στὸ μέγαρο τῆς κομίσσης ντ' Ἀσσάν, ὅπου, ὅπως εἴπαμε, διν όντουσαν ἐσπερίδες καὶ μαζευόντουσαν διάφοροι ἀριστοκράτες.

Ἀπὸ τὸ μέγαρο ὅμως αὐτὸ ὁ «Ἱππότης χωρὶς ὄνομα» δὲν βγῆκε ζωντανός...

Ἀργά, μετὰ τὰ μεσάνυχτα, οἱ καλεσμένοι φύγανε, κι' οἱ ὑπηρέτες σβήσανε τὰ φῶτα.

Τότε ἡ κόμισσα, πατῶντας στὰ νύχια καὶ κρατῶντας ἕνα κηροπήγιο στὸ χέρι, πέρασε τὶς σκοτεινὲς αἴθουσες, κι' ἔφτασε σ' ἕνα ἀπόμερο σαλόνι, πλούσια ἐπιπλωμένο.

Ἀκαταστασία ὅμως βασίλευε ἐκεῖ μέσα. Ἐπιπλα καὶ καρέκλες ἦταν ἀναποδογυρισμένα, μπουκάλες καὶ χαρτιὰ βρισκόντουσαν πεταμένα στὸ πάτωμα...

Καὶ μέσα στὴν ἀναβίωσι αὐτή, κάτω, ἔνα πτῶμα βρισκόταν σωριασμένο πότη χωρὶς ὄνομα.

Ἡ κόμισσα ἔνιωσε ἕνα ρίγος θλέποντάς του.

Ὥστόσο κατώρθωσε νὰ νικήσῃ τὴν ἀγωνία της.

Καὶ ὕστερα ἀπὸ λίγο, σιγὰ-σιγά, μὲ τὸ κηροπήγιο στὸ ἀπλωμένο της καὶ σὲ πλάϊ στὸ πτῶμα. Γιὰ μερικὲς στιγμὲς κύτταξε τὸ πρόσωπο τοῦ σκοτωμένου, ἕνα στὰ χειλη της ἔβγαλε ἕνα χαμόγελο.

Ἔπειτα ἁπλωσε μὲ μιὰ ἀποτομη κίνησι τὸ χέρι της κι' ἄρχισε νὰ ξεκουμπώνῃ τὸ φορεμα τοῦ Ἱππότη.

Ἡ κόμισσα ἀπὸ περιέργεια, προτοῦ ψάξῃ γιὰ τὰ ἔγγραφα ἔπιασε τὸ μενταγιὸν τ' ἄνοιξε κι' εἶδε μιὰ εἰκόνα γυναικός.

Ἡ κόμισσα ντὲ Ἀσσὰν ἦταν μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ παράξενες καὶ μυστηριώδεις φυσιογνωμίες τοῦ 18ου αἰῶνος.

Ζοῦσε πιὸ πολὺ στὸ Λονδῖνο, ὅπου εἶχε ἕνα πολυτελὲς μέγαρο. Κάθε ὁράδι ἔδινε μεγαλοπρεπεῖς ἐσπερίδες. Δαπανοῦσε μεγάλα χρηματικὰ ποσά. Κανεὶς δὲν ἤξερε ἀπὸ ποῦ προερχόντουσαν. Ἐξασκοῦσε μεγάλη πολιτικὴ ἐπιρροή, ὄχι μόνο στὴν ἀγγλικὴ Αὐλή, ἀλλὰ καὶ τὶς ἄλλες χωρες τῆς Εὐρώπης – προπάντων στὴ Γαλλία, στὶς Κάτω Χῶρες καὶ στὴ Γερμανία.

Ἦταν γνωστὸ ἀκόμα ὅτι ἔπαιζε σπουδαῖο ρόλο κι' ἐλάμβανε μέρος στὶς πολιτικὲς καὶ διπλωματικὲς δολοπλοκίες τῆς ἐποχῆς της.

Μὰ ἔξαφνα, στὰ 1746, δέκα χρόνια πρὸ τῆς αὐτοκτονίας της, ἡ κόμισσα ἔπαθε διανοητικὴ παράκρουσι. Ἐγκατέλειψε τότε τὸ μέγαρό της στὸ Λονδῖνο κι' ἀποτραβήχτηκε στὸν πύργο της, στὸ Μπράϊαν, χωρὶς νὰ ξαναφανῇ πιὰ στὴν πρωτεύουσα καὶ χωρὶς ν' ἀναμιχθῇ, οὔτε ἀπὸ μακρυά, στὶς πολιτικὲς δολοπλοκίες. Ἀλλὰ τί εἶχε συμβῆ; Πῶς τρελλάθηκε; Αὐτὰ τὰ μυστήρια θὰ προσπαθήσουμε νὰ σὰς διαφωτίσουμε παρακάτω:

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη εἶχε φτάσει στὸ Λονδῖνο, ὁ περίφημος «Ἱππότης χωρὶς ὄνομα» ποὺ ἦταν ἐπίσης μιὰ ἀπ' τὶς μυστηριώδεις φυσιογνωμίες τοῦ καιροῦ του κι' ὁ ὁποῖος ζοῦσε τυχοδιωκτικὰ συμμετέχοντας στὶς πολιτικὲς δολοπλοκίες.

"Επρεπε νὰ ἐκτελέσῃ τὴ διαταγὴ ποὺ τῆς εἶχανε δώσει ἀπ' το παλάτι.

Καὶ ἡ διαταγὴ αὐτὴ συνιστόταν στὸ νὰ πάρῃ δηλαδὴ μερικὰ ἐγγραφα ποὺ εἶχε ἐπάνω του ὁ Ἱππότης χωρὶς ὄνομα.

Ἦταν τότε ἡ ἐποχὴ ποὺ Γαλλία κι' Ἀγγλία βρισκόντουσαν σ' ἄγριο ἀνταγωνισμό. Ἔδιναν κι' ἐπαιρναν οἱ δολοπλοκίες, στὶς ὁποῖες ἔπαιζε μεγάλο ρόλο ὁ «Ἱππότης χωρὶς ὄνομα». Γι' αὐτὸ ἡ Ἀγγλικὴ Αὐλὴ τοῦ εἶχε στήσει τὴν τραγικὴ αὐτὴ παγίδα, στὸ σπίτι τῆς κομίσσης ντὲ Ἀσσάν.

Οἱ Ἄγγλοι κατάσκοποι εἴχανε παίξει καλὰ τὸ ρόλο τους.

Δυὸ ἀπὸ ἐκείνους τοὺς κατασκόπους, ποὺ εἶχαν γνωρίσει τὸν Ἱππότη στὸ Παρίσι, μόλις ἔφτασε στὸ Λονδίνο, πῆγαν καὶ τὸν συνάντησαν. Τοῦ πρότειναν νὰ τὸν παρουσιάσουν στὸ μέγαρο τῆς κομίσσης, ὅπου θὰ γνωρίζονταν μὲ διάφορες προσωπικότητες.

Ὁ Ἱππότης μ' ὅλη τὴν πονηρία του, δὲν κατάλαβε τὴν παγίδα. Πῆγε στὸ μέγαρο τῆς κομίσσης καὶ γνωρίστηκε μὲ πολλὲς προσωπικότητες. Ἀλλὰ σὲ μιὰ στιγμὴ μερικοὶ φίλοι τῆς ντὲ Ἀσσάν, τὸν παρασύρανε σ' ἀπόμερο σαλόνι γιὰ νὰ παίξουν χαρτιά. Ἐκεῖ, γιὰ μιὰ χρηματικὴ διαφορά, πιάστηκαν μαζί του καὶ τὸν μαχαίρωσαν. Ἔπειτα σβήσανε τὰ φῶτα κι' ἀποτραβήχτηκαν ἀπ' τὸ σαλόνι.

Τώρα ἡ κόμισσα ἔσκυβε γιὰ νὰ ψάξῃ καὶ νὰ βρῇ τὰ πολύτιμα ἔγγραφα.

Καθὼς ὅμως ξεκούμπωνε τὸ χιτώνιό του, τὰ δάχτυλά της πιάσανε μιὰ χρυσὴ ἁλυσίδα, ἀπ' τὴν ὁποία κρεμόταν ἕνα χρυσὸ μενταγιόν.

Ἡ κόμισσα, ἀπὸ περιέργεια, προτοῦ ψάξῃ γιὰ τὰ ἔγγραφα, ἔπιασε τὸ μενταγιόν, τ' ἄνοιξε κι' εἶδε μέσα μιὰ εἰκόνα γυναικός.

Ξαφνικά, ἄφησε νὰ τῆς ξεφύγῃ μιὰ σπαραχτικὴ κραυγή, ποὺ ἀντήχησε ὡς τὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ μεγάρου.

Οἱ ὑπηρέτες τρέξανε καὶ τὴ βρήκανε λιπόθυμη, σωριασμένη πάνω στὸ πτῶμα τοῦ σκοτωμένου.

Ὅταν κατωρθώσανε νὰ τὴν ξαναφέρουν στὶς αἰσθήσεις της, παρατήρησαν, ὅτι ἔλεγε διάφορα ἀσυνάρτητα λόγια.

Ἡ κόμισσα ντὲ Ἀσσὰν εἶχε τρελλαθῇ. Ἀπὸ τότε ἀποτραβήχτηκε στὸν πύργο της, ὅπου ὕστερ ἀπὸ δέκα χρόνια αὐτοκτόνησε, ὅπως εἴδαμε στὴν ἀρχὴ τῆς διηγήσεώς μας.

Κανεὶς ποτὲ δὲν ἔμαθε τὴν πραγματικὴ αἰτία τῆς τρέλλας της, οὔτε ποιά ἦταν ἡ σχέσις της, κόμισσας μὲ τὸν ἀριστοκράτη, «Ἱππότη χωρὶς ὄνομα» τὸν ὁποῖο ἡ ἴδια ἔστειλε στὸν τάφο.

Ὡστόσο εἶναι σχεδὸν βέβαιο πὼς ἦταν παιδί της, ποὺ εἶχε ἀποκτήσει πρὶν 25 χρόνια μὲ τὸ δούκα τοῦ Κέντ.

✪✪

ΜΕ ΤΑ ΠΟΔΙΑ ΣΤΗ ΑΓΙΑ ΓΗ

Μιὰ Γαλλίδα μητέρα, εἶχε κάνει τάμα νὰ πάῃ μὲ τὰ πόδια στὴν Ἱερουσαλὴμ συνοδευόμενη μόνον ἀπὸ ἕνα γαϊδουράκι, ποὺ θὰ μεταφέρῃ τὶς ἀποσκευές της, στὴν περίπτωσι ποὺ τὸ παιδί της, ποὺ ἦταν ἄρρωστο καὶ καταδικασμένο κατὰ τὴν γνώμη τῶν γιατρῶν, θὰ θεραπευόταν. Τὸ παιδὶ ἔγινε καλὰ καὶ τώρα ἡ μητέρα του βρίσκεται στὸ δρόμο. Ἔχει ὑπολογίσει πὼς θὰ βρίσκεται στὸν προορισμό της τὸν Ὀκτώβριο, ἂν δὲν τὴν καθυστερήσουν στὰ διάφορα σύνορα. Τὶς περασμένες μέρες π.χ. τὴν καθυστέρησαν στὰ Ἰταλο - ἑλβετικὰ σύνορα γιὰ νὰ ἐξετασθῇ ἀπὸ τοὺς κτηνιάτρους ὁ τετράποδος σύντροφός της.

— Προσφέρω τὴ θέσι μου στὴν πιὸ ἡλικιωμένη ἀπὸ σᾶς, κυρίες μου...

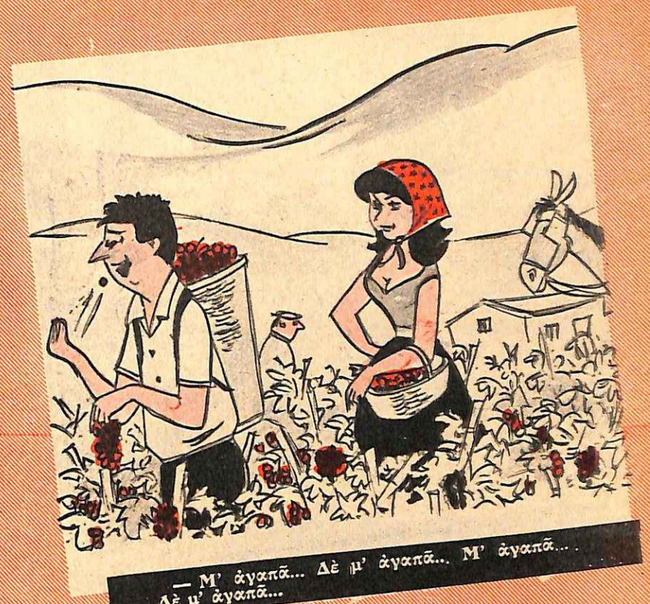

— Μ' ἀγαπᾶ... Δὲ μ' ἀγαπᾶ... Μ' ἀγαπᾶ... Δὲ μ' ἀγαπᾶ...

Σύβαμο κοκτέϊλ!

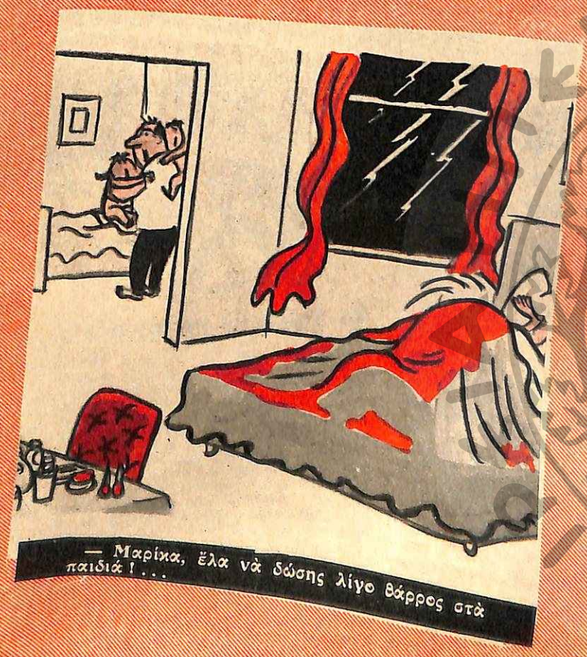

— Μαρίκα, ἔλα νὰ δώσῃς λίγο θάρρος στὰ παιδιά!...

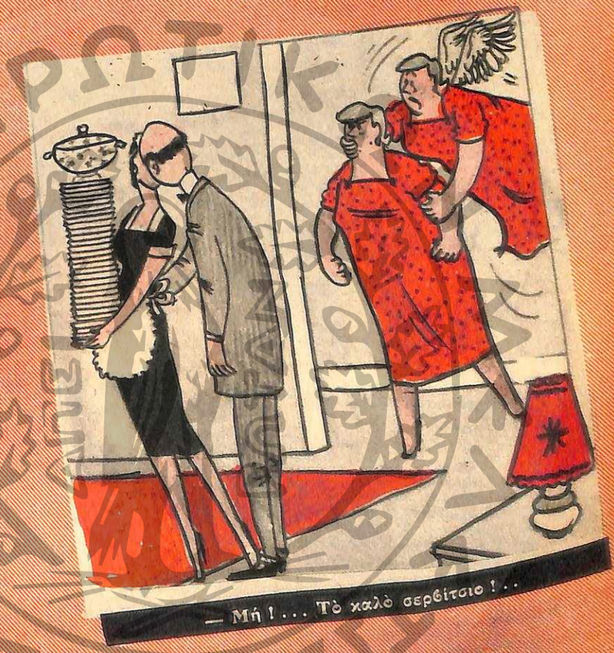

— Μή!... Τὸ καλὸ σερβίτσιο!...

ΤΟΝΙΖΟΝΤΑΙ ΤΑ ΜΑΤΙΑ Ἤ ΤΑ ΧΕΙΛΗ;

Τὰ νέα μακιγιὰζ ποὺ παρουσιάσθηκαν μαζὶ μὲ τὶς κολλεξιὸν τῆς μόδας γιὰ τὸ φθινόπωρο καὶ τὸ καλοκαίρι, ἀμφιταλλαντεύονται ἀνάμεσα σὲ δυὸ διαφορετικὲς τάσεις: Ἀξιοποιοῦν τὰ μάτια ἢ προβάλλουν τὰ χείλη.

ΤΟ ΠΙΟ ΝΕΑΝΙΚΟ ΜΑΚΙΓΙΑΖ

Τὸ μακιγιὰζ αὐτὸ ποὺ παρουσιάζεται ἀπὸ τὴν Ἐλίζαμπεθ Ἄρντεν ὀνομάζεται «Ζενές». Εἶναι φυσικώτατο στὴν τοποθέτησι τῶν χρωμάτων: φὸν-ντὲ-τὲν μπὲζ πούδρα διάφανη (ἀπόχρωσι οὐδέτερη) κραγιὸν ροὺζ μὲ ἐλαφρόλὲς ἀποχρώσεις συγκεντρώνουν τὴν προσοχὴ στὸ βλέμμα. Γιατὶ τὰ μάτια, ἀκόμα καὶ σ' αὐτὸ τὸ νεανικὸ μακιγιὰζ προβάλλονται περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλο χαρακτηριστικό. Καὶ νὰ πῶς εἶναι μακιγιαρισμένα: Λεπτὴ γραμμὴ ἀπὸ ἄϊ - λάϊνερ μαῦρο ποὺ τελειώνει μὲ τρεῖς λεπτὲς ἄκρες, ὁμοιες μὲ βλεφαρίδες, σκιὰ πράσινη πάνω στὰ βλέφαρα, σκιὰ λευκὴ κάτω ἀπὸ τὸ τόξο τῶν φρυδιῶν. Σὲ ποιές παιριάζει αὐτὸ τὸ μακιγιάζ; Σ' ἐκεῖνες τὶς γυναίκες ποὺ ἀγαποῦν τὴν ἀπόλυτα φυσικὴ ὄψι, ἀλλὰ μιὰ ὄψι φυσικὴ καὶ περιποιημένη σ' ὅλες της τὶς λεπτομέρειες.

ΚΑΙ ΕΔΩ ΠΡΟΒΑΛΛΟΝΤΑΙ ΤΑ ΜΑΤΙΑ

Πρόκειται γιὰ τὸ μακιγιὰζ - φθινόπωρο - χειμώνας, ποὺ προτείνεται ἀπὸ τὴν Ἑλενα Ρουμπιστεΐν. Τὰ φρύδια εἶναι καλὰ ἀποτριχωμένα, ἀραιά, μόλις ὑπογραμμισμένα ἀπὸ τὸ νέο καλλυντικὸ «Φάσον μπράου». Τὰ φρύδια αὐτὰ κάνουν τὰ μάτια νὰ φαίνωνται πιὸ μεγάλα καὶ φωτεινά. Μιὰ πινελιὰ ἀπὸ γραμμὴ σκιὰ στὸ κέντρο τοῦ τόξου τῶν φρυδιῶν φωτίζει ἀκόμα περισσότερο τὸ βλέμμα καὶ μιὰ ἀκόμα πινελιὰ ἀπὸ σκιὰ χρυσαφένια στὴν ἐσωτερικὴ γωνία τοῦ ματιοῦ δημιουργεῖ ταυγειες στὰ μάτια. Προσοχή: Πρόκειται γιὰ ἕνα μακιγιὰζ ποὺ χρειάζεται προσοχὴ καὶ μέτρο. Γιὰ τὰ χείλη προτείνονται: Ἕνα κόκκινο σβηστὸ γιὰ ὅσες θέλουν νὰ «σβήσουν» τὰ χείλη, ἢ ἕνα κόκκινο ζωηρό, πικάντικο «Πέπερ Ρέντ» γιὰ ὅσες θέλουν ἀντίθετα, νὰ τὰ προβάλουν.

ΤΑ ΧΕΙΛΗ ΣΕ ΠΡΩΤΟ ΠΛΑΝΟ

Δροσερά, φωτεινά, σ' αὐτὸ τὸ μακιγιὰζ τοῦ Ἰνόξα ποὺ βασίζεται στὸ φωτεινὸ κραγιὸν Ν. 7. Αὐτὸ τὸ μακιγιὰζ εἶναι εὔκολο, κατάλληλο γιὰ ὅλα τὰ πρόσωπα, γιατὶ ποντάρει πάνω στὸ χρῶμα. Στὴ βάσι τοῦ μακιγιὰζ βρίσκεται ἕνα φὸν-ντὲ-τὲν μπὲζ ροζὲ («σαμπάνι» ὅπως εἶναι καὶ τὸ ὄνομα τοῦ ἰδιου τοῦ μακιγιάζ) ποὺ γίνεται πιὸ ἀπαλὸ ἀπὸ μιὰ ἀπόχρωσι ροὺζ - κοραλί, ποὺ δίνει στὰ μάγουλα μιὰ πινελιὰ ἀπὸ φὰρ σὲ σκόνη «Μπρὺς - ὸν». Τὸ φὰρ αὐτὸ ἁπλώνεται στὰ μάγουλα μ' ἕνα πινελάκι ἀπὸ βιζόν. Τὴν ἡμέρα τὸ μακιγιὰζ τῶν ματιῶν εἶναι πολὺ ἐλαφρό: Μιὰ κοντὴ μαύρη γραμμὴ καὶ δίπλα μιὰ γραμμὴ ἄσπρη. Τὸ βράδι τὸ μακιγιὰζ πλουτίζεται ἀπὸ μιὰ σκιὰ τυρκουὰζ στὸ βλέφαρα. Τὸ χτένισμα εἶναι κοντὸ ἀλλὰ πολὺ γυναικεῖο.

ΜΑΛΛΙΑ ΜΑΚΡΥΑ, ΠΡΙΝ ΑΠΟ ΤΑ ΕΙΚΟΣΙ

Γιὰ τὶς πολὺ νεαρές, μαλλιὰ μακρυὰ καὶ ἴσια καὶ μάτια ἀθῶα. Τὸ μακιγιὰζ ποὺ προτείνεται γιὰ τὶς νεαρὲς κοπέλλες ἀπὸ τὸν Γκερλαὶν ὀνομάζεται «Ρὶδ» καὶ διατηρεῖ τὸ «ἀγγύιγμα τοῦ ἡλιου» ποὺ ἔχει δώσει στὸ νεανικὸ δέρμα ὁ ἥλιος τῶν διακοπῶν. Τὸ φὸν - ντὲ - τὲν ἀντικαθίσταται ἀπὸ μιὰ διάφανη κρέμα ἡμέρας πολὺ φυσική, ἡ πούδρα εἶναι μπὲζ καὶ τὸ νέο φὰρ σὲ ἀπόχρωσι καμένου ψωμιοὺ, ἁπλώνεται πάνω στὰ ζυγωματικὰ καὶ στὴ μύτη γιὰ νὰ διατηρήση τὴν αὐταπάτη τῆς ἡλιοκαμένης ἐπιδερμίδας. Τὰ χείλη ἔχουν μιὰ ἀπόχρωσι πρὸς τὸ πορτοκαλὶ ἢ σχεδὸν μανταρινι, ποὺ τὰ φέρνει ἀμέσως σὲ πρῶτο πλάνο. Καὶ γιὰ νὰ προβληθοῦν περισσότερο τὰ χείλη, τὸ μακιγιὰζ τῶν ματιῶν εἶναι περιωρισμένο στὸ ἐλάχιστο: Μιὰ σειρὰ μὲ μαῦρο ἄϊ - λάϊνερ καὶ καθόλου σκιά.

ΕΝΑ ΑΠΟΦΑΣΙΣΤΙΚΟ ΜΑΚΙΓΙΑΖ

Πολὺ ἀποφασιστικὸ καὶ πολὺ γυναικεῖο εἶναι τὸ μακιγιὰζ «Προφὸν» τοῦ Λανκόμ. Μὰ δὲν πάρχουν σ' αὐτὸ ἀποχρώσεις οὔτε τόνοι σβηστοί, εἶναι ἕνα μακιγιὰζ καταλληλο μόνο γιὰ κεῖνες τὶς γυναίκες, ποὺ συνηθίζουμε νὰ λέμε πὼς «ἔχουν τύπο». Τὰ χείλη τονίζονται ἀπὸ τὸ πιὸ κόκκινο κραγιὸν τῆς νέας σειζὸν (Προφὸν Ν. 1 ἢ Ν. 2). Τὰ μάτια εἶναι ὑπογραμμισμένα ἀπὸ μαῦρο ἄϊ - λάϊνερ καὶ γίνονται πιὸ βαθειὰ ἀπὸ σκιὰ σκούρα γκρίζα. Πολὺ σημαντικὸ εἶναι τὸ σχέδιο τῶν χειλιῶν, ποὺ πρέπει νὰ εἶναι πολὺ συγκεκριμένο καὶ προσεγμένο. Αὐτὸ τὸ κόκκινο εἶναι καταλληλο μόνο γιὰ χείλη ἀπόλυτα κανονικά. Τὸ χτένισμα συντελεῖ κι' αὐτὸ στὸ νὰ προβάλη τὴν προσωπικότητα. Ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος τὰ μαλλιὰ εἶναι τραβηγμένα πίσω ἀπὸ τὸ αὐτί, ἀπὸ τὸ ἄλλο μισοσκεπάζουν τὸ μάτι.

ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΑ ΧΕΙΛΗ ΚΑΙ ΣΤΑ ΜΑΤΙΑ

Ὁ Μὰξ Φάκτορ φαίνεται ἀναποφάσιστος, ὕστερα προτιμᾶ νὰ τονίζη τὰ μάτια, ἀλλὰ μὲ πολὺ διακριτικότητα. Τὸ μακιγιὰζ ὀνομάζεται «Οὔλτρα λυσὰν» καὶ θὰ ἀρέση πολὺ γιατὶ πηγαίνει σὲ ὅλες τὶς φυσιογνωμίες. Πρόκειται γιὰ ἕνα μακιγιὰζ ποὺ σβήνει σχεδὸν τὰ χείλη τὰ ὁποῖα θὰ μακιγιάρωνται μὲ ἕνα κραγιὸν «Νάτσουραλ Χόνυ» (φυσικοῦ μελιοῦ) ἢ καὶ θὰ μένουν ἄβαφα μὲ ἕνα στρῶμα Λὶπ γκλὸς. Τὰ μάτια θὰ ἔχουν βλέφαρα μακιγιαρισμένα μὲ ἄσπρη σκιὰ μὲ μιὰ λεπτὴ γραμμὴ ἀπὸ σκιὰ παστέλ, ποὺ θὰ ζωγραφίζεται μὲ τὸ πινελάκι στὸ τόξο τῶν φρυδιῶν. Ὁ νεωτερισμὸς αὐτοῦ τοῦ μακιγιὰζ εἶναι ἡ γραμμὴ μὲ τὸ γκρὶ μολυβὶ ποὺ γέρνει ἐλαφρὰ πρὸς τὰ κάτω, τὴν ἐξωτερικὴ γωνία τοῦ ματιοῦ.

ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΚΕΙΡΩΤΙΚΟ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΜΟΥ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΠΑΝΩ στὸ τραπεζάκι ἔχουν μείνει πώρα ἄδεια τὰ φλυτζάνια τοῦ τσαγιοῦ καὶ μερικὰ ψίχουλα ἀπὸ βουτήματα. Ἔξω ἔχει ἀρχίσει νὰ σκοτεινιάζῃ.

—Ἀνάβουμε τὸ φῶς; λέει ἡ Πιέρα, τὸ σκοτάδι μοῦ φέρνει θλίψι.

—Ναί, φυσικά, ἀπαντᾶ ἡ Γκλόρια, ἁπλώνοντας τὸ χέρι στὸ διακόπτη ἑνὸς κομψοῦ λαμπατέρ, ποὺ βρίσκεται κοντὰ στὸ ντιβάνι.

Ἡ Γκλόρια, μιὰ ὄμορφη γυναῖκα γύρω στὰ πριανταπέντε, μὲ μελαγχολικὴ ἔκφραση, διορθώνει μηχανικὰ τὰ μαῦρα μαλλιά της, τραβώντας μιὰ τούφα πίσω ἀπὸ τὸ αὐτί.

—Ἔτσι σοῦ πηγαίνουν καλύτερα τὰ μαλλιά, παρατηρεῖ ἡ φίλη της Πιέρα, πιὸ νέα, πιὸ παχουλή, ἀλλὰ γελαστή.

—Ὅταν ἤμουν μικρή, εἶχα μαλλιὰ ξανθὰ καὶ μακρυά, λέει μηχανικὰ ἡ Γκλόρια χωρὶς νὰ ξέρη γιατί.

—Δὲν μπορῶ νὰ σὲ φανταστῶ ξανθειά. Ἔχεις κομμιὰ φωτογραφία ἀπὸ τότε;

Ἡ Γκλόρια σηκώνεται καὶ ξαναγυρίζει μ' ἕνα παλιὸ ἄλμπουμ. Ἀρχίζει νὰ τὸ ξεφυλλίζῃ δείχνοντας στὴ φίλη της τὶς παλιές της φωτογραφίες.

—Κι' αὐτὸς ποιός εἶναι; ρώτησε ἡ Πιέρα δείχνοντας τὴ φωτογραφία ἑνὸς νέου.

—Ὁ Μάριο, ὁ ἄντρας μου.

—Ὢ, μὰ δὲν τοῦ μοιάζει καθόλου!

—Τὰ χρόνια πέρασαν καὶ γι' αὐτόν, ἀναστέναξε ἡ Γκλόρια.

Οἱ δυὸ φίλες κυττάζουν ἀκόμα γιὰ μερικὰ λεπτὰ τὶς φωτογραφίες. Ἡ Πιέρα προσέχει περισσότερο ἐκείνες ποὺ παρουσιάζουν τὴν Γκλόρια ξανθειά, γεμάτη ἀπὸ ὁμορφιὰ καὶ φωτεινὰ νιάτα.

—Μὰ τώρα πρέπει νὰ πηγαίνω, ἔχω ἀργήσει κιόλας, λέει σὲ λίγο καὶ σηκώνεται.

Ἡ Γκλόρια τὴ συνοδεύει στὴν πόρτα. Ὕστερα ξαναγυρίζει μόνη της στὸ σαλόνι. Κάθεται στὸ ντιβάνι καὶ τακτοποιεῖ μερικὲς φωτογραφίες, ποὺ ἔχουν ξεφύγει ἀπὸ τὸ ἄλμπουμ. Ἔτσι βρίσκεται στὰ χέρια της μία φωτογραφία τοῦ Μάριο, ὅπως ἦταν πρὶν ἀπὸ δεκαεφτὰ χρόνια. Ἕνας νέος λεπτὸς μὲ πρόσωπο σοβαρὸ καὶ φωτεινὰ μάτια. Μηχανικὰ παίρνει ἀπὸ τὸ ἄλμπουμ μιὰ ἄλλη φωτογραφία, ποὺ δείχνει μιὰ κοπέλλα μὲ μακρυὰ ξανθὰ μαλλιά, μὲ φασδειὰ φούστα κι' ἕνα μπλουζάκι τεντωμένο στὸ στῆθος. Εἶναι αὐτὴ ἡ ἴδια. Αὐτὴ κι' ἐκείνος, πρὶν ἀπὸ δεκαεφτὰ χρόνια. Ἐκεῖνος ἦταν τότε εἰκοσιενὸς χρόνου κι' αὐτὴ δεκαοχτώ. Εἶχαν συναντηθῆ σὲ μιὰ μικρὴ ἐπαρχιακὴ πόλι, ποὺ ὁ πατέρας της εἶχε τοποθετηθῆ ὡς ὑπάλληλος. Ἕνα τουφερὸ καὶ ἀγνὸ αἴσθημα τοὺς εἶχε ἑνώσει. Πολλὲς φορὲς ἔπαιρναν χειροπιασμένοι ἕνα μυοωμένο ἐξοχικὸ δρομάκι καὶ περπατοῦσαν ὧρες ὁλόκληρες, κάνοντας ὅμορφα ὄνειρα.

Ὕστερα ὅμως ὁ πατέρας τῆς Γκλόρια μετατέθηκε στὴ Ρώμη. Ἐκείνη μὲ βαρειὰ καοδιὰ ἀκολούθησε τοὺς γονεῖς της στὴν πρωτεύουσα.

Γιὰ πολλὰ χρόνια ἡ ἀνάμνηση τοῦ Μάριο ἔμεινε γλυκειὰ ἀλλὰ ξεθωριασμένη, ὅπως ἐκείνη ἡ φωτογραφία, ποὺ τὴν κρατοῦσε μέσα σὲ μιὰ συλλογὴ μὲ ρομαντικὰ ποιήματα.

Στὴ Ρώμη, τὰ χρόνια ποὺ ἀκολούθησαν ἦταν γεμάτα ἐνδιαφέρον. Ἐργαζόταν σὲ μιὰ ἐφημερίδα, περνοῦσε τὶς βραδιὲς της στὰ θέατρα νεαρῶν ζωγράφων, ἐρωτεύτηκε μερικὲς φορές, ἀλλὰ ἦταν πάντα ἕρωτες χωρὶς σημασία, ποὺ δὲν ἄφηναν ἴχνη.

Κι' ὅμως, ὅταν ξανασυνάντησε τὸ Μάριο, ἐντελῶς τυχαία, ὕστερα ἀπὸ ὀκτὼ ὁλόκληρα χρόνια, ἔνιωσε καὶ πάλι τὴν γλυκειὰ συγκίνηση καὶ τὴν ταραχὴ ποὺ ἔνιωθε τότε στοὺς ρομαντικοὺς ἐξοχικοὺς περιπάτους τους.

Ὁ Μάριο ἐργαζόταν ἀπὸ χρόνια σὲ μιὰ ἐπαρχιακὴ ἐφημερίδα. Τώρα ἦταν πιὸ ὡριμος, πιὸ γοητευτικὸς καὶ ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή, ἔδειξε κι' αὐτὸς πὼς δὲν εἶχε λησμονήσει κατὰ βάθος τὴν παλιὰ ἀγαπημένη του.

Γιὰ πολλὲς ὧρες τὴν ἡμέρα ποὺ ξανασυναντήθηκαν, περπάτησαν μαζὶ στοὺς δρόμους τῆς Ρώμης καὶ ἐκεῖνο ποὺ δὲν ἤλεγαν τὰ χείλη τὸ ἀπεκάλυπταν τὰ μάτια τους. Εἶχαν περάσει ἀκόμη χρόνια, μὰ ὁ ἔρωτάς τους εἶχε μείνει πάντα ὁλοζώντανος, ἀληθινός.

Ἦταν μιὰ συνάντησι ἁπλή, εἰλικρινὴς καὶ μοιραία. Μὰ ἡ Γκλόρια ἔνιωθε πὼς ὑπῆρχε ὁ γὸν Μάριο κάτι τὸ σκοτεινό, κάτι ποὺ προσπαθοῦσε ἐπίμονα νὰ τῆς κρύψῃ. Μὰ αὐτὸ ἦταν ἴσως μονόχνα δική της ἐντύπωσι. Μποροῦσε νὰ ἔκανε λάθος.

Τὸ ἴδιο βράδι ἡ δύναμι ἐκείνου τοῦ ἔρωτα, ποὺ εἶχε μείνει ἀνέπαφος ἀπὸ τόσα χρόνια, τοὺς ἔνωσε φλογερὸς καὶ ἀσυγκράτητος πιά, στὸ μικρὸ διαμερισματάκι ἄπου ζοῦσε ἡ Γκλόρια. Ἀκολούθησαν μέρες ἔντονης εὐτυχίας. Μὰ ὕστερα ὁ Μάριο ξαναφύγε γιὰ τὴν ἐπαρχία καὶ ἡ Γκλόρια ἔμεινε μόνη νὰ σκέπτεται, νὰ θυμᾶται καὶ νὰ ἀναρωτιέται τί ἦταν ἐκεῖνο, ποὺ ἐμπόδιζε τὸν Μάριο νὰ δοθῆ ὁλοκληρωτικὰ στὸν ἔρωτά τους.

Ἡ Γκλόρια χαμογελάει μελαγχολικὰ σ' αὐτὴ τὴν ἐρώτησι: «Τί εἶναι ἐκεῖνο ποὺ ἐμποδίζει τὸ Μάριο νὰ δοθῆ ὁλοκληρωτικὰ στὸν ἔρωτά μου;» εἶναι μιὰ ἀπάντησι ποὺ δὲν μπόρεσε νὰ δώσῃ ἀκόμα κι' ἐκεῖνο τὸ ἐρωτηματικὸ ἐξακολουθεῖ νὰ τὴν βασανίζῃ.

Σηκώνεται, ἀνάβει ἕνα τσιγάρο καὶ πλησιάζει τὸ παράθυρο. Ἔξω οἱ σκιὲς τῆς νύχτας πυκνώνουν ὅλο καὶ περισσότερο. Σὲ λίγο τὸ τυρκουάζ τοῦ οὐρανοῦ θὰ γίνῃ σκοῦρο σκοτεινὸ μπλέ...

★

«Σὲ λίγο τὸ τυρκουάζ τοῦ οὐρανοῦ θὰ γίνῃ σκοῦρο μπλέ...», σκέπτεται ὁ Μάριο, ρίχνοντας μιὰ ματιὰ ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρο. Εἶναι μόνος στὸ μικρὸ γραφεῖο τοῦ ἀρχισυντάκτη. Ἡ δουλειά του γι' αὐτὴ τὴν ἡμέρα ἔχει τελειώσει. Μηχανικὰ ἁπλώνει τὸ χέρι καὶ ἀνάβει τὸ πορτατίφ. Ἕνας φωτεινὸς κύκλος πέφτει πάνω στὸ γραφεῖο του. Ἔξω ἀπ' αὐτὸ τὸ κύκλο, στὴ σκιά, βρίσκεται μιὰ κορνιζαρισμένη φωτογραφία τῆς Γκλόρια.

Ὁ Μάριο παίρνει στὸ χέρι τὴν φωτογραφία καὶ τὴν κυττάζει νιώθοντας μιὰ βαθειὰ πονεμένη μελαγχολία. Ἴσως ἐπειδὴ ἀπὸ τόσα χρόνια τώρα, ἀνάμεσα σ' αὐτὸν καὶ στὴ Γκλόρια ὑπάρχει ἐκείνη ἡ σκιά. Δὲν τοῦ ἀρέσει νὰ θυμᾶται. Μὰ χωρὶς νὰ τὸ θέλη, ἡ σκέψι του ξαναγυρίζει πίσω στὴν πρώτη συνάντησί του μὲ τὴν Γκλόρια, στὴ Ρώμη καὶ ὕστερα στὴν ἐπιστροφή του στὴν Πίζα, ὕστερα ἀπὸ ἐκείνη τὴν συνάντησι.

Εἶχε φτάσει στὴν Πίζα βαθιὰ ταραγμένος ἀπὸ τὴν συνάντησί του μὲ τὴν Γκλόρια. Τὸ γεγονὸς ὅτι τὴν εἶχε ξαναβρῆ τόσο ὅμορφη, εἰλικρινῆ, ἐρωτευμένη, τοῦ εἶχε δώσει μιὰ πολὺ δυνατὴ χαρά, ποὺ τὸν ἔκανε νὰ χάσῃ κάθε λογικὴ καὶ κάθε αὐτοέλεγχο. Κι' ὅμως, ὄχι, δὲν ἔπρεπε νὰ τῆς φερθῆ ἔτσι. Γιατὶ αὐτὸς δὲν ἦταν ἕνας ἄντρας ἐλεύθερος, δὲν θὰ μποροῦσε ποτὲ νὰ τὴν παντρευτῆ. Καὶ τώρα ἔπρεπε νὰ τῆς γράψῃ, νὰ τῆς τὰ ἐξηγήσῃ ὅλα. Ἡ Γκλόρια ἦταν θαρραλέα, δυνατή, ἐλεύθερη. Θὰ κατώρθωνε νὰ τὸν λησμονήσῃ. Ἐνῶ ἡ Μαρίνα...

Ἡ Μαρίνα κι' αὐτὸς εἶχαν μεγαλώσει σχεδὸν μαζὶ στὴν ἴδια γειτονιά. Ἐκείνη ἐργαζόταν στὸ καπνοπωλεῖο τῆς θείας του. Ἦταν τολμηρὴ καὶ προκλητικὴ καὶ τὴν τριγύριζαν πάντα ἕνα σωρὸ νεαροί. Ὁ Μάριο, εἶχε ἀρχίσει νὰ ὑποφέρῃ βλέποντας τοὺς ἄλλους νὰ τὴν φλερτάρουν, ἔτσι νόμισε πὼς τὴν ἀγαποῦσε καὶ ἀποφάσισε νὰ τὴν βαρεθωνιαστῆ. Κάθε τόσο ἡ Μαρίνα τοῦ μιλοῦσε γιὰ γάμο καὶ ὁ Μάριο καταλάβαινε πὼς ἀργὰ ἢ γρήγορα ἔπρεπε νὰ τὴν παντρευτῆ. Ἤθελε, ὅμως, νὰ πάῃ πρῶτα στὴ Ρώμη, νὰ βρῆ μιὰ δουλειὰ καὶ νὰ ἀδιαφορήσῃ γιὰ τὴ θεία του καὶ γιὰ τὴ μητέρα του, ποὺ δὲν ἤθελαν μὲ καλὸ μάτι αὐτὸ τὸ γάμο.

Ἔτσι εἶχαν τὰ πράγματα πρὶν νὰ συναντήσῃ τὴ Γκλόρια. Καὶ τώρα εἶχαν γίνει ὅλα ἄνω - κάτω. Τί ἔπρεπε νὰ κάνῃ; Νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴ Μαρίνα καὶ νὰ πάῃ στὴ Ρώμη γιὰ νὰ παντρευτῆ τὴ Γκλόρια, τὴν μοναδικὴ γυναῖκα ποὺ ἀγαποῦσε ἀληθινά; Μὰ ὄχι, δὲν μποθὰ κατόρθωνε νὰ τὸν ἐχασάσῃ;

Μὲ ὅλες αὐτὲς τὶς σκέψεις στὸ μυαλό του συνάντησε τὴ Μαρίνα. Καὶ τότε, δὲν μπόρεσε νὰ κρατηθῆ περισσότερο. Τῆς τὰ εἶπε ὅλα μὲ μιᾶς, πὼς δὲν τὴν ἀγαποῦσε, πὼς ἄν τὴν παντρευόταν ἡ ζωὴ θὰ γινόταν μιὰ κόλασι καὶ γιὰ τοὺς δυό. Πὼς ἦταν ἀκόμα καιρὸς νὰ ὁπισθοχωρήσουν.

Ἡ Μαρίνα τὸν ἄκουσε τρομαγμένη. Ὕστερα σηκώθηκε καὶ πῆγε κοντά του μὲ μάτια γεμάτα δάκρυα.

—Κρῖμα, ψιθύρισε ἀπελπισμένα. Καὶ ὅσο σκέπτομαι πὼς γρήγορα θὰ μποροῦσαμε νὰ ἔχουμε ἕνα παιδί...

Ὁ Μάριο δὲν ἔδωσε σημασία σ' αὐτὰ τὰ λόγια. Σηκώθηκε καὶ προχώρησε πρὸς τὴν πόρτα.

—Σὲ παρακαλῶ, Μαρίνα, ἄφησε τὶς κωμωδίες. Μὴν κάνεις πιὸ δύσκολη τὴν ἀπόφασί μου. Θέλεις νὰ σὲ παντρευτῶ καὶ νὰ γίνουμε δυὸ δυστυχισμένοι;

—Εἶσαι ἕνας ὑποκριτής! φώναξε ἐκείνη. Γιατὶ δὲν ἔχεις τὸ θάρρος νὰ μοῦ πῆς πὼς ἀγαπᾶς μιὰν ἄλλη;

—Ἐ, λοιπόν, ναί, ἀπάντησε ὁ Μάριο σκύβοντας τὸ κεφάλι. Ἀγαπῶ μιὰν ἄλλη. Μόνον ἐκείνη ἀγάπησα πραγματικά.

—Τότε φύγε! φώναξε ὑστερικὰ ἡ Μαρίνα. Φύγε! δὲν θέλω πιὰ νὰ σὲ βλέπω!

Ἀκολούθησαν μέρες παράξενες, ἄδειες. Ὁ Μάριο ἔνιωθε σὰν ἄρρωστος, σὰν νὰ τοῦ εἶχαν κόψει ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὸν ἑαυτό του. Ἐκείνο ποὺ εἶχε πάντα ὀνειρευτῆ, δηλαδὴ νὰ ἐλευθερωθῆ ἀπὸ ἐκείνο τὸν ὑποκριτικὸ καὶ στεῖρο δεσμό, δὲν τοῦ ἔδινε τὴν ἱκανοποίησι ποὺ περίμενε. Δοκίμαζε νὰ ἐργαστῆ μὰ δὲν τὸ κατώρθωνε. Ἄλλοτε ἔπαιρνε τὴν ἀπόφασι νὰ τρέξῃ κοντὰ στὴ Μαρίνα καὶ νὰ τῆς ζητήσῃ συγγνώμη, μὰ ἀμέσως τὸν σταματοῦσε ἡ ἐπιθυμία νὰ ξαναδῆ τὴ Γκλόρια καὶ νὰ τὴν σφίξῃ στὴν ἀγκαλιά του γιὰ πάντα...

Μιὰ μέρα ἔμαθε νέα ἀπὸ τὴ Μαρίνα. Ἡ καπέλλα παντρευόταν τὸν Κάρλο, ἕνα ἔμπορο κρασιῶν ποὺ τὴν πολιορκοῦσε ἀπὸ χρόνια.

Ὁ Μάριο εἶχε χαμογελάσει μὲ πικρία καὶ εἶχε φύγει γιὰ τὴ Ρώμη.

Ἀκριβῶς ἓξη μῆνες ἀργότερα παντρευόταν τὴν Γκλόρια.

Στὴ Ρώμη εἶχε κατορθώσει νὰ προσληφθῆ σὰν συντάκτης σ' ἕνα περιοδικὸ κι' ἔτσι μποροῦσε ἐπιτέλους νὰ ζήσῃ μακρυὰ ἀπὸ τὴν Πίζα. Τὸν γάμο, τὸν παρακολούθησαν λίγοι συγγενεῖς καὶ ἀρκετοὶ φίλοι. Ἐνῶ ἔπαιρναν τὰ ἀναψυκτικά, ἕνας παλιὸς φίλος τοῦ Μάριο, τὸν πλησίασε καὶ τὸν τράβηξε κατὰ μέρος.

—Τὸ ἔμαθες; τὸν ρώτησε μὲ ὕφος μυστηριῶδες. Ἡ Μαρίνα ἀπέκτησε ἕνα ἀγοράκι.

—Μὰ πῶς εἶναι δυνατόν; Ὁ γάμος της ἔγινε μόλις πρὶν ἀπὸ ἓξη μῆνες.

—Οἱ μῆνες εἶναι σχεδὸν ἐπτά, μὰ τὸ παιδὶ δὲν γεννήθηκε πρόωρα. Αὐτὸ τὸ πιστεύει μόνον ὁ Κάρλο. Μὰ ὅλος ὁ κόσμος, λέει πὼς τὸ παιδὶ εἶναι δικό σου.

Ἐκεῖνα τὰ λόγια ἔσπειραν στὴν ψυχή του μιὰ ἀγωνιώδη μελαγγολία. Μὰ ὕστερα ἡ ζωὴ κοντὰ στὴν Γκλόρια, ὁ φλογερὸς ἔρωτάς της, τὸν συνεπῆρε. Ἦταν εὐτυχισμένος ἢ τοὐλάχιστον νόμιζε πὼς ἦταν. Ἡ σκέψι τοῦ παιδιοῦ τῆς Μαρίνας ξαναγύριζε συχνὰ στὸ μυαλό του γενν ὣντας πάντα μέσα του τὴν ἴδια ἀγωνία, τὴν βεβαιότητα πὼς εἶχε κάνει λάθος. Κι' αὐτὸς ἀκριβῶς ἦταν ὁ λόγος, ποὺ δὲν θέλησε ποτὲ νὰ ἀποκτήσῃ παιδιὰ μὲ τὴν Γκλόρια. Τῆς τὸ εἶχε δηλώσει καθαρὰ ἀπὸ τὴν ἀρχή: δὲν ἤθελε νὰ γίνῃ πατέρας.

Ὁ Μάριο τακτοποιεῖ μερικὰ χαρτιὰ πάνω στὸ γραφεῖο του καὶ σηκώνεται. Εἶναι ὥρα νὰ γυρίσῃ στὸ σπίτι.

—Καλησπέρα, τὸν χαιρετάει ὁ ταχυδρόμος, μόλις βγαίνει ἀπὸ τὴν πόρτα. Σᾶς ἔφερνα τὸ ταχυδρομεῖο σας.

Δυὸ περιοδικά, ἕνας λογαριασμὸς τηλεφώνου καὶ ἕνα γράμμα. Ὁ Μάριο ἀναγνωρίζει ἀμέσως τὸ γραφικὸ χαρακτῆρα τῆς μητέρας του. Ἀνοίγει τὸ γράμμα, ἐνῶ ἀρχίζει νὰ διασχίζῃ ἀργὰ τὸ διάδρομο. Ξαφνικὰ σταματάει. Σ' ἐκεῖνο τὸ γράμμα, ἡ μητέρα του τοῦ μιλάει γιὰ τὴ Μαρίνα καὶ γιὰ τὸ παιδί της...

★

Ἡ Γκλόρια σηκώνεται καὶ πλησιάζει τὸ παράθυρο. Ἀκουμπᾶ τὸ μέτωπο στὸ τζάμι καὶ κυττάζει τὸ δρόμο. Πόσες ἀτέλειωτες ὧρες ἔχει περάσει ἔτσι σ' ἐκεῖνα τὰ ἑπτὰ ἀτέλειωτα χρόνια τοῦ γάμου της...

Μὰ ποὺ βρίσκεται ἡ αἰτία τῆς μελαγχολίας της, πότε ἄρχισε; Ὅλα ἄλλαξαν σιγὰ - σιγὰ κι' ἕνα τσαγωμένο στρῶμα σκέπασε τὸν ἐνθουσιασμό της. Τώρα αὐτὴ καὶ ὁ Μάριο, περνοῦν ἀτέλειωτες βραδιές, χωρὶς νὰ ἀνταλλάσσουν οὔτε λέξι. Καὶ ὕστερα εἶναι ἐκεῖνες οἱ μονοήμερες νύχτες ποὺ διαλύουν τὸ ἀπόλυτο ἀπομονωμένο δωμάτιο, ποὺ τὰ βιβλία δὲν κατορθώνουν νὰ τὶς γεμίσουν. Ἂν ὑπῆρχαν τοὐλάχιστον παιδιά, θὰ καπόρθωναν μὲ τὴν παρουσία τους νὰ γεμίσουν τὸ κενὸ τῆς ζωῆς της. Μὰ ὁ Μάριο δὲν θέλει τὰ παιδιά. Γι' αὐτὸν τὰ παιδιὰ εἶναι ἕνα θέμα «ταμπού». Φαίνεται κλεισμένος σὲ μιὰ μυστικὴ σκέψι, σὲ μιὰ μόνιμη θλῖψι.

Ἡ Γκλόρια θὰ πιλήρωνε ὁ,τιδήποτε γιὰ νὰ ξαναβρῆ τὸν ἐνθουσιασμὸ καὶ τὴν εὐτυχία τοῦ πρώτου καιροῦ, γιὰ νὰ κάνῃ νὰ λυώσῃ ἐκεῖνο τὸ παγωμένο παραπέτασμα ποὺ τοὺς χωρίζει. Μὰ ξέρει πὼς κάθε προσπάθειά της εἶναι ἀνώφελη καὶ γι' αὐτὸ ἀπελπισμένη, ἀδειασμένη ἀπὸ κάθε δύναμι.

Μὰ ὁ Μάριο δὲν ἔχει ἀλλάξει μόνον γι' αὐτήν. Ὁ θαρραλέος, ὁ μαχητικὸς ἄνθρωπος, ποὺ ἦταν πρόθυμος γιὰ κάθε συζήτησι καὶ γιὰ κάθε ἀγῶνα, ἔγινε νωχελικὸς ἀπαισιόδοξος καὶ μοιρολάτρης. Μέρα μὲ τὴν ἡμέρα φαίνεται νὰ κλείνεται περισσότερο στὸν ἑαυτό του.

—Μάριο, δὲν ἀντέχω πιά, δὲν ἀντέχω... προσπαθοῦσε νὰ τοῦ πῇ κομμιὰ φορά.

★

Ἡ Γκλόρια ἀνασκιρτᾶ. Τὸ φῶς ἔχει ἀνάψει πίσω της, μιὰ παρουσία γνωστὴ καὶ ἀγαπημένη γεμίζει τὸ δωμάτιο. Ὁ Μάριο εἶναι κοντά της. Τῆς χαμογελᾶ καὶ πηγαίνει νὰ καθήσῃ στὸ ντιβάνι.

—Πῶς εἶσαι;

—Καλά, Μάριο, ἐσύ;

—Ἤλθε κανείς;

—Ναί, ἡ Πιέρα.

—Τί θὰ φᾶμε ἀπόψε;

—Εἴμαστε καλεσμένοι: ἀπὸ τοὺς Φερράρι.

—Ὄχι, ἂς μείνουμε στὸ σπίτι, λέει ἐκεῖνος μὲ ἀσυνήθιστα σταθερὴ φωνὴ καὶ μὲ μιὰ καινούργια λάμψι στὰ μάτια. Τηλεφώνησε νὰ διάθετη.

—Γιατί; ρωτάει ἐκείνη.

—Θέλω νὰ μείνω μόνος μαζί σου ἀπόψε. Ἐμεῖς οἱ δυὸ μένουμε πολὺ λίγο μαζὶ κι' ἔπειτα ἐκείνη ἡ ἱστορία μὲ τὶς χωριστὲς κρεβατοκάμαρες μοῦ φαίνεται ἀνόητη. Ἄλλωστε τρόγυνο, ποὺ θέλει νὰ ἀποκτήσῃ παιδιά, πρέπει νὰ κοιμᾶται στὸ ἴδιο κρεβάτι.

Ἐκεῖνος χαμογελάει καὶ τὰ μάτια του λάμπουν, μὰ ἡ Γκλόρια τὸν κυττάζει ὑχλομιάζοντας.

—Γιατί μὲ κυττάζεις ἔτσι, Γκλόρια, μὴν μοῦ πῆς πὼς εἴμαστε πολὺ γέροι. Ἡ μητέρα μου...

Χαμηλώνει τὸ κεφάλι. Τώρα ἡ φωνή του γίνεται σοβαρή.

—Θέλω ἕνα παιδὶ δικό μας, Γκλόρια. Δὲν μποροῦμε νὰ ἐξακολουθήσουμε νὰ ζοῦμε ἔτσι. Φάνηκα ἄδικος μαζί σου γιὰ τόσα χρόνια, σκληρός. Κύτταξε αὐτὸ τὸ γράμμα. Νά, αὐτὲς τὶς ὑπογραμμισμένες λέξεις. Δὲν θὰ καταλάβῃς τίποτα ἴσως, μὰ ὕστερα θὰ σοῦ ἐξηγήσω...

Ἡ Γκλόρια διαβάζει διασταυρωτικὰ τὸ γράμμα, ὕστερα τὸ ἀφήνει νὰ πέσῃ στὸ χαλὶ καὶ ρίχνεται στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Μάριο. Ἐκείνη ἡ φράσι ποὺ διάβασε: «Ἡ Μαρίνα δὲν σοῦ ἦταν πιστή, ἀπὸ ἕνα χρόνο εἶχε προχωρημένες σχέσεις μὲ τὸν Κάρλο. "Ὅπως καταλαβαίνεις τὸ παιδὶ ἦταν καπτὸς αὐτοῦ τοῦ δεσμοῦ..." δὲν τῆς ἔχουν ἐξηγήσει τίποτα, μὰ δὲν τὴν ἐνδιαφέρει. Τὴν ἐνδιαφέρει μόνο ὅτι ξαναβρῆκε τὸ Μάριο, πὼς ὁ ἀφιλότιμος πέρασε καὶ θέλ

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ,

Κάθε μητέρα ξέρει, πόσο άπαιτητικά είναι τὰ περισσότερα παιδιά, σχετικὰ μὲ τὸ ντύσιμό τους! Ἔχουν προτιμήσεις γιὰ ὡρισμένα χρώματα, μοντέλα, σχέδια καὶ ροῦχα καὶ τίποτε δὲν θὰ κάνῃ νὰ ἀλλάξουν τὴ γνώμη τους.

Πολὺ ὄμορφο γιὰ ἕνα παιδάκι ἕξη χρόνων εἶναι μιὰ «μπρασιὲρ» καὶ ἀσορτὶ φούστα, γαρνιρισμένες μὲ γαλόνι. Ἡ «μπρασιὲρ» κουμπώνει στὴν πλάτη κι' ἔχει τετράγωνο ντεκολτέ, ποὺ γαρνίρεται σὰν τὸ στρίφωμα μὲ ἕνα γαλόνι σὲ ἀντίθετο χρῶμα. Ἡ φούστα μοντάρεται μὲ σοῦρες πάνω σὲ μιὰ ζώνη καὶ συμπληρώνεται μὲ μιὰ τσέπη, μὲ φινίρισμα ἐπίσης ἕνα γαλόνι. Σᾶς χρειάζονται 1 μ. 35 σὲ 90 π. φάρδος ἢ 90 π. σὲ 140 π. ὕφασμα, καθὼς καὶ 1 μ. 25 γαλόνι, φάρδους 1½ π.

Γιὰ ἕνα μικρὸ παιδάκι, μέχρι τοιῶν χρόνων, μπορεῖτε νὰ φτιάξετε ἕνα φορεματάκι μὲ ἀσορτὶ μπλοὺμερ (παντελονάκι), ποὺ μόλις φαίνεται κάτω ἀπὸ τὸ στρίφωμα τοῦ φορέματος. Τὸ φορεματάκι ἔχει μπροστὰ ἕνα λοξὰ κομμένο «πανὼ» καὶ στοὺς ὤμους μικροὺς νωμίτες, κλείνει, δέ, στὴν πλάτη. Τὸ ντεκολτὲ εἶναι μικρὸ καὶ σκέτο καὶ τὸ μπροστινὸ πανὼ γαρνίρεται μέχρι τὸ στρίφωμα μὲ δυὸ σειρὲς ἀπὸ μικρὰ κουμπιὰ καὶ μ' ἕνα κεντητὸ φεστόνι σὲ κάθε ραφή του. Σᾶς χρειάζονται 1 μ. 45 σὲ 90 π. ὕφασμα, καθὼς καὶ δυὸ φορὲς τὸ μάκρος τοῦ φορέματος κεντητὸ γαλόνι—φεστόνι. Μ' ἕνα μέτρο ὕφασμα, φάρδους 90 π. θὰ φτιάξετε, ἄλλωστε, ἕνα πολὺ χαριτωμένο σκωτσέζικο φορεματάκι γιὰ τὸ μωρὸ (μέχρι δυὸ χρόνων), ποὺ ἔχει μπροστὰ ἕνα μικρὸ μυτερὸ νωμίτη, λοξὰ κομμένο σὰν τὶς φάσες ἀπὸ τὶς σχιστὲς τσέπες. Τὸ ντεκολτὲ εἶναι τετράγωνο καὶ τὸ φόρεμα ἑνώνεται μὲ τὸ νωμίτη μὲ σοῦρες καὶ μπροστὰ μὲ μιὰ βαθιὰ κουφόπιεττα.

Μὲ 2 μ. 30 σὲ 90 π. ἢ 1 μ. 15 σὲ 140 θὰ ράψετε γιὰ τὸ δωδεκάχρονο κορίτσι ἕνα σύνολο μαρινιὲρ καὶ φούστα. Ἡ μαρινιὲρ ἔχει μπροστὰ στὸ σκέτο ντεκολτὲ ἕνα σχίσιμο, τύπου «σταγόνας νεροῦ», γαρνιρισμένο μὲ μιὰ φαντασὶ «γκάντζο». Ἡ φούστα εἶναι ἴσια, μὲ τὶς ἀπαιτούμενες πένσες.

Καὶ τώρα... καλὴ ἐπιτυχία!

Τὸ κοριτσάκι φοράει ἕνα πράσινο φόρεμα ἀπὸ Τερκρὺλ, μὲ κουφόπιεττες στὴ φούστα καὶ γαρνιτούρα στὰ μανίκια καὶ στὸ ντεκολτὲ ἀπὸ ἄσπρο πικέ. Τὸ «ἀσορτὶ» ἀγόρι εἶναι ντυμένο μ' ἕνα μαῦρο - ἄσπρο πιὲ - ντὲ - πουὶ σπένσερ, ἀπὸ Τερκρὺλ καὶ Τεργκάλ.

Ἀμπιγιὲ φόρεμα ἀπὸ κόκκινο Τερκρύλ, μ' ματλασὲ νωμίτη καὶ λοξὴ κούπ. Τὸ ἀγόρι φοράει ἕνα κομψὸ κοστουμάκι ἀπὸ μπλὲ - μαρὲν Τεργκάλ, μὲ κοντὴ μανίκι ζακέττα.

Ἀμπιγιὲ φόρεμα ἀπὸ πράσινο Τερκρὺλ γιὰ τὸ κοντὸ κορσάζ, καθὼς καὶ πράσινο - ἄσπρο ριγωτὸ Τερκρὺλ γιὰ τὴν ἐβαζὲ φούστα. Τὸ κοστούμι τοῦ ἀγοριοῦ ἔχει κλασικὸ παντελόνι καὶ ζακέττα μὲ σχιστὲς τὶς πλαϊνὲς ραφές. Γίνεται, δέ, πολὺ ὄμορφο ἀπὸ γκρὶ Τεργκάλ.

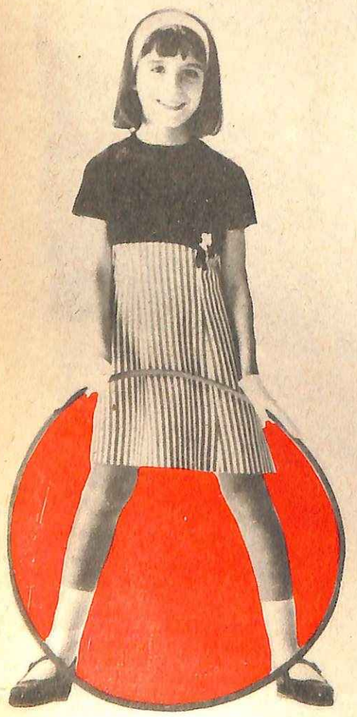

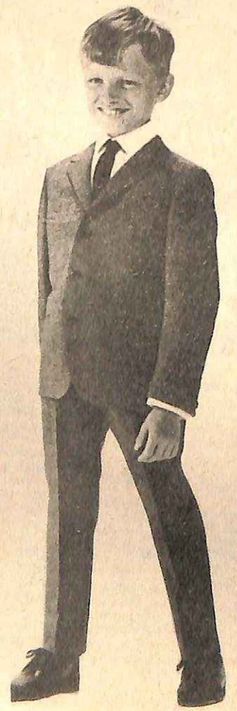

ΟΙ ΕΠΙΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ Η ΜΟΔΑ

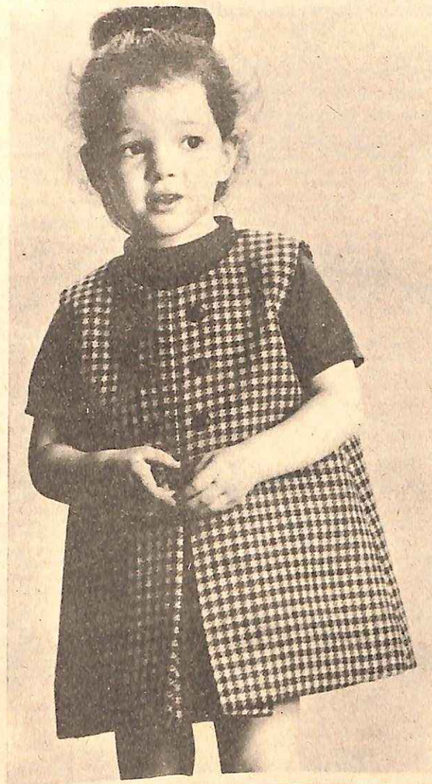

Χαριτωμένο φορεματάκι - σασούμπλ, ἀπὸ γκρὶ Τεργκάλ, σὲ δυὸ ἀποχρώσεις, μὲ κουφόπιεττα καὶ κουμπιὰ γιὰ γαρνιτούρα.

Σκωτσέζικο φόρεμα, μουσταρδὶ - πράσινου - καφέ, μὲ χαμηλὴ μέση, ἄσπρο γιακὰ καὶ λοξὰ κομμένη «ἀπλικασιὸν» μπροστὰ στὸ κορσάζ. Τὸ φόρεμα αὐτὸ εἶναι φτιαγμένο ἀπὸ Τεργκάλ, ἐνῶ ἐκεῖνο γιὰ τὸ μικρὸ κοριτσάκι γίνεται ἀπὸ καρὼ Νυλφράνς, μὲ κόκκινο - μαῦρη σκωτσέζικη φούστα.

Παντελόνι ἀπὸ καρὼ Τεργκάλ, χρώματος μπέζ, μαρὸν καὶ μαύρου καὶ δίχρωμο φόρεμα ἀπὸ σκωτσέζικο Τερκρὺλ (γιὰ τὸ κορσάζ), μὲ ἄσπρο γκλασὲ γιακά, καὶ μαρὲν φούστα, μὲ κουφόπιεττες.

Τὰ δυὸ παιδιὰ φοροῦν ἕνα σύνολο ἀπὸ Τεργκάλ: τὸ ἀγόρι ἕνα πιὲ - ντὲ - πουὶ παντελόνι (κρὲμ καὶ μαρὸν) κι' ἕνα πράσινο γιλέκο. Τὸ κοριτσάκι εἶναι ντυμένο μὲ μιὰ πλισσὲ πιὲ - ντὲ - πουὶ φούστα, χρώματος μπορντὼ - πράσινου - κρὲμ, καθὼς καὶ μ' ἕνα μπορντὼ «σασούμπλ», γαρνιρισμένο μὲ τὸ ὕφασμα τῆς φούστας.

Εδώ καί...

ΤΟ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

Μιὰ νέα σελίδα τοῦ «ΘΗΣΑΥΡΟΥ», μὲ τὴν ὁποία ὁ συνεργάτης μας κ. Λ. ΔΕΠΟΛΛΑΣ καθοδηγεῖ καὶ ἐνημερώνει τοὺς φιλοτελιστὰς ἀναγνώστας μας.

ΦΙΛΟΤΕΛΙΚΑ

ΕΝΤΟΣ τοῦ Σεπτεμβρίου ἀποσύρονται τῆς κυκλοφορίας τέσσερις ἑλληνικὲς σειρὲς γραμματοσήμων, ποὺ εἶχαν ἐκδοθῆ τὸν Σεπτέμβριο τοῦ 1964: 1) Τὸ γραμματόσημο τοῦ ΠΙΚΠΑ. 2) Τὰ δύο γραμματόσημα τῆς σειρᾶς Εὐρώπης 1964. 3) Τὰ τρία γραμματόσημα τῆς σειρᾶς τῶν γάμων τῶν Βασιλέων. 4) Ἡ σειρὰ τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων τοῦ Τόκιο.

Ἐπίσης, μέχρι τέλους τοῦ μηνὸς Σεπτεμβρίου θὰ πωλοῦνται ἀπὸ τὶς φιλοτελικὲς Ὑπηρεσίες τῶν Ταχυδρομείων πλῆρεις τουριστικὲς σειρές. Ἀπὸ τῆς 1ης Ὀκτωβρίου οἱ σειρὲς θὰ διαλυθοῦν καὶ τὰ γραμματόσημα θὰ παραδωθοῦν γιὰ νὰ πωλοῦνται στὰ γκισὲ μέχρις ἐξαντλήσεως.

★

Σπανιώς γραμματόσημο πῆρε τόσο μεγάλη ἀξία μέσα σὲ τόσο μικρὸ χρονικὸ διάστημα ἀπὸ τῆς ἐκδόσεώς του, ὅσο τὸ οὐγγρικὸ μπλόκ — φεγγιὲ χωρὶς ὀδόντωσι, ποὺ κυκλοφόρησε τὸν Αὔγουστο τοῦ 1965. Τὸ μπλὸκ αὐτό, ποὺ δημοσιεύομε κατωτέρω, εἶναι διαστάσεων 112 Χ 77 χιλιοστομέτρων καὶ ὀνομαστικῆς ἀξίας 10 φορίντ μὲ προσαύξησι 5 φορίντ ὑπὲρ τῶν πλημμυροπαθῶν. Πάνω στὸ μπλὸκ ὅπως καὶ στὸ γραμματόσημο εἰκονίζεται ἕνας παλαιὸς πίνακας ἐμπνευσμένος ἀπὸ τὶς καταστροφές, ποὺ προκάλεσε ἡ πλημμύρα τοῦ 1838 καὶ πλάτ ἕνα διαγράμμα τοῦ Δουνάβεως. Κυκλοφόρησαν 4.350.000 γραμματόσημα μὲ ὀδόντωσι καὶ 320.000 μπλὸκ — φεγγιέ. Συγχρόνως ὅμως ἐξεδόθησαν καὶ 4.000 γραμματόσημα καὶ 5.000 φεγγιὲ χωρὶς ὀδόντωσι. Τὰ τελευταῖα ἔγιναν ἀνάρπαστα, γιατὶ συμπεριελήφθησαν στὴ συλλογὴ ἔργων τέχνης καὶ εἶναι σήμερα δυσεύρετα. Ἡ ἀξία τους ἐφτασε ἤδη τὰ 60 δολλάρια.

★

Ὅλα τὰ εὐρωπαϊκὰ κράτη, ἐκτὸς τῆς Φινλανδίας, θὰ θέσουν σὲ κυκλοφορία ἐντὸς τοῦ Σεπτεμβρίου τὴ νέα σειρὰ Εὐρώπη 1965, ποὺ θ' ἀποτελῆται ἀπὸ 1, 2 ἢ καὶ τρία γραμματόσημα. Τὰ δυὸ γραμματόσημα τῆς ἑλληνικῆς σειρᾶς θὰ κυκλοφορήσουν τελευταῖα ἐντὸς τοῦ Ὀκτωβρίου.

★

Δημοσιεύσαμε σὲ προηγούμενο τεύχος μας τὸ αὐστριακὸ ἀναμνηστικὸ γραμματόσημο, ποὺ κυκλοφόρησε, γιὰ τὰ 100 χρόνια ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ καθηγητοῦ Ἰγνατίου Φιλίππου Σεμμελγουαίης, ποὺ γεννήθηκε στὴ Βουδαπέστη τὸ 1818 καὶ πέθανε στὴ Βιέννη τὸ 1865. Ἡ Οὐγγαρία, στὴν πρωτεύουσα τῆς ὁποίας γεννήθηκε ὁ διάσημος ἐπιστήμων, ἔθεσε κι' αὐτὴ σὲ κυκλοφορία ἕνα γραμματόσημο τῶν 60 φίλλερ μὲ τὸ πορτραῖτο τοῦ καθηγητοῦ. Ἐξεδόθησαν 2.500.000 γραμματόσημα μὲ ὀδόντωσι καὶ μόνο 5.000 χωρὶς ὀδόντωσι.

★

Ἡ 125η ἐπέτειος τῆς κυκλοφορίας τοῦ πρώτου γραμματοσήμου, ὑπὸ τῶν ταχυδρομείων τῆς Ἀγγλίας, δίνει τὴν εὐκαιρία στὴ Δ. Γερμανία νὰ κυκλοφορήσῃ ἕνα ἀναμνηστικὸ γραμματόσημο, μὲ τρία ἀπὸ τὰ πρῶτα δικά της γραμματόσημα, τῶν χρόνων 1852 — 1859. Εἶναι ἀξίας 20 πφένιγκ καὶ ἐξετυπώθη σὲ 30 ἑκατομμύρια ἀντίτυπα. Θὰ ἰσχύσῃ δὲ μέχρι τῆς 31ης Δεκεμβρίου 1967.

Ἡ ἰδία ἐπέτειος ἐνέπνευσε καὶ μία σειρὰ 7 γραμματοσήμων τοῦ Ἀμάν. Εἰκονίζονται σ' αὐτὰ τὰ πιὸ παλαιά, πιὸ ἀκριβὰ καὶ πιὸ σπάνια γραμματόσημα: "Ενα 5 σέντς τῆς Ἀλεξανδρείας — Βιρτζινία (ΗΠΑ). "Ενα Αὐστριακὸς Ἑρμῆς τοῦ 1850. "Ενα γραμματόσημο τοῦ καναδᾶ τοῦ 1851. "Ενα γραμματόσημο τῆς Γενεύης (Ἑλβετία) τοῦ 1843, ἕνα ἰταλικὸ γραμματόσημο τῆς Τοσκάνης τοῦ 1860 κ.ἄ. Τὰ γραμματόσημα αὐτὰ ὑπενθυμίζουν ἐξ ἄλλου ὅτι εἶναι ἐφέτος καὶ ἡ 100η ἐπέτειος τῆς κυκλοφορίας τοῦ πρώτου καταλόγου γραμματοσήμων, τοῦ περιφήμου ἀγγλικοῦ «Στάνλεϋ καὶ Γκίμπονς».

★

Τὸ Σαρτζάχ ἔθεσε σὲ κυκλοφορία μιὰ σειρὰ 8 ἀξιῶν, γιὰ τὴν 100 ἐτηρίδα τῶν τηλεπικοινωνιῶν καὶ μιὰ σειρὰ 17 ἀξιῶν κοινῆς χρήσεως. Μὲ παράξενα καὶ πολύχρωμα ψάρια.

"Ανω ἀριστερά: Τὸ μπλὸκ — φεγγιὲ τῆς Οὐγγαρίας ὑπὲρ τῶν πλημμυροπαθῶν τοῦ 1965. Τὸ γιὲ αὐτό, ἀξίας 10 φόριντ, φέρει προσαύξησι 5 φόριντ ὑπὲρ τῶν πλημμυροπαθῶν. Ἡ ἐπὶ τοῦ φεγγιὲ εἰκόνα εἶναι ἀναπαράστασι μιᾶς σκηνῆς τῆς μεγάλης πλημμύρας τοῦ 1838, ἀπὸ πίνακα τῆς ἐποχῆς, καὶ ἕνα διάγραμμα τοῦ Δουνάβεως, μὲ ὑποσημείωσι τοῦ ὕψους, στὸ ὁποῖο ἔφτασαν τότε τὰ νερὰ τοῦ ποταμοῦ. Τὸ φεγγιὲ αὐτὸ συμπεριελήφθη στὴ θεματικὴ συλλογὴ ἔργων τέχνης καὶ ἤδη ἡ ἀξία τοῦ μπλόκ, χωρὶς ὀδόντωσι, ἔφτασε τὰ 60 δολλάρια. Δεξιά: Τὸ μπλὸκ — φεγγιὲ τῆς «Πανεπιστημιάδος» Οὐγγαρίας. Τὴν πλήρη σειρὰ τῶν γραμματοσήμων, ποὺ τὸ συνοδεύει, δημοσιεύσαμε στὸ προηγούμενο τεῦχος μας. Β' Σειρά: Δυὸ γραμματόσημα τῆς Ἐθνικιστικῆς Κίνας (Φορμόζα): 1 δολλάριο: Κομφούκιος (πορτραῖτο). Μὲ κινέζικα γράμματα ἀναγράφεται τὸ ἀπόφθεγμά του: «Ὅτι δὲν θέλετε νὰ κάνουν σὲ σᾶς, μὴ τὸ κάνετε στοὺς ἄλλους». Καὶ 3 δολλάρια 60: Μέντσιος (πορτραῖτο) καὶ μὲ κινέζικα γράμματα τὸ ἀπόφθεγμά του: «Ὁ λαὸς εἶναι ἡ μεγαλύτερη ἀξία σ' ἕνα ἔθνος». Τὰ δυὸ αὐτὰ γραμματόσημα μὲ τοὺς Κινέζους φιλοσόφους κυκλοφόρησαν στὶς 28 Σεπτεμβρίου, ἡμέρα τῶν καθηγητῶν. Δεξιά: Τὸ μπλὸκ — φεγγιέ, ποὺ κυκλοφόρησε ἡ Μογγολία μὲ τὴν εὐκαιρία τῆς μεγάλης ἐκθέσεως γραμματοσήμων τῆς Βιέννης (ΒΙΠΑ). Κάτω: Τὸ οὐγγρικὸ ἀναμνηστικὸ γραμματόσημο ἀπὸ 60 φίλλερ γιὰ τὰ 100 χρόνια ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ Αὐστριακοῦ καθηγητοῦ Ἰγνατίου Φιλίππου Σεμμελγουαίης. Τὸ οὐγγρικὸ ἀναμνηστικὸ γραμματόσημο τοῦ "Ετους Διεθνοῦς συνεργασίας (2 φόριντ) καὶ τὸ γραμματόσημο τῆς Βουλγαρίας, ἀξίας 20 στ., ποὺ κυκλοφόρησε μὲ τὴν εὐκαιρία τῆς Βαλκανικῆς Ἐκθέσεως τῆς Βάρνης (7 — 15 Αὐγούστου 1965). Τὸ γραμμόσημο αὐτὸ φέρει τὰ πορτραῖτα τῶν Ρώσων κοσμοναυτῶν Μπελάγιεφ καὶ Λεόνωφ.

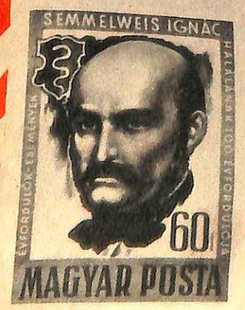

Η ΑΓΝΩΣΤΗ ΤΟΥ ΤΡΑΙΝΟΥ

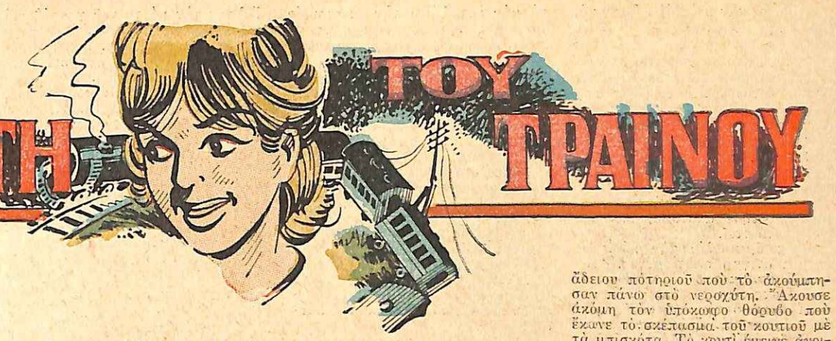

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΑΡΝΟΛΝΤ Α·Ι·ΡΙΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ἡ Πατρίτσια ἀνησυχεῖ γιὰ τὸν Μπίλ. Δὲν ξέρει τί φαντάζεται γι' αὐτήν. Μήπως ἄραγε ἔχει μαντέψει τὸ μυστικό της; Μιὰ μέρα ποὺ εἶχε δγῆ γιὰ νὰ πάῃ σ' ἕνα βιβλιοπωλεῖο, τὸν συναντάει στὸ δρόμο. Κάνουν μερικὰ βήματα μαζί. Καί, ξαφνικά, ὁ Μπὶλ τὴν παρασύρει σ' ἕνα κατάστημα, λέγοντάς της ὅτι ἤθελε ν' ἀγοράσῃ ἕνα στυλό. Τῆς προτείνει νὰ τὸ δοκιμάσῃ. Κι' ἡ Πατρίτσια ἀφηρημένη γράφει πάνω σ' ἕνα μπλὸκ τὸ ὄνομα Ἔλλεν, ποὺ ἦταν τὸ πραγματικό της. Λίγο ἀκόμη καὶ θάγραφε καὶ τὸ ἐπώνυμό της. Ὁ Μπὶλ προσποιεῖται ὅτι δὲν πρόσεξε τίποτα καὶ ἀγοράζει τὸ στυλό. Ἀλλά, μερικὲς ἡμέρες ἀργότερα, βρίσκει μέσα στὸ σακκάκι του τὸ χρυσὸ στυλὸ ποὺ τοῦ εἶχαν χαρίσει οἱ γονεῖς του τὰ Χριστούγεννα. Δὲν εἶχε, λοιπόν, ἀνάγκη ἀπὸ καινούργιο στυλό, ἀλλὰ τὴν παρέσυρε στὸ κατάστημα θέλοντας νὰ τὴν ὑποβάλῃ σὲ δοκιμασία. Κι' αὐτὴ εἶχε πέσει ἀνυποψίαστη στὴν παγίδα. Ὁ Μπίλ, ὡστόσο, φέρνεται πολὺ εὐγενικὰ μαζί της. Καὶ μερικὲς ἡμέρες ἀργότερα, παρὰ τὶς ζωηρὲς ἀντιρρήσεις της, τὴν ὑποχρεώνει νὰ δεχθῇ τὴν τροποποίησι τῆς διαθήκης τοῦ πατέρα Κέλλερ. Μ' αὐτὴ τὴν τροποποίησι ἡ Πατρίτσια θὰ κληρονομήσῃ τὴ μισὴ περιουσία, ἐνῶ ἡ ἄλλη μισὴ θὰ μοιραστῇ ἀνάμεσα στὴν πεθερά της καὶ στὸν Μπίλ. Οἱ ἡμέρες κυλοῦν ἤρεμα στὸ σπίτι τῶν Κέλλερ.

5ον

Ἦταν ἡ πιὸ κατάλληλη στιγμή, γιὰ νὰ διαβάσῃ ἕνα βιβλίο, νὰ συγκεντρώσῃ πάνω σ' αὐτὸ ὅλη τὴν προσοχή της, νὰ ταυτισθῇ μὲ τοὺς ἥρωές του καὶ νὰ ξεχάσῃ γιὰ λίγο τὴ δική της προσωπικότητα.

Πῆγε στὴ βιβλιοθήκη, ἀλλὰ τῆς χρειάστηκαν κάμποσα λεπτὰ ὥσπου νὰ κάμῃ τὴν ἐκλογή της. Ξεφύλλισε μερικά, ἄφησε δυό, ὥσπου τελικὰ ἡ ἐκλογὴ της ἔπεσε στὴ «Μαρία Ἀντουανέττα» τῆς Κατερίνας Ἄντονυ.

Δὲν εἶχε ἀγαπήσει ποτὲ τὰ φαντασιακὰ μυθιστορήματα, γιατὶ ἔβρισκε σ' αὐτὰ κάτι τὸ ἀπροσδιόριστο καὶ τὸ ἀνησυχητικό, ποὺ τὴν ὑπενθυμίζε ἴσως τὸ δράμα τῆς διπένθυμίζε ἴσως τὸ δράμα τῆς διπλῆς της ζωῆς. Ἀγαποῦσε, τοὐναντίον, ἐκεῖνα ποὺ ἀναφέρονταν σὲ πρόσωπα ποὺ ὑπῆρξαν πραγματικά, ποὺ ἔζησαν κάτω ἀπὸ ἄλλους οὐρανοὺς καὶ σ' ἄλλες ἐποχὲς καὶ ποὺ δὲ μποροῦσαν νὰ ἔχουν σχέσι μὲ τὴν Πατρίτσια καὶ τὶς περιπέτειές της.

Ἡ Πατρίτσια σκεφτόταν πώς, ὅταν πρόκειται γιὰ ἕνα φανταστικὸ πρόσωπο, ταυτίζεται σιγὰ-σιγὰ κανεὶς μαζί του καὶ ζῇ τὶς περιπέτειές του ἢ τοὐλάχιστον τὶς συγχρίνει μὲ τὶς δικές του. Ὅταν πρόκειται, ὅμως, γιὰ ἕνα πραγματικὸ πρόσωπο, αὐτὸς ὁ ταυτισμὸς εἶναι ἀδύνατος. Τὸ συμπαθοῦμε ἴσως, ἀλλὰ τίποτα περισσότερο. Ἀπὸ τὴν πρώτη ὡς τὴν τελευταία σελίδα παρακολουθεῖ κανεὶς τὴν ἱστορία ἑνὸς ἄλλου, μιὰ ἱστορία ποὺ δὲν ἔχει σχέσι μὲ τὴ δική του. Αὐτὸ τὸ πρᾶγμα καλεῖται φυγή. Καὶ πραγματικὰ ὁ ἀναγνώστης, παρακολουθῶντας τὴν ἱστορία ἑνὸς ἄλλου, φεύγει ἀπ' τὸ ἑαυτό του. Ξεχνάει τὶς δικές του περιπέτειες, λυτρώνεται. Αὐτὴ ἡ φυγὴ γινόταν γιὰ τὴν Πατρίτσια μὲ περίεργο τρόπο. Οἱ περισσότεροι ἄνθρωποι ξεφεύγουν ἀπὸ τὶς σκοτοῦρες τῆς καθημερινῆς ζωῆς γιὰ νὰ παρακολουθήσουν διάφορες πλασματικὲς περιπέτειες. Ἡ Πατρίτσια, τοὐναντίον, ξέφευγε ἀπὸ τὸ ἀνυπόφορο δράμα τῆς ζωῆς της γιὰ νὰ εἰσχωρήσῃ μέσα στὶς πραγματικότητες τοῦ παρελθόντος.

Ἔτσι καὶ τὴν ἡμέρα αὐτή, ἐπὶ μιὰ περίπου ὥρα, ἴσως περισσότερο, ἔζησε τὸ δράμα μιᾶς γυναίκας ποὺ εἶχε πεθάνει πρὶν ἀπὸ ἑκατὸν ἑβδομήντα πέντε χρόνια. Ὅσο προχωροῦσε στὸ διάβασμα, ἔχανε ὁλοένα καὶ πιὸ πολὺ τὴν αἴσθησι τοῦ χρόνου. Τὰ αὐτιά της, ἀσυνείδητα σχεδόν, συνέλαβαν τὸν ἦχο ποὺ ἔκαναν οἱ τροχοὶ κάποιου ἁμαξιοῦ ἔξω, μέσα στὴν ἤρεμη νύχτα.

«...Ὁ Ἄξελ ντὲ Φέρσεν ὠδηγοῦσε γοήγορα ἀνάμεσα ἀπὸ τοὺς σκοτεινοὺς δρόμους».

— Θὰ τελειώσω αὐτὸ τὸ κεφάλαιο, σκέφτηκε ἡ Πατρίτσια. Τοὐλάχιστον αὐτό.

«... Μιὰ ὥρα ἀργότερα, τὸ ἁμάξι πέρασε κάτω ἀπὸ τὴν πύλη τοῦ Ἁγίου Μαρτίνου».

Ἕνα κλειδὶ γύρισε μέσα στὴν κλειδαριὰ τῆς ἐξώπορτας. Ἡ πόρτα ἄνοιξε καὶ ξανάκλεισε. Ἀλλὰ κανένας θόρυβος ἀπὸ βήματα δὲν ἀντηχοῦσε. Καμμιὰ φωνὴ δὲν ἀκούστηκε. Κι' ὡστόσο, ἡ σιωπὴ τοῦ σπιτιοῦ εἶχε διακοπῆ. Βήματα σταθερὰ καὶ δυνατά—ἦταν τὰ βήματα ἑνὸς μόνον προσώπου—ἀντήχησαν σὲ λίγο πάνω στὸ γυμνὸ δάπεδο πίσω ἀπὸ τὴν ἐξώπορτα. Τὰ βήματα αὐτὰ ἐξασθένισαν κατόπιν πάνω στὸν παχὺ τάπητα ποὺ σκέπαζε τὸ χώλ.

Ἡ Πατρίτσια συνέχισε τὸ διάβασμα:

«...Λίγο πιὸ πέρα, εἶδαν ἕνα ψηλὸ ἀμάξι στὸ κάτω μέρος τοῦ δρόμου».

— Ὄχι, σκέφθηκε ἡ Πατρίτσια. Ἦταν μόνον ὁ Μπὶλ ποὺ μόλις εἶχε φτάσει στὸ σπίτι. Ξέχασα πῶς δὲν εἶχαν πάρει τὸ αὐτοκίνητο, γιατὶ οἱ Μίχελσον μένουν στὴ γωνιὰ τοῦ δρόμου.

Τὰ βήματα διευθύνθηκαν πρὸς τὸ πίσω μέρος τοῦ σπιτιοῦ. Ἕνα φῶς ἄναψε μέσα στὴν κουζίνα τῆς Ζόζι. Ἡ Πατρίτσια δὲ μποροῦσε νὰ δῇ τίποτα ἀπὸ τὸ δωμάτιο ὅπου βρισκόταν, ἄκουσε, ὅμως, τὸ χαρακτηριστικὸ θόρυβο τοῦ διακόπτη. Τοὺς εἶχε συνηθίσει τόσο πολὺ αὐτοὺς τοὺς διακόπτες, ποὺ καταλάβαινε ἀπὸ τὸν ἦχο τους σὲ ποιὸ δωμάτιο ἄναψαν ἢ ἔσβησαν. Ὅταν δὴ κανεὶς κάμποσο καιρὸ σ' ἕνα σπίτι, ξεχωρίζει πολὺ εὔκολα αὐτὰ τὰ πράγματα. Ἡ διαφορὰ ἀνάμεσα στοὺς ἦχους ποὺ κάνουν δυὸ διακόπτες εἶναι ἀνεπαίσθητη. Ἀλλ' ἕνα αὐτὶ ποὺ ἔχει συνηθίσει σ' αὐτοὺς τὴν καταλαβαίνει.

Ἡ Πατρίτσια ἄκουσε ἀκόμη τὸν ἦχο τοῦ νεροῦ ποὺ ἔβγαινε ἀπὸ τὴ βρύση, καθὼς καὶ τὸ θόρυβο τοῦ ἀδείου πότηριοῦ ποὺ τὸ ἀκούμπησαν πάνω στὸ νεροχύτη. Ἄκουσε ἀκόμη τὸν ὑποκωφο θόρυβο ποὺ ἔκανε τὸ σκέπασμα τοῦ κουτιοῦ μὲ τὰ μπισκότα. Τὸ κουτὶ ἔμεινε ἀνοιχτὸ κάμποσες στιγμές. Ἐκεῖνος ποὺ τὸ ἄνοιξε δὲν βιαζόταν νὰ τὸ ξανακλείσῃ.

Ἡ Πατρίτσια, ἐνῶ ἄκουγε αὐτοὺς τοὺς θορύβους καὶ ξεχώριζε ἀπὸ ποῦ προερχόταν ὁ καθένας, διάβαζε ταυτόχρονα:

«...στὸ κάτω μέρος τοῦ δρόμου» (Ἡ Ζόζι θὰ κάμῃ παρατηρήσεις στὸν Μπὶλ που τῆς ἔκλεψε τὰ μπισκότα της, σκέφθηκε. Ἐμάνα, ὅμως, δὲν μὲ μαλώνει ποτὲ ποὺ τῆς τὰ κλέβω. Σίγουρα θὰ τὸν μάλωνε ὅταν ἦταν παιδάκι καὶ σήμερα ἐξακολουθεῖ νὰ κάνῃ τὸ ἴδιο, μ' ὅλο ποὺ ὁ Μπὶλ εἶναι ἄντρας) «Ἡ ψευδοκυρία Κόρφ καὶ ἡ ἀκολουθία της ἀνέβηκαν στὸ μεγάλο ἀμάξι».

Τέλος τὸ σκέπασμα ξανάπεσε. Τὰ βήματα ἀκούστηκαν καὶ πάλι πάνω στὸν τάπητα τοῦ χώλ. Κι' ἔπειτα σταμάτησαν ἀπότομα. Ἕνα σανίδι τοῦ πατώματος ἔτριξε κάτω ἀπὸ τὸ βάρος δυὸ ποδιῶν ποὺ εἶχαν ἀκινητοποιηθῆ ταυτόχρονα.

Ἡ Πατρίτσια προσπάθησε νὰ συνεχίσῃ τὸ διάβασμα. Ἀλλὰ τ' αὐτιά της συνέλαβαν τὸν θόρυβο ἑνὸς μπισκότου ποὺ ἔπεσε κάτω. Ὁ Μπὶλ εἶχε σταματήσει γιὰ νὰ θέσῃ τὸ ἄλλο πρωῒ καὶ νὰ καταλάβῃ ἔτσι πῶς τῆς λήστευαν τὶς προμήθειές της. Σίγουρα θὰ φοβόταν ἀκόμη τὴν Ζόζι, ὅπως καὶ τὴν ἐποχὴ ποὺ ἦταν παιδάκι.

Χωρὶς νὰ τὸ καταλαβαίνῃ, ἡ Πατρίτσια συλλογίστηκε ἀδιάκοπα τὸν Μπίλ. Ἡ προσοχή της ἦταν συγκεντρωμένη στὸ βιβλίο. Ἀλλά, παράλληλα στὴ συνείδησή της, τὸ μυαλό της συνελάμβανε καὶ καταχωροῦσε τὰ ἐξωτερικὰ γεγονότα χωρὶς ν' ἀπασχολῆται ἡ προσοχή της.

Γιὰ μιὰ στιγμή, ὁ Μπὶλ ἔπαυε νὰ ἐκδηλώνῃ τὴν παρουσία του. Ἦταν σὰν νὰ εἶχε ξαναγυρίσει στὸ μηδέν. Θὰ εἶχε φύγει σίγουρα τὰ μπισκότα του καὶ θὰ εἶχε σοβιαστῆ σὲ μιὰ πολυθρόνα, μὲ τὸ ἕνα πόδι χρισμένο ἔξω ἀπὸ τὸ ἀκουμπιστήρι της. Κανένας δὲν ξαπλώνοταν μὲ τόση ἄνεσι σὲ μιὰ πολυθρόνα ὅσο ὁ Μπίλ.

Ἤξερε, βέβαια, ὅτι ἡ οἰκογένεια εἶχε πάει νὰ κάμῃ ἐπίσκεψι στοὺς Μίχελσον καὶ φαντάζοταν ὅτι ἡ Πατρίτσια ἦταν μαζὶ τους καὶ πὼς δὲν ὑπῆρχε κανένας στὸ σπίτι.

Ἡ βιβλιοθήκη βρισκόταν πρὸς τὰ δεξιὰ τῆς σκάλας καὶ γιὰ νὰ πάῃ στὴν κουζίνα εἶχε στρίψει πρὸς τὰ ἀριστερά, ὅπως κι' ὅταν ἔφυγε. Ὁ Μπὶλ δὲν εἶχε πλησιάσει, λοιπόν, στὴ βιβλιοθήκη καὶ δὲ μποροῦσε νὰ ξέρῃ πὼς ἡ Πατρίτσια βρισκόταν ἐκεῖ.

Κι' ἄλλωστε, εἶχε ἀνάψει μόνον ἕνα μικρὸ πορτατίφ, ποὺ τὸ φῶς του περιοριζόταν ἀπὸ τὸ ἀμπαζοὺρ καὶ δὲν ἔφτανε ὡς τὸ κατώφλι τῆς πόρτας.

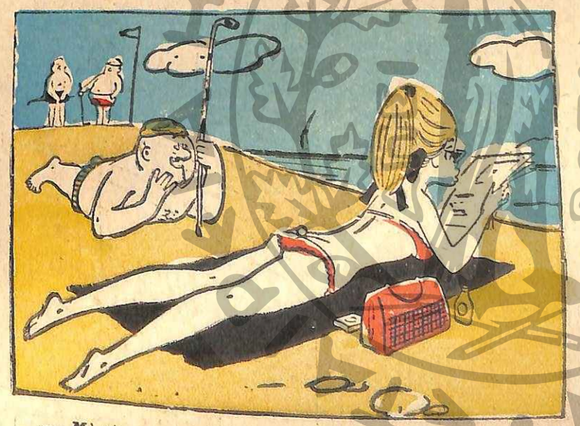

— Μὲ τὸ μπαστοῦνι, νὰ τὴ βγάλω ἀπὸ κεῖ ἢ μὲ τὸ χέρι;

Ἀκούστηκαν καὶ πάλι, ξαφνικά, ἐλαφρὰ βήματα στὸ χῶλ. Ὁ Μπίλ θὰ εἶχε τελειώσει τὰ μπισκότα του κι' ἔφευγε ἀπὸ τὸ δωμάτιο ποὺ εἶχε σταματήσει. Ἔστριβε τώρα τὴ σκάλα. Διευθυνόταν σίγουρα στὴ βιβλιοθήκη χωρὶς νὰ ὑποπτεύεται ὅτι δὲν ἦταν μόνος.

Ἡ Πατρίτσια συνέχισε τὸ διάβασμά της, αἰχμαλωτισμένη ἀπὸ τὴν ἱστορία τῆς τραγικῆς βασίλισσας. Δὲν σήκωσε οὔτε τὰ μάτια.

Ὁ Μπίλ ἔφτασε στὸ κατώφλι καὶ σταμάτησε ἀπότομα, σὰν νὰ εἶχε ξαφνιαστεῖ.

Δίχως ἀμφιβολία τὴν κύτταξε γιὰ μιὰ στιγμὴ σαστισμένος. Ἔπειτα ἔκαμε μεταβολὴ κι' ἔφυγε.

Ἡ Πατρίτσια κατέγραψε μέσα στὸ ὑποσυνείδητό της αὐτὲς τὶς λεπτομέρειες. Κι' ἄλλωστε, δὲν τὸ κατάλαβε ἀμέσως. Αὐτὲς οἱ λεπτομέρειες, βρίσκονταν στὸ κατῶφλι τοῦ μυαλοῦ της, ἀλλὰ δὲν εἶχαν χωθῆ ἀκόμη μέσα σ' αὐτό.

«... Ὁ" Αξελ ντὲ Φέρσεν πῆρε στὸ χέρι του τὰ χαλινάρια...».

— Ἀλλὰ γιατὶ ἔφυγε τόσο ἀπότομα, ὅταν εἶδε πὼς ἤμουν μόνη μου ἐδῶ; σκεφτόταν τώρα ἡ Πατρίτσια. Εἶχε τὴν πρόθεσι νὰ μπῆ στὴ βιβλιοθήκη. Ἔφτασε ὣς τὴν πόρτα. Καὶ μόλις μὲ εἶδε ἐδῶ, χωρὶς νὰ προφτάσω νὰ σηκώσω τὸ κεφάλι μου, ἔφυγε ἀμέσως. Γιατί; Γιατί;

«... Ὁ "Αξελ ντὲ Φέρσεν πῆρε στὸ χέρι του τὰ χαλινάρια...».

Σιγὰ-σιγά, τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ βιβλίου ἐλαττώθηκε μ' ἔπειτα ἐξαφανίστηκε. Σήκωσε τὰ μάτια της ἀπὸ τὶς σελίδες του καὶ τὰ περιέφερε ὁλόγυρα, προσπαθώντας νὰ βρῆ μιὰν ἀπάντησι στὴν ἐρώτησι ποὺ τὴν ἀπασχολοῦσε.

Γιατί; Γιατὶ ὁ Μπὶλ εἶχε φερθῆ ἔτσι;

— Κι' ὡστόσο, εἶμαι βέβαιη πὼς δὲν φοβήθηκε ὅτι θὰ μ' ἐνωχλοῦσε, σκέφθηκε ἡ Πατρίτσια. Ἀποτελοῦμε μιὰ οἰκογένεια καὶ δὲν τηροῦμε τοὺς τύπους μεταξύ μας. Περνᾶμε ἀπὸ τὸ ἕνα δωμάτιο στὸ ἄλλο, χωρὶς νὰ ζητᾶμε τὴν ἄδεια, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ ὑπνοδωμάτια τοῦ πρώτου ὀροφου. Ἀλλὰ τώρα εἴμαστε στὸ ἰσόγειο κι' ὄχι στὸν πρῶτο ὄροφο... Οὔτε κὰν μοῦ εἶπε μιὰ καλησπέρα. Ὅταν νόμισε ὅτι δὲν τὸν εἶχα προσέξει, δὲν προσπάθησε νὰ προκαλέση τὴν προσοχή μου, φρόντισε,τοὐναντίον, νὰ μὴν καταλάβω τὴν παρουσία του. Ἔκαμε ἕνα βῆμα πρὸς τὰ πίσω κι' ὕστερα ἔφυγε ἀμέσως.

Ἡ ἐξώπορτα ξανάνοιξε, ἀλλὰ χωρὶς νὰ κλείση ὅπως τὴν πρώτη φορά. Ἡ Πατρίτσια κατάλαβε πὼς ὁ Μπὶλ εἶχε βγῆ γιὰ νὰ τακτοποιήση τὸ αὐτοκίνητό του. Ἄκουσε, ἄλλωστε σὲ λίγο τὸ θόρυβο τῆς μηχανῆς.

—Δὲν αἰσθάνεται φιλία γιὰ μένα, σκεπτόταν ἡ Πατρίτσια. Γι' αὐτὸ ἀποφεύγει νὰ βρεθῆ μόνος μαζί μου, ὅταν δὲν εἶναι κανένας ἄλλος στὸ σπίτι. Ἔχει τίποτα μαζί μου; Κι' ὡστόσο, νόμιζα πὼς εἶχα κερδίσει τὴν ἐμπιστοσύνη του. Ἀλλὰ τότε πῶς ἐξηγεῖτε τὸ ὅτι ἔφυγε τόσο ἀπότομα, ἐνῶ εἶχε φτάσει ὣς τὸ κατῶφλι τῆς πόρτας;

Καί, ξαφνικά, κατάλαβε. Τὸ πρᾶγμα ἦταν τόσο ἁπλό, τόσο συνηθισμένο. Δὲν μποροῦσε νὰ ὑπάρχη ἄλλη ἀπάντησι ἐκτὸς ἀπ' αὐτήν. Αὐτὴ τὴν ἀπάντησι τὴν μάντευε ἀλλὰ δὲν τολμοῦσε νὰ τὴν ἐκστομίση. Γιατὶ ἦταν ταὐτόχρονα τόσον ἀνάλαφρη καὶ τόσον βαρειά, τόσον ἁπλὴ καὶ τόσον τρομερή. Ὄχι δὲ μποροῦσε νὰ ὑπάρχη ἄλλη ἀπάντησι ἐκτὸς ἀπ' αὐτήν.

— Δὲν εἶναι γιατὶ δὲν μ' ἀγαπάει, ἀλλὰ γιατὶ μ' ἀγαπάει, μονολόγησε ἡ Πατρίτσια. Ἔφυγε ὅπως ἔκαμε γιὰ νὰ μὴν βρεθῆ μόνος στὸ μέσα σ' ἕνα δωμάτιο μαζί μου. Μ' ἀγαπάει ἡ τοὐλάχιστον εἶναι ἕτοιμος νὰ μ' ἀγαπήση...Καὶ φαντάζεται πὼς πρέπει νὰ προστατεύση τὸν ἑαυτό του ἀπ' αὐτὸ τὸ αἴσθημα. Μάγεται ἐναντίον τῆς ἀγάπης του..., Ἀλλὰ οἱ μάγες αὐτὲς εἶναι γοφὶς ἐλπίδα. Πάντα τὶς χάνει κανείς.

Ἀποφασιστικά, ἀλλὰ χωρὶς νὰ βιάζεται, ἔκλεισε τὸ βιβλίο καὶ πῆγε νὰ τὸ ξαναβάλη στὸ ράφι ἀπ' ὅπου τὸ εἶχε πάρει. Ἄφησε, ὅμως, τὴ λάμπα ἀναμμένη γιὰ τὸν Μπίλ (μήπως δὲν εἶχε ἐκδηλώσει τὴν πρόθεσι νὰ πάη ἐκεῖ;) κι' ἔπειτα βγῆκε ἀπὸ τὸ δωμάτιο, παραχωρώντας το σ' αὐτόν. Διέσχισε ὕστερα τὸ χῶλ, ἀνέβηκε τὴ σκάλα, μπῆκε στὸ δωμάτιό της κι' ἔκλεισε τὴν πόρτα, ὅπως ἔκανε κάθε νύχτα.

Προτοῦ πλαγιάση, ξέλυσε τὰ μαλλιά της καὶ τὰ βούρτσισε μὲ προσοχή.

Ἄκουσε σὲ λίγο τὸν Μπὶλ ποὺ ἔκλεινε τὴν πόρτα τοῦ γκαράζ καὶ κατέβαζε τὶς ἀμπάρες. Ξαναγύρισε ὕστερα στὸ σπίτι. Διευθύνθηκε ἀμέσως στὴ βιβλιοθήκη καὶ μπῆκε χωρὶς νὰ διστάση.

— Πάει γιὰ νὰ μοῦ μιλήση, σκέφθηκε ἡ Πατρίτσια. Θέλει ν' ἀντιμετωπίση τὸ πρόβλημα καὶ νὰ τὸ λύση, ἂν αὐτὸ εἶναι δυνατόν. Ἤδη αὐτὴν τὴν ἀπόφασι μέσα στὰ ἐλάχιστα λεπτὰ ποὺ ἔμειναν στὸ γκαράζ.

Ὁ Μπίλ, ὡστόσο, βρῆκε τὴ λάμπα ἀναμμένη,ἀλλὰ τὸ δωμάτιο ἄδειο. Ἡ ἀναγνώστρια εἶχε φύγει.

Μερικὰ δευτερόλεπτα ἀργότερα, ἡ Πατρίτσια θυμήθηκε ὅτι εἶχε ἀφήσει ἕνα ἀναμμένο τσιγάρο στὸ τραπεζάκι, κάτω ἀπὸ τὴ λάμπα, κοντὰ στὴν πολυθρόνα ὅπου ἦταν καθισμένη. Τὸ εἶχε ξεχάσει ὁλότελα. Τὸ τσιγάρο θἄτρεπε νὰ καῆ ἀκόμη. Τὸ εἶχε ἀνάψει μόλις ἄκουσε τὸ θόρυβο τοῦ αὐτοκινήτου.

Ἡ Πατρίτσια δὲν φοβόταν τὴν ζημιά. Κι' ἄλλωστε, ὁ Μπὶλ θἄβλεπε μὲ τὴν πρώτη ματιὰ τὸ τσιγάρο καὶ θὰ τὸ ἔσβηνε.

Ἀλλ' αὐτὸ τὸ τσιγάρο θὰ τοῦ ἔξηγοῦσε πολλὰ πράγματα "Αν ὁ Μπίλ, πηγαίνοντας στὴ βιβλιοθήκη, ἄλλαζε, ξαφνικά, γνώμη, βλέποντάς την μέσα στὸ δωμάτιο, κι' ἡ Πατρίτσια ἐπίσης εἶχε φύγει ἀπὸ ἐκεῖ μὲ ὅγι λιγότερο ἄπραγη βρισύνη. Ὁ Μπὶλ ἤξερε τώρα ὅτι αὐτὸς ἦταν ἡ αἰτία ποὺ ἔκαμε τὴν Πατρίτσια νὰ φύγη.

Ἔτσι τὰ πράγματα μπερδεύονταν. Ἡ Πατρίτσια, ἤξερε ὅτι ὁ Μπὶλ εἶχε ἀρχίσει νὰ τὴν ἐρωτεύεται, ἀλλά, χάρις στὸ τσιγάρο, ὁ Μπὶλ ἤξερε ἐπίσης ὅτι δὲν τῆς ἦταν ἄγνωστα τὰ αἰσθήματα ποὺ τοῦ προκαλοῦσε.

ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΕΙΣ

Κάτω ἀπὸ τὸ φῶς τῆς πανσελήνου, ὁ κῆπος ποὺ ἁπλωνόταν πίσω ἀπὸ τὸ σπίτι φάνταζε στὰ μάτια τῆς Πατρίτσια τὸ ἴδιο φωτεινὸς ὅσο καὶ τὴν ἡμέρα. Οἱ στρωμένες μὲ ἄμμο ἀλλέες ποὺ τὸν διέσχιζαν σὰν γιομισμένες κορδέλες γαλάζιος πάνω στὴν ἐκτυφλωτικὴ λευκότητά τους. Ἡ μικρὴ λίμνη στὴ μέση ἦταν γεμάτη μὲ ἀσημένιους δίσκους καὶ τὰ νούφαρα πήγαιναν πότε πρὸς τὸ ἕνα μέρος καὶ πότε πρὸς τὸ ἄλλο σὰν νὰ τὰ κουνοῦσε κάποια μυστηριώδης δύναμι. Ἦταν, ὡστόσο, ἀκίνητα, ἀλλ' ἡ Πατρίτσια καθὼς ἔκανε τὸ γῦρο τῆς λίμνης, νόμιζε πὼς ἄλλαζαν διαρκῶς θέσι.

Τὸ ἄρωμα ἀπὸ τὶς τριανταφυλλιὲς πλανιόταν βαρὺ μέσα στὴ νύχτα αὐτὴ τοῦ Ἰουνίου καὶ τὰ μικρὰ ἔντομα ἔκαναν ἕνα ἀνάλαφρο βουητὸ σὰν νὰ μιλοῦσαν τὸ ἕνα στὸ ἄλλο.

Ἡ Πατρίτσια δὲν αἰσθανόταν τὴν ἐπιθυμία γιὰ κοιμηθῆ. κι' οὔτε μποροῦσε νὰ διαβάση, γιατὶ ἔκανε πολλὴ ζέστη μέσα στὴ βιβλιοθήκη μὲ τὴν ἀναμμένη λάμπα.

Ἐκεῖνο τὸ βράδι, ὕστερα ἀπὸ τὸ φαγητό, ἔμειναν γιὰ λίγο στὸ περιστύλιο μαζὶ μὲ τὸν πατέρα καὶ τὴ μητέρα Κέλλερ κι' ὅταν αὐτοὶ ἀνέβηκαν στὰ δωμάτιά τους, ἔκαμε κι' αὐτὴ τὸ ἴδιο. Ἀλλὰ δὲν πῆγε γιὰ νὰ πλαγιάση. "Ἤθελε μόνο νὰ δῆ ἂν ὁ μικρὸς Γιούγκ κοιμόταν ἤρεμα. Ξανακατέβηκε ὕστερα στὸν ἀνθισμένο κῆπο, πίσω ἀπὸ τὸ σπίτι. Οἱ μικρὲς ἀλλέες ζωντάνευαν κάτω ἀπὸ τὸ ἀσημένιο φῶς τῆς σελήνης. Κι' ἡ νεαρὴ γυναίκα περνοῦσε ἀπὸ τὴ μιὰ στὴν ἄλλη, παρατείνοντας τὴν παραμονή της.

Ἔντεκα μελωδικὰ χτυπήματα ἀντήχησαν ἀπὸ τὸ καμπαναριὸ τῆς μικρῆς ἐκκλησίας τῶν μετρουμένων τοῦ Μπήχβαντ Ντράϊβ κι' ἡ ἠχὼ τους ἀργοπόρησε μέσα στὸν ἤρεμο ἀέρα τῆς νύχτας.

Ἡ Πατρίτσια εἶχε σταματήσει κάτω ἀπὸ τὰ δέντρα. Μιὰ ἀπέραντη γαλήνη ἁπλωνόταν μέσα στὴν ψυχή της.

— Ἤμουνα βέβαιος ὅτι ἔσαστε ἐσεῖς, εἶπε. ξαφνικὰ μιὰ φωνὴ πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι της.

Ἡ νεαρὴ γυναίκα σήκωσε τὸ κεφάλι της, ἀλλὰ δυσκολεύτηκε νὰ καταλάβη ἀπὸ ποῦ ἐρχόταν αὐτὴ ἡ φωνή. Εἶδε, τέλος, τὸν Μπίλ, ποὺ εἶχε χρεμάσει τὸ κορμί του ἔξω ἀπὸ τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρό του.

— Θὰ σᾶς ἐνωχλοῦσε ἂν ἐρχόμουν νὰ κοπανίσω ἕνα τσιγάρο μαζί σας; τὴ ρώτησε.

Ἀπὸ τὸ βράδι ἐκεῖνο, ποὺ ὁ Μπὶλ δὲ μπῆκε στὴ βιβλιοθήκη, γιὰ νὰ μὴν τὴν συναντήση, ἡ Πατρίτσια ἔνιωθε ἕναν ἀνεξήγητο φόβο στὴ σκέψι ὅτι θὰ μποροῦσε νὰ βρεθῆ ἔστω καὶ γιὰ μιὰ στιγμὴ μόνη μαζί του.

—Θὰ γνρίσω στὸ δωμάτιό μου, βιάστηκε ν' ἀπαντήση.

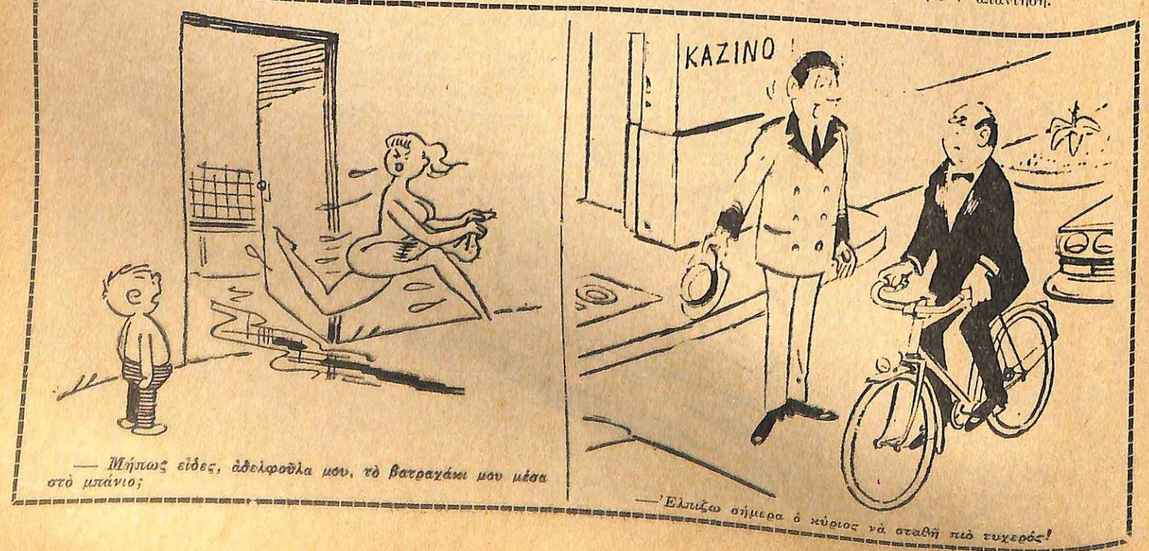

— Μήπως εἶδες, ἀδελφοῦλα μου, τὸ βατραχάκι μου μέσα στὸ μπάνιο;

—Ἐλπίζω σήμερα ὁ κύριος νὰ σταθῆ πιὸ τυχερός!

Ἀλλ' ὁ Μπὶλ εἶχε ἐξαφανιστῆ κι' ὅλας ἀπὸ τὸ παράθυρο.

Φάνηκε σὲ λίγο στὸν κῆπο καὶ τὸ φῶς τῆς πανσελήνου ἀσήμησε τὸ κεφάλι καὶ τοὺς ὤμους του. Ἔτρεξε ἀμέσως κοντὰ της κι' ἀρχισαν νὰ περπατᾶνε ἀργά, πλάϊ-πλάϊ, ἀκολουθώντας μιὰ περιφερειακὴ δεντροστοιχία. Μπῆκαν κατόπιν στὴν κεντρικὴ δεντροστοιχία.

Σὲ κάποια στιγμή, ἡ Πατρίτσια ἅπλωσε τὸ χέρι της κι' ἄγγιξε ἕνα ἄνθος. Γύρισε τὸ μίσχο του πρὸς τὸ μέρος της κι' ἔπειτα τὸν ἄφησε νὰ ξαναπάρη τὴν προηγουμένη θέσι του. Ἦταν ἕνα λευκὸ τριαντάφυλλο, σ' ὅλη του τὴν ἀνθισί του. Τὸ ἄρωμά του πλημμύρισε τὸ πρόσωπό της.

Ὁ Μπὶλ δὲν ἔκανε τὴν παραμικρὴ κίνησι κι' οὔτε ἔλεγε τίποτα. Βάδιζε μόνον στὸ πλάϊ της, ἔχοντας τὸ ἕνα χέρι του στὴν τσέπη. Προχωροῦσε μὲ κατεβασμένα τὰ μάτια, σὰν νὰ εἶχε γοητευθῆ ἀπὸ τὴν ἀσημένια λάμψι ποὺ τύλιγε τὰν πάντα.

— Δὲν μοῦ κάνει πιὰ κέφι ν' ἀνέβω, εἶπε ξαφνικὰ ἡ Πατρίτσια. Εἶναι τόσο ὄμορφα μέσα στὸν κῆπο.

— Δὲν μ' ἐνδιαφέρει ὁ κῆπος, οὔτε τὰ ἄνθη, τῆς ἀπάντησε μὲ κάποια τραχύτητα στὴν φωνή. Δὲν μ' ἐνδιαφέρει οὔτε ὁ περίπατος μ' ἐνδιαφέρει οὔτε ὁ περίπατος ποὺ θέλω νὰ σᾶς πῶ. τὸ ξέρετε, δὲν εἶν' ἔτσι;... Αὐτάμωμα, Πατρίτσια, πρέπει, ὅμως, νὰ σᾶς τὸ πῶ. Θὰ μ' ἀκούσετε... Εἶναι ἀνάγκη νὰ τὸ βγάλω ἀπὸ μέσα μου.

Εἶχε ἁπλώσει τὸ χέρι της, σὰν γιὰ νὰ προστατευθῆ ἀπὸ κάποιο ἀόρατο χτύπημα. Κι' ἀμέσως ἔκαμε ἕνα βῆμα πρὸς τὰ πίσω, σπάζοντας κάθε ἐπαφή.

— Αὐτὸ μοῦ ἄρεσει, συνέχισε ὁ Μπὶλ μ' ὁλοφάνερο ἐκνευρισμό. Ἔχω ἔγνιες, ὅπως ποτὲ ἄλλοτε ὣς τώρα. Δὲν τὸ εἶχα ξαναπάθει. Κι' οὔτε εἶχα ἀπλεξίματα, ὅπως συμβαίνει μ' ὅλους τοὺς ἄλλους... Φαίνεται πὼς ἔτσι εἶμαι φτιαγμένος... Ἀλλὰ τώρα τὴν ἔχω πάθει, Πατρίτσια. Εἶμαι βουτηγμένος ὣς τὸ λαιμό.

— Ὄχι, περιμένετε, ξαναεῖπε ἡ νεαρὴ γυναίκα. Ὄχι τώρα... Ὄχι ἀκόμη. Δὲν εἶναι ἡ κατάλληλη στιγμή.

— Αὐτή, τοὐναντίον, εἶναι ἡ κατάλληλη στιγμή, ἀπάντησε ὁ Μπίλ. Μοῦ χρειαζόταν μιὰ νύχτα σὰν κι' αὐτὴ μέσα στὸν κῆπο. Δὲν θὰ ξαναβροῦμε μιὰ ἄλλη νύχτα σὰν αὐτή, Πατρίτσια, ἔστω κι' ἂν ζήσωμε ἑκατὸ χρόνια...Πατρίτσια, σᾶς ἀγαπῶ καὶ θέλω νὰ σᾶς πων...

— Παψετε, Μπίλ, τὸν παρακάλεσε μὲ ἀπόγνωση. Μὴν πῆτε τίποτε... Δὲν θέλω νὰ σᾶς ἀκούσω...

— Μ' ἀκούσατε, Πατρίτσια, ἀπάντησε. Καὶ θέλετε νὰ ξεφύγετε... Αὐτὸ δὲν μοῦ ἀρέσει. Μήπως, λοιπόν, αὐτὸ ποὺ εἶπα ἦταν τόσο τρομερό;

Ἡ Πατρίτσια ὁπισχωρροῦσε ὁλοένα κι' ἔφτασε ὣς τὸ πρῶτο σκαλοπάτι τῆς βεράντας. Στεκόταν τώρα ἐκεῖ ἀκίνητη. Τὰ πόδια της ἀρνιόταν νὰ τὴν ὑπακούσουν περισσότερο. Ἤθελε ἀραγε νὰ φύγη ἢ νὰ μείνη;

Ὁ Μπὶλ πλησίασε ἀργά, περισσότερο ἀπογοητευμένος παρὰ ἐπιθετικός.

— Δὲν εἶμαι φτιαγμένος γι' αὐτὸ τὸ ρόλο, εἶπε. Δὲν ξέρω νὰ μιλάω...

— Μπίλ, τὸν παρακάλεσε καὶ πάλι, μὴν πῆτε τίποτα ἄλλο.

— Πατρίτσια, συνέγισε, σᾶς βλέπω κάθε μέρα καί...

Ἀλλὰ δὲν ἀποτελείωσε τὴ φράσι του. Σήκωσε ψηλὰ τὰ χέρια του κι' ὕστερα τ' ἄφησε νὰ ξαναπέσουν, σὰν νὰ διαμαρτυρόταν γιὰ τὴν ἀδυναμία του.

— Τί πρέπει νὰ κάμω; εἶπε. Αὐτὸ μοῦ ἤρθε χωρὶς νὰ τὸ ἐπιδιώξω. Καὶ νομίζω πὼς εἶναι καλὰ ἔτσι. Αὐτὸ ποὺ ζητάω εἶναι νόμιμο καὶ ἠθικό...

Ἡ Πατρίτσια στήριξε τὸ κεφάλι της πάνω στὴν κολώνα της βεράντας, σὰν νὰ τῆς ἦταν ἀδύνατο νὰ τὸ συγκρατήση.

— Γιατὶ μιλήσατε; ψιθύρισε. Γιατὶ δὲν περιμένατε;... Δῶστε μου λίγο καιρό. Σᾶς παρακαλῶ, δῶστε μου ἀκόμη λίγο καιρό. Μερικοὺς μῆνες....

Ὁ Μπὶλ κατσούφιασε.

— Θέλετε νὰ πάρω πίσω αὐτὸ ποὺ εἶπα; τὴ ρώτησε, μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε ἀπὸ συγκίνησι καὶ ἀπελπισία. Ἀλλὰ δὲν εἶναι ἀργά πιά;... Θὰ ἦταν πολὺ ἀργά, ἀκόμη κι' ἂν δὲν εἶχα μιλήσει. Εἶναι τόσος καιρὸς ποὺ ἤθελα νὰ σᾶς μιλήσω, Πατρίτσια... Ἀλλά, πέστε μου, εἶναι ἐξ αἰτίας τοῦ Γιούγγ; Ὁ ἴσκιος τοῦ ἀδελφοῦ μου μπαίνει στὴ μέση; Μιλῆστε μου...

— Δὲν ἔχω ἀκόμη ἀγαπ... τραύλισε.

Ἀλλ' ἀπέσωσε σταμάτησε.

Ὁ Μπὶλ τὴν κύτταξε παράξενα.

«Εἶπα περισσότερα ἀπ' ὅ,τι ἤθελα», σκέφθηκε ἡ Πατρίτσια. Περισσότερα ἢ ὄχι ἀρκετά».

Ἔνιωσε ἕνα σφίξιμο στὸ λαιμό.

«Ποτὲ δὲν θὰ πῶ ὅσα πρέπει». ξανασκέφθηκε.

ΜΟΔΑ ΚΑΙ ΧΙΟΥΜΟΡ

Μιὰ ἀμερικανικὴ βιομηχανία Λαστὲξ γιὰ νὰ προκαλέση κάποιο θόρυβο γύρω ἀπὸ τὰ προϊόντα της παρουσίασε μιὰ σειρὰ μὲ διάφορες... εἰκονογραφήσεις. Ἡ τόλμη τους ἔφτασε ὣς τὸ σημεῖο νὰ κυκλοφορήσουν καὶ λαστὲξ μὲ τὴν ἀμερικανικὴ σημαία, τὰ ὁποῖα ὅμως κατεσχέθησαν ἀφοῦ πουλήθηκαν μόνο τρεις χιλιάδες. Στὴ φωτογραφία μας δυὸ ἄλλα μοντέλα: «Τὰ δακρύβρεχτα μάτια» καὶ τὸ «Φερμουὰρ γίγας». Τὸ χιουμοριστικὸ σκίτσο ἀρχισε νὰ ἐπηρεάζη αἰσθητὰ τὴ μόδα.

— Πρέπει νὰ γνρῖσω τώρα, εἶπε δυνατὰ κι' ἔκαμε ἕνα βῆμα πρὸς τὰ πίσω.

Ὁ ἴσκιος τῆς κολλώνας ἔπεσε ἀνάμεσά τους σὰν φραγμὸς ποὺ δὲ μποροῦσαν νὰ τὸν περάσουν.

Ὁ Μπὶλ δὲν προσπάθησε νὰ τὴν ἀκολουθήση. Ἔμεινε καφρωμένος στὴν ἴδια θέσι ποὺ βρισκόταν καὶ ποίν.

— Φοβόσαστε μήπως σᾶς φιλήσω; τὴ ρώτησε μὲ πνιγμένη φωνή.

— Ὄχι, δὲν εἶναι αὐτὸ ποὺ φοβοῦμαι, ψιθύρισε μὲ φωνὴ ποὺ μόλις ἀκουγόταν. Φοβᾶμαι μήπως αἰσθανθῶ τὴν ἐπιθυμία γι' αὐτό.

Ἀνέβηκε γοήγορα τὰ σκαλοπάτια καὶ χάθηκε πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα.

Ὁ Μπὶλ ἔμεινε ἀκίνητος μέσα στὸ ἐκτυφλωτικὸ φῶς τῆς πανσελήνου, μὲ τὰ μάτια κατεβασμένα καὶ πλημμυρισμένα ἀπὸ λύπη.

Η ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Κάθε πρωῒ τῆς ἦταν εὐχάριστο νὰ κυττάζη ἀπὸ τὸ παράθυρό της τὴ ζωὴ ποὺ κυλοῦσε ὁλόγυρα. Αὐτὸ τὸ θέαμα τῆς ἔδινε ἕνα αἴσθημα γαλήνης καὶ σιγουριᾶς, τὴν ἔδενε μὲ τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὰ πράγματα κ' αὐτὸς ὁ δεσμὸς γινόταν ὁλοένα καὶ μεγαλύτερος. Καμμιὰ δύναμι στὸν κόσμο δὲν θὰ μποροῦσε πιὰ νὰ τὸν σπάση. Αὐτὸ δὲν εἶχε γίνει ὁλότελα ἀκόμη, ἀλλὰ τὸ ἀνθρώπινον πὼς θὰ γινόταν σὲ λίγο. Συντονίσε μέσα στὸ δωμάτιό της, μέσα στὸ σπίτι της, μὲ μιὰ στέγη, ποὺ ἦταν κι' αὐτὴ δική της, πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι της. Ὁ μικρὸς Γιούγγκ ἦταν κι' ὅλας ξύπνιος καὶ τὴν κύτταζε ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ κάγκελλα τῆς κούνιας του, τῆς χαμογελοῦσε, ψεύδιζε τὰ λογάκια του, κι' ὅλα αὐτά, τὸ χαμόγελο καὶ τὰ ψελλίσματα καὶ τὸ γεμάτο στοργὴ καὶ προσδοκία βλέμμα ἀπευθυνόταν σ' αὐτὴν καὶ μόνο σ' αὐτήν. Σηκωνόταν τότε, τὸν ἔπαιρνε στὴν ἀγκαλιά της, τὸν πήγαινε στὸ παράθυρο, τραβοῦσε τὴν κουρτίνα καὶ κύτταζαν μαζὶ τὸν κόσμο. Κι' αὐτὸν τὸν κόσμο, ποὺ αὐτὸ τὸν εἶχε ἀνακαλύψει ἀπὸ πρίν, τὸν ἔδειχνε στὸ παιδί της, τοὺς ἀνθρώπους, τὰ σπίτια, τὰ ζῶα, τὰ δέντρα, τὰ αὐτοκίνητα, ὅλα κι' ὅλους.

Ὁ πρωϊνὸς ἥλιος πουδράριζε σὰν μὲ γύρι τὰ πεζοδρόμια καὶ τὸ χαντάστρωμα τοῦ δρόμου. Οἱ ἴσκιοι κάτω ἀπὸ τὰ δέντρα καὶ πίσω ἀπὸ τὰ σπίτια ἐπαιρναν ἕνα γαλάζιο χρῶμα. Ἕνας ἄνθρωπος πότιζε μιὰ πελούζα σ' ἕναν γειτονικὸ κῆπο καὶ τὸ νερὸ κυλοῦσε ἀπὸ τὸ ποτιστῆρι του ὅπως ἕνας καταρράκτης ἀπὸ διαμάντια. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς σήκωνε τὰ μάτια του καὶ κύτταζε τὴ μητέρα καὶ τὸ παιδί. Μόλις τὴν ἤξερε, ἀλλὰ σὰν καλὸς γείτονας σήκωνε τὸ γέρι του καὶ χαιρετοῦσε. Ἡ Πατρίτσια ἔπαιρνε τότε τὸ γρόλια τοῦ Γιούγγ καὶ τὸ κουνοῦσε γιὰ ν' ἀνταποδώση τὸν χαιρετισμό.

Στ' ἀλήθεια, ὁ κόσμος, κάθε πρωΐ, ἦταν πολὺ ὅμορφος νὰ τὸν κυττάζη ἀπὸ τὸ παράθυρό της.

Ντυνόταν, κατόπιν ἔντυνε τὸ παιδί της καὶ κατέβαινε στὴν τραπεζαρία τοῦ ἰσογείου. Ἐβρισκε ἐκεῖ τὴ μητέρα Κέλλερ, μὲ τὰ φρεσκοκομμένα ἄνθη της καὶ τὴν γεμάτη καλωσύνη καὶ στοργὴ καλημέρα της καὶ τὴν ἀνταύγεια τῆς χαρτοπόρας ποὺ ἔμοιαζε μ' ἐκείνην ἑνὸς χαθούρτη (αὐτὴ ἡ ἀνταύγεια ἐνθουσιαζε πάντα τὸν Γιούγγ) καὶ τὶς παραμορφωμένες εἰκόνες, ποὺ γίνονταν ἄλλοτε μεγαλύτερες χρότερες καὶ ἄλλοτε μεγαλύτερες καὶ τοὺ παλλαντασιάζονταν στὸ ἀπέναντι. Καθόταν τότε στὸ μεγάλο τραπέζι, μὲ τὸ μικρὸ Γιούγγ στὴν ἀγκαλιά της, ἀπέναντι ἀπὸ τὴ μα-

ΣΠΟΥΔΑΙ ΑΙΣΘΗΤΙΚΗΣ
ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΑΘΗΝΩΝ

Arlem
Βασιλίσσης Σοφίας 67 Τηλ.720.243
Δίδεται Ἰταλικὸν δίπλωμα διεθνῶς ἀναγνωρισμένο. Ἰδιαίτερα τμήματα: Αἰσθητικῆς προσώπου καὶ σώματος. Ἐγγυοφαὶ καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ ἔτους.

μὰ Κέλλερ. Ἦταν ἡ ὥρα τοῦ προγεύματος.

Ἡ Πατρίτσια ἔνιωθε πὼς ἦταν πολὺ ὄμορφα σ' αὐτὸ τὸ σπίτι. Κι' ἔβλεπε σὰν δικούς της ἐκείνους ποὺ τὴν περιτριγύριζαν. Κι' ἦταν στ' ἀλήθεια, δικοί της, ὁ πατέρας καὶ ἡ μητέρα Κέλλερ, ὁ Μπὶλ κι' ἡ Ζόζι.

Εἶχε μάλιστα καὶ τὴν ἀλληλογραφία της: ἕνα γράμμα ποὺ περίμενε στὴ θέσι του, γιὰ νὰ τὸ ἀνοίξη καὶ νὰ τὸ διαβάση.

Γιὰ νὰ ποῦμε τὴν ἀλήθεια, ἦταν τὸ πρῶτο γράμμα ἀπὸ τότε ποὺ ἤρθε σ' αὐτὸ τὸ σπίτι.

Ἔνιωσε μιὰ εὐχάριστη ἔκπληξι θλέποντας αὐτὸ τὸ γράμμα. Τ-πῆρχε μεγαλύτερη ἀπόδειξι σταθερότητας ἀπ' αὐτήν; Ἐκείνος ποὺ τὸ ἔστελνε ἤξερε πὼς ἐκεῖ ἦταν τὸ σπίτι της.

Ἡ ἐπιγραφὴ πάνω στὸ φάκελλο ἔλεγε:

«Πρὸς τὴν κυρίαν Πατρίτσια Κέλλερ». Καὶ ἀκολουθοῦσε ἡ διεύθυνσι.

Αὐτὴ ἡ διεύθυνσι θὰ τὴν τρόμαζε ἄλλοτε. Ἀλλ' ὄχι καὶ τώρα. Λίγο ἀκόμη καὶ θὰ ξεχνοῦσε ὅλοτελα πὼς εἶχε ἄλλοτε κάποιο ἄλλο ὄνομα, ἕνα ὄνομα μοναξιᾶς, ἕνα ὄνομα ποὺ τὶς γέμιζε τρόμο καὶ πολὺ θύμιζε τὸν καιρὸ ποὺ πλανώταν ἄπειρα ἐδῶ κι' ἄλλοτε ἐκεῖ, χωρὶς νὰ ἀνήκει, σὲ κανένα καὶ χωρὶς νὰ τῆς ἀνήκει κανείς, ἕτσι ποὺ, ἂν πάθαινε τίποτα, κανεὶς δὲν θὰ ἐνδιαφερόταν γι' αὐτήν.

—Μὴ διάβεσαι, Γιούνγκ, φάε πρῶτα αὐτὸ ποὺ ἔχεις στὸ στόμα σου.

Ἄνοιξε τὸ φάκελλο, ἀλλὰ δὲν βρῆκε τίποτα στὸ ἐσωτερικό. Ἡ γιὰ τὴν ἀκρίβεια δὲν βρῆκε τίποτα γραμμένο.

Τὰ μιὰ στιγμὴ, νόμισε πὼς ἐπρόκειτο γιὰ λάθος. Τίποτα ἄλλο ἐκτὸς ἀπὸ ἕνα κομμάτι λευκὸ χαρτί. Ὄχι, στὸ ἀντίθετο μέρος ὑπῆρχαν τρεῖς μικρὲς λέξεις, ἐκεῖ ποὺ τὸ χαρτὶ τσακιζόταν στὰ δύο. Αὐτὲς οἱ λέξεις, ποὺ βρισκόνταν στὴ μέση αὐτῆς τῆς ἀπέραντης λευκῆς ἐκτάσεως, καταντοῦσαν σχεδὸν ἀθέατες.

Ἡ Πατρίτσια τὶς διάβασε μὲ κόπο κι' ἀμέσως μιὰ ἀνατριχίλα ἀπλώθηκε σ' ὅλο της τὸ σῶμα.

Αὐτὲς οἱ τρεῖς λέξεις, ποὺ ὑπῆρχαν στὸ μέσα μέρος τοῦ χαρτιοῦ, ἦσαν οἱ ἀκόλουθες:

— Ποιὰ λοιπὸν εἶσαστε;

Κρύος ἱδρῶτας περιέλουσε τὸ μέτωπο τῆς Πατρίτσια.

Ο ΜΑΚΡΥΣ ΦΑΚΕΛΛΟΣ

Ὁ κόσμος δὲν ἦταν πιὰ εὐχάριστος γιὰ τὴν Πατρίτσια καὶ δὲν ἔνιωθε πιὰ κομμιὰ ἐπιθυμία γιὰ νὰ τὸν κυττάξη ἀπὸ τὸ παράθυρο.

Συνηνοῦσε τώρα μέσα σ' ἕνα δωμάτιο ποὺ δὲν εἶχε πιὰ τὴν ἐντύπωσι πὼς ἦταν δικό της. Τὸ ἤξερε πὼς αὐτὸ τὸ δωμάτιο δὲν ἦταν δικό της. Ἀλλ' ἐκτὸς ἀπ' αὐτὴν τὸ ἤξερε καὶ κάποιος ἄλλος. Κι' αὐτὸ ἦταν τὸ τρομερό. Ὁ ποιμένος ἥλιος, φωτεινὸς κι' ὁλόλαμπρος ἄλλοτε, εἶχε τώρα ἕνα σκοῦρο χρῶμα κι' ἔπεφτε ὀγρὸς

ΡΟΥΣΣΑ ΠΛΑΤΗ
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ
ΙΑΤΡΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
Δέχεται καθ' ἑκάστην 9—3. Τὰ ἀ-ναγεύματα μόνον ἐπὶ συνεντεύξει. Χαρίλαου Τρικούπη 113. — Τηλέφ 613.610. — Οἰκίαι 710.752

ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΛΟΓΟΣ
ΙΑΤΡΟΣ Κ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ
Πατησίων καὶ Στουρνάρα 28 (παρὰ τὴν Ὁμόνοιαν) 9—2 καὶ 5—7½ μ.μ. Τηλέφ.: 523.708.

ΤΟ ΚΗΡΥΓΜΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

ΞΕΝΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ

ΜΕΤΑ ΤΟΝ ΑΚΑΡΠΟ ΚΟΠΟ, ΞΑΝΑΔΟΚΙΜΑΣΕ

Ὑπὸ τοῦ Εὐαγγελικοῦ Ἱεροκήρυκος ΣΠΥΡΟΥ ΖΩΔΙΑΤΗ

Ὁ κοινὸς ἄνθρωπος, ξεύρει ὅτι ὅλαι αἱ προσπάθειαί του, δὲν μποροῦν πάντοτε νὰ στέφωνται μὲ ἐπιτυχία. "Οταν ὅμως ὁ ἄριστος καὶ ἐπιτήδειος ἀποτυγχάνει ἔστω καὶ στὴν παραμικρὰ προσπάθειά του, τοῦ κακοφαίνεται πολύ. Ὅσο ψηλότερα βρίσκεται, ὅταν πέσῃ, τόσο χειρότερο εἶναι τὸ τραῦμα.

"Ισως σὲ ἕνα τέτοιο τρομερὰ τραυματισμένο, μιλᾶ αὐτὴ τὴ στιγμή.

Ὁ ψαρὰς ποὺ ποτὲ του δὲν γυρνᾶ ἄδειος, κρύβεται ἀπὸ τὴν ντροπὴ του ὅταν τύχῃ ὁ κόπος του νὰ ἀποβῇ ἄκαρπος. Ὁ Πέτρος δ-πως φαίνεται, ἦταν ἀπὸ τοὺς καλοὺς κι' ἐπιτυχημένους ψαράδες. Μιὰ νύχτα ὅμως δὲν ἔπιασε τίποτε. Ἐκεῖ στὴν ἀποβόθρα, βρέθηκε ὁ Χριστὸς καὶ πολὺ πλῆθος. Πόσο θὰ ντροπιάστηκε ὁ καλὸς ψαρὰς Πέτρος. Δὲν τοῦ εἶπε τίποτε ὁ Χριστὸς γιὰ τὸν ἄκαρπο κόπο του. Τοῦ ζήτησε νὰ Τὸν ἀφήσῃ, νὰ χρησιμοποιήσῃ τὸ καράβι του ὡς ἀμβῶνα, γιὰ νὰ κηρύξῃ στὰ μαζεμένα πλήθη. Τὸ δέχθηκε ὁ Πέτρος. Ὅταν τέλειωσε τὸ κήρυγμα ὁ Χριστός, λέγει στὸν Πέτρο: Τράβα γιὰ τὰ βαθειά. Ρίξε ξανὰ τὰ δίκτυά σου καὶ θὰ πιάσῃς ψάρια αὐτὴ τὴ φορά.

Ἕνα βασικὸ μάθημα ἤθελε νὰ διδάξῃ στὸν Πέτρο ὁ Χριστός. Δὲν πρέπει ὁ ἄκαρπος κόπος μας, νὰ μᾶς κάμνῃ νὰ παραιτοῦμε κάθε προσπάθεια. Κανεὶς μας ἀκόμη καὶ ὁ τελειότερος, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ εἶναι πάντα ἐπιτυχής. Ἔρχεται ἡ νύκτα ποὺ παρ' ὅλο τὸν κόπο της, δὲν ἀποδίδει τίποτε. Τὸ πρωὶ βρισκόμαστε μὲ ἄδεια τὰ χέρια. Κι' ἄλλες φορὲς μὲ τὴν ὁλίγη — παραμικρὴ προσπάθεια γεμίζουν τὰ δίκτυά μας. Ἔτσι εἶναι ἡ ζωὴ — μιὰ ἐναλλαγὴ τεραστίων κόπων καὶ ὁλίγων καρπῶν ἢ ὁλίγων κόπων καὶ πολλῶν καστῶν. Μὴ σὲ ἀποθαρρύνει ὑπὲρ τὸ δέον ὁ ἄκαρπος κόπος. Τὰ πράγματα ἔχουν τὸν τρόπο τους νὰ ἰσοζυγίζωνται.

Ξανὰ δοκίμασε —λέγει ὁ Χριστὸς — ἐκεῖ ποὺ ἀπέτυχες. Μὴ ἐπιτρέψεις σὲ καμμιὰ ἀποτυχία νὰ σὲ φέρῃ σὲ παράλυσι καὶ ἀδρανεια. Στὴ θάλασσα ὑπάρχουν ἄφθονα φάρια. Φθάνει ὁ ψαρὰς νὰ ἔχῃ ὑπομονὴ κι' ἐπιμονή. Σὲ κείνους ποὺ ἐγκαταλείπουν τὴ θάλασσα, ἡ θάλασσα ἀρνεῖται τὰ ψάρια της. Κανένας ὅμως ψαρὰς, δὲν θὰ μποροῦσε νὰ κάμῃ τὴν τολμηρὴ δήλωσι ὅτι ἡ θάλασσα ἔπαυσε νὰ ἔχῃ ψάρια. Στὸν κόσμο μας ὑπάρχουν πολλοὶ πολύτιμοι καρποί. Ἀλλὰ τοὺς προορίζει ἡ γῆ μας γι' αὐτοὺς ποὺ ἐπίμονα κοπιάζουν γιὰ νὰ σπείρουν, νὰ περιμένουν, καὶ ἐν τέλει νὰ θερίσουν.

Ἡ ἐπιτυχία σου μπορεῖ νὰ βρίσκεται πολὺ κοντὰ στὴν ἀποτυχία σου. Μὴ προδικάζεις τὸ μέλλον ἀπὸ τὸ παρελθόν. Ὑπάρχει στιγμὴ ποὺ τὰ ἀντίθετα τῆς ζωῆς συναντῶνται. Ὑπάρχει κίνδυνος νὰ ἐγκαταλείψῃς τὸν ἀγῶνα ἀκριβῶς τὴ στιγμὴ ποὺ ἡ ἐπιτυχία πρόκειται νὰ διατευεί νὰ ἐγγίσῃ τὰ δάκρυα. Μὴν εἶναι ἐκείνη ποὺ προηγεῖται τοῦ ξημερώματος. Τὸ παρηγορὸ πρᾶγμα θῆς στὸ θυθῆ, εἶναι ὅτι δὲν μποτὰν φθάσουν στὸ χειρότο σημεῖο τὰ πράγματα, δὲν μποροῦν παρὰ νὰ καλυτερεύσουν. Τὴ μιὰ νύχτα οἱ φαράδες αὐτοί, δὲν ἔπιασαν τίποτε καὶ τὴν ἐπομένη ἀκριβῶς, κόντευαν νὰ σπάσουν τὰ δίκτυα ἀπὸ τὰ πολλὰ ψάρια. Τὰ δύο ἀντιθετα —τὰ ἄδεια καὶ τὰ γεμάτα δίχτυα, ἦταν τόσο κοντὰ τὸ ἕνα στὸ ἄλλο. Ἴσως περνᾶς ἀπὸ τὴ σκοτεινότερη νύχτα τῆς ζωῆς σου. Ἂν ὑπακούσῃς στὸν Χριστό, ἂν Τὸν δεχθῇς ὡς προσωπικὸ Σωτῆρα σου, ἂν Τὸν κάμῃς Κύριο τῆς ζωῆς σου καὶ ὑπακούεις τὶς ἐντολές Του, θὰ ἀνατείλῃ γιὰ σένα ἡ λαμπροτέρα ἡμέρα τῆς ζωῆς σου. Ἡ λαμπρότητα τῆς ἡμέρας αὐτῆς θὰ σοῦ φανερώσῃ πόσον σκοτεινὴ ὑπῆρξε ἡ φαντάστηκες ποτέ σου.

Ρωτήθηκε ἕνας Ἱεραποστόλος, ποὺ πῆγε στὴν ἄγρια ζούγκλα τῆς Νέας Γουϊνέας, πῶς βρῆκε τὴν κατάστασι. Χειρότερα ἀπὸ μιὰ ζούγκλα τίγρεων. Οἱ ἄνθρωποι ἄγριοι, χωρὶς καμμιὰ ἀντίληψι τοῦ ἠθικῶς ὀρθοῦ. Ὅταν ἔκλαιε ἕνα μωρὸ τὸ σκότωναν. Ὅταν ἕνας πατέρας ἔμαθε τὸ πόδι του, τὸν ἄφηναν στὴ μέση τοῦ δρόμου γιὰ πεθάνῃ. Τελεία ἔλλειψις συμπαθείας καὶ συμπόνιας. «Καὶ τί ἔκαμες μέσα σὲ τέτοιες συνθῆκες;» τὸν ρώτησε κάποιος. «Ἐκήρυξες;» «Ὄχι» — ἦταν ἡ ἀπάντησίς του. «Ἔζησα ἐκεῖ. Ὅταν ἕβλεπα κανένα παιδάκι ἐγκαταλελειμένο, τὸ μάζευα καὶ τὸ ἀνάτρεφα. Ὅταν ἔσπαζε κανεὶς τὸ πόδι του, τὸν ἐνοσήλευα. Καὶ τότε, οἱ ἄνθρωποι ἤρχισαν νὰ ἐρωτοῦν, «Γιατὶ τὰ κάμνει αὐτὰ ὁ ἄνθρωπος αὐτός». «Καὶ πέτυχες;» τὸν ρώτησε. «Ἄφησα ἐκκλησία Χριστιανικὴ πίσω μου». Ὅταν ὅμως ὁ Ἱεραπόστολος Τσάλμερς πῆγε στὴ Νέα Γουϊνέα, τὰ πρῶτα νέα ποὺ ἤκουσε, ἦταν ὅτι οἱ ἀγριοι εἶχαν σκοτώσει τὸν προκάτοχον του. Δὲν γύρισε πίσω. Ἔμεινε. Ἐπέτυχε. Καὶ τὸ ἔργο αὐτὸ στὴ ζούγκλα τῆς Νέας Γουϊνέας μεταξὺ ἄλλων Ἱεραποστόλων, κάμνουν δύο νέα παιδιά, ἄνδρας καὶ γυναίκα, ὁ Κάστας καὶ Ἄλκης Μακρῆς, μὲ τὰ δυὸ μωρά τους. Οἱ Ἱεραπόστολοι αὐτοί, εἶναι τὸ καμάρι τῆς Ἑλλάδος. Εὐχαρίστως, θάθελα νὰ σᾶς στείλω τὴ φωτογραφία τους καὶ τὶς εἰρήσεις τοῦ ἱεραποστολικοῦ των ἔργου. Εἶναι ἐκεῖ σήμερα, ἐπιτυχὼς ἐργαζόμενοι γιατὶ ὁ δεύτερος Ἱεραπόστολος, δὲν ἐγκατέλειψε τὸν ἀγρὸν μετὰ τὸν φόνον τοῦ σκανέως Τσάλμερς.

Οὔτε καὶ γιὰ τὴ δική σου τὴν ψυχὴ δὲν ἐγκαταλείπω τὴν ἐλπίδα μου ὅτι καὶ σὺ μπορεῖς νὰ σωθῇς καὶ ν' ἀρχίσῃς μιὰ καινούργια ζωὴ καρποφόρο. Δὲν μπορεῖ παρὰ τέτοια νάναι ἡ ζωὴ τῆς ὁποίας ὁ Χριστὸς εἶναι Σωτὴρ καὶ Κύριος. Γράψε μου το, γιὰ νὰ χαρῶ, ὅτι αἱ προσπάθειαί μου νὰ σὲ πείσω νὰ δοκιμάσῃς τὴν σωτηρίᾳ τοῦ Χριστοῦ, δὲν ἀπέβησαν ἐν τέλει μάταιαι.

ΣΠΥΡΟΣ ΖΩΔΙΑΤΗΣ

Ὁ ἐπιθυμῶν νὰ λάβῃ ἕνα τεῦχος μὲ τὴ σειρὰ τῶν ἄρθρων «Τὸ Κήρυγμα τῆς Κυριακῆς» ὁλοκλήρου τοῦ προηγουμένου μηνὸς ἢ δωρεὰν ὁλόκληρον τὴν Καινὴν Διαθήκην σὲ ἁπλῆ νεοελληνικὴ μετάφρασι, ἂς μᾶς γράψῃ στὴ διεύθυνσι: Δημοσιεύσεις «Ὁ ΣΠΟΡΕΥΣ». — Γραμματοθυρὶς 387 Ἀθήνας.

ΜΕΝΤΙΟΥΜ
ΕΛΕΝΗ ΚΙΚΙΔΟΥ
Τῆς Ἑταιρίας Ψυχικῶν Ἐρευνῶν (Βραβείου Τηλεπαθείας μακρᾶς ἀποστάσεως). Δέχεται καθ' ἑκάστην 9—1 π.μ. καὶ 5—8 μ.μ., ὁδὸς Μετσόβου 25. Α' ὄροφος (στάσις Μουσείου). Τηλέφωνον 810.975.

Α. ΓΡΗΓΟΡΙΑΔΗΣ
ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ ΝΟΣΗΜΑΤΑ
ΙΑΤΡΟΣ ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΛΟΓΟΣ
Δέχεται Βηλαρᾶ 7 Πλατεῖα Ἁγίου Κωνσταντίνου, Ὁμόνοια) 10 π.μ. — 1 μ.μ. καὶ 5—8 μ.μ. Τηλ. 525.387.

πει νὰ ὑποπτευθῇ τὴν ταραχή σου....».

— Πατρίτσια, γύνεις τὸ γάλα τοῦ παιδιοῦ στὸ στῆθος του... Ἀφησέ με νὰ τοῦ τὸ δώσω ἐγώ.... Ἡ μαμὰ Κέλλερ πῆρε τὴ θέσι της κοντὰ στὸ μωρό.

Ἡ Πατρίτσια δὲν εἶχε τώρα νὰ κάμῃ τίποτα. Τῆς φαινόταν ὅτι τὰ χέρια της περίσσευαν.

Ἀποφάσισε, τέλος, ν' ἀσχοληθῇ μὲ τὸ πρόγευμά της. Ἀλλὰ τὰ χέρια της ἔτρεμαν καὶ λίγο ἔλειψε ν' ἀναποδογυρίσῃ τὴν καφετιέρα. Ὅταν κατόπιν θέλησε νὰ βάλῃ ζάχαρη, ἀντὶ γιὰ τὸ κυτελλό της, ἔριξε τὴ μισὴ στὸ τραπεζομάντηλο.

—Ἀλλὰ τί ἔχετε, ἀγαπητή μου, τῆς εἶπε ἡ μαμὰ Κέλερ.

Ἡ Πατρίτσια, καθὼς ἄπλωνε τὴν πετσέτα της, ἀγγίξε τὸ φάκελλο κι' αὐτὸ τὸ ἀγγίγμα ἔκαμε τὸ αἷμα νὰ παγώσῃ μέσα στὶς φλέβες της.

— Νομίζω πραγματικὰ πὼς εἶμαι λίγο ἀδιάθετη, ἀπάντησε. Ἀλλὰ δὲν εἶναι τίποτα. Θὰ περάσῃ.

Αἰσθανόταν τὴν ἐπιθυμία νὰ φωνάξῃ κι' ἔζωσε τὰ νύχια της μέσα στὶς παλάμες της γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ συγκρατηθῇ.

«Δὲν πρέπει νὰ φωνάξω, σκεφτόταν. Ὁ Γιούνγκ εἶναι βδόμος κοντά μου κι' ἡ μαμά, ποὺ βρίσκεται λίγο πιὸ πέρα, μὲ κυττάζει.... Ὄχι, πρέπει νὰ φανῶ ἤρεμη...».

Ἀλλ' ὅσο περισσότερο τὸ προσπαθοῦσε, τόσο λιγώτερο τὸ κατάφερνε.

Τὰ δάχτυλά της τὴν ἔκαιγαν τώρα.

«Ἄνοιξε αὐτὸ τὸ φάκελλο, τῆς ἔλεγε μιὰ φωνὴ μέσα της. Ἄνοιξέ τον γρήγορα. Σὲ λίγο δὲν θὰ ἔχῃς τὸ θάρρος».

Τὸ ἀποφάσισε, τέλος. Ἀλλὰ πόσο βαρειὰ καὶ δισκίνητα ἦσαν τὰ δάχτυλά της! Δυὸ ἢ τρεῖς φορές, ὁ φάκελλος λίγο ἔλειψε νὰ πέσῃ ἀπὸ τὰ χέρια της.

Τὸ χαρτὶ μέσα στὸ φάκελλο ἦταν σχεδὸν ἄδειο, ὅπως καὶ τὴν πρώτη φορά. Μόνο στὸ πίσω μέρος, πάνω στὸ τσάκισμα, ὑπῆρχαν τρεῖς λέξεις. Κι' οἱ λέξεις αὐτὲς ἦσαν οἱ ἀκόλουθες:

«Ἀπὸ ποῦ ἐρχόσαστε;»

Ἡ Πατρίτσια ξανάβαλε τὸ χαρτὶ μέσα στὸ φάκελλο καὶ προσπάθησε νὰ φανῇ ἀδιάφορη. Ἀλλὰ τὸ πρόσωπό της εἶχε γίνει κατακίτρινο, σὰν νὰ ἦταν λευκή.

— Εἶσαι πραγματικὰ ἄρρωστη, τῆς εἶπε ἡ μαμὰ Κέλλερ. Νομίζω πὼς τὸ καλύτερο εἶναι νὰ γυρίσῃς στὸ κρεβάτι σου. Μήπως θέλεις νὰ φωνάξωμε γιατρό;

—Ὄχι, ἀπάντησε ἡ Πατρίτσια. Νομίζω πὼς εἶναι χαλασμένο τὸ στομάχι μου. Παράφαγα χτές.... Αὐτὴ ἡ δικαιολογία ἦταν καλή. Ἡ μαμὰ Κέλλερ δὲν θὰ τὴν ἐνοχλοῦσε πιά.

ΘΛΙΨΙΣ ΚΑΙ ΑΓΩΝΙΑ

Ἡ Πατρίτσια δὲν εἶχε πιὰ τίποτα νὰ κυττάξῃ ἀπὸ τὸ παράθυρό της. Συνηνοῦσε μέσα σ' ἕνα ξένο δωμάτιο,ποὺ κι' αὐτὸ βρισκόταν μέσα σ' ἕνα ξένο σπίτι. Τὸ μόνο ποὰγμα ποὺ τῆς ἀνῆκε πραγματικὰ ἦταν τὸ παιδί της. Αὐτὸ τοῦλάχιστον δὲ θὰ μποροῦσε νὰ τῆς τὸ πάρῃ κανείς. Τὸ ἔπαιρνε κάθε τὸ πάρη κανείς. Τὸ ἔπαιρνε κάθε ποωὶ καὶ πλησίαζε κρυφὰ στὸ παράθυρο. Ἀλλὰ δὲν τολμοῦσε ν' ἀ-

ΕΙΡΗΝΗ ΔΟΞΑΡΑ-ΛΑΓΙΟΥ
ΙΑΤΡΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ
— ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
Τ. ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ ΜΑΙΕΥΤΙΚΗΣ & ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΚΗΣ ΚΛΙΝΙΚΗΣ Γ.Κ.Ν.Α. (Πλατεῖα Βάθης), Ἀχαρνῶν 1 Ἀθῆναι. Τηλ. 537.358, ΔΕΧΕΤΑΙ 5—8 μ.μ.

ΓΛΥΚΟ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ

ΤΟΥΡΤΑ ΑΜΥΓΔΑΛΟΥ

ΔΟΣΕΙΣ:

α) 8 αὐγά
8 κουταλιὲς τῆς σούπας φρυγανιὰ κοπανισμένη
8 κουταλιὲς ζάχαρη
8 κουταλιὲς ἀμύγδαλα κοπανισμένα
1 ½ κουταλάκι Μπέϊκιν Πάουντερ Γιώτης
2 βανιλίνες Γιώτης
1 ποτηράκι τοῦ λικὲρ κονιὰκ ἢ ξύσμα λεμονιοῦ.

β) Γιὰ τὴν κρέμα χρειάζεται:
1 μπουκάλι γάλα
4 κουταλιὲς τῆς σούπας ζάχαρη
1 φακελλάκι Ἄνθος Ἀραβοσίτου Γιώτης βανίλια ἢ μπανάνα ἢ πορτοκάλι.

γ) Γιὰ τὸ σιρόπι χρειάζεται:
1 ½ ποτήρι νεροῦ ζάχαρη
1 ½ ποτήρι νερὸ
λίγο χυμὸ λεμονιοῦ.

δ) Γιὰ τὴν γαρνιτούρα χρειάζεται ἂν μᾶς ἀρέσῃ ἡ σοκολάτα:
2 πλάκες σοκολάτα ὑγείας ΠΙΚΡΗ
2 κουταλάκια κακάο
3 κουταλάκια ζάχαρη
λίγα ἀμύγδαλα καβουρδισμένα.

ΕΚΤΕΛΕΣΙΣ: Χτυπᾶμε τοὺς κρόκους τῶν 8 αὐγῶν μαζὶ μὲ τὴν ζάχαρη καὶ προσθέτομε τὴν μαρέγκα χτυπημένη καλά, τὴν φρυγανιά, τὰ ἀμύγδαλα, τὶς 2 βανιλίνες Γιώτης, τὸ Μπέϊκιν Πάουντερ Γιώτης καὶ τὸ κονιάκ. Τὰ χτυπᾶμε καλὰ μὲ τὸ κτυπητῆρι τῶν αὐγῶν ὅλα μαζὶ ἢ μὲ μίξερ ἂν ἔχουμε. Ἀφοῦ κτυπηθοῦν καλὰ τοποθετοῦμε τὸ μίγμα αὐτὸ σὲ βουτυρομένο ταψάκι ἢ πασπαλισμένο μὲ συμιγδάλι ἀνάλογο μὲ τὴν πιατέλα μας. Ὅταν ψηθῇ τὸ ἀνατοδογυρίζομε καὶ τὸ κόβομε στὴ μέση. Στρώνομε καὶ τὰ δυὸ κομμάτια. Τὸ ἕνα κομμάτι τὸ βάζομε στὴν πιατέλα ρίχνομε τὴν κρέμα ἀπὸ ἐπάνω καὶ τὸ σκεπάζομε μὲ τὸ ἄλλο κομμάτι καὶ τὸ γαρνίρομε ἀπὸ ἐπάνω μὲ ὅ,τι θέλομε.

Ἂν θέλουμε νὰ τὸ γαρνίρουμε μὲ σοκολάτα τὸ κάνουμε ὡς ἑξῆς: Λυώνουμε τὶς πλάκες σοκολάτας μπαὶν μαρὶ καὶ ἐν τῷ μεταξὺ ἑτοιμάζομε στὴ φωτιὰ τὸ κακάο μὲ δυὸ κουταλάκια κακάο δυὸ φλυτζάνια νερὸ καὶ 3 κουταλάκια ζάχαρη. Μόλις βράσουν τὰ ἀνακατεύουμε μὲ τὴν σοκολάτα καὶ τὸ περιχύνουμε στὴν τούρτα. Τὸ καλύπτομε μὲ ἀμύγδαλα καβουρδισμένα. Ἡ κρέμα τῆς τούρτας γίνεται ὡς ἑξῆς: Κρατᾶμε λίγο γάλα καὶ τὸ ὑπόλοιπο τὸ βάζομε στὴ φωτιὰ μὲ τὶς 4 κουταλιὲς τὴ ζάχαρη καὶ τ' ἀνακατεύομε μέχρις ὅτου λυώσῃ. Στὸ γάλα που κρατήσαμε διαλύουμε τὸ φακελλάκι Ἄνθος Ἀραβοσίτου Γιώτης καὶ τὸ ρίχνομε ἀνακατεύοντας στὸ ὑπόλοιπο γάλα ποὺ ἔχει ζεσταθῇ καὶ τ' ἀνακατεύομε μέχρις ὅτου πήξῃ. Μετὰ τὴν ἀφήνουμε νὰ κρυώσῃ. Ἅμα κρυώσῃ ἀφαιροῦμε τὴν κρούστα καὶ τοποθετοῦμε τὴν κρέμα ὅπως εἴπαμε ἀνωτέρω. Γίνεται πολὺ νόστιμη. Προσοχὴ τὸ σιρόπι νὰ μὴν πήξῃ πολύ, ἀλλὰ νὰ εἶναι μάλλον ἀραιὸ μόλις πάρῃ 2—3 βράσεις γιὰ νὰ ἀπορροφήσῃ καλά.

Νίνα

ΟΙ ΜΗΤΕΡΕΣ: Ζητήσατε μας «ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΚΑΙ ΔΙΑΙΤΟΛΟΓΙΟ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ ΜΟΥ», ποὺ περιέχει συνταγὲς γιὰ τὰ βρέφη καὶ γιὰ ὁλόκληρη τὴν οἰκογένεια. Γράψατε ἁπλῶς Τ.Θ. 207, Ἀθῆναι καὶ θὰ σᾶς ἀποσταλῇ ἀμέσως ΔΩΡΕΑΝ.

ΔΩΡΕΑΝ ΤΕΧΝΙΚΗΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΙΝ ΣΑΣ ΠΑΡΕΧΕΙ Η
ΣΚΥΠ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΣΧΟΛΗ
ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗΣ — ΥΦΑΝΤΙΚΗΣ — ΠΛΕΚΤΙΚΗΣ
ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΔΗΜΟΣΙΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ, ΝΟΜΟΣ 740) 1943

Πλήρης μόρφωσις, Θεωρητική, Τεχνική καὶ Πρακτικὴ κατάρτισις. Τὰ νέα διδακτήρια, ἐφωδιασμένα μὲ πρότυπα μηχανήματα, εἶναι ἐγκατεστημένα εἰς τὰ ἰδιόκτητα καὶ εἰδικῶς ἀνεγερθέντα ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἀθηνῶν—Πειραιὼς κτίρια τῆς Σχολῆς. Καθηγηταὶ Ἀνωτάτων Ἑλληνικῶν Σχολῶν καὶ τοῦ Ἐξωτερικοῦ, κατασταλαγμένοι τελείως τοὺς μαθητὰς εἰς τὴν ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗΝ—ΥΦΑΝΤΙΚΗΝ—ΠΛΕΚΤΙΚΗΝ—ΒΑΦΙΚΗΝ καὶ ΦΙΝΙΡΙΣΜΑ

Ἡ Σχολὴ λειτουργεῖ: 1) Ὡς Μέση Σχολὴ Ἐργοδηγῶν εἰς ἡμερήσια τμήματα μέχρι τῆς 2ας μεταπεσπηθορινῆς. 2) Ὡς Κατωτέρα Σχολὴ Τεχνιτῶν εἰς νυκτερινὰ τμήματα. Εἰς ἀμφοτέρας τὰς Σχολὰς γίνονται δεκτοὶ ἄρρενες καὶ θήλεις μαθηταί. Ἡ φοίτησις εἶναι τριετὴς καὶ παρέχεται ἀπὸ τῆς ἱδρύσεως τῆς Σχολῆς ΔΩΡΕΑΝ.

Ἐξ ἀμφοτέρων τῶν Σχολῶν ἐξέρχονται μὲ εἰδικότητας Κλωστὸν — Ὑφαντουργοῦ — Πλέκτου — Βαφέως — Ἐξευγενιστοῦ Ὑφασμάτων. Ἐργοδηγοὶ ἐκ τῆς πρώτης καὶ τεχνίται ἐκ τῆς δευτέρας.

Οἱ ἀποφοιτῶντες ἐκ τῆς ΣΚΥΠ προορίζονται διὰ τὴν πλαισίωσιν τοῦ κυριωτέρου κλάδου τῆς Ἑλληνικῆς Βιομηχανίας, τὴν Κλωστοϋφαντουργίαν.

ΑΙΤΟΥΜΕΝΑ ΠΡΟΣΟΝΤΑ: 1) Διὰ τὴν Σχολὴν Ἐργοδηγῶν, ἡλικία 15ον ἔτος συμπεπληρωμένον, ἐνδεικτικὸν Ε΄ τάξεως Ὀκταταξίου Γυμνασίου ἢ ἀπολυτήριον Τεχνικῆς Σχολῆς. 2) Διὰ τὴν Κατωτέραν Σχολήν ἐξατάξιον Δημοτικοῦ.

ΣΗΜ.: Οἱ κεκτημένοι ἀπολυτηρίου Δ΄ τάξεως Ὀκταταξίου Γυμνασίου ἢ ἰσοτίμου Σχολῆς δύνανται νὰ ἐγγραφῶσιν εἰς τὴν Β΄ τάξιν τῆς Κατωτέρας Σχολῆς κατόπιν κατατακτηρίων ἐξετάσεων εἰς τὸ μάθημα τῶν Ὑφαντικῶν.

ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ: Εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Σχολῆς, ὁδὸς Πειραιὼς — Ἀθηνῶν ἀρ. 95 (Ἐναντι Ἐργοστασίου ΕΛΑΪΣ), τηλεφωνον 483.390 καὶ Ἐμμ. Μπενάκη ἀρ 1 (6ος ὄροφος), τηλέφωνον 221.652.

ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΚΟΚΚΙΝΟΥ-ΠΑΠΑΔΑΤΟΥ
ΙΑΤΡΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ — ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ
ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
Δέχεται ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἀχαρνῶν 98, Ἀμφ.λοχίας 1. — Τηλ. 810.760.

νασηκώσῃ τὴν κουρτίνα. Κύτταξε μόνον λοξὰ ἀπὸ τὴν ἄκρη. Μόνον οἱ ἄνθρωποι ποὺ βρίσκονται στὸ σπίτι τους μποροῦν ν' ἀνασηκώσουν τὴν κουρτίνα καὶ νὰ σταθοῦν πίσω ἀπὸ τὸ τζάμι. Ἀλλ' ἡ Πατρίτσια δὲ βρισκόταν στὸ σπίτι της καὶ τίποτα ἀπὸ ὅ,τι τὴν περιστοίχιζε δὲν ἦταν δικό της.

Ἀλλὰ μήπως εἶχε πιὰ τίποτα νὰ κυττάξῃ; Τὰ σπίτια ἦταν ἐχθρικὰ καὶ ἡ πολιτεία ὁλόκληρη δὲν ἔκλεινε οὔτε ἕναν ἄνθρωπο ποὺ νὰ ἦταν φίλος της. Βέβαια, δὲν ἦταν ἀκόμη ὅλοι ἐχθροί της, ἀλλὰ θὰ μποροῦσαν νὰ γίνουν ἀπὸ τὴ μιὰ στιγμὴ στὴν ἄλλη.

Ὁ ἥλιος ἦταν τώρα κίτρινος κι' ἀναμικός. Ἀντ

ΕΚΕΙΝΑ ΠΟΥ ΔΕΝ

ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΕΝΩ το ταξὶ ἔστριβε δεξιὰ στὸν τόσο γνωστό του δρόμο, ὁ Κέρριγκαν εἶχε τὴν ἐντύπωσι πὼς δὲν ἔλειψε ποτὲ ἀπὸ τὸ Λονδίνο.

«Ἴσως ἐπειδὴ βρέχει πάλι», σκέφτηκε.

Ἔβρεχε τὴν πρώτη φορὰ ποὺ πέρασε τὴ νύχτα μὲ τὴν Ἔλεν, ἔβρεχε καὶ τὴν τελευταία. Καὶ τώρα, ξαναγύριζε πάλι μὲ τὴν αὐτὰ πάτη πὼς ὅλα θὰ ἦταν ὅπως ἄλλοτε.

Τὸ ταξὶ σταμάτησε στὴ διεύθυνσι ποὺ τοῦ εἶχε δώσει ὁ Κέρριγκαν. Ἐκεῖνος κατέβηκε παίρνοντας τὸ πολύτιμο βαλιτζάκι ἀπὸ δέρμα κροκοδείλου, ποὺ τώρα εἶχε παλιώσει λίγο, πλήρωσε τὸν ὁδηγὸ καὶ προχώρησε πρὸς τὸ μπάρ.

Ἦταν ἕνας ἄντρας ψηλός, μὲ φαρδεῖς ὤμους, μὲ σκοῦρα μαλλιὰ ἐλαφρὰ γκριζαρισμένα στοὺς κροτάφους.

Μιὰ ριπὴ ἀπὸ ψυχρὸ νυχτερινὸ ἀέρα, μπῆκε στὸ μπὰρ ἐνῶ ἐκεῖνος ἄνοιγε τὴν πόρτα. Μιὰ μυρωδιὰ ἀπὸ καπνό, ἀλκοὸλ καὶ ἰδρώτα ἦταν ἀνακατεμένη ἐκεῖ μέσα. Ὁ Κέρριγκαν ἔνιωσε μιὰ ἐλαφριὰ ἀηδία ἐνῶ ἔψαχνε μὲ τὸ βλέμμα του ἀνάμεσα στὰ τραπεζάκια.

Ἡ Ἔλεν δὲν βρισκόταν ἀνάμεσα στοὺς εἴκοσι ἢ τριάντα πελάτες τοῦ κέντρου. Ὁ Κέρριγκαν προχώρησε πρὸς τὸ βάθος τῆς σκάλας. Ὁ μπάρμαν τὸν παρακολούθησε μὲ τὸ βλέμμα. Σὰν μαγνητισμένος ἀπὸ κεῖνο τὸ βλέμμα, ὁ Κέρριγκαν στράφηκε καὶ τὸν κύτταξε. Ὁ ἄντρας ποὺ βρισκόταν πίσω ἀπὸ τὸν πάγκο τοῦ θύμιζε τὸν ἑαυτό του, ὅπως ἦταν πρὶν ἀπὸ δεκαπέντε χρόνια: Ἀδυνατος, σκληρός, χωρὶς ἕνα δράμι λίπος κάτω ἀπὸ τὸ δέρμα του, μὲ ἀνέκφραστο πρόσωπο καὶ ψυχρὰ γκρίζα μάτια.

Ὁ Μπάρμπαν ἀποτράβηξε τὸ βλέμμα του καὶ στράφηκε σὲ μιὰ κοπέλλα ποὺ βρισκόταν δίπλα του. Κάτι τῆς εἶπε χαμηλόφωνα καὶ ἡ κοπέλλα ἔγνεψε καταφατικά. Ὕστερα προχώρησε πρὸς τὸν Κέρριγκαν λικνίζοντας τὸ ψηλὸ καὶ λεπτὸ σῶμα της, ὅπου ἕνα μαῦρο φόρεμα κολλοῦσε σὰν δεύτερο δέρμα.

— Καλησπέρα κυριε, τοῦ εἶπε. Θέλετε νὰ πιῆτε κάτι;

— Ὄχι, εὐχαριστῶ. Δὲν θέλω νὰ πιῶ τίποτα. Ζητῶ νὰ βρῶ μιὰ κυρία.

— Κι' ἐγὼ ξέρω νὰ φέρωμαι σὰν κυρία, εἶπε ἡ κοπέλλα μὲ προκλητικότητα. Μὲ λένε Ἄγν. Εἶστε Καναδέζος; Ἀμερικανός; Ἐμένα μοῦ ἀρέσουν οἱ Ἀμερικανοί. Μποροῦμε νὰ περάσουμε μιὰ εὐχάριστη βραδιὰ ἐμεῖς οἱ δυό...

— Εἶστε ἀληθινὰ θαυμάσια, ἀπάντησε χαμογελώντας ὁ Κέρριγκαν. Μὰ ὅπως σᾶς ἐξήγησα ζητῶ κάποια ἄλλη. Τὸ ὄνομά της εἶναι Ἔλεν Στρίκλαντ... Ἡ μᾶλλον λεγόταν ἔτσι ὥσπου παντρεύτηκε κάποιον Κρὴν...

Μιὰ λεπτὴ ρυτίδα σχηματίστηκε ἀνάμεσα στὰ φρύδια τῆς κοπέλλας.

— Ὡ! Μὰ τότε εἶστε ὁ κύριος Κέρριγκαν!

—Ναί, εἶμαι ὁ κύριος Κέρριγκαν.

— Περάστε ἀπ' αὐτὸ τὸ μέρος, σᾶς παρακαλῶ... εἶπε ἡ κοπέλλα σχεδὸν ἀπότομα καὶ προχώρησε.

Ὁ Κέρριγκαν τὴν ἀκολούθησε σ' ἕναν ἀτέλειωτο σκοτεινὸ διάδρομο ποὺ κατέληγε σ' ἕνα δωμάτιο φαρδὺ καὶ χαμηλό. Ὁ Κέρριγκαν κατάλαβε πὼς ἐπρόκειτο γιὰ τὸ Φουαγιέ, ἑνὸς κτιρίου μὲ μικρὰ διαμερίσματα. Στὸ ἀχνὸ φῶς, ποὺ ἐρχόταν ἀπ' ἔξω, διέκρινε μιὰ ἀνοιχτὴ πόρτα.

Ἡ κοπέλλα τοῦ ἔδειξε πρὸς τὰ ἐκεῖ.

— Καλὰ θὰ κάνετε νὰ πάρετε τὸ ἀσανσέρ. Ἡ κυρία κατοικεῖ στὸν τέταρτο ὄροφο...

Ὕστερα προχώρησε πρὸς τὴν πόρτα καὶ ἄναψε τὸ φῶς.

Ὁ Κέρριγκαν μπῆκε στὸ ἀσανσὲρ περνώντας ἀπὸ μπροστά της. Μὰ ἐκείνη ἔκλεισε τὴν πόρτα, πέρασε τὸ χέρι της στὸ μπράτσο του καὶ σφίχτηκε ἐπάνω του καντσασαίνοντας καὶ μιλώντας μὲ φωνὴ χαμηλή, σχεδὸν παρακλητική:

— Σᾶς παρακαλῶ! Μὴν πάτε ἐπάνω, στὴν κυρία... μείνετε μαζί μου. Μοῦ ἀρέσετε πολύ. Σᾶς παρακαλῶ... σᾶς παρακαλῶ.

Ὁ Κέρριγκαν ἄφησε νὰ πέσῃ ἀπὸ τὸ χέρι του ἡ μικρὴ βαλίτσα του καὶ ἔπιασε μὲ τὸ ἀριστερό χέρι του τὸ μπράτσο τῆς κοπέλλας σφίγγοντάς το δυνατά.

— Τί ξέρετε γιὰ μένα; ρώτησε.

Ἡ κοπέλλα σώπαινε. Ὁ Κέρριγκαν περίμενε τὴν ἀπάντησι μὲ δόντια σφιγμένα.

— Ἐμπρός, μιλῆστε! τὴν διετάξε. Τί ξέρετε γιὰ μενα;

Ἐκείνη ὀπισθοχώρησε μέχρι τὴν πόρτα τοῦ ἀσανσὲρ καὶ ἀκουμπησε ἐπάνω της.

— Δὲν ξέρω πολλά, εἶπε τρέμοντας. Ξέρω πὼς γνωρίσατε τὴν Ἔλεν ἐδῶ, στὸ Λονδίνο, στὸ διάστημα τοῦ πολέμου. Ξέρω πὼς τῆς γράψατε πολλὲς φορὲς ἀπὸ τὴν Ἀμερική...

— Τί ἄλλο ξέρετε; ρώτησε πάλι ὁ Κέρριγκαν ἐνῶ ἕνας ἀπειλητικὸς μορφασμὸς παρουσιαζόταν στὸ σκληρὸ του πρόσωπο. Μὰ ἡ κοπέλλα κούνησε τὸ κεφάλι ἀρνητικά.

— Τίποτα, τίποτα. Ὁ ἄντρας της εἶναι πολὺ θυμωμένος γιὰ τὰ γράμματά σας καὶ γιὰ τὸ τηλεφώνημά σας. Ἔγιναν δίσιες σκηνὲς ἀνάμεσά τους... τὸ ξέρουν ὅλοι αὐτό.

— Ὁ Μπὲρτ Κρὴν;

— Ναί, τὸν παντρεύτηκε τὸν περασμένο χρόνο.

— Τὸ ξέρω. Καὶ τώρα θὰ τὸν βρῶ στὸ σπίτι;

— Δὲν τὸν ἔχω δῆ ἀπὸ χθές, ἀπάντησε ἡ κοπέλλα. Μὰ μπορεῖ νὰ τὸν βρῆτε ἐπάνω νὰ πίνη. Συνήθως δὲν βγαίνει τὸ βράδι.

— Ἐν τάξει, εἶπε ὁ Κέρριγκαν. Πιστεύω πὼς δὲν ξέρετε περισσότερα. Καὶ τώρα φύγετε!

Τὴν ἔπιασε ἀπὸ τοὺς ὤμους καὶ τὴν ἔσπρωξε ἔξω ἀπὸ τὸ ἀσανσὲρ, στὸ φουαγιέ. Ἐνῶ ἔκλεινε τὴν πόρτα εἶδε τὴν κοπέλλα νὰ ἀπομακρύνεται τρέχοντας.

Λίγο πρὶν νὰ σταματήσῃ τὸ ἀσανσὲρ, ὁ Κέρριγκαν ἄκουσε ἕναν δεύτερο κρότο σὰν νὰ χτυποῦσε μιὰ πόρτα. Μὰ δὲν μποροῦσε νὰ καταλάβῃ ἀπὸ ποῦ προερχόταν αὐτὸς ὁ θόρυβος, ὁπλωτὲς δὲν σταμάτησε οὔτε στιγμὴ σ' αὐτὴ τὴ σκέψι. Ὅταν ἔφτασε στὸν τέταρτο ὄροφο, μονοιθκὴς πόρτα ποὺ κουβούνι της τίκρυ στὸ ἀσανσὲρ. Περίμενε ἕνα λεπτό, ὕστερα τὸ πίεσε πάλι μὲ μεγαλύτερη ἐπιμονή.

Ἡ πόρτα ἄνοιξε ἐπιτέλους. Ὁ Κέρριγκαν ἔμεινε ἀκίνητος ἔκστατικός μπροστὰ στὴν τελειότητα τῆς ὁμορφιᾶς τῆς Ἔλεν. Δὲν εἶχε ἀλλάξει τίποτα σ' αὐτήν. Ἦταν πάντα ψηλή, λεπτή, μὰ γεμάτη καμπύλες, μὲ τὸ τέλειο ὀβάλ τοῦ προσώπου της, τὰ πλαισιωμένο ἀπὸ τὰ κόκκινα μαλλιά της. Τὸ στόμα της ἦταν αἰσθησιακὸ καὶ ζεστό, ἕνα στόμα ποὺ ἔμοιαζε σὰν κατακόκκινο τριαντάφυλλο καὶ τὰ μάτια της πράσινα σὰν δυὸ θαυμάσια σμαράγδια.

Ἀκίνητος καὶ ἔκπληκτος, ὁ Κέρριγκαν δὲν κατώρθωσε νὰ ἀποτραβήξῃ τὸ βλέμμα του ἀπὸ ἐκείνη τὴν ὀνειρώδη ὀπτασία. Ἐκείνη τοῦ χαμογέλασε καὶ προχώρησε πρὸς τὸ μέρος του ἁπλώνοντας του τὰ χέρια.

— Ἀγάπη μου, ἐπιτέλους! Δὲν τὸ πίστευα πὼς θὰ ἐρχόσουν... ἀκόμα καὶ ὕστερα ἀπὸ τὸ τηλεγράφημά σου δὲν κατώρθωνα νὰ πιστέψω πὼς θὰ ἐρχόσουν ἀληθινά.

— Μοῦ ζήτησες νὰ ἔλθω καὶ εἶμαι ἐδῶ, εἶπε ὁ Κέρριγκαν. Ποῦ εἶναι ὁ Κρέν; Θέλω νὰ τοῦ μιλήσω ἀμέσως.

— Ὁ Κρέην δὲν εἶναι ἐδῶ. Πῆγε νὰ περάσῃ τὴν Κυριακὴ του στὸ Μπλάκπουλ. Ἄφησε τὴ βαλίτσα σου κι' Ἔλα νὰ πιῆς κάτι... Ἔλα μέσα.

— Δὲν θέλω νὰ πιῶ τίποτα ἀγάπη μου, πρόφερε βραχνὰ ὁ Κέρριγκαν.

Ἄφησε τὴ βαλίτσα νὰ πέσῃ στὸ πάτωμα καὶ τράβηξε τὴν Ἔλεν στὴν ἀγκαλιά του.

— Περίμενε, περίμενε σὲ παρακαλῶ... τοῦ εἶπε ἐκείνη μὲ παράξενα ψυχρὴ φωνή

— Νὰ περιμένω; Εἶναι χρόνια ποὺ περιμένω.

Τὴν ἔσφιξε καὶ πάλι στὴν ἀγκαλιά του, μὰ ἐκείνη μὲ μιὰ γατίσια κίνησι, τοῦ γρατζούνισε τὸ πρόσωπο μὲ τὰ μακριὰ κόκκινα νύχια της.

Ὁ Κέρριγκαν πῆδησε πρὸς τὰ πίσω καὶ ἀμέσως μάντεψε τὴν παρουσία κάποιου τρίτου πίσω του. Στράφηκε ἀπότομα καὶ εἶδε τὸν μπάρμαν, ποὺ τὸν κύτταζε μὲ βλέμμα σκοτεινό, ἀπειλητικό.

— Χτύπησέ τον, Ἔντυ, σκότωσέ τον! διέταξε ἡ Ἔλεν μὲ παγερὴ φωνή.

Ὁ Κέρριγκαν προσπάθησε νὰ ἀποφύγῃ τὸ χτύπημα, μὰ δέχτηκε μιὰ δυνατὴ γροθιὰ στὸ στόμα κι' ὅλα ἄρχισαν νὰ γυρίζουν γύρω του μὲ ἰλιγγιώδη ταχύτητα.

Ὁ Κέρριγκαν δὲν ἔχασε ἐντελῶς τὶς αἰσθήσεις του καὶ πιάστηκε ἀπὸ τὸ ντιβάνι ἀνίκανος νὰ κινηθῇ. Εἶδε τὴν Ἔλεν νὰ διασχίζῃ τὸ δωμάτιο, νὰ παίρνῃ ἕνα ρεβόλβερ ἀπὸ ἕνα συρτάρι, νὰ πλησιάζῃ τρέχοντας τὸν μπάρμαν καὶ νὰ τοῦ τὸ βάζῃ στὸ χέρι.

Σκότωσέ τον, τοῦ εἶπε μὲ φωνὴ ὑστερική. Δὲν ἔχουμε καιρὸ νὰ χάνουμε.

— Ὡ! καιρὸ ἔχουμε ὅσο θέλουμε τώρα! γέλασε ἐκεῖνος παίζοντας μὲ τὸ ρεβόλβερ. Ἐσεῖς ἀσφαλῶς θὰ ἀναρωτιέστε τί συμβαίνει καὶ δὲν θὰ μπορῆτε νὰ τὸ καταλάβετε, πρόσθεσε γυρίζοντας πρὸς τὸν Κέρριγκαν.

— Πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ τὸ καταλάβω; ἀπάντησε ὁ Κέρριγκαν μὲ φωνὴ σταθερή. Ἡ Ἔλεν μοῦ τηλεφώνησε στὴ Ν. Ὑόρκη καὶ μοῦ ζήτησε νὰ ἔλθω. Μοῦ εἶπε πὼς ἐπροκειτο νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸν ἄντρα της. Ποῦ εἶναι ὁ Κρέην;

— Ἐλπίζω πὼς εἶναι νεκρός, ἀπάντησε ὁ μπάρμαν.

— Ναί, βεβαίωσε ἡ Ἔλεν μ' ἕνα σατανικὸ χαμόγελο. Τὸν σκότωσα πρὶν ἀπὸ μερικὰ λεπτά. Καὶ ὅλοι θὰ σκεφτοῦν πὼς τὸ ἔκανες ἐσὺ Κέρριγκαν. Ἐμπρός, λοιπόν, Ἔντυ! Σκότωσέ τον! Δὲν πρέπει νὰ χάνουμε καιρό, μπορεῖ νὰ ἄκουσε κανείς τὸν πυροβολισμό, ὁπότε θὰ σκότωσα τὸν Κρέην...

Ὁ Ἔντυ στράφηκε πρὸς τὸν Κέρριγκαν.

— Πρέπει νὰ σᾶς σκοτώσω, Κέρριγκαν, εἶπε σαρκαστικά. Μὰ νομίζω πὼς πρέπει νὰ σᾶς πῶ τοὐλάχιστον τὴν αἰτία. Ὅλοι θὰ ὑποψιαστοῦν πὼς ἐσεῖς σκοτώσατε τὸν Κρέην κι' ἐμεῖς θὰ διηγηθοῦμε πὼς ἀνεβήκατε ἐδῶ, πὼς φιλονεικήσατε μαζί του καὶ τὸν σκοτώσατε. Ἡ Ἔλεν καλεσε ἐμένα, τρομοκρατημένη κι' ἐγὼ ἤλθα ἀμέσως ἐδῶ καὶ σᾶς ἀφώπλισα. Ὅταν ἐσεῖς πηδήσατε ἐπάνω μου, ἐγὼ σᾶς πυροβόλησα καὶ σᾶς σκότωσα. Θὰ πρόκειται δηλαδὴ γιὰ ἕνα φόνο ἀπὸ νομίμη ἄμυνα. Αὐτὴ εἶναι ὅλη ἡ ἱστορία. Καὶ ἡ ἀστυνομία θὰ τὴν πιστέψῃ.

— Ἔχω φυλάξει ὅλα σου τὰ γράμματα, Κέρριγκαν, εἶπε ἡ Ἔλεν. Ἐκεῖνα τὰ ἀνόητα, ἀπειλητικὰ γράμματά σου. Θὰ τὰ δείξω στὴν ἀστυνομία. Ἰδιαίτερα ἐκεῖνο τὸ γράμμα ποὺ μὲ ἀπειλοῦσες νὰ σκοτώσῃς ἐμένα καὶ τὸν ἄντρα μου καὶ νὰ αὐτοκτονήσῃς. Θυμᾶσαι;

Ὁ Κέρριγκαν κύτταζε τὸν ἄντρα, ποὺ στεκόταν ἀντίκρυ του μὲ τὸ ρεβόλβερ στὸ χέρι.

— Τὴν εἰδοποιήσατε ἐσεῖς πὼς ἀνέβαινα μὲ τὸ ἀσανσέρ; ρώτησε.

Ὁ Ἔντυ ἔγνεψε καταφατικά.

— Ναί, συνάντησα τὴν Ἄνν στὸ φουαγιέ. Μοῦ εἶπε πὼς φαινόσασστε σὰν τρελλός. Καὶ ἡ Ἄνν θὰ καταθέσῃ ἐναντίον σας.

Τὰ χείλη τοῦ Κέρριγκαν μισάνοιξαν σ' ἕνα χαμόγελο:

— Καὶ τί θὰ κάνετε ὕστερα, Ἔντυ; Θὰ παντρευτῆτε τὴν Ἔλεν καὶ θὰ ζήσετε εὐτυχισμένοι μὲ τὰ χρήματα τοῦ Κρέην; Ἔτσι νομίζετε; Μὰ ξέρετε τί θὰ σᾶς κάνη αὐτή; Ξέρετε τί ἔκανε σ' ἐμένα;

— Ὁ Ἔντυ ξέρει ὅλα ὅσα ἔχω κάνει, φώναξε ἡ Ἔλεν. Ἐμπρὸς Ἔντυ σκότωσέ τον, κάνε γρήγορα!

— Ἐγὼ νομίζω πὼς θὰ σᾶς ἔκανε καλὸ νὰ τὰ μάθετε ὅλα γιὰ μᾶς συνέχισε ὁ Κέρριγκαν. Ἀκοῦστε Ἔντυ: Ἤμουν λοχαγὸς τοῦ ἀμερικανικοῦ στρατοῦ ἐδῶ στὸ Λονδίνο τὸ 1943. Γνώρισα τὴν Ἔλεν καὶ τὴν ἀγάπησα σὰν τρελλός. Τὴν ἀγάπησα τόσο ποὺ δὲν εἶχα κάν τὴν ἀξιοπρέπεια νὰ τὴν χτυπήσω, ὅταν τὴν βρῆκα νὰ μὲ ἀπατᾷ μὲ τὸν καλύτερο φίλο μου. Μὰ ἀργότερα ἐκείνος τὴν ἐγκατέλειψε καὶ τότε αὐτὴ τὸν πυροβόλησε καὶ τὸν σκότωσε.

— Κι' ἐσεῖς, δεχτήκατε νὰ ἐνοχοποιηθῆτε στὴ θέσι της, εἶπε ὁ Ἔντυ μὲ ὕφος περιφρονητικό.

— Ναί, παραδέχτηκα πὼς τὴν εἶχα πυροβολήσει στὸ διάστημα ἑνὸς καυγᾶ, ἐνῶ καὶ οἱ δυὸ εἴμαστε μεθυσμένοι. Ἔκανα πέντε χρόνια στὶς στρατιωτικὲς φυλακές. Πέντε χρόνια εἶναι πολλά...

— Καὶ γιατὶ δὲν γυρίσατε μάλις βγήκατε ἀπὸ τὴ φυλακή; ρώτησε ὁ Ἔντυ.

— Ἐσκεφτόμουν δυὸ φορὲς χρήματα στὴν Ἔλεν γιὰ νὰ ἔλθῃ νὰ μὲ συναντήσῃ μὰ ἐκείνη δὲν ἤλθε. Παρ' ὅλα αὐτὰ ἐξακολούθησα νὰ τῆς γράφω. Πρὶν ἀπὸ μερικὲς μέρες μοῦ τηλεφώνησε νὰ ἔλθω κι' ἐγὼ ἔτρεξα ἀμέσως.

— Μὰ πῶς γίνεται, μὲ τὰ προηγούμενα ποὺ ἔχετε μὲ τὴ δικαιοσύνη, νὰ ἔχετε ἕνα διαβατήριο; ρώτησε ὁ Ἔντυ πλησιάζοντας μ' ἕνα ξαφνικὸ ἐνδιαφέρον στὴ φωνή.

— Τὸ διαβατήριό μου εἶναι ἔν ὄνομα, ἀπάντησε ὁ Κέρριγκαν. Μοῦ τὸ ἔφτιαξε ἕνας φίλος μου μὲ βοήθησε νὰ ὀργάλω ἕνα κανονικὸ διαβατήριο.

— Θαυμάσια! Εἶπε ὁ Ἔντυ μὲ ὕφος ἱκανοποιημένο. Καὶ μιὰ καὶ εἶστε ξένος οἱ ἀγγλικὲς ἀρχὲς θὰ σᾶς ὑποχρέωσαν νὰ ἀγοράσετε καὶ εἰσιτήριο ἐπιστροφῆς. Ἐπομένως ἔχετε κανονικὸ διαβατήριο καὶ εἰσιτήριο γιὰ τὴ Ν. Ὑόρκη. Μιὰ δυνατότητα λοιπὸν θὰ τὴν εἶχα νὰ προσταθήσω νὰ φύγω γιὰ τὴ Ν. Ὑόρκη μὲ τὸ διαβατήριό σας. Φτάνει νὰ κόψω τὰ μαλλιά μου σὰν τὰ δικά σας καὶ νὰ τὰ βάψω λίγο γκρίζα στοὺς κροτάφους.

— Τρελλάθηκες Ἔντυ; φώναξε τρομαγμένη ἡ Ἔλεν. Τὸ πτῶμα τοῦ Κέρριγκαν θὰ ἀνακαλυφθῇ ἐδῶ... πῶς μπορεῖ νὰ χρησιμοποιήσῃς τὸ διαβατήριό του; Ἀργότερα, ἂν θέλουμε νὰ φύγουμε ἀπὸ τὴν Ἀγγλία, μπορεῖς νὰ βγάλῃς ἕνα διαβατήριο σὰν καναδέζος μά...

— Καναδέζος;

Ὁ Ἔντυ ἔκανε ἕνα βῆμα πίσω σκοπεύοντας τώρα με το ρεβόλβερ καὶ τοὺς δυό.

— Ἐγὼ εἶμαι Ἀμερικανός, ὅπως καὶ ὁ Κέρριγκαν. Εἶμαι λιποτάκτης ἀπὸ τὸ 1944. Ἄλλαξα τὰ χαρτιὰ μου μ' ἕνα καναδέζο, ποὺ σκοτώθηκε στὸν πόλεμο. Μὰ ἂν ἔλθῃ σὲ κανέναν ἡ ἰδέα νὰ τὰ ἐλέγξῃ, μπορεῖ νὰ μὲ συλλάβουν ἀπὸ τὴ μιὰ στιγμὴ στὴν ἄλλη. Τότε, ὅταν λιποτάκτησα, ὑπῆρχε στὴ ζωή μου μιὰ γυναίκα, ἡ Καίη, ποὺ ἐγὼ τὴν ἀγαποῦσα ὅπως ἀγαπήσατε ἐσεῖς αὐτὴ ἐδῶ. Δὲν μποροῦσα νὰ τὴν παντρευτῶ γιατὶ ἦταν παντρεμένη καὶ ὁ ἄντρας της δὲν τῆς ἔδινε διαζύγιο.

Ὁ Ἔντυ σώπασε γιὰ μιὰ στιγμὴ γιὰ νὰ σκουπίσῃ τὸν ἱδρώτα ποὺ ἔβρεχε τὸ πρόσωπό του καὶ ὕστερα συνέχισε.

— Ὅταν λιποτάκτησα κι' ἔφυγα γιὰ τὸ θουνό, ἐκείνη ἦλθε μαζί μου. Εἴμαστε εὐτυχισμένοι μαζί... Μὰ ὕστερα ἐκείνη ἀρρώστησε ἀπὸ πνευμονία καὶ πέθανε.

Ἡ ὑστερικὴ φωνὴ τῆς Ἔλεν ἀντήχησε στὸ δωμάτιο:

— Δὲν μοῦ τὰ εἶχες πῆ ποτὲ ὅλα αὐτά!

Ὁ Ἔντυ κύτταζε κάπου μακριά, πέρα ἀπὸ τὸν Κέρριγκαν, πέρα ἀπὸ τὴν κάνη τοῦ ρεβόλβερ.

— Καὶ γιατί νὰ σοῦ τὸλεγα; ρώτησε. Τί σημασία θὰ εἶχε τὸ δρᾶμα μου γιὰ μιὰ γυναίκα σὰν κι' ἐσένα; Νομίζεις πὼς σὲ πίστεψα ποτέ; Νομίζεις πὼς μποροῦσα νὰ ἔχω ἐμπιστοσύνη σὲ μιὰ γυναίκα σὰν κι' ἐσένα;

— Εἴχαμε συμφωνήσει νὰ ἐλευθερωθοῦμε ἀπὸ τὸν Μπὲρτ! φώναξε ἡ Ἔλεν. Μοῦ ἔλεγες πὼς μ' ἀγαποῦσες, πόσες φορὲς μοῦ τὸ εἶπες;!

— Καὶ βέβαια σοῦ τὸ εἶπα! Καὶ συμφώνησα μαζί σου νὰ σκοτώσουμε τὸν Μπέρτ, γιατὶ μόνον ἔτσι θὰ μοῦ δινόταν μιὰ δυνατότητα νὰ φύγω ἀπ' αὐτὴ τὴ χώρα.

Μὲ ἔκπληξι ὁ Κέρριγκαν ἄκουσε τὴν ἴδια του τὴ φωνὴ νὰ λέῃ:

— Σύμφωνοι Ἔντυ. Γιατί δὲν εἶχα αὐτοκτονήσει κι' ἔτσι ἐσεῖς πηγατε τὸ διαβατήριό μου, γιὰ νὰ ξαναγυρίσετε στὴν πατρίδα σας.

Μιὰ σειρὰ ἀπὸ ἀκαταλήπτα λόγια πνιγμένα ἀπὸ λυγμοὺς βγῆκαν ἀπὸ τὸ στόμα τῆς Ἔλεν. Μὰ ξαφνικά, ἀπλώθηκε σιωπή...

Μὲ μιὰ ἀστραπιαία κίνησι ὁ Κέρριγκαν εἶχε ἁρπάξει ἕνα μαξιλάρι ἀπὸ τὸ ντιβάνι καὶ τὸ εἶχε ρίξει στὸ πρόσωπο. Ὕστερα ἅρπαξε ἕνα τὸ πέταξε ἐπάνω του χτυπώντας τον μὲ τὸν κρόταφο.

Ὁ Ἔντυ σωριάστηκε στὸ πάτωμα καὶ ὁ Κέρριγκαν ἔσκυψε ἀπὸ πάνω του.

Ἐνῶ τὸν χτυποῦσε στὸ χέρι ποὺ κρατοῦσε τὸ ρεβόλβερ, ἔνιωσε τὰ νύχια τῆς Ἔλεν νὰ τοῦ ξεσχίζουν τὸ πρόσωπο.

Χωρὶς νὰ στραφῇ τὴν ἔσπρωξε μὲ μιὰ γροθιὰ μακριά. Ὕστερα ἀκούμπησε τὸ ἕνα του γόνατο πάνω στὸ χέρι.

— Θὰ μποροῦσα νὰ σᾶς σκοτώσω καὶ νὰ φύγω λέγοντας πὼς φύγατε ἐσεῖς οἱ δυὸ μαζί... εἶπε συλλογισμένα. Ὅλοι θὰ μὲ πίστευαν. Κανεὶς δὲν θὰ ἐρχόταν νὰ δῇ.

— Μπορεῖτε νὰ μοῦ δώλετε τὸ πιστόλι στὸ χέρι, εἶπε ὁ Κέρριγκαν. Μὲ τὰ ἀποτυπώματά μου πάνω στὴ λαβὴ θὰ σωθῆτε ὁπωσδήποτε. Ἀκόμα κι' ἂν θὲ σας φυλλάβουν μπορεῖτε νὰ πῆτε πὼς μᾶς βρήκατε νεκρούς, πὼς ἐγὼ ἔφερα σκότωσα τὸν Κρέην καὶ τὴν Ἔλεν εἶχα αὐτοκτονήσει κι' ἔτσι ἐσεῖς πηγατε τὸ διαβατήριό μου, γιὰ νὰ ξαναγυρίσετε στὴν πατρίδα σας.

Μιὰ σειρὰ ἀπὸ ἀκαταλήπτα λόγια πνιγμένα ἀπὸ λυγμοὺς βγῆκαν ἀπὸ τὸ στόμα τῆς Ἔλεν. Μὰ ξαφνικά, ἀπλώθηκε σιωπή...

Μὲ μιὰ ἀστραπιαία κίνησι ὁ Κέρριγκαν εἶχε ἁρπάξει ἕνα μαξιλάρι ἀπὸ τὸ ντιβάνι καὶ τὸ εἶχε ρίξει στὸ πρόσωπο. Ὕστερα ἅρπαξε ἕνα τὸ πέταξε ἐπάνω του χτυπώντας τον μὲ τὸν κρόταφο.

Ὁ Ἔντυ σωριάστηκε στὸ πάτωμα καὶ ὁ Κέρριγκαν ἔσκυψε ἀπὸ πάνω του.

Ἐνῶ τὸν χτυποῦσε στὸ χέρι ποὺ κρατοῦσε τὸ ρεβόλβερ, ἔνιωσε τὰ νύχια τῆς Ἔλεν νὰ τοῦ ξεσχίζουν τὸ πρόσωπο.

Χωρὶς νὰ στραφῇ τὴν ἔσπρωξε μὲ μιὰ γροθιὰ μακριά. Ὕστερα ἀκούμπησε τὸ ἕνα του γόνατο πάνω

ΑΛΛΑΖΟΥΝ ΠΟΤΕ

—Χτύπησέ τον, Ἔντυ, σκότωσέ τον, διάταξε ἡ Ἔλλεν μὲ παγερὴ φωνή.

— Ὄχι ἀγαπητή μου. Ὑπάρχουν πράγματα ποὺ δὲν ἀλλάζουν ποτέ... εἶπε ὁ Κέρριγκαν.

Τώρα τὰ μάτια του ἦταν ψυχρὰ καὶ ἀποφασιστικά. Τὸ πρόσωπό του ἔμοιαζε σὰν πετρωμένο.

— Ὅπως ἐσὺ δὲν θὰ πάψῃς ποτὲ νὰ ἀγαπᾷς τοὺς ἄντρες, ὅλους τοὺς νέους καὶ γοητευτικοὺς ἄντρες... ὅπως ἐγὼ δὲν θὰ μπορέσω ποτὲ νὰ παύσω νὰ ἀγαπῶ ἐσένα, ἔτσι, ὅπως ἔσεσαι... Ὑπάρχουν πράγματα ποὺ δὲν ἀλλάζουν ποτέ.

Τὴν ἔπιασε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὴν τράβηξε πρὸς τὸ ντιβάνι.

— Ἐμπρός, ξάπλωσε Ἔλεν... τῆς εἶπε ἀργὰ δείχνοντας τὸ ντιβάνι μὲ τὴν κάνη τοῦ ρεβόλβερ.

Ἡ Ἔλεν κάθησε πάνω στὸ ντιβάνι καὶ ἄφησε ἕνα οὐρλιαχτὸ τρόμου βλέποντας τὴν κάνη τοῦ ὅπλου νὰ πλησιάζῃ πρὸς τὸ μέρος της, νὰ ἀκουμπᾷ στὸν κρόταφό της. Οὐρλιαχτὰ ἀπελπισμένα καταλαβαίνοντας αὐτὸ ποὺ ὁ Κέρριγκαν ἦταν ἀποφασισμένος νὰ κάνῃ...

— Ὑπάρχουν πράγματα ποὺ δὲν ἀλλάζουν ποτέ... προφέρε πάλι ὁ Κέρριγκαν ἀργὰ ταυτισμένα.

Δὲν ἤξερε τί θὰ ἔκανε ὕστερα, δὲν εἶχε ἀποφασίσει ἀκόμα ἂν θὰ αὐτοκτονοῦσε ἢ ἂν θὰ πήγαινε νὰ παραδοθῇ στὴν ἀστυνομία. Τὸ μόνο ποὺ ἤξερε τώρα ἦταν ποὺ ἔπρεπε νὰ τελειώσῃ μιὰ γιὰ πάντα με τὴν Ἔλεν. Καὶ τὸ ἄσκημο τοῦ ἀφρισε νὰ πιέζῃ ἀργὰ τὴ σκανδάλη.

Ρ. Π. ΓΟΥΔΕΝΟΥΦ

Η μικρή ΜΟΔΙΣΤΡΟΥΛΑ

3ον ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Η Ρὸζ Μαρὶ ἐργάζεται σὰν μοδιστρούλα, γιὰ νὰ βοηθήση τὴν ὡρωστη μητερα της καὶ τὴ μικρὴ ἀδελφή της.
Μιὰ μέρα πηγαίνει ἕνα φόρεμα χοροῦ σὲ κάποιο σπίτι καὶ συναντᾶ ἐκεῖ ἕνα νεαρό, τον Γιῶργο, ὁ ὁποῖος τὴν ὑποδέχεται τὴν ἴδια μέρα, ὅταν πηγαίνη σὲ κάποιο σπίτι, γιὰ νὰ παραδώση ἕνα φόρεμα, σὲ μια πελάτισσα τῆς μητέρας της.

— Εἶμαι ἡ κόρη τῆς μοδιστρας τῆς μητέρας σας, κύριε Βαρλάμο. Τὸ ἄλλο φόρεμα, ποὺ πῆγα στὸ σπίτι τῆς δεσποινίδος Χριστίνας ἦταν τοῦ ραπτικοῦ οἴκου, στὸν ὁποῖο ἐργάζομαι. Δὲ μ' ἀφήσατε νὰ σᾶς ἐξηγήσω.

— Δὲν μπορεῖτε νὰ φανταστῆτε πόσο χαίρομαι, ποὺ δὲν εἶσθε ἡ ἐξαδέλφη τῆς Χριστίνας. Εἶστε κι' ἐγώ... Ξέρω κάτι πὼς ἐκείνη ἔχει ἕνα ἀπιστο γιοφυράκι.

Ἡ Ρὸζ—Μαρὶ, πιστεύει πὼς οἱ δηλωσεις αὐτές τοῦ νεαροῦ δὲν εἶναι καὶ τόσο εἰλικρινεῖς. Ἐκεῖνος ὅμως συνεχίζει:

— Πάντως θἀρθῆτε στο χορο, ὅπως συμφωνήσαμε... Μὴ μοῦ πῆτε ὄχι... Ἐγὼ θὰ σᾶς περιμένω.

— Ὠ!... Ὄχι!.. Αὐτὸ εἶναι τελείως ἀδύνατον!..

Ὁ νεαρος ὅμως ἐπιμένει μὲ τόση εὐγένεια ὥστε ἡ Ρὸζ—Μαρὶ ἀναγκάζεται τελικὰ νὰ ὑποχωρήση.

— Θὰ ἔρθω ὑπο ἕναν ὅρο. Θὰ μὲ περιμένετε μπροστὰ στὸ σπίτι τῆς Χριστίνας, γιατὶ ποτὲ δὲν θὰ τολμήσω νὰ μπῶ μόνη μου μέσα!...

Σύμφωνοι!...

— Τὸ φόρεμα εἶναι ἐν τάξει... Σᾶς ἔφερα τὰ γυρίσματα.

Ὅταν ἡ Ρὸζ—Μαρὶ ξαναγυρίζη σπίτι της.

— Μητερούλα, γιατὶ στενάζεις;

— Σὲ περίμενα ἀνυπόμονα, γιὰ νὰ σὲ ἀκούσω...

— Ἡ μαμὰ εἶναι κατενθουσιασμένη, ποὺ ἀποτελέσωσες ἐσὺ τὸ φόρεμα... Σ' ἀγαπᾶ πολύ, Ρὸζ—Μαρί. Κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο.

— Καλὴ μου Ρὸζ—Μαρί!..

— Τὸ φόρεμα τὸ εἶχες ράψει ἐσὺ μητερούλα... Ἐμενες ἀσίγαστη δουλειά, γιὰ νὰ τελειώση.

Ἡ Ρὸζ—Μαρὶ ἀκούγεται ἀκόμα λούθρως πῶς γνώρισε τὸν Γιῶργο καὶ μιλάει γιὰ τὴν προσκλησι του στὸ χορό.

— Δεσποινὶς μαμὰ, γιατὶ εἶναι ἐξαιρετικὰ εὐγενὴς νέος. Θὰ μὲ περιμένη μπροστὰ στὸ σπίτι τῆς Χριστίνας γιὰ νὰ μποῦμε μαζὶ μέσα.

Τὴν ἡμέρα τοῦ χοροῦ, ἡ Ρὸζ—Μαρὶ ἐργαζεται ἀκόμα στὸ Οἶκο μόδας, ὅταν ἡ διευθύντρια της ἔρχεται νὰ τὴν ζητήση.

— Ἔλα μαζί μου Ρὸζ—Μαρί. Κάποιος κύριος θέλει νὰ σοῦ μιλήση.

— Νὰ μὲ συγχωρῆτε, ποὺ ἦρθα ἐδῶ, ἀλλὰ φοβήθηκα μήπως ἀλλάξετε γνώμη. Ἦρθα λοιπὸν νὰ σᾶς πάρω, μαζὶ μὲ τοὺς φίλους μου. Θὰ πᾶμε κατ' εὐθείαν στὸ σπίτι τῆς Χριστίνας.

— Ναί... Ἀλλὰ ἐγὼ δὲν ἔχω τίποτα νὰ φορέσω!..

Μιὰ καινούργια εὐχαριστη ἐκπληξη περιμένει τὴν Ρὸζ—Μαρί.

— Τὸ φόρεμα αὐτὸ εἶναι δικό σου. Σὲ λίγες μέρες ἔχεις τὰ γενέθλιά σου, σοῦ κάνω λοιπὸν ἀπὸ τώρα τὸ δῶρο σου. Σοῦ ἀξίζει γιὰ τὴν ἐργατικότητα σου καὶ τὴν ἀμεμπτη διαγωγη σου.

— Μὰ κυρία αὐτο εἶναι πολὺ ὡραῖο!

Τίποτα πιὰ δὲν ἐμποδίζει τὴν Ρὸζ—Μαρὶ νὰ πάη στο χορο τῆς Χριστίνας. Πρὶν πάει ὅμως περνάει ἀπὸ το σπίτι, γιὰ νὰ ζητήση την ἄδεια τῆς μητέρας της.

— Ἤσθες ἐπὶ τέλους Γιῶργο. Μποροῦμε νὰ μάθωμε ποια εἶναι αὐτὴ ἡ ὡραία κοπέλλα που συνοδεύεις;

— Εἶναι πραγματικὰ πολὺ ὡραία.

Χρόνια χρόνια ἀργότερα τὴν ὁδηγεῖ στὴν ἐκκλησία γιὰ νὰ τὴν κάνη γυναῖκα του καὶ νὰ γίνουν τὸ πιὸ ταιριαστὸ καὶ πιὸ εὐτυχισμένο ζευγάρι τοῦ κόσμου.

— Χαζὸς ποὺ εἶναι αὐτὸς ὁ Γιῶργος. Ὑπάρχουν τόσα ὡραῖα κορίτσια στὴ συντροφιά μας κι' αὐτὸς προτίμησε μιὰ μοδιστρούλα!...

Κι' ὅμως ἡ μικρὴ μοδιστρούλα γίνεται ἡ βασίλισσα τῆς βραδιᾶς. Ἡ χάρη της, ἡ εὐγένειά της, ἡ ἀψογη συμπεριφορά της, κάνουν ὅλες νὰ προσέχουν αὐτὴ καὶ μόνο αὐτή. Ὁ Γιῶργος εἶναι ὑπερήφανος γιὰ τὴν ντάμα του καί...

ΤΕΛΟΣ

Γιά τή γυναίκα ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Τὴν περασμένη ἑβδομάδα εἴδαμε πῶς σκέπτονται πολλοὶ ἀπὸ τοὺς σημερινοὺς νέους σχετικὰ μὲ τὸ θέμα τῆς ἀγνότητας. Σήμερα θὰ ἀναφέρουμε πάνω στὸ ἴδιο θέμα καὶ τὶς γνῶμες δύο ψυχολόγων.

Η ΣΗΜΕΡΙΝΗ ΑΞΙΑ ΤΗΣ ΑΓΝΟΤΗΤΟΣ

(«Ἂν ὑπεχώρησε σὲ μένα, θὰ ὑποχωρήσῃ καὶ στοὺς ἄλλους»).

ΝΑ ἕνα ἐπεισόδιο ποὺ μᾶς διηγεῖται ὁ ψυχολόγος: Ἕνας νέος ἀρραβωνιάστηκε μὲ μιὰ κοπέλλα, ποὺ εἶχε χαρίσει τὴν ἀγνότητά της σὲ ἕναν ἄλλο καὶ ποὺ εἶχε μείνει ἀηδιασμένη. «Δὲν θὰ δεχτῶ ποτὲ πιὰ νὰ ὑποχύψω σ' ἕναν ἄντρα ποὺ ἀπὸ τὸ γάμο», ἔλεγε ἡ κοπέλλα. «Προσπάθησε νὰ μὲ καταλάβῃς, ἂν μ' ἀγαπᾶς θὰ τὸ δεχτῇς». Ὁ νέος τὴν κατάλαβε πολὺ καλὰ καὶ ἀεβάστηκε τὴν ἀπόφασή της. Ποιὸν ἀπὸ δέκα χρόνια θὰ ἀντιδροῦσε ἴσως λέγοντας: «Πῶς; Δέχτηκες νὰ δοθῇς σ' ἕναν ἄλλο καὶ ἀρνεῖσαι σ' ἐμένα, ποὺ θὰ γίνω ἄντρας σου;»

«Οἱ ἀντρες εἶναι ὑπομονετικοὶ καὶ περιμένουν», παρατηρεῖ ὁ ψυχολόγος. «Δὲν ἀπαιτοῦν ἀπὸ μιὰ κοπέλλα νὰ ὑποκύψῃ πάλι ἐπειδὴ ὑπέκυψε μιὰ φορά. Ἀπὸ μιὰ ἀποψη σήμερα ἡ πρωτοβουλία ἔχει δοθῇ στὶς γυναῖκες, καὶ οἱ νέοι δέχονται τὶς ἀποφάσεις τους».

Ρωτήσαμε τὸν ψυχολόγο πῶς κρίνει ἕνα νέο ποὺ ἐξακολουθεῖ ἀκόμα καὶ σήμερα νὰ εἶναι ἀπαιτητικὸς πάνω στὸ θέμα τῆς ἀγνότητας τῆς συζύγου του. Καὶ ὁ ψυχολόγος μᾶς ἀπάντησε κάνοντας ἕναν ἐνδιαφέροντα διαχωρισμό:

«Ὑπάρχουν ἐκεῖνοι ποὺ βασίζονται πάνω σὲ ἠθικὲς ἢ θρησκευτικὲς ἀρχὲς καὶ ποὺ αἰσθάνονται τὴν ἀνάγκη νὰ τὶς σεβαστοῦν. Ὕστερα ὑπάρχουν ἐκεῖνοι ποὺ δὲν ἔχουν ἀρχὲς ἀλλὰ μόνο ἔνστικτα, φόβους, συμπλέγματα κατωτερότητος κλπ. Αὐτοὶ χρειάζονται θεραπεία. Τώρα νοσηλεύω ἕνα νέο ποὺ πιστεύει πῶς ἡ ἀρραβωνιαστικιά μου, μιὰ πολὺ καλὴ καὶ σοβαρὴ κοπέλλα, τὸν προδίδει.

«Πῶς μπορᾷ νὰ ξέρῃ», λέει μὲ ἀγωνία, «πὼς δὲν πηγαίνει καὶ μὲ ἄλλους; Τώρα πιὰ τὸ μπουκάλι δὲν ἔχει τὸ σφράγισμα ἀσφαλείας».

«Μά γι' ὅταν θὰ παντρευόμαστε, δὲν θὰ ἤταν ἔτσι;» τοῦ λέω. Κι' ἐκεῖνος ἀπαντᾷ: «Μά τότε θὰ ἔπρεπε νὰ μοιχεία καὶ ἡ μνηστεία μου εἶναι πολὺ τίμια γιὰ νὰ μοιχεύσῃ δὲν πιστεύει γιὰ μοιχεία».

Προσπαθῶ νὰ τὸν χύσω νὰ καταλάβῃ πῶς ἡ κοπέλλα τὸν ἀγαπᾷ καὶ πῶς ἐπομένως γι' αὐτὴν, αἰσθηματικά, θὰ ἤταν μιὰ μοιχεία. Στὴν πραγματικότητα, ἐκεῖνος, χωρὶς νὰ τὸ ξέρῃ, τὴν περιφρονεῖ ἐπειδὴ ὑπέγραψε στὶς ἐπιθυμίες του».

Εἶναι δυνατὸν νὰ ὑπάρχῃ κάποια στατιστικὴ πάνω στὸ θέμα τῆς ἀγνότητος; Ὑπάρχουν ἐρευνητὲς ποὺ ὑποστηρίζουν, πὼς οἱ κοπέλλες ποὺ φτάνουν σήμερα ἀγνὲς στὸ γάμο δὲν ξεπερνοῦν τὰ εἴκοσι, τριάντα τοῖς ἑκατό.

Μὰ ἰσάρουν καὶ ἄλλοι, ποὺ ἔχουν γνῶμες ὁλότελα διαφορετικές. «Ἡ πραγματικότητα εἶναι πολὺ διαφορετική», λένε. «Ποὺν ἀπὸ τὰ εἴκοσι χρόνια οἱ κοπέλλες ποὺ φτάνουν ἀγνὲς στὸ γάμο εἶναι περισσότερες ἀπὸ 90%. Αὐτὸ τὸ ποσοστὸ κατεβαίνει στὰ 80% γύρω στὰ εἰκοσιπέντε χρόνια καὶ φτάνει τὰ 60% μετὰ τὰ τριάντα. Ἀλλοστε, ἐκτὸς ἀπὸ τὶς ἠθικὲς καὶ θρησκευτικὲς ἀρχές, ποὺ ἐξακολουθοῦν νὰ ἔχουν μεγάλη σημασία, ὑπάρχουν παράγοντες ἐθνικοὶ καὶ παραδοσιακοί. Ἀνάλογα μὲ τὴ χώρα ὅπου ζῇ καὶ μὲ τὴν ἀνατροφὴ ποὺ ἔχει πάρει ἡ κοπέλλα προσφέρει εὐκολώτερα ἢ δυσκολώτερα τὴν ἀγνότητά της τὴν ὥρα ποὺ ἀπὸ τὸ γάμο. Παρόμοιοι παράγοντες ἐπηρεάζουν καὶ τὸν ἄντρα στὴ γνώμη του σχετικὰ μὲ τὴν ἀγνότητα. Μὰ σὲ πολλὲς περιπτώσεις τουλάχιστον σὲ χῶρες μὲ νοοτροπίες καὶ συνήθειες σὰν τὴ δική μας οἱ ἄντρες, μολονότι δέχονται πολλὲς φορὲς νὰ παντρευτοῦν κοπέλλες μὲ «κάποιο παρελθόν», τὸ κάνουν πάντοτε μὲ δυσαρέσκεια καὶ αὐτὴ ἡ δυσαρέσκεια ἐξακολουθεῖ νὰ μένῃ στὸ βάθος τῆς ψυχῆς τους μὲ μιὰ μνησικακία ἐναντίον στὴ σύζυγό τους, ποὺ δόθηκε προηγουμένως σὲ κάποιον ἄλλο. Καὶ αὐτὸ συμβαίνει ἀκόμα καὶ στοὺς πιὸ μορφωμένους, ἀκόμα καὶ σ' ἐκείνους ποὺ ἐπιδεικνύουν τὴν πιὸ μοντέρνα νοοτροπία.

Στὴν ἐποχή μας ἡ μορφὴ τῆς «ἀτιμασμένης καὶ ἐγκαταλελειμμένης» ἐξαφανίζεται ὁλο καὶ περισσότερο.

«ΕΠΡΕΠΕ ΝΑ ΣΚΕΦΤΩ ΠΡΙΝ ΤΗΝ ΠΑΝΤΡΕΥΤΩ»

«Θυμᾶμαι», διηγεῖται ὁ ψυχολόγος, «τὴν περίπτωση ἑνὸς συναδέλφου, ἑνὸς ἀνθρώπου πολὺ μονταύψηχο, ποὺ νὰ μὴ θυμᾶται τὰ προηγούμενα «σφάλματα» τῆς συζύγου του».

Μιὰ ἄλλη ἀπὸ τὶς περιπτώσεις ποὺ νοσηλεύει ὁ ἴδιος ψυχολόγος εἶναι ἐκείνη ἑνὸς νεαροῦ ὑπαλλήλου, ποὺ ἐρωτεύτηκε καὶ ἀρραβωνιάστηκε μιὰ κοπέλλα μὲ ἐρωτικὸ παρελθόν. Ὕστερα ἀπὸ τρία χρόνια ὅρκων καὶ εὐτυχισμένου γάμου ἡ γυναίκα ἐκείνη ἀπάτησε τὸν ἄντρα της. Τότε ὁ ἄντρας τὰ ἔβαλε μὲ τὸν ἑαυτό του καὶ ἡ ψυχική του ἰσορροπία γκρεμίστηκε: «Μόνος μου τὸ θέλησα». Ἐπαναλαμβάνει. Εἶμαι ἕνας ἀνόητος. Ἔπρεπε νὰ τὸ φανταστῶ. Ἐκείνη δὲν φταίει, εἶναι αὐτὴ ποὺ εἶναι. Ἐγὼ ἔπρεπε νὰ προσέξω καὶ νὰ μὴ τὴν παντρευτῶ».

Δηλαδή, ἀντὶ νὰ στραφῇ ἐναντίον στὴ σύζυγό του ὁ ἄντρας αὐτὸς νιώθει μίσος καὶ μνησικακία ἐνάντια στὸν ἑαυτό του, ἐπειδὴ ἔδειξε «ἀνοησία» καὶ «ἀδυναμία». Παρομοιάζει πολὺ τὴ δοκιμασία του καὶ ἔχει ἀποπειραθῇ δυὸ - τρεῖς φορὲς νὰ αὐτοκτονήσῃ.

ΟΙ ΓΟΝΕΙΣ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΠΙΑ ΑΥΣΤΗΡΟΙ

Κατὰ τὴ γνώμη ἑνὸς ἄλλου ψυχολόγου, εἶναι γεγονὸς πὼς σὲ ὡρισμένες περιοχὲς καὶ σὲ ὡρισμένες κοινωνικὲς κατηγορίες οἱ κοπέλλες, ὑποχύπτουν εὐκολώτερα, ἀλλὰ αὐτὸ ὡς ἕνα ὡρισμένο σημεῖο. Στὴν πραγματικότητα, σήμερα ἔχουν σχεδὸν ἐξαφανιστῇ οἱ «ἀφελεῖς» κοπέλλες κι' ἐκεῖνες ποὺ ἀναγκάζονται ἀπὸ τὴν κοινωνική τους θέσι ἢ ἀπὸ τὴν κατωτερη μόρφωσί τους σὲ ἐρωτικὲς σχέσεις πρὶν ἀπὸ τὸ γάμο. Οἱ σημερινὲς γυναῖκες εἶναι πιὸ πολλὲς, πιὸ πληροφορημένες, πιὸ ἐξασκημένες, ὅταν τὸ θέλουν στὴν τέχνη τῆς αὐτοάμυνας.

Ἡ ὑπηρετρριούλα, ποὺ ἄλλοτε κατέληγε νὰ γίνῃ «φιλενάδα» τοῦ γιοῦ τοῦ ἀφεντικοῦ (ἂν ὄχι τοῦ ἰδίου τοῦ ἀφεντικοῦ), ἡ πωλήτρια ποὺ πρόσφερε τὴν ἀγνότητά της μὲ ἀντάλλαγμα μιὰ βραδιὰ σ', ἕνα πολυτελὲς ρεστωράν, ἡ ἀσήμαντη ὑπάλληλος ποὺ ὀνειρεύονταν «μιὰ γίντα ὁλοκληρωτικοῦ ἔρωτα», ἔχουν σήμερα ἐξαφανιστῇ. Καὶ ἐξαφανίζεται ὅλο καὶ περισσότερο, ἡ μορφὴ τῆς «Ἀτιμασμένης κι' ἐγκαταλελειμμένης» γιατί οἱ σημερινὲς κοπέλλες ἔχουν ἀκριβῶς ποιὰ ἐπαπειλοῦνται καὶ ποιὰ εἶναι τὰ ἐπακόλουθα τῶν πράξεις τους.

Ὅπως βλέπετε, οἱ γνῶμες τῶν δύο ψυχολόγων εἶναι μᾶλλον διαφορετικές. Μὰ ὁπωσδήποτε, τὸ πρῶτο συμπέρασμα εἶναι τὸ ἀκόλουθο: Ἀκόμα καὶ σήμερα, οἱ περισσότεροι ἄντρες ἐπιθυμοῦν ἀκόμα «νὰ ἔλθουν πρῶτοι», μὰ οἱ περισσότεροι ἀπ' αὐτοὺς εἶναι διατεθειμένοι νὰ ἐκτιμήσουν τὴν κάθε περίπτωσι χωριστά, μὲ πνεῦμα κατανοήσεως. Ἀλλοστε καὶ οἱ γονεῖς δὲν εἶναι πιὰ τόσο αὐστηροί. Ἐνῶ πρῶτα ἕνα «σφάλμα» τῆς κόρης τους, τοὺς ἔριχνε σὲ ἀπελπισία, σήμερα ἀντιμετωπίζουν κάτι τέτοιες καταστάσεις μὲ περισσότερο ρεαλισμό.

Τὸ δεύτερο συμπέρασμα, ποὺ βγαίνει ἀπ' αὐτὴν τὴν ἔρευνα, εἶναι τὸ ἀκόλουθο: Ὁ ἀριθμὸς τῶν κοριτσιῶν ποὺ ἔχουν ἐρωτιχτῇ ἐμπειρίες πρὶν ἀπὸ τὸ γάμο βρίσκεται σὲ συνεχῆ αὔξησι σχεδόν, σὲ ὅλες τὶς κοινωνικὲς τάξεις, μὰ ἰδιαίτερα στὴν πλούσια ἀστική. Μεγαλύτερη ἀκόμα εἶναι ἡ αὔξησι στὶς προχωρημένες ἐρωτικὲς σχέσεις μὲ τὸν ἀρραβωνιαστικό, δηλαδὴ μὲ τὸν ἄντρα ποὺ ἡ κοπέλλα εἶναι σχεδὸν βέβαιη θὰ τὸν παντρευτῇ.

Αὐτὴ ἡ εἰκόνα, ἂν ἐξεταστῇ μὲ τὰ μάτια τῆς ἠθικῆς εἶναι ἀρκετὰ ἀπαισιόδοξη, παρ' ὅλο ποὺ, ὅπως εἴπαμε καὶ πιὸ πρίν, πολλὲς φορὲς τὰ φαινόμενα εἶναι διαφορετικὰ ἀπὸ τὴν πραγματικότητα. Γιατὶ κατὰ βάθος δὲν εἶναι ἀλήθεια ὅτι ὑπάρχουν πολλὲς κοπέλλες, ποὺ ἐπωφελοῦνται ἀπὸ τὴ γενναιοψυχία τῶν ἀντρῶν γιὰ νὰ «ζοῦν τὴ ζωή τους» πρὶν ἀπὸ τὸ γάμο.

Σοβαρὴ εἶναι ἄλλοστε καὶ ἡ ἀδιάφορη συμπεριφορὰ τῶν γονέων. Ἀραωτιέται κανεὶς ἂν ἡ παλιὰ αὐστηρότητά τους ὠφελοῦταν σὲ ἠθικὲς ἀρχὲς ἢ μόνο καὶ μόνο στὸ φόβο ὅτι οἱ κόρες τους δὲν θὰ ἔβρισκαν σύζυγο.

Παρ' ὅλα αὐτά, ἀπ' αὐτὴ τὴν ἔρευνα βγαίνουν καὶ στοιχεῖα ἀρκετὰ ἐνθαρρυντικά. Ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ θετικὰ εἶναι ἀκριβῶς ἡ συμπεριφορὰ τῶν ἀντρῶν, ποὺ πρίν καταδικάζουν, δέχονται νὰ ἀκούσουν. Ὑπάρχουν πολλὲς περιπτώσεις ποὺ μέσα ἀπὸ τὴ γενικὴ χαλάρωσι τῶν ἠθῶν ξεχωρίζουν μὲ τὴν ἠθικότητα καὶ τὴν ἀγνότητά τους. Ἀρκετοὶ εἶναι οἱ νέοι ποὺ μᾶς εἶπαν: «Ἐγὼ καὶ ἡ ἀρραβωνιαστικιά μου ἀποφασίσαμε νὰ μὴ κάνουμε τίποτα πρὶν ἀπὸ τὸ γάμο. Ἡ ἐπιθυμία ἤταν δική της, μὰ αἰσθάνομαι κι' ἐγὼ ὑποχρεωμένος νὰ τὴν δεχτῶ. Δὲν μοῦ φαίνεται σωστὸ νὰ ἀπαιτῶ ἀπὸ ἐκείνη κάθε θυσία καὶ τὰ παίρνω ἐγὼ ὅλα».

Ἕνα ἄλλο θετικὸ στοιχεῖο εἶναι ἡ δυνατότητα ποὺ ἔχουν ἀποκτήσει οἱ νέοι νὰ ἐμβαθύνουν στὴ συμπεριφορὰ τῶν κοριτσιῶν: «Ἐκτιμῶ περισσότερο μιὰ κοπέλλα ποὺ ἀπὸ ἀδυναμία ἢ ἀπὸ πάθος ὑπέκυψε μιὰ φορά», μᾶς εἶπε ἕνας νέος. «Ἀπὸ μερικὲς ψευτοαγγέλες ποὺ ἔχουν περάσει ἀπὸ χίλιους δυὸ ἐρωτικοὺς δεσμούς, ἀλλὰ ἔχουν κατορθώσει νὰ διατηρήσουν τὴν ἀνατομικὴ ἀγνότητά τους».

ΟΙ ΝΕΟΙ ΘΕΛΟΥΝ ΕΝΑ ΓΑΜΟ ΠΟΥ ΝΑ ΔΙΑΡΚΕΣΗ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ

Φυσικά, ὑπάρχουν καὶ ἐκεῖνοι ποὺ πιστεύουν πὼς σ' αὐτὴ τὴ μεγαλύτερη εὐκολία τῶν σχέσεων ἀνάμεσα στοὺς νέους καὶ τὶς κοπέλλες ὑπάρχει ἕνα στοιχεῖο θετικό, τουλάχιστον σ' ὅ,τι ἀφορᾷ τοὺς ἄντρες.

«Σήμερα, εἶναι ὅλα πιὸ φυσικά, πιὸ καθαρά», μᾶς εἶπε ἕνας σπουδαστής. «Ἀλλοτε τί συνέβαινε; Οἱ νέοι ἤταν ἀναγκασμένοι νὰ λύνουν τὸ ἐρωτικὸ πρόβλημά τους μὲ «τὶς ἐπαγγελματίες τοῦ ἔρωτα» ἢ νὰ δημιουργοῦν δεσμοὺς μὲ παντρεμένες γυναῖκες. Κι' αὐτὸ συνέβαινε ἀκριβῶς στὴν ἡλικία ποὺ ἕνας νέος ἐρωτεύεται μὲ μεγαλύτερο πάθος, ποὺ ἔχει τὴν τάσι νὰ ἐξιδανικεύῃ τὸ ἀντικείμενο τοῦ ἔρωτά του.

Ἀκριβῶς σ' αὐτὴ τὴν ἡλικία ἤταν ἀναγκασμένος νὰ ἀρχήσῃ σὲ ψεύτικα πάθη καὶ σὲ ἀγοραπερασμένες τρυφερότητες. Σήμερα εἶναι ὅλα πιὸ φυσικά. Πολὺ εὐκολώτερα ἕνας νέος μπορεῖ νὰ συνδεθῇ με μιὰ κοπέλλα αἰσθηματικά, μὲ τὴν προοπτικὴ νὰ προχωρήσῃ αὐτὸς ὁ δεσμὸς σὲ μιὰ ἐρωτικὴ ὁλοκλήρωσι.

Μὰ ἀκριβῶς ἐναντίον σ' αὐτὴ τὴν ἄποψι τῶν πραγμάτων ἔρχονται νὰ ἐπιτεθοῦν οἱ πιὸ ἡλικιωμένοι:

«Ἀλλοτε, κάθε ἄντρας κρατοῦσε στὶς σχέσεις του τὴ μορφὴ τῆς γυναίκας, ποὺ θεμοσῦρε ἰδεώδη γιὰ νὰ γίνῃ σύζυγός του. Τὴν φανταζόταν ἕνα πλάσμα ἀγνό, προορισμένο μόνο γι' αὐτόν, μόνο γιὰ νὰ γίνῃ γυναῖκα του καὶ μητέρα τῶν παιδιῶν του. Γι' αὐτὸ ὅταν παντρευόταν ὅλα ἀλλαξαν. Ὑπῆρχε μιὰ ἀπόσταση ἀνάμεσα στὸν ἄντρα καὶ τὴ γυναίκα ποὺ ἔκανε τὴν ἐρωτικὴ ζωὴ ἀνύπαρκτη. Ἡ ἀπόσταση αὐτὴ ἔκανε τὸν ἄντρα νὰ ἀναζητᾷ ἀλλοῦ τὴν ἐρωτικὴ ἱκανοποίησι. Ἔτσι ἔβλεπε τὰ πράγματα ἡ γενιὰ τῶν γονέων μας. Ἀλλὰ σήμερα ἡ κοπέλλα ποὺ παντρεύεται ἔχει ἤδη ἀποκτήσει ἐμπειρίες, ἔχει ἤδη ἀποκτήσει ἐμπειρίες στὸν ἔρωτα καὶ ἔτσι ἡ ἀπόσταση ἀνάμεσα στὸν ἄντρα καὶ τὴ γυναίκα ἔχει ἐξαφανιστῇ. Ἔτσι ἡ ἐρωτικὴ ζωὴ ἀνάμεσα στὸ ζευγάρι ἀποκτᾷ ἕνα ἄλλο ἐνδιαφέρον, ἕνα ἄλλο βάθος. Ἡ ἐρωτικὴ ζωὴ ἀνάμεσα στὸ ζευγάρι ἀποκτᾷ ἕνα ἄλλο ἐνδιαφέρον, ἕνα ἄλλο βάθος. Ἡ ἐρωτικὴ ζωὴ ἀνάμεσα στὸ ζευγάρι ἀποκτᾷ ἕνα ἄλλο ἐνδιαφέρον, ἕνα ἄλλο βάθος. Ἡ ἐρωτικὴ ζωὴ ἀνάμεσα στὸ ζευγάρι ἀποκτᾷ ἕνα ἄλλο ἐνδιαφέρον, ἕνα ἄλλο βάθος. Ἡ ἐρωτικὴ ζωὴ ἀνάμεσα στὸ ζευγάρι ἀποκτᾷ ἕνα ἄλλο ἐνδιαφέρον, ἕνα ἄλλο βάθος.

Ὅλοι τρελλοί!..

ΠΡΟΣΩΠΑ:

Ο ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ, Ο ΦΡΕΝΟΛΟΓΟΣ, (διάσημος). Ο ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΑΣ. (Στὸ γραφεῖο τοῦ ἀνακριτοῦ).

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ: Κύριε καθηγητά, σᾶς ἐπροσκάλεσα γιὰ νὰ ἐξετάσετε αὐτὸν τὸ νέο. Ἐδολοφόνησε μιὰ γρηὰ κι' ἔπειτα τὴν ἐλήστεψε. Ἐκεῖνο ποὺ μὲ ἐμπλέκει στὴν ὑπόθεσι, εἶναι ὅτι ὁ ἄθλιος αὐτὸς ὡμολόγησε τὰ πάντα. Τὸ βρίσκετε φυσικὸ αὐτό;

ΦΡΕΝΟΛΟΓΟΣ: Τίποτε τὸ φυσικὸ δὲν ὑπάρχει σ' αὐτὴν τὴν περίπτωσι... (στὸν κατηγορούμενο). Δείξε μου τὴ γλῶσσα σου! (Ὁ κατηγορούμενος δγάζει τὴ γλῶσσα του). Ἀ, ἀ... Νὰ μιὰ γλῶσσα ποὺ φανερώνει ὅτι βρισκόμαστε μπρὸς σ' ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ περίεργα παθολογικὰ φαινόμενα. Ἀλλὰ ἂς ἐξετάσουμε πρῶτα τὰ συμπτώματα τῆς νόσου. Ἐλέγαμε λοιπόν, ὅτι ἔσφαξες μιὰ γυναίκα ἡλικιωμένη, ἔ;

ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΑΣ: Δὲν τὸ ἀρνοῦμαι, μάλιστα...; Ἀλλ' ἂς μὲ ἀφήσουν ἥσυχο ἐπὶ τέλους!...

ΦΡΕΝΟΛΟΓΟΣ: Τί πολύτιμες που εἶναι γιὰ τὴν ἐπιστήμη οἱ ἀπαντήσεις τῶν ἀσθενῶν! «Ἂς μὲ ἀφήσουν ἥσυχο ἐπὶ τέλους!...» (Μὲ καλὸ τρόπο). Μὴν ἐξάπτεσαι, ἔτσι εὐκολα... Ἔνοια σου καὶ θὰ προσπαθήσουμε νὰ σὲ γιατρέψουμε... Λοιπόν, ἀφοῦ δολοφόνησες τὴ γριά, τί ἔκανες ἔπειτα;

ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΑΣ: Μὰ πρέπει νὰ τὸ πῶ χίλιες φορές; Τῆς πῆρα τὰ λεφτά!... Αὐτὸ ἔκανα!

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ (στὸν φρενολόγο): Θυμᾶστε τί σᾶς ἔλεγα; Ὁμολογεῖ τὰ πάντα! Αὐτὸ εἶναι ἀκατανόητο...

ΦΡΕΝΟΛΟΓΟΣ: Ἀφῆστε με νὰ ἐξακολουθήσω τὴν ἐξέτασι. (Πιάνει τὸν κατηγορούμενο ἀπὸ τὸν σφυγμό). Πές μου ὑποφέρεις καμμιὰ φορὰ ἀπὸ πονοκέφαλο;

ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΑΣ: Ναί... καμμιὰ φορά... ἀμα πορατπιῶ!

ΦΡΕΝΟΛΟΓΟΣ: Τὸ φανταζόμουν. Ἔχεις ἐνοχλήσεις στὸ στόμαχι;

ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΑΣ: Πῶς! Τὸ πρωΐ.

ΦΡΕΝΟΛΟΓΟΣ: Ἂς ἰδοῦμε τὸ κρανίο. Σκύψε, μὴ φοβᾶσαι... Δὲν σοῦ κάνουμε τίποτε... (Ἀκουμπάει τὸ χέρι του στὸ τριχωτὸ μέρος τοῦ νέου) Κύριε ἀνακρίτα, γιὰ δέστε αὐτὴ τὴν ἀνωμαλία! Λοιπόν, εἶμαι δέβαιος —βάζω στοίχημα— ὅτι ἐδῶ ὑπάρχει τελεία σύμφυσις μεταξὺ ἐγκεφάλου καὶ κρανίου. Φυσικά, ὁ νέος αὐτὸς ποὺ προσπαθεῖ ν' ἀποπλανήσῃ τὴ δικαιοσύνη καὶ τὴν ἐπιστήμη μὲ ἀστεῖες καταθέσεις, εἶναι ἀνεύθυνος τῶν πράξεών του (στὸν κατηγορούμενο αὐστηρά). Ὁ γιατρὸς δὲν ἀπατᾶται ποτέ (στὸν ἀνακριτή). Γι' αὐτό, πῆρα μαζί μου τὸ νυστέρι καὶ μπορῶ, ἂν τὸ ἐπιτρέπετε, νὰ σᾶς ἀποδείξω τὴν ἀλήθεια τοῦ ἰσχυρισμοῦ μου ἀνοίγοντας μιὰ τρυπίτσα στὴν κρανιακὴ χώρα... (Βγάζει τὸ νυστέρι ἀπ' τὴ θήκη του).

ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕΝΟΣ (ὀπισθοχωρώντας): Ἄ, ὄχι, ποτέ! Μὰ γιατί μὲ βασανίζετε; Εἶμαι ἔνοχος, ὁμολογῶ τὰ πάντα, τί περισσότερο θέλετε;

ΦΡΕΝΟΛΟΓΟΣ (κυττώντας τον κατάματα): Τολμᾶς νὰ δεβαιώνῃς ἐνώπιόν μου, ὅτι κατὰ τὴ στιγμὴ ποὺ δολοφονοῦσες τὴ γριὰ εἶχες συναίσθησι τῆς πράξεώς σου;

ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕΝΟΣ: Βεβαιότατα!

ΦΡΕΝΟΛΟΓΟΣ: Αὐτὰ νὰ τὰ πουλήσῃς σ' ἄλλον κι' ὄχι σὲ μένα (στὸν ἀνακριτή). Πολὺ σπάνια εἶδα συμπτώματα τόσο φανερὰς τρέλλας...

ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕΝΟΣ: Εἶστε στὰ καλὰ σας; Ἐγὼ τρελλός;...

ΦΡΕΝΟΛΟΓΟΣ: Γιὰ δέσιμο, μάγιστα (στὸν ἀνακριτή). Καὶ τώρα, κύριε ἀνακρίτα, θὰ ἐξετάσουμε τὰ κληρονομικὰ αἴτια. Δὲν ὑπάρχει παράδειγμα παράφορους ποὺ ἡ οἰκογένειά του νὰ μὴν εἶχε κι' ἄλλους ὁμοιοπαθεῖς. Ἐσεῖς οἱ δικαστικοὶ ρωτᾶτε τοὺς ἐνόχους τί ἔκαναν τὴν τάδε ἢ τὴν δεινὰ νύχτα. Ἐμεῖς οἱ σοφοὶ ξητοῦμε τὶς αἰτίες τῶν φαινομένων μέσα στὰ σκότη τοῦ παρελθόντος. Θὰ σοῦ ἀπευθύνω μιὰν ἐρώτησι, ἀλλὰ προσεξὲ σ' ὅ,τι θὰ μοῦ ἀπαντήσῃς. Λοιπόν, τί ἔκαναν οἱ πρόγονοί σου περὶ τὰ μέσα τοῦ δεκάτου ὀγδόου αἰῶνος... Πρόσεχε, μὴν τὰ παραξέσαι...

ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕΝΟΣ (σαστισμένος): Περὶ τὰ μέσα;...

ΦΡΕΝΟΛΟΓΟΣ: Ναί. Ἦσαν τρελλοί, δὲν εἶν' ἔτσι;

ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕΝΟΣ: Δὲν μπο-

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

ΑΙΤΗΣΙΣ ΣΤΡΑΤΕΥΣΕΩΣ

Ὁρῶν φανδάρους φέροντας χακὶ περισκελίδας
νὰ σογηνεύουν ἀφειδῶς ἐν ταῖς ὁδοῖς, τὰς δίδας
ἐσκέφθην, τὴν φανδαρίαν τὴν χαρὶν ἐκτιμήσας
φανδάρος καθιστάμενος νὰ «κόπτω» τὰς γησσας.
Ἐγὼ ὃ μὲ σκέψιν σταθερὰν ἡ ἄλλως πως παγίαν
μετέδην οἷον τάχιστα εἰς τὴν στρατολογίαν
καὶ συναφὰς ἀπήντησον πεισμόνως καὶ εὐθέως
νὰ ἐνδυθῶ μὲ τὴν στολὴν κἀγὼ τοῦ φανδαρίως.
Ἀλλὰ ὁποία ἔκπληξις καὶ κατάσχυνη μᾶλλον
καθ' ὅτι μοὶ ἐδήλωσαν ὦ Ζεῦ, ἐκτὸς τῶν ἄλλων
ὅτι ἐγὼ ὁ Δὸν - Ζουὰν ὁ Παρατατικὸς
ἐτύγχανον ἀγύμναστος καὶ δοηθητικὸς
—Ψευδέσταταν! ἀνέκραξον ἀφρίζων ἐκ τῆς λύσσης
κι' εὐθὺς ἐπικαλούμενος ἐνδοξους διακρίσεις
ἐζήτησον κατατοξὶν ἀπὸ λοχίαν δλαμὴν
—καθ' ὁ, ἐβροντοφώνησον, δεινὸς ἐμαχεσάμην.
—Ἄνηο ὑπηρξὲ μοχλιμος! ἐτόνισαν σαφῶς
καὶ ρίπτων εἰς την αἴγλην μου τὴ φλογε-
(ρώδη φῶς
—Μετὰ στολῆς φανδαρικῆς, ἐδόησον μὲ
(ζῆλον
τὸ πάλαι ἔκοπτον τὰς Μὶς δίκην μαρου-
(λοφύλλων!
—Πότε ὑπηρετήσατε; μοὶ εἶπον τελικῶς
κἀγὼ μετὰ ἐξάσεως καὶ θριαμβευτικῆς
ἀνέκραξον παταγωδῶς καὶ μετὰ πλει-
στον μόρου:
—Ὑπῆρξα ὑπαδεκανεὺς ἐπὶ... Καποδι-
(στρίου!

Ο ΓΕΡΟ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

ρῶ νὰ βεβαιώσω ἕνα τέτοιο πρᾶγμα.

ΦΡΕΝΟΛΟΓΟΣ: Ἐννοεῖς λοιπόν, νὰ πείσῃς ἐμένα τὸν ἐπιστήμονα, ὅτι ὁ προπάπος τοῦ πατέρα σου δὲν ἦταν τρελλός;

ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕΝΟΣ: Δὲν μπορῶ νὰ σᾶς ἀπαντήσω σ' αὐτό. Ρωτῆστε με τίποτε ἄλλο. Ἐγὼ εἶμαι νόθος, δὲν ἐγνώρισα οἰκογένεια.

ΦΡΕΝΟΛΟΓΟΣ: Ἄ! τώρα ἐξηγοῦνται ὅλα! Νόθος! Μπράβο! Ποτὲ δὲν περίμενα τέτοιο ἀποτέλεσμα στὶς ἔρευνές μου... Δυστυχισμένε, ὁ πατέρας σου ἀναμφιβόλως ἦταν τρελλὸς ἴσως κι' ὁ πατέρας τοῦ πατέρα σου. Πολὺ καλά. Θάρρθης μαζί μου τώρα νὰ σὲ γιατρέψω...

ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕΝΟΣ: Πού; Στὴ φυλακή;

ΦΡΕΝΟΛΟΓΟΣ: Τί λὲς ἐκεῖ; Στὴν κλινική μου! Θὰ σὲ βάλω σ' ἕνα δωμάτιο ποὺ θὰ ἔλέπη σ' ἕναν μεγάλο κῆπο. Θἄχῃς λαμπρὴ περιποίησι...

★

(Στὸ ἴδιο γραφεῖο, ἀνακριτὴς καὶ φρενολόγος ἐκτὸς ἀπὸ τὸν κατηγορούμενον, ποὺ τὸν ἔχουν βγάλει ἔξω οἱ χωροφύλακες).

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ: Πολὺ ὡραῖα, κύριε καθηγητά. Τώρα ὅμως θὰ ἤθελα νὰ σᾶς συμβουλεύθω σὲ ἄλλη περίπλοκη περίπτωσι. Λίγη ὥρα πρὶν μοῦ ἔφεραν ἐδῶ τὸν ταμία ἑνὸς ἐμπορικοῦ οἴκου, ποὺ εἶχε δραπετεύσει στὶς Βρυξέλλες, παίρνοντας μαζί του ὅλα τὰ χρήματα τοῦ ταμείου του... Τὸ γεγονὸς εἶναι πιὸ περίεργο, γιατὶ ὁ καταχραστὴς δὲν εἶχε δώσει ἀφορμὴ ὑποψίας καὶ θεωροῦνταν σὰν ἐργατικὸς ὑπάλληλος.

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ: Καταχραστὴς κατὰ πᾶσαν πιθανότητα.

ΦΡΕΝΟΛΟΓΟΣ (σηκώνοντας περιφρονητικὰ τοὺς ὤμους του): Καταχραστής! Αὐτὸ δὲν σημαίνει τίποτε... Νομίζετε ὅτι τελειώνουν ὅλα ὅταν πᾶτε γιὰ ἕναν ποὺ κλέβει τὸ ταμεῖο: «εἶναι καταχραστής!»;

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ: Μὲ τί εἶναι;

ΦΡΕΝΟΛΟΓΟΣ: Εἶναι ἕνας ἄνθρωπος ποὺ πάσχει ἀπὸ κλεπτομανία, ἡ ὁποία εἶναι ἁπλῶς μιὰ εἶδος παραφροσύνης. Ἡ ἀρρώστια αὐτὴ συνίσταται στὸ νὰ ἀφαιρῇ κανεὶς γιὰ λογαριασμό του ἀντικείμενα ἢ χρήματα κάτω ἀπὸ τὸ κράτος μιᾶς ἀκατανίκητης δυνάμεως, ἡ ὁποία βρίσκεται στὴν ἐγκεφαλικὴ ἕλικα ποὺ ἀπέχει τεσσεράμισι ὑφεκατοστόμετρα ἀπὸ τὸ μετωπικὸν ὀστοῦν...

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ: Ναί, ἀλλὰ ἡ δραπέτευσί του στὶς Βρυξέλλες;...

ΦΡΕΝΟΛΟΓΟΣ: Εἶναι μιὰ φάσις τῆς κλεπτομανίας, ἡ δυσκολώτερη γιὰ τὴ θεραπεία. Ποῦ εἶναι αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος;

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ (σ' ἕναν χωροφύλακα): Φέρε μέσα τὸν κατηγορούμενον.

ΦΡΕΝΟΛΟΓΟΣ (στὸν κατηγορούμενο): Καλημέρα. Τί καιρὸ κάνει στὶς Βρυξέλλες;

ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕΝΟΣ Β': Πολὺ ὥραιο, κύριε!

ΦΡΕΝΟΛΟΓΟΣ (στὸν ἀνακριτή): Σωστὴ κλεπτομανία! (στὸν κατηγορούμενο). Καὶ τί κάματε τὰ χρήματα ποὺ πήρατε;

ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕΝΟΣ Β': Τὰ ξόδεψα.

ΦΡΕΝΟΛΟΓΟΣ (στὸν ἀνακριτὴ σιγά): Δὲν σᾶς τὸ εἶπα ἐγώ; Προσέξετε τώρα... Αὐτὸ τὸ εἶδος τῶν παραφρόνων διακρίνεται κι' ἀπ' τὴ μεγάλη τους ἀπρονοησία. (Στὸν κατηγορούμενον Β'). Φροντίσατε τοὐλάχιστον νὰ θάλετε τίποτε στὴν πάντα γιὰ τὴν θεραπεία σας;

ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕΝΟΣ Β': Γιὰ τὴν θεραπεία μου;... Δὲν κατάλαβαίνω τί θέλετε νὰ μοῦ πῆτε...

ΦΡΕΝΟΛΟΓΟΣ: Οὔτε τοῦ πέσατε κὰν ἀπ' τὸ νοῦ τοῦ φυσικοῦ! (στὸν κατηγορούμενο): Εὐτυχὴς φίλε μου, πέσατε στὰ χέρια τῆς δικαιοσύνης καὶ θὰ θεσπιτευθῆτε βραδυά... (Στὸν ἀνακριτή). Θὰ τὸν πάρω μαζί μὲ τὸν ἄλλο καὶ θὰ τοὺς τοποθετήσω σὲ δυὸ γειτονικὰ δωμάτια τοῦ ψυχιατρείου μου. (Σφίγγοντας τὸ χέρι τοῦ κατηγορουμένου Β'). Μεῖνε ἥσυχος, ἀγαπητέ μου... Φρόντισε ὅμως ἄλλη φορὰ νὰ βάζῃς κάτι κατὰ μέρος...

ΖΩΡΖ ΚΟΥΡΤΕΛΙΝ

Γιὰ μικροὺς ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

Τετραπλὴ πυραμίδα

Ξεκινῶντας ἀπὸ τὰ τετραγωνίδια Α, Β, Γ καὶ Δ, μέσα στὰ ὁποῖα θὰ τοποθετήσετε τὸ ἴδιο σύμφωνο, συμπληρῶστε ἀκολούθως καὶ τὶς τέσσερις πυραμίδες

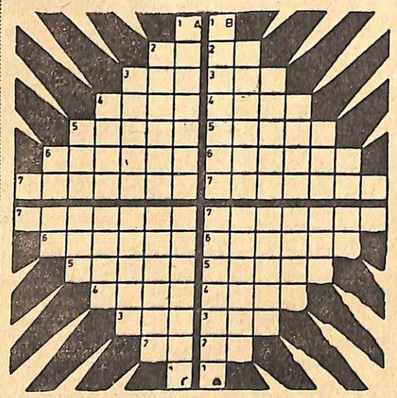

μὲ λέξεις, τῶν ὁποίων σᾶς δίνομε πιὸ κάτω τὶς σημασίες.

Γιὰ κάθε λέξι θὰ χρησιμοποιήσετε ὅλα τὰ γράμματα τῆς προηγουμένης, ἀναγραμματισμένα ἢ ὄχι, σὺν ἕνα καινούργιο.

ΑΠΟ ΤΟ «Α»

1) Σύμφωνον.
2) Ἀντιθετικὸς σύνδεσμος.
3) Πρέπει.
4) Χρειάζεται μυαλό.
5) Τοὺς λείπει τὸ θάρρος.
6) Ἀτολμία.
7) Προσδίδουν στὸν Σαρωνικὸ μιὰ ξεχωριστὴ γαητεία.

ΑΠΟ ΤΟ «Β»

1) Σύμφωνον.
2) Μόριο, ποὺ δηλώνει ἐπίτασι.
3) Φώτιζε τοὺς ἀρχαίους.
4) Σύνολο δυὸ προσώπων ἢ πραγμάτων.
5) Φυσικὸ λιμάνι τῆς Κρήτης.
6) Χώρα τῆς Α. Ἀφρικῆς.
7) Ἰσχυρός.

ΑΠΟ ΤΟ «Γ»

1) Σύμφωνον.
2) Πρόθεσις, πρὸ φωνήεντος.
3) Σημεῖον τῆς ἀριθμητικῆς.
4) Ἐκτεκτὸ ἑλληνικὸ προϊόν.
5) Ἐπιπλέει στὸ καζάνι.
6) Φροῦτο.
7) Τὸ δέντρο, ποὺ μᾶς τὸ δίνει.

ΑΠΟ ΤΟ «Δ»

1) Σύμφωνον.
2) Ἐπιθεθαιωτικὸ μόριο (ἀρχ.).
3) Βουνὸ τῆς Κρήτης.
4) Ἀπονέμει δικαιοσύνη.
5) Μιὰ τέτοια ἀπόφασι προκαλεῖ δικαιολογημένα παράπονα.
6) Λεκὲς (δημοτική).
7) Ἀδύνατο τὸ φῶς του.

Δ.

Μικρὰ προβλήματα

1) Στὴ θέσι τῶν στιγμῶν, τοποθετῆστε κατωτέρω τοὺς ἀριθμοὺς 1 μέχρι 9, ἔτσι ὥστε κάνοντας στὴν κάθε σειρὰ τοὺς λογαριασμούς, ποὺ σᾶς ἐπιβάλλουν τὰ ὑπάρχοντα ἀριθμητικὰ σημεῖα, νὰ βρίσκετε πάντα τὸ ἀποτέλεσμα, ποὺ σᾶς δίνομε:

... + ... : ... = 2
... − ... : ... = 3
... − ... : ... = 4

Θὰ χρησιμοποιήσετε ὅλους τοὺς ἀριθμούς, μιὰ μόνο φορὰ τὸν καθένα.

★

2) Δυὸ φίλοι, ὁ Γιάννης καὶ ὁ Ἀνδρέας ἔχουν ὁ καθένας ἀπὸ μιὰ σακκουλίτσα μὲ καραμέλλες ὁ Γιάννης καὶ μὲ κουφέτα ὁ Ἀνδρέας.

—Ἂν μοῦ δώσῃς, λέει ὁ Γιάννης, τὰ δυὸ τρίτα ἀπὸ τὰ κουφέτα σου θὰ σοῦ δώσω σ' ἀντάλλαγμα τὰ τρία τέταρτα ἀπὸ τὶς καραμέλλες μου.

Ὁ Ἀνδρέας σκέπτεται γιὰ λίγο καὶ τελικὰ δέχεται ἀνταλλαγή, διαπιστώνουν πὼς ἔχουν καὶ οἱ δυὸ ἀπὸ 75 κομμάτια καραμέλλες καὶ κουφέτα.

Πόσες καραμέλλες εἶχε ὁ Γιάννης καὶ πόσα κουφέτα ὁ Ἀνδρέας, πρὶν ἀπὸ τὴν ἀνταλλαγή;

Στὸ μικρὸ καφενεδάκι

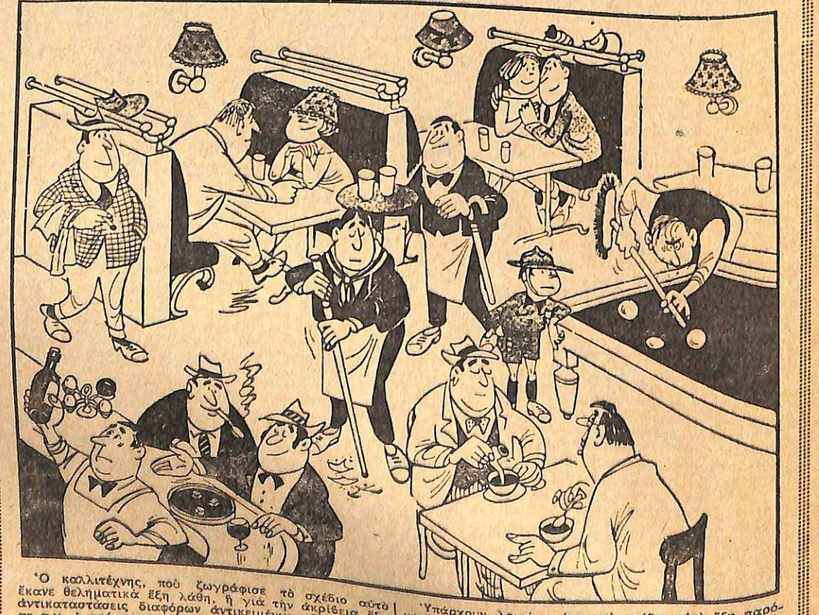

Ὁ καλλιτέχνης, ποὺ ζωγράφισε τὸ σχέδιο αὐτό, ἔκανε θελημένα ἕξη λάθη, ἢ γιὰ τὴν ἀκρίβεια ἕξη ἀντικαταστάσεις διαφόρων ἀντικειμένων. Θὰ μπορεῖτε σὲ π.χ. ὁ πρόσκοπος νὰ φορεῖ τὸ καπέλλο μιᾶς κυρίας καὶ ἡ κυρία τὸ καπέλλο τοῦ προσκόπου.

Ὑπάρχουν, λοιπόν, μέσα στὸ σχέδιο αὐτὸ ἕξη παρόμοιες ἀντικαταστάσεις, τὶς ὁποῖες πρέπει ν' ἀνακαλύψετε μέσα σὲ τρία λεπτά, τὸ πολύ, γιὰ νὰ μπορῆτε νὰ ὑπερηφανεύεστε, γιὰ τὴν παρατηρητικότητά σας.

Οἱ λύσεις στὴ σελίδα 86

Ὑπάρχει ἕνα παιδὶ στὸ σπίτι

ΟΤΑΝ Η ΜΗΤΕΡΑ ΕΡΓΑΖΕΤΑΙ

Οἱ γυναῖκες, οἱ μητέρες ποὺ ἐργάζονται, γίνονται ἀπὸ χρόνο σὲ χρόνο ὅλο καὶ περισσότερες. Τί γίνονται ὅμως τὰ παιδιά τους; Εἶναι ἀλήθεια πὼς ὑποφέρουν ἀπὸ τὴν ἀπουσία τῆς μητέρας καὶ πὼς αὐτὴ ἡ ἀπουσία τοὺς προκαλεῖ ψυχικὰ τραύματα ἀπὸ τὰ ὁποῖα ὑποφέρουν σ' ὅλη τους τὴ ζωή;

Ἀπὸ τὰ συμπεράσματα αὐτῆς τῆς ἔρευνας καὶ ἀπὸ τὶς συμβουλὲς τῶν ψυχολόγων φτάνουμε σὲ συμπεράσματα ἐνθαρρυντικά: Τὰ παιδιά, ποὺ οἱ μητέρες τους ἐργάζονται, μεγαλώνουν πιὸ ἐλεύθερα καὶ καλύτερα προετοιμασμένα ἀπὸ τὰ ἄλλα γιὰ νὰ ἀντιμετωπίσουν τὴ ζωή. Φτάνει μόνο, νὰ μὴν ἀφεθοῦν οἱ μητέρες νὰ παρασυρθοῦν ἀπὸ τὴν ἀγωνία, ἀπὸ τὸ φόβο πὼς δὲν ἀνταποκρίνονται ὅπως πρέπει στὸ καθῆκον τους, ἀπὸ τὶς δυσάρεστες κριτικὲς τῶν πουριτανῶν. Μιὰ καλὴ μητέρα δὲν μετριέται ἀπὸ τὸν ἀριθμὸ τῶν ὡρῶν ποὺ περνάει μὲ τὰ παιδιά της, ἀλλὰ ἀπὸ τὸ δεσμὸ τῆς ἀφοσιώσεως καὶ τῆς στοργῆς, ποὺ μπορεῖ νὰ δημιουργήσῃ μαζί του.

ΜΙΑ πρόσφατη ἔρευνα, ποὺ ἔγινε σὲ εὐρωπαϊκὰ ἐργοστάσια ἀνάμεσα σὲ παντρεμένες γυναῖκες, ἡλικίας ἀπὸ 21 μέχρι 30 χρόνων, ἀπέδειξε σὲ ὅλη τους τὴ σοβαρότητα τὰ προβλήματα τῆς ἐργαζομένης μητέρας.

«Οἱ περισσότερες ἀπὸ τὶς ἐργαζόμενες γυναῖκες», γράφουν στὰ συμπεράσματά τους οἱ ἐρευνητές, «ἔχουν τὸ πολὺ ἕνα παιδὶ — ὑπάρχουν καὶ πολλὲς ποὺ δὲν ἔχουν κανένα. Ἀποφεύγουν ν' ἀποκτήσουν ἄλλα γιατὶ — ὅπως λένε — δὲν ἔχουν ἀρκετὸ καιρὸ νὰ διαθέσουν σ' αὐτά, δὲν ἔχουν σὲ ποιὸν νὰ τὰ ἐμπιστευθοῦν, τὰ παιδιὰ χρειάζονται ἕνα φροντίδες καὶ περιποιήσεις, ἐνῶ αὐτὲς εἶναι πάντα κουρασμένες ἀπὸ τὴ δουλειά.

ΓΙΑΤΙ ΕΡΓΑΖΟΝΤΑΙ ΟΙ ΜΗΤΕΡΕΣ

Καὶ τὸ μεγαλύτερο πρόβλημα γιὰ τὶς μητέρες ποὺ ἐργάζονται εἶναι ἀκριβῶς αὐτὸ τὸ τελευταῖο: Δηλαδὴ ἡ κούρασι. Νιώθουν πάντα κουρασμένες, γιατὶ δὲν ἔχουν τὰ μέσα νὰ πάρουν μιὰ βοηθὸ — ἔστω καὶ μὲ ὥρες — κι' ἔτσι στὸν κόπο τῆς ἐξωτερικῆς ἐργασίας, ἔρχονται νὰ προστεθοῦν καὶ οἱ δουλειὲς τοῦ σπιτιοῦ.

Ἔτσι, ὀνειρεύονται νὰ μποροῦσαν νὰ φροντίζουν μόνο τὸ σπίτι καὶ τὰ παιδιά καὶ αὐτὸ ὄχι τόσο ἐπειδὴ αὐτὴ εἶναι ἡ μοναδικὴ τους φιλοδοξία ἀλλὰ ἐπειδή, ὅπως εἶναι φυσικό, ἐπιθυμοῦν νὰ κάνουν μόνο μιὰ δουλειὰ καὶ ἐπειδὴ στὴν περίπτωσι ποὺ μποροῦσαν ἐνὰ μείνουν στὸ σπίτι, αὐτὸ θὰ σήμαινε πὼς ὁ σύζυγος θὰ κατώρθωνε ἐπὶ τέλους νὰ προφέρῃ μόνος του στὴν οἰκογένεια ὅσα χρειάζονται γιὰ μιὰ κάπως ἄνετη ζωή.

Στὸ διάστημα αὐτῆς τῆς ἔρευνας, ἀποδείχτηκε ὅτι ἀνάμεσα στὶς μητέρες ποὺ ἀπάντησαν καταφατικὰ στὴν ἐρώτησι: «Ἂν μπορούσατε, θὰ ἐγκαταλείπατε τὴν ἐργασία σας;» Οἱ περισσότερες ἀνῆκαν σὲ οἰκογένειες λιγώτερο εὔπορες. Σ' αὐτὲς τὶς περιπτώσεις οἱ κρίσεις τους γύρω ἀπὸ τὴν ἐξωτερικὴ ἐργασία ἐπηρεάζονταν ἀπὸ τὶς ἐργοστασιακὲς συνθῆκες καὶ τὶς δυσκολίες ποὺ ἀντιμετωπίζουν, ἀναγκασμένες βέβαια νὰ ἀνταποκρίνωνται τόσο στὴν ἐξωτερικὴ ἐργασία, ὅσο καὶ στὶς δουλειὲς τοῦ σπιτιοῦ.

Καὶ οἱ ἄλλες; Οἱ μητέρες ποὺ ἐργάζονται ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι παρακινοῦμενες ἀπὸ αἰτίες λιγώτερο ἐπιτακτικὲς ἀπὸ τὴν ἀνάγκη τοῦ χρήματος;

Πρὶν νὰ ἀπαντήσουμε γι' αὐτές, ἂς προσπαθήσουμε νὰ ἀναφέρουμε συνοπτικὰ ποιὲς εἶναι οἱ αἰτίες ποὺ παρακινοῦν μιὰ γυναῖκα νὰ ἐργαστῇ, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν οἰκονομικὴ ἀνάγκη. Οἱ αἰτίες αὐτὲς μπορεῖ νὰ εἶναι:

- Ἡ ἐπιθυμία τῆς μητέρας νὰ βελτιώσῃ τὸ οἰκονομικὸ ἐπίπεδο τῆς οἰκογενείας της, γιὰ νὰ προσφέρῃ μιὰ καλύτερη ζωὴ στὰ παιδιά της.
- Μία κρίσι στὸ γάμο της.
- Μία γενικὴ ἀνάγκη γιὰ ἐλευθερία, μία φυγὴ ἀπὸ τὴν «σκλαβιὰ» τοῦ σπιτιοῦ.
- Μία ἐσωτερικὴ ἀνάγκη τῆς γυναίκας νὰ παίξῃ κάποιο κοινωνικὸ ρόλο, γιὰ νὰ ἐπιβάλῃ τὴν προσωπικότητά της μὲ μιὰ ἐργασία ἀληθινὰ ἐπικοδομητική.

Στὴν ἐρώτησι: «Ἂν μπορούσατε, θὰ ἐγκαταλείπατε τὴν ἐργασία σας;» Οἱ μητέρες, ποὺ ἐργάζονται ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι, γιὰ μιὰ ἀπ' αὐτὲς τὶς αἰτίες ἀπάντησαν φυσικὰ ἀρνητικά. Μὰ αὐτὸ δὲν σημαίνει πὼς γι' αὐτὲς τὸ πρόβλημα «μητρότητα — ἐργασία» εἶναι πιὸ ἁπλό. Τὸ πρόβλημα — μητέρα πρέπει νὰ ξαναγυρίσῃ στὸ σπίτι, κοστὸ λειτούργημα γιὰ τὸ ὁποῖο δημιουργήθηκε;

Τὰ παιδάκια, ἰδιαίτερα στὰ πρῶτα χρόνια τῆς ζωῆς τους, ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ στοργὴ καὶ ἀπὸ σταθεροὺς συναισθηματικοὺς δεσμούς.

Οἱ κοινωνιολόγοι, οἱ ἱστορικοί, ἀκόμα καὶ οἱ ψυχολόγοι ἀπαντοῦν ἀρνητικά. Τὸ φαινόμενο τῆς ἐργασίας τῆς γυναίκας ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι, λένε, ἀποτελεῖ μιὰ ἀναπόφευκτη μορφὴ τῆς βιομηχανικῆς ἀναπτύξεως τῆς σύγχρονης κοινωνίας. Ἡ ἴδια ἡ κοινωνία ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ τὴ γυναικεία ἐργασία ὅπως εἶχε ἀνάγκη καὶ στὶς προηγούμενες ἐποχές. Μὲ στὸ παρελθόν, πρὶν ἀπὸ τὴν ἐκβιομηχανοποίησι, ἡ γυναίκα μποροῦσε νὰ ἀνταποκρίνεται σ' αὐτὴ τὴν ἀπαίτησι χωρὶς δυσκολίες, χωρὶς συγκρούσεις, γιατὶ ἐργαζόταν μέσα στὸ ἴδιο οἰκογενειακὸ περιβάλλον ὅπου μεγάλωναν καὶ τὰ παιδιά της. Καθόταν στὸ ἀργαλειό, περιποιόταν τὰ ζῶα, ἐργαζόταν ἀπούς κάμπους, ἔπλεκε, κεντοῦσε καὶ τὰ παιδιὰ της μεγάλωναν κάτω ἀπὸ τὴ σκιά της. Σήμερα τὰ πράγματα ἔχουν ἀλλάξει γιατ ἡ ἐργασία της βρίσκεται συνήθως ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι. Μὰ ἡ κοινωνία, ἐξακολουθεῖ νὰ ἔχῃ ἀνάγκη ἀπ' αὐτὴν δηλαδὴ καὶ ἀπὸ τὰ δικά της ἐργατικὰ χέρια.

Τὸ γεγονὸς ὅτι ἐξακολουθεῖ νὰ γίνεται συζήτησι γιὰ τὸ ἂν πρέπει νὰ ἐξακολουθήσῃ νὰ ἐργάζεται ἢ ὄχι, ὅταν γίνεται μητέρα, σημαίνει ἀπλούστατα ὅτι ἡ κοινωνία στὴν ὁποία ζοῦμε δὲν εἶναι ἀκόμα ὀργανωμένη γιὰ νὰ διευκολύνῃ τὸ διπλὸ ρόλο τῆς μητέρας ποὺ ἐργάζεται.

Γιατί, πραγματικά, ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ ἡ μητέρα ἀντιμετωπίζει ἕνα τὰ προβλήματα, ὅταν δὲν ὑπάρχῃ κανοποιος στὸ σπίτι ποὺ νὰ μπορῇ νὰ τοῦ ἐμπιστευθῇ τὰ παιδιά της στὶς ὧρες ποὺ αὐτὴ ἐργάζεται. Στὴν περίπτωσι ποὺ σύγκατοικεῖ μὲ τὴ μητέρα της, μὲ τὴ μητέρα τοῦ συζύγου της ἢ ποὺ μπορεῖ νὰ πληρώνῃ μιὰ ὑπηρεσία, τὸ πρόβλημα λύνεται ἁπλούστερο, ἂν καὶ αὐτὲς οἱ προσπτικὲς δὲν ὑπάρχουν πάντα. Ὅσο γιὰ τοὺς «βρεφικοὺς σταθμοὺς» στὴ χώρα μας τοὐλάχιστον εἶναι ἐλάχιστοι καὶ οἱ περισσότεροι «ἰδιωτικοί», πρᾶγμα ποὺ προϋποθέτει ἕνα συχνὰ δυσβάστακτο ἔξοδο.

Ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, ἡ ἐργαζόμενη μητέρα εἶναι ἀναγκασμένη νὰ ἀντιμετωπίζῃ τὶς ἀδικαιολόγητες ἀποδοκιμασίες ἐκείνων ποὺ ἐξακολουθοῦν νὰ πιστεύουν στὸ λεγόμενο «μῦθο τῆς μητρότητας». Πρόκειται γιὰ ἕνα μῦθο ποὺ μάτια οἱ κοινωνιολόγοι καὶ οἱ ψυχολόγοι προσπαθοῦν ν' ἀλλάξουν κάπως μὲ μελέτες, ἔρευνες, ἄρθρα.

«Μιὰ ἀληθινὴ μητέρα πρέπει νὰ ζῇ μόνο γιὰ τὰ παιδιά της», λένε οἱ πουριτανοί. «Ὁ ρόλος τῆς μητέρας εἶναι ἡ μοναδικὴ ἀληθινὴ ἐργασία τῆς γυναίκας, τὸ ὕψιστο ἔργο στὸ ὁποῖο πρέπει νὰ ἀφοσιωθῇ».

Καὶ λένε ἀκόμη: «Ἀλλοίμονο στὶς μοντέρνες μητέρες, ποὺ ἀφήνουν μόνα τὰ παιδιά τους καὶ νὰ ἐνδιαφέρωνται γιὰ πράγματα ποὺ δὲν ἔχουν καμμιὰ σχέσι μ' αὐτά».

Κι' ὅμως ὅλες αὐτὲς οἱ ἰδέες εἶναι λανθασμένες. Πρόκειται μόνο γιὰ καρποὺς ἀπὸ ἀπηρχαιωμένες παιδαγωγικὰ συστήματα, ἀπὸ σκουριασμένες ἰδέες, ἀπὸ συνήθειες ἀσχετες μὲ τὴ σημερινὴ πραγματικότητα, μὲ τὴ σύγχρονη καθημερινὴ ζωή.

Στὴ σύγχρονη κοινωνία καὶ ἡ μητρότητα πρέπει νὰ ἀποκτήσῃ τὶς πραγματικὲς διαστάσεις της καὶ νὰ ἐλευθερωθῇ ἀπὸ ἐκείνη τὴν παλιὰ νοοτροπία, ποὺ τὴν παρουσιάζει σὰν τὸν ἀποκλειστικὸ μοναδικὸ σκοπὸ τῆς γυναικείας ζωῆς.

Τὰ συμπεράσματα τῶν ψυχολόγων, τῶν κοινωνιολόγων, τῶν παιδαγωγῶν, ποὺ ἔχουν ἐρευνήσει τὸ πρόβλημα τῆς ἐργαζομένης μητέρας, ἔρχονται νὰ ἐνθαρρύνουν ὅλες ἐκείνες τὶς μητέρες, ποὺ ἀπὸ ἀγάπη ἢ ἀπὸ ἀνάγκη ἀναγκάζονται νὰ ἀποκρύνωνται ἀπὸ τὰ παιδιὰ τους γιὰ νὰ ἐργαστοῦν.

ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΣΥΓΚΡΟΥΣΙ

Ἂς παραμερήσουμε, λοιπόν, γιὰ μιὰ στιγμὴ τὸ πρακτικὸ πρόβλημα (ποῦ καὶ σὲ ποιὸν νὰ ἀφήσῃ τὰ παιδιά;), ποὺ ὅπως εἴπαμε εἶναι κυρίως θέμα κοινωνικῆς ὀργανώσεως καὶ ἂς μιλήσουμε γιὰ τὶς ψυχολογικὲς δυσκολίες, ποὺ ἀντιμετωπίζει ἡ ἐργαζομένη μητέρα καὶ ποὺ γίνονται τόσο μεγαλύτερες, ὅσο περισσότερο νιώθει ὑπεύθυνη ἐπειδὴ ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὰ παιδιά της, γιὰ νὰ ἱκανοποίηση κάποια προσωπικὴ της φιλοδοξία.

Πρόκειται γιὰ προβλήματα μητρικὰ καὶ γιὰ προβλήματα ἐργασίας. Χρειάζεται μιὰ μεγάλη ἰσορροπία, γιὰ νὰ μπορέσῃ ἡ ἐργαζομένη μητέρα ν' ἀντέξῃ, γιὰ νὰ κατορθώσῃ νὰ βρῇ ἕνα σωστὸ ἰσοζύγιο καὶ νὰ ἀντιμετωπίσῃ μὲ ἡρεμία καὶ τὰ δυό της προβλήματα.

Οἱ παιδαγωγοὶ Μπούρλινγκαμ καὶ Ἄννα Φρόϋδ, ποὺ διηύθυναν ἕνα ἀγγλικὸ βρεφοκομεῖο στὸ διάστημα τοῦ πολέμου, ἔγραψαν σὲ μιὰ μελέτη τους: «Δὲ πολὺ μικρὰ παιδιὰ μποροῦν νὰ ὑποφέρουν ἐφαρμογὲς ἀλλαγὲς καὶ ἀποχωρισμούς, χωρὶς καμμιὰ φανερὴ ἀντίδρασι. Μόνο ποὺ ὅταν ὁ ἀποχωρισμὸς εἶναι παρατεταμένος, τὰ παιδιὰ χάνουν εὔκολα τοὺς αἰσθηματικούς τους δεσμούς, ξαναγυρίζουν στὰ ἐνστικτώδη τους καὶ ὑποθορυβοῦν διανοητικά».

Στὸ ἴδιο συμπέρασμα ἔχουν φτάσει καὶ πολλὲς ἄλλες ψυχολογικὲς ἔρευνες. Ἀνταποκρίνουμε χαρακτηριστικὰ τὴν ἐργασία τοῦ ψυχολόγου Σίμονεαν ποὺ ὑπέβαλε σὲ τέστ δύο ὁμάδες παιδιῶν (στὴ μία ὁμάδα ἀνῆκαν παιδιὰ ποὺ ἔμεναν σὲ βρεφικοὺς σταθμοὺς στὶς ὧρες ποὺ ἐργάζονταν οἱ μητέρες τους, στὴν ἄλλη ὁμάδα παιδιὰ βρεφοκομείων). Ἡ βαθμολογία ἀναπτύξεως ἀποδείχτηκε ἀπολύτα κανονικὴ στὰ πρῶτα καὶ κατώτερη ἀπὸ τὴ μέτρια στὰ δεύτερα. Τὰ πειράματα ποὺ γίνονται στὰ ἰνστιτοῦτα τοῦ Ἰσραήλ, ὅπου τὰ παιδιὰ μένουν στὰ ἱδρύματα, ἀλλὰ διατηροῦν ἐπαφὲς μὲ τὶς μητέρες τους, ἀποδεικνύουν πὼς τὰ παιδιὰ αὐτὰ δὲν παρουσιάζουν καθυστέρησι στὴν ἀνάπτυξί τους. Ἡ γνώμη τῆς ἑπτάρου Ἔβε Χόμπα. Ὕστερα ἀπὸ μιὰ τέτοια ἔρευνα, εἶναι ἡ ἀκόλουθη: «Ἡ καθημερινὴ ἀπουσία τῆς μητέρας κατὰ τὶς ὧρες τῆς ἐργασίας, δὲν βλάπτει καθόλου τὴν διανοητικὴ ἀνάπτυξι τῶν παιδιῶν».

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΕΞΩΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Η ΙΠΠΟΤΙΣΣΑ

Ο ΝΕΑΡΟΣ ἀνθυπολοχαγὸς Σορλὲν ἔριξε μιὰ ματιὰ στὸν θεῖο του στρατηγό, ποὺ καθόταν ἀντίκρυ του κι' ἔγραφε μιὰ διαταγή. "Υστερα σήκωσε τὸ κεφάλι του καὶ τέντωσε τὸ αὐτί του κατὰ τὸ πάρκο... Πρώτη φορὰ εἶχε παρευρεθῆ σὲ πολεμικὸ συμβούλιο. Δὲν μποροῦσε νὰ συνέλθη ἀπὸ τὴν συγκίνησί του. Στὸ διάστημα τοῦ συμβουλίου εἶχε ἀποφασισθῆ ἡ θανατικὴ καταδίκη μιᾶς ὡραίας κατασκόπου. Τὸ στρατιωτικὸ ἀπόσπασμα τὴν εἶχε ὁδηγήσει τώρα στὸ πάρκο.

—Νά, τώρα θὰ τῆς δέσουν τὰ μάτια, ἔλεγε ἀπὸ μέσα του ὁ Σορλέν. Θὰ τὴ βάλουν ν' ἀκουμπήση στὸ δέντρο... Ὁ παπᾶς θὰ τῆς ψιθυρίση λόγια παραμυθίας. Τί ὡραία κόρη!... Κρίμα στὰ νιάτα της...

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἀκούστηκε δυνατὴ ὁμοβροντία. Ὁ Σορλὲν δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατήση μιὰ κραυγὴ πόνου. Τότε ὁ στρατηγὸς κύτταξε τὸν ἀνεψιό του χαμογελώντας.

—Καταλαβαίνω τί σοῦ συμβαίνει, τοῦ εἶπε. Σοῦ ἔρχεται βαρὺ νὰ βλέπης τὴ νέα κι' ὡραία γυναίκα νὰ πέφτη μὲ τὸ σῶμα τρυπημένο ἀπὸ σφαῖρες... Αὐτά, παιδί μου, ἔχει ὁ πόλεμος. Ἦταν κατάσκοπος. Τὸ καθήκον μας ἐπέβαλε νὰ φανοῦμε αὐστηροὶ «πρὸς παραδειγματισμόν»... Κι' ἂν θέλεις νὰ σοῦ πῶ κάτι; Κάθε φορὰ ποὺ παρευρίσκομαι σὲ θανατικὴ ἐκτέλεση, θυμᾶμαι ἕνα ἐπεισόδιο τῆς νεανικῆς μου ζωῆς. Μοῦ συνέβη στὰ πρῶτα βήματα τοῦ στρατιωτικοῦ μου σταδίου. Πέρασαν χρόνια ἀπὸ τότε. Τὰ μάτια μου συνήθισαν στὶς φρικαλεότητες τοῦ πολέμου. Καὶ ὅμως... Ἀκόμα δὲν μπορῶ νὰ ξεχάσω τὴν τραγικὴ ἱστορία τῆς Λόγιας, τῆς ὡραίας κι' ἄγριας Μεξικανῆς...

Κι' ὁ στρατηγὸς ἀνάβοντας τὸ πούρο του, ἄρχισε νὰ διηγῆται στὸ μελαγχολικὸ ἀνεψιό του:

—Πρὶν ἀπὸ τριάντα χρόνια ὁ διοικητὴς τοῦ συντάγματός μου μὲ εἶχε στείλει στὸ Μεξικὸ μὲ ἐμπιστευτικὴ ἀποστολή: νὰ παραβάσω κανόνια στὸ νέο πρόεδρο τῆς Δημοκρατίας τὸν Ποφύριο Διάζ. Τὰ κανόνια τοῦ τὰ ἔκανε δῶρο ἡ Γαλλικὴ Κυβέρνησι. Τὸ Μεξικὸ εἶναι ἡ χώρα τῶν ἐπαναστάσεων. Μόλις λοιπὸν ἔφτασα ἐκεῖ, ἔμαθα πὼς εἶχε ἐκραγῆ νέο κίνημα. Κι' ἀπ' τὴν πρώτη μέρα ποὺ πάτησα τὸ ποδάρι μου ἔπεσα μὲ ὅλο τὸ λόχο μου στὰ χέρια τῶν στασιαστῶν, ποὺ μᾶς πῆραν τὰ κανόνια καὶ μᾶς βομβάρδιζαν μὲ τὰ δικά μας ἔπλα... Ἀναγκάστηκα τότε νὰ καταφύγω στὸ Σὰν Λουκὰρ, ἕνα χωριὸ μικρὸ κι' ἀσήμαντο, ἐπίκαιρη ὅμως θέσι, καὶ νὰ περιμένω ἐνίσχυσι ἀπὸ τὰ κυβερνητικὰ στρατεύματα.

Μέσα στὸ Σὰν Λουκὰρ ἦτανε πολιορκημένος κι' ὁ στρατηγὸς Μορένο, ἕνας γενναῖος καὶ ἱπποτικὸς Ἱσπανὸς ποὺ μὲ συμπάθησε ἀμέσως. Οἱ στασιασταὶ ἔκαναν κάθε μέρα ἐπίθεσι, μὰ δὲν μποροῦσαν νὰ ἐκπορθήσουν τὴν ὀχυρὰ αὐτὴ θέσι. Ὁ κίνδυνος ποὺ διατρέχαμε ἦταν σοβαρός. Οἱ δικοί μου στρατιῶτες μαζὶ μὲ τοὺς Ἱσπανούς, ποὺ ἐμείναν πιστοὶ στὴν κυβέρνησι, εἴμαστε μονάχα χίλιοι διακόσιοι ἄντρες καὶ εἴχαμε νὰ κάνουμε μὲ ὁλόκληρο στρατό... Καὶ ξέρεις ποιός ἦταν ἐπὶ κεφαλῆς τῶν στασιαστῶν; Ἕνα κορίτσι εὐγενικῆς καταγωγῆς, παλιὰ τρόφιμος τοῦ μοναστηριοῦ τοῦ τοῦ Σὰν Λουκάρ. Εἶχε ὁρκιστῆ νὰ κυριεύση τὴν πόλι καὶ νὰ κάψη τὸ μοναστήρι, στὸ ὁποῖο τὴν εἶχε κλείσει ἄλλοτε ὡς ὅμηρο ἡ Κυβέρνησις, ἐπειδὴ ὅλα τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας της ἦταν στασιασταὶ κι' ἐπαναστάται. Μὰ τὸ ἀγριοκόριτσο αὐτὸ κατάφερε νὰ τὸ σκάση ἀπὸ τὸ μοναστήρι, πῆδησε σ' ἕνα ἄγριο ἄλογο καὶ πῆγε καὶ βρῆκε τοὺς πιστούς της ὀπαδοὺς γιὰ νὰ ταχθῆ ἐπὶ κεφαλῆς νέας στάσεως.

Ἡ νέα αὐτὴ φημιζόταν γιὰ τὴν ἱππευτικὴ της δεινότητα, γιὰ τὸν ἄγριο χαρακτῆρα της καὶ πρὸ παντὸς γιὰ τὴν ὁμορφιά της. Ἦταν ἀπόγονος Ἰνδοῦ βασιλέως καὶ στὶς φλέβες της ἔρρεε φλογερὸ καὶ ὁρμητικὸ αἷμα... Εἶχε ὑπὸ τὶς διαταγές της πενῆντα χιλιάδες στρατιῶτες, ἀφωσιωμένους στὴν ἀρχηγό τους, χωρὶς νὰ δείχνη καὶ συμπάθεια γιὰ κανένα. Κάποιος ἀπὸ τοὺς ἀξιωματικούς της, ὁ Ζοζὲ Μανουέλ, τόλμησε μιὰ μέρα νὰ τῆς πάρη διὰ τῆς βίας ἕνα φιλί... Ἡ Λόγια τοῦ ἔδωσε στὸ πρόσωπο μὲ τὸ μαστίγιο, ποὺ τότε ἕνα τόσο δυνατὸ χτύπημα τοῦ ἄφησε σημάδι στὸ μάγουλό του γιὰ ὅλη του τὴ ζωή. Ὁ Ζοζέ, θέλοντας νὰ τὴν ἐκδικηθῆ, τὴν ἐγκατέλειψε καὶ ἦρθε μὲ τὸ μέρος μας, ζητῶντας ἀφορμὴ νὰ κάνη κακὸ στὴν ἀτίθαση γυναίκα ποὺ τὸν εἶχε παραμορφώσει...

Σιγὰ - σιγά, ὁλόκληρος θρύλος εἶχε σχηματισθῆ γύρω ἀπὸ τὴ Λόγια, ποὺ τρομοκρατοῦσε τὴ μεξικανικὴ Κυβέρνησι καὶ τὸν Τάλπα, τὸ ἄγριο ἄλογό της, τὸ ὁποῖο μποροῦσε νὰ τρέχη ὁλόκληρες μέρες, χωρὶς νὰ φάη οὔτε καὶ νὰ πιῆ...

"Αξαφνα μιὰ μέρα — ἤτανε τῶν Βαΐων τότε, μάθαμε μὲ κατάπληξι, πὼς ἡ Λόγια, ἡ ἀσύλληπτη Λόγια, ἔπεσε μ' ὅλη τὴν τιμητική της φρουρά, εἴκοσι ἐννιὰ ἄντρες, σὲ ἐνέδρα, ποὺ τῆς εἶχε στήσει ὁ Ζοζὲ Μανουέλ... Εἶχε ἀπομακρύνει τὰ στρατεύματά της ἀπὸ τὸ Σὰν Λουκάρ, γιὰ νὰ μᾶς ξεγελάση καὶ ὕστερα ἦρθε μόνη της νὰ κατοπτεύση τὰ περίχωρα τῆς πόλεώς μας. Μὰ ἔπεσε στὴ φάκα...

★

Μόλις μαθεύτηκε ἡ εἴδησι τῆς συλλήψεώς της, ὅλος ὁ πληθυσμὸς τοῦ Σὰν Λουκὰρ ἔτρεξε μὲ τοὺς ἀξιωματικοὺς ἐπὶ κεφαλῆς νὰ δῆ τὴν ὡραία ἀντάρτιδα ποὺ κυβερνοῦσε πενῆντα χιλιάδες ἐξαγριωμένους ἄντρες. Δὲν μποροῦσα νὰ ἐξηγήσω τὴ λατρεία ποὺ αἰσθάνονταν ὅλοι αὐτοὶ γιὰ μιὰ γυναῖκα, ποὺ εἶχαν κάθε λόγο νὰ τὴν μισοῦν.

—Οἱ Μεξικανοί, μοῦ ἐξήγησε ὁ στρατηγὸς Μορένο, ξέρουν νὰ σέβωνται τὴν γενναιότητα, ὅπου κι' ἂν τὴν βρίσκουν. Καὶ μὴ ξεχνᾶς πὼς ἡ Λόγια εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ ἔθλεπα. Ὁμολογῶ πὼς μοῦ κόπηκε ἡ λαλιά μου. Ἡ ὁμορφιὰ τῆς Λόγιας ξεπερνοῦσε τὴ φήμη της. Ἦταν ἕνας τύπος ἄγριας ὁμορφιᾶς, ἕνα ἐξωτικὸ λουλούδι, ποὺ μόνο στὴν ἔρημο μποροῦσε νὰ φυτρώση. Φοροῦσε στολὴ ἁπλὴ ἀμαζόνος, ποὺ ἄφηνε νὰ φαίνωνται ὅλες οἱ γραμμὲς τοῦ λεπτοῦ μὰ καλοδεμένου κορμιοῦ της. Ἀπὸ τὸ στῆθος της κρέμονταν ἕνα χρυσὸ παράξενο περιδέραιο, κληρονομικὸ δῶρο κι' ἔμβλημα τῆς βασιλικῆς γενιᾶς της.

Μὲ παρεκάλεσε νὰ εὐχαριστήσω ἐκ μέρους της τὸ στρατηγὸ Μορένο καὶ μοῦ ζήτησε γιὰ τελευταία χάρι νὰ τῆς ἐπιτρέψουμε νὰ πάη νὰ ἀποχαιρετήση τοὺς δικούς της ποὺ βρίσκονταν μακρυὰ καὶ θάταν γεμάτοι ἀγωνία γιὰ τὴν τύχη της. Ἡ ἀπόστασις ἦταν μεγάλη. Μὰ μοῦ ἔδωσε τὸ λόγο τῆς στρατιωτικῆς της τιμῆς, πὼς θὰ ἐπιστρέψη τὴν ἴδια μέρα γιὰ νὰ τουφεκιστῆ... Τῆς τὸ ὑποσχέθηκα. Κι' ἔτρεξα νὰ βρῶ τὸ Μορένο, μὲ τὴν ἀπόφασι νὰ τὸν πείσω. Ὁ στρατηγὸς ὅμως ποὺ φοβόταν μήπως ἡ αἰχμάλωτος δὲν κρατήση τὸ λόγο της, μοῦ εἶπε:

—Μοῦ φαίνεται πὼς αὐτὸ θὰ εἶναι ἕνας εὔσχημος τρόπος ἀπονομῆς χάριτος.

— Εἶμαι βέβαιος, στρατηγέ μου, τοῦ ἀπεκρίθηκα, πὼς ἡ Λόγια θὰ κρατήση τὸ λόγο της... Ἡ βασιλικὴ καταγωγὴ της δὲν τῆς ἐπιτρέπει νὰ ζητήση νὰ σώση τὴ ζωή της μ' ἕνα ψέμα.

— Καλά, ἂς ὑποθέσουμε ὅτι τῆς δώσαμε τὴν ἄδεια νὰ πάη νὰ δῆ τὸν πατέρα της. Μὰ εἶναι ἀδύνατο νὰ πάη τόσο μακρυὰ καὶ νὰ γυρίση ἀκριβῶς τὴν ἡμέρα τῆς ἐκτελέσεως.

—Ἡ Λόγια, στρατηγέ μου, εἶναι δεινὴ καβαλλάρισσα καὶ τὸ ἄλογό της, ὁ Τάλπα, τρέχει σὰν ἀστραπή.

—Ξέρεις, τί μοῦ φαίνεται, λοχαγέ μου εἶπε ὁ Μορένο. Πὼς ζητᾶς μὲ κάθε μέσο νὰ σώσης τὴν αἰχμάλωτό μας. Ἂς εἶναι ὅμως... Σοῦ ἐκμυστηρεύομαι πὼς κι' ἡ δική μου ἐπιθυμία εἶναι ἡ ἴδια... Θὰ ὑπογράψω τὸ φύλλον ἀδείας...

Τὸν εὐχαρίστησα μὲ εὐγνωμοσύνη.

Καὶ ὕστερα ἀπὸ λίγο, ἡ Λόγια ἦταν ἕτοιμη νὰ καβαλλήση τὸν Τάλπα, ἐνῶ ἐγὼ κρατοῦσα τὸ χαλινό. Ἡ ὡραία ἀντάρτισσα ἦταν χαρούμενη, εὐθυμη, σχεδὸν φιλάρεσκη. "Οταν ἀνέβηκε στ' ἄλογό της, μὲ κύτταξε κατάματα καὶ μοῦ εἶπε μὲ παράξενη φωνή:

— Καλὴν ἀντάμωσι, λοχαγέ μου. Κυττάχτε, σᾶς παρακαλῶ, ἂν ἀργήσω λίγο τὴν ὡρισμένη μέρα, νὰ καθησυχάσετε τὸν στρατηγό. Τὸ γλέντι τῶν θανατικῶν ἐκτελέσεων, βλέπετε, πρέπει ν' ἀρχίση ἀπὸ μένα.

Καὶ ἡ ἀτρόμητη ἀμαζὼν κέντησε τὸν Τάλπα στὰ καπούλια μὲ τὰ σπιρούνια της κι' ἐξαφανίστηκε. Βαθὺς στεναγμὸς ἀνακουφίσεως βγῆκε τότε ἀπὸ τὰ στήθη μου, ἂν καὶ κατὰ βάθος πολὺ φαβόμουν μήπως κρατήση τὸ λόγο της καὶ γυρίση τὴν ὡρισμένη μέρα.

★

Ξημέρωσε τέλος ἡ μοιραία ἐκείνη ἡμέρα.

Στὶς δέκα τὸ πρωὶ ἡ φρουρὰ ἦταν συγκεντρωμένη κοντὰ στὶς πύλες τῆς πόλεως. Οἱ καταδικασμένοι, εἴκοσι ἐννέα δηλαδὴ στρατιῶτες ποὺ τοὺς εἴχαμε πιάσει μαζὶ μὲ τὴ Λόγια, ἦταν δεμένοι σὲ πασσάλους καὶ περίμεναν τὸ τέλος τους. Μονάχα ἕνας πάσσαλος ἔμενε κενός!... Μὰ κανεὶς δὲν περίμενε τὴ Λόγια.

Οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ ἐπιτελείου μαζὶ μὲ τὸν στρατηγὸ ἦταν συγκεντρωμένοι, κυττάζοντας τὸ ρολόϊ τους. Ἡ στιγμὴ εἶχε πλησιάσει.

Ὁ ἐπὶ κεφαλῆς ἀξιωματικὸς παρέταξε τότε τὴ διμοιρία, διέταξε «γεμίσατε» καὶ «ἐπὶ σκοπῶ», σήκωσε ψηλὰ τὸ σπαθί του, ποὺ πέταξε σπίθες κάτω ἀπὸ τὸν φλογερὸ ἥλιο τοῦ Μεξικοῦ, κι' ἑτοιμάζονταν νὰ τὸ κατεβάση, φωνάζοντας «πῦρ!», ὅταν ἔξαφνα μέσ' ἀπὸ τὸ πλῆθος ὑψώθηκε μιὰ κραυγή, ποὺ πάγωσε τὸ αἷμα στὶς φλέβες.

—Νά την! Νά την!...

Ναί, ἦταν ἀλήθεια. Διακρίναμε στὴν ἄκρη ἕναν μαῦρο ὄγκο κι' ὕστερα τὴ Λόγια ὀρθια πάνω στὴ σέλλα τοῦ Τάλπα της, νὰ τὸ μαστιγώνη ἄγρια.

Πρὶν προφτάσουμε νὰ συνέλθουμε ἀπὸ τὴν κατάπληξι, ὁ Τάλπα χυμοῦσε ἀπάνω μας μὲ στόμα ἀφρισμένο, λιοντάρι θυμωμένο θαρεῖς!... Μὰ ἡ Λόγια τοῦ τράβηξε τὰ χαλινάρια καὶ τ' ἄλογο καρφώθηκε στὴ θέσι του. "Υστερα ἡ ὡραία ἀμαζὼν πήδησε κάτω καὶ μᾶς πλησίασε. Τί ἀλησμόνη στιγμή! "Ολοι οἱ ἀξιωματικοὶ σταθήκαμε προσοχὴ καὶ φέραμε τὰ χέρια μας στὰ πηλίκιά μας. Ὁ Μορένο μόλις συγκρατοῦσε τὴν συγκίνησί του. "Οσο γιὰ μένα, μοῦ φαίνεται πὼς τὰ μάτια μου εἴχανε δακρύσει... Οἱ στρατιῶτες μας ζητωκραύγαζαν:

—Μπράβο Λόγια!... Μπράβο Λόγια!... Μπράβο Τάλπα!...

Στὸ μεταξὺ ἡ Λόγια εἶπε κάτι τοῦ Μάμπο. Τὸ πρόσωπό της ἦταν ξαναμμένο, τὰ μάτια της πετοῦσαν φωτιές. Ποτὲ δὲν ἦταν ὁμορφότερη. Ὁ μαῦρος πῆγε καὶ τῆς ἔφερε ἕνα σκέπασμα, μὲ τὸ ὁποῖο ἡ Λόγια σκέπασε τὸ καταϊδρωμένο ἄλογό της.

—Κουράστηκε ὁ καημένος μου ὁ Τάλπο! εἶπε συγκινημένη. Τὸ νοῦ σου, Μάμπο, μὴ τὸν πετίσης προτοῦ περάσουν εἴκοσι λεπτὰ τῆς ὥρας. "Αφησέ τον νὰ ξεκουραστῆ καὶ νὰ ξεϊδρώση...

"Υστερα κόλλησε τὰ χείλη της στ' ἀφρισμένα ρουθούνια τοῦ πιστοῦ ζώου.

ΤΗΣ ΕΡΗΜΟΥ

— *Μιὰ χάρι ἀκόμα ἔχω νὰ σᾶς ζητήσω, λοχαγέ μου, τὴν τελευταία. "Εχετε μαζί σας τὸ περίστροφό σας;*

—'Αντίο, Τάλπα μου, τοῦ ψιθύρισε. 'Αντίο, καλέ μου φίλε!...

Τί παράξενη γυναίκα! Βρισκόταν ἕνα βῆμα μακρυὰ ἀπ' τὸν τάφο της καὶ ἡ τελευταίες της σκέψεις πετοῦσαν στὸ ἄλογό της!

"Αξαφνα τὴν εἴδαμε νὰ ἀναπηδήση. Εἶχε ἀντικρύσει τὸν Ζοζὲ Μανουέλ, τὸν προδότη, τὸν αἴτιο τῆς καταστροφῆς της, ὁ ὁποῖος τὴν πλησίαζε μὲ τὸ μαντῆλι στὰ χέρια, γιὰ νὰ τῆς σκεπάση τὰ μάτια, ἐνῶ τὸ παραμορφωμένο πρόσωπό του ἀκτινοβολοῦσε ἀπὸ σατανικὴ χαρά. Μὰ ἡ Λόγια γύρισε ἀπ' τὴν ἄλλη μεριὰ τὸ κεφάλι της, σὰν νὰ μὴ μποροῦσε νὰ ὑποφέρη τὸ ἀηδιαστικὸν θέαμα, καὶ στὴν ὡραία μορφὴ της ζωγραφίστηκε μιὰ ἔκφρασι ὑπέρτατης περιφρονήσεως. Τὴν ἴδια ὅμως στιγμὴ χαμογέλασε. Μὲ εἶχε διακρίνει ἀνάμεσα στοὺς ἀξιωματικούς. Μὲ πλησίασε τότε, μοῦ ἔδωσε τὸ λεπτὸ καὶ μελαψὸ χεράκι της καὶ μοῦ εἶπε:

—Μιὰ χάρι ἀκόμα ἔχω νὰ σᾶς ζητήσω, λοχαγέ μου, τὴν τελευταία. "Εχετε μαζί σας τὸ περίστροφό σας;

—Μάλιστα, τῆς ἀποκρίθηκα μὲ τρεμάμενη φωνή.

—"Ε, λοιπόν, τὸν βλέπετε αὐτὸν ἐδῶ; καὶ μοῦ ἔδειξε τὸ Μανουέλ. Δὲν θέλω νὰ μὲ ἀγγίξη αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος. Καὶ σᾶς παρακαλῶ πολύ, νὰ μοῦ δώσετε ἐσεῖς τὴν τελειωτικὴ βολή...

Μοῦ ἔσφιξε τὸ χέρι. Καὶ προχώρησε μὲ βῆμα ἀτάραχο κατὰ τὸν πάσσαλο. Τὴν ἔδεσαν. Ὁ Μανουέλ τὴν πλησίασε γιὰ νὰ τῆς σκεπάση τὰ μάτια. Μὰ ἐκείνη τὸν ἔσπρωξε καὶ ἀρνήθηκε τὴν τελευταία αὐτὴ παρηγοριά.

.....

—Πῦρ!

.....

Πλησίασα στὸν πάσσαλο μὲ βουρκωμένη τὴν καρδιά, μὲ δακρυσμένα μάτια, μὲ τρεμάμενα βήματα, κρατῶντας τὸ περίστροφο στὰ χέρια γιὰ νὰ ἐκτελέσω τὴν τελευταία παράκλησι τῆς Λόγιας. Μὰ ἤτανε περιττό. Ἡ ἀφοβη ἀμαζὼν ἦταν νεκρή.

Μιὰ τούφα ἀπὸ σγουρὰ κατάμαυρα μαλλιὰ ἤτανε πεταμένη μπρὸς στὰ πόδια της. Τὴν εἶχαν κόψει οἱ σφαῖρες ἀπὸ τὸ κεφάλι της. Ἔσκυψα, τὴν πῆρα καὶ τὴν ἔφερα μ' εὐλάβεια στὰ χείλη μου — ἐνῶ ὁ Τάλπα, τὸ ἄγριο ἄλογο τῆς ἐρήμου χλιμίντραρε θρηνητικὰ καὶ ἀπελπισμένα...

ΤΟΥ ΓΚΑΓΙΑΡ

ΔΥΟ ΚΟΠΕΛΕΣ ΜΟΝΕΣ ΣΤΗΝ ΕΡΗΜΟ

Δυὸ φίλες ἀπὸ τὸ Μιλάνο, ποὺ ὅλο τὸ χρόνο ζοῦν ἀναμεσα στοὺς θορύβους τῶν αὐτοκινήτων, τῶν τηλεφώνων καὶ τῶν τζουκ - μπὸξ ἀποφάσισαν τὴν περασμένη ἀνοιξη νὰ περάσουν τὶς διακοπές τους στὴν ἔρημο.

Πῆγαν λοιπὸν στὴν τουριστικὴ λέσχη τοῦ Μιλάνου καὶ ἐξέφρασαν τὴν ἐπιθυμία νὰ περάσουν τὶς διακοπές τους στὴν ἔρημο τοῦ Ἀφγανιστάν. Ὕστερα ἀπὸ μιὰ ἀνταλλαγὴ ἀλληλογραφίας τῆς τουριστικῆς λέσχης μὲ τὶς ἀμοιβὲς ἀρχὲς τοῦ Ἀφγανιστάν, τοῦ Πακιστὰν καὶ τῆς Περσίας δόθηκε ἡ ἄδεια στὶς δυὸ νεαρὲς μιλανέζες νὰ φύγουν γιὰ τὴν ἔρημο. Ἔπεστρεψαν στὴν Ἰταλία πρὶν ἀπὸ μερικὲς μέρες καὶ δήλωσαν: «Ζήσαμε σὲ μιὰ ὑπέροχη μοναξιά, σὲ μιὰ θαυμάσια σιωπή. Ἀλλὰ δὲν βρέθηκε οὔτε... ἕνας Τοῦρκος γιὰ νὰ μᾶς κυττάξη!».

Παρακολουθῆστε ἀπὸ τὸ σημερινὸ τεῦχος τοῦ «ΘΗΣΑΥΡΟΥ» (σελὶς 75) τὴ δημοσίευσι τοῦ καινούργιου ἐντυπωσιακοῦ ἀστυνομικοῦ μυθιστορήματος τοῦ μάγου τῆς πέννας ΤΖΕ·Ι·ΜΣ ΤΣΕ·Ι·Ζ.

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ΜΕ ΤΑ ΚΛΕΙΔΙΑ

Ἦταν ὅμορφη ἡ Νορένα, πολὺ πιὸ ὅμορφη ἀπ' ὅσο θὰ ἔπρεπε, καὶ κρατοῦσε στὴ ρόδινη παλάμη της τὰ κλειδιὰ ὅλων τῶν χρηματοκιβωτίων τῆς Τραπέζης. Δὲν εἶχε παρὰ νὰ ξεγελάση τὸν ἄνθρωπο, ποὺ τὴ νόμιζε γιὰ κόρη του, τὸ μοναδικὸ ἀνθρωπο ποὺ τῆς εἶχε δείξει λίγη στοργή. Κι' ἦταν πιὰ πολὺ ἀργὰ γιὰ νὰ ὑποχωρήση. Ὁ ἀπαίσιος νάνος καὶ ὁ ἐπαγγελματίας δολοφόνος, ποὺ τῆς εἶχαν ἀναθέσει αὐτὸ τὸ ρόλο, δὲ θὰ τὴν ἄφηναν ποτὲ νὰ τοὺς χαλάση τὸ σατανικὸ κόλπο τους. Ἀλλὰ ἡ Ἴρα ἦταν ἐρωτευμένη, καὶ μιὰ ἐρωτευμένη γυναίκα, δὲν διστάζει μπροστὰ σὲ τίποτα, οὔτε μπροστὰ στὸ θάνατο...

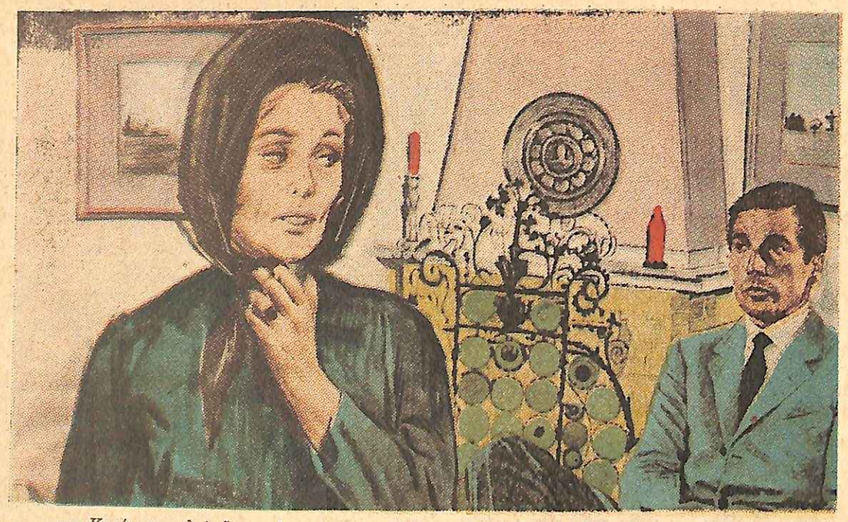

— *Κυρία μου, ἐγὼ ἤμουν ὁ πατέρας τοῦ ἐγγονοῦ σας! Μὴν ἐκπλήττεσθε.*

Μιὰ ἀποκατάστασις

Τὸ ξυπνητήρι κουδούνισε δυνατὰ ξυπνώντας τὸ Γιαννάκη κάπως ἄγουρα ἐκεῖνο τὸ πρωΐ.

Ὁ ὕπνος του ἦταν βαρὺς ὅπως πάντα καὶ ξαφνικὰ πήδησε ἀπὸ τὸ κρεβάτι του μ' ἐκεῖνο τὸ κουδούνισμα τοῦ ρολογιοῦ. Ἀπὸ τὴν ἀγανάκτησί του ἄρπαξε ἕνα μαξιλάρι καὶ τὸ πέταξε πάνω στὸ ρολόγι, ποὺ δὲν ἄργησε νὰ κυλήση χάμω μαζὶ μὲ τὸ μαξιλάρι.

Ξαφνικὰ κατάλαβε ὅτι μποροῦσε νάχε κάνει ζημιά..., ὅταν πῆδησε ἀπὸ τὸ κρεβάτι, ἄρπαξε ἀμέσως τὸ ξυπνητήρι στὰ χέρια του μὲ κάποια στοργὴ καὶ τόφερε στ' αὐτί του. Τὸ κανονικὸ τὶκ-τὰκ τὸν καθησύχασε καὶ χαμογέλασε ἱκανοποιημένος, ὅτι τὸ ρολόγι του δὲν εἶχε πάθει καμμιὰ ἀπολύτως ζημιά. Τ' ἀκούμπησε σιγά, σιγά, στοργικὰ πάνω στὸ τραπεζάκι, ἀνακλαδίστηκε, ἔτριψε τὰ μάτια του κι' ἔμεινε λίγες στιγμὲς συλλογισμένος.

Ἡ ὥρα ἦταν πέντε καὶ στὶς ἕξη ἔπρεπε νὰ βρίσκεται στὸ φούρνο νὰ παραλάβη ζεστά, ζεστὰ τὰ κουλούρια σ' ἕνα πανέρι κι' ἀπὸ κεῖ νὰ πάη στὸ σχολεῖο μιᾶς μασκρυνῆς γειτονιᾶς, νὰ τὰ πουλήση στοὺς βασκάλους, ποὺ τὸν περίμεναν νὰ πάρουν τὸ κουλούρι τους, πρὶν μποῦν στὴν αἴθουσα, νὰ τὸ φάνε ζεστὸ ἀκόμη μὲ τὸν καφέ τους.

Δυὸ χρόνια τώρα ὁ Γιαννάκης ἔκανε τὴ δουλειὰ τοῦ κολουρτζῆ κι' ἔβγαζε ἕνα μικρὸ μεροκάματο νὰ ζήσουν αὐτὸς καὶ ἡ γιαγιά του.

Τὰ βράδια ὁ Γιαννάκης πήγαινε στὴ νυχτερινὴ Σχολή, γιατὶ δὲν εἶχε ἀφήσει τὰ γράμματα. Ἦταν στὴ δευτέρα τοῦ γυμνασίου κι' εἶχε βάλει καλὰ στὸ κεφάλι του, ὅτι ἔπρεπε νὰ τελειώση Γυμνάσιο καὶ Λύκειο, γιὰ νὰ γίνη ἕνας δάσκαλος.

Τάρεσε πολὺ νὰ γίνη δάσκαλος. Πόσες φορὲς σὰν βρισκόταν μόνος του στὴν κάμαρά του, ὅταν ἐδιάβαζε τὰ μαθήματά του, δὲν σηκωνόταν ἀπὸ τὴ θέσι του, κι' ἄρχιζε νὰ λέγη τὸ μάθημά του, σὰν νὰ δίδασκε σ' ἕνα φανταστικὸ ἀκροατήριο ἀπὸ μαθητές.

Ἔπειτα γελοῦσε μόνος του, χθυνόταν γρήγορα νὰ κοιμηθῆ κι' ἔπεφτε στὸ κρεβάτι κατὰ τὰ μεσάνυχτα, γιατὶ ἔπρεπε νὰ σηκωθῆ κατὰ τὶς πέντε νὰ τρέξη στὸ φοῦρνο γιὰ τὰ κουλούρια.

Ἡ γιαγιά του ξυπνοῦσε τὴν ἴδια ὥρα καὶ ὡς ποὺ νὰ ντυθῆ ἐκεῖνος, ἐκείνη τοὔφτιαχνε ἕνα τσαὶ καὶ τοῦ ἑτοίμαζε φετοῦλες τὸ ψωμὶ ποὺ ἔτρωγε μὲ ἐλιὲς ἢ μὲ λίγο τυρί.

— Ἑτοιμος, Γιαννάκη; — τοῦ εἶπε ἡ γιαγιά του σὰν τὸν εἶδε νὰ μπαίνη στὴν κουζίνα, ὅπου ἦταν καὶ ἡ τραπεζαρία τους.

— Ἑτοιμος, γιαγιά, κι' ὅπως εἴπαμε. Κατὰ τὶς ἑννιὰ θὰ σὲ περιμένω ἔξω ἀπὸ τὸ σχολεῖο νὰ πάμε στὸ σπίτι ἐκείνου τοῦ κυρίου, ποὺ μᾶς προσκάλεσε σπίτι του.

— Καὶ τί μᾶς θέλει ἐκεῖνος ὁ κύριος, Γιαννάκη; ρώτησε μ' ἀπορία ἡ γιαγιά.

Ὁ Γιαννάκης ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους του.

— Ξέρω γώ; Νά, ἔχει κάποιο παιδὶ του στὸ σχολεῖο. Εἶχεν ἔλθει στὸ διάλειμμα, νὰ δῆ τὸ διευθυντὴ γιὰ τὸ παιδί του, μὲ εἶδε στὴν αὐλὴ ποὺ πουλοῦσε κουλούρια καὶ μ' ἐπλησίασε. Ἀγόρασε κι' αὐτὸς κουλούρι κι' ἄρχισε νὰ μὲ ρωτᾶ, πῶς μὲ λένε, ἂν ἔχω γονεῖς, ἂν παράτησα τὸ σχολεῖο κι' ἄλλα πολλὰ ὁμοια. Τοὔπα κι' ἐγὼ πὼς εἶμαι ὀρφανός, πὼς ζῶ μὲ τὴ γιαγιά μου, πὼς τὴν ἡμέρα πουλῶ κουλούρια καὶ τὰ βράδια πηγαίνω στὸ Γυμνάσιο καὶ μὲ χάϊδεψε στὸ κεφάλι. Ἔπειτα μοῦ εἶπε πὼς θέλει νὰ γνωρίση καὶ τὴ γιαγιά μου, καὶ νὰ σὲ πάρω νὰ πάμε σπίτι του, ὁδὸς Πατησίων, νὰ σὲ γνωρίση. Γιατὶ λὲς ἄνθρωπος φαίνεται νὰ εἶναι. Καλὸς Χάρης, γιαγιά.

Ἡ γιαγιά, ἡ κυρὰ Λένα, ποὺ δὲν ἦταν πολὺ παραπάνω ἀπὸ πενῆντα πέντε χρόνων γυναίκα, μιὰ ὄμορφη καὶ κατὰ λοστεκούμενη κυρία, ἔμεινε διστακτική πλάϊ στὸν ἔγγονό της.

Τέλος ἐψιθύρισε:

— Ἂς εἶναι, θάρρῶ!

Ὁ Γιαννάκης εἶχε ἀποφάει, πῆρε τὸ πανέρι του μὲ τὰ λουρία, ἐφίλησε τὴ γιαγιά του κι' ἐβγῆκε ἀπὸ τὸ σπίτι χαρούμενος, σφυρίζοντας κάποιο σκοπό.

★

Ὁ Γιαννάκης ἦταν τὸ νόθο παιδὶ τῆς κόρης τῆς κυρὰ Λένας.

Ἡ κυρὰ Λένα ἦταν ἀπὸ τὴν Πάτρα κι' ὅταν χήρεψε, δεκαοκτὼ χρόνων κοπέλλα, γιατ' εἶχε παντρευτῆ στὰ δεκάξη, κληρονόμησε τὸν ἄντρα της, ἕναν πλούσιο ἔμπορο σταφίδος, κι' ἐπεδόθη στὴν ἀνατροφὴ τῆς κορούλας της, ἕνα μωρὸ τριῶν μηνῶν ποὺ τῆς εἶχε ἀφήσει ὁ μακαρίτης.

Ἦταν ὁμορφη ἡ κυρὰ Λένα, καὶ πολλοὶ βρέθηκαν ὑποψήφιοι νὰ τῆς προτείνουν γάμο, ἔπειτα ἀπὸ τρία χρόνια.

Ἐκείνη ὅμως ἀρνήθηκε, παρ' ὅλο ποὺ ἦταν τόσο νέα κι' ὁμορφη, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ σπίτι μὲ μεγάλες κοσμικὲς γνωριμίες στὴν πόλι τους.

Μάλιστα, ἐκεῖνοι, ποὺ ἀποχωροῦσαν ἀπρακτοι μπρὸς στὶς προτάσεις τους πρὸς τὴ Λένα, ὑποψιάζονταν, πὼς ἡ χήρα θάχε κάποιον κρυφὸ ἔρωτα, κι' ἐπιφυλλάσσετο νὰ ἐκδηλωθῆ ἀργότερα.

Ἡ Λένα ὅμως ἀγαποῦσε τὴν κορούλα της κι' ἀφοσιώθηκε σ' αὐτήν.

Τὰ χρήματα ποὺ θρῆκε στὴν Τράπεζα, κι' ἀπὸ τὴν πώλησι τοῦ γραφείου καὶ τῶν ἀποθηκῶν, μάζεψε ἕνα πολὺ μεγάλο ποσόν, ποὺ μόνο ἀπὸ τοὺς τόκους περνοῦσε ἄνετα. Ἔτσι τ' ὄνειρό της ἦταν νὰ μορφώση καλὰ τὴν κορούλα της, τὴ Μαρία, καὶ νὰ τῆς δώση μιὰ γερὴ προῖκα.

Τὰ χρόνια περνοῦσαν, ἡ Μαρία μεγάλωνε ἔβγαλε τὸ Δημοτικό, ἔπειτα τὸ Γυμνάσιο. Τότε ἡ κυρὰ Λένα σκέφτηκε νὰ φύγη ἀπὸ τὴν Πάτρα.

Κι' ἔφυγε γιὰ τὴν Ἀθήνα. Ἀγόρασε ἕνα ὡραῖο σπιτάκι μὲ κῆπο, ἐξοχικὸ κι' ἐγκατεστάθηκε μὲ τὴν κορούλα της, τὴ Μαρία.

Μὲ πόση χαρὰ τὴ συνόδεψε ὡς τὸ Πανεπιστήμιο νὰ τὴν ἐγγράψη στὴ Νομικὴ Σχολή, κι' ἔπειτα στὶς εἰσαγωγικὲς ἐξετάσεις της.

Ἐκεῖνο τὸ βράδι ἔπειτα ἀπὸ τὰ εὐχάριστα ἀποτελέσματα, τὴν πῆγε καὶ σ' ἕνα θέατρο.

Ὅλα πήγαιναν καλά, ὅλα ἦσαν εὐχάριστα καὶ ἡ ζωή τους διάβαινε εὐτυχισμένη.

Ἡ Μαρία κρεμόταν στὸ λαιμὸ τῆς μαμᾶς νὰ τὴ φιλήση κάθε φορὰ ποὺ ἔφευγε, κάθε φορὰ ποὺ ἐπέστρεφε ἀπὸ τὸ Πανεπιστήμιο.

Τὸ ἑπόμενο ἔτος ὅμως ὅλα ἄλλαξαν. Πολλὰ πράγματα, πολλὲς κακοτυχίες βάρυναν τὴν κυρὰ Λένα.

Τὰ ἔξοδα τώρα ἦταν πολλὰ καὶ ἡ κυρὰ Λένα σκέφτηκε νὰ τραβήξη τὰ χρήματά της ἀπὸ τὴν Τράπεζα καὶ νὰ τὰ τοποθετήση σὲ μιὰ ἐπιχείρησι ποὺ τῆς ἐσύστησαν. Κάτι ποὺ ἡ κυρὰ Λένα δὲν ἤξερε ἦταν ὅτι ἡ ἐπιχείρησι αὐτὴ ἦταν χρεωκοπημένη καὶ τὰ λεφτά της ἐξανεμίστηκαν, χωρὶς νὰ προφτάση νὰ γλυτώση τίποτα. Εἶχε μείνει μόνο μὲ τὸ σπίτι.

Σκέφτηκε τότε νὰ ἐργασθῆ. Πράγματι ἦταν ἀκόμη νέα, κάμμιὰ σαρανταριὰ ἐτῶν. Κι' ὁ γνωστός της, ποὺ τῆς σύστησε τὴν ἐπιχείρησι στὴν ὁποία ἔχασε τὰ χρήματά της, γιὰ νὰ ἐξιλεωθῆ, τὴ σύστησε σ' ἕνα φιλικό του γραφεῖο νὰ ἐργασθῆ, ἐπειδὴ ἤξερε καλὰ τὰ γαλλικά.

Τότε συνέβη καὶ τὸ μεγάλο κακὸ στὴν κυρὰ Λένα. Κάποιος συμφοιτητής της ἐμπλεξε στὰ δίχτυα του τὴ Μαρία καὶ τὴν ἐγκατέλειψε: ἡ Μαρία θὰ γινόταν μητέρα. Κι' ἔγινε. Ἔκανε ἕνα ἀγοράκι, ἀλλὰ μετὰ τὴν ἔξοδό της ἀπὸ τὴν κλινικὴ ἐξηφανίσθη ἀφήνοντας ἕνα γράμμα στὴ μητέρα της:

«Ντρέπομαι. Φεύγω. Ὁ Θεὸς νὰ μὲ συνθήση. Σ' ἀφήνω τ' ἀγόρι μου. Νὰ τ' ἀγαπᾶς».

Ἦταν τυχερὸ της νὰ μεγαλώνη τώρα ἄλλο ἕνα παιδί. Τότε ὅμως μὲ τὴν κόρη της εἶχε ὅλα τὰ μέσα, ἦταν πλούσια. Τώρα μὲ τὸν ἔγγονό της ἦταν φτωχή. Ὁ μικρὸς μισθὸς μόλις τὴν ἐπαρκοῦσε.

Ὅσπου μεγάλωσε ὁ ἔγγονός της ὁ Γιαννάκης κι' ἦταν ἕτοιμος νὰ πάη στὸ σχολεῖο. Εὐτυχῶς, ποὺ τὸ Δημοτικὸ βρισκόταν ἐκεῖ κοντὰ καὶ τὸ παιδὶ μποροῦσε νὰ πηγαίνη καὶ νἄρχεται μόνο του. Ὁ Γιαννάκης εἶχε μοιάσει τῆς γιαγιᾶς του. Ἦταν πεισματάρης καὶ ἐγωϊστής. Κι' ὅσο μεγάλωνε ἄρχιζε νὰ καταλαβαίνη τὴν κατάστασι.

Ἀπὸ τὴν κόρη της ἡ κυρὰ Λένα, τὸ μόνο ποὺ ἔμαθε ἀπὸ μιὰ πρώην συμφοιτήτριά της ἦταν ὅτι εἶχε παντρευτῆ κάποιο ξένο περαστικὸ τουρίστα κι' εἶχε καταφύγει στὴ Γερμανία. Τίποτ' ἄλλο. Ἔτσι εἶχε πάρει τὴν ἀπόφασί της πὼς δὲν θὰ τὴν ξανάβλεπε.

Ὅταν τελείωσε τὸ Δημοτικὸ ὁ Γιαννάκης σκέφτηκε, πὼς ὅλο ποὺ ἦταν ἀκόμη πολὺ μικρός, νὰ βοηθήση οἰκονομικῶς τὴ γιαγιά του, νὰ ἐργασθῆ κι' αὐτός. Ἔτσι γράφτηκε σὲ νυκτερινὸ γυμνάσιο, γιὰ νὰ ἐργάζεται τὴν ἡμέρα. Ἕνας κολουρτζῆς τοῦδωσε τὴν ἰδέα τῶν κουλουριῶν καὶ βάλθηκε νὰ πουλάη κουλούρια καὶ νὰ βγάζη χρήματα.

★

Ὅπως εἴχεν ὑποσχεθῆ στὸν ἔγγονό της ἡ κυρὰ Λένα, στὶς ἑννιὰ πῆγε καὶ περίμενε τὸ Γιαννάκη ἔξω ἀπὸ τὸ Σχολεῖο ὅπου ὁ ἔγγονός της πουλοῦσε τὰ κουλούρια του. Εἶχε ξεπουλήσει γρήγορα τὴν ἡμέρα ἐκείνη κι' ἔδωσε τὸ πανέρι του, σ' ἕνα πλαϊνὸ μπακάλικο.

Ἔτσι σὲ λίγο βρέθηκαν στὸ σπίτι τοῦ κυρίου ποὺ εἶχε καλέσει τὸ Γιαννάκη καὶ τὴ γιαγιά του.

— Γιαννάκη, —τοῦ εἶπε— μεῖνε ἐδῶ στὴ βιβλιοθήκη. Ἐγὼ μὲ τὴ γιαγιά σου ἔχομε νὰ μιλήσωμε ἰδιαιτέρως στὸ ἄλλο δωμάτιο.

Κι' ὅταν βρέθηκαν μόνοι, χωρὶς περιστροφὲς εἶπε στὴν κυρὰ Λένα:

— Κυρία μου, ἐγὼ εἶμαι ὁ πατέρας τοῦ ἐγγονοῦ σας. Μὴν ἐκπλήττεσθε. Ἦταν μιὰ τρέλλα μου. Παράτησα τὴν κόρη σας καὶ παντρεύτηκα ἀλλη. Ὁ Θεὸς μὲ τιμώρησε καὶ ἐκείνη πέθανε ἀφήνοντάς μου ἕνα ἀγοράκι. Τώρα εἶναι ἕνδεκα χρόνων. Πληροφορήθηκα τὴ ζωή σας. Ξέρω καλὰ πόσα σᾶς συνέβησαν. Θέλω νὰ ἐξιλεωθῶ. Ὁ Γιαννάκης δὲν θὰ ξαναπουλήση κουλούρια, κι' ἐσεῖς θὰ ἔρθετε σ' αὐτὸ τὸ σπίτι νὰ ζήσετε μαζί μας. Δὲν θὰ ἐργασθῆτε πιά. Ἔχω πολλὰ χρήματα.

Ἡ κυρὰ Λένα ἄκουε μὲ τὸ κεφάλι χαμηλωμένο στὸ στῆθος. Δάκρυα ἔτρεχαν στὰ μάγουλά της. Σήκωσε τὸ κεφάλι της, ἔκανε τὸ σταυρό της καὶ ψιθύρισε:

— Δοξασμένο νὰ εἶναι τ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ.

ΜΙΡΑΝΤΑ

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ἐρωτικὲς παγίδες

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ :

ΑΛΑΝ ΣΚΩΤ	:	Τὸμ Σαβιὲ
ΡΑΙΗΜΟΝ ΣΟΥΠΛΕΞ	:	Ἐπιθ. Μίλλερ
ΝΤΑΝΙΚ ΠΑΤΙΣΣΟΝ	:	Λάουρα
ΒΕΡΑ ΒΑΛΜΟΝ	:	Βέρα
ΥΒ ΒΕΝΣΑΝ	:	Χερνάντο Τσιέλλο
ΡΟΜΠΕΡ ΜΠΕΡΡΙ	:	Μπὸργκ

Σκηνοθεσία: ΡΟΜΠΕΡ ΜΠΙΜΠΑΛ

ΕΝΑ ΣΥΓΚΛΟΝΙΣΤΙΚΟ ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΣΙΝΕΡΟΜΑΝΤΣΟ ΓΕΜΑΤΟ ΕΡΩΤΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ. ΣΕΝΑΡΙΟ ΠΙΕΡ ΜΟΝΣΕ

8ον ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Στὴν αἴθουσα τοῦ παρισινοῦ δικαστηρίου, μιὰ πραγματικὴ μονομαχία διεξάγεται μεταξὺ τοῦ νεαροῦ δικηγόρου Τὸν Σαβιὲ καὶ τοῦ ἀστυνομικοῦ ἐπιθεωρητοῦ Μίλλερ. Πειραγμένος, ὁ ἀστυνομικὸς τὸν ἐπισκέπτεται στὸ γραφεῖο του καὶ τοῦ δηλώνει ξεκάθαρα:

— Ἂν σὲ τσιμπήσω μιὰ μέρα, νεαρέ μου, θάχης ἄσχημα ξεμπλέγματα.

Τὸν Σαβιὲ ἐπισκέπτεται καὶ ἡ Λάουρα, μιὰ ὡραία γυναῖκα, ποὺ ἔχει ἀπατήσει τὸν ἄντρα της μ' ἕνα νεαρὸ ἠθοποιό, στὸν ὁποῖο ἔγραψε φλογερὰ ἐρωτικὰ γράμματα. Τὰ γράμματα αὐτὰ βρίσκονται τώρα στὰ χέρια κάποιου, ποὺ προσπαθεῖ νὰ ἐκβιάση τὴν Λάουρα. Ἕνα πρωῒ ὁ Σαβιὲ παίρνει ἕνα τηλεφώνημα ἀπὸ τὴ Λάουρα, ποὺ διακόπτεται κατὰ μυστηριώδη τρόπο. Λίγες ὧρες ἀργότερα, τὸ πτῶμα τῆς Λάουρας Τσιέλο βρίσκεται στὶς γραμμὲς τοῦ τραίνου. Τὸ πρόσωπό της, ἰδίως, εἶναι φρικτὰ παραμορφωμένο. Ὁ Τόμ, ποὺ βλέπει σὲ μιὰ ἐφημερίδα μιὰ φωτογραφία τῆς Λάουρας Τσιέλο διαπιστώνει πὼς δὲν εἶναι ἡ Λάουρα, ποὺ γνώρισε αὐτός. Καὶ πράγματι δὲν ἀργεῖ ν' ἀνακαλύψη τὴ νέα γυναῖκα σ' ἕνα ἐξοχικὸ ξενοδοχεῖο, ὅπου ἐκείνη τοῦ ὁμολογεῖ πὼς δὲν εἶναι ἡ Λάουρα Τσιέλο, ἀλλὰ ἡ Λύντια Ὠντραί, φίλη τοῦ Τσιέλο.

— Τὰ ψέματά σου σ' ἔφεραν στὸ σημεῖο νὰ θεωρῆσαι ὕποπτη ἀπὸ τὴν ἀστυνομία καὶ συνένοχος τῶν δολοφόνων.

— Ἔλεγα τὴν ἀλήθεια ὅταν σοῦ ὁμολόγησα πόσο σ' ἀγαπῶ.

— Ἄ, ὄχι!... Φτάνει!... Κι' ἐγὼ σ' ἀλήθευα καὶ ἡ ἠλιθιότητα μου μ' ἔσπρωξε στὸ σημεῖο νὰ πάρω τὴν ἀπόφασι νὰ σὲ παντρευτῶ...

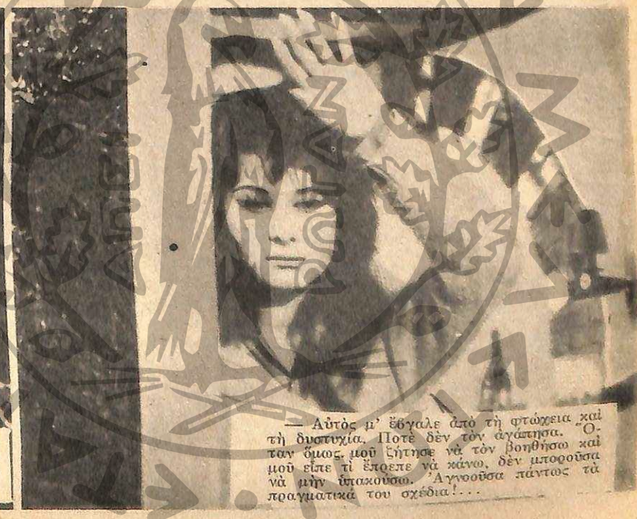

— Τόμ, σὲ παρακαλῶ... Εἶχα ἕνα χρέος ἀπέναντι στὸν Τσιέλο καὶ δὲν μποροῦσα νὰ μὴν ὑπακούσω. Τίποτα παραπάνω.

— Αὐτὸς μ' ἔβγαλε ἀπὸ τὴ φτώχεια καὶ τὴ δυστυχία. Ποτὲ δὲν τὸν ἀγάπησα. Ὁ ἴδιος ὅμως μοῦ ζήτησε νὰ τὸν βοηθήσω καὶ μοῦ εἶπε τί ἔπρεπε νὰ κάνω, δὲν μποροῦσα νὰ μὴν ὑπακούσω. Ἀγνοοῦσα πάντως τὰ πραγματικά του σχέδια!...

Ἡ ξενοδόχος δὲν χάνει οὔτε λέξι ἀπὸ τὴ συνομιλία τους.

...Μὰ αὐτὸ γίνεται ἀστυνομικὸ μυθιστόρημα.

— Νόμιζα πὼς θὰ ὑποβοηθοῦσα τὸ διαζύγιο παίρνοντας τὰ γράμματα τῆς γυναίκας του καὶ τὶς φωτογραφίες της. Δὲν μπορῶ νὰ ἐξηγήσω, γιατὶ τὴν σκότωσε...

—Ἀσφαλῶς ἐπειδὴ ἀγαποῦσε ἐσένα!...

Ἡ Λύντια ἀντιδρᾶ μὲ φανερὴ εἰλικρίνεια καὶ ὁρκίζεται πὼς ὁ Τσιέλο οὔτε κἂν τῆς μίλησε γιὰ τὰ σχέδιά του. Τὸ ἐνδιαφέρον, ποὺ ἔδειχνε γι' αὐτὴν τὴν ἐνοχλοῦσε καὶ γι' αὐτὸ ἀκριβῶς κατέφυγε σ' ἐκείνη τὴν ἔρημιά, γιὰ νὰ τὸν ἀποφύγη. Παρὰ τὰ συχνὰ τηλεφωνήματά του καὶ τὴν ἐπιμονή του, ἀρνεῖται νὰ τὸν δεχθῆ. Ἡ Λύντια δὲν τοῦ κρύβει πὼς ὁ ἔρωτάς της γι' αὐτὸν τὴν κάνει νὰ ὑποφέρη ἀκόμα περισσότερο. Ἐνῶ ὅμως ὁ Τὸμ φεύγει, ὁ Τσιέλο φτάνει στὸ ἴδιο ξενοδοχεῖο ἀπὸ μιὰ ἀλέα τοῦ κήπου...

Ἡ Λύντια ἑτοιμάζεται νὰ τρέξη στὸ δωμάτιό της γιὰ ν' ἀρήση ἐλεύθερα νὰ ξεχυθοῦν τὰ δάκρυά της...

— Γειά σου Τόμ... Ξέρω πὼς ποτὲ πιὰ δὲ θὰ μὲ πιστέψης. Κι' ὅμως ἐγὼ δὲν ἔπαψα οὔτε στιγμὴ νὰ σοῦ μιλῶ εἰλικρινά.

Ὁ Τσιέλο πιάνει τὴν ξενοδόχο νὰ κουφοκιττάζη καὶ νὰ κουφακούη καὶ τὴν θέτει ἐκτὸς μάχης. κλείνοντάς της τὸ στόμα.

Ἡ ὅλη ὑπόθεσι ἦταν βέβαια κατάλληλη γιὰ ἀστυνομικὸ ἔργο, ἀλλὰ ἡ ξενοδόχος θὰ προτιμοῦσε νὰ μὴν ἔπαιζε ἡ ἴδια ρόλο σ' αὐτό.

—Ἂν κουνηθῆς, ἂν φωνάξης θὰ σὲ σκοτώσω!...

Ὁ Τσιέλο ἀνεμπόδιστος πιά, προχωρεῖ καὶ μπαίνει στὸ δωμάτιο τῆς Λύντιας.

— Χρυσῆ μου, δὲν πιστεύω νὰ μὴ βρῆς εὐχάριστη τὴν ἔκπληξι, ποὺ σοῦ ἐπεφύλαξα.

Γρήγορα ὅμως τὸ προσποιητὸ χαμόγελο σβήνει ἀπὸ τὰ χείλη τοῦ Τσιέλο.

— Τέρμα ὁ μεγάλος ἔρωτας μὲ τὸ δικηγόρο. Ἔφτασε ἡ ὥρα νὰ ἐξηγηθοῦμε ξεκάθαρα.

Ἡ ξενοδόχος προσπαθεῖ στὸ μεταξύ, μὲ ὑπεράνθρωπες προσπάθειες, νὰ πλησιάση μὲ τὴν καρέκλα της ἕνα συρτάρι, μέσα στὸ ὁποῖο ξέρει πὼς ὑπάρχει ἕνα μαχαίρι. Κατορθώνει ἔτσι νὰ κόψη τὰ δεσμά της καὶ ν' ἀπελευθερωθῆ.

Ὁ Τὸμ Σαβιέ, ἀποφασισμένος νὰ μὴ ξαναδῆ τὴ Λύντια Ὄντραϊ βγαίνει ἀπὸ τὸ ἐξοχικὸ ξενοδοχεῖο, γιὰ νὰ ξαναγυρίση στὸ Παρίσι. Μόλις ὅμως κάνει μερικὰ βήματα βλέπει τὸν ἀστυνόμο Ντοκουᾶ νὰ τοῦ κλείνη τὸ δρόμο. Ὁ Τὸμ τὸν κυττάζει κατάπληκτος.

— Τί εὐχάριστη συνάντησι... Κατὰ σύμπτωσιν βρίσκεται ἐδῶ κοντὰ καὶ ὁ ἐπιθεωρητὴς Μίλλερ, ὁ ὁποῖος ἔχει δυὸ λόγια νὰ σᾶς πῆ.

—Ἐγὼ ὅμως δὲν ἔχω τίποτα νὰ τοῦ πῶ!

Ὁ Μίλλερ κάνει κι' αὐτὸς μὲ τὴ σειρά του τὴν ἐμφάνισί του.

— Πρὶν μιὰ ὥρα ἤσουν στὸ σπίτι τοῦ Τσιέλο. Ξέρουμε πὼς κατὰ τὴν παραμονή σου ἐκεῖ ἄκουσες ἕνα τηλεφώνημα, ποὺ ἔκανε στὴ συνένοχό του. Κι' ἔτσι ἔτρεξες ἀμέσως ἐδῶ... Ὅλα αὐτὰ μαζὶ μὲ τὸν ἀναπτῆρα...

—Ἡ δεσποινὶς Ὄντραϊ δὲν εἶναι συνένοχος τοῦ Τσιέλο!...

— Ναί, ἀλλὰ ἐπειδὴ ἐγὼ θέλω νὰ μάθω ποιὸ ρόλο παίζεις ἐσὺ σ' ὅλη αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι, σὲ συλλαμβάνω!...

— Εἶσθε τρελλός!...

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη φτάνει λαχανιασμένη ἡ ξενοδόχος καὶ ἀφηγεῖται στοὺς ἀστυνομικοὺς ὅτι τῆς συνέβη.

— Αὐτὸ τὸ τέρας κλειδώθηκε μαζὶ μὲ τὴ δεσποινίδα Ὦντραὶ στὸ δωμάτιό της. Ἀσφαλῶς θὰ τὴν σκοτώσῃ!..

—Ἀφῆστε με νὰ τρέξω.

Ὁ Τὸμ τρέχει καὶ μόλις μπαίνει στὸ ξενοδοχεῖο κλειδώνει πίσω του τὴν ἐξώπορτα.

— Πᾶμε ἀπὸ τὴν εἴσοδο τῆς ὑπηρεσίας.

— Δὲν ὑπάρχει.

— Τότε ἀπὸ ἕνα παράθυρο!...

Ἀκολουθοίμενος ἀπὸ τὸν Ντοκουὰ καὶ τὴν ξενοδόχο, ὁ Μίλλερ κάνει τὸ γῦρο τοῦ κτιρίου προσπαθῶντας νὰ βρῇ κανένα ἀνοιχτὸ παράθυρο.

Τέλος μπαίνουν στὸ ξενοδοχεῖο καὶ ἡ ξενοδόχος τρέχει στὸ τηλέφωνο.

— Ἔμπρός!... Ἀστυνομία ἐκεῖ;

Ὁ Τὸμ σκαφαλώνοντας τέσσερα-τέσσερα τὰ σκαλοπάτια φτάνει ἔξω ἀπὸ τὸ δωμάτιο τῆς Λύντιας θέλοντας νὰ τὴν βοηθήσῃ.

Οἱ δυὸ ἀστυνομικοὶ τὸν ἀκολουθοῦν...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΣΥΓΚΛΟΝΙΣΤΙΚΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΤΖΑΙΗΜΣ ΤΖΕΪΖ

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ΜΕ ΤΑ ΚΛΕΙΔΙΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α΄

Τὸ ΕΚΚΡΕΜΕΣ τοῦ τοίχου ἔδειχνε 4 παρὰ 10΄ τὸ πωί, ὅταν χτύπησε τὸ τηλέφωνο τοῦ ἀρχιφύλακα Μπέγκλερ.

Ὁ Μπέγκλερ ἦταν ἕνας ξανθὸς κολοσσός, μὲ κοκκινίλες σκορπισμένες στὸ πρόσωπό του. Κόντευε τὰ σαράντα.

Ἔκαμε μιὰ γκριμάτσα, ἔροιξε μιὰ ματιὰ στὸ ρολόϊ κι' ἔπιασε τὸ ἀκουστικὸ τοῦ τηλεφώνου, μὲ τὸ μεγάλο τριχωτὸ χέρι του.

— Ἐδῶ Μπέγκλερ, εἶπε. Ἀκούω.

—Τηλεφωνεῖ ὁ Χάρρυ Μπράουνινγκ, τοῦ ἀνάγγειλε ὁ ὑπαξιωματικὸς ὑπηρεσίας. Θέλει νὰ σοῦ μιλήσῃ. Φαίνεται ἀναστατωμένος.

Ὁ Μπέγκλερ ἔκαμε ἄλλη μιὰ γκριμάτσα, πιὸ ἔντονη. Ὁ Μπράουνινγκ ἦταν ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ «Κοχυλιοῦ», ἑνὸς ἀπὸ τὰ τρία καλύτερα γαστρονομικὰ ρεστωράν τοῦ Παραντάϊζ Σίτυ. Ἦταν στενὸς φίλος τοῦ δημάρχου καὶ τοῦ ἀστυνόμου Τέρρελ, τοῦ διευθυντοῦ τῆς ἀστυνομίας. Εἶχε λοιπὸν κάθε λόγο νὰ τὸν ὑπολογίζῃ ὁ Μπέγκλερ.

—Δῶσε μού τον, Τσάρλυ, εἶπε παίρνοντας τσιγάρο.

Ἔρριξε μιὰ μελαγχολικὴ ματιὰ στὸ ἀδειανὸ χαρτονένιο κύπελλο, πάνω στὸ γραφεῖο του. Εἶχε μισὴ ὥρα ποὺ ἤπιε τὴν τελευταία γουλιὰ τοῦ καφέ του.

Δυὸ ἦταν τὰ μεγάλα πάθη τοῦ Μπέγκλερ: ὁ καφὲς καὶ τὸ κάπνισμα.

—Στεῖλε κάποιον νὰ μοῦ φέρῃ καφέ, Τσάρλυ, πρόσθεσε. Στέγνωσε ἡ γλῶσσα μου.

—Ὁ κύριος ἀπάντησε ὁ ἀρχιφύλακας τῆς ὑπηρεσίας Τσάρλυ Τάνερ. Πάρε τώρα τὸν Μπράουνινγκ.

Ἀκούστηκε ἕνας μικρὸς κρότος στὸ τηλέφωνο, κι' ὕστερα μιὰ βαριὰ φωνὴ γαύγισε:

—Ἐσεῖς εἴσαστε, Μπέγκλερ;

— Μάλιστα, κύριε Μπράουνινγκ. Σὲ τί μπορῶ νὰ σᾶς ἐξυπηρετήσω;

— Ἔχω στὴ ράχη μου τὸ πτῶμα μιᾶς γυναίκας, φίλε μου! Ἐλᾶτε ἀμέσως νὰ μὲ ἀπαλλάξετε ἀπ' αὐτό... Ναί, στὸ «Κοχυλι»... Ἀκοῦστε, Μπέγκλερ! Μπορεῖ ἐσεῖς νὰ εἴσαστε συνηθισμένος σὲ κάτι τέτοια. Γιὰ μένα ὅμως εἶναι μιὰ ἄσχημη ἱστορία, καὶ δὲν ἐννοῶ νὰ γίνῃ γνωστή! Μὲ καταλαβαίνετε; Ἂν χώσουν τὴ μύτη τους οἱ δημοσιογράφοι, θὰ μοῦ τὸ πληρώσῃ ἀκριβὰ ὁ ὑπεύθυνος! Ἐξηγήθηκα καθαρά;

Ὁ Μπέγκλερ σηκώθηκε. Εἶχε ξεχάσει κιόλας τὴν πνιγηρὴ ζέστη ποὺ βασίλευε μέσα στὸ μεγάλο καὶ κακοφωτισμένο γραφεῖο.

—Ὁ κύριος, κύριε Μπράουνινγκ, εἶπε. Μὴν ἀνησυχῆτε. Ἔρχομαι ἀμέσως.

— Τὸ μόνο ποὺ σᾶς ζητῶ, Μπέγκλερ, εἶναι νὰ μὴ μὲ μπλέξετε σ' αὐτὴ τὴν ἱστορία... ἂν θέλετε νὰ μὴ μπλεχτῆτε καὶ σεῖς!

Κι' ὁ Μπράουνινγκ ἔκλεισε τὸ τηλέφωνο. Ὁ ἀρχιφύλακας ἔκανε πάλι ἕνα μορφασμὸ κι' ὕστερα πῆρε τὸν ὑπαξιωματικὸ ὑπηρεσίας.

—Εἶναι κάτω δημοσιογράφοι; Τσάρλυ; τὸν ρώτησε.

—Ὁ Χάμιλτον, τοῦ «Ἡλίου». Τὸν ἔχει πάρει ὁ ὕπνος... Γιατί; Τί συμβαίνει;

—Τίποτα, γιὰ τὴν ὥρα. Ἀλλὰ θὰ συμβῇ! Ἄκουσε, Τσάρλυ... Πρέπει νὰ βγῶ ἔξω. Ἂν ὁ Χάμιλτον σὲ ρωτήσῃ ποῦ πῆγα, πές του πὼς μ' ἔπιασε πονόδοντος καὶ γύρισα στὸ σπίτι μου. Ποιός ἄλλος εἶναι τῆς ὑπηρεσίας;

—Πονάει τὸ δόντι σου; ρώτησε ὁ Τάνερ μ' ἐνδιαφέρον. Ξέρεις τί νὰ κάνῃς, γιὰ νὰ σοῦ περάσῃ;...

—Ναί, ναί, ξέρω, τὴν ἔκοψε ὁ Μπέγκλερ. Ποιός εἶναι λοιπὸν τῆς ὑπηρεσίας;

—Ὁ Μαντρέϊκ κι' ὁ Τζάκσον. Ὁ πρῶτος πῆγε νὰ σοῦ φέρῃ καφέ. Ὁ ἄλλος σκοτώνει μῦγες.

—Νάοθῆ νὰ μὲ ἀντικαταστήσῃ. Ὁ Ἔς εἶν' ἐκεῖ;

—Ἑτοιμάζεται νὰ φύγῃ.

—Πές του νὰ μὲ περιμένῃ. Κατεβαίνω ἀμέσως.

Ὁ Μπέγκλερ φόρεσε τὸ σακκάκι του, ψαχούλεψε γιὰ νὰ βεβαιωθῆ πὼς τὸ ρεβόλβερ του βρισκόταν στὴ θέσι του, πῆρε πάνω ἀπ' τὸ γραφεῖο του ἕνα πακέτο τσιγάρα καὶ κατέβηκε στὸ γραφεῖο τοῦ ὑπαξιωματικοῦ ὑπηρεσίας.

Ὁ Φρὲντ Ἔς, τῆς Ἀσφαλείας, χασμουριότανε. Ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους του καὶ εἶπε στὸ συνάδελφό του:

—Δυὸ λεπτὰ ἀκόμη, καὶ δὲν θὰ μ' εὑρίσκες. Λοιπόν, τί τρέχει;

Ὁ Μπέγκλερ τοῦ ἔγνεψε νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ. Βγῆκε, ἀνέβηκε στὸ ἀστυνομικὸ αὐτοκίνητο ποὺ στάθμευε στὴν πόρτα, κάθησε στὸ βολὰν καὶ ἄναψε τὴ μηχανή. Ὁ Ἔς ἔκαμε τὸ γῦρο τοῦ αὐτοκινήτου καὶ κάθησε δίπλα του.

—Ἕνα γυναικεῖο πτῶμα στὸ «Κοχυλι», τοῦ ἐξήγησε λακωνικὰ ὁ Μπέγκλερ. Ὁ Μπράουνινγκ πάει νὰ σκάσῃ!

—Φόνος; γκρίνιασε ὁ Ἔς.

— Δὲν ξέρω ἀκόμα. Δὲν τὸν ρώτησα. Φαινόταν πὼς δὲν εἶχε κέφι γιὰ κουβέντες.

—Τὸ φαντάζομαι! Ὅπως ἔχω ἀκούσει, τὸ μαγαζὶ του δὲν εἶναι ἀπὸ κεῖνα ποὺ συχνάζουνε μακαρίτες... Ἔχεις πάει ποτέ, Τζόε;

—Μὲ τὰ ψίχουλα ποὺ κερδίζω; ἀπάντησε μελαγχολικὰ ὁ Μπέγκλερ.

Οἱ δρόμοι ἦταν σχεδὸν ἔρημοι αὐτὴ τὴν ὥρα. Τὸ ἀστυνομικὸ αὐτοκίνητο ἔτοεχε σὰν ἀστραπή.

—Πρέπει νὰ προσέξουμε πολύ, Φρέντ! σύστησε ὁ Μπέγκλερ. Ξέρεις πὼς ὁ Μπράουνινγκ ἔχει μεγάλα μέσα.

—Ἂν ἔγινε φόνος στὸ μαγαζί του, εἶν' ἀδύνατο νὰ μὴ γίνῃ γνωστό.

— Ναί, βέβαια... Τέλος πάντων, δὲν ξέρουμε ἀκόμα ἂν πρόκειται γιὰ φόνο. Ἄφησε νὰ τὰ κανονίσω ἐγώ, Φρέντ. Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ μπλέξουμε...

—Κάνε ὅ,τι καταλαβαίνεις, φίλε. Ἐγὼ δὲ θ' ἀνακατευθῶ καθόλου.

Τὸ «Κοχυλι» βρισκόταν στὴν ἄκρη ἑνὸς ἀριστοκρατικοῦ δρόμου τριγυρισμένο ἀπὸ καταπράσινα παρτέρια καὶ φωταγωγημένα φοινικόδεντρα. Τρία μαρμάρινα σκαλοπάτια ὡδηγοῦσαν σ' ἕνα ἐπιβλητικὸ χώλ.

Τὸ ρεστωράν ἔκλεινε στὶς δυὸ μισὴ τὴ νύχτα. Τώρα δὲν ὑπῆρχε παρὰ ἕνα πολύφωτο ἀναμένο στὸ χώλ.

Ὁ Μπέγκλερ κι' ὁ Ἔς βγῆκαν ἀπ' τὸ αὐτοκίνητο, ἀνέβηκαν τὰ σκαλοπάτια, σπρώξανε τὴν περιστροφικὴ πόρτα καὶ μπῆκαν στὸ κομψὸ χώλ. Τοὺς περίμενε ἐκεῖ ἕνας ψηλὸς ἄντρας, μὲ ἀριστοκρατικὴ ὄψι. Ἦταν ὁ Λούϊς, ὁ μαίτρ.

Αὐτὸς ὁ πάντα ἀγέρωχος καὶ ἀξιοπρεπής, φαινόταν τώρα ἀναστατωμένος.

—Ἂν θέλετε νὰ μὲ ἀκολουθήσετε, κύριοι... εἶπε στοὺς ἀστυνομικούς.

Καὶ προχώρησε πρῶτος, βιαστικά. Διασχίσανε ἕνα δεύτερο χώλ, ἀνέβηκαν τὴ σκάλα καὶ μπῆκαν σ' ἕνα ἀπέραντο μπάρ.

Ὁ Χάρρυ Μπράουνινγκ τοὺς περίμενε ἐκεῖ, καθισμένος σ' ἕνα ψηλὸ σκαμνί, μ' ἕνα ποτήρι κονιὰκ στὸ χέρι καὶ ἕνα πούρο στὸ στόμα.

Ἦταν 55 χρονῶν, καλοφτιαγμένος, μὲ ἀρχὴ φαλάκρας. Φοροῦσε σμόκιν, μ' ἕνα ἄσπρο γαρύφαλλο στὴ μπουτονιέρα. Φαινόταν ἀκριβῶς αὐτὸ ποὺ ἦταν: πονηρός, πλούσιος, ἰσχυρὸς καὶ ἐπιθετικός.

—Ἐκεῖ εἶναι... εἶπε δείχνοντας πρὸς τὸ βάθος τῆς σάλας. Στὸ τελευταῖο θεωρεῖο.

Γύρω ἀπ' τὴν αἴθουσα, βρίσκονταν στὴ σειρὰ καμμιὰ εἰκοσαριὰ θεωρεῖα, ὅλα κλεισμένα μὲ κόκκινες βελουδένιες κουρτίνες. Ὁ Μπέγκλερ κι' ὁ Ἔς πῆγαν νὰ ρίξουν μιὰ ματιὰ σὲ κεῖνο ποὺ τοὺς εἶχε ὑποδείξει ὁ Μπράουνινγκ.

Μέσα στὸ μισοσκόταδο, διέκριναν τὴ σιλουέτα μιᾶς ξανθιᾶς γυναίκας, γερμένης πάνω στὸ τραπέζι.

Φοροῦσε μιὰ ἄσπρη βραδινὴ τουαλέττα, μὲ ἐντελῶς γυμνὴ τὴν πλάτη. Τὰ ξανθὰ μαλλιά της σχηματίζαν σὰν μιὰ μεγάλη χρυσὴ κηλίδα πάνω στὸ σκούρο ξύλο τοῦ τραπεζιοῦ.

Ὁ Μπέγκλερ στράφηκε στὸν Μπράουνινγκ.

—Μπορούμε νὰχουμε περισσότερο φῶς; τὸν παρακάλεσε.

Ὁ Λούϊς πέρασε πίσω ἀπὸ τὸ μπάρ καὶ γύρισε δυὸ - τρεῖς διακόπτες. Ἕνα κύμα ἀπὸ φῶς ἔλουσε ξαφνικὰ τοὺς δυὸ ἀστυνομικούς, τοὺς θαμπώσε.

Ὁ Μπέγκλερ εὐχαρίστησε μὲ μιὰ κίνησι τοῦ κεφαλιοῦ. Ὕστερα πλησίασε τὸ πτῶμα. Τὸ ἄγγιξε στὸν ὦμο. Εἶχε κιόλας κρυώσει.

Γιὰ νὰ βεβαιωθῆ ὡστόσο, ψαχούλεψε τὴν καρωτίδα: Δὲν ὑπῆρχε πιὰ σφυγμός.

—Καλύτερα νὰ μὴ τὴν ἀγγίξουμε πρὶν τὴν φωτογραφίσουνε, εἶπε ὁ Ἔς κουνώντας τὸ χοντρὸ καὶ στρογγυλὸ κεφάλι του.

Ὁ Μπράουνινγκ πῆγε κοντά της, μασώντας νευρικὰ τὸ πούρο του.

—Πρέπει νὰ τὴν πάρετε ἀμέσως ἀπὸ δῶ! εἶπε ἔντονα. Ὅταν τὴν πᾶτε στὸ νεκροταμεῖο, κάνετέ την ὅ,τι θέλετε... Ἂν πάουν εἴδησι οἱ δημοσιογράφοι, καταστραφήκε τὸ μαγαζί μου!

—Δὲ μπορούμε νὰ τὴ μετακινήσουμε, πρὶν τὴ φωτογραφίσουμε, δήλωσε ξερὰ ὁ Ἔς. Πρόκειται ἴσως γιὰ φόνο.

—Ποιός εἴσαστε σεῖς; γαύγισε ὁ Μπράουνινγκ κεραυνοβολῶντας τον μὲ τὸ βλέμμα του.

Ὁ Μπέγκλερ νευρίασε μὲ τὸν "Ες, γιατί εἶχε ἀνοίξει τὸ στόμα του ἐτσι ἀσυλλόγιστα... Βιάσθηκε στὴν πόρτα, κάθησε στὸ βολὰν καὶ ἄναψε τὴ μηχανή. Ὁ Ἔς ἔκαμε τὸ γῦρο τοῦ αὐτοκινήτου καὶ κάθησε δίπλα του.

—Ἕνα γυναικεῖο πτῶμα στὸ «Κοχυλι», τοῦ ἐξήγησε λακωνικὰ ὁ Μπέγκλερ. Ὁ Μπράουνινγκ πάει νὰ σκάσῃ!

—Φόνος; γκρίνιασε ὁ Ἔς.

— Δὲν ξέρω ἀκόμα. Δὲν τὸν ρώτησα. Φαινόταν πὼς δὲν εἶχε κέφι γιὰ κουβέντες.

—Τὸ φαντάζομαι! Ὅπως ἔχω ἀκούσει, τὸ μαγαζὶ του δὲν εἶναι ἀπὸ κεῖνα ποὺ συχνάζουνε μακαρίτες... Ἔχεις πάει ποτέ, Τζόε;

—Μὲ τὰ ψίχουλα ποὺ κερδίζω; ἀπάντησε μελαγχολικὰ ὁ Μπέγκλερ.

Οἱ δρόμοι ἦταν σχεδὸν ἔρημοι αὐτὴ τὴν ὥρα. Τὸ αὐτοκινητικὸ αὐτοκίνητο ἔτοεχε σὰν ἀστραπή.

—Πρέπει νὰ προσέξουμε πολύ, Φρέντ! σύστησε ὁ Μπέγκλερ. Ξέρεις πὼς ὁ Μπράουνινγκ ἔχει μεγάλα μέσα.

—Ἂν ἔγινε φόνος στὸ μαγαζί του, εἶν' ἀδύνατο νὰ μὴ γίνῃ γνωστό.

— Ναί, βέβαια... Τέλος πάντων, δὲν ξέρουμε ἀκόμα ἂν πρόκειται γιὰ φόνο. Ἄφησε νὰ τὰ κανονίσω ἐγώ, Φρέντ. Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ μπλέξουμε...

—Κάνε ὅ,τι καταλαβαίνεις, φίλε. Ἐγὼ δὲ θ' ἀνακατευθῶ καθόλου.

Τὸ «Κοχυλι» βρισκόταν στὴν ἄκρη ἑνὸς ἀριστοκρατικοῦ δρόμου τριγυρισμένο ἀπὸ καταπράσινα παρτέρια καὶ φωταγωγημένα φοινικόδεντρα. Τρία μαρμάρινα σκαλοπάτια ὡδηγοῦσαν σ' ἕνα ἐπιβλητικὸ χώλ.

Τὸ ρεστωράν ἔκλεινε στὶς δυὸ μισὴ τὴ νύχτα. Τώρα δὲν ὑπῆρχε παρὰ ἕνα πολύφωτο ἀναμένο στὸ χώλ.

Ὁ Μπέγκλερ κι' ὁ Ἔς βγῆκαν ἀπ' τὸ αὐτοκίνητο, ἀνέβηκαν τὰ σκαλοπάτια, σπρώξανε τὴν περιστροφικὴ πόρτα καὶ μπῆκαν στὸ κομψὸ χώλ. Τοὺς περίμενε ἐκεῖ ἕνας ψηλὸς ἄντρας, μὲ ἀριστοκρατικὴ ὄψι. Ἦταν ὁ Λούϊς, ὁ μαίτρ.

Αὐτὸς ὁ πάντα ἀγέρωχος καὶ ἀξιοπρεπής, φαινόταν τώρα ἀναστατωμένος.

—Ἂν θέλετε νὰ μὲ ἀκολουθήσετε, κύριοι... εἶπε στοὺς ἀστυνομικούς.

Καὶ προχώρησε πρῶτος, βιαστικά. Διασχίσανε ἕνα δεύτερο χώλ, ἀνέβηκαν τὴ σκάλα καὶ μπῆκαν σ' ἕνα ἀπέραντο μπάρ.

Ὁ Χάρρυ Μπράουνινγκ τοὺς περίμενε ἐκεῖ, καθισμένος σ' ἕνα ψηλὸ σκαμνί, μ' ἕνα ποτήρι κονιὰκ στὸ χέρι καὶ ἕνα πούρο στὸ στόμα.

Ἦταν 55 χρονῶν, καλοφτιαγμένος, μὲ ἀρχὴ φαλάκρας. Φοροῦσε σμόκιν, μ' ἕνα ἄσπρο γαρύφαλλο στὴ μπουτονιέρα. Φαινόταν ἀκριβῶς αὐτὸ ποὺ ἦταν: πονηρός, πλούσιος, ἰσχυρὸς καὶ ἐπιθετικός.

—Ἐκεῖ εἶναι... εἶπε δείχνοντας πρὸς τὸ βάθος τῆς σάλας. Στὸ τελευταῖο θεωρεῖο.

Γύρω ἀπ' τὴν αἴθουσα, βρίσκονταν στὴ σειρὰ καμμιὰ εἰκοσαριὰ θεωρεῖα, ὅλα κλεισμένα μὲ κόκκινες βελουδένιες κουρτίνες. Ὁ Μπέγκλερ κι' ὁ Ἔς πῆγαν νὰ ρίξουν μιὰ ματιὰ σὲ κεῖνο ποὺ τοὺς εἶχε ὑποδείξει ὁ Μπράουνινγκ.

Μέσα στὸ μισοσκόταδο, διέκριναν τὴ σιλουέτα μιᾶς ξανθιᾶς γυναίκας, γερμένης πάνω στὸ τραπέζι.

Φοροῦσε μιὰ ἄσπρη βραδινὴ τουαλέττα, μὲ ἐντελῶς γυμνὴ τὴν πλάτη. Τὰ ξανθὰ μαλλιά της σχηματίζαν σὰν μιὰ μεγάλη χρυσὴ κηλίδα πάνω στὸ σκούρο ξύλο τοῦ τραπεζιοῦ.

Ὁ Μπέγκλερ στράφηκε στὸν Μπράουνινγκ.

—Μπορούμε νὰχουμε περισσότερο φῶς; τὸν παρακάλεσε.

Ὁ Λούϊς πέρασε πίσω ἀπὸ τὸ μπάρ καὶ γύρισε δυὸ - τρεῖς διακόπτες. Ἕνα κύμα ἀπὸ φῶς ἔλουσε ξαφνικὰ τοὺς δυὸ ἀστυνομικούς, τοὺς θαμπώσε.

Ὁ Μπέγκλερ εὐχαρίστησε μὲ μιὰ κίνησι τοῦ κεφαλιοῦ. Ὕστερα πλησίασε τὸ πτῶμα. Τὸ ἄγγιξε στὸν ὦμο. Εἶχε κιόλας κρυώσει.

Γιὰ νὰ βεβαιωθῆ ὡστόσο, ψαχούλεψε τὴν καρωτίδα: Δὲν ὑπῆρχε πιὰ σφυγμός.

—Καλύτερα νὰ μὴ τὴν ἀγγίξουμε πρὶν τὴν φωτογραφίσουνε, εἶπε ὁ Ἔς κουνώντας τὸ χοντρὸ καὶ στρογγυλὸ κεφάλι του.

Ὁ Μπράουνινγκ πῆγε κοντά της, μασώντας νευρικὰ τὸ πούρο του.

—Πρέπει νὰ τὴν πάρετε ἀμέσως ἀπὸ δῶ! εἶπε ἔντονα. Ὅταν τὴν πᾶτε στὸ νεκροταμεῖο, κάνετέ την ὅ,τι θέλετε... Ἂν πάουν εἴδησι οἱ δημοσιογράφοι, καταστραφήκε τὸ μαγαζί μου!

—Δὲ μπορούμε νὰ τὴ μετακινήσουμε, πρὶν τὴ φωτογραφίσουμε, δήλωσε ξερὰ ὁ Ἔς. Πρόκειται ἴσως γιὰ φόνο.

—Ποιός εἴσαστε σεῖς; γαύγισε ὁ Μπράουνινγκ κεραυνοβολῶντας τον μὲ τὸ βλέμμα του.

Ὁ Μπέγκλερ νευρίασε μὲ τὸν Ἔς, γιατί εἶχε ἀνοίξει τὸ στόμα του ἐτσι ἀσυλλόγιστα...

— Πώ!... Πώ!... Τί πάθαμε! Κάθησες πάνω στὰ κουμπιὰ κλήσεως τοῦ προσωπικοῦ μου!...

στηκε νά έπεμβη:

—Είναι ό είδικός έπιθεωρητής τής 'Ασφαλείας, κύριε Μπράουνινγκ, έξήγησε. "Εχει δίκιο, μπορεί νά πρόκειται γιά έγκλημα...

— Πρόκειται γιά δολοφονία, πρόφερε κοφτά ό Μπράουνινγκ, μέ απάθεια. 'Υπάρχει χάμω μιά σύριγγα. Τό πρόσωπό της είναι μελανιασμένο. Δέ χρειάζεται φιλοσοφία, γιά νά καταλάβη κανείς πώς πέθανε άπό ύπερβολική δόσι ήρωίνης. 'Απαλλάχτε με τώρα άπ' αύτήν!

'Ο Μπέγκλερ έρριξε μιά ματιά κάτω άπό τό τραπέζι. Είδε πραγματικά μιά σύριγγα, πεσμένη πάνω στό χαλί.

'Ανασηκώθηκε, έπιασε μέ τά δυό του χέρια τό κεφάλι τής νεκρής καί τό σήκωσε λιγάκι, γιά νά κυττάξη τό πρόσωπό της. Τό δέρμα ήταν κοκκινογάλαζο καί οί κόρες τών ματιών διεσταλμένες.

"Αφησε τό κεφάλι νά άκουμπήση πάλι πάνω στό τραπέζι καί είπε ήρεμα:

—Δέν άποκλείεται ώστόσο νά πρόκειται γιά δολοφονία, κύριε Μπράουνινγκ. Μπορεί νά τής έκαμε κάποιος άλλος αύτή τήν έννεσι.

—Κανείς δέν τήν πλησίασε, όση ώρα βρισκόταν έδώ, άπάντησε ό Μπράουνινγκ άνυπόμονα. 'Εμπρός, πάρτε την!

—"Ολες οί αύτοκτονίες θεωρούνται δολοφονίες, ώσπου νά άποδειχθη τό άντίθετο. Λυπούμαι πολύ, κύριε Μπράουνινγκ, άλλά δέν μπορεί νά γίνη έξαίρεσι.

Τά μάτια τού Μπράουνινγκ άστράψανε άπό θυμό:

—Δέν μ' άρέσουνε οί άστυνομικοί πού μέ βάζουν σέ μπελάδες, Μπέγκλερ, πρόφερε μέ σφιγμένα δόντια. Καί δέν τά ξεχνάω ποτέ, κάτι τέτοια...

Στράφηκε στό Λούϊς καί τόν διέταξε:

—Πάρε στό τηλέφωνο τόν άστυνόμο Τέρρελ.

'Ο μαίτρ διευθύνθηκε βιαστικά πρός τό ταμείο, ένώ ό Μπέγκλερ έλεγε:

— Λυπούμαι άληθινά, κύριε Μπράουνινγκ, άλλά αύτός είναι ό κανονισμός. "Εκτός άν ό κύριος διευθυντής δώση άλλες διαταγές... "Εχετε έδώ δεύτερο τηλέφωνο;

—Δέν θά τηλεφωνήσετε πουθενά, πρίν μιλήσετε μέ τόν Τέλλε! φώναξε ό Μπράουνινγκ.

'Ο Μπέγκλερ κι' ό "Ες άνταλλάξανε μιά ματιά. 'Ο "Ες χαμογέλασε. "Ηξερε πώς, άν κάποιος πλήρωνε τά σπασμένα, δέν θά ήταν πάντως αύτός.

Πέρασε τίσω άπό τόν συνάδελφό του καί μπήκε στό θεωρείο. Δίτσαντα άπό μπροκάρ, άσπρη καί χρυσή. Τήν πήρε καί τήν άνοιξε. τόν στριφογύρισε ένα λεπτό άνάεβγαλε άπό μέσα ένα φακελλο, μεσα άπό τά δάχτυλά του καί τόν έδωσε ύστερα στό Μπέγκλερ.

— Ρίξε μιά ματιά σ' αύτό, Τζόε, τού είπε. Είναι γιά μάς.

'Ο Μπέγκλερ πήρε τό φάκελλο. "Ακουγε τό Μπράουνινγκ νά μιλάη σιγανά στό τηλέφωνο.

"Ερριξε μιά ματιά στήν έπιγραφή τού φακέλλου: «Διεύθυνσιν 'Αστυνομίας».

Τόν άνοιξε προσεχτικά μέ τό σουγιά του κι' έβγαλε άπό μέσα ένα χαρτί διπλωμένο στά τέσσερα. Τό ξεδίπλωσε καί διάβασε αύτές τίς λίγες λέξεις, γραμμένες άπ' τό ίδιο χέρι όπως κι' ό φάκελλος:

«Ελάτε στόν άριθμό 247 τού Βουλεβάρτου Σήθιου. "Εψαξε γιά μένα, μέ βρήκε. Τόν έέκενα. Γιά νά μην έχω ίστορίες, προτιμώ νά λείψω κι' έγώ άπ' τή μέση.

»Μύριελ Μάρς Ντέβον.

»Υ.Γ.—Τό κλειδί βρίσκεται κάτω άπ' τήν φάβα τής πόρτας».

— "Ε, Μπέγκλερ! φώναξε ό Μπράουνινγκ. 'Ο Τέρρελ θέλει νά σάς μιλήση.

Μέ τό χαρτί στό χέρι, ό άρχιφύλακας πλησίασε στό ταμείο καί πήρε τό άκουστικό άπ' τό Μπράουνινγκ. Έκείνος άπομακρύνθηκε μερικά βήματα.

—Έσείς είσαστε, κύριε διευθυντά; ρώτησε ό Μπέγκλερ.

—Ναί, άπάντησε ό Τέρρελ. Τί τρέχει, Τζόε;

—'Ο Μπράουνινγκ μού τηλεφώνησε πώς ύπήρχε ένα πτώμα στό ρεστωράν του. Μιά γυναίκα. 'Ηθα άμέσως... Μοιάζει γιά αύτοκτονία, μέ μεγάλη δόσι ήρωίνης. Βρήκα μιά άδειανή σύριγγα, καί τό πρόσωπο τού θύματος έχει μελανιάσει. Μέσα στήν τσάντα τής γυναίκας βρήκα ένα γράμμα γιά τήν άστυνομία. 'Ακούστε τί γράφει...

'Ο Μπέγκλερ άνοιξε τό χαρτί καί τό διάβασε, μέ σιγανή φωνή, γιά νά μή τόν άκούση ό Μπράουνινγκ. "Υστερα πρόσθεσε:

— "Αν καταλαβαίνω καλά, ή γυναίκα αύτή σκότωσε κάποιον... 'Ο κ. Μπράουνινγκ θέλει νά πάρουμε άμέσως άπό δώ τό πτώμα. Νομίζω όμως πώς δέν μπορεί νά γίνη αύτό. Τί λέτε καί σείς; Θάπρεπε νά είδοποιήσωμε τήν όμάδα έγκληματολογικών άναζητήσεων.

"Επειτα άπό μιά μικρή σιωπή, ό Τέρρελ ρώτησε:

—Ποιός είναι μαζί σας, Τζόε;

—'Ο "Ες.

—'Αφήστε τον κοντά στό πτώμα καί πηγαίνετε σείς στό Βουλεβάρτο Σήθιου, γιά έξακρίβωσι. Θά πώ στό Λέπσκι νάρθη νά σάς συναντήση έκεί. 'Εγώ θά βρίσκωμαι σέ είκοσι λεπτά στό ρεστωράν. Πέστε στόν "Ες νά είδοποιήση τήν έγκληματολογική όμάδα.

—'Ο Μπράουνινγκ θά χαλάση τόν κόσμο! παρατήρησε ό Μπέγκλερ, ρίχνοντας μιά ματιά στόν καταστηματάρχη πού πηγαινοερχότανε νευρικά.

—Θά τού μιλήσω έγώ... Κάνετε γρήγορα, Τζόε.

—Μάλιστα, κύριε διευθυντά.

'Ο Μπέγκλερ άφησε τό άκουστικό καί στράφηκε στό Μπράουνινγκ.

—'Ο διευθυντής θέλει νά σάς μιλήση, τού είπε.

Κι' ένώ έκείνος έπαιρνε τό άκουστικό, ό Μπέγκλερ πήγε νά βρή τόν "Ες.

— Είδοποίησε τήν όμάδα, Φρέντ, τού είπε. "Ερχεται έδώ κι' ό διευθυντής. 'Εγώ τρέχω στό Βουλεβάρτο Σήθιου. Γειά σου... καί μή μού κακοκαρδίζεις τόν Μπράουνινγκ!

Κατεβαίνοντας τή σκάλα, άκουσε τόν Μπράουνινγκ νά δισμαστύρεται, μέ φωνή λαχανιασμένη.

—Δέν μπορείτε νά μού κάνετε τέτοιο πράγμα, Φρέντ!... 'Εσείς...

Δέν κάθησε ν' άκούση τή συνέχεια. Βγήκε έξω, στή ζεστή νύχτα.

Καθώς άνοιγε τήν πόρτα τού αύτοκινήτου του, μιά ψηλή σιλουέττα ξεπρόβαλε άπ' τό σκοτάδι. 'Ηταν ό Μπέρτ Χάμιλτον, ό ρεπόρτερ τής έφημερίδος «"Ηλιος».

— Πώς πάει ό πονόδοντος, Τζόε; τόν ρώτησε είρωνικά. Δέν ήξερα πώς έχει άκόμα δόντια...

'Ο Μπέγκλερ στράφηκε.

—Θά σού δώσω μιά συμβουλή, Μπέρτ, είπε. Μή μού μπαίνης στό ρουθούνι, γιατί θά φάς καμμιά κλωτσιά στά φαχνά!

Καί έβαλε μπροστά τή μηχανή, ένώ ό δημοσιογράφος άνέβαινε τά σκαλοπάτια τού «Κοχυλιού».

★

'Ο Τίκυ "Εντρις είχε χοντρό κεφάλι μέ κυρτό μέτωπο, μέλη δύσμορφα καί άνάστημα 1 μέτρου. 'Ηταν δηλαδή νάνος, τού τύπου πού όνομάζεται άπό τούς γιατρούς «άχονδροπλαστικός».

Δούλευε άπό όκτώ χρόνια στό «Κοχυλι», ώς σερβιτόρος καί λαντζέρης. Μέ τό προσποιητό κέφι του, τά μελαγχολικά μάτια του καί τό κωμικά πολυάσχολο ύφος του, διασκέδαζε τούς πελάτες τού Μπράουνινγκ. Τό βρίσκανε όλοι τους πρωτότυπο, νά τούς σερβίρη ένας νάνος.

Σιγά - σιγά, μέ τά χρόνια, είχε γίνει ένα είδος «γελωτοποιού τού Βασιλέως», καί έπαιρνε μέ τούς πελάτες οίκειότητες πού δέν θά τίς έπιτρέπανε σέ κανένα άλλον. "Ολα τά πλάσματα, τά άδικημένα άπό τή φύσι, έμπνέουν πάντα ένα είδος συγκαταβατικής τρυφερότητας, άνακατεμένης μέ περιφρόνησι καί μ' ένα κάποιο τρόμο.

Φορώντας τώρα μιά ποδιά, σκούπιζε τά τελευταία ποτήρια στήν κουζίνα, όταν μπήκε ό Λούϊς, ό μαίτρ τού ρεστωράν.

—Θέλουν νά σού μιλήσουνε οί άστυνομικοί, Τρίκυ, τού είπε. Ν' άπαντάς μονάχα στίς έρωτήσεις τους. "Οσο λιγώτερα πούμε γι' αύτή τήν ίστορία, τόσο τό καλύτερο γιά τόν κ. Μπράουνινγκ.

'Ο "Εντρις κρέμασε τό πανί πού κρατούσε καί έβγαλε τήν ποδιά του. 'Η φυσιογνωμία του ήταν λίγο κουρασμένη καί τά μάτια του κομμένα. Δούλευε συνεχώς, άπό τίς έξη τ' άπόγευμα, καί είχε πιά έξαντληθή.

—Έν τάξει, κύριε Λούϊς, άπάντησε φορώντας τήν άσπρη Βέστα του. Μείνετε ήσυχος.

Καί πέρασε στό μπάρ, μέ τό πηδηχτό περπάτημά του.

Στό βάθος τής σάλας, ένας φωτογράφος τραβούσε φωτογραφίες τής νεκρής, άπό διάφορες πλευρές. 'Ο άστυνόμος Τέρρελ μιλούσε μέ τόν Μπράουνινγκ. 'Ηταν ψηλός, ξανθός, μεσόκοπος. Δέν είχε προλάβει νά ξυρισθή, πρίν έρθη.

'Ο δόκτωρ Λόουϊς, ό κοντόχοντρος ίατροδικαστής, περίμενε άνυπόμονα νά τελειώση τή δουλειά του ό φωτογράφος. Περίμεναν έπίσης στό μπάρ δύο είδικοί τού έγκληματολογικού συνεργείου, κυττάζοντας άφηρημένα τίς μποτίλιες πού βρίσκονταν στή σειρά.

'Ο Φρέντ "Ες καί ό συνάδελφός του Μάξ Τζάκομπυ κάθονταν σ' ένα θεωρείο, μέ τό μολύβι καί τό σημειωματάριο στό χέρι. Βλέποντας τόν "Εντρις, ό "Ες τού έγνεψε νά πάη κοντά. 'Ο νάνος πλησίασε.

— 'Εσύ σερβίρησες αύτή τήν γυναίκα; τόν ρώτησε ό άστυνομικός.

—Μάλιστα, κύριε.

'Ο "Ες τόν κύτταξε άπό πάνω ώς κάτω, μή μπορώντας νά κρύψη τήν άντιπάθεια πού τού προκαλούσε. 'Ο "Εντρις περίμενε, μέ τά παχουλά χέρια του σταυρωμένα πάνω στή κοιλιά του.

—Πώς λέγεσαι;

—Τίκυ "Εντουαρντ "Εντρις.

—Καί μένεις;

—'Ηστ Στρήτ 24, Σήκομπ.

Τό Σήκομπ ήταν τό χειρότερο πραάστιο τού Παρκντάϊζ Σίτυ.

'Ο Τζάκομπυ, ένας νέος 'Ισραηλίτης, σημείωσε τίς άπαντήσεις τού νάνου.

—Ποιά ώρα έγινε;... ρώτησε ό "Ελ άνάβοντας τσιγάρο.

—Στίς 11 καί 8 λεπτά.

—Μπράβο άκρίβεια! είπε ό "Ες κυττάζοντας τόν νάνο. Πώς ξέρεις έτσι τήν ώρα;

—Γι' αύτό τόχω τό ρολόϊ μου.

—'Ηταν μονάχη της;

—Ναί.

—Είχε κρατήσει άπό πρίν τό θεωρείο;

— "Οχι. "Ηρθε άργά. Είχαν φύγει πιά σχεδόν όλοι οί πελάτες άπ' τό μπάρ καί είχαν περάσει στό ρεστωράν. 'Ηταν άδειανά πολλά τραπέζια.

—Σού φάνηκε φυσιολογική;

'Ο "Ες παρατήρησε πώς ό Μπράουνινγκ κι' ό Τέρρελ είχαν πλησιάσει καί άκούγανε. 'Ο "Εντρις έρριξε μιά ματιά πάνω άπ' τόν ώμο του, είδε τό Μπράουνινγκ νά ζαρώνη τά φρύδια του, καί βιάστηκε ν' άπαντήση:

—Ναί, μού φάνηκε φυσιολογική.

—Τί έκανε όταν μπήκε;

—Πήγε καί κάθησε έκεί κάτω. Τήν ρώτησα άν περίμενε κανένα. Μού άπάντησε «όχι». Παράγγειλε ένα ούΐσκυ. Τής τό πήγα. "Επειτα δέν άσχολήθηκα πιά μαζί της.

—Τί έγινε ύστερα;

—Κατέβηκα στό ρεστωράν, γιά μιά δουλειά. "Οταν ξανανέβηκα, ήταν κλειστή ή κουρτίνα τού θεωρείου της. Ρώτησα τό μπάρμαν άν είχε πάει κανείς στό τραπέζι της. Μού άπάντησε πώς ήταν πάντα μόνη. Σκέφθηκα πώς θά ήθελε νά τήν άφήσουν στήν ήσυχία της, καί δέν πήγα νά τήν ένοχλήσω.

—Πραγματικά, ήθελε ήσυχία... "Επειτα;

—Κλείνουμε καπά τίς 2½. 'Εκείνη τήν ώρα, βλέποντας πώς ή κουρτίνα ήταν πάντα τραβηγμένη, θέλησα νά τής πάω τό λογαριασμό. Στάθηκα άπ' έξω, τής μίλησα. Δέν άπάντησε. "Ανοιξα τότε τήν κουρτίνα, καί τή βρήκα σ' αύτή τή στάσι.

—Δέν είχες άσχοληθή καθόλου μαζί της, τρισήμισι ώρες;

—"Οχι. Είχαμε πολλή δουλειά άπόψε. "Επλενα συνεχώς πιάτα καί ποτήρια.

'Ο Μπράουνινγκ στράφηκε ξαφνικά στόν Τέρρελ καί δήλωσε:

—'Εγώ θά γυρίσω σπίτι μου. Θ' άναλόθη ό Λούϊς νά κλείση τό μαγαζί... Τί κεραμίδα, Θεέ μου! Πάει, καταστράφηκα... Κάνετε όσο πιό γρήγορα μπορείτε Φράνκ. Πρέπει νά πάη νά κοιμηθή κι' ό Λούϊς.

—Δέν πρόκειται ν' άργήσουμε, Χάρρυ, τόν βεβαίωσε ό Τέρρελ.

Τούσφιξε τό χέρι καί τόν κύτταξε πού κατέβαινε τή σκάλα. 'Υστερα πλησίασε τό γιατρό Λόουϊς, πού έξέταζε τό πτώμα.

'Ο Τζάκομπυ, ένας νέος 'Ισραηλίτης, σημείωσε τίς άπαντήσεις τού νάνου.

—Ποιά ώρα έγινε;... ρώτησε ό "Ελ άνάβοντας τσιγάρο.

—Στίς 11 καί 8 λεπτά.

—Μπράβο άκρίβεια! είπε ό "Ες κυττάζοντας τόν νάνο. Πώς ξέρεις έτσι τήν ώρα;

—Γι' αύτό τόχω τό ρολόϊ μου.

—'Ηταν μονάχη της;

—Ναί.

—Είχε κρατήσει άπό πρίν τό θεωρείο;

— "Οχι. "Ηρθε άργά. Είχαν φύγει πιά σχεδόν όλοι οί πελάτες άπ' τό μπάρ καί είχαν περάσει στό ρεστωράν. 'Ηταν άδειανά πολλά τραπέζια.

—Σού φάνηκε φυσιολογική;

'Ο "Ες παρατήρησε πώς ό Μπράουνινγκ κι' ό Τέρρελ είχαν πλησιάσει καί άκούγανε. 'Ο "Εντρις έρριξε μιά ματιά πάνω άπ' τόν ώμο του, είδε τό Μπράουνινγκ νά ζαρώνη τά φρύδια του, καί βιάστηκε ν' άπαντήση:

—Ναί, μού φάνηκε φυσιολογική.

—Τί έκανε όταν μπήκε;

—Πήγε καί κάθησε έκεί κάτω. Τήν ρώτησα άν περίμενε κανένα. Μού άπάντησε «όχι». Παράγγειλε ένα ούΐσκυ. Τής τό πήγα. "Επειτα δέν άσχολήθηκα πιά μαζί της.

—Τί έγινε ύστερα;

—Κατέβηκα στό ρεστωράν, γιά μιά δουλειά. "Οταν ξανανέβηκα, ήταν κλειστή ή κουρτίνα τού θεωρείου της. Ρώτησα τό μπάρμαν άν είχε πάει κανείς στό τραπέζι της. Μού άπάντησε πώς ήταν πάντα μόνη. Σκέφθηκα πώς θά ήθελε νά τήν άφήσουν στήν ήσυχία της, καί δέν πήγα νά τήν ένοχλήσω.

—Πραγματικά, ήθελε ήσυχία... "Επειτα;

—Κλείνουμε καπά τίς 2½. 'Εκείνη τήν ώρα, βλέποντας πώς ή κουρτίνα ήταν πάντα τραβηγμένη, θέλησα νά τής πάω τό λογαριασμό. Στάθηκα άπ' έξω, τής μίλησα. Δέν άπάντησε. "Ανοιξα τότε τήν κουρτίνα, καί τή βρήκα σ' αύτή τή στάσι.

—Δέν είχες άσχοληθή καθόλου μαζί της, τρισήμισι ώρες;

—"Οχι. Είχαμε πολλή δουλειά άπόψε. "Επλενα συνεχώς πιάτα καί ποτήρια.

'Ο Μπράουνινγκ στράφηκε ξαφνικά στόν Τέρρελ καί δήλωσε:

—'Εγώ θά γυρίσω σπίτι μου. Θ' άναλόθη ό Λούϊς νά κλείση τό μαγαζί... Τί κεραμίδα, Θεέ μου! Πάει, καταστράφηκα... Κάνετε όσο πιό γρήγορα μπορείτε Φράνκ. Πρέπει νά πάη νά κοιμηθή κι' ό Λούϊς.

—Δέν πρόκειται ν' άργήσουμε, Χάρρυ, τόν βεβαίωσε ό Τέρρελ.

Τούσφιξε τό χέρι καί τόν κύτταξε πού κατέβαινε τή σκάλα. 'Υστερα πλησίασε τό γιατρό Λόουϊς, πού έξέταζε τό πτώμα.

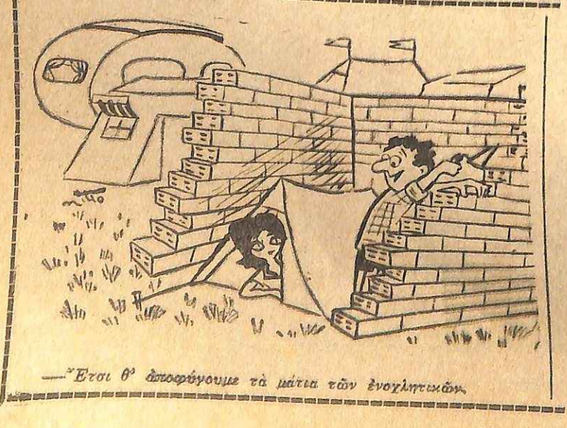

—"Ετσι θ' άποφεύγουμε τά μάτια τών ένοχλητικών.

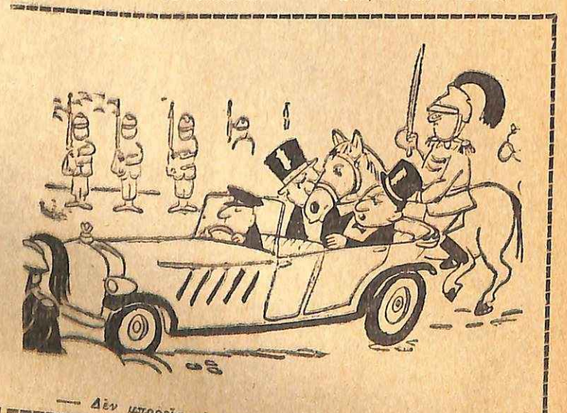

— Δέν μπορείς νά προχωρήσης πιό γρήγορα;

ΕΝΑΣ ΓΑΤΟΣ ΓΙΑ ΔΥΟ

'Ο ήθοποιός τού άμερικανικού κινηματογράφου Γούντυ "Αλλεν έκανε μιά πραγματικά έντυπωσιακή έμφάνισι στήν πρεμιέρα τού φίλμ «Τί συνέδη στή γατούλα;», στό όποιο συμπρωταγωνιστεί μαζί μέ τόν Πήτερ Ο' Τουλ, τόν Πήτερ Σέλλερς καί τήν Ούρσουλα "Αντρες. 'Επειδή τό φίλμ άναφέρεται σέ γάτα, ό Γούντυ έκρινε σκόπιμο νά ζητήση νά τόν συνοδεύουν δύο χαριτωμένες δίδυμες άδελφές, ή Λέϊλα καί Βαλερία Γκρόφτ, πάνω στό φόρεμα τών όποίων ζωγράφισε άπό μισό γάτο, έτσι ώστε νά όλοκληρώνεται τό συμπαθές τετράποδο όταν οί δυό άδελφές στέκονταν πλάϊ- πλάϊ.

την πιάση κρίσις, νά ούρλιάση, νά δημιουργήση σκάνδαλο. Τήν πήγα λοιπόν στό θεωρείο, τής σερβίρισα ένα ούΐσκυ καί τράβηξα τήν κουρτίνα, γιά νά μή τή βλέπουν οί άλλοι πελάτες. Τό άφεντικό άντιπαθεί φοβερά τίς σκηνές.

'Ο "Ες κι' ό Τζάκομπυ κυττάχτηκαν.

—Τή γνωρίζεις, λοιπόν; ρώτησε ό πρώτος.

'Ο "Εντρις έρριξε μιά ματιά στό Λούϊς πού φλυαρούσε μέ τό Μπάρτ Χάμιλτον, κι' άπάντησε χαμηλώνοντας τή φωνή του:

—Ναί, τή γνωρίζω. Μένει στό ίδιο σπίτι μέ μένα, άκριβώς άπέναντί μου.

—Γιατί δέν τώλεγες νωρίτερα; γκρίνιαρε ό "Ες.

—Δέ μέ ρωτήσατε. Κι' ύστερα, σάς ξαναλέω πώς άκουγε ό κ. Μπράουνινγκ. "Αν μάθη πώς τή γνώριζα καί πώς τήν πήγα ένώ στό θεωρείο, θά μέ πετάξη έξω!

—Τί ξέρεις γι' αύτήν;

—Είναι τοξικομανής καί τροπέζα. 'Οκτώ χρόνια τήν ξέρω.

—Τήν είχες φιλενάδα, Τίκυ; ρώτησε ό "Ες, σκύβοντας μπροστά.

'Ο νάνος τόν κύτταξε μερικά δευτερόλεπτα μέ ύφος μελαγχολικό, κι' άπάντησε:

—Πιστεύετε πώς μπορώ νά έχω τίς φιλενάδες πού θέλω;...

—Τής πήγαινες πλούσιους πελάτες, κι' αύτή σούδειχνε τήν εύγνωμοσύνη της; Αύτό είναι, Τίκυ;

—Σάς είπα πώς έμενε άντίκρυ μου! Τά λέγαμε κάπου - κάπου. Πιστεύω πώς μέ θεωρούσε κι' αύτό κόσμος. Μά, έπειδή είχαμε φιλία, δέν πρέπει νά μέ περάσετε γιά «άγαπητικό»!

Κυττάχτηκαν οί δυό τους κι' ό "Ες γύρισε πρώτος τά μάτια του άλλού.

—Γιά τί σού μιλούσε συνήθως; ρώτησε.

— Γιά ένα σωρό πράγματα: τόν άντρα της, τήν κόρη της, τούς φίλους της, τή ζωή της...

—"Α, ήταν παντρεμένη;

—Ναί.

'Ο Λούϊς πλησίασε.

—Είσαστε ό κ. "Ες; ρώτησε.

—Μάλιστα, άπάντησε άπότομα ό άστυνομικός. Τί συμβαίνει; Βλέπετε πώς έχω δουλειά.

— Σάς ζητάνε στό τηλέφωνο, είπε ό μαίτρ μέ μιά τυπική ύποκλισι.

'Ο "Ες σηκώθηκε.

—Περίμενε έδώ έσύ, μισή μερίδα, είπε στόν "Εντρις. Δέν τελείωσα μαζί σου.

Πήγε ώς τό ταμείο καί πήρε τό άκουστικό. 'Ηταν ό Μπέγκλερ.

—'Εδώ Τζόε, είπε. Πρόκειται πραγματικά γιά δολοφονία! Είν' έκεί ό διευθυντής;

—Ναί.

—Πές του πώς βρήκα έκείνον πού άναφέρει στό γράμμα της... "Εχει πέντε σφαίρες στό κορμί του... Πρέπει νάρθη καί σύ έδώ...

—Πάω νά τού τό πώ... Μου φαίνεται πώς δέ θά κοιμηθούμε άπόψε!

—Αύτό νομίζω κι' έγώ... Γρήγορα, Φρέντ.

'Ο Μπέγκλερ έκλεισε τό τηλέφωνο. Ο "Ες έκανε τό ίδιο. Δυό νοσοκόμοι μέ άσπρες μπλούζες άνεβαίνανε τή σκάλα, κρατώντας ένα φορείο.

— Είν' έτοιμος ό μακαρίτης; ρώτησε ό ένας τους.

—Μιά στιγμή! Περιμένετε έδώ. Πάω νά δώ.

'Ο "Ες διευθύνθηκε πρός τό βάθος τής σάλας. Περνώντας μπροστά άπ' τόν "Εντρις, τού είπε:

—Μπορείς νά φύγης, Τίκυ. "Ελα γιά μέ δής, αύριο στίς 11, στήν άστυνομία. Λέγομαι "Ες.

"Υστερα πλησίασε τόν Τέρρελ καί τό γιατρό.

—Ναί, μπορείτε νά τήν πάρετε, είπε ό δεύτερος κλείνοντας την τσάντα μέ τά έργαλεία του. Θά σάς φέρω τήν έκθεσί μου αύριο τό πρωί, στίς 10. Καληνύχτα σας τώρα. Πάω γιά ύπνο.

—Οχι άκόμα, γιατρέ! τού είπε ό "Ες χαμογελώντας. "Εχουμε καί δεύτερο πεθαμένο γιά σάς... Μού τηλεφώνησε ό Μπέγκλερ. Σάς περιμένει στόν άριθμό 247 τού Βουλεβάρτου Σήθιου.

'Ο Λόουϊς κατσούφιασε.

—"Αν καταλαβα καλά, δέν πρόκειται νά κλείσω μάτι άπόψε, γκρίνιαρε.

—Μά έμείς δέν έχουμε άνάγκη νά κοιμηθούμε! είπε είρωνικά ό "Ες. Είμαστε ύπεράνθρωποι.... Δέν τό ξέρετε;

'Ο γιατρός άνασήκωσε τούς ώμους του κι' άπομακρύνθηκε βιαστικά.

—Τί συμβαίνει, πάλι, Φρέντ; ρώτησε ό Τέρρελ κακόκεφα.

— Μέ πήρε στό τηλέφωνο ό Τζόε. Μιά δολοφονία... Μάς θέλει έκεί.

'Ο Τέρρελ κύτταξε τή νέα γυναίκα, πού τήν είχαν ξαπλώσει χάμω. 'Ηταν λεπτή, όμορφη, καλοφτιαγμένη, μέχρι 40 χρονών.

—"Επαιρνε ναρκωτικά, Φρέντ, είπε. Οί μηροί της είναι καταπονημένοι άπό τίς ένέσεις.

—'Ο νάνος μίλησε. Τήν ξέρει. Δέν ήταν μονάχα τοξικομανής, άλλά καί τροτέζα... Θά ένθουσιαστή ό Μπράουνινγκ, όταν τό μάθη!

'Ο Χάμιλτον, ό δημοσιογράφος, προχωρούσε πρός τό μέρος τους, σάν όρνιο πού μυρίζεται ψοφίμι.

—'Ο Μάξ θά φροντίση γιά τά ύπόλοιπα, είπε ό Τέρρελ. Πάμε έμείς νά βρούμε τό Τζόε.

—Τί συμβαίνει; ρώτησε ό Χάμιλτον.

'Από τότε πού τού είχαν πή πώς έμοιαζε μέ τόν Τζέιμς Στιούαρτ, προσπαθούσε νά μιμηθή τό ύφος του καί τήν προφορά του.

—'Ελάτε μαζί μας καί θά τό μάθετε, άπάντησε λακωνικά ό Τέρρελ.

—Τί μαγειρεύετε πάλι; ρώτησε ό Χάμιλτον τόν "Ες, μπαίνοντας μπροστά του.

—"Εχομε καί δεύτερο μακαρίτη, τού έξήγησε έκείνος. Τόν σκότωσε αύτη έδώ κι' ύστερα αύτοκτόνησε. Τώρα θάχης μπολικό ύλικό, γιά νά γεμίσης τή φυλλάδα σου!

'Ο "Εντρις παραμέρισε μπροστά στόν άστυνομικό καί τό δημοσιογράφο καί τούς κύτταξε πού φεύγανε. Οί δυό νοσοκόμοι φορτώσαν τό πτώμα στό φορείο καί τό πήραν μαζί τους.

"Οταν έμειναν μόνος ό "Εντρις, στήν κουζίνα, τό πρόσωπό του φωτίστηκε άπό ένα κακό χαμόγελο.

"Αρχισε νά χορεύη σάν τούς Ερυθροδέρμους, βγάζοντας μικρές κραυγές χαράς καί χτυπώντας τόν άέρα μέ τά δύσμορφα χέρια του.

★

Τό Βουλεβάρτο Σήθιου ένώνει τό Παραντάϊζ Σίτυ μέ τό Σήκομπ.

Στό τμήμα τού Παραντάϊζ, ύπάρχουν μεγάλες καί πολυτελείς βίλλες, μέ παστέρια, πισίνες καί γκαράζ έφοδιασμένα μέ ήλεκτρονικό μάτι. Πρός τό Σήκομπ, βλέπει κανείς όλο μικρά σπιτάκια, παλιά ώς έπί τό πλείστον καί έτοιμόρροπα, τριγυρισμένα άπό άγριόχορτα.

'Απ' τό ένα μέρος οί πλούσιοι, οί έκμεταλλευτές. 'Απ' τό άλλο οί φτωχοί, οί προλετάριοι. Τό Βουλεβάρτο Σήθιου είναι ένα χαρακτηριστικό σύμβολο τής άμερικανικής ζωής.

Οί πρώτες άνταγωνίες τής χαραυγής χλώμιαζαν τόν ούρανο, όταν ό άρχιφύλακας Μπέγκλερ σταμάτησε μπροστά στόν άριθμό 247. 'Ηταν μιά βιλλίτσα, τριμμέ-

Το πρόβλημα της έκλογής ένος επαγγέλματος είναι μιά αποφασιστική στιγμή της ζωής κάθε νέας και νέου.

Η έπιτυχής έκλογή έχει έξασφαλισθή όταν το βιοποριστικό έπάγγελμα ένὸς συμβαδίζει μὲ τὰ ἰδανικά του.

Τὸ κοινωνικὸ λειτούργημα τῆς νοσοκόμου εὑρίσκεται ὑψηλότερα ἀπὸ τὴν στενὴ ἔννοια τοῦ ἐπαγγέλματος. Καὶ ἐκτὸς ἀπὸ ἕνα σίγουρο καὶ ἀξιοπρεπὲς ἐπάγγελμα ἡ νοσοκόμος ἔχει τὴν εὐγνωμοσύνη τῶν συνανθρώπων της.

Μέσω τοῦ ANGLO — HELENIC EMPLOYMENTBUREAU, Δημοκρίτου 1, Ἀθῆναι (134), τηλ. 628.463, προσφέρεται ἕνας περιορισμένος ἀριθμὸς θέσεων διὰ Ἑλληνίδας εἰς Βρεταννικὰ Νοσοκομεῖα διὰ συνδυασμένη τριακονθήμερη ἐκπαίδευση καὶ ἀμοιβομένην ἐργασίαν. Δίπλωμα ἀναγνωρισμένο διεθνῶς καὶ ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου Κοινωνικῆς Προνοίας Ἑλλάδος.

Ζητήσατε πληροφοριακὸν βιβλιάριον.

ΔΙΑΜΕΣΟΝ "ΜΕΝΤΙΟΥΜ„

Διπλ)χον, Ψ.Κ.Ε. Σᾶς ἀπαντᾶ εἰς ὁλονθήποτε θέμα σᾶς ἐνδιαφέρει. Αἰσθηματικά, γάμου, θανόντας, ἐξαφανίσεις, προβλέψεις, ἀπωλείας, ἐπαγγελματικά, θησαυροὺς κλπ. Ὑποβολαί, ἐπιδράσεις, ἀντιδράσεις ἐξ ἀποστάσεως διὰ ψυχοβολίας ἐν ὑπνώσει. Γράφοντας ἀπὸ ἐξωτερικόν, ἐσωτερικόν, στέλλετε 10 δραχμον γραμματόσημον ἀπαντήσεως. Κα ΤΟΥΛΑ Μ. Πατησίων 14, 7ος ὄροφος, 3ον Γραφ. Τηλέφ. 620-412. Ὧραι 9—1 καὶ 5—8 μ. μ. Ἀθῆναι.

ΑΙΜΟΡΡΟΪΔΕΣ - ΚΙΡΣΟΙ
ATONA—ΕΛΚΗ
Ἄνευ ἐγχειρήσεως
Θεραπεῖαι νοσημάτων πλημμελοῦς κυκλοφοριακοῦ συστήματος.
Dr ΔΗΜ. Χ. ΧΡΗΣΤΙΔΗΣ
Ἰατρὸς
ΑΘΗΝΑΙ Σωκράτους 56
Τηλ. 535-128

Ὑπακτικὸν ἐπὶ χρονίας
ΔΥΣΚΟΙΛΙΟΤΗΤΟΣ
BROOKLAX
ΚΑΘΑΡΤΙΚΟΝ ΣΟΚΟΛΑΤΑΚΙ
ΑΓΓΛΙΚΟΝ WL ΠΡΟΪΟΝ
WESTMINSTER LABORATORIES LTD
LONDON N.W. 1

βισμένη ἀπὸ ψηλὸ καὶ φουντωτὸ φράχτη.

Ὁ Μπέγκλερ πῆρε ἕνα ἠλεκτρικὸ φανάρι ἀπ' τὴ θήκη τῶν γαντιῶν τοῦ αὐτοκινήτου, διέσχισε τὸ πεζοδρόμιο, ἔσπρωξε τὴν ξύλινη καγκελόπορτα καὶ φώτισε μὲ τὸ φανάρι του τὴ μικρὴ ἀλλέα ποὺ ὠδηγοῦσε στὴν ἐξώπορτα τοῦ σπιτιοῦ. Ἀνασήκωσε τὴ φθαρμένη ψάθα καὶ πῆρε τὸ κλειδὶ ποὺ βρισκόταν ἀπὸ κάτω — ὅπως ὑποδείκνυε ἡ νεκρὴ στὸ γράμμα της.

Σταμάτησε μιὰ στιγμή, γιὰ νὰ κυττάξη τὸ σπίτι, ποὺ ἦταν βυθισμένο στὸ σκοτάδι. Ἔβγαλε ὕστερα τὸ ρεβόλβερ του καὶ χτύπησε τὸ κουδοῦνι.

Δὲν περίμενε, βέβαια, νὰ τοῦ ἀνοίξουνε, ἀλλὰ ἔπαιρνε τὰ μέτρα του. Δὲν ἤθελε νὰ χρησιμοποιήση τὸ κλειδί, πρὶν βεβαιωθῆ ἀπόλυτα πὼς ὁ μόνος ἔνοικος τοῦ σπιτιοῦ ἦταν ὁ σκοτωμένος...

Περίμενε δυὸ λεπτὰ κι' ἔπειτα ἔβαλε τὸ κλειδὶ στὴν κλειδαριὰ κι' ἄνοιξε τὴν πόρτα. Βρέθηκε σ' ἕνα μικρὸ χώλ. Ξανάκλεισε πίσω του τὴν πόρτα κι' ἔρριξε γύρω τὴ φωτεινὴ δέσμη γυρεύοντας τὸ διακόπτη.

Ἄναψε τὸ φῶς καὶ προχώρησε σ' ἕνα διάδρομο, μὲ κλειστὲς πόρτες δεξιὰ κι' ἀριστερά του.

Τὰ δυὸ μπροστινὰ δωμάτια δὲν εἶχαν ἄλλη ἐπίπλωσι, ἀπὸ κάτι φθαρμένες ἄσπρες κουρτίνες νάϋλον. Ἡ τρίτη πόρτα ἦταν τοῦ λουτρου. Οἱ πετσέτες οἱ ἁπλωμένες πάνω στὸ καλοριφέρ, κι' ἕνα ρὸζ σφουγγάρι πάνω στὸ χεῖρος τῆς μπανιέρας ἀποδεικνύανε πὼς κάποιος εἶχε κάνει μπάνιο πρὶν ἀπὸ λίγο.

Ἀντίκρυ βρισκόταν ἡ πόρτα τῆς μικρῆς κουζίνας. Τὰ ἄδεια συρτάρια της καὶ τὰ σκονισμένα ντουλάπια τῆς ἐπιτρέπανε νὰ συμπεράνη κανεὶς πὼς ἔμεινε ἀχρησιμοποίητη.

Συνεχίζοντας τὴν ἐπιθεώρησί του στὰ δυὸ πίσω δωμάτια, ὁ Μπέγκλερ ἄνοιξε τὴν ἀριστερὴ πόρτα, ἄναψε τὸ φῶς καὶ μπῆκε σὲ μιὰ κρεβατοκάμαρα. Ἀμέσως σχημάτισε τὴν ἐντύπωσι πὼς δὲν ἦταν συνηθισμένη ἡ κρεβατοκάμαρα αὐτή.

Ἕνα τεράστιο κρεβάτι ἔπινσε τὸ κέντρο τοῦ δωματίου. Τὰ σεντόνια καὶ οἱ μαξιλαροθῆκες, ἦταν ἐντελῶς ἄθικτα, ἀχρησιμοποίητα. Ἕνας μεγάλος καθρέφτης ἦταν στερεωμένος στὸν τοῖχο κι' ἄλλος ἕνας στὸ ντιβάνι. Τὸ πάτωμα σκεπαζόταν ἀπὸ ἕνα παχὺ χαλάκι. Οἱ τοῖχοι, χρώματος πράσινου, ἦταν γεμάτοι φωτογραφίες γυμνῶν γυναικῶν σὲ σκανδαλιστικὲς στάσεις.

Μιὰ μεγάλη ντουλάπα ἀπασχολοῦσε ὁλόκληρη πλευρὰ τοῦ δωματίου. Ὁ Μπέγκλερ τὴν ἄνοιξε. Ὑπῆρχαν ἐκεῖ μέσα ὅλα τὰ σύνεργα μιᾶς συστηματικῆς τροτέζας, ἀπὸ λευκώματα μὲ ἄσεμνες φωτογραφίες μέχρι λεπτὰ μπαστούνια καὶ μαστίγια...

Ὁ ἀστυνομικὸς ξανάκλεισε τὸ ντουλάπι, βγῆκε ἀπ' τὸ δωμάτιο καὶ σταμάτησε μπροστὰ στὴν πόρτα τῆς τελευταίας κάμαρας.

Ἅπλωσε τὸ χέρι του, γύρισε τὸ πόμολο κι' ἔσπρωξε σιγὰ - σιγὰ τὴν πόρτα.

Τὸ δωμάτιο ἐκεῖνο ἦταν φωτισμένο. Πάνω στὸ κρεβάτι κειτόταν ἕνας ἄνθρωπος, δίπλα σὲ μιὰ ἀνοιχτὴ ἐφημερίδα. Ὁ θάνατος τὸν εἶχε βρῆ ἐνῶ διάβαζε.

Φοροῦσε πυζάμες μπλὲ καὶ ἄσπρες, ματωμένες στὸ μπροστινὸ μέρος, ὅπως καὶ τὰ χέρια του. Λίγο αἷμα εἶχε κυλίσει στὸ ἠλιοψημένο μάγουλό του.

Ὁ Μπέγκλερ τὸν κύτταξε μιὰ στιγμή. Ὕστερα προχώρησε μέσα στὸ δωμάτιο.

Ὁ νεκρὸς ἦταν εὔσωμος, γεροδεμένος, μὲ πλάτες μποξέρ. Εἶχε κομμένα κοντά, σὰν βούρτσα, ρωΐνης, ἀπόψε, στὸ «Κογχύλι»... Κι' ἄφησε ἕνα γράμμα, ποὺ ἔλεγε πὼς εἶχε ξεκάνει αὐτὸ ἐδῶ τὸ ὁμορφόπαιδο.

Ὁ Λέπσκι πλησίασε στὸ πτῶμα καὶ ἐξέτασε τὸ στῆθος του.

—Καλὰ τὸν κανόνισε! εἶπε. Ἄδειασε ὅλες τὶς σφαῖρες της στὴν καρδιά του.

Ὁ Μπέγκλερ ἔσκυψε ξαφνικὰ κάτω ἀπὸ τὸ κρεβάτι. Ἅπλωσε τὸ χέρι του καὶ τράβηξε ἔξω μὲ προφύλαξι ἕνα πιστόλι τῶν 38. Εἶχε τὸ μαντήλι του, σκέπασε τὸ ὅπλο καὶ τὸ πῆρε στὰ χέρια του.

—Νομίζω πὼς τελειώσαμε, δήλωσε. Ἴσως κατορθώσουμε νὰ κοιμηθοῦμε ἀπόψε μιὰ - δυὸ ὧρες.

Ἕνα αὐτοκίνητο σταμάτησε ἔξω ἀπ' τὸ σπίτι. Ὁ Λέπσκι πῆγε ν' ἀνοίξη τὴν πόρτα καὶ ξαναγύρισε μαζὶ μὲ τὸν γιατρὸ Λόουις.

— Εἶναι δικός σας, τοῦ εἶπε, δείχνοντάς του τὸν νεκρό.

—Τώρα θἄχω νὰ ἑτοιμάσω δυὸ ἐκθέσεις, ἀντὶ γιὰ μιά... γκρίνιασε ὁ ἰατροδικαστής.

—Δὲν εἶσαστε ὁ μόνος ποὺ ἔχασε τὴν ἡσυχία του...

Ὁ Μπέγκλερ στράφηκε στὸν Λέπσκι.

—Πᾶμε νὰ πάρουμε λίγη ὁροσιά, τοῦ πρότεινε.

Βγῆκαν στὸν κῆπο κι' ἄναψαν τσιγάρο.

—Περίεργο, πῶς δὲν εἰδοποίησε κανεὶς γείτονας, ἀκούγοντας τὶς πιστολιές... παρατήρησε ὁ Λέπσκι, δείχνοντας τὰ γύρω σπίτια.

—Ἴσως νὰ λείπουνε στὴν ἐξοχή... Κι' ὕστερα, οἱ ἄνθρωποι τοῦ Σὴκομπ δὲν ἀσχολοῦνται κοθόλου μὲ τοὺς γείτονές τους. Ἔχω δέκα χρόνια στὴν ἀστυνομία καὶ ξέρω καλὰ τὸν κόσμο τῆς περιφερείας μας.

—Μὰ γιατί σκότωσε τὸν Τζόνι αὐτὴ ἡ Μύριελ Ντέβιν; Κι' ἐκεῖνος πάλι, τί δουλειὰ εἶχε μὲ μιὰ φτηνοτροτέζα τῶν 2 δολλαρίων;

—Ἄ, ὄχι, ἄξιζε πολὺ παραπάνω! Τὴν εἶδα στὸ «Κογχύλι». Ἦταν ἀρκετὰ ὁμορφη καὶ κομψή... Μὰ οἱ περισσότεροι πελάτες, ποὺ συχνάζουν σὲ τέτοια σπίτια, δὲν θὰ θέλουνε περιποιημένα. Μὴ μὲ ρωτᾶς γιατί...

—Καλά, καλά, δὲ σὲ ρωτάω, ἀπάντησε ὁ Λέπσκι πνίγοντας ἕνα χασμουρητό. Θὰ πᾶμε κομμιὰ φορὰ γιὰ ὕπνο;

—Νά τοι, ἔρχονται! τὸν διέκοψε ὁ Μπέγκλερ.

Τὰ κατάμαυρα μαλλιά του. Ἕνα λεπτὸ μουστακάκι τοῦ ἔδινε ὕφος γόητος, κατακτητοῦ — ἀπ' αὐτοὺς ποὺ δὲν λείπουν ἀπὸ τὶς κοσμικὲς πλάζ, ὅπου ἐπιδεικνύουν τοὺς μῦς των καὶ τὸν ἀνδρισμό τους. Εἶναι ὁ μόνος τρόπος γιὰ νὰ κερδίζουν τὸ ψωμί τους...

Πάνω στὸ κομμοδίνο βρισκόταν ἕνα τηλέφωνο. Ὁ Μπέγκλερ πῆρε τὸ «Κογχύλι» καὶ ζήτησε νὰ μιλήση στὸν Ἔς.

Μόλις εἶχε ἀφήσει τὸ ἀκουστικό, μετὰ τὸ τηλεφώνημα, ἕνα κουδούνισμα στὴν ἐξώπορτα, τὸν ἔκαμε ν' ἀνασκιρτήση. Πήγε ν' ἀνοίξη καὶ βρέθηκε ἀντιμέτωπος μὲ τὸν Τὸμ Λέπσκι, ἕναν ἄντρα ἀδύνατο, ἡλικιαμένο, μὲ τραχειὰ φυσιογνωμία καὶ γκριζογάλανα μάτια.

—Ὁ διευθυντὴς μοῦ τηλεφώνησε πὼς ὑπάρχει ἐδῶ δουλειὰ γιὰ μένα, εἶπε ὁ νεοφερμένος μπαίνοντας στὸ χώλ.

—Ναί... ἕνας πεθαμένος! Ἔλα νὰ τὸν δῆς... ἀπάντησε ὁ Μπέγκλερ.

Καὶ τὸν ὡδήγησε στὴν κρεβατοκάμαρα. Ὁ Λέπσκι κύτταξε τὸ πτῶμα κι' ὕστερα ἔσπρωξε τὸ κατέλλο του πρὸς τὸν σβέρκο του.

— Εἶναι ὁ Τζόννι Οὐίλλιαμς, εἶπε. Βρῆκε ἐπιτέλους αὐτὸ ποὺ γύρευε τόσον καιρό.

—Τὸν γνωρίζεις;

—Καὶ βέβαια! Ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς «Σιγκολό» πολυτελείας, τοῦ ξενοδοχείου «Παλὰς». Μὰ τί γύρευε ἐδῶ, σὲ μιὰ τέτοια τρώγλη;

Ὁ Μπέγκλερ ἐπιθεωροῦσε τὰ συρτάρια τοῦ κομμοῦ. Βοήκε ἕνα πορτοφόλι ἀπὸ χοιρόδερμα, καὶ μέσα σ' αὐτὸ μιὰ κάρτα μέλους τοῦ «Ντίνερ'ς Κλάμπ», μιὰ ἄδεια ὁδηγοῦ αὐτοκινήτου κι' ἕνα καρνὲ ἐπιταγῶν, καὶ τὰ τρία στὸ ὄνομα τοῦ Τζόννι Οὐίλλιαμς. Τὸ καρνὲ τῶν τσὲκ ἔδειχνε πὼς ὁ Οὐίλλιαμς εἶχε καταθέσεις 3756 δολλαρίων στὴν Τραπεζα.

—Ἐδῶ θὰ ἔμενε, φαίνεται, ὁ φίλος, εἶπε ὁ Μπέγκλερ. Πήγαινε νὰ δῆς στὸ ἀντικρυνὸ δωμάτιο...

Ὁ Λέπσκι διέσχισε τὸ διάδρομο. Ὁ Μπέγκλερ συνέχισε τὸ ψάξιμο. Μιὰ ντουλάπα ἦταν γεμάτη ἀντρικὰ ροῦχα.

—Ἐδῶ εἶναι «παλιόσπιτο», εἶπε ὁ Λέπσκι ξαναγυρίζοντας. Ποιὰ εἶναι ἡ γυναῖκα ποὺ τὸ χρησιμοποιεῖ;

—Λεγόταν Μύριελ Μὰρς Ντέβον. Αὐτοκτόνησε μὲ μιὰ ἔνεσι ἠθέρος.

Δυὸ αὐτοκίνητα φτάσανε, στὸ φαρδὺ βουλεβάρτο.

Μισὴ ὥρα ἀργότερα, ὁ δόκτωρ Λόουις βγῆκε ἀπ' τὸ σπίτι καὶ πῆγε νὰ βρῆ τὸν ἀστυνόμο Τέλρελ, ποὺ κάπνιζε τὴν πίπα του μέσα στ' αὐτοκίνητο, περιμένοντας ὑπομονετικὰ τὶς ἀναφορὲς τῶν ἀνθρώπων του.

—Τὸν σκοτώσανε κατὰ τὶς 10, τοῦ εἶπε ὁ γιατρός. Μὲ πέντε σφαῖρες στὴν καρδιά. Ἀπὸ τόσο κοντά, ἤτανε δύσκολο νὰ ἀστοχήσουνε... Θἄχετε τὴν ἔκθεσί μου στὶς 11. Ἐν τάξει;

—Ἐν τάξει, γιατρέ. Πηγαίνετε τώρα νὰ κοιμηθῆτε λιγάκι.

Ἀφοῦ ἔφυγε ὁ Λόουις, βγῆκε ἀπ' τὸ σπίτι ὁ Μπὲρτ Χάμιλτον. Εἶχε μεταδώσει κιόλας τὸ ἄνθρο του μὲ τὸ τηλέφωνο.

—Μήπως ξέρετε γιατί τὸν σκότωσε; εἶπε στὸν Τέρρελ.

—Αὐτὸ πρέπει νὰ ἀνακαλύψουμε, ἀπάντησε ἐκεῖνος κατεβαίνοντας ἀπ' τὸ αὐτοκίνητό του. Ὡρεβουάρ, Μπέρτ!

Ἄφησε τὸ δημοσιογράφο καὶ μπῆκε στὸ σπίτι. Στὸ χώλ, κουβεντιάζανε ὁ Μπέγκλερ κι' ὁ Ἔς.

—Τελείωσε ἡ δουλειά μας, εἶπε ὁ Ἔς.

—Ὄχι δά! ἀπάντησε ὁ Τέρρελ. Ἔχομε νὰ κάνουμε πολλὰ πράγματα ἀκόμα. Θὰ πάτε σεῖς οἱ δυὸ νὰ ρίξετε μιὰ ματιὰ στὸ διαμέρισμα αὐτῆς τῆς γυναίκας, στὴν Ἥστ Στρήτ. Νὰ ἐξακριβώσετε ἂν ὁ γραφικὸς χαρακτήρας της εἶναι ὁ ἴδιος μὲ τοῦ γράμματος ποὺ βρέθηκε στὴν τσάντα της. Ἡ ὑπόθεσι μοῦ φαίνεται ἁπλή, πρέπει ὅμως νὰ βεβαιωθοῦμε. Θὰ ἀνακρίνετε ὕστερα τὸν νάνο. Πιστεύω πὼς ξέρει πολλὰ πράγματα. Θὰ μποροῦσε ἴσως νὰ μᾶς πῆ γιατὶ ἡ γυναῖκα σκότωσε τὸν Οὐίλλιαμς. Θέλω μιὰ ἀναφορὰ σας μέχρι τὶς 10. Μὴ χάνετε καιρό.

Ὁ Ἔς θὰ ἤξελε πολὺ νὰ διαμαρτυρηθῆ, ἀλλὰ περιωρίστηκε ν' ἀπαντήση:

—Μάλιστα, κύριε διευθυντά.

Κι' ἔπνιξε ἕνα χασμουρητό.

Ὁ Τέρρελ μπῆκε στὴν κάμαρα, ὅπου βρισκόταν τὸ πτῶμα. Ὁ Λέπσκι, ἀκουμπώντας τὴν πλάτη του στὸν τοῖχο, φλυαροῦσε μὲ τοὺς εἰδικοὺς τοῦ ἐγκληματολογικοῦ συνεργείου, ποὺ εἶχαν τελειώσει πιὰ τὴ δουλειά τους.

—Τόμ, τοῦ εἶπε ὁ Τέρρελ. Θέλω νὰ κάνετε μιὰ ἔρευνα στὴ γειτονιά, γιὰ νὰ ἐξακριβώσετε ἂν ἄκουσε κανεὶς τοὺς πυροβολισμούς. Μαζέψτε μου ἐπίσης μερικὲς πληροφορίες γιὰ τὸν Οὐίλλιαμς.

—Ν' ἀρχίσω τώρα ἀμέσως;..

ρώτησε ὁ Λέπσκι. Ξέρετε, ἡ ὥρα εἶναι μόλις 6. Ἐπιτρέπεται νὰ σηκώσω τοὺς ἀνθρώπους ἀπ' τὸν ὕπνο τους ἀπ' τὰ ξημερώματα; Δὲν θἄχουνε καμμιὰ ὀρεξι νὰ μᾶς βοηθήσουνε...

—Καλά, ἀρχίστε σὲ μισὴ ὥρα, ἀπάντησε ὁ Τέρρελ χασμουρώντας. Ξυπνάνε ἄλλωστε νωρίς, σ' αὐτὴ τὴ γειτονιά... Νά, ἔρχεται τὸ ἀσθενοφόρο. Κανονίστε σεῖς τὰ ὑπόλοιπα.

Στράφηκε στοὺς εἰδικοὺς τοῦ συνεργείου.

—Βρήκατε τίποτα; τοὺς ρώτησε.

—Ἕνα σωρὸ δακτυλικὰ ἀποτυπώματα, ἀπάντησε ὁ ἕνας τους. Αὐτὴ ἡ κάμαρα εἶχε μῆνες νὰ καθαριστῆ. Τὰ περισσότερα ἀποτυπώματα εἶναι τοῦ θύματος, ὑπάρχουν ὅμως κι' ἄλλα. Θὰ τὰ ἐξετάσουμε.

Ὁ Τέρρελ ἔγνεψε καταφατικὰ καὶ προχώρησε πρὸς τὴν ἐξώπορτα, ἐνῶ σταματοῦσε ἕνα ἀπ' τὰ ἀσθενοφόρα. Ὑπέδειξε σπίτι τὸ ἀσθενοφόρο. Ὑπέδειξε στοὺς δυὸ νοσοκόμους ποὺ βρισκόταν τὸ πτῶμα. Ὕστερα ξαναγύρισε στ' αὐτοκίνητό του καὶ γύρισε στὸ γραφεῖο του.

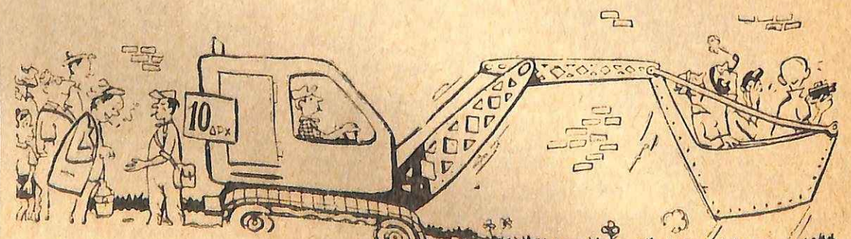

ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΟ ΓΥΜΝΙΣΤΩΝ 10 δρχ. Η ΑΝΟΔΟΣ

Συμβουλὲς
ΓΙΑ ΤΗΝ ΓΚΑΡΝΤΑΡΟΜΠΑ ΣΑΣ

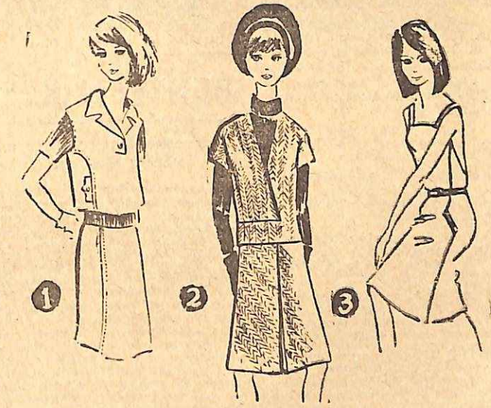

1. — Τὸ ντὲ — πὶες αὐτὸ μπορεῖτε νὰ τὸ φτιάξετε ἀπὸ ἕνα ἀρκετὰ μικρὸ ρετάλι, ἀπὸ ἕνα παλιὸ ταγιὲρ ἢ ἀκόμα κι' ἀπὸ ἕνα φόρεμα σεμιζιέ, ποὺ βαρεθήκατε νὰ τὸ φοράτε πάντα ἔτσι. Θὰ τὸ συμπληρώσετε μὲ μανίκια καὶ μὲ μπορντούρα στὸ μπλουζὸν μάλλινα πλεγμένα μὲ πλέξι λάστιχο σὲ ἕνα - δυὸ τόνους πιὸ σκοῦρα ἀπὸ τὸ ὕφασμα. Τὸ ντὲ — πὶες αὐτὸ εἶναι πολὺ χαριτωμένο ἰδιαίτερα γιὰ μιὰ νεαρὴ κοπέλλα.

2. — Καὶ ἄλλο ἕνα ντὲ — πὶες πολὺ κομψὸ καὶ μοντέρνο, ποὺ μποροῦτε νὰ τὸ φτιάξετε ἀπὸ ἕνα ρετάλι τουΐντ φαροκόκκαλο ἢ καὶ ἀπὸ ἕνα παλιὸ παλτὸ ἢ ταγιέρ. Θὰ τὸ φορέσετε μὲ ζεστὲς μάλλινες μπλούζες γιὰ τὰ πρῶτα κρύα καὶ ἀργότερα μέσα ἀπὸ τὸ παλτό. Ἂν σᾶς περισσεύη ὕφασμα μπορεῖτε νὰ προσθέσετε καὶ μανίκια.

3. — Μὲ ἕνα μονόχρωμο περσινό σας φόρεμα, ποὺ σᾶς ἔχει κουράσει, μπορεῖτε νὰ φτιάξετε αὐτὸ τὸ πρακτικὸ φόρεμα ἠλιοθεραπείας. Γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτὸ εἶναι πολὺ χαριτωμένο τὸ νωμίτη καὶ τὸ ντεκολτὲ πολὺ βαθειὰ πίσω στὴν πλάτη. Τὸ φόρεμα θὰ συγκρατῆται μὲ δυὸ μπρετέλλες, ποὺ θὰ σχηματίζουν ἕνα Υ πίσω ἢ θὰ δένωνται πίσω στὸ λαιμό.

4. — Ἤλθε ὁ καιρὸς νὰ ἑτοιμάσετε τὴν γκαρνταρόμπα σας. Ἂν τὴν περασμένη ἀνοιξη φτιάξατε ἕνα ἀρκετὰ ζεστὸ ταγιεράκι ποὺ θέλετε νὰ τὸ χρησιμοποιήσετε πάλι, ἀλλὰ τὸ βρίσκετε πολὺ «ἀνοιξιάτικο» γιὰ τὶς φθινοπωρινὲς συνεφιές, δὲν ἔχετε παρὰ νὰ τοῦ προσθέσετε ἕνα γούνινο γιακαδάκι. Τὰ γούνινα γαρνίσματα εἶναι καὶ φέτος τῆς μόδας. Μὲ αὐτὸ θὰ δώσετε σ' αὐτὸ τὸν καταλληλο φθινοπωριάτικο τόνο.

5. — Μήπως πεχύνατε καὶ τὸ περσινό στενὸ φορεματάκι σας, ποὺ συμψε ξαφνικά; Μπορεῖτε θαυμάσια νὰ τὸ φαρθύνετε μὲ μονόχρωμες λουρίσματα, ὅπως βλέπετε στὸ σκίτσο.

6. — Ἂν ἔχετε μιὰ παλιὰ ἐσάρπα ἀπὸ κασμίρ πρέπει νὰ ξέρετε ὅτι τὸ ὕφασμά αὐτὸ εἶναι πολὺ μοντέρνο. Μπορεῖτε λοιπὸν νὰ φτιάξετε ἀπ' αὐτὴ ἕνα βραδινὸ μπολερό, ποὺ θὰ τὸ φορέσετε πάνω ἀπὸ μιὰ μαῦρη τουνὶκ πολὺ ντεκολτὲ καὶ χωρὶς μανίκια. Τὸ μπολερὸ θὰ εἶναι χωρὶς γιακὰ καὶ μὲ μανίκια κοντὰ λίγο ἐβασέ. Τὸ σημαντικὸ εἶναι νὰ σχηματίζουν τὰ σχέδια συμμετρικὰ μοτίβα στὰ δυὸ μπροστινά.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Μερικὰ λεπτὰ ἀφοῦ ἔφυγαν ἀπὸ τὸ «Κογχύλι» ὁ Τέρρελ καὶ οἱ ἄνθρωποί του, ὁ Τίκυ Ἔντρις ἔβγαλε τὴν ἄσπρη βέστα του καὶ φόρεσε ἕνα ἐλαφρὸ σακκάκι ἀπὸ γκρίζο ἁλπακά. Διευθύνθηκε ὕστερα πρὸς τὴν πόρτα τῆς κουζίνας, τὴν ἄνοιξε κι' ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸ μπάρ.

Ὁ Λούϊς κι' ὁ Τζάκομπυ κουβέντιαζαν, στὸ κεφαλόσκαλο.

— Γυρίζω στὸ σπίτι μου, κύριε Λούϊς, εἶπε ὁ Ἔντρις μὲ τὴν ψιλὴ φωνή του. Δὲν πιστεύω νἄχετε ἀντίρρησι...

Ὁ μαὶτρ ἔκανε μιὰ ἀρνητικὴ χειρονομία, χωρὶς νὰ διακόψη τὴν κουβέντα του. Ὁ Ἔντρις ξαναγύρισε στὴν κουζίνα, βγῆκε ἀπ' τὴν σκάλα τῆς ὑπηρεσίας καὶ ἔτρεξε ὡς τὸ χῶρο ποὺ προωριζόταν γιὰ τὰ αὐτοκίνητα τοῦ προσωπικοῦ. Δυὸ ἀμάξια ἦταν παρκαρισμένα ἐκεῖ: ἕνα «Κοὔπερ Μίνι» καὶ μιὰ «Μπουΐκ Ρουτμάστερ», ἀνοιχτή.

Ἕνας εὔσωμος ἄντρας κάπνιζε, καθισμένος στὸ βολὰν τῆς Μπουΐκ. Φοροῦσε ἕνα καφετὶ μάθινο κατπέλλο, ἕνα κουστοῦμι κρὲμ καλορραμμένο ἄσπρο πουκάμισο καὶ γραβάτα διελεγμένη μὲ γοῦστο. Τὰ ξανθὰ μαλλιά του τόνιζαν πιὸ πολὺ τὸ ἡλιοκαμένο χρῶμα τοῦ προσώπου του. Ἦταν 38 χρονῶν, τύπος «ὁμορφόπαιδου», μὲ ἕνα λακκάκι στὸ πηγοῦνι ποὺ θὰ ξετρέλλαινε σίγουρα τὶς γυναῖκες.

Θὰ τὸ περνοῦσε κανεὶς γιὰ ἀνώτερο ὑπάλληλο, τραπεζίτη ἢ πολιτικὸ μὲ λαιμτρὸ μέλλον. Μὰ δὲν ἦταν τίποτε ἀπ' ὅλ' αὐτά.

Ὁ Φὶλ Ἄλτζιρ χρησιμοποιοῦσε τὰ φυσικά του χαρίσματα καὶ τὶς ἀπέραντες γνώσεις του γιὰ σκοποὺς ἀνομολόγητους. Εἶχε περάσει δεκατέσσερα χρόνια τῆς ζωῆς του στὴ φυλακή, γιὰ διάφορα ἐγκλήματα. Εἶχε φύγει βιαστικὰ ἀπὸ τὴ Νέα Ὑόρκη γιὰ τὴ Φλωρίδα, μόλις ἔμαθε πὼς εἶχε ἐκδοθῆ ἔνταλμα συλλήψεώς του. Εἶχε ἐγκατασταθῆ στὸ Παραντάϊζ Σίτυ καί, μολονότι εἶχε μείνει δίχως λεφτά, δίσταζε νὰ σκαρώση κάποιο καινούργιο κόλπο, γιατὶ ἤξερε καλὰ πὼς, ἂν τὸν ξαναπιάνανε, δὲ θὰ γλύτωνε μὲ λιγότερα ἀπὸ δεκατέσσερα χρόνια...

Ὡς τότε, εἶχε καταρθώσει νὰ βρίσκη χρήματα, χωρὶς μὰ καταφεύγη στὴ βία. Μὰ ἦταν ζήτημα τύχης μέλλον, παρὰ προσωπικῶν πετυχημάτων.

Ἡ «δουλειὰ» ποὺ εἶχε βάλει μπροστά, μαζὶ μὲ τὸ νάνο, ἦταν ἄλλο πρᾶγμα. Ἂν ἀποτύχαινε, δὲν τὸν περίμενε μονάχα ἡ φυλακή, ἀλλὰ ὁ θάλαμος ἀερίων. Ἔπρεπε λοιπὸν νὰ πετύχη ὁπωσδήποτε...

— Πῶς πᾶμε; ρώτησε ζωηρά, πετώντας τὸ τσιγάρο του, ὅταν πῆγε κοντά του ὁ Ἔντρι.

— Μιὰ χαρά! ἀπάντησε ὁ νάνος μὲ ἱκανοποίησι. Δὲν εἴχαμε κανένα μπέρδεμα ὡς τώρα. Κι' ἀπ' τὴ δικη σου πλευρά, πᾶνε ὅλα καλά;

— Ναί.

— Οἱ ἀστυνομικοὶ πήγανε στὴ Βίλλα. Ἔπειτα θὰ πᾶνε στὸ σπίτι τῆς Ἥστ Στρήτ.... Μὴ χάνουμε λεπτό, Φίλ! Ξέρεις τί πρέπει νὰ κάνης;

— Βέβαια! ἀπάντησε ὁ Ἄλζιρ βάζοντας μπροστὰ τὴ μηχανὴ Λὲς νὰ παραδεχθοῦνε τὴν αὐτοκτονία;

— Γιὰ τὴν ὥρα, φαίνεται νὰ τὴν πιστεύουνε. Μὰ δὲ θὰ χάσω ἀπὸ τὰ μάτια μου τὸν Τέρρελ. Φαίνεται πονηρός... Μὴν πᾶς στὸ κολλέγιο πρὶν ἀπὸ τὶς 7½.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΜΟΥΣΙΚΟ

Τὸ ντουέττο τῶν λαϊκῶν ἐπιτυχιῶν Λίτσα — Παπαδάτος, ἕνα ξευγάρι ποὺ διεροκῶς ἀνεβαίνει στὸν τομέα τοῦ ἐλαφροῦ λαϊκοῦ τραγουδιοῦ.

ΝΕΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΝΕΟΙ ΔΙΣΚΟΙ

ΕΥΤΥΧΕΣ γεγονὸς ἀναμένεται αὐτὸν ἢ τὸ πολὺ - πολὺ τὸν ἄλλο μῆνα γιὰ τὸ συμπαθέστατο «μισὸ» τοῦ αὐγουστάρχου τῶν δίδυμων τραγουδιστριῶν, τὴν ὡραία καὶ χαριτωμένη "Ερρικα Μπρόγιερ.

Ἡ "Ερρικα, ὕστερα ἀπὸ βαθὺ καὶ μακρὸ εἰδύλλιο μὲ τὸν δημοφιλῆ νέο κωμικὸ τοῦ θεάτρου καὶ τοῦ κινηματογράφου Κώστα Βουτσᾶ, πράκειται νὰ ντυθῇ νυφούλα καὶ νὰ συγκροτήσῃ δική της οἰκογένεια.

"Ομως, ὅς μὴ ἀπογοητευθοῦν οἱ θαυμαστές της καὶ οἱ φίλοι του. Ἡ ξανθὴ "Ερρικα δὲν θὰ διακόψῃ τὴ μακρὰ θητεία της στὸ τραγούδι κι' οὔτε θὰ βάλῃ τέρμα στὴν τόσο ἀποδοτικὴ σταδιοδρομία της, συμφωνοῦντος βέβαια καὶ τοῦ γαμπροῦ, θὰ ἐξακολουθήσῃ δὲ τὶς ἐμφανίσεις της μὲ τὴν μικρότερη ἀδελφὴ της Μαργαρίτα.

Ἡ στῆλη της εὔχεται - ἡ ὥρα ἡ καλή.

ΤΟ ΕΛΑΦΡΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Παραθέτουμε στοιχεῖα γιὰ πέντε ἀπ' τὰ καλύτερα ἐλαφρὰ τραγούδια ποὺ γυρίστηκαν τελευταῖα σὲ δίσκους.

1) «Πικρὴ ζωή». Στίχοι—μουσικὴ Τάκη Παναγόπουλου. Τραγουδοῦν ὁ Σώτος Παναγόπουλος καὶ ἡ Κλεὼ Δενάρδου.

2) «Τὸ τραγούδι τῆς "Υδρας». Στίχοι—μουσικὴ Α. Ἡσαΐα. Τραγουδᾶ ὁ Κώστας Προκοπίου.

3) «Δὲν μπόρεσες» (ταγκό). Τῶν Χατζιαποστόλου — Σωτήρχου. Τραγουδᾶ ἡ Κλεὼ Δενάρδου.

4) «"Ελα νὰ πῆς τὸν πόνο σου». Στίχοι— μουσικὴ Τάκη Παναγόπουλου. Τραγουδᾶ ἡ Κλεὼ Δενάρδου.

5) «Τὰ παιδάκια μας λυπήσου». Στίχοι Πηθαγόρα—μουσικὴ Γ. Κατσαρού. Τραγουδᾶ ἡ Ρία Νόρμα.

ΤΟ ΛΑ·Ϊ·ΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

1) «Μὲ τὸ δικό μου ὄνομα». Στίχοι — μουσικὴ Θ. Πολυκανδριώτη. Τραγουδᾶ ὁ Π. Μιχαλόπουλος.

2) «Μέσ' στὶς ἀγάπης μας τὸ τζάκι». Τοῦ Θ. Δερβενιώτη. Τραγουδοῦν οἱ Στ. Καζαντζίδης — Μαριγέλλα.

3) «Τώρα ποὺ σ' ἔχω ἀνάγκη». Τοῦ Κ. Βίρβου. Τραγουδοῦν οἱ Καζαντζίδης—Μαριγέλλα.

4) «Πάρτε, κύριε λαχεῖα». Στίχοι — μουσικὴ Δ. Γκούτη. Τραγουδᾶ ὁ Σπύρος Ζαγοραίος.

5) «Ξημέρωσε, καλή μου». Στίχοι — μουσικὴ Καρανικόλα — Α. Πάνου. Τραγουδοῦν ὁ Περπινιάδης καὶ ἡ Ρία Νόρμα.

6) «Ποτὲ σὲ φίλο νὰ μὴν πῆς». Τῶν Θ. Πολυκανδριώτη — Γ. Πετσόγλου. Τραγουδᾶ ὁ Στ. Καζαντζίδης.

7) «Μὴ τὰ θέλης ὅλα δικά σου». Στίχοι Κάζου — μουσικὴ Μπ. Μπακάλη. Τραγουδοῦν ὁ Π. Ἀναγνωστάκης καὶ ἡ Μαρία Γρίλλη.

8) «Ἀπ' τοῦ κόσμου τὴν ὀργὴ θέλω νὰ μὲ γλυτώσῃς». Στίχοι Δακλέζιου — μουσικὴ Μπ. Μπακάλη. Τραγουδοῦν ὁ Π. Ἀναγνωστάκης καὶ ἡ Μαρία Γρίλλη.

9) «Μὴν ξυπνᾶς χαράματα». Τοῦ Μπάμπη Μπακάλη. Τραγουδᾶ ὁ Στ. Καζαντζίδης.

10) «Σ' θέλω τὸ φῶς». Βίρβου — Δερβενιώτη. Τραγουδοῦν οἱ Καζαντζίδης—Μαριγέλλα.

ΤΟ ΔΗΜΟΤΙΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

1) «Κατακαϋμένη Ἀρίχωβα».Τῶν Μηττάκη — Περιστέρη. Τραγουδᾶ ὁ Κ. Καρακώστας.

2) «Ἐγὼ γιὰ σένα τραγουδῶ». Τοῦ Ἀλ. Κιτσάκη. Τραγουδᾶ ὁ Ἴδιος μὲ τὴν Σ. Λήτου.

3) «Ὁμάλ Κερασοῦντος» (ποντιακό). Τῶν Δ. Ψωμιάτη — Ν. Λαζαρίδη. Τραγουδᾶ ὁ δεύτερος.

4) «Μικρὴ κοντούλα λεμονιά». Στίχοι — μουσικὴ Α. Κιτσάκη.Τραγουδᾶ ὁ Ἴδιος.

5) «Μὴ μὲ ρωτᾶς ἂν σ' ἀγαπῶ». Τοῦ Κ. Μουντάκη. Τραγουδᾶ ὁ Ἴδιος.

Ο ΜΟΥΣΙΚΟΦΙΛΟΣ

Σημεῖα τοῦ καιροῦ μας...

ΟΙ ΝΤΕΡΙΛΙΚΤΣ

Οἱ ψευτοκαλλιτέχνες τῆς ἀγγλικῆς νεολαίας

ΕΝΑ νέο «φροῦτο» τῆς ὠργισμένης ἀγγλικῆς νεολαίας ἔκανε πρὸ καιροῦ τὴν ἐμφάνισί του στὴν περιώνυμη συνοικία τοῦ Σόχο, στὸ Λονδίνο. Εἶναι μιὰ καινοῦργια τάξις ἀργόσχολων νέων καὶ κοριτσιῶν, ποὺ θέλουν νὰ παρουσιασθοῦν σὰν «κάτι ἄλλο», σὰν ἕνα «νεώτατο κῦμα», ποὺ πρῶτα πρῶτα θέλει νὰ διεμαρτυρηθῇ γιὰ τὴν ἐποχή μας καὶ τὴν ἐγκατάλειψι τῶν νέων... Γι' αὐτὸ καὶ πῆραν τὴν ὀνομασία «οἱ Ντέριλικτς», ποὺ σημαίνει «οἱ ἐγκαταλελειμμένοι». Μολονότι φιλοδοξοῦν νὰ παρουσιασθοῦν σὰν μιὰ νέα κίνησι, δὲν διαφέρουν σὲ τίποτα ἀπὸ τὶς προηγούμενες μάστιγες τῆς ἀγγλικῆς κοινωνίας, ποὺ ἀκοῦνε στὰ ὀνόματα Μπήτνικς, Μόντς καὶ Ρόκερς.

Οἱ Ντέριλικτς ἀποτελοῦν τὸ τελευταῖο σκαλοπάτι τῆς κοινωνικῆς ἐξαθλιώσεως. Περιοῦν τὴ ζωή τους στὰ εἰδικὰ γι' αὐτοὺς μπάρ, ὅπου βασιλεύουν τὸ ἀλκοὸλ καὶ τὰ ναρκωτικά. Κατοικοῦν σὲ ἄθλιες σοφίτες παλιῶν σπιτιῶν καὶ δὲν πλένονται ποτέ... Οἱ Ντέριλικτς ἔχουν ὅλοι τὴν ἴδια ἐμφάνισι γιὰ νὰ γνωρίζωνται μεταξύ τους. Μακριὰ μαλλιά, ποὺ πέφτουν κάτω ἀπ' τοὺς ὦμους, στενὰ μπλοὺ τζῆνς, σακκάκι ἀπὸ βελοῦδο, βλέμμα ἀποχαυνωμένο ἀπὸ τὴν κατάχρησι τῶν ναρκωτικῶν καὶ διάθεσι καλλιτεχνική. Οἱ περισσότεροι δὲν ξεπερνοῦν τὴν ἡλικία τῶν 20 ἐτῶν. "Αν ἀνθέξῃ κανεὶς καὶ τοὺς πλησιάσῃ, θ' ἀκούσῃ τὸ «πιστεύω» τους, ποὺ εἶναι αὐτὸ περίπου: «Πρέπει ν' ἀπορρίψουμε ὅλους τοὺς κοινωνικοὺς κανόνες καὶ νὰ ζοῦμε ὅπως μᾶς εὐχαριστεῖ»...

Τοὺς Ντέριλικτς θὰ τοὺς βρῇ κανεὶς νὰ χαζεύουν στὰ στενοσόκακα τοῦ Σόχο. Ὅταν ὅμως πάρουν τὸν μισθό τους (σύμφωνα μ' ἕναν ἐξωφρενικὸ νόμο ἡ Κοινωνικὴ Πρόνοια τοὺς δίνει δύο λίρες τὴ βδομάδα) ἀγοράζουν ποτά, μαριχουάνα κι' ἐξαφανίζονται στὶς σοφίτες τους. Ξημερώνονται πίνοντας. Στὶς ὁλονύκτιες συνεδριάσεις τους ἀκοῦνε μουσική, κλασικὴ συνήθως καὶ φιλοσοφοῦν πάνω στά... ἀνύπαρκτα θέματά τους... Ὅσο γιὰ τὴν πολιτική, δὲν δίνουν δεκάρα. Τοὺς ἐνοχλεῖ, ὅμως, ἡ ἀτομικὴ βόμβα καὶ οἱ Μπήτλς...

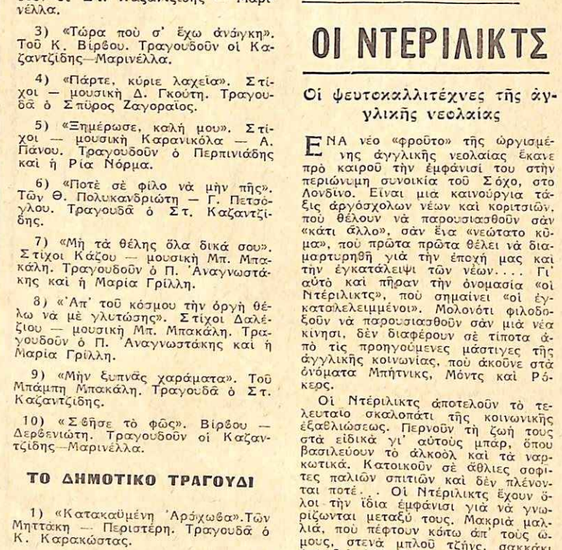

Μιὰ ἀκόμη καλοκαιρινὴ καλλιτεχνικὴ σαιζὸν ἀνήκει στὴν ἱστορία. Τ' ὁστέρια τοῦ τραγουδιοῦ, ἐτερματισαν τὶς περιοδείες τους κι' ἐτοιμάζουν τὸ χειμερινό τους ρεπερτόριο, ποὺ ἀναμένεται πολὺ πλούσιο. Ἀνωτέρω, στιγμιότυπο ἀπὸ τὴν καλοκαιρινὴ ὁμαδικὴ συναυλία τῶν Ἰταλῶν τραγουδιστῶν. Διακρίνονται, ὁ Τζιάννι Μοράντι, ὁ Μικέλε, ὁ Νικόλα ντὶ Μπάρι, ὁ Ρίκυ Τζιάνκο, ὁ Ντίνο καὶ ἡ μασκὼτ τοὺ γκρούπ, Ρίτα Παβόνε.

ΞΕΝΕΣ ΕΠΙΤΥΧΙΕΣ

ASK ME

Μὲ τὸν Πρισλεῦ

"Ασκ μη ἴφ ἀϊ γουώντεντ τοῦ κα- (ρὲς γιοῦ
ἔντ ἀϊ'λ κονφὲς
ἄσκ μη ἴφ ἀϊ ἀϊ'μ λόγκινγκ τοῦ (ποζὲς γιοῦ
ἀϊ'λ ἄνσερ γιέτ.
Νάου δάτ γουΐ'ρ τουγκέδερ
ἄϊ κοὺντ χόλντ γιοῦ κλόουζ φο- (ρέβερ
ἔντ ἄϊ σουέαρ δάτ ἄϊ γούντ νέ- (βερ
λὲτ γιοῦ γκόου.
Δέερ'ς νὸ κουέστιον
δάτ ἄϊ κὲν ἴγκνὸρ γιοῦ νάου
λάϊ μη ντάρλιγκ τζάστ μπῆ μάϊν (κομπλήτλυ
ἔντ δέαρ'ς νάθιν'ἄϊ γουόν'τ ντοῦ.
Τζάστ ἄσκ μη.
Νάου δάτ γουΐ'ρ τουγκέδερ
ἄϊ κοὺντ χόλντ γιοῦ κλόουζ φο- (ρέβερ
ἔντ ἄϊ σουέαρ δάτ ἄϊ γούϊλ νέ- (βερ
λὲτ γιοῦ γκόου.
Δέαρ'ς νὸ κουέστιον
δάτ ἄϊ κὲν ἴγκνὸρ γιοῦ νάου
λάϊ μη ντάρλιγκ τζάστ μπῆ μάϊν (κομπλήτλυ
ἔντ δέαρ'ς νάθιν' ἄϊ γουόντ'τ (ντοῦ
τζάστ ἄσκ μη.

ΟΙ ΔΙΣΚΟΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΜΠΛΟΥ ΧΑΒΑΝ: Ἡ παλιὰ ἐπιτυχία τοῦ "Ελβις ἀπὸ τὴν ὁμώνυμη ταινία του, ἐπανακυκλοφόρησε μαζὶ μὲ τρία ἀκόμη τραγούδια. Εἶναι τὰ «Μούλαϊτ σουήμ», (Κολύμπι στὸ φεγγαρόφωτο) «Νὸ μόρ» ("Οχι ἄλλο) καὶ «"Ολμοστ ὤλγουηζ τροῦ» (Σχεδὸν πάντα ὁλοντινά). Εἶναι τὰ τραγούδια ποὺ χάρισαν στὸν "Ελβις τὴν κατοπινή του δόξα καὶ τοὺς 60 περίπου Χρυσοὺς Δίσκους...

ΝΑ·Ϊ·Τ ΡΑ·Ϊ·ΝΤΕΡ: Καὶ ἀφοῦ ὁ λόγος περὶ "Ελβις, ἀναφέρουμε τὴν νεώτερη δισκογραφικὴ του παραγωγή, ἀπὸ τὴν καινούργια ταινία του «Τίκλ μη», ποὺ θὰ δοῦμε τὸν χειμῶνα. Στὴν φαντασμαγορικὴ αὐτὴ μουσικοχορευτικὴ ταινία, ἀκοῦγονται μεταξὺ ἄλλων καὶ τὰ τραγούδια «Αἴφηλ δάτ ἄϊδ νάουν γιοῦ φορέβερ», «Σλάουλυ μπὰρ σούαρλυ» ('Αργὰ ἀλλὰ σταθερά) «Νάιτ ράϊντερ» (Ὁ νυκτερινὸς καβαλάρης) «Ποὺτ δὶ μπλάιμ ὂν μὴ» (Ρίξε τὸ κρίμα σὲ μένα) καὶ «Ντέρτυ ντέρτυ φήλινγκ»...

ΔΙΣ ΛΙΤΑ ΜΠΕΡΝΤ: «Αὐτὸ τὸ μικρὸ πουλὶ» λέγεται ἕνα ἀπὸ τὰ πρῶτα τραγούδια ποὺ κυκλοφόρησαν στὸν τόπο μας μὲ τὴν νεαρὴ 'Αγγλίδα τραγουδίστρια Μάριαν Φαιηθφούλ. Ἡ Μάριαν, ἀπὸ τὶς μεγάλες ἐλπίδες τοῦ ἀγγλικοῦ τραγουδιοῦ, εἶναι μόλις 18 ἐτῶν καὶ παντρεύτηκε πρὶν δυὸ μῆνες. Τώρα ἀναπαύεται στὴν Καλιφόρνια ὕστερ' ἀπὸ μιὰ ἐξαντλητικὴ τουρνὲ στὴν 'Αμερική.

ΑΜΙ ΝΤΥ ΛΟΥ·Ϊ·: Ὁ πάντοτε ἐκπληκτικὸς τροβαδοῦρος τοῦ Παρισιοῦ, Ἐγγλέζικο Μασίας, μᾶς ἑστειλε καινούργιο δίσκο του, μὲ δυὸ τραγούδια ποὺ ἔγραψε καὶ τραγούδησε αὐτὸ τὸ καλοκαῖρι. Τὰ διακρίνει ἡ τρυφερότητα, ἡ συγκίνησι, τὸ πάθος, τὸ ἀληθινὸ αἴσθημα. Ἡ φωνή, ἐξ ἄλλου, τοῦ μαίτρ βρίσκεται στὶς πιὸ μελωδικὲς στιγμές της. Πρόκειται γιὰ τὶς ἐπιτυχίες του, «Βοῦ λὲ φάμ» καὶ «Ἀμὶ ντὺ λουΐ».

ΜΟΝΙΚΑ: Κι' ἕνας δίσκος γιὰ τοὺς φίλους τῶν ρυθμῶν τῆς Λατινικῆς Ἀμερικῆς. Τὸ συγκρότημα τῶν Λὸς Τρὲς Ντιαμάντες, ἀπὸ τὰ πιὸ ἀξιόλογα τοῦ εἴδους, τῆς περιωπῆς τῶν Λὸς Πάντσος καὶ τῶν Μασσοκάμπος, παίζουν γιὰ μᾶς τὴν μελωδία τους, «Μόνικα». Ἕνα κομμάτι μὲ αἰσθησία καὶ τρυφερὸ πάθος, κατάλληλο γιὰ τὶς ὧρες τοῦ ρεμέασμοῦ. Στὴν ἄλλη ὄψι, ἡ σύνθεσι, «Σόμπρας».

ΝΕ·Ϊ· ΠΑΕΖΙ ΛΑΤΙΝΙ: Θαυματουργὴ ἀπεδείχθη ἡ συνεργασία δύο μεγάλων ὀνομάτων τοῦ ἐλαφροῦ ἰταλικοῦ τραγουδιοῦ. Τῶν Ἐντοάρντο Βιανέλλο καὶ Ρόσσι. Μετὰ τὴν παγκόσμια ἐπιτυχία τους, τὸ θρυλικὸ «Ἰλ πεττερόνεν, λανσάρουν τὸ σάϊξ «Νέι πατζὶ λατίνι», ποὺ συνέθεσε ὁ Βιανέλλο πάνω σὲ στίχους τοῦ Ρόσσι. Τὸ συγκρότημα τῶν φλίππερς σὲ μιὰ ἐντυπωσιακὴ του ἐμφάνισι.

ΣΑΛΟΝΙ

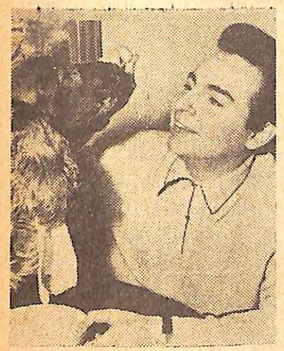

Μόντυ: Μιὰ νέα ἐλπίδα τοῦ ἐλαφροῦ γαλλικοῦ τραγουδιοῦ. Χόμπυ του τὰ σκυλιά...

MONTY

«Σύντομα θὰ περάσῃ ἡ μόδα τῶν γιὲ-γιὲ κι' αὐτοὶ οἱ τραγουδιστὲς ἢ οἱ τραγουδίστριες ποὺ θὰ μείνουν στὶς προτιμήσεις τοῦ κόσμου, θὰ εἶναι οἱ ἀληθινοὶ καλλιτέχνες». προφητεύει ὁ Μόντυ, μιὰ φωνὴ ποὺ κέρδισε τὴ συμπάθεια τῆς γαλλικῆς νεολαίας.

ΕΙΝΑΙ 20 ἐτῶν ὁ Μόντυ, ἀλλὰ ἔχει στὸ ἐνεργητικό του μιὰ καριέρα ἕξη ἐτῶν, γεμάτη ἐπιτυχίες. Μέ ἄλλα λόγια, ξεκίνησε ἀπὸ παιδὶ γιὰ νὰ κατακτήσῃ τὸν τόσο δύσκολο καλλιτεχνικὸ στίβο.

Πρὶν ἕξη χρόνια, τὸν βρίσκουμε στὸ Λονδίνο νὰ καταχειροκροτεῖται στὰ νάϊτ κλάμπς, τραγουδώντας τὶς τελευταῖες γαλλικὲς ἐπιτυχίες. Τὸ ἀγγλικὸ κοινὸ ἦταν ἐκεῖνο ποὺ τοῦ ἔδωσε κουράγιο, ποὺ τὸν ἔκανε νὰ πιστέψῃ ὅτι θὰ μποροῦσε νὰ σταθῇ ἀνάμεσα στὰ μεγάλα ὀνόματα τοῦ διεθνοῦς τραγουδιοῦ. Παράλληλα μὲ τὶς ἐμφανίσεις του στὸ Λονδῖνο, ὁ Μόντυ μελετοῦσε σύνθεσι καὶ τραγούδι. Μέσα σὲ λίγο χρονικὸ διάστημα, συνέθεσε δεκαπέντε τραγούδια καὶ πολλὰ ἀπ' αὐτὰ ἐγιναν ἀργότερα σουξέ.

Οἱ ἐπιτυχίες του στὴν ἀγγλικὴ πρωτεύουσα εἶχαν γίνει γνωστὲς στὸ Παρίσι κι' ὅταν ἐπέστρεψε ὁ Μόντυ, γνώρισε ἐνθουσιώδη ὑποδοχὴ ἀπὸ τοὺς συμπατριώτες του. Ἰδιαίτερο ἐνδιαφέρον γιὰ τὸν νεαρὸ τραγουδιστὴ ἔδειξε ὁ «βασιλιὰς» τοῦ δίσκου, Ἔντυ Μπάρκλεϋ. Τοῦ προσέφερε ἕνα δελεαστικώτατο συμβόλαιο, ποὺ ὁ Μόντυ δέχθηκε ἀμέσως.

Οἱ πρῶτοι δίσκοι τοῦ Μόντυ, γνώρισαν ἀμέσως τὴν ἀγάπη τῶν συνομηλίκων του καὶ πολὺ σύντομα τὸν κατέταξαν ἀνάμεσα στὰ γνωστὰ ὀνόματα τοῦ γαλλικοῦ τραγουδιοῦ. Τραγούδια του, ὅπως τά: «Σὲ θυμᾶμαι», «Ὑπάρχουν καὶ τύφεις»,«Ἂς χορέψουμε Σέρφ», ἐμειναν γιὰ πολὺ καιρὸ στὰ χεῖλη τῆς νεολαίας. "Ενας ἄλλος δίσκος του, ἐχει τέσσερα τραγούδια μὲ στίχους ποὺ ἔγραψε ὁ Ἴδιος. Εἶναι τά: «Ἀκόμη κι' ἂν ἤμουν τρελλός», «Δέν μ' ἐνδιαφέρει», «Ἀμέσως», καὶ «Εἶναι πολὺ ἀργά». Ἡ γνήσια ποιητικὴ φλέβα τοῦ Μόντυ, ἡ θαυμάσια φωνή του καὶ ἡ ἐμπνευσμένη μουσική, χαρίσαν σ' αὐτὰ τὰ τραγούδια μιὰ ἀπίστευτη ἐμπορικὴ καὶ καλλιτεχνικὴ ἐπιτυχία. Ὁ Μόντυ ἄρεσε ἰδιαίτερα στὸ «Μέμ σὶ ζὲ σουὶ φοῦ» ('Ακόμη κι' ἂν εἶμαι τρελλός), ποὺ τραγούδησε ἐπανειλημμένως καὶ στὴν τηλεόρασι. Τὸν τελευταῖο καιρὸ ἀκούγεται συχνὰ ἀπὸ τὸ ραδιόφωνο καὶ τὰ τζούκ μπόξ ἕνα ἄλλο μεγάλο σουξὲ του, τὸ «Ἰλ ἀ ντὲ ρεμόρ».

Ὁ Μόντυ γεννήθηκε στὶς 18 Φεβρουαρίου τοῦ 1943 καὶ τὸ πραγματικό του ὄνομα εἶναι Ζὰκ Μπυλοστέν. Γιὰ ἕνα διάστημα ὑπῆρξε μαθητὴς στὴ Σχολὴ Καλῶν Τεχνῶν τοῦ Παρισιοῦ. Ὁ Μόντυ, εἶναι ἕνα πολυσύνθετο ταλέντο.Ζωγραφίζει περιφημα καὶ τοῦ ἀρέσει ὁ Πικασσὸ καὶ ὁ Ρέμπραντ...

"Οταν τὸν ρώτησαν ποιὰ εἶναι τὰ σχέδιά του γιὰ τὸ μέλλον, ὁ Μόντυ ἀπάντησε: «Νὰ παρουσιάσω τραγούδια δικά μου καὶ νὰ γίνουν ἐπιτυχίες. Ἔχω ἤδη ἑτοιμη πολλὴ δουλειά».

Ὁ Μόντυ λατρεύει τὴ μουσικὴ σὲ ὅλα τά εἴδη της: τζὰζ κλασική, ρόκ. Προτιμᾶ τὸν Μπάχ, τὸν Σοπέν, τὸν Μότσαρτ. Ἀδυναμία του... «Οἱ συνθέσεις Μπάχ» του Ζὰκ Λουσσιέ. Ἀπὸ τοὺς συναδέλφους του, προτιμᾶ τὸν Ἀζναβοὺρ, τὸν Σαλβαντόρ, τὸν Μπρασσένς, τὸν Ραὶη Τσάρλς, τὴν Πετιούλα Κλὰρκ καὶ τὴν "Ελλα Φιτζεραλντ. Τοῦ ἀρέσουν τὰ κινηματογραφικὰ ἔργα δράσεως καὶ ὁ χορός.

Ὁ Σέρτζιο Ἐντρίγκο, μιὰ διασημότητα τοῦ ἰταλικοῦ δίσκου, ἄρχισε τὴν καριέρα του τὸ 1952. Ἔγινε, ὅστόσο, γνωστὸς τὸ 1963 μὲ τὴν ἐπιτυχία του «Ἰο κὲ ἀμα σόλο τέ». Ὁ Ἐντρίγκο εἶναι 32 ἐτῶν, παντρεμένος καὶ ἔχει μιὰ κορούλα ἕξη μηνῶν, τὴν Κλαουντία. Τελευταία ἐπιτυγία του, τὸ «Λα ρόζα μπιάνκα», ποὺ συνέθεσε ὁ Ἴδιος.

TOP 15

Τὰ 15 ξένα δημοφιλέστερα τραγούδια

1 FORGET DOMANI (Φοργκὲτ ντομάνι). «Ξέχασε τὸ Αὔριον». Φράνκ Σινάτρα.
2 GIRL HAPPY (Γκέρλ χάππυ) "Ελβις.
3 IL PEPERONE ("Ιλ πεπερόνε). «Ἡ πιπεριά». Ἐντοάρντο Βιανέλλο.
4 THE LAST TIME (Δὲ λάστ τάϊμ). «Ἡ τελευταία φορά». Στόουνς.
5 L' AMORE A PARTITO (Λ' ἀμόρε ὲ παρτίτο). «Ἡ ἀγάπη ἔφυγε». Ἴτο Γιουκάρι.
6 ANCHE TU ("Αγκε τοῦ). «Κι' ἐσύ». Λομπέλ.
7 VOUS PERMETTEZ MONSIEUR (Βοῦ περμετὲ μεσιέ). "Αντωπο.
8 SE NON AVESSI PIU'TE (Σὲ νὸν ἄβέσι πιοὺ τέ). Τζιάνι Μοράντι.
9 TI AMO (Τὶ ἄμο). «Σ' ἀγαπῶ». Σέρτζιο Ἐντρίγκο.
10 IL MONDO ("Ιλ μόντο). «Ὁ κόσμος». Τζίμι Φοντάνα.
11 I KNOW A PLACE ("Αϊ νόου ὲ πλέης). «Ξέρω κάποιον τόπο». Κλάρκ.
12 CRTING IN THE CHAPEL (Κράϊν ἶν δὲ τσάπελ). "Ελβις.
13 TU DA UNA PARTE IO DALL' ALTRA (Τοῦ ντὰ οὔνα πάρτε ἰὸ ντ' ἄλτρα). Κριστιάνο Μέτς.
14 ROCK AND ROLL MUSIC (Ρὸκ ἔν' ρόλλ μιοὺζικ). Μπήτλς.
15 MR TAMBOURINE MAN (Μίστερ ταμπουρὶν μάν). Μπέρντς.

ΝΕΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΞΕΝΗ ΕΛΑΦΡΑ ΜΟΥΣΙΚΗ

★ Ἑπτακτα μέτρα ἔλαβε ἡ ἀστυνομία τῆς Χαβάης, καθ' ὅλο τὸ διάστημα τοῦ «γυρίσματος» τῆς ταινίας τοῦ Πρίσλεϋ, γιὰ νὰ τὸν προστατεύσῃ ἀπὸ τὶς «θερμὲς ἐκδηλώσεις» τῶν θαυμαστῶν του. Στοὺς διαδρόμους, στὸ μπάρ, στὴν ταράτσα, ἀκόμη καὶ στὸ ἀσανσὲρ τοῦ ξενοδοχείου του, ὑπῆρχαν ἀστυνομικοὶ μὲ πολιτικά. Στὶς ἐξόδους του, ἐξ ἄλλου, τὸν ἀκολουθοῦσαν πέντε σωματοφύλακες καὶ ἀμέτρητοι ἀστυνομικοί...

★ Ἡ Μαίρη Ρῆδες, χήρα τοῦ ἀξέχαστου τραγουδιστὴ Τζὴν Ρῆδες, τοῦ ὁποίου φροντίζει γιὰ νὰ προβληθῇ ἡ μοναδικὴ ταινία του. Γιὰ τὸν σκοπὸ αὐτὸ ταξίδεψε στὸ Λονδῖνο, ἀλλὰ χωρὶς ἀποτέλεσμα. Ἂς σημειωθῇ ὅτι, οἱ δίσκοι τοῦ ἀτυχοῦ λαϊκοῦ τραγουδιστὴ τῆς Ἀμερικῆς, γνωρίζουν μιὰ πρωτοφανῆ κυκλοφοριακὴ ἐπιτυχία τόσο στὴν Ἀγγλία, ὅσο καὶ στὴν Ἀμερική.

★ Ὁ Ἄλαϊν Μπαρριέρ, δημοφιλέστατος Γάλλος τραγουδιστὴς μὲ πολλὲς ἐπιτυχίες στὸ ἐνεργητικό του, ἀπεφάσισε νὰ κάνῃ καριέρα καὶ στὸν κινηματογράφο. Ὁ σκηνοθέτης τῆς ταινίας μίλησε μὲ ἐνθουσιασμὸ γιὰ τὸ νέο ταλέντο τοῦ τραγουδιστῆ τοῦ «Μὰ βί»

★ Διαμέρισμα δέκα δωματίων ἀγόρασε στὸ κέντρο τοῦ Λονδίνου ὁ Πὼλ Μὰκ Κάρτνεϋ τῶν Μπήτλς... Φαίνεται πὼς ἐπίκειται ὁ γάμος του μὲ τὴν Τζάην Ἄσερ... πρὸς μεγάλη ἀπογοήτευσι τῶν ἑκατομμυρίων θαυμαστριῶν του.

★ Ὁ δύστροπος Μπόμπυ Ντάρην παίζει στὸ πλευρὸ τῆς πιὸ δύστροπης Σάντρας Ντῆ, στὴν ταινία «Δὰτ φάνυ φλίτγουϊκ».

★ Ὁ Μπὶγ Κρόσμπυ, μεγάλη παλιὰ δόξα τοῦ τραγουδιοῦ, ταξίδεψε μὲ ὁλόκληρη τὴν οἰκογένειά του στὸ Λονδῖνο, γιὰ νὰ θαυμάσῃ τὸ ἄλογό του στὶς ἱπποδρομίες.

★ Μὲ ἐπιτυχία δόθηκε στὴ Νέα Ὑόρκη ἡ «πρώτη» τῆς ταινίας τοῦ συγκροτήματος «Νταὶπ Κλὰρκ Φάϊβ», «Πάσε με ἂν μπορῆς».

★ Ἡ Νέγρα τραγουδίστρια Νιὸν Γουάργουϊκ, ἐτέκνωσε κρυφὰ τοὺς γάμους της μὲ τὸν μουσικὸ Μπίλλ "Ελλιοτ.

★ Ἡ Βιρτζίνια Βῆ, μία ἀπὸ τὶς Πίτερς Σίστερς, ποὺ ἐγκαταστάθη τὸ 1949 στὸ Παρίσι, διαπρέπει σὰν «σόλο» τραγουδίστρια: μὲ τὸ τραγούδι ποὺ ἔγραψε γι' αὐτὴν ὁ Ζιλιπὰρ Μπεκό, μὲ τίτλο «Ποῦ εἶναι τὰ 18 μου χρόνια;»

★ Ἡ δημοφιλὴς τραγουδίστρια Μίνα, ἠχογράφησε στὰ Ἰσπανικὰ καὶ ταυρκίκα τὶς ἐπιτυχίες της, «Οὔν ἀνὸ ντ' ἀμόρε» ("Ενας χρόνος ἀγάπης).

★ Ὁ Τρὶνι Λοπές, ἕνας ἀπὸ τοὺς ἐμπορικώτερους σήμερα Ἀμερικανοὺς τραγουδιστές, σκόρπισε θύελλα ἐνθουσιασμοῦ ποὺ ἐφθανε τὰ ὄρια τῆς ὑστερίας, στὸ ἀκροατήριο τοῦ Φεστιβὰλ στὰ «Φόρεστ Χίλς» τῆς Νέας Ὑόρκης. Τὰ τραγούδια ποὺ συγκίνησαν περισσότερο τοὺς νεαροὺς του θαυμαστὲς ἦταν τὰ «Λέμον τρῆ», «Κάνσας Σίτυ», «Ἐφ αἰ χέντ ἐ χάμμερ», «Ὁ λούνσαμ μὴ» καὶ «Ἂρ γιοῦ σίριους». Ὁ Τρίνι Λοπὲς τραγούδησε 18 τραγούδια καὶ τὸ ἀκροατήριο τοῦ ἐπετρεψε νὰ σταματήσῃ, ὅταν πιὰ ἡ φωνή του ἔχε «κλείσει» ἐντελῶς...

N. KAΣ.

Ἡ σελίδα τοῦ παιδιοῦ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

ΑΔΙΚΟΧΑΜΕΝΟΣ ΑΔΕΛΦΟΣ

ΣΤΑ παλιὰ τὰ χρόνια, ζοῦσε ἕνας νέος ποὺ τὸν ἔλεγαν Φαέθονα καὶ ποὺ εἶχε μητέρα του τὴν Κλυμένη.

Ὁ Φαέθων ρωτοῦσε πάντα τὴ μητέρα του νὰ τοῦ πῆ ποιός ἦταν ὁ πατέρας του, μὰ ἐκείνη δὲν τοῦδινε ἀπόκρισι καμμιά.

Μιὰ μέρα ὁ Φαέθων ἤρθε ἀπ' ἔξω καὶ κλαίγοντας εἶπε:

— Μητέρα, σήμερα τὸ πρωῒ ὁ συνομήλικός μου Ἔπαφος μὲ πείραξε μὲ πικρὰ λόγια. Μοῦ εἶπε πὼς αὐτὸς εἶναι γιὸς Θεοῦ, ἐνῶ ἐγὼ εἶμαι γιὸς ἀνθρώπου... Ἐγώ, ἐπειδὴ δὲν ἤξερα ποιός εἶναι ὁ πατέρας μου, ἀναγκάστηκα νὰ σωπάσω. Εἶναι λοιπόν, ἀλήθεια, μητέρα, αὐτὸ ποὺ μοῦ εἶπε ὁ Ἔπαφος;

— Ὄχι παιδί μου, τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ Κλυμένη, σφογγίζοντας τὰ δάκρυά της. Κι' ἐσὺ εἶσαι γιὸς θεοῦ...

— Καὶ ποιός εἶναι ὁ πατέρας μου; ρώτησε ὁ Φαέθων μὲ λαχτάρα.

— Ὁ Ἥλιος!

Ἡ χαρὰ τοῦ Φαέθονος ἦταν τόσο μεγάλη, ποὺ μόλις ἄκουσε αὐτό, κλονίστηκε κι' ἔπεσε στὴν ἀγκαλιὰ τῆς μητέρας του.

— Ὁ Ἥλιος! ξαναφώναξε σὲ λίγο σὰν νὰ μὴν πίστευε στὰ λόγια της. Αὐτὸς λοιπὸν εἶναι ὁ πατέρας μου; Αὐτὸς ποὺ κάθεται ἀπάνω σὲ λαμπρὸ θρόνο καὶ σκορπίζει σ' ὅλη τὴ γῆ τὸ φῶς του καὶ ποὺ θερμαίνει μὲ τὶς ἀχτίδες του ὅλο τὸν κόσμο;

— Ναί, τοῦ ξανάπε, ἡ μητέρα του.

Αὐτὸς ὅμως, ἐπειδὴ εἶχε ἀμφιβολίες, ἄφησε τὴν Κλυμένη κι' ἔτρεξε ἴσα στὰ ἀνάκτορα τοῦ πατέρα του.

Τὸ παλάτι τοῦ Ἥλιου στηριζόταν σὲ πανύψηλες κολόνες κι' ἄστραφτε ἀπὸ χρυσάφι. Τόσο μεγάλη ἦταν ἡ λάμψι ποὺ ξεχυνόταν ἀπ' αὐτό, ὥστε τὰ μάτια τοῦ νέου θάμπωσαν καὶ δὲν μποροῦσε νὰ προχωρήση. Σὲ λίγο ὅμως τὰ μάτια του συνήθισαν στὸ πλούσιο φῶς καὶ συνέχισε τὸ δρόμο του. Κι' ὅταν πιὰ θόεθηκε μπροστὰ στὸν Ἥλιο κόντεψε νὰ πέση κάτω ἀπὸ τὴ χαρά του.

Ὁ Ἥλιος καθόταν ἀπάνω σὲ χρυσὸ θρόνο, ἔχοντας δεξιὰ κι' ἀριστερά του πλῆθος δορυφόρων. Πλάϊ του διακρινόταν ἡ Ἀνοιξι, ποὺ εἶχε στὰ μαλλιά της καὶ τὰ χέρια της πλῆθος λουλούδια, τὸ Θέρος, ποὺ εἶχε στὸ κεφάλι του ἕνα στεφάνι καμωμένο ἀπὸ στάχυα, τὸ Φθινόπωρο ποὺ κρατοῦσε ἕνα πανέρι γεμάτο ἀπὸ καρπούς, κι' ὁ γερο-Χειμώνας μὲ τὰ κάτασπρα μαλλιὰ καὶ τὰ γένεια του.

Ὁ Φαέθων κοντοστάθηκε μπρὸς στὸν πατέρα του. Δὲν τολμοῦσε νὰ προχωρήση. Ὁ Ἥλιος ὅμως ἔρριξε πρὸς τὸ μέρος του ἕνα θλέμμα φλογερὸ κι' ἀμέσως ἀναγνώρισε τὸ γιό του.

— Παιδί μου, τοῦ εἶπε, πῶς ἤρθες ἐδῶ καὶ τί ζητᾶς ἀπὸ μένα;

— Εἶναι ἀλήθεια λοιπόν, πὼς εἶμαι παιδί σου; ξεφώνησε χαρούμενος ὁ Φαέθων. Ὅταν τὸ πρωτάκουσα, δὲν μπόρεσα νὰ τὸ πιστέψω κι' ἀκόμα βρίσκομαι σὲ ἀμφιβολία. Ὦ, ἐσὺ ποὺ μὲ γέλασαν καὶ εἶμαι πραγματικὸ παιδί σου. Λύτρωσε τὴν ψυχή μου ἀπὸ τὴ στενοχώρια μου καὶ μὴ μ' ἀφήνῃς νὰ βασανίζωμαι περισσότερο.

Ὁ Ἥλιος ἐπλησίασε τότε τὸν Φαέθονα, τὸν πῆρε στὴν ἀγκαλιά του καὶ τοῦ εἶπε μὲ ἀγάπη:

— Ναί, εἶσαι παιδί μου. Καὶ γιὰ νὰ μὴ σοῦ μένῃ καμμιὰ ἀμφιβολία, ζήτησέ μου ὅ,τι θέλεις καὶ σ' ὁρκίζομαι στὴ Στύγα νὰ μὴ σοῦ τὸ ἀρνηθῶ...

— Τότε ἀφοῦ εἶν' ἔτσι, φώναξε ὁ νέος γεμάτος χαρά, ἄφησέ με νὰ κυβερνήσω τὸ ἅρμα σου γιὰ μιὰ μόνο μέρα...

Ὁ Ἥλιος, μόλις ἄκουσε τὰ λόγια του, ταράχτηκε, κατέβασε τὰ φρύδια του καὶ ἀποκρίθηκε μὲ λύπη:

— Παιδί μου, τὸ σκέφτηκες καλὰ αὐτὸ ποὺ μοῦ γύρεψες; Θέλεις στ' ἀλήθεια νὰ ὁδηγήσῃς τὸ ἅρμα μου; Λογάριασες ὅμως τοὺς κινδύνους ποὺ θὰ περάσῃς; Εἶδες ποτέ σου τὸν ἀπέραντο δρόμο ποὺ πρέπει ν' ἀκολουθήσῃς; Παιδί μου μὴν ἐπιμένεις... Ζήτησέ μου ὅ,τι ἄλλο θέλεις, γιατὶ αὐτὸ δὲν θὰ μπορέσω νὰ σοῦ τὸ ἐπιτρέψω,

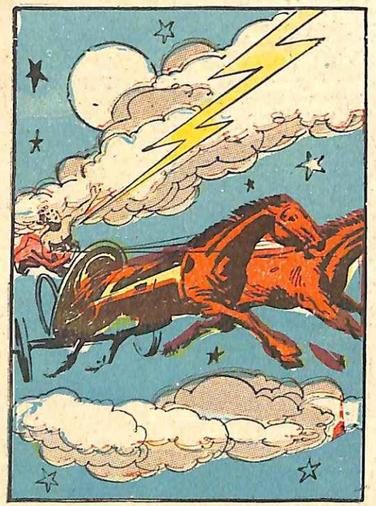

...Ἀλλὰ ὁ Ζεύς, ποὺ τιμωρεῖ πάντα τοὺς ὑπερήφανους, ὠργίστηκε κι' ἐροιξε πάνω του τὸν κεραυνό.

— Πατέρα, τὸν διέκοψε ὁ νέος, ὠρκίστηκες στὴ Στύγα κι' ὁ ὅρκος σου εἶναι ἱερός...

— Ἔχεις δίκιο, παιδί μου, τὸ ὡρκίστηκα. Καλύτερα νὰ μὴν ὡρκιζόμουν ποτέ μου... Δὲν ξέρεις πόσο δύσκολος εἶναι ὁ δρόμος ποὺ θ' ἀκολουθήσῃς. Ἀρκεῖ νὰ σοῦ πῶ μειοκὰ πράγματα γιὰ τὸ καθημερινό μου ταξίδι καὶ τότε θὰ καταλάβῃς πόσο μεγάλοι εἶναι οἱ κίνδυνοι ποὺ περνῶ. Τ' ἄλογα ποὺ σέρνουν τὸ ἅρμα μου, ὅταν κινήσουν τὸ πρωῒ, μὲ μεγάλη δυσκολία προχωροῦν, γιατὶ τὸ ἑδαφος εἶναι πολὺ ἀνώμαλο. Ὅταν φτάνουν στὴ μέση τοῦ Οὐρανοῦ, σοῦ ὁμολογῶ ὅτι κι' ἐγὼ κυριεύομαι ἀπὸ ζάλη καὶ φοβᾶμαι νὰ κυττάξω κάτω νὰ ἰδῶ τὴ στεριὰ καὶ τὴ θάλασσα. Στὸ τέλος πάλι τοῦ δρόμου εἶναι ἕνας μεγάλος κατήφορος πού, μόλις φτάσω ἐκεῖ, φοβᾶμαι μὴ γλιστρήσω καὶ γκρεμοτσακιστῶ...

Ἐνῶ ὁ Ἥλιος μιλοῦσε, ὁ Φαέθων σφιγγόταν ὅλο καὶ πιὸ πολὺ ἀπάνω στὸν πατέρα του ζητῶντας νὰ τοῦ κάμῃ τὴ χάρι ποὺ ζητοῦσε.

— Καλά, τοῦ εἶπε τέλος ὁ Ἥλιος στενοχωρημένος. Ἀφοῦ τὸ θέλεις, θὰ γίνῃ...

Καὶ μὲ σκυφτὸ κεφάλι, τὸν ὡδήγησε στὸ μέρος ὅπου βρισκόταν τὸ ἅρμα του, ἕνα ἀληθινὸ καλλιτέχνημα κατασκευασμένο ἀπὸ τὸν Ἡφαιστο καὶ καμωμένο ἀπὸ καθαρὸ χρυσάφι, ποὺ λαμποκοποῦσε ἀπὸ τὰ πολύτιμα πετράδια.

Ὁ Φαέθων στάθηκε ἐκεῖ γιὰ νὰ τὸ θαυμάσῃ καὶ δὲν ἀπομακρύνθηκε ἀπὸ κοντά του. Σὲ λίγο ἡ Αὐγὴ ἄνοιξε τὶς πύλες τοῦ παλατιοῦ καὶ ξάπλωσε στὸν ὁρίζοντα τὸ ροδόλευκο πέπλο της, ἐνῶ οἱ ὧρες βγῆκαν νὰ ζέψουν τ' ἄλογα.

Κι' ὅταν ὅλα ἑτοιμάστηκαν, ὁ Φαέθων μ' ἕνα πήδημα βρέθηκε ἀπάνω στὸ ἅρμα καὶ ξαπολύθηκε στὸν ἄγνωστο δρόμο του.

Μὰ μόλις ἄρχισε νὰ προχωρῇ τ' ἄλογα, νιώθοντας ἐλαφρὸ κι' ἄμαθο τὸ χέρι ποὺ τὰ ὡδηγοῦσε, ἀφνίασαν καὶ βγῆκαν ἀπ' τὸν κανονικό τους δρόμο.

Ὁ Φαέθων τότε ἀπόμεινε μὲ τὰ χαλινάρια στὰ χέρια, παρακολουθῶντας τρομαγμένος τὴν πορεία τῶν ἀλόγων, ποὺ εἶχαν ἀγριέψει πιὸ πολὺ καὶ προχωροῦσαν μὲ ὁρμή. Τὸ ἅρμα ἔτρεχε μὲ τόση ταχύτητα στὸν οὐρανό, ποὺ φαινόταν πὼς σὲ λίγο θὰ γίνῃ κομμάτια.

Ἔξαφνα ὁ γιὸς τοῦ Ἥλιου εἶδε μπροστά του τὸ Σκορπιό, ἕτοιμο νὰ τὸν κεντήσῃ μὲ τὴν φαρμακερή του τσιμπίδα. Καὶ κατατρομαγμένος, ἔφερε τὰ χέρια στὰ μάτια του γιὰ νὰ σκεπάσῃ τὸ πρόσωπό του. Ἀμέσως ὅμως τὰ χαλινάρια τοῦ ξέφυγαν καὶ τ' ἄλογα ἄρχισαν νὰ τρέχουν τρελλὰ πιὰ στὸν ἀέρα.

Καθὼς περνοῦσαν ἀπάνω ἀπὸ τὴν ἄβυσσο, πότε ἄγγιζαν τ' ἀστέρια τοῦ οὐρανοῦ καὶ πότε τὶς κορυφὲς τῶν βουνῶν τῆς γῆς.

Ἡ Σελήνη σὲ μιὰ στιγμὴ εἶδε κατάπληκτη τὰ ἄλογα τοῦ Ἥλιου νὰ περνοῦν κάτω ἀπὸ τὸ ἅρμα της καὶ δὲν ἤξερε τί συμβαίνει. Τὰ σύννεφα φλογίστηκαν κι' ἄρχισαν νὰ βγάζουν καπνό. Οἱ πλαγιὲς τῶν βουνῶν ἀνάψανε καὶ ἡ ἐπιφάνεια τῆς γῆς ἐστέγνωσε μὲ μιᾶς.

Οἱ πολιτεῖες, τὰ χωριά, τὰ δάση τὰ βουνὰ πήρανε φωτιὰ κι' ὁ Φαέθων ἔνιωσε τὸν ἑαυτό του νὰ πνίγεται ἀπὸ τὸν καπνὸ ποὺ ἀνέβαινε ἀπὸ παντοῦ.

Μέσα στὴν ἀπελπισία του τότε, θέλησε ν' ἁπλώσῃ τὰ χέρια του νὰ ζητήσῃ βοήθεια ἀπὸ τὸν πατέρα του, ἀλλὰ ὁ Ζεύς, ποὺ τιμωρεῖ πάντα τοὺς ὑπερήφανους, ὠργίστηκε κι' ἔροιξε ἀπάνω του τὸν κεραυνό. Ὁ Φαέθων χτυπήθηκε βαρειὰ καὶ χαράσσοντας μιὰ φωτεινὴ γραμμὴ σὰν ἀστέρι, ἔπεσε μέσα στὰ νερὰ τοῦ ποταμοῦ Ἠριδανοῦ, ποὺ βρίσκεται μακριὰ ἀπὸ τὴν πατρίδα του.

Μόλις ἔμαθαν τὸ θάνατό του οἱ Νύμφες ἔτρεξαν νὰ βάψουν τὸ σῶμα του κι' οἱ θυγατέρες τοῦ Ἥλιου πῆγαν νὰ κλάψουν στὸν τάφο του γιὰ τὸν πρόωρο χαμὸ τοῦ νέου.

Τέσσερις ὁλόκληρες μῆνες τὸν ἐκλαιγαν καὶ δὲν εὑρίσκων παρηγοριά. Στὸ τέλος ἡ Φαέθουσα, μιὰ ἀπὸ τὶς ἀδελφὲς τοῦ νεκροῦ, θέλησε νὰ πέσῃ γονατιστή, ἀλλὰ τὰ γόνατά της ἐλύγιζαν. Γύρισε τότε πρὸς τὸ μέρος τῆς Λαμπετίας, ἀλλὰ κι' ἐκείνη ἄρχισε νὰ λέῃ πὼς δὲν μποροῦσε νὰ κινηθῇ ἀπὸ τὴ θέσι της. Ὕστερα, ἡ Φοίβη, ἡ τρίτη ἀπὸ τὶς θυγατέρες τοῦ Ἡλίου, ἔνιωσε νὰ ριζώνεται στὸ χῶμα κι' ἔφερε ἀπελπισμένη τὰ χέρια στὸ κεφάλι της.

Οἱ τρεῖς κόρες εἶχαν μεταμορφωθῇ σὲ πανύψηλες λεύκες καὶ στολίζουν ἀπὸ τότε τὸν καιρὸ ἐκεῖνο τὶς ὄχθες τοῦ Ἠριδανοῦ καὶ κλαίνε ὁλόενα τὸ θάνατο τοῦ ἀδικοχαμένου τους ἀδελφοῦ. Τὰ δάκρυα ποὺ κυλοῦν ἀπὸ τὰ μάτια τους γίνονται κεχριμπάρια κι' ἔχουν τὴ λάμψι τῶν πολύτιμων πετραδιῶν.

Η ΓΙΔΓΙΑ ΣΑΣ

—Ἐμένα μὲ λένε Γιάννη... Ἐσᾶς, δεσποινίδα, πῶς σᾶς λένε;

Ο Ρομπαϊκ ΤΟΥΡΤΑ

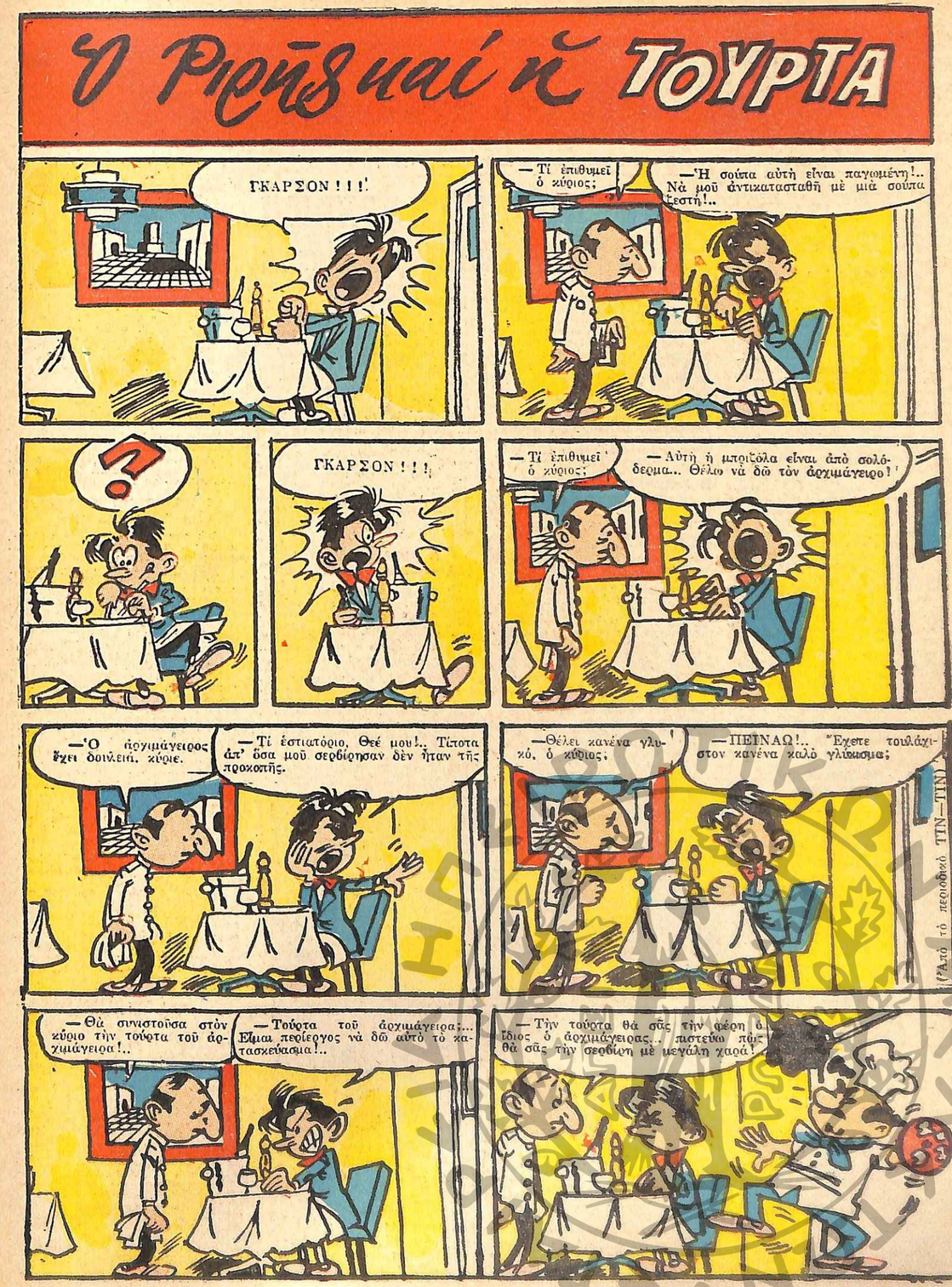

(Ἀπὸ τὸ περιοδικὸ ΤΙΝ-ΤΙΝ)

ΑΘΛΗΤΙΚΑ

ΑΚΟΜΑ ΚΑΙ ΣΤΗΝ ΠΑΛΗ ΜΑΣ ΚΕΡΔΙΖΟΥΝ...

ΤΟ ΑΓΩΝΙΣΜΑ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ στὴν 'Ολυμπιακὴ παλαίστρα

Οι "Ελληνες παλαισταί ποὺ πῆραν μέρος στοὺς πρόσφατους Βαλκανικοὺς ἀγῶνες πάλης οἱ ὁποῖοι ἔγιναν στὴν Βουλγαρία δὲν πετύχανε τίποτε περισσότερο ἀπὸ πέντε τρίτες θέσεις τὶς στιγμὴν ποὺ ἡ Τουρκία θριάμβευσε σὲ ὅλα σχεδὸν τὰ ἀγωνίσματα τῆς 'Ελληνορωμαϊκῆς καὶ ἐλευθέρας πάλης σὲ ὅλες τὶς κατηγορίες.

Βέβαια ἡ τρίτη θέσι σ' ὁποιοδήποτε ἀγώνισμα δὲν μπορεῖ νὰ χαρακτηρισθῆ, καὶ μὲ τὴν πιὸ μεγάλη ἐπιείκεια ἡ συγκατάβασι, τιμητική, ἐκτὸς ἂν εἶναι τὸ ἀγώνισμα 'Ολυμπιακό, ὁπότε κι' ὁ τρίτος νικητὴς ἀνεβαίνει στὸ 'Ολυμπιακὸ Βάθρο τοῦ θριάμβου, ἐπευφημεῖται ἀπὸ τὸν λαὸ τοῦ Σταδίου καὶ κερδίζει τὸ χάλκινο μετάλλιο. Μὰ στὴν περίπτωσι αὐτὴ ὁ τρίτος νικητὴς πέρασε ἀπὸ ἀλλεπάλληλα σταδία δοκιμασίας κι' ἀντιμετώπισε σκληραγὲς ἀνταγωνιστὲς 70 — 80 'Εθνῶν. Στὴν Βαλκανικὴ παλαίστρα τῆς Σόφιας ὁ συναγωνισμὸς γιὰ τὴν νίκη εἶναι περιωρισμένος ἀνάμεσα στοὺς βαλκανικοὺς λαοὺς καὶ τὴν γειτονική μας Τουρκία, ποὺ κερδίζει ὡς γνωστὸν στερεότυπα στοὺς 'Ολυμπιακοὺς καὶ στοὺς λοιποὺς διεθνεῖς ἀγῶνες τὴν πρώτη τιμητικὴ θέσι στὰ ἀγωνίσματα τῆς πάλης, ἐπειδὴ ἡ «πάλη» εἶναι καθὼς λένε οἱ Τοῦρκοι τό... 'Εθνικό τους ἀγώνισμα!... 'Ατυχῶς κι' ἐδῶ πέρα, στὸ θέμα τῆς πάλης, ἐπικράτησε ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς ποὺ ἀγνοοῦν τὴν ἱστορία, τὸν ἀρχαῖο ἑλληνικὸ πολιτισμὸ καὶ τὸ 'Ολυμπιακὸ ἀγωνιστικὸ πνεῦμα, μεγάλη παρεξήγησι κι' ἐσφαλμένη ἰδέα... 'Η ἐλευθέρα πάλη, ἕνα ἀπὸ τὰ γραφικώτερα κι' ὡραιότερα σὲ αἰσθητικὴ χάρι ἀγωνίσματα εἶναι καθαρὴ ἑλληνικὴ πρωτοτυπία, ποὺ ξεκινάει ἀπὸ τὰ βάθη τῶν αἰώνων, σταδιοδρομεῖ στὴν προϊστορικὴ παλαίστρα, δοξολογεῖται στοὺς ἐπινικίους καὶ ἐπιταφίους ἀγῶνες τῆς Τροίας καὶ παίρνει τὴν σεπτὴ καθιέρωσί της στὴν 'Ολυμπιακὴ κονίστρα. Μὰ ἂς πάρουμε τὸ θέμα μὲ τὴν σειρά του κι' ἂς δοῦμε γιατὶ οἱ Τοῦρκοι θέλουνε σώνει καὶ καλὰ νὰ σφετεριασθοῦνε τὸ ἀρχαῖο ἑλληνικὸ ἀγώνισμα.

ΤΑ «ΠΕΧΛΙΒΑΝΙΑ» ΤΗΣ ΑΣΙΑΣ

Οἱ Τοῦρκοι πῆραν τὴν ἑλληνικὴ πάλη ἀπὸ τὸ Βυζάντιο καὶ τῆς ἔδωσαν χυδαία παγηυρικὴ μορφὴ μὲ τὶς κωμικὲς ἢ θεατρικὲς ἐμφανίσεις τῶν παλαιστῶν «μπεχλιβανιῶν», ποὺ ἀλείφονται λάδι γιὰ νὰ γλιστροῦνε στὸ πάσιμο, παλαίουν μὲ τὸ... μερόκαματο στὶς πλατεῖες, στὰ πανηγύρια, παντοῦ, διασκεδάζουν τὸν κόσμο καὶ τελικὰ περιφέρουνε δίσκο γιὰ νὰ εἰσπράξουνε πενταροδεκάρες καὶ τὸν θαυμασμὸ τῶν περίεργων θεατῶν, ποὺ σχηματίζουν κύκλο ὁλόγυρά τους.

Στὰ μεγάλα λαϊκὰ πανηγύρια, στὴν Προύσα, στὸ Ἰκόνιο, στὴν "Αγκυρα, κλπ., οἱ «μπεχλιβάνηδες» ἐξακολουθοῦν νὰ παλεύουν, μπροστὰ σὲ μεγάλο κοινὸ κάτω ἀπὸ τὴν ἐκκωφαντικὴ μουσικὴ τῶν ζουρνέδων καὶ τῶν νταουλιῶν. 'Αγκωμαχοῦν, ἱδρώνουν, τὸ λυωμένο λάδι ποὺ εἶναι πασαλειμένοι, σμίγει μὲ τὸν ἱδρώτα καὶ τὴν ὑγρὴ ἄμμο ποὺ κολλάει στὸ κορμί τους καὶ κάποτε δίνουν τέλος στὴν παράσταση μὲ τὴν σκηνοθετημένη νίκη τοῦ ἑνὸς ἀπὸ τοὺς δύο ποταλαίστες, ποὺ ἀποσπᾶ φιλοδωρήματα θεατές. 'Η σημερινὴ τουρκικὴ πάλη (ἑλληνορωμαϊκὴ καὶ ἐλευθέρα) ξεκινάει ἀπὸ τὴν πάλη τῶν «μπεχλιβάνηδων» καὶ πολιταγραφεῖται ἀπὸ τὶς ἐπίσημες τουρκικὲς ἀθλητικὲς ἀρχὲς ἀπὸ τὸ 1910 κι' ἐδῶ. Χιλιάδες νέοι στὴν 'Ανατολία, ἀπὸ τὴν Θράκη μέχρι τὴν "Αγκυρα προτογυρνᾶνε στὴν πάλη καὶ φιλοδοξοῦν νὰ πάρουν μέρος στοὺς 'Ολυμπιακοὺς ἀγῶνες, ὅπου ἡ Τουρκία «κατὰ κανόνα» σαπὰ 3—4 χρυσὰ 'Ολυμπιακὰ μετάλλια σὲ ἰσάριθμες κατηγορίες. Τὸ παλαιστικὸ αὐτὸ πάθος τῶν Τούρκων διοχετεύεται σὲ ἑκατοντάδες ἐπίσημες κι' ἰδιωτικὲς παλαίστρες (ριγκ), ὁπου μαγυάροι, φιλλανδοὶ καὶ Τοῦρκοι προπονηταὶ ὑποδάλλουν σὲ σκληρὴ προπόνησι τοὺς ἄξιους καὶ τοὺς ἔμπονους παλαιστές, ποὺ ὑποστηρίζονται οἰκονομικὰ καὶ ἠθικά. 'Ετσι δημιουργεῖται στὴν Τουρκία παλαιστικὸ πνεῦμα, ἐνθουσιασμὸς γιὰ τὰ κόλπα τῆς πάλης, καὶ φανατικὴ ἀφοσίωσι στὸ θεαματικὸ ἀγώνισμα. 'Εδῶ πέρα στὴ χώρα μας ποὺ δημιούργησε κι' ἐδόξασε, ὅσο καμμιὰ ἄλλη χώρα τὴν πάλη, οἱ παλαισταί μας παραμερίζονται, ὅταν δὲν περιφρονοῦνται, θεωροῦνται β' κατηγορίας ἀθληταὶ καὶ ἀφήνονται στὴν τύχη τους.

Η ΙΑΠΩΝΙΚΗ ΠΑΛΗ ΖΟΥΝΤΟ, ΖΙΟΥ ΖΙΤΣΟΥ ΚΛΠ.

'Εκεῖ ὅμως ποὺ ἡ πάλη πῆρε τὸν χαρακτῆρα καὶ τὴ μορφὴ ἀληθινῆς θρησκείας, ἔγινε ἰδανικὸ καὶ ὑψηλὴ τιμή, εἶναι ἡ 'Ιαπωνία, ποὺ ἀνακάλυψε τὰ νέα περίφημα συστήματα πάλης, ὅπως τὸ Ζοῦντο, τὸ Ζίου — Ζίτσου, κλπ. Τὸ πρῶτο εἶναι ἡ πάλη τῆς κεραυνοβόλου δράσεως, τοῦ αἰφνιδιασμοῦ καὶ τῆς συγκεντρώσεως τῆς σκέψεως. 'Ο Γιαπωνέζος ἀθλητὴς ἐπιστρατεύει μὲ ἀπίστευτη θέλησι κι' αὐτοσυγκέντρωσι τὶς μυϊκὲς καὶ ψυχικές του δυνάμεις καὶ ἐξοπλισμένος μὲ τὴν ἐγκυρωτέρωσι τῆς μυϊκῆς ἀντιδράσεως τὸ διπλὸ κλειδὶ τοῦ λαιμοῦ. 'Η πάλη ὅταν παίζεται καθαρά, ἤγουν χωρὶς διαιστήτες εἶναι τὸ θεαματικώτερο ἀγώνισμα.

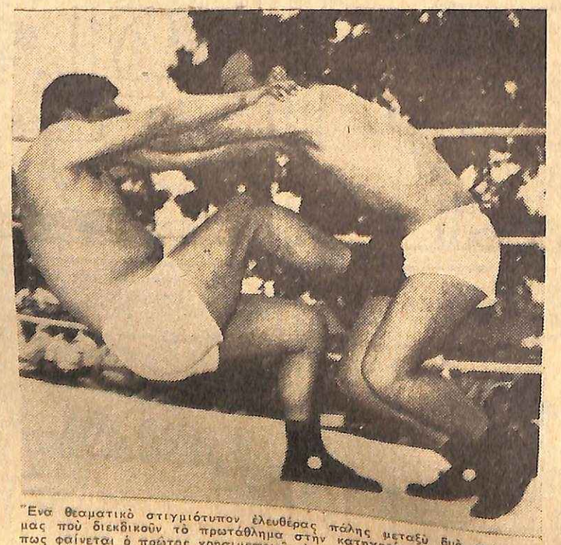

"Ενα θεαματικὸ στιγμιότυπον ἐλευθέρας πάλης μεταξὺ δυὸ παλαιστῶν μας ποὺ διεκδικοῦν τὸ πρωτάθλημα στὴν κατηγορία μέσων βαρῶν. "Οπως φαίνεται ὁ πρῶτος χρησιμοποιεῖ τὸ παλαιστικὸ λάκτισμα κι' ὁ δεύτερος ἀντιδρᾶ μὲ τὸ διπλὸ κλειδὶ τοῦ λαιμοῦ. 'Η πάλη ὅταν παίζεται χωρὶς διαιστήτες εἶναι τὸ θεαματικώτερο ἀγώνισμα.

ποὺ Μαγυάροι, Φιλλανδοὶ καὶ Τοῦρκοι προπονηταί, ὑποδάλλουν σὲ σκληρὴ προπόνησι τοὺς ἄξιους καὶ τοὺς ἔμπονους παλαιστές, ποὺ ὑποστηρίζονται οἰκονομικὰ καὶ ἠθικά. 'Ετσι δημιουργεῖται στὴν Τουρκία παλαιστικὸ πνεῦμα, ἐνθουσιασμὸς γιὰ τὰ κόλπα τῆς πάλης, καὶ φανατικὴ ἀφοσίωσι στὸ θεαματικὸ ἀγώνισμα. 'Εδῶ πέρα στὴ χώρα μας ποὺ δημιούργησε κι' ἐδόξασε, ὅσο καμμιὰ ἄλλη χώρα τὴν πάλη, οἱ παλαισταί μας παραμερίζονται, ὅταν δὲν περιφρονοῦνται, θεωροῦνται β' κατηγορίας ἀθληταὶ καὶ ἀφήνονται στὴν τύχη τους.

Η ΙΑΠΩΝΙΚΗ ΠΑΛΗ ΖΟΥΝΤΟ, ΖΙΟΥ ΖΙΤΣΟΥ ΚΛΠ.

'Εκεῖ ὅμως ποὺ ἡ πάλη πῆρε τὸν χαρακτῆρα καὶ τὴ μορφὴ ἀληθινῆς θρησκείας, ἔγινε ἰδανικὸ καὶ ὑψηλὴ τιμή, εἶναι ἡ 'Ιαπωνία, ποὺ ἀνακάλυψε τὰ νέα περίφημα συστήματα πάλης, ὅπως τὸ Ζοῦντο, τὸ Ζίου — Ζίτσου, κλπ. Τὸ πρῶτο εἶναι ἡ πάλη τῆς κεραυνοβόλου δράσεως, τοῦ αἰφνιδιασμοῦ καὶ τῆς συγκεντρώσεως τῆς σκέψεως. 'Ο Γιαπωνέζος ἀθλητὴς ἐπιστρατεύει μὲ ἀπίστευτη θέλησι κι' αὐτοσυγκέντρωσι τὶς μυϊκὲς καὶ ψυχικές του δυνάμεις καὶ ἐξοπλισμένος μὲ τὴν ἐγκυρωτέρωσι τῆς μυϊκῆς ἀντιδράσεως τὸ διπλὸ κλειδὶ τοῦ λαιμοῦ. 'Η πάλη ὅταν παίζεται κατὰ τὸν ὁρισμὸ τοῦ 'Ερμοῦ Παλαίστρας. Τὸ ἀγώνισμα ὅμως ἔκανε τεχνικώτερο ὁ Θησέας, ποὺ σκότωσε μὲ παλαιστικὸ κόλπο τὸν Κερκύωνα... Τὸ ἴδιο κι' ὁ ἡμίθεος 'Ηρακλῆς ποὺ καθάρισε τὸν 'Ανταῖον μὲ παλαιστικὸ τέχνασμα. Στὴν ἀθηναϊκὴ παλαίστρα, χρησιμοποιοῦσαν δύο εἴδη πάλης. Τὴν 'Ορθοπάλη καὶ τὴν 'Αλίνδησιν ἢ κύλισιν. Στὴν πρώτη νικημένος ἐθεωρεῖτο ὁ ἀθλητὴς ποὺ ἔπεφτε κατω. Στὴν δεύτερη ἡ πάλη ἐξακολουθοῦσε κι' ὕστερα ἀπὸ τὴν πτῶσιν τοῦ ἑνὸς ἀντιπάλου. Τὸ ἀγώνισμα τέλειωνε ὅταν ὁ ἕνας ἐδήλωνε τὴν ἧττα του "Απανθρεμεῖς

ΑΚΟΜΑ ΚΑΙ ΣΤΗΝ ΠΑΛΗ ΖΟΥΝΤΟ, ΖΙΟΥ ΖΙΤΣΟΥ ΚΛΠ.

κατὰ τὴν καθιερωμένην ἔκφρασιν Εἰς τοὺς 'Ολυμπιακοὺς 'Αγῶνες ἐχρησιμοποιοῦσαν συνήθως τὴν ὀρθοπάλην, ὑπὸ τὴν αἴρεσιν ὅτι ὁ νικητὴς θἄπρεπε νὰ ρίξη τρεῖς φορὲς στὴν ἀμμουδιὰ τὶς παλαίστρας τοῦ ἀντιπάλου. Οὐσιαστικὰ ἡ ὀρθοπάλη κατὰ τοὺς 'Ολυμπιακοὺς ἀγῶνες ἦταν κάτι μεταξὺ ἐλευθέρας πάλης καὶ συγχρόνου ἀμερικανικοῦ κάτς στὸ ὁποῖο οἱ ἀντίπαλοι ἔχουν δικαίωμα νὰ κτυποῦνται μὲ ἀνοιχτὰ χεροπάλαμα καὶ νὰ... ἀλληλοστραγγαλίζωνται! 'Ο Λουκιανὸς εἰς τὸν «'Ανάχαρσιν» περιγράφει ἀγῶνα κατὰ τὸν ὁποῖον, ὁ ἕνας ἀθλητὴς ἀφοῦ ἔρριψε τὸν ἀντίπαλον, ἐπέπεσεν ἐναντίον του «τέλος δὲ ἦβη περιπλέξας αὐτῷ τὰ σκέλη κατὰ τὴν ὑγαστέρα, τὸν πῆχυν ὑποδαλὼν τῷ λαιμῷ ἄγχει ἀθλίον». Δηλαδὴ ἀφοῦ ἀναδίπλωσε τὰ σκέλη τοῦ ἀντιπάλου στὴν κοιλιά του, ἐπίεζε μέχρις ἀποπνιγμοῦ τὸν λαιμό του μὲ τὸ μπράτσο του. 'Ο Φιλόστρατος περιγράφοντας ἄλλο ζευγάρι παλαιστῶν γράφει πῶς ὅταν ὁ ἕνας ἀποπειράθηκε νὰ πνίξη τὸν ἀντίπαλον, ὁ τελευταῖος στρέβλωσε τὰ δάκτυλα τοῦ ... ἔχθροῦ του!

ΟΙ ΕΝΑΓΩΝΙΟΙ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ ΤΗΣ ΠΑΛΗΣ

Διὰ τὴν πάλην ὑπῆρχαν καθωρισμένες ἐναγώνιες διατάξεις τὶς ὁποῖες ὑπεχρεοῦντο νὰ τηροῦν μὲ θρησκευτικὴν εὐλάβειαν οἱ ἀγωνισταί. 'Ο Πλάτωνας εἰς τοὺς Νόμους προτείνει νὰ νομοθετηθοῦν τέτοιες διατάξεις γιὰ τὸ ἀγώνισμα τῆς ὀπλομαχίας «καθάπερ νῦν ἐν τῇ πάλῃ διενομοθετήσαντο οἱ περὶ τὴν πάλην αὐτὴν τί τοῦ καλῶς παλαίοντος ἔργον καὶ μὴ καλῶς». 'Υπάρχει ἡ ἰδέα ὅτι οἱ διατάξεις αὐτὲς ἦσαν τόσο αὐστηρὲς ὥστε κανένας δὲν μποροῦσε νὰ οὔτε σκεπτόταν ποτὲ νὰ τὶς παραδῆ. 'Επροστάτευαν ὅμως οἱ ἐναγώνιες διατάξεις τοὺς παλαιστικὲς διατάξεις τὴν ἀρτιμέλεια καὶ τὴν σωματικὴν ἀκεραιότητα τῶν ἀθλητῶν; Μάλλον ὄχι, ἂν λάβωμεν ὑπ' ὄψιν τὴν περιγραφὴν πάλης ἀπὸ τὸν Λουκιανὸν καὶ τὸν Φιλόστρατον. 'Η πάλη ἦτανε σκληρὸ ἀνδρικὸ ἀγώνισμα, ὅπως ἡ πυγμαχία καὶ τὸ παγκράτιον (πυγμὴ καὶ πάλη) καὶ συνεπῶς δὲν ὑπολογιζόταν ἡ ἀρτιμέλεια τῶν ἀντιπάλων. Κοντολογῆς ἡ πάλη ἀκόμα καὶ στοὺς 'Ολυμπιακοὺς ἀγῶνες ἦτανε μονομαχία χωρὶς ὅπλα, μονομαχία ὅμως ζωῆς καὶ θανάτου.

Ο ΤΡΑΓΙΚΟΣ ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΚΡΕΥΓΑ

Σχετικὰ μὲ τὴν σκληρότητα τῶν σκληρῶν ὀλυμπιακῶν ἀγωνισμάτων, ὀηλαδὴ τῆς πάλης, πυγμαχίας καὶ παγκρατίου, ἔχομε πολλὰ περιστατικὰ θανάτου νικημένων ἀθλητῶν κάτω ἀπὸ τὴν βιαία ἀγωνιστικὴ διάθεσι τοῦ ἀντιπάλου. Εἰς τοὺς Νεμεακοὺς ἀγῶνες τοῦ 380 π.Χ., ὁ 'Επιδαύριος Κρεύγας ἀντιμετώπισε σὲ ἄγωνα πυγμῆς τὸν Συρακούσιον Δαμόξενο. 'Επειδὴ ὅμως θράδιαζε, χωρὶς νὰ ἐκδηλωθῆ ἀποτέλεσμα, συμφωνῆσανε καθένας ἀπὸ τοὺς δυὸ νὰ δεχθῆ τὸ χτύπημα τοῦ ἀντιπάλου χωρὶς νὰ ἀποκρούσῃ. Πρῶτος σταθηκε ὁ Δαμόξενος ποὺ δέχτηκε τὸ κτύπημα τοῦ Κρεύγα στὸ κεφάλι χωρὶς ν' ἀπαγορεύσῃ. "Ισως ἐπειδὴ ἦτανε ξεροκέφαλος, κατὰ τὸ κοινῶς λεγόμενον. Κατόπιν ἦρθε ἡ σειρὰ τοῦ Δαμοξένου νὰ κτυπήσῃ τὸν ἀντίπαλον, ὁπού ζήτησε νὰ σταθῆ μὲ τὰ χέρια ὑψωμένα. 'Ο ἀτυχὴς Κρεύγας συμμορφώθηκε καὶ τότε ὁ Δαμόξενος μὲ τεντωμένα δάκτυλα τὸν κτύπησε στὴν κοιλιὰ ποὺ ἔσπασε καὶ ἄνοιξε σὰν καρπούζι. 'Ο φοβερὸς Δαμόξενος ἀπέσπασε τὰ σπλάχνα τοῦ ἀντιπάλου, ἀπὸ καρδιὰ μέχρι ἐντερα καὶ τὰ πέταξε στὸ χῶμα. Μὰ οἱ 'Ελλανοδίκες ἀνακηρύξανε νικητὴ τὸν νεκρὸ Κρεύγα, ἐπειδὴ κατὰ τὴν ἐτυμηγορίαν των, ὁ Δαμόξενος, παρὰ τοὺς κανονισμοὺς ἔβαωσε συγχρόνως πέντε κτυπήματα (πέντε δάκτυλα) ἀντὶ ἑνός. ἐπιδάλλανε οἱ... κανονισμοί.

Π. Κρ.

ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ

Στοὺς ΚΔ' βαλκανικοὺς ἀγῶνες

'Η Ρουμανία ΚΡΑΤΗΣΕ τὰ σκῆπτρα

'Αξιόλογη ἡ ἐμφάνισι τῶν 'Ελλήνων

Οἱ ΚΔ' Βαλκανικοὶ ἀγῶνες ἀπέτελεσαν μιὰ εὐχάριστη ἔκπληξι: Τὸ κοινὸ προσῆλθε ἀθρόως στὸ στάδιο Καραϊσκάκη κι' ἔτσι μπορεῖ νὰ πῆ κανένας, ὅτι τονώθηκε ξανὰ τὸ ἐνδιαφέρον γιὰ τὸν κλασικὸ ἀθλητισμό. Τὸ φίλαθλο αἴσθημα πῆρε πάλι τὶς διαστάσεις του, ὕστερα ἀπὸ τὴν κάθετη πτῶσι ποὺ εἶχε σημειώσει τὰ τελευταῖα χρόνια. Αὐτὴ ἦταν ἡ μεγαλύτερη νίκη τῶν ἀγώνων ἀπὸ ἑλληνικῆς πλευρᾶς.

'Απὸ τὴν ἀγωνιστικὴ ἄποψι, ἡ Βαλκανιάδα τοῦ 1965 ἀπεκάλυψε τὴν σταθερότητα τῆς ρουμανικῆς ὑπεροχῆς τόσο στοὺς ἄνδρες, ὅσο καὶ στὶς γυναῖκες καὶ τὴν ὑποχώρησι τῆς Γιουγκοσλαβίας καὶ τῆς Βουλγαρίας. Πραγματικὰ κι' οἱ δυὸ αὐτὲς χῶρες ὄχι μόνο δὲν ἔκαναν βήματα προόδου, ἀλλὰ «ἔπεσαν» σημαντικὰ ἀπὸ τὰ ἐπίπεδά τους.

'Η ἐμφάνισι τῆς 'Ελλάδος ἦταν ἀξιολογώτερη ἀπὸ πέρυσι. 'Η ἐθνική μας κατέκτησε περίπου 30 βαθμοὺς περισσότερους ἀπὸ τὸ 1964 καὶ τρεῖς πρῶτες νίκες (Παπανικολάου, Πολίτης, Λαζαρίδης), ἐνῶ μὲ λίγη τύχη θὰ ἦταν δυνατὸν νὰ ἔχη στὸ ἐνεργητικό της δύο ἀκόμη. (Τσακανίκας, Πιερράκος). 'Εκτὸς ἀπὸ τὶς ἀτυχίες, ὑπῆρξαν καὶ ὡρισμένοι τραυματισμοὶ ποὺ τῆς στέρησαν περίπου 10 βαθμούς (Μαγκλάρας, Μεσημέρτσης, Μπαντικούλης). "Οσον ἀφορᾶ τὶς γυναῖκες, στὴν κατάστασι ἐμφανίσθηκε ἡ γνωστὴ μετριότητα...

Συνολικὰ ἡ ἐθνικὴ μας ὁμάδα ἀνδρῶν κατέκτησε 3 πρῶτες νίκες, 3 δεύτερες νίκες, 3 τρίτες, 5 τέταρτες, 5 πέμπτες καὶ 3 ἕκτες. Πανελλήνιο ρεκρὸ ἕνα (Βιρβίλης 1500 μ.: 3.44.5). 'Η ὁμάδα γυναικῶν ὑστέρησε πολὺ σὲ νίκες, ἀλλ' εἶχε δύο νέα πανελλήνια ρεκόρ: Μήκος Σασαγιάννη 5.59, σκυταλοδρομία 4Χ100 μ. 49.9.

'Απὸ ὀργανωτικῆς πλευρᾶς οἱ ἀγῶνες ὑπῆρξαν ἐξαίρετοι γενικὰ καὶ ἱκανοποίησαν.

ΤΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

Κατωτέρω παραθέτουμε τοὺς νικητὲς τῶν βαλκανικῶν ἀγώνων καὶ τὶς θέσεις ποὺ πῆραν οἱ ἀθλητές μας:

ΑΝΔΡΩΝ

Μαραθώνιος: Σαράνκωβ (Βουλγ.) 2.39.50.0, Βούρος (8ος) 3.11.02.0, Μοσχονᾶς (9ος) 3.15.00.0.

Δρόμος 20.000 μ. ὁάδην: Καραϊωσηφόγλου (Ρουμ.) 1.40.24.0, Μποντικούλης ἐγκατέλειψε.

Δρόμος 400 μ. μετ' ἐμποδίων: Κόβατς (Γ.) 52.0, Λαζαρίδης (6ος) 55.4, ὁ Μπιρμπίλης ἀπεκλείσθη τὸν προκριματικὸ (4ος μὲ 54.7).

Δρόμος 100 μ.: Ζαμφιρέσκου (Ρ) 10.8, ὁ 10.6. Νικολαΐδης (6ος) 10.8, ὁ Γεωγόπουλος ἀπεκλείσθη εἰς τὸν προκριματικὸν (4ος μὲ 10.8).

Δρόμος 100 μ. γυναικῶν: Πετρίτης (Γ) 11.8, αἱ Σασαγιάννη καὶ Ρεΐζη ἐτερμάτισαν τέταρτοι.

Δρόμος 800 μ. γυναικῶν: Νικολίτς (Γ) 2.12.2. 'Η Κατσικαδέλλη 8η μὲ 2.18.4.

Δισκοβολία γυναικῶν: Μιχαήλοβα (Β) 55.02, 'Η Ζαχαριάδου 7η μὲ 37.10 καὶ ἡ Κορνάρου 8η μὲ 35.18.

Δρόμος 800 μ. ἀνδρῶν: Μπλόντιου (Ρ) 1.50.3, ὁ Μιχαηλίδης 4ος μὲ 1.51.4.

Δρόμος 1500 μ. ἀνδρῶν: Μπλόντιου (Ρ) 3.43.7, ὁ Βιρβίλης 4ος μὲ 3.44.5 καὶ ὁ Χρυσανθόπουλος 8ος μὲ 3.59.5.

«Ρ) 76.89, ὁ Πιερράκος 2ος μὲ 76.75.

Δρόμος 200 μ. γυναικῶν: Πετρέσκου (Ρ) 24.3, ἡ Ρεΐζη 4η εἰς τὸν προκριματικὸν μὲ 27.4.

"Αλμα εἰς μῆκος ἀνδρῶν: Σαμουντζὶ (Ρ) 7.63, ὁ Καραγιάννης 3ος μὲ 7.43, ὁ Μαγκλάρας ἀπεχώρησε.

Σφαιροβολία γυναικῶν: Σαλαζιάν (Ρ) 15.81, ἡ Κορνάρου 7η μὲ 11.93 καὶ ἡ Καραφύλλη 8η μὲ 10.09.

Δέκαθλον ἀνδρῶν: Σοκὸλ (Ρ) 7.183 βαθμοί. Ὁ Κάβουρας 5ος μὲ 6.298 καὶ ὁ Ἐπιτρόπουλος 6ος μὲ 5.961.

Δρόμος 3000 μ. στήπλ: Βάμος (Ρ) 8. 36.6' ὁ Χήττας 8ος μὲ 9. 42.0.

"Αλμα εἰς μῆκος γυναικῶν: Βισκοπολέσκου (Ρ) 6.35, ἡ Σασαγιάννη 5η μὲ 5.59.

Δρόμος 400 μ. γυναικῶν: Πετνιάριτς (Γ) 55.3, οἱ Χαμλατζῆ καὶ Ταλιχμανίδου τέταρτες στὸν προκριματικὸν μὲ 61.2 καὶ 62.4.

Σκυταλοδρομία 4Χ100 μ. ἀνδρῶν: Βουλγαρία 40.9, ἡ 'Ελλὰς 4(μὲ 42.5.

Πένταθλον γυναικῶν: Βαρμπάνοβα (Β) 4.440, ἡ Σασαγιάννη 6η μὲ 3.917.

"Αλμα ἐπὶ κοντῷ: Παπανικολάου (Ε) 4.80, ὁ Νικολαΐδης 8ος μὲ 4 μ.

Δρόμος 200 μ. ἀνδρῶν: Ζαμφιρέσκου (Ρ) 21.5, ὁ Γεωργόπουλος 3ος μὲ 21.8. (Ὁ Νικολαΐδης 4ος στὸν προκριματικὸ μὲ 22.3).

Δισκοβολία ἀνδρῶν: 'Αρτάρσκυ (Β) 53.70, Τσακανίκας 2ος μὲ 53. 70, Μανωλόπουλος 8ος μὲ 48.34.

"Αλμα εἰς ὕψος γυναικῶν: Μπάλλας (Ρ) 1.75.

Δρόμος 400 μ. γυναικῶν: Πετνιάριτς (Γ) 55.3.

Δρόμος 110 μ. μετ' ἐμποδίων: Λαζαρίδης (Ε) 14.6, ὁ Μαρσέλλος 5ος μὲ 14.9.

"Αλμα τριπλοῦν: Στοϊκόφσκυ (Β) 16.24, ὁ Μουσιάδης 4ος μὲ 15. 35 καὶ ὁ Κατσέρης 5ος μὲ 15.32.

Δρόμος 80 μ. μετ' ἐμποδίων γυναικῶν: Κέρκοβα (Β) 11.1

'Ακοντισμὸς γυναικῶν: Πένες (Ρ) 51.19' ἡ Γεωργαλῆ 7η μὲ 30. 59 καὶ ἡ Δημοπούλου 8η μὲ 28.82.

Δρόμος 400 μ. ἀνδρῶν: Κόβατς (Γ) 47.9, Ρεγκοῦκος 2ος μὲ 48.4 καὶ Μιχαηλίδης 5ος μὲ 48.7.

Δρόμος 5000 μ.: Μπάραμπας (Ρ) 14.21.2, ὁ Βιρβίλης 5ος μὲ 14.31.0, ὁ Μεσημέρτσης 8ος μὲ 15.39.4.

Σκυταλοδρομία 4Χ100 μ. γυναικῶν: Γιουγκοσλαβία 46.8, ἡ 'Ελλὰς 4η μὲ 49.9.

Σκυταλοδρομία 4Χ400 μ. ἀνδρῶν: Γιουγκοσλαβία 3.13.9, ἡ 'Ελλὰς 4η μὲ 3.20.9.

Γενικὴ βαθμολογία ἀνδρῶν: Ρουμανία 168.5, Βουλγαρία καὶ Γιουγκοσλαβία ἀνὰ 126, Ἑλλὰς 86,5, Τουρκία 14. Γυναικῶν: Ρουμανία 100, Βουλγαρία 81, Γιουγκοσλαβία 77, Ἑλλὰς 9, Τουρκία 0.

ΕΙΔΗΣΟΥΛΕΣ ΠΕΝΝΙΕΣ—ΣΧΟΛΙΑ

Η ΠΑΛΗ

Οἱ 'Ελληνες παλαιστὲς κατὰ τοὺς διεξαχθέντας στὴ Βουλγαρία Βαλκανικοὺς ἀγῶνες, πέτυχαν 5 τρίτες νίκες. Οἱ διακριθέντες εἶναι οἱ ἑξῆς: Γανώτης, Μασχίδης, Σάββας, Γοζονίδης, Παΐσιος.

ΠΑΟΚ — ΒΙΝΕΡ 2—1

Γιὰ τὸ κύπελλο διεθνῶν ἐκθέσεων, ὁ ΠΑΟΚ Θεσσαλονίκης ἔδωσε στὴν ἕδρα του τὸν πρῶτο ἀγῶνα, νικήσας τὴν «Βίνερ»» Βιέννης μὲ 2—1.

ΠΑΟ — ΣΛΙΕΜΑ

Τὴν προσεχῆ Κυριακὴ ὁ Παναθηναϊκὸς θὰ ἀντιμετωπίση στὸ γήπεδό του τὴν «Σλίεμα» Μάλτας γιὰ τὸ πρωτάθλημα Εὐρώπης.

Τὴν ἴδια ἡμέρα ὁ 'Ολυμπιακὸς θὰ ἀγωνισθῆ στὴ Λευκωσία μὲ τὴν «Ομόνοια» γιὰ τὸ κύπελλο «κυπελλούχων» ὁμάδων Εὐρώπης.

Οἱ ρεβάνς τῶν δύο ἀγώνων θὰ γίνουν στὶς 10 Ὀκτωβρίου.

ΤΟ ΒΟΛΛΕΥ-ΜΠΩΛ

Ἀπὸ 28 Σεπτεμβρίου — 2 Ὀκτωβρίου θὰ τελεσθῆ στὴ Θεσσαλονίκη τὸ πανελλήνιο πρωτάθλημα ὁμάδων ἀνδρῶν κατηγορίας. Μετέχουν: Παναθηναϊκός, Μίλων, Παγκράτι, Ἰωνικός, Ἄρης, ΧΑΝΘ, Τάλως Χανίων.

ΠΩΣ ΘΑ ΠΑΙΞΕΤΕ ΣΤΟ ΠΡΟ—ΠΟ ΤΗΣ 26.9.65

Συμβουλὲς. ποὺ θὰ ἀποδειχθοῦν... θησαυρός!

1 ΒΑΡΕΖΕ — ΓΙΟΥΒΕΝΤΟΥΣ	1 X 2
2 ΚΑΤΑΝΙΑ — ΦΙΟΡΕΝΤΙΝΑ	1 X 2
3 ΛΑΝΕΡΟΣΣΙ — ΣΠΑΛ	1
4 ΜΙΛΑΝ — ΣΑΜΠΝΤΟΡΙΑ	1 X
5 ΜΠΟΛΩΝΙΑ — ΝΑΠΟΛΙ	1 X 2
6 ΜΠΡΕΣΙΑ — ΑΤΑΛΑΝΤΑ	1 X
7 ΤΟΡΙΝΟ — ΚΑΛΙΑΡΙ	1
8 ΦΟΤΖΙΑ — ΛΑΤΣΙΟ	1 X
9 ΒΕΝΕΤΣΙΑ — ΡΕΤΖΙΑΝΑ	1
10 ΝΟΒΑΡΑ — ΚΑΤΑΝΤΖΑΡΟ	1
11 ΠΑΝΤΟΒΑ — ΜΑΝΤΟΒΑ	1
12 ΠΟΤΕΝΤΖΑ — ΛΕΚΚΟ	1
13 ΠΡΟ ΠΑΤΡΙΑ — ΒΕΡΟΝΑ	1

Η συγκινητικώτερη στιγμὴ τῶν ΚΔ' Βαλκανικῶν 'Αγώνων: Ὁ πατέρας τοῦ βαλκανιονίκου 'Αθαν. Λαζαρίδη (νικητοῦ τῶν 110 μ. μετ' ἐμποδίων) κ. Στέφ. Λαζαρίδης ἐνῶ στεφανώνει τὸν γιό του.

ΡΟΤΑΡΙΑΚΟ ΒΥΖΑΝΤΙΟ

ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ

ΟΙ ΦΑΡΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΠΟΥΛΙΑ

ΒΡΙΣΚΟΜΑΣΤΕ στὸ τέλος τῆς πρώτης μεταναστευτικῆς περιόδου τῶν πουλιῶν. Τὰ σμήνη τῶν πουλιῶν ποὺ πέρασαν ὡς τώρα ἀπὸ τὴν χώραν μας ἦσαν ὀλίγα καὶ ὀλιγάριθμα. Τὰ αἴτια τῆς ἐλαττώσεως αὐτῆς εἶναι κυρίως τὸ μέγα πλῆθος τῶν κυνηγῶν καὶ ἡ ἀνεπιτήρητος ἄσκησις τοῦ κυνηγίου. Εἰς μάτην ὁ κυνηγετικὸς νόμος μας προβλέπει τὴν περιφρούρησι τοῦ κυνηγίου μὲ αὐστηρὲς σχετικὲς διατάξεις, ποὺ μένουν, ὅμως, γραμμένες στὸ χαρτὶ καὶ δὲν ἐφορμόζονται. Καὶ δὲν ἐφαρμόζονται γιατὶ ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος δὲν ὑπάρχουν ἀρκετὰ κρατικὰ ὄργανα ἐποπτείας καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο γιατὶ οἱ ἴδιοι κυνηγοὶ δὲν ἐννοοῦν νὰ συμμορφωθοῦν στὶς ὀρθὲς ὑποδείξεις τοῦ κυνηγετικοῦ νόμου.

Παρακολουθήσαμε τὸ ἄνοιγμα τοῦ ἐφετεινοῦ κυνηγίου καὶ διαπιστώσαμε ὅτι ἡ ἀσυδοσία τῶν κυνηγῶν αὐξάνει ἀπὸ χρόνο σὲ χρόνο σὲ ἀνησυχητικὸ βαθμό. Πλῆθος ἀκόμη ἀρχίζει τὸ ντουφεκίδι, ὁ ἕνας κυνηγὸς στήνει τὸ καρτέρι του δίπλα στὸν ἄλλο μὲ κίνδυνο νὰ ἀλληλοντουφεκιεθοῦν καὶ πολλὲς ἄλλες παρεκτροπές.

Στὰ αἴτια τῆς ἐλαττώσεως τῶν πουλιῶν ποὺ ἀναφέραμε παραπάνω θὰ προσθέσωμε ἀκόμη καὶ ἕνα ἐξ ἴσου σοβαρό: Τοὺς φάρους.

Τὸ ἐντατικὸ φῶς τῶν φάρων προναλεῖ στὰ μεταναστεύοντα πουλιὰ ἕνα εἶδος ἀσταναχμήτου γοητείας καὶ ἰσχυροτάτης ἕλξεως "Ὅτι τὸ φῶς ἐλκύει τὰ μεταναστευτικὰ πουλιὰ τὸ ἔχουν διαπιστώσει καὶ κυνηγοί, ποὺ διαμένουν μέσα σὲ ἀσπρες κατασκηνώσεις. Ξαφνιάζονται πολλὲς φορὲς ἀπὸ τὸ πετροβόλημα τῶν σκηνῶν τους, ἀπὸ τὰ ὀρτύκια ποὺ πέφτουν μὲ ὁρμὴ ἀπάνω στὶς φωτισμένες σκηνὲς ἐσωτερικὸ φωτισμό τους. Τὸ ἔχομε καὶ ἡμεῖς προσωπικῶς διαπιστώσει.

Οἱ θαμῶνες, ἐπίσης, τῶν ἠλεκτροφωτισμένων παρκων τῶν νησιῶν τοῦ Ἀρχιπελάγους καὶ τῶν πλατειῶν τῶν κοσμοπολιτικῶν χώρων, ποὺ ὑπῆρξαν ἀνέκαθεν σταθμοὶ ἀναπαύσεως τῶν μεταναστευτικῶν πουλιῶν τοῦ φθινοπώρου, ποὺ πέφτουν μὲ τὰ χέρια τους ὀρτύκια, ποὺ πέφτουν μπροστὰ στὰ λες περιπτώσεις μπήκαν ὀρτύκια μέσα σὲ φωτισμένα δωμάτια σπιτιῶν ἀπὸ τὰ ἀνοιχτὰ παράθυρά τους. Καὶ αὐτὰ τὰ περιστατικὰ τὰ ἔχομε προσωπικῶς διαπιστώσει.

Οἱ πέρδικες σπεύδουν ἀκράτητες στὸ φῶς φαναριοῦ ἀστυλίνης. Συναθροίζονται τριγύρω του, ἀνακατεύουν φιλάρεσκα τὰ σπιτικά τους καὶ κυλίονται στὸ χῶμα σαὰν κόττες, εὐκολο θῦμα τῶν κυνηγῶν.

Οἱ φάροι σπαρμένοι στὰ νότια παράλια τῆς χώρας μας καὶ στὰ νησιὰ τῆς Μεσογείου καὶ τοῦ Ἀρχιπελάγους, προσελκύουν ἀπὸ μακριὰ τὰ μεταναστευτικὰ πουλιά. Οἱ φωτεινὲς δέσμες τῶν φάρων ξεπλύνονται διαβοχικὰ καὶ γρήγορα βαθειὰ στὴ θάλασσα, στὰ βράχια τῆς ἀκτῆς, σὲ βάθος δεκάδων χιλιομέτρων.

Τὰ ἀστρα τῆς νύχτας μὲ τὸ φῶς τους ὑπῆρξαν ἀνέκαθεν ὁδηγοὶ τῶν πουλιῶν στὶς μεταναστεύσεις τους. Ἀπὸ τότε ὅμως, ποὺ ἄρχισαν νὰ λειτουργοῦν οἱ φάροι τὰ πουλιὰ ποὺ ταξιδεύουν τὴ νύχτα σπεύδουν ὁρμητικὰ πρὸς αὐτοὺς ἐλκυόμενα ἀπὸ τὸ ἔντονο φῶς τους. Παγιδεύονται μέσα στὶς φωτεινὲς ἀκτίνες τῶν φάρων καὶ ἀρχίζουν ἕναν τρελλὸ χορὸ θανάτου, πετῶντας τριγύρω ἀπὸ τὸν θόλο τοῦ φάρου, ὡσότου ἐξαντληθοῦν, ὁπότε πέφτουν νεκρά. Σχηματίζονται ἔτσι γύρω ἀπὸ τοὺς φάρους ἑκατόμβαι ἀπὸ σκοτωμένα ἢ καὶ βαρειὰ πληγωμένα πουλιά. Τὰ μεγαλύσωμα μεταναστευτικὰ πουλιά, ὅπως οἱ ἀγριόχηνες, οἱ ἀγριόπαπιες καὶ ἄλλα ὑδρόβια πουλιὰ καθὼς πέφτουν ἐπάνω στοὺς θόλους τῶν φάρων τοὺς θρυμματίζουν καὶ πέφτουν ἔπειτα νεκρά.

Τὴν ἐξολόθρευσι τῶν μεταναστευτικῶν πουλιῶν κατὰ τρόπο ποὺ ἐξεθέσαμε τὴν ὁποτελείωνον οἱ φαροφύλακες. Χτυποῦν ἀλύπητα μὲ τὰ χοντρομπάστουνά τους τὰ πουλιὰ ποὺ φτερουγίζουν γύρω ἀπ' τοὺς θόλους τῶν φάρων καὶ τὰ σκοτώνουν. Ἡ στήνουν γύρω ἀπ' τοὺς φάρους δίχτυα καὶ παγίδες καὶ τὰ πιάνουν ζωντανά. Τὰ πουλάνε ἔπειτα στοὺς ἐμπόρους πουλερικῶν. Οἱ φαροφύλακες εἶναι ἀσύδοτοι λαθροθῆραι. Ἀσκοῦν ἀνενδοίαστη τὴν χειρότερη μορφὴ λαθροθηρίας. Τὸ χέρι τοῦ νόμου δὲ φτάνει ὡς αὐτούς, στὶς ἐρημιὲς ποὺ βρίσκονται ἀπομονωμένοι ἀπ' τὸν ἄλλο κόσμο.

Ἡ συστηματικὴ καταστροφὴ τῶν μεταναστευτικῶν πουλιῶν ἀπὸ τοὺς φάρους συγκίνησε πολλὰ εὐρωπαϊκὰ κράτη, καὶ τὴν Ἀμερική. Ἐμελέτησαν διάφορα μέτρα πρὸς προστασίαν τῶν πουλιῶν. Στὴν ἀρχὴ ἐχρησιμοποίησαν τοὺς συνεχεῖς κωδωνισμούς. Τὰ πουλιὰ ἐτρόμαζαν καὶ δὲν ἐπλησίαζαν στοὺς φάρους. Ὁ τρόπος ὅμως αὐτὸς ἐγκατελήφθη, ἐπειτα ἀπὸ ζωηρὲς διαμαρτυρίες τῶν φασοφυλάκων ποὺ δὲν τοὺς ἄφηναν νὰ κοιμηθοῦν οἱ συνεχεῖς κωδωνισμοί.

Σὲ συνέχεια ἐπεκράτησε ἡ γνώμη τοῦ Ὁλλανδοῦ Τύσσε ὅπως ἐφαρμοσθοῦν οἱ φάροι μὲ ἀναπαυτήρια ἐπάνω στὸ κυκλοτερὲς κτίριο τοῦ φάρου ἐκατόμβαι ἀπὸ σκοτωμένα ἢ καὶ βαρειὰ πληγωμένα πουλιά. Τὰ μεγαλύτερα ἔτσι γύρω ἀπὸ τοὺς φάρους τοποθετοῦνται στὶς τέσσερις γωνιὲς τῆς ἠλεκτρικοῦ λαμπτῆρες μεγάλης ἐντάσεως. Ἔτσι φωτίζεται ὁλόκληρος ὁ φάρος ἀπὸ ὅλες τὶς πλευρές του, καὶ εἶναι ὁσατὸς ἀπὸ πολὺ μακρυά. Ἔχει διαπιστωθῆ ὅτι ὅταν φωτίζεται ὁλόκληρος ὁ φάρος τὰ μεταναστευτικὰ πουλιὰ προσεγγίζουν τοὺς φάρους μὲ ἡσυχία καὶ τοποθετοῦνται στὶς κλίμακες τῶν ἀναπαυτηρίων, χωρὶς νὰ χτυποῦν στοὺς θόλους τῶν φάρων καὶ νὰ πληγώνωνται ἢ νὰ φονεύωνται. Ἀντίθετα ὅταν σβήνωνται οἱ ἠλεκτρικοὶ λαμπτῆρες καὶ φωτίζεται μόνον ὁ θόλος τοῦ φάρου γεμίζει ὁ περὶξ τοῦ φάρου χῶρος ἀπὸ μεγάλον ἀριθμὸν νεκρῶν καὶ πληγωμένων πουλιῶν.

Τὴν τοποθέτησι τῶν ἀναπαυτηρίων στοὺς φάρους ἀνέλαβαν κρατικαὶ ὑπηρεσίαι τῶν χωρῶν ποὺ ἐνδιαφέρονται γιὰ τὴν προστασία τῶν μεταναστευτικῶν πουλιῶν, τὴν δὲ ἐγκατάστασι τῶν ἠλεκτρικῶν λαμπτήρων ἀνέλαβαν μὲ δικά τους ἔξοδα οἱ σύνδεσμοι «προστασίας τῆς φύσεως» τῶν ἐν λόγω χωρῶν. Ἔτσι ἐνεργοῦν καὶ πράττουν στὶς πολιτισμένες χῶρες οἱ κρατικὲς ὑπηρεσίες καὶ ἡ ἰδιωτικὴ πρωτοβουλία, ποὺ ἐνδιαφέρονται γιὰ τὴν προστασία τῶν μεταναστευτικῶν πουλιῶν.

Ὑπάρχουν καὶ στὴν Ἑλλάδα ὀργανώσεις φυσιοπροστασίας, ἀλλὰ λάμπουν διὰ τῆς ἀπουσίας τους ἀπὸ τὸν τομέα τῆς προστασίας τῶν μεταναστευτικῶν πουλιῶν οἱ ὁποῖοι ὅμως ἀρκοῦνται σὲ μερικὲς γραπτὲς ὑποδείξεις πρὸς τὶς ἀρμοδίσιες κρατικὲς ὑπηρεσίες οἱ ὁποῖες ἀπ' τὴ δική τους πλευρὰ ἀδιαφοροῦν.

Μιὰ κι' ἔγινε λόγος γιὰ τοὺς συνδέσμους φυσιοπροστασίας τῶν ξένων χωρῶν πρέπει ν' ἀναφέρωμε καὶ τὰ ἑξῆς: Πέτυχαν νὰ τοὺς ἀποστέλλεται ἀνελλιπῶς ἀπὸ τὶς ὑπηρεσίες φάρων κατάστασις περιλαμβάνουσα τὴν ἡμερομηνίαν καὶ τὴν ὥραν ἀφίξεως μεταναστευτικῶν πουλιῶν στοὺς φάρους, τὸ εἶδος τῶν πουλιῶν, τὸν ἀριθμὸ τους καὶ τὸ γένος τῶν πουλιῶν ποὺ ἔτυχε νὰ σκοτωθοῦν ἢ νὰ πληγωθοῦν καθὼς καὶ κάθε ἄλλη σχετικὴ πληροφορία. Οἱ περὶ ὧν ὁ λόγος σύνδεσμοι φυσιοπροστασίας πέτυχαν καὶ κάτι ἄλλο ἐπίσης σημαντικό: Ν' ἀπαγορευθῆ στοὺς φαροφύλακες νὰ πωλοῦν γιὰ λογαριασμό τους τὰ σκοτωμένα ἢ πληγωμένα πουλιὰ ποὺ μαζεύουν. Ἔπρεπε ἐπίσης νὰ ἀπαγορευθῆ ἡ πληγωμένα πουλιὰ ποὺ μαζεύουν. Ἔπρεπε ἐπίσης νὰ ἀπαγορευθῆ ἡ πληγωμένα πουλιὰ ποὺ μαζεύουν. Ἔπρεψαν οἱ φαροφύλακες νὰ σκοτώνουν μὲ τὰ μπαστούνια τους τὰ προσεγγίζοντα στοὺς φάρους πουλιά.

Ἐπωφελούμεθα τῆς εὐκαιρίας γιὰ νὰ ἀναφέρωμε καὶ μιὰ περίπτωσι ποὺ χαρακτηρίζει ἀρκετὰ τὸ ἐνδιαφέρον τῶν κρατικῶν ὑπηρεσιῶν γιὰ τὴν προστασία τῶν μεταναστευτικῶν πουλιῶν. Στὸ ὑψηλότερο κτίριο τῆς Νέας Ὑόρκης, τὸ «Ἐμπάϊρ Στέητ Μπήλντινγκ» βρίσκεται τοποθετημένος ἕνας ἰσχυρότατος ἠλεκτρικὸς προσδοκὸς ποὺ καταυγάζει κάθε βράδυ τὸ στερέωμα σὲ ἀπόστασι πολλῶν χιλιομέτρων.

Ὁ προβολεὺς αὐτός, κατόπιν διαταγῆς τῶν ἀρχῶν τῆς μεγαλουπόλεως ἔπαυσε νὰ λειτουργῆ κατὰ τὴν ἐποχὴ τῶν μεταναστεύσεων τῶν πουλιῶν γιὰ νὰ μὴ χτυποῦν πάνω του τὰ ταξιδεύοντα τὴ νύχτα μεταναστευτικὰ πουλιὰ καὶ βρίσκουν τὸν θάνατο, ὅπως γινότανε σὲ παλαιότερη ἐποχή.

Εἶναι πλέον καιρὸς νὰ λάβῃ καὶ ἡ ἐπίσημος Ἑλλὰς μέτρα προστασίας τῶν μεταναστευτικῶν πουλιῶν τόσον ἀπὸ τῆς γενικῆς ἀπόψεως τῆς προστασίας των, ὅσον καὶ τοῦ συμφέροντος τῶν κυνηγῶν, ἐκ παραλλήλου δὲ νὰ κινηθῆ καὶ ἡ ἰδιωτικὴ πρωτοβουλία.

ΚΥΝΗΓΕΤΙΚΑ ΝΕΑ

Στὶς ἀπαγορεύσεις κυνηγίου ποὺ δημοσιεύτηκαν σὲ προηγούμενα τεύχη τοῦ «Θησαυροῦ» προσθέτουμε καὶ τὴν νεώτερη ἀπαγόρευσι κυνηγίου σὲ περιοχὴ 15 στρεμμάτων τῆς περιφερείας τῶν Κοιγοτήτων Μυκηνῶν, Προσύμνης καὶ Χώνικα.

Κατόπιν ἀνακοινώσεως τοῦ Δασάρχου Ἀττικῆς ἀπηγορεύθη ἡ παραλαβὴ ὑπὸ ἀνεγνωρισμένου ὑπὸ τοῦ ὑπουργείου Γεωργίας καὶ συνεργαζομένου μετ' αὐτοῦ κυνηγετικοῦ σωματείου, αἰτήσεων ἐκδόσεως ἀδείας κυνηγίου ἀπὸ τὴν ἐπάνω στὴν ἐξέδρα ποὺ βρίσκεται στὸ ἐπάνω μέρος τοῦ κυκλιδώματος καὶ εἶναι τετράγωνη, τοποθετοῦνται στὶς τέσσερις γωνιὲς τῆς ἠλεκτρικοὶ λαμπτῆρες μεγάλης ἐντάσεως. Ἔτσι φωτίζεται ὁλόκληρος ὁ φάρος ἀπὸ ὅλες τὶς πλευρές του, καὶ εἶναι ὁσατὸς ἀπὸ πολὺ μακρυά. Ἔχει διαπιστωθῆ ὅτι ὅταν φωτίζεται ὁλόκληρος ὁ φάρος τὰ μεταναστευτικὰ πουλιὰ προσεγγίζουν τοὺς φάρους μὲ ἡσυχία καὶ τοποθετοῦνται στὶς κλίμακες τῶν ἀναπαυτηρίων, χωρὶς νὰ χτυποῦν στοὺς θόλους τῶν φάρων καὶ νὰ πληγώνωνται ἢ νὰ φονεύωνται. Ἀντίθετα ὅταν σβήνωνται οἱ ἠλεκτρικοὶ λαμ-

ΩΡΙΩΝ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ε. ΣΙΜΑΤΟΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ
Δ/χεται Μάγες 10 (Πλατεία Βάθης)
Τηλέφ. 532-563

ΟΙ ΛΥΣΕΙΣ
τῶν παιχνιδιῶν

Τετραπλὴ πυραμίδα

ΑΠΟ ΤΟ «Α»

1) Δ. 2) ΔΕ. 3) ΔΕΙ. 4) ΙΔΕΑ. 5) ΔΕΙΛΑ. 6) ΔΕΙΛΙΑ. 7) ΔΕΙΛΙΝΑ.

ΑΠΟ ΤΟ «Β»

1) Δ. 2) ΔΑ. 3) ΔΑΣ. 4) ΔΥΑΣ. 5) ΣΟΥΔΑ. 6) ΣΟΥΔΑΝ. 7) ΔΥΝΑΤΟΣ.

ΑΠΟ ΤΟ «Γ»

1) Δ. 2) ΔΙ. 3) ΔΙΑ. 4) ΛΑΔΙ. 5) ΛΑΔΙΑ. 6) ΑΧΛΑΔΙ. 7) ΑΧΛΑΔΙΑ.

ΑΠΟ ΤΟ «Δ»

1) Δ. 2) ΔΗ. 3) ΙΔΗ. 4) ΔΙΚΗ. 5) ΑΔΙΚΗ. 6) ΚΗΛΙΔΑ. 7) ΚΑΝΔΗΛΙ.

Μικρὰ προβλήματα

1) 5 + 7 : 6 = 2
   9 − 3 : 2 = 3
   8 − 4 : 1 = 4.

2) 60 καραμέλλες ὁ Γιάννης καὶ 90 κουφέτα ὁ Ἀνδρέας.

Στὸ μικρὸ καφενεδάκι

Ἀντικαταστάθηκαν: 1) Ἡ στέκα τοῦ μπιλιάρδου μὲ τὴ σκούπα τοῦ γκαρσονιοῦ. 2) Ἡ πίπα τοῦ κυρίου στὸ μπάρ μὲ τὸ κουταλάκι τοῦ κυρίου, ποὺ παράζει τὸν καφέ του. 3) Τὸ καπέλλο τῆς νέας μὲ τὸ ἀμπαζοὺρ τῆς ἀπλίκας. 4) Τὸ μαντήλι τοῦ προσώπου, μὲ τὸ παπλιγὸν τοῦ γκαρσονιοῦ. 5) Τὸ κόκκινη μπάλλα τοῦ μπιλιάρδου μὲ τὸ αὐγὸ τοῦ μπάρ καὶ 6) τὸ μπαστοῦνι τοῦ κυρίου, ποὺ μπαίνει, μὲ τὴν πετσέτα τοῦ γκαρσονιοῦ.

*

Ἡ λύσις τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1076 σταυρολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΘΥΣΑΝΟΣ — ΑΘΑΝΑΤΑ. 2) ΤΑΓΑΡΙ — ΚΩΝΩΨ. — ΜΑΜΑ. 3) ΕΛΕΙΑ — ΤΑΣΙΣ — ΦΑΡΟΣ. 4) ΛΑΪΣ — ΣΟΦΙΑ — ΔΑΣΑΚΙ. 5) ΑΜΑ — ΜΟΝΟΣ — ΤΑΝΙΣ. 6) ΜΗ — ΝΕΦΟΣ — ΤΑΙΚΟΣ — ΑΤ. 7) ΚΕΝΟΣ — ΓΥΛΟΣ — ΘΕΑ. 8) ΝΤΟΡΟΣ — ΚΑΛΟΣ — ΠΕΤΙ. 9) ΕΡΩΣ — ΝΟΤΟΣ — ΠΟΤΟ. 10) ΑΛΑΝ — ΠΟΡΟΣ — ΔΑΝΕΙΑ. 11) ΦΟΝ — ΜΙΤΟΣ — ΜΑΓΟΣ 12) ΕΣ — ΚΕΛΗΣ — ΛΙΝΟΣ — ΣΩ. 13) ΚΑΣΟΣ — ΠΑΔΟΣ — ΤΑΝ. 14) ΗΜΕΡΟΣ — ΨΑΡΑΣ — ΧΑΠΙ. 15) ΜΕΡΙΣ — ΛΩΡΙΣ — ΚΕΙΡΩ. 16) ΑΣΑΝ — ΔΕΡΑΣ — ΧΑΩΡΙΣ. 17) ΑΣΑΦΕΙΑ — ΑΚΑΜΨΙΑ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΤΑΛΑΜΩΝ — ΑΦΕΨΗΜΑ. 2) ΘΑΛΑΜΗ — ΤΕΛΟΣ — ΜΕΣΑ. 3) ΥΓΕΙΑ — ΚΟΡΑΝ — ΚΕΡΑΣ. 4) ΣΑΪΣ — ΝΕΡΩΝ — ΚΑΡΙΝΑ. 5) ΑΡΑ — ΜΕΝΟΣ — ΜΕΣΟΣ. 6) ΝΙ — ΣΟΦΟΣ — ΠΙΛΟΣ — ΑΕ. 7) ΤΟΝΟΣ — ΝΟΤΗΣ — ΑΕΪ. 8) ΣΚΑΦΟΣ — ΚΟΡΟΣ — ΨΩΡΑ. 9) ΩΣΙΣ — ΓΑΤΟΣ — ΠΑΡΑ. 10) ΑΝΙΑ — ΤΥΛΟΣ — ΛΑΡΙΣΑ. 11) ΘΩΣ — ΤΑΛΩΣ — ΜΙΔΑΣ. 12) ΑΨ — ΔΑΚΟΣ — ΔΑΝΟΣ — ΧΑ. 13) ΦΑΝΟΣ — ΠΑΓΟΣ — ΚΑΜ. 14) ΑΜΑΣΙΣ — ΠΟΝΟΣ — ΧΕΣΩ. 15) ΤΑΡΑΣΣΩ — ΘΕΤΕΣ — ΤΑΙΡΙ. 16) ΑΜΟΚ — ΔΕΤΟΙ — ΣΑΠΡΙΑ. 17) ΑΣΙΛΤΑΙ — ΑΙΩΝΙΟΣ

Ἡ ἀλληλογραφία μας

ΥΠΟΜΝΗΣΙΣ

Οἱ αἰτήσεις ἀλληλογραφίας, ἐκ μέρους ἀναγνωστῶν καὶ ἀναγνωστριῶν μας κάθε κατηγορίας, δημοσιεύονται ὅλες, μὲ τὴ σειρά τους καὶ ΧΩΡΙΣ ΠΛΗΡΩΜΗ.

Ὁ παθολόγος ἰατρὸς κ. Α. Δ. ἀπήντησε ταχυδρομικῶς στοὺς: Κυριάκην Ἀγαμ.,Ἐνταῦθα, Σπαθάκην Δημ., Κρήτην καὶ Δέσποιναν (Μ. Δ.), Ἐνταῦθα.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἡ Εὐαγγελία Ράπτου, Βενιζέλου 53, Νεάπολις, Θεσσαλονίκη, Ἑλλάς, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ἡ Διάνα Παπαδοπούλου (16 ἐτῶν). Λεωφόρος Συγγροῦ 296)13, Καλλιθέα, Ἀθῆναι, Ἑλλάς, ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ συνομηλίκές της καὶ συνομηλίκούς της, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ σκέψεων

Ἡ Βίνα Ἀλεξοπούλου, (16 ἐτῶν), Δημοσθένους 44, Περιστέρι, Ἀθῆναι, Ἑλλάς, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους ἡλικίας 16—19 ἐτῶν (κατὰ προτίμησι μὲ μαθήτρια) στὴν ἀγγλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ σκέψεων, γραμματοσήμων καὶ κάρτ — ποστάλ.

Ἡ Γιαλοπούλου Μαγδαληνή, Ἁγίου Δημητρίου 27, Πολίχνη, Θεσσαλονίκη, Ἑλλάς, ζητεῖ ἀλληλογραφία με νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ γραμματοσήμων.

Ἡ KETTT GERGIOU, P. O. BOX 1076, ALEXANDRIA, EGYPTE U.A.R., ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ πλοιάρχους ἢ ὑποπλοιάρχους τοῦ Ε. Ν., ἡλικίας 45—55 ἐτῶν, οἱ ὁποῖοι ταξιδεύουν στὴν Εὐρώπη.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ὁ Χρῆστος Τάκας «Λάρκο» Α. Ε., Δάφνιμα Λοκρίδος, Φθιώτις, Ἑλλάς, ζητεῖ ἀλληλογραφία με νέες μέχρι 20 ἐτῶν, στὴν ἑλληνικὴ καὶ ἀγγλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Κωνσταντίνος Καλημέρης, ὁδὸς Ἐβδόλιας 13, Κάτω Χαλάνδρι, Ἀθῆναι, Ἑλλάς, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ καὶ ἀγγλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς ἀγνῆς φιλίας.

Ὁ Ἀθανάσιος Μούτσιος, Βασιλίσσης Σοφίας 152, Σινὲ — Παλλάς, Πειραιεύς, Ἑλλάς, ζητεῖ ἀλληλογραφία με νέες ἡλικίας 16—20 ἐτῶν, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἤθελε προκύψει.

Ὁ Γεωργιάδης Χρῆστος, Χωρίον Μάνδαλος, Γιαννιτσά, Ν. Πέλλης, Ἑλλάς, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Κώστας Τσιλίζης (37 ἐτῶν), Φερορείων 5Α, Ρούφ, Ἀθῆναι, Τ. Τ. 308, Ἑλλάς, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ σοβαρὲς νέες καλοῦ χαρακτῆρος, μὲ σκοπὸ τὴν ἀγνὴ φιλία καὶ ὅ,τι ἄλλο ἤθελε προκύψει.

Ὁ Δημήτριος Βλασόπουλος, Πόστ—Ρεστάντ, Κεντρικόν, Θεσσαλονίκη. Ἑλλάς, ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ νέες κάτω τῶν 22 ἐτῶν, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἤθελε προκύψει.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Οἱ φίλες, PATRISIA CLARK καὶ ANNA HILTON, 24 STDNEY STREET CONCORD N. S.W. AUSTRALIA, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέους ἡλικίας 25—30 ἐτῶν, μὲ σκοπὸ τὸν γάμο.

Ἡ LENA GAΪTANOU, (18 ἐτῶν), SARAT ARKASI SOK No 53 AYASPASA TAKSIM ISTANBUL TURKIYE, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς σοβαρῆς φιλίας.

Ἡ BONNIE STEWART, 20 ROBINIA ROAD WYCHWOOD GERMISTON — TRANSVAAL S. AFRICA, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους ἡλικίας 20—25 ἐτῶν, ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, στὴν ἀγγλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ σκέψεων.

Ἡ THEODORA CKETHIA, WEBBINGEN DIGUE 5)1 EISLIGEN GERMANT, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέον ἡλικίας 36—38 ἐτῶν, μορφωμένο καὶ καλῶν ἀρχῶν—κατὰ προτίμηση ἀπὸ τὴν Ἀθήνα ἢ τὴν Πάτρα—μὲ ἀποκλειστικὸ σκοπὸ τὴν μετανάστευσι καὶ τὸν γάμο.

Ἡ MELINA PAPANASTASIOU, MODA CAD. NAIL BET. SOK PALMIYE AP No 50)7 KADIKOT ISTANBUL TURKIYE, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ἡ KETTT GERGIOU, P. O. BOX 1076, ALEXANDRIA, EGYPTE U.A.R., ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ πλοιάρχους ἢ ὑποπλοιάρχους τοῦ Ε. Ν., ἡλικίας 45—55 ἐτῶν, οἱ ὁποῖοι ταξιδεύουν στὴν Εὐρώπη.

Ὁ HARIS CHATZES, 6 EVANS ST. ROZELLE SYDNEY N.S.W. AUSTRALIA, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέα ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ ἰδιαίτερα ἀπὸ τὴν Μακεδονία, ἡλικίας 17—20 ἐτῶν, μὲ σκοπὸ τὴν ἀγνὴ φιλία καὶ ὅ,τι σοβαρώτερο καὶ καλύτερο ἤθελε προκύψει.

Ὁ TOM FILIPS, 121 MITCHELL ST. GLEBE N. S. W. AUSTRALIA, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἤθελε προκύψει.

Ὁ TIMO BROWN, 1253 MCGILL COLLEGE ROOM 404 MONTREAL P. Q CANADA, ζητεῖ νὰ ἐπικοινωνήσῃ πνευματικὰ μὲ νέα καλῆς οἰκογενείας, εὐπαρουσίαστη καὶ μὲ σχετικὴ μόρφωσι προχειμένου ν' ἀνταλλάξουν τὶς σκέψεις των καὶ ν' ἀναπτύξουν ἀγνὸν φιλικὸν δεσμόν.

Ὁ PANAGIOTIS MICHALAKOVITS καὶ ὁ ENTI HOFMAN, (ἡλικίας 27 καὶ 24 ἐτῶν), 8620 ERLANGEN SPERLING STR. 28 DEUTSCHLAND, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέες μέχρι 30 ἐτῶν, ἀρκετὰ ἐγγράμματες, καλοῦ χαρακτῆρος, μὲ σκοπὸ τὸν γάμο.

Ὁ BASIL, (20 ἐτῶν), FIRUZAGA DALGIC SOK 15)3 TOPHANE — ISTANBUL TURKIYE, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸ ἐξωτερικό, στὴν ἑλληνικὴ καὶ ἀγγλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν συναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ KALEMIS KONSTANTIN. GREVEN — WESTFALEN 4402 LDRUPER — WEG STRABE 3 DEUTSCHLAND. ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸ ἐξωτερικό, στὴν ἑλληνική, γερμανικὴ καὶ ἰταλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν μετανάστευσι καὶ τὸν γάμο.

Ὁ LOUIS POULOS,180 LANGLEY A.V. TORONTO ONT. 6 CANADA, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸ ἐξωτερικό, ἡλικίας 18—24 ἐτῶν, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ WAFIADIS NIKOLAOS, KLOCKNER M. WERKE A. G. 521 TROISDORF BEZ KOLN V HEIM 2 ZIMMER 83 GERMANY, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ Ἑλληνίδες ἡλικίας 22—24 ἐτῶν, μὲ σκοπὸ τὴν καλλιέργεια ἀγνῶν φιλικῶν δεσμῶν.

Ὁ ALUS STAVOS, SET EV. C.I. E.S. 1R RE GILE CORTE CORSA, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Κύπρο, ἡλικίας 18—23 ἐτῶν, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ σκέψεων καὶ ὅ,τι ἄλλο ἤθελε ἐπακολουθήσει.

Ὁ TRIFOS PAPAS, 43 ESSEN KARNAP LUDERITZTZWIESE 24 DEUTSCHLAND, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, μὲ σκοπὸ τὴν δημιουργία μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ MARKOGIANNAKIS ILIAS καὶ ὁ GIMNOPOULOS IOANNIS, 8933 KLOSTERLECHFELD SUDD FLEISCH BEI AUGSBURG DEUTSCHLAND, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, ἡλικίας 18—24 ἐτῶν, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ POLIS PAVLOU, 405 SOUTH

ΤΟ ΣΚΑΚΙ

ΠΡΟΒΛΗΜΑ 39ον

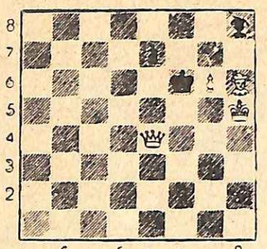

Παίζουν τὰ λευκὰ καὶ κανουμάτ σὲ δύο κινήσεις.

★

ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΥΠ' ΑΡ. 38 ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΟΣ

Βασικὴ κίνησις τῶν λευκῶν. Αδ2—δ6.

Ἂν τὰ μαῦρα παίζουν β5—β4, Βη5+ καὶ μάτ.

Ἂν τὰ μαῦρα παίζουν 1γ8—β6, Πα8ΧΑα7+ καὶ μάτ.

λο ἤθελε ἐπακολουθήσει.

'Ο ERIK KOSMAS, BOX C 289 CLARENCE ST SYDNEY N.S.W. AUSTRALIA, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ δεσποινίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο καὶ κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, μὲ σκοπὸ τὸν γάμο.

'Ο PANAGIOTIS CHATZIWRAAM, 605 OFFENBACH BIEBER SELIGENS TADTER STR. 72 DEUTSCHLAND, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ 'Ελληνίδες ἡλικίας 18—23 ἐτῶν, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψη μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

'Ο STAVROS TEKARIS, 53 KEMBLA N. S. W. AUSTRALIA, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ 'Ελληνίδες ἡλικίας 18—24 ἐτῶν, μὲ σκοπὸ τὴν καλλιέργεια μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας καὶ ὅτι ἄλλο ἤθελε προκύψει.

'Ο COSTAS GALANDRANIS καὶ ὁ MANOLIS COSTARAS, RUE NOYZHA No 144 APP. 7. HELIOPOLIS CAIRO EGYPTE U.A.R., ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψη μιᾶς ἀγνῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

'Ο KATSIKAS KYRIAKOS, 7 532 NIEFERN HAUPTSTRASSE 76 DEUTSCHLAND, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες καὶ νέους, φιλοτελιστάς, ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Κύπρο κυρίως, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα ὡς καὶ στὴν ἰταλικὴ, ἰσπανικὴ, γαλλικὴ καὶ γερμανικὴ, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ γραμματοσήμων.

'Ο THOMAS GALINAS, PAPIER FABRIK SELTMANS 8. 961 KEMPTEN ALLGAU WEST GERMANT, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸ ἐξωτερικό, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψη μιᾶς ἀγνῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

'Ο NICOS SPYRIDONOS, 15 RAEBURN ST. PASCOE VALE MELBURNE AUSTRALIA, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, στὴν ἑλληνικὴ καὶ ἀγγλικὴ γλῶσσα, ἡλικίας 16—20 ἐτῶν, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψη μιᾶς ἀγνῆς φιλίας καὶ ὅ,τι σοβαρώτερο ἤθελε προκύψει.

ΝΑΥΤΙΚΟΙ

'Ο JOHN PETROPOULOS, ὁ GEORGIOS STYLIANOU καὶ ὁ STELIOS GEORGOU, S)T OLYMPIC GRACE, C)O OLYMPIC MARITIMES S. A., 17 AVENUE DE MONTE CARLO MONACO, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἤθελε προκύψει. Φωτογραφία εὐπρόσδεκτη.

'Ο SPYROS FOTINOS, S)T OLYMPIS MOUNTAIN C)O OLYMPIC MARITIME S. A. 17 AVENUE DE MONTE CARLO MONACO, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἡλικίας 17—19 ἐτῶν, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψη μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

'Ο EMMANUEL PITHAROULIS, M)V PEARL ISLAND ECONOMOS CO LTD 52 LIME STR. LONDON E. C. 3,. ENGLAND, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ ἰδίως ἀπὸ τὴν Κρήτη, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἤθελε προκύψει.

'Ο M. FOTINIDIS, S)T OLYMPIC MOUNTAIN C)O OLTMPIC MARITIME S.A. 17 AVEUE DE MONTE CARYO MONTE CARLO MONACO. ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ δεσποινίδες ἡλικίας 18—21 ἐτῶν, ἀπὸ τὸ Αἰγάλεω καὶ τὸν Πειραιᾶ, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἤθελε προκύψει

'Ο MARCOS DROSOS, M)V «MARIETTA» NOMICOS LONDON 105)9 BISHOPSGATE LONDON ENGLAND, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 17—20 ἐτῶν, μὲ σκοπὸ τὴν φιλία.

'Ο ANASTASIOS SIDIROCASTRITIS, S)T OLTMPIC MOUNTAIN C)Q OLYMPIC MARITIME S.A. 17 AVENUE OSTENDE MONTE CARLO P. MONACO, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ καὶ τὴν Ζάκυνθο, ἡλικίας 17 — 20 ἐτῶν, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψη μιᾶς ἀγνῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

'Ο KOSKINAS IOANNIS. M)T «MELITI» C)O S. ANDREADIS (UK) LTD 52 LIME STR. LONDON E. C. 3., ENGLAND, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ, τὴν Ἀθήνα καὶ τὴν Κέρκυρα, ἡλικίας 16—22 ἐτῶν, μὲ σκοπὸ τὴν δημιουργία μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

'Ο JOHN EVAGELINOS, M)V KYRAKATINGO LEMOS AND PATERAS C)O ST CLARE HOUSE 30)33 MINORIES LONDON E.C. 3., ENGLAND, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ, ἡλικίας 18—21 ἐτῶν. σχετικῶς μορφωμένες μὲ σκοπὸ τὴν σύναψη μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

'Ο RECOUMIS HARALAMPOS καὶ ὁ FOURICIS SPYRIDON, M)T NORTH PRINCEE AG PAPADAKIS LTD 44—46— LEADEN E.C. 3., ENGLAND, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπὸ Πειραιᾶ καὶ τὴν Ἀθήνα, ἡλικίας 18—23 ἐτῶν, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψη μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

'Ο NICOLAOS LAZAROU καὶ ὁ MAKIS VOUTSINOS, S)T PANACHAIKON GLOBAL CHARTERING BROKERAGE CO INC 29 BROADWAY NEW YORK N.T. 10.006 USA, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸ ἐξωτερικό, ἡλικίας 17—22 ἐτῶν, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς σταθερῆς φιλίας.

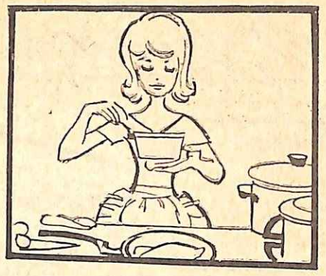

Η ΚΟΥΖΙΝΑ ΜΑΣ

Ἕνας γαστρονομικὸς γύρος τοῦ κόσμου

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΑΜΕΡΙΚΗ

Μπανάνες θεϊκὲς

Χρειάζονται: Τέσσερις κουταλιὲς βούτυρο, ἕξη μπανάνες ὄχι πολὺ ὥριμες, 135 γραμ. μυζήθρα, τέσσερις κουταλιὲς ζάχαρη, μιὰ κουταλιὰ κανέλλα, 16 κουταλιὲς ἀνθόγαλα.

Λυώνετε τὸ βούτυρο σ' ἕνα τηγανάκι, κόβετε τὶς μπανάνες σὲ φέτες κατὰ μῆκος καὶ τὶς τηγανίζετε γιὰ μερικὰ λεπτὰ στὸ βούτυρο σὲ δυνατὴ φωτιά. Βάζετε τὶς μισὲς ἀπὸ τὶς φέτες τῆς μπανάνας μέσα σ' ἕνα βουτυρωμένο ταψί. Μ' ἕνα πηρούνι δουλεύετε γιὰ πολὺ τὴ μυζήθρα μὲ τὴν κανέλλα καὶ τὴ ζάχαρη. Ἁπλώνετε ἕνα στρῶμα μπανάνας καὶ ἕνα ἀπὸ τὴν κρέμα τῆς μυζήθρας. Βάζετε τὸ ταψὶ σὲ δυνατὸ φοῦρνο, περίπου γιὰ εἴκοσι λεπτά, μέχρι νὰ ἀπορροφήσουν οἱ μπανάνες τὴ μυζήθρα καὶ νὰ πάρουν στὸ ἐπάνω μέρος ἕνα χρῶμα ξανθό. Προσέξετε ὅμως νὰ μὴ στεγνώσουν πολὺ οἱ μπανάνες. Ἂν θέλετε, μπορεῖτε νὰ σερβίρετε τὶς μπανάνες γαρνιρισμένες μὲ ἀνθόγαλα. Αὐτὸ τὸ πιάτο, ποὺ εἶναι πολὺ διαδεδομένο σὲ ὅλη τὴ κεντρικὴ Ἀμερική, ἔχει τὴν καταγωγή του στὴν κουζίνα τοῦ Νικαράγκουα.

ΙΣΠΑΝΙΑ

Ψητὸ ἀλλὰ ἱσπανικὰ

Χρειάζονται: Τρεῖς σκελίδες σκόρδο, μιὰ κουταλιὰ ἁλάτι, μιὰ μισὴ κουταλιὰ πιπέρι, δύο κουταλιὲς κοκκινοπίπερο, τρία κιλὰ ψητὸ ἢ τέσσερα κιλὰ κοτολέττες, ὀκτὼ κουταλιὲς κρασί, ὀκτὼ κουταλιὲς ξίδι 60 γραμ. λάδι, δύο πράσινες πιπεριές, πέντε κρεμμύδια ψιλοκομμένα, τέσσερις ντομάτες ξεφλουδισμένες καὶ ψιλοκομμένες, ἕνα φύλλο δάφνης, 100 γραμ. μαϊντανὸ κομμένα σὲ φέτες, 100 γραμ. ἐλιές.

Βάζετε μαζὶ τὸ σκόρδο (πολὺ ψιλοκομμένο), ἁλάτι, πιπέρι καὶ κοκκινοπίπερο καὶ τρίβετε μ' αὐτὰ τὸ κρέας. Τὸ βάζετε σὲ μιὰ λεκάνη μὲ τὸ ξίδι καὶ μὲ τὸ κρασί. Ἀφήνετε τὸ κρέας νὰ μουσκέψῃ ἔτσι γιὰ δέκα-δώδεκα ὧρες στὸ ψυγεῖο. Ἀλλάζετε συχνὰ θέσι στὸ κρέας καὶ τὸ βγάζετε ἀπὸ τὸ ψυγεῖο τρεῖς ὧρες πρὶν τὸ βάλετε στὸ φοῦρνο. Ζεσταίνετε λάδι σ' ἕνα τηγάνι σὲ καλὴ φωτιά. Στραγγίζετε τὸ κρέας κρατῶντας ὅμως τὸ κρασὶ καὶ τὸ ξίδι, ὅπου ἔχει μουσκέψει. Καρυδρίζετε τὸ κρέας γυρίζοντάς το συχνά, προσθέτετε τὶς πιπεριές, τὸ κρεμμύδι, τὶς ντομάτες, τὴ δάφνη καὶ τὰ μανιτάρια, ὕστερα ρίχνετε τὸ κρασὶ καὶ τὸ ξίδι. Τὰ περνᾶτε ὅλα σ' ἕνα ταψὶ καὶ τὸ βάζετε σὲ φοῦρνο μάλλον ζεστό, ἔχοντας ὑπ' ὄψι πὼς γιὰ κάθε μισὸ κιλὸ κρέατος, χρειάζονται 13 λεπτὰ γιὰ νὰ εἶναι τὸ κρέας λίγο ψημένο 15 γιὰ νὰ εἶναι τὸ κρέας σχεδὸν ψημένο καὶ 18 λεπτὰ γιὰ νὰ ἔχῃ ψηθῇ πολὺ καλά. Ἂν θὰ καταλάβετε πὼς εἶναι ἀπαραίτητο προσθέτετε ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ λίγο νερό. Βγάζετε τὸ φύλλο τῆς δάφνης, περνᾶτε τὰ ἄλλα ἀρωματικὰ ἀπὸ τὸ τρυπητό, προσθέτετε τὴν ὑπόλοιπη σάλτσα καὶ τὴ σερβίρετε χωριστὰ μὲ τὶς ἐλιές.

ΠΑΡΑΓΟΥΑΗ

Τούρτα μὲ ξερὴ σταφίδα

Χρειάζονται: Μιὰ κουταλιὰ ἄμυλο, ὀκτὼ κουταλιὲς νερό, 190 γραμ. ξερὴ σταφίδα, 200 γραμ. καρύδια, 120 γραμ. βούτυρο, ὀκτὼ κουταλιὲς ζάχαρη, δύο χτυπημένα αὐγά, 230 γραμ. ἀλεύρι καλὰ κοσκινισμένο, μιάμισι κουταλιὰ σόδα, ὀκτὼ κουταλιὲς γάλα, μιὰ κουταλιὰ βανίλια.

Ρίχνετε τὸ ἄμυλο σ' ἕνα κατσαρολάκι μὲ νερό, ὥστε νὰ λυώσῃ καλά. Προσθέτετε ὀκτὼ κουταλιὲς ζάχαρη καὶ ἀφήνετε τὸ κατσαρολάκι νὰ σιγοβράσῃ γιὰ πέντε λεπτὰ σὲ σιγανὴ φωτιά. Προσθέτετε τὴ σταφίδα (ποὺ πρέπει νὰ εἶναι χωρὶς κουκούτσι) καὶ τὰ καρύδια ψιλοκομμένα. Ἀνακατεύετε καλὰ καὶ κράτε ἐνὸς ἑτοιμάζετε τὴ ζύμη. Χτυπᾶτε καλὰ τὸ βούτυρο μέχρι νὰ γίνῃ κρεμώδες. Προσθέτετε τὴ ζάχαρη καὶ ἐξακολουθεῖτε νὰ χτυπᾶτε ὥσπου νὰ γίνῃ τὸ μίγμα ἀφρῶδες. Προσθέτετε τὰ αὐγά, κοσκινίζετε μαζὶ τὸ ἀλεύρι, τὴ σόδα καὶ τὰ ρίχνετε στὸ βούτυρο καὶ στὰ αὐγὰ προσθέτοντας ὕστερα καὶ τὸ γάλα. Προσθέτετε τελευταία τὴ βανίλια καὶ ἀνακατεύετε ἀκόμα γιὰ λίγο. Ἀνάβετε τὸ φοῦρνο γιὰ νὰ ζεσταθῇ καλά. Ρίχνετε τὴ μισὴ ζύμη σὲ μιὰ τετράγωνη φόρμα, ρίχνετε ἀπὸ πάνω τὴ σταφίδα καὶ τὰ καρύδια ποὺ ἔχετε ἑτοιμάσει καὶ τὰ σκεπάζετε μὲ τὴν ὑπόλοιπη ζύμη. Βάζετε τὴ φόρμα στὸ ζεστὸ φοῦρνο περίπου γιὰ εἴκοσι λεπτὰ ἢ ἀκόμα καλύτερα μέχρι νὰ βγαίνῃ ἡ λεπίδα τοῦ μαχαιριοῦ στεγνὴ ἀπὸ τὴ ζύμη. Ἀφήνετε τὴν τούρτα νὰ κρυώσῃ, τὴ βγάζετε ἀπὸ τὴ φόρμα καὶ τὴν κόβετε σὲ τετραγωνίδια.

ΑΡΑΒΙΑ

Μικτὴ σαλάτ

Χρειάζονται: Τρεῖς ντομάτες κομμένες σὲ τετραγωνίδια, δύο ἀγγουράκια κομμένα σὲ μπαστουνάκια, μιὰ πιπεριὰ πράσινη φιλοκομμένη, ὀκτὼ κρεμμύδια κομμένα σὲ φετίτσες, τέσσερις κουταλιὲς φιλοκομμένος μαϊντανός, τέσσερα κλαδάκια φρέσκος δυόσμος φιλοκομμένος, μιὰ κουταλιὰ δυόσμος ξερός, 100 γραμ. λάδι, τέσσερις κουταλιὲς χυμὸς λεμονιοῦ, δύο φουχτιὲς ψωμὶ κομμένο σὲ μικρὰ τετράγωνα.

Βάζετε μαζὶ σὲ μιὰ λεκάνη τὶς ντομάτες, τὰ ἀγγουράκια, τὶς πιπεριές, τὸ κρεμμύδια, τὸ μαϊντανὸ καὶ τὸ δυόσμο. Καρικεύετε τὴ σαλάτα μὲ λεμόνι καὶ λάδι καὶ τὰ ἀνακατεύετε ὅλα μὲ προσοχή. Βάζετε τὴ σαλάτα στὸ ψυγεῖο γιὰ μιὰ ὥρα. Ἡ σαλάτα αὐτὴ σερβίρεται μὲ κρέας ψητὸ ἢ βραστό.

ΑΡΓΕΝΤΙΝΗ

Μικτὸ βραστὸ

Χρειάζονται: 16 κουταλιὲς ξερὰ μπιζέλια ἢ 32 μπιζέλια τοῦ κουτιοῦ, ἕνα κιλὸ μοσχαρίσιες κοτολέττες, 250 γραμ. χοιρινὸ ἁλατισμένο, ἀδύνατο καὶ κομμένο σὲ κομματάκια, ἑνάμισυ κιλὸ καθαρισμένο κοτόπουλο, τρία μικρὰ πικάντικα λουκάνικα, ἕξη καθαρισμένα καρώτα, ἕξη κρεμμύδια, ἕξη σκελίδες ψιλοκομμένο σκόρδο, ἕνα μικρὸ κολοκύθι σὲ φετίτσες, ἕξη γαρίδες καθαρισμένες καὶ φιλοκομμένες, ἕξη ντομάτες, ἕνα λάχανο κομμένο σὲ λουρίδιτσες, μιὰ πράσινη πιπεριὰ ψιλοκομμένη, ἕξη πατάτες καθαρισμένες, ἕξη πρασσα, δύο κουταλιὲς ψιλοκομμένος μαϊντανός.

Ἂν χρησιμοποιήσετε ξηρὰ μπιζέλια θὰ τὰ βάλετε νὰ μουσκέψουν ὅλη τὴ νύχτα. Βάζετε μισὸ κιλὸ νερὸ σὲ μιὰ κατσαρόλα ἀρκετὰ μεγάλη καὶ ρίχνετε τὰ μπιζέλια δυναμώνοντας τὴ φωτιὰ γιὰ νὰ βράσῃ τὸ νερό. Ἂν τὰ μπιζέλια εἶναι τοῦ κουτιοῦ, θὰ τὰ ρίξετε νὰ βράσουν μαζὶ μὲ τὰ ἄλλα χορταρικά. Ὅταν τὸ νερὸ θὰ ἀρχίσῃ νὰ βράζῃ ρίχνετε τὸ χοιρινό, τὸ μοσχαρίσιο, τὸ κοτόπουλο. Σκεπάζετε τὴν κατσαρόλα, χαμηλώνετε λίγο τὴ φωτιὰ (ἀφήνοντας τὴν ὅμως ζωρὴ) καὶ ἀφήνετε τὰ κρέατα νὰ βράσουν ἔτσι, περίπου γιὰ μιάμισυ ὥρα. Ὕστερα ρίχνετε στὴν κατσαρόλα τὰ καρώτα καὶ τὰ λουκάνικα. Ὑστερα ἀπὸ μισὴ ὥρα προσθέτετε τὰ κρεμμύδια, τὸ σκόρδο, τὸ κολοκύθι, τὶς ντομάτες, τὸ λάχανο, τὶς πιπεριές, τὶς πατάτες, τὰ πράσσα καὶ τὸ μαϊντανό. Σκεπάζετε πάλι τὴν κατσαρόλα καὶ ἀφήνετε τὸ φαγητὸ νὰ βράσῃ περίπου γιὰ μισὴ ὥρα. Ὕστερα τὸ πεονάτε σὲ μιὰ σουπιέρα καὶ τὸ σερβίρετε.

ΙΑΠΩΝΙΑ

Σούπα ἀπὸ χορταρικὰ

Χρειάζονται: Τέσσερις κουταλιὲς ξερὰ μανιτάρια, ἕξη φλυτζάνια ζουμί, 300 γραμ. κρέας χοιρινὸ σὲ κομματάκια, ἕνα καρώτο φιλοκομμένο, τέσσερες κουταλιὲς βλαστάρια ἀπὸ μπαμποῦ (ἢ ἀπὸ σέλινο) φιλοκομμένα, 16 κουταλιὲς φιλοκομμένα σπανάκια.

Ἀφοῦ πλένετε προσεχτικὰ τὰ μανιτάρια, τὰ βάζετε νὰ μουσκέψουν σὲ κρύο νερὸ γιὰ μιὰ ὥρα. Τὰ στραγγίζετε καλὰ καὶ τὰ ψιλοκόβετε. Ζεσταίνετε τὸ ζουμὶ σὲ μιὰ κατσαρόλα καὶ ὕστερα ρίχνετε τὸ χοιρινὸ κρέας καὶ τὰ μανιτάρια. Δυναμώνετε τὴ φωτιά, ἀλλὰ ὅταν θὰ ἀρχίσῃ τὸ ζουμὶ νὰ βράζῃ, τὴ χαμηλώνετε καὶ συνεχίζετε τὸ βράσιμο γιὰ ἄλλα δέκα λεπτά. Ὕστερα προσθέτετε τὰ καρώτα, τὰ βλαστάρια ἀπὸ τὸ μπαμποῦ (ἢ τὸ σέλινο) καὶ συνεχίζετε τὸ μαγείρεμα γιὰ ἄλλα πέντε λεπτά. Τελευταία ρίχνετε τὰ σπανάκια. Τὰ ἀφήνετε νὰ βράσουν καὶ ὅταν θὰ εἶναι ὅλα ἕτοιμα τὰ περνᾶτε σὲ μιὰ σουπιέρα καὶ σερβίρετε.

ΑΓΓΛΙΑ

Πουτίγκα Τίπσυ

Χρειάζονται: Τέσσερα αὐγά, ὀκτὼ κουταλιὲς ἀλεύρι, δώδεκα κουταλιὲς ρούμι.

Χτυπᾶτε τὰ αὐγὰ σὲ μιὰ λεκάνη προσθέτοντας λίγο-λίγο τὴ ζάχαρη, ὥστε νὰ γίνῃ ἕνα μίγμα λεῖο καὶ ἐλαφρό. Προσθέτετε ὕστερα τὸ ἀλεύρι, λίγο-λίγο ἀνακατεύοντας γιὰ νὰ σχηματισθοῦν βόλοι! Ζεσταίνετε τὸ φοῦρνο σὲ μετρι θερμοκρασία. Βουτυρώνετε ἕξη φορμίτσες καὶ τὶς ἀλείφετε ἐλαφρὰ μὲ βούτυρο. Ρίχνετε σ' αὐτὲς τὸ μίγμα καὶ τὶς βάζετε στὸ φοῦρνο γιὰ εἴκοσι λεπτὰ μέχρι νὰ χρωματιστοῦν ἐλαφρά. Ρίχνετε σὲ κάθε φορμίτσα δυὸ κουταλιὲς ροῦμι, ἀφήνετε τὶς πουτίγκες νὰ κρυώσουν, τὶς ξεφορμάρετε καὶ τὶς σερβίρετε.

ΧΙΛΗ

Στιφάδο ἀπὸ γαρίδες καὶ μύδια

Χρειάζονται: 500 γραμ. γαρίδες πλυμένες καὶ καθαρισμένες, 500 γραμ. μύδια, ὀκτὼ κουταλιὲς νερό, ὀκτὼ κουταλιὲς ἄσπρο κρασί, 140 γραμ. φίχα ψωμιοῦ, δεκαξὶ κουταλιὲς γάλα, 120 γραμ. βούτυρο, τέσσερα φιλοκκομένα κρεμμύδια, μιὰ κουταλιὰ κοκκινοπίπερο, ἕνα φλυτζάνι ἀνθόγαλα, δυὸ κουταλιὲς (τοῦ γλυκοῦ), ἁλάτι, λίγο πιπέρι, τρία αὐγὰ σφιχτά, 120 γραμ. τριμμένο τυρί.

Βάζετε τὶς γαρίδες καὶ τὰ μύδια σὲ ἕνα κατσαρολάκι μὲ νερὸ καὶ κρασὶ καὶ τὰ ἀφήνετε νὰ βράσουν γιὰ ἕξη λεπτά. Στραγγίζετε τὶς γαρίδες καὶ τὰ μύδια καὶ φυλάτε κατὰ μέρος τὸ ζουμί τους (φροντίζοντας νὰ τὸ σουσάσετε μὲ τουλοπάνι γιὰ νὰ βγάλετε τὴν ἄμμο). Κόβετε τὴ σάρκα ἀπὸ τὰ μύδια καὶ τὶς γαρίδες σὲ χοντρὰ κομμάτια. Μουσκεύετε τὸ φωμὶ στὸ γάλα. Λυώνετε τὸ βούτυρο σ' ἕνα κατσαρολάκι, προσθέτετε τὰ κρεμμύδια καὶ τὸ κοκκινοπίπερο καὶ τὰ καβουρδίζετε γιὰ δέκα λεπτὰ ἀνακατεύοντας συχνά. Στραγγίζετε τὸ ψωμὶ καὶ τὸ βάζετε στὸ κατσαρολάκι μὲ τὰ κρεμμύδια, προσθέτοντας λίγο-λίγο τὸ ζουμὶ ποὺ ἑτοιμάσατε προηγουμένως, τὰ μύδια καὶ τὶς γαρίδες, τὸ ἀνθόγαλα, τὸ ἁλάτι καὶ τὸ πιπέρι. Τὰ ἀφήνετε νὰ μαγειρευτοῦν ὅλα σὲ χαμηλὴ φωτιὰ γιὰ δέκα λεπτὰ ἀνακατεύοντας συχνά. Ἡ «σοῦπ» πρέπει νὰ σερβίρεται σὲ πύλινα πιάτα ποσπαλισμένη μὲ τυρὶ καὶ γαρνιρισμένη μὲ φετίτσες σφιχτοῦ αὐγοῦ καὶ μὲ γαρίδες κομμένες σὲ κομματάκια.

ΟΥΡΑΓΟΥΑΗ

Ὀρεχτικὸ ἀπὸ αὐγὰ καὶ σπανάκια

Χρειάζονται: 225 γραμ. ἀλεύρι κοσκινισμένο, τρεῖς πρόκοι αὐγοῦ, 70 γραμ. λάδι (πέντε κουταλιὲς τῆς σούπας περίπου) 150 γραμ. χλιαρὸ νερό, 32 κουταλιὲς σπανάκι βρασμένα καὶ ψιλοκομμένα, μισὸ κουταλάκι μαῦρο πιπέρι, ἕνα τέταρτο τοῦ κουταλιοῦ μοσχοκάρυδο, τριμμένο τυρί, ἕξη ὁλόκληρα αὐγά, δυὸ κουταλιὲς ἁλάτι.

Βάζετε στὸ τραπέζι τὸ κοσκινισμένο ἀλεύρι, προσθέτετε τρεῖς κουταλιὲς λάδι καὶ ρολάκι, προσθέτετε τὰ κρεμμύδια καὶ τὸ κοκκινοπίπερο καὶ τὰ καβουρδίζετε γιὰ δέκα λεπτὰ ἀνακατεύοντας συχνά. Στραγγίζετε τὸ ψωμὶ καὶ τὸ βάζετε στὸ κατσαρολάκι μὲ τὰ κρεμμύδια, προσθέτοντας λίγο-λίγο τὸ ζουμὶ ποὺ ἑτοιμάσατε προηγουμένως, τὰ μύδια καὶ τὶς γαρίδες, τὸ ἀνθόγαλα, τὸ ἁλάτι καὶ τὸ πιπέρι. Τὰ ἀφήνετε νὰ μαγειρευτοῦν ὅλα σὲ χαμηλὴ φωτιὰ γιὰ δέκα λεπτὰ ἀνακατεύοντας συχνά. Ἡ «σοῦπ» πρέπει νὰ σερβίρεται σὲ πύλινα πιάτα ποσπαλισμένη μὲ τυρὶ καὶ γαρνιρισμένη μὲ φετίτσες σφιχτοῦ αὐγοῦ καὶ μὲ γαρίδες κομμένες σὲ κομματάκια.

ΟΥΡΑΓΟΥΑΗ

Ὀρεχτικὸ ἀπὸ αὐγὰ καὶ σπανάκια

Χρειάζονται: 225 γραμ. ἀλεύρι κοσκινισμένο, τρεῖς πρόκοι αὐγοῦ, 70 γραμ. λάδι (πέντε κουταλιὲς τῆς σούπας περίπου) 150 γραμ. χλιαρὸ νερό, 32 κουταλιὲς σπανάκι βρασμένα καὶ ψιλοκομμένα, μισὸ κουταλάκι μαῦρο πιπέρι, ἕνα τέταρτο τοῦ κουταλιοῦ μοσχοκάρυδο, τριμμένο τυρί, ἕξη ὁλόκληρα αὐγά, δυὸ κουταλιὲς ἁλάτι.

Βάζετε στὸ τραπέζι τὸ κοσκινισμένο ἀλεύρι, προσθέτετε τὰ κρεμμύδια καὶ τὸ κοκκινοπίπερο καὶ τὰ καβουρδίζετε γιὰ δέκα λεπτὰ ἀνακατεύοντας συχνά. Στραγγίζετε τὸ ψωμὶ καὶ τὸ βάζετε στὸ κατσαρολάκι μὲ τὰ κρεμμύδια, προσθέτοντας λίγο-λίγο τὸ ζουμὶ ποὺ ἑτοιμάσατε προηγουμένως, τὰ μύδια καὶ τὶς γαρίδες, τὸ ἀνθόγαλα, τὸ ἁλάτι καὶ τὸ πιπέρι. Τὰ ἀφήνετε νὰ μαγειρευτοῦν ὅλα σὲ χαμηλὴ φωτιὰ γιὰ δέκα λεπτὰ ἀνακατεύοντας συχνά. Ἡ «σοῦπ» πρέπει νὰ σερβίρεται σὲ πύλινα πιάτα ποσπαλισμένη μὲ τυρὶ καὶ γαρνιρισμένη μὲ φετίτσες σφιχτοῦ αὐγοῦ καὶ μὲ γαρίδες κομμένες σὲ κομματάκια.

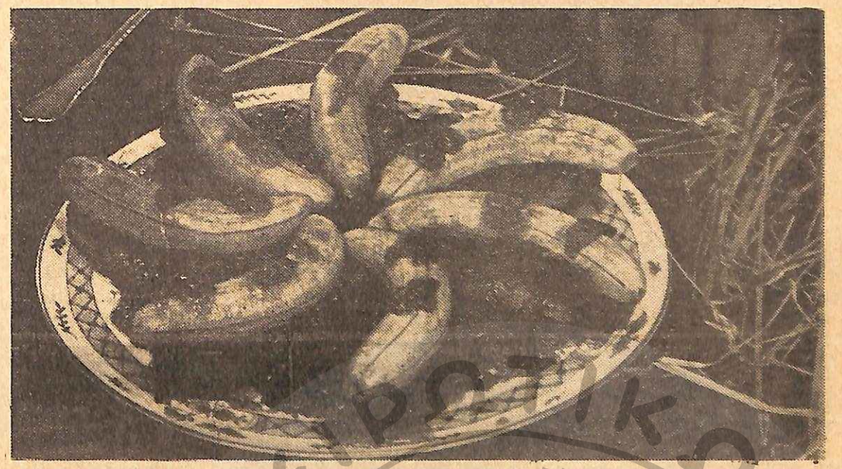

Ἔτσι σερβίρονται οἱ μπανάνες ἀλλὰ Μεξικάνα, ποὺ φέρουν στὸ τραπέζι μας ἕνα ἐξωτικὸ ἄρωμα.

φύλλο θὰ χρωματιστῇ βγάζετε τὸ ταψὶ ἀπὸ τὸ φοῦρνο καὶ σερβίρετε τὸ ὀρεχτικὸ εἴτε ζεστὸ εἴτε καὶ κρύο.

ΚΙΝΑ

Μοσχάρι μὲ πιπεριὲς

Χρειάζονται: Μία κουταλιὰ ἁλάτι, τέσσερις κουταλιὲς κρύο νερό, δυὸ καρφάκια γαρυφαλλο, ἑνάμισυ κιλὸ μοσχαρίσιο κρέας κομμένο σὲ φετίτσες, τρεῖς σκελίδες σκόρδο ψιλοκομμένο, 160 γραμ. λάδι, δύο ντομάτες, δυὸ πιπεριὲς πράσινες κομμένες σὲ μικρὰ τετραγωνίδια, δυὸ κρεμμύδια τριμμένα, ἕνα φλυτζάνι ζουμὶ ἀπὸ κοτόπουλο (ἢ ἀπὸ κύβο κρέατος κοτόπουλου), μιὰ κουταλιὰ ζάχαρη, μιὰ κουταλιὰ ἁλάτι, ἕνα τέταρτο τοῦ κουταλιοῦ πιπέρι, τέσσερις κουταλιὲς ταρτὸ (ἢ ἄστρο κρασί).

Λυώνετε τὸ ἄμυλο σὲ κρύο νερό, ὥστε νὰ γίνῃ μιὰ πηχτὴ κρέμα, τὴν ἀνακατεύετε μὲ τὶς φετίτσες τὸ κρέας καὶ τὰ γαρυφαλλα. Ζεσταίνετε τὸ λάδι σ' ἕνα μεγάλο τηγάνι καὶ ρίχνετε μέσα τὸ κρέας ἀφοῦ θὰ τὸ ἔχετε ἀνακατέψει μὲ τὸ ἄμυλο. Τὸ μαγειρεύετε γιὰ πέντε λεπτὰ σὲ ζωηρὴ φωτιὰ ἀνακατεύοντας πάντα στὰ τηγανισμένα φωμάκια καὶ τὶς περιχύνετε μὲ τὸ σιροπι. Ὅταν καὶ τὸ σιροπι θὰ ἔχῃ κρυώσει μπορεῖτε νὰ ρίξετε πάνω στὶς μπανάνες καὶ στὰ φωμάκια τὸ σοκολατένιο καὶ ἀπὸ φράουλες καὶ νὰ σερβίρετε, ἀφοῦ θὰ κρατήσετε γιὰ μιὰ ὥρα τὴν πιατέλλα στὸ φαγητό.

ΜΕΞΙΚΟ

Μπανάνες ἀλλὰ Μεξικάνα

Χρειάζονται: Ὀκτὼ μπανάνες, ὀκτὼ φέτες ψωμὶ φορμας, 100 γραμ. βούτυρο ζελατίνα ἀπὸ φράουλα.

Κόβετε ὀκτὼ φέτες ἀπὸ ψωμὶ φορμας, σὲ σχῆμα τετραγωνο τὶς τηγανίζετε σὲ βούτυρο καὶ τὶς τοποθετεῖτε σ' ἕνα ωραῖο πιάτο. Βράζετε τὴ φλούδα ἀπὸ τὶς μπανάνες καὶ τὶς βάζετε νὰ πάρουν μιὰ μονο βράσι σ' ἕνα σιροπι ποὺ ἔχετε ἑτοιμάσει μὲ νερὸ, ζάχαρη καὶ χυμὸ λεμονιοῦ. Βγάζετε τὶς μπανάνες καὶ τὶς ἀφήνετε νὰ κρυώσουν ἑνῶ ἀφήνετε τὸ σιροπι νὰ ἐξακολουθήσῃ νὰ βράζῃ ὥστου νὰ πήξῃ ἀρκετά. Τοποθετεῖτε τὶς μπανάνες πάνω στὰ τηγανισμένα φωμάκια καὶ τὶς περιχύνετε μὲ τὸ σιροπι. Ὅταν καὶ τὸ σιροπι θὰ ἔχῃ κρυώσει μπορεῖτε νὰ ρίξετε πάνω στὶς μπανάνες καὶ στὰ φωμάκια τὸ σοκολατένιο καὶ ἀπὸ φράουλες καὶ νὰ σερβίρετε, ἀφοῦ θὰ κρατήσετε γιὰ μιὰ ὥρα τὴν πιατέλλα στὸ φαγητό.

ΚΡΑΤΙΚΟ

ΕΞΟΡΜΗΣΙ ΜΕ ΤΗ ΒΑΡΚΑ

ΣΗΜΕΡΑ θὰ ξεκινήσουμε γιὰ νὰ ψαρέψωμε, στὰ βαθιά, λιθρίνια. Τούλάχιστον αὐτὸς θὰ εἶναι ὁ σκοπός μας, ἄσχετα ἂν πέσουμε σὲ φυκιάδα καὶ μᾶς τοελλάνουν τὸ δόλωμα τὰ χανάκια ἢ οἱ γύλοι! "Αν ἔχωμε στὴ βάρκα μηχανή, τότε τὸ ψάρεμα εἶναι εὐκολώτερο, παρὰ νὰ τραβᾶμε ὅλη τὴν ἡμέρα κουπί, καὶ μάλιστα ὅταν δὲν ἔχη τέντα ἡ βάρκα, μέσα στὸ λιοπῦρι τοῦ καλοκαιριοῦ. Τὰ κουπιά, κατὰ ἕνα τρόπο, εἶναι ἀπαραίτητο συμπλήρωμα τοῦ ἐξοπλισμοῦ μας, ἔστω καὶ ἂν ἡ μηχανή μας ἔχη «φρεβέρσα». Γιατί, ἂν γιὰ κάποιο λόγο, σταματήση, τί θὰ γίνη; Τὸ φρονιμώτερο εἶναι ἂν εἴμαστε τότε στ' ἀνοιχτά, νὰ ρίξωμε ἀμέσως ἄγκυρα γιὰ νὰ σταθοῦμε καὶ νὰ προσπαθήσωμε νὰ ἐπισκευάσωμε τὴ μηχανή. "Η κάνουμε σινιάλο σὲ καμμιὰ ἄλλη περαστικὴ βάρκα, νὰ μᾶς τραβήξη. "Εχουν γίνει τώρα τῆς μόδας οἱ ἐξωλέμβιες μηχανές ποὺ μποροῦνε νὰ τοποθετηθοῦν σὲ ὁποιαδήποτε βάρκα, ἀρκεῖ νὰ ἔχη πίσω «καθρέπτη», δηλαδὴ πλατιὰ πρύμνη, καὶ ἡ ἐξωλέμβιος νὰ μὴν εἶναι γιὰ λίμνες. δηλαδὴ μὲ μικρὸ ἄξονα, ἀλλὰ νὰ φθάνη νὰ μποῦν καλὰ μέσα στὸ νερὸ ἡ προπέλα της. Πάρ' ὅλες ὅμως τὶς τελειοποιήσεις, ποὺ ἔχουν γίνει σ' αὐτὲς τὶς μηχανὲς καὶ μ' ὅλη τὴν εὐκολία τῆς χρησιμοποιήσεώς τους, κατὰ τὴν γνώμη μας, ἔχουν ὡρισμένα βασικὰ ἐλαττώματα: Εἶναι κανεὶς ὑποχρεωμένος νὰ κάθεται συνεχῶς δίπλα τους. Μπουκώνουν εὔκολα (δηλαδὴ μπαίνει πολλὴ βενζίνη στοὺς κυλίνδρους καὶ δὲν ἀναφλέγεται). Καί, ἂν δὲν εἶναι ἀπὸ αὐτὲς ποὺ τὶς βάζουν ἐμπρὸς ἐπὶ τόπου, ἢ θὰ σηκώσης τὴν ἄγκυρα καὶ ἔως ὅτου πάρη ἐμπρὸς ἡ μηχανὴ σὲ ξοργιάζει ἡ θάλασσα ἢ θὰ τὴν βάλη ἐμπρὸς καὶ ἔπειτα θὰ τραβήξη τὴν ἄγκυρα, ὁπότε ὑπάρχει ὁ κίνδυνος, μὲ τὴν ταχύτητα, νὰ μπλέξη τὸ σχοινὶ στὴν προπέλλα. Μιὰ ἐσωτερικὴ μηχανή, μικρή, ἕως 5 ἵππους, εἶναι ὅ,τι χρειάζεται γιὰ ἕνα ἐραστιτέχνη ψαρά, ἐγκατεστημένη ἀπὸ κάτω ἀπὸ ἕνα μπάγκο τῆς βάρκας, εἴτε ἀεροψυκτη. εἴτε ὑδροψυκτη.

Οἱ ἀεροψυκτες μηχανὲς ἔχουν ἕνα βασικὸ ἐλάττωμα, ὅταν τὶς χρησιμοποιοῦμε στὴ θάλασσα: "Εχουν δηλαδὴ δίπλα στὴ μηχανὴ τὸ δοχεῖο τῆς βενζίνης. πρᾶγμα ἀπαράδεκτο γιὰ τὴ θάλασσα, γιατὶ μὲ τὸν κυματισμό, καθὼς πᾶς νὰ βάλης βενζίνη, κινδυνεύεις νὰ πάρη φωτιὰ καὶ νὰ καῆς, πασ' ὅλον ὅτι... περιβρέχεται ἀπὸ νερό!.. Πρέπει λοιπόν, ἐὰν εἶναι δική μας ἡ βάρκα καὶ τὸ μηχανάκι, νὰ ἀποχωρίσωμε τὸ δοχεῖο τῆς βενζίνης καὶ μὲ ἕνα ψιλὸ σωληνάκι καὶ ἕνα πρόσθετο διακόπτη, νὰ τὸ τοποθετήσουμε σὲ ἕνα κατάλληλο μέρος τῆς πλώρης, ὥστε νὰ κατεβαίνη ἡ βενζίνη εὔκολα πρὸς τὴν μηχανή. Δὲν πρέπει νὰ ἀδιαφοροῦμε, ἐπειδή... δὲν πήραμε ὁκόμη φωτιά!

Μιὰ φορὰ συμβαίνει τὸ κακό, καὶ αὐτὴ ἡ μιὰ εἶναι ἀρκετή.

Θὰ πάρωμε λοιπὸν μαζί μας λίγη πρόσθετη βενζίνη γιὰ ρεζέρβα, θὰ βεβαιωθοῦμε πὼς ἔχει λάδι ἡ μηχανὴ (ἂν εἶναι τετράχρονη), θὰ δέσωμε κάπου τὴν ἄκρη τοῦ σχοινιοῦ γιὰ νὰ μὴ τὸ πάρη μαζί της ἡ ἄγκυρα, ὅταν τὴ ρίξωμε. Θὰ ἐφοδιασθοῦμε μὲ λίγο νερὸ ἢ καὶ μὲ κάτι γιὰ κολατσιὸ καὶ θὰ ξεκινήσωμε, πρωῒ ἂν εἶναι δυνατόν, πρὶν βγῆ ὁ ἥλιος, ἀφοῦ ρίξωμε μιὰ ματιὰ ἂν ἔχωμε πάρει μαζί μας... τὸ δόλωμα.

Καὶ τώρα, ποῦ νὰ πᾶμε, "Ολα τὰ μέρη δὲν «κάνουν ψάρια», δηλαδὴ δὲν κρατοῦν κάτω ψάρια ποὺ βόσκουν καὶ ποὺ πρέπει νὰ τὰ βροῦμε... γιὰ νὰ τὰ ταΐσωμε...

Χάρις στὶς ἀνεμότρατες (ὅπως τὶς λέγανε ἄλλοτε), τὶς ὀνομαζόμενες σήμερα μηχανότρατες, ὄχι μόνο ἀρχίσανε ἀπὸ χρόνο σὲ χρόνο νὰ λιγοστεύουν τὰ ψάρια, ἀλλὰ θὰ ἐλύη ἕνας καιρὸς ἂν δὲν ληφθοῦν αὐστηρὰ μέτρα, ποὺ θὰ λείψουν ἐντελῶς. Μὴ σᾶς φαίνεται αὐτὸ ἀστεῖο ἢ παράξενο. Εἶναι ἀρκετὸ νὰ δοῦν οἱ ἁρμόδιοι: (ἀλλὰ ποῦ; ἀπὸ τὸ γραφεῖο τους;) τὴν μπάλλα ποὺ ἀνεβάζει ἡ μηχανότρατα ἑτάνω στὸ κατάστρωμά της καὶ ποὺ ἔχει διάμετρο ἑνὸς ἕως ἑνάμισυ μέτρου. Ἀλλὰ τί εἶναι αὐτὴ ἡ μπάλλα; Κάθε μηχανότρατα εἶναι ἐφωδιασμένη μὲ μιὰ μηχανὴ 90—100 ἵππων καὶ ἔχει δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ ἀπ' τὸ σκάφος της δυὸ δοκοὺς 4—5 μέτρων, τοποθετημένες πρὸς τὰ ἔξω καὶ καθέτως πρὸς τὴν κατεύθυνσιν ποὺ ἀκολουθεῖ. Ἐὰν ὑποθέσωμε ὅτι τὸ σκάφος ἔχει πλάτος ἓξ ἕως ὀκτὼ μέτρα καὶ ὀκτὼ ἕως δέκα μέτρα μῆκος, οἱ δυὸ δοκοὶ μαζί, ἔχουμε μίαν ἀκτίνα 15 περίπου μέτρων κατὰ μέσον ὅρον. Τὸ δίχτυ τῆς μηχανότρατας ἀποτελεῖται ἀπὸ ἕνα χονδρὸ συρματόσχοινο τὸ ὁποῖο σύρεται στὸ βυθὸ τῆς θάλασσας, καὶ δὲν μαζεύει ἁπλῶς, ἀλλὰ ξυρίζει τὰ μέρη ἀπὸ ὅπου περνᾶ, τὰ κάνει λεῖα σὰν τὸ αὐγό.

Καθένας λοιπὸν καταλαβαίνει (καὶ μόνον οἱ εἰδικοί(;) καὶ ἁρμόδιοι δὲν τὸ ξέρουν) τί καταστροφὴ κάνει ἡ μηχανότρατα στὸ βυθό, ἀπὸ ὅπου περάση καὶ τί φέρνει ἐπάνω, μέσα στὸν σάκκο ποὺ σέρνει, ἀνοιχτὸ καταλλήλως, τὸ συρματόσχοινο. Παρασύρει ὄχι μόνο τὰ αὐγὰ τῶν ψαριῶν, ἀλλὰ καὶ τὸν γόνο καὶ τὰ φύκια καὶ τὰ κοχυλάκια καὶ κάθε τι ποὺ θὰ βρεθῆ στὸ πέρασμά της. "Ετσι γιὰ πολὺν καιρὸ κατόπιν, τὰ περαστικὰ κοπάδια τῶν ψαριῶν δὲν βρίσκουν ἐκεῖ τίποτε γιὰ νὰ φᾶνε καὶ φεύγουν γι' ἀλλοῦ. Πρόσκαιρο κέρδος, βεβαία καταστροφή. Μ' ὅλο ποὺ ἡ ἀνεμότρατα εἶναι ἰσοπαλαιὰ ἐφεύρεσις, τὴν ἔχουν ἀπαγορεύσει στὴν Ἰταλία, ἐκτὸς μόνο ἀπὸ τὶς Δαλματικὲς ἀκτὲς καὶ πολὺ ἀνοιχτά. Ἐνῶ ἐμεῖς, τί κάνουμε; Θυμοῦμαι προπολεμικὰ κάποιος ναύαρχος, γεννημένος στὰ περίχωρα τῆς Ἐλευσίνας, εἶχε μερτικὸ σὲ μιὰ ἀνεμότρατα. Κάθε βράδι λοιπὸν τὴν ἀκούγανε οἱ λιμενοφύλακες νὰ σέρνη μέσα στὸν ἀπαγορευμένο κόλπο τοῦ Σκαραμαγκᾶ καὶ τῆς Ἐλευσίνας τὸν σάκκο της καί, ἀντὶ νὰ ἐπέμβουν, λέγανε: «Εἶναι τοῦ ναυάρχου...».

"Οταν λοιπὸν ἀνεβάση ἡ μηχανότρατα τὴν μπάλα, μὲ ἕνα μηχάνημα, ρίχνει νερὸ μὲ πίεσι ἐπάνω της καὶ ξεχωρίζει τὰ ψάρια ἀπὸ τὰ φύκια καὶ τὸν γόνο ποὺ πέφτει νεκρὸς πλέον στὴ θάλασσα. Συμβαίνει πολλὲς φορὲς στὴν ἀγορὰ ν' ἀγοράζωμε μπαρμπούνια σὲ πολὺ φθηνότερη τιμὴ ἀπὸ ἄλλα καὶ νὰ βρίσκωμε, τὰ σπαράχνα τους γεμάτα ἄμμο. Εἶναι τῆς μηχανότρατας καὶ ἔχουν τὴν μισὴ σχεδὸν τιμὴ ἀπὸ τὰ πιασμένα μὲ δίχτυα. Ἐπειδὴ ὅμως χτυπήθηκαν μέσα στὸ σάκκο, σὰν τὸ χταπόδι ποὺ τὸ κοπανᾶμε, ἔχουν γίνει μαλακὰ καὶ ἄνοστα.

'Αλλ' ἂς ἐναγυρίσουμε τώρα στὸ κύριο θέμα μας: Εἴπαμε πὼς ξεκινήσαμε γιὰ νὰ ψαρέψωμε λιθρίνια. Αὐτὰ τὰ βρίσκουμε συνήθως σὲ ὡρισμένα μέρη μὲ ἀνώμαλο βυθὸ τῆς θάλασσας, μὲ βράχους καὶ λαστοτραγάνες (ὅπως τὶς λένε). Καὶ τοῦτο διότι ἡ μηχανότρατα δὲν μπορεῖ βέβαια νὰ σύρη καὶ τοὺς βράχους!...

Στὸν φαληρικὸ κόλπο τὰ λιθρίνια βρίσκονται στὶς 30 ἕως 33 ὀργυιές, πρᾶγμα ποὺ μᾶς ἀναγκάζει νὰ ψαρεύουμε μὲ δυὸ καθετές. Σὲ ὡρισμένα ὅμως μέρη, ὅπως σ' ἕνα σημάδι μπροστὰ στὸ Τροκαντερό, μπορεῖ νὰ τὰ βρῆ κανεὶς στὶς 11—12 ὀργυιές.

Συνήθως, τὰ ψαρεύουμε μὲ τὸ λεγόμενο «δίπλάρι», δηλαδὴ μὲ δυὸ ἀγκίστρια καὶ μὲ 40 πόντους παράμαλο, ἡ πεῖρα ὅμως ἀπέδειξε ὅτι μπορεῖ κανεὶς νὰ τὰ ψαρέψη μὲ τέσσερα ἀγκίστρια No 9, χρυσᾶ ἢ καφέ, σφυρηλατημένα, δηλαδὴ πλακέ, καὶ μὲ τοιάντα πόντους τὸ πολὺ παράμαλο μὲ ἄριστα ἀποτελέσματα, καὶ νὰ πιάνη στὸ τέταρτο ἐπάνω ἀγκίστρι λιθρίνια καλά, ἐνῶ ἂν εἶχε μόνον δύο, δὲν θὰ ἔκανε τίποτε.

Καλὸ εἶναι νὰ ἔχουμε δυὸ καθετὲς μαζί. "Εχουμε ρίξει τὴ μία καὶ μόλις πιάσουμε μ' αὐτὴν ἕνα ψάρι καὶ ἀρχίσωμε νὰ τὸ τραβᾶμε ἐπάνω, ρίχνουμε τὴν ἄλλη— ποὺ τὴν ἔχουμε ἤδη δολωμένη — καὶ τὴ σταματᾶμε μὲ τὸ πόδι μας λίγες ὀργυιὲς πιὸ πάνω ἀπὸ τὸν βυθό, ἕως ὅτου βγάλουμε τὸ ψάρι καὶ δολώσωμε τὴν πρώτη γιὰ νὰ εἶναι ἑτοιμη.

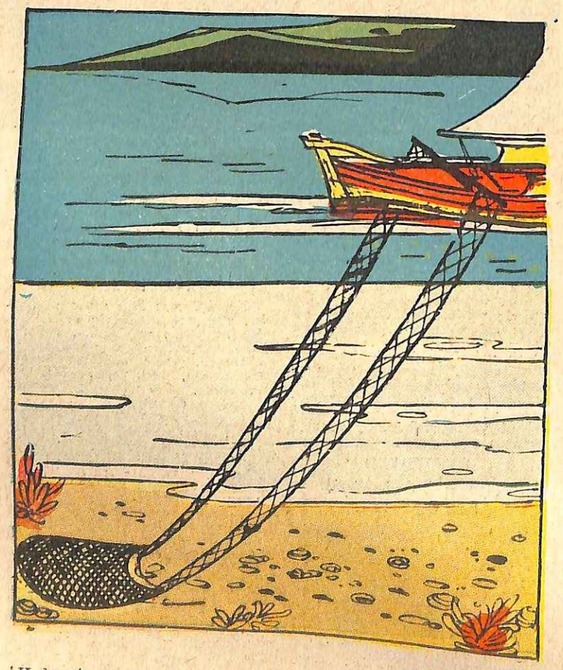

Ἡ ἀνεμότρατα μὲ τὸν σάκκο ὅταν τραβιέται ἀπὸ βενζινοκίνητο καΐκι.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: "Αλλα ψαρέματα ἀπὸ βάρκα.

✪✪

ΠΑΤΕΡΑΣ ΣΤΑ 13 ΤΟΥ ΧΡΟΝΙΑ

Πρὶν πέντε χρόνια, ὅταν ἦταν μόλις 13 χρόνων, ὁ Κλάους Χ. ἀπὸ τὸ 'Αμβοῦργο ἀπόκτησε ἕνα γιό, ἀπὸ μιὰ κοπέλλα 17 χρόνων. Τὸ δικαστήριο, ὕστερα ἀπὸ ἕναν δικαστικὸ ἀγώνα, ποὺ κράτησε τέσσερα χρόνια, τοῦ ἐπέβαλε τώρα νὰ πληρώνη τὴ διατροφὴ τοῦ παιδιοῦ καὶ νὰ καταβάλη καὶ 18 χιλιάδες μάρκα καθυστερούμενα. Ὁ νόμος, που ὑποχρεώνει τὸν νεαρὸ πατέρα νὰ ἀναλάβη αὐτὴ τὴν οἰκονομικὴ εὐθύνη ἀπέναντι στὸ παιδί του, ἀνάγεται στὸ 1896 καὶ καθορίζει ὅτι δὲν ἔχει καμμιὰ σημασία, ἂν τὴν ἐποχὴ τῆς συλλήψεως, ὁ πατέρας βρίσκεται σὲ ἀνεύθυνη ἡλικία. Τὴν διατροφὴ τοῦ παιδιοῦ, πρέπει ὁπωσδήποτε, νὰ τὴν πληρώση ἐξαγοράζοντας ἔτσι μερικῶς τὸ σφάλμα του.

Η ΣΕΛΙΔΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Η ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΓΥΝΑΙΚΑ

Πῶς βλέπουν οἱ μεγάλοι ράφτες ἄραγε τὴν ἐποχὴ αὐτὴ τὴ μοντέρνα γυναῖκα; ἀναωτιέται ἀσφαλῶς κάθε... πελάτισσα τῶν καταστημάτων νεωτερισμῶν, πρὶν πάη νὰ ἀγοράση τὸ ὕφασμα γιὰ ἕνα καινούργιο ροῦχο της. Γιατὶ ἡ σύγχρονη σιλουέττα καὶ ἡ μοντέρνα γραμμὴ τοῦ ντυσίματος ἔχουν σημαντικὴ σχέσι μὲ τὴν ἐκλογὴ τῶν ὑφασμάτων. Κάθε γυναῖκα, εἴτε ράβει μόνη της τὴ γκαρνταρόμπα της, εἴτε ἔχει ράφτρα, ξέρει ὅτι μόνο μὲ ὡρισμένα ὑφάσματα μπορεῖ κανεὶς νὰ ἐπιτύχη ἕνα συγκεκριμένο σχέδιο ἢ μιὰ πρωτότυπη κούπ. "Ας δοῦμε, λοιπόν, ποιές εἶναι οἱ νέες ἐμπνεύσεις τῶν μεγάλων οἴκων στὸ Παρίσι, πού, ὅπως πάντα, ἔχουν κι' ἐφέτος τὸν πρῶτο λόγο εἰς τὰ ζητήματα τῆς μόδας:

'Ο περίφημος Καρντέν, ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ τολμηροὺς δημιουργοὺς τῆς μόδας, ποὺ ποτὲ δὲν διστάζει νὰ ξεφύγη ἐπαναστατικὰ ἀπὸ τοὺς κανόνες τῆς κούπ, ὅπως τοὺς καθορίζουν οἱ ἄλλοι ράφτες, φαίνεται ἐφέτος πιό... συντηρητικός. "Υστερο' ἀπὸ τὴν παοέλασι τῶν νέων μοντέλων κατὰ τὶς ἐπίσημες ἐπιδείξεις μόδας στὸ Παρίσι, φαίνεται καθαρὰ ὅτι ὁ Καρντὲν θὰ παρασύρη ὅλους τοὺς ἄλλους σὲ μιὰ κάπως ἤρεμη ἐξέλιξι τῆς μόδας καὶ τῶν τάσεών της.

'Η σύγχρονη γυναῖκα, ἡ πολὺ κομψὰ καὶ μοντέρνα ντυμένη γυναῖκα θὰ ξοδέψη τὴν ἐποχὴ αὐτὴ σχετικὰ λίγα λεφτά, ἂν ἀκολουθήση τὶς γενικὲς γραμμές, ποὺ χάραξε ὁ Καρντέν. Τὶς περισσότερες φορὲς δὲν θὰ ἔχη παρὰ νά... κοντήνη τὰ περυσινά της φορέματα, ταγιὲρ καὶ μαντὼ γιὰ νὰ ἀποκτήση τὸ ἀπαιτούμενο «νιοὺ - λοὺκ 1966». Οἱ ὦμοι εἶναι τώρα φαρδεῖς, τὰ γόνατα φυσικὰ «ξεσκέπαστα», ἡ σιλουέττα σχεδὸν ἴσια καὶ τὰ ταγιὲρ στολίζονται μὲ μικρὲς μπάσκ ποὺ δὲν ξεκολλᾶνε σχεδὸν ἀπὸ τὴ γραμμὴ τῆς φούστας.

Σ' ὅλα τὰ ροῦχα τονίζονται οἱ ραφὲς μὲ βελονιὲς ἢ διπλὰ ἐξωτερικὰ γαζιά, ἔτσι ὥστε νὰ φαίνεται καθαρὰ ἡ... ἀρχιτεκτονικὴ τῆς κούπ. 'Η γκαρνταρόμπα γιὰ βραδινὲς ὧρες γίνεται ἀπὸ μεταξωτό, (κατὰ προτίμησι ἀπὸ κρὲπ) καὶ τὰ φορέματα ἔχουν μεγάλα ντεκολτέ. Τὰ χρώματα «στὰρ» εἶναι τὸ κόκκινο, τὸ μαῦρο καὶ τὸ ἄσπρο.

ΠΑΡΙΖΙΑΝΙΚΑ ΤΑΓΙΕΡ

Σχετικὰ μὲ τὸ ταγιὲρ θὰ ἐπικρατήση περίπου ἡ ἀκόλουθη γραμμή: φτιαγμένο ἀπὸ γκαμπαρντίνα, ἔχει κοντὴ ζακέτα μὲ διπλὸ κούμπωμα, μιὰ φούστα λίγο μόνο ἐβαζέ, μὲ τέσσερις ραφὲς καὶ μιὰ μπλούζα - ζιλέ, γαρνιρισμένη μ' ἕνα μικρὸ «παπιγιόν». Τὶς περισσότερες φορὲς καὶ κυρίως τὸ βράδι, τὸ βασικὸ αὐτὸ ταγιὲρ γιὰ κάθε ὥρα, γούστο, εὐκαιρία καὶ χρήσι», συμπληρώνεται μὲ μιὰ γούνινη γραβάτα ἢ μ' ἕνα λεπτὸ μαντώ. Τὸ περυσινό σας ταγιὲρ παύει νὰ εἶναι «ντεμοντέ», ὅταν κονταίνετε, ὅπως εἴπαμε, τὴ φούστα κι' ὅταν φοδράρετε τοὺς ὦμους ἀπὸ πλέον μὲ λίγη ἀ-

Παριζιάνικο σύνολο τῆς νέας μόδας, ἀπὸ γκὶ Τερκούλ: φόρεμα - φουρὸ χωρὶς μανίκια, μὲ κάθετες σχιστὲς τσέπες καὶ ζαζιά, καὶ ζακέττα σὲ κλασικὸ στὺλ μὲ πρωτότυπες ντεκούπ.

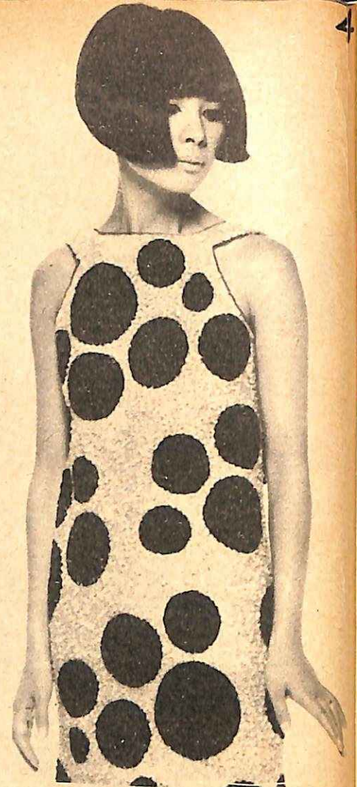

κόμη βάττα, γιὰ νὰ ἀποκτήσετε ἕνα κάπως πιὸ τονισμένο «πάντιγκ».

Η ΜΟΔΑ ΤΟΥ «ΦΑΟΥ»

Ὁ Καρντὲν καὶ πολλοὶ ἄλλοι ράφτες λανσάρουν ἐφέτος τὴ μόδα τοῦ «φλοὺ» ντυσίματος, ποὺ κατακρίνει τὴ γεωμετρικὴ μόδα τοῦ Κουρρὲζ κι' ἄλλων οἴκων μόδας. Τὰ μοντέλα εἶναι, δηλαδή, σὲ φλοὺ γραμμή, κόβονται κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὸ λοξὸ ὕφασμα καὶ ὑπογραμμίζουν σπάνια μόνο τὶς καμπύλες καὶ τὴ μέση. Ὡρισμένα μοντέλα εἶναι βέβαια κάπως ὑπερβολικὰ ἐξεζητημένα, μὰ οἱ περισσότερες νέες ἐμπνεύσεις τοῦ Καρντὲν θὰ ἐπηρεάσουν σημαντικὰ τὶς γενικὲς γραμμὲς τῆς νέας μόδας, ἀκόμη κι' ἂν δὲν φαίνωνται νὰ εἶναι ὑπερβολικὰ πρακτικά.

Ἔτσι θὰ ἐπικρατήσῃ ἀσφαλῶς θὸ καπυσὸν - κάπα, δεμένο μπροστὰ στὸ λαιμὸ μὲ φιόγκο, γιὰ τὸ σπὸρ ντύσιμο, ποὺ ὁ Καρντὲν λανσάρει σὰν συμπλήρωμα γιὰ τίς... βραδινὲς τουαλέττες. Οἱ νέες γυναῖκες θὰ συγχρονίσουν ἐπίσης σίγουρα τὴ σπορτίβ γκαρνταρόμπα τους, προσθέτοντας σ' αὐτὴν τὸ νεωτερισμὸ τοῦ Καρντέν, δηλαδὴ τὸ συνδυασμὸ ἀπὸ μιὰ τυνίκ, ποὺ σταματάει δέκα περίπου πόντους πάνω ἀπὸ τὰ γόνατα καὶ ἀπὸ τὶς «γκαμπτέτ», ποὺ δὲν εἶναι ἄλλο ἀπὸ ἀσορτὶ μὲ τὸ φόρεμα κάλτσες, ποὺ καταλήγουν σὲ «ζαρτιέρες».

του μὲ φορέματα - στολές, μαντὼ-στολὲς καὶ ταγιὲρ - στολὲς καὶ συμπληρώνει κάθε ντύσιμο μὲ μιὰ «καγκούλ»: αὐτὰ τὰ καπυσὸν δὲν ἔχουν πιὰ τίποτε ἀπὸ τὸ ρομαντικὸ ὕφος τοῦ γνωστοῦ καπυσὸν τῆς περασμένης μόδας, μὰ τυλίγουν τὶς περισσότερες φορὲς ἀρκετὰ σφιχτὰ τὸ κεφάλι, σὰν ἕνα εἶδος κοσμοναυτικοῦ κράνους! Τὰ μανεκέν του ἔχουν ὅλα πολὺ κοντὰ μαλλιά, ξυρισμένα πίσω μὲ δυό (!) «μύτες» καὶ μὲ φράντζες ποὺ σκεπάζουν πρωτότυπα... τὸ ἕνα αὐτί.

Ἀπὸ τὴ μόδα αὐτὴ μποροῦμε νὰ δανείσωμε τὰ καπυσὸν γιὰ τὶς βροχερὲς ἡμέρες ποὺ μᾶς περιμένουν στὸ ἄμεσο μέλλον, μὰ φυσικὰ φτιαγμένες ὄχι ἀπὸ μαλλὶ ἢ ἀπὸ γούνα, ὅπως τὰ θέλει ὁ Οὐγγαρό, μὰ ἀπὸ ἀδιάβροχη ὕλη. Σὲ συνδυασμὸ μὲ μιὰ μικρὴ κάπα, μονοκόμματη, φυσικά, μὲ τὸ καπυσόν, θὰ εἴμαστε καλὰ προφυλαγμένες γιὰ τὶς μεγάλες βροχές.

ΤΑΓΙΕΡ «ΗΛΙΟΥ — ΒΡΟΧΗΣ»

Τὰ νέα ταγιὲρ «ἡλίου - βροχῆς» ποὺ γίνονται ἀπὸ εἰδικὸ ντουμπλφὰς ὕφασμα - ἀδιάβροχο ἀπὸ τὴ μιὰ πλευρά του καὶ σκωτσέζικο ἢ πιὲ-ντὲ-πουὶ λαινὰζ ἀπὸ τὴν ἄλλη — εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ πρακτικὲς νουθωτὲ τῆς νέας μόδας!

Ἡ κοῦπ πρέπει νὰ εἶναι πολὺ ἁπλὴ καὶ μάλλον «οὐδέτερη» ἔτσι ὥστε τὸ ροῦχο νὰ ταιριάζῃ γιὰ κάθε καιρό: κάθε γυναίκα ξέρει, φυσικά, ὅτι τὰ ροῦχα ποὺ προο-

2) Μοντέρνο μαντώ, χρώματος οὐΐσκυ - ἀνθρακίτη, ἀπὸ Τερκρυλ, μὲ περασμένη ἀπὸ θηλιὲς δερμάτινη ζώνη. 3) Παριζιάνικο μοντέρνο φόρεμα τῆς ἐποχῆς, ἀπὸ γκρὶ φανέλλα Τερκρυλ, μὲ φάσα καὶ φιόγκο στὸ ντεκολτὲ καὶ κλὸς βολὰν στὸ στρίφωμα. 4) Ἀμπιγιὲ φόρεμα τοῦ Καρντέν, ἀπὸ «σιγκαλὶν» Νυλφράνς, ὅλο κεντητὸ μὲ ροζ καὶ μαῦρες πούλιες. Προσέξετε τὸ πρωτότυπο ντεκολτέ! 5) Νεανικὸ παριζιάνικο μαντὼ σὲ στὺλ «στρατιωτικό», ἀπὸ γκρὶ Τερκρυλ, μὲ διπλὸ κούμπωμα. 6) Μοντέρνο ταγιέρ, ἀπὸ ψαροκόκκαλο Τερκρυλ, χρώματος «ρού», μὲ πλαϊνὸ κούμπωμα. 7) Μοντέρνο φθινοπωρινὸ μαντὼ - ρεντιγκότα, ἀπὸ Τερκρυλ, μὲ λοξὴ ὕφανσι, χρώματος σιὲλ καὶ μελιοῦ, μὲ μικρὸ στρογγυλὸ γιακᾶ καὶ διπλὸ κούμπωμα, καθὼς καὶ μὲ τὸ νέο φινίρισμα - φεστόνι στὸ ἄνοιγμα.

ΤΟ ΒΑΡΟΜΕΤΡΟ ΤΗΣ ΦΟΥΣΤΑΣ

Τὸ κεφάλαιο αὐτὸ τοῦ σημερινοῦ μας σημειώματος ἀφορᾶ ἀποκλειστικὰ τὶς πολὺ νέες γυναῖκες, γιατὶ καμμιὰ ὡριμη γυναίκα δὲν μπορεῖ νὰ τολμήσῃ νὰ κοντήνῃ τὴ φούστα της σὲ τρόπο ποὺ νὰ φαίνωνται τὰ γόνατά της! Τὸ «βαρόμετρο» τῆς φούστας, σύμφωνα μὲ τοὺς πιὸ σημαντικοὺς ράφτες στὸ Παρίσι, δείχνει τὸ ἑξῆς: Ὁ πιὸ συντηρητικός, ὁ Καστιλιό, σταματάει τὸ στρίφωμα ἀκριβῶς στὴν κνήμη, τόσο ποὺ ἡ φούστα δὲν ξεπερνάει τὸ γόνατο.

Τὸν ἀκολουθεῖ σχεδὸν ὁ Λαρός, ποὺ θέλει τὸ γόνατο λίγο ἐλεύθερο. Πιὸ τολμηρὸς αὐτὴν τὴν φορά, ὁ Καρντὲν τὸ ἀποκαλύπτει ὁλότελα, μὲ ποδόγυρο τοὐλάχιστον πέντε πόντους πάνω ἀπὸ τὸ γόνατο. Ὁ πιὸ ἐπαναστατικὸς εἶναι ἀσφαλῶς ὁ Οὐγγαρό, ποὺ λανσάρει τὴν «γυμνὴ» γάμπα. Αὐτὴ εἶναι τοὐλάχιστον δέκα πόντους πάνω ἀπὸ τὸ γόνατο ξεσκέπαστη ἢ — ὅταν τὸ ντύσιμο συμπληρώνεται μὲ κάλτσες — γκέττες — μέχρι 15 πόντους «γυμνή».

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΟΣΜΟΝΑΥΤΗΣ

Ὁ Οὐγγαρό, ποὺ ἄρχισε τὴν καρριέρα του στὸ Κουρρέζ, ἀκολουθεῖ, ἄλλωστε, μέχρι τὶς πιὸ μικρὲς λεπτομέρειες τὶς ἀπαιτήσεις τῆς... κοσμοναυτικῆς μόδας! Ντύνει, δηλαδή, τὰ μοντέλα ρίζονται γιὰ βροχερὸ καιρό, πρέπει νὰ εἶναι εὐκολοφόρετα καὶ πρακτικά. Τὸ ταγιὲρ αὐτὸ θὰ εἶναι ραμμένο καὶ ἀπὸ τὶς δυὸ πλευρὲς μὲ τὸν ἴδιο τρόπο, μὰ συμπληρώνεται ἀπὸ τὴν πλευρὰ «ἡλίου» (δηλαδή: λαινάζ) μὲ μεταξωτὰ ραμπὰ καὶ ὅμοιο γιακᾶ, «ματλασσὲ» ἢ γαρνιρισμένα μὲ διπλὲς βελονιές. Σὰν γαρνιτοῦρα μπορεῖτε νὰ φορέσετε ἐπίσης μιὰ γραβάτα - κολλιὲ καὶ ἀπὸ γούνα ποὺ φορίεται σὰν ἐσάρπα ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὴ ζακέττα.

ΤΑ ΝΕΑ ΝΤΕΚΟΛΤΕ

Τὰ νέα ντεκολτὲ εἶναι ἐφέτος πολὺ τολμηρὰ καὶ ἀποτελοῦν συχνὰ τὴ μόνη γαρνιτοῦρα τοῦ φορέματος. Θὰ δοῦμε π.χ. σὲ πολλὰ ἀμπιγιὲ μοντέλα τὸ καινούργιο «ντεκολτὲ - παράθυρο», ποὺ εἶναι πολὺ μεγάλο καὶ φοδράρεται, φυσικά, μὲ μουσσελίνα ἢ κοὲπ - ζορζέτ, χρώματος «σαίφ».

Πολλὰ νέα μοντέλα ἔχουν μπροστὰ ἕνα ἁπλὸ καὶ ἴσιο ντεκολτὲ ποὺ φτάνει μέχρι τὸ λαιμό, μὰ γαρνίρονται στὴν πλάτη μὲ πολύπλοκα ντραπέ, τοποθετημένα γύρω ἀπὸ ἕνα βαθὺ ὀβάλ ντεκολτέ. Ἔτσι, ὁ ντραπὲ αὐτὸς «γιακᾶς» στολίζει μόνο τὴν πλάτη τοῦ φορέματος!

Ὁ Ἐστερὲλ λανσάρει γιὰ τὰ βραδινά του φορέματα μὲ πολὺ μεγάλο ὀβάλ ντεκολτὲ (μπρὸς καὶ ἀπὸ 5.000 περίπου πέρλες ἢ χάντρες, εἴτε κεντητὲς πάνω σὲ μετα-

ξωτό, εἴτε ἐνωμένες σὰν τὸ κολλιὲ μὲ νῆμα. Ἡ ἐσάρπα αὐτὴ ἀπὸ πέρλες ἔχει καὶ στὶς δυὸ ἄκρες της ἕνα φινίρισμα μὲ «μύτη» καὶ δένεται μπροστὰ στὸ ἕνα πλευρό. Συγκρατιέται δέ, μὲ μιὰ ἀγκράφα ἢ μ' ἕνα κλίπς. Τὰ μεγάλα ντεκολτὲ γαρνίρονται πολλὲς φορὲς ἐπίσης μὲ «σιζελὲ» κουμπιὰ - μπούλ.

ΤΑ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΧΡΩΜΑΤΑ

Γιὰ τὸ βράδι λανσάρεται παραδόξως γιὰ τὶς πολὺ νέες γυναῖκες τὸ μαῦρο! Ὁ Καρντὲν προορίζει τὴ νέα του «πορτοκαλὶ» γκαρνταρόμπα, σχεδὸν ἀποκλειστικὰ γιὰ τὶς ὡριμες γυναῖκες. Πρόκειται ἄλλωστε γιὰ μιὰ νέα ἀπόχρωση τοῦ πορτοκαλιοῦ, ποὺ θυμίζει τὴ δύση τοῦ ἡλίου στὶς τροπικὲς χῶρες. Ἡ Ρῶς, ἀντιθέτως, ντύνει τὴ γυναῖκα μὲ τὸ νέο τόνο τοῦ... ἄσπρου, ποὺ λέγεται «μπλανκασσὲ» κι' ἔχει μιὰ ἐλαφριὰ κρὲμ ἀπόχρωση.

Ὁ Καρβὲν «ἀνοίγει» τὴ μαύρη γκαρνταρόμπα τῆς νέας κοπελλίτσας μὲ ἄσπρους γκλασσὲ γιακάδες, μὲ χρωματιστὰ κολλιέ, μὲ κρὲμ μανσέττες ἀπὸ δαντέλλα, καθὼς καὶ μὲ μικρὲς ἐσάρπες ἀπὸ προσιτὴ γιὰ κάθε πορτοφόλι ἀνοιχτόχρωμη (ἄσπρη ἢ μπὲζ) γούνα. Πολλὲς νέες κολλεξιὸν στὸ Παρίσι φτιάχνονται ἀποκλειστικῶς σὲ ἀποχρώσεις τοῦ μπὲζ καὶ σὲ ὅλους τοὺς «τόνους» τοῦ ἄσπρου. Συνδυάζονται ἐπίσης συ-

8) Ψεντοταγιέρ, ἀπὸ κρεπέλλα, χρώματος μπλὲ-ντὲ-νουὶ (μπλὲ νυκτὸς) μὲ μακρὺ κορσὰζ ποὺ σχηματίζει μιὰ στρογγυλεμένη μπάσκ, καθὼς καὶ μὲ μιὰ πλισσέ, πολὺ φαρδιὰ φούστα. 9) Τελευταῖο βραδινὸ φόρεμα τοῦ Δωναί, ἀπὸ μαῦρο κεντητὸ τούλι Νυλφράνς, γαρνιρισμένο μὲ μεταξωτοὺς φιόγκους. 10) Παριζιάνικο ἀμπιγιὲ φόρεμα ἀπὸ ἄσπρο γκοφρὲ Τεργκάλ, σὲ στὺλ πρενσὲς μὲ ψευτομπολερό, χάρις σὲ μιὰ φάσα, κομμένη λοξά. 11) Ταγιὲρ τῆς τελευταίας μόδας, μὲ ριχτὴ κοντὴ ζακέττα, διπλὸ κούμπωμα καὶ μικρὴ ὀρθια φάσα ἀντὶ γιακᾶ. 12) Τρουβὰ - πιὲς τῆς ἐποχῆς, ποὺ ἀποτελεῖται ἀπὸ μιὰ ἄνετη ἴσια φούστα, ἕνα μικρὸ πουλόβερ - μπλούζα, μὲ τριαντάφυλλο γιὰ γαρνιτούρα, καθὼς κι' ἀπὸ μιὰ κοντὴ καζάκα - μπλουζόν, μὲ ἄσπρο γιακᾶ καὶ ὁμοιες μανσέττες. 13) Μαντώ, ἀπὸ πολύχρωμο σκωτσέζικο Τερκρύλ, μὲ γιακᾶ - ἐσάρπα καὶ διπλὸ γούμπωμα. Συμπληρώνεται μὲ φούστα - πανταλόνι, τύπου «μπερμούδα», ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα.

χνὰ τὸ ἄσπρο μὲ τὸ μαῦρο: μὲ μιὰ μακρυὰ ἢ κοντὴ φούστα θὰ φορέσετε τὸ βράδι μιὰ ἄσπρη μπλούζα, κάτω ἀπὸ ἕνα μαῦρο βελούδινο μπολερό. Αὐτὸ εἶναι τὸ νέο στὺλ «ἀμαζόν».

Γιὰ τὰ μαντὼ καὶ τὰ ταγιὲρ λανσάρεται τὸ γκρὶ σὲ ὅλους τοὺς τόνους, τὸ μπὲζ καὶ τὸ νέο χρῶμα «καμμένο ψωμί», κάτι ἀνάμεσα σὲ μπὲζ καὶ μαρόν.

ΜΙΚΡΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Τὰ «μικρὰ φορέματα» εἶναι πάντα εὐπρόσδεκτα γιατὶ ἐξυπηρετοῦν τὴν γυναῖκα σὲ χίλιες δυὸ εὐκαιρίες. Ἕνα πολὺ πρακτικὸ μοντέλο δίνει τὴν ἐντύπωσι τοῦ φορέματος, μὰ ἀποτελεῖται στὴν πραγματικότητα ἀπὸ ἕνα ξεχωριστὸ ἐφαρμοστὸ κορσάζ, μὲ στρογγυλὸ ὄρθιο γιακὰ καὶ κούμπωμα στὴν πλάτη, καθὼς καὶ ἀπὸ μιὰ φαρδιὰ φούστα, ἴσια κομμένη, μὲ ἀνοιχτὲς πένσες στὴ μέση, ὅπου μοντάρεται πάνω σὲ μιὰ ζώνη, καὶ μὲ δυὸ μεγάλες τσέπες. Ἡ φούστα αὐτὴ κουμπώνει μπρὸς στὴ μέση ἀπὸ πάνω μέχρι τὸ στρῶμα. Σᾶς χρειάζονται γιὰ τὸ ὅμορφο αὐτὸ μοντέλο 3 μ. 20 σὲ 90 π. φάρδος.

Ἀπὸ 2 μ. 90 σὲ 90 π. θὰ φτιάξετε ἕνα φόρεμα - φουρώ, μὲ τὶς πλαϊνὲς ραφὲς λίγο πιὸ μπροστὰ ἀπ' ὅ,τι συνηθίζεται στὴν κλασικὴ κουπ. Τὸ ὀβὰλ ντεκολτὲ γαρνίρεται μ' ἕνα γιακᾶ, ποὺ σκεπάζει τοὺς ὤμους κι' ἔχει φινίρισμα φεστόνια. Ἀπὸ ἕνα χοντρὸ κρετὸν μπορεῖτε, ἄλλωστε, νὰ ράψετε ἕνα ὅμορφο μοντέλο μὲ κοντὸ κορσὰζ καὶ φούστα - πρεσές, ποὺ ἀνεβαίνει πάνω στὸ κορσὰζ μὲ τὸ σχῆμα «Λ», ὅπου γαρνίρεται μ' ἕνα φιόγκο. Τὰ μανίκια καὶ τὸ φόρεμα ἔχουν στὸ στρίφωμα ἕνα φαρδὺ βολὰν μὲ σοῦρες. Σᾶς χρειάζονται γιὰ τὸ φόρεμα αὐτὸ 3 μ. 30 σὲ 90 π.

ΦΟΡΕΜΑΤΑ — ΠΑΤΣΟΥΕΡΚ

Τὸ «πὰτς - οὐὲρκ» εἶναι μιὰ γνωστὴ ἐπινόησι: συνδυάζονται μικρὰ τετράγωνα ἢ ἄλλα γεωμετρικὰ κομμάτια ἀπὸ διαφορετικὰ ὑφάσματα ἔτσι ὥστε νὰ ἀποτελέσουν ἕνα φόρεμα, μιὰ ποδιά, μιὰ μαρινιὲρ κ.ἄ. Σήμερα θὰ ἀσχοληθοῦμε μὲ τὰ φορέματα, φτιαγμένα ἀπὸ τέτοια γεωμετρικὰ κομμάτια.

Ἕνα φόρεμα μ' ἕνα σταμπάτο κοντὸ κορσάζ, συμπληρώνεται μὲ μιὰ φούστα, ποὺ θὰ γίνη ἀπὸ τετράγωνα στὸ ὕφασμα τοῦ κορσάζ, ἐναλλὰξ μὲ μονόχρωμα κομμάτια καὶ ἐμπριμὲ μὲ λουλούδια τεμάχια. Ἕνα τέτοιο φόρεμα εἶναι ὅ,τι σᾶς χρειάζεται γιὰ τὶς δουλειές τοῦ σπιτιοῦ ἢ τοῦ κήπου. Μπορεῖτε ἐπίσης νὰ ταιριάξετε πάνω σὲ ἕνα μονόχρωμο ἁπλὸ φόρεμα - ποδιά, στὸ ὕψος τῶν γοφῶν, μιὰ φάσα, φτιαγμένη ἀπὸ τετράγωνα σὲ διαφορετικὰ χρώματα, σχέδια καὶ στύλ. Ὅσο πιὸ ποικιλία ὑπάρχει, τόσο πιὸ χαρούμενο εἶναι τὸ φόρεμα!

ΤΟ ΝΤΥΣΙΜΟ ΤΗΣ ΚΟΠΕΛΛΙΤΣΑΣ

Ἕνα ὅμορφο ντὲ - πιές, μὲ σεμιζιὲ - πόλο καὶ πάτ γιὰ τὸ κούμπωμα, καθὼς καὶ μιὰ πλισσὲ φούστα, γίνεται ἀπὸ ἐμπριμὲ καὶ μονόχρωμο ὕφασμα. Γιὰ τὴν ἐμπριμὲ μπλούζα - σεμιζιὲ χρειάζονται 1 μ. 30 σὲ 90 π. φάρδος. Μὲ 1 μ. 40 σὲ 90 π. θὰ φτιάξετε ἐπίσης γιὰ τὴν 15χρονη κοπελλίτσα μιὰ κοντομάνικη μπλούζα - σεμιζιέ, κουμπωτὴ καὶ μὲ πέστο γιακά. Γιὰ τὸ ἴδιο μοντέλο μὲ μακρυὰ μανίκια καὶ δυὸ ἐξωτερικὲς τσέπες θέλετε 2 μ. 20 σὲ 90 π.

Σᾶς δίνουμε τώρα τὴν ἐξήγησι γιὰ μιὰ πολὺ πρωτότυπη νεανικὴ φούστα, μὲ κούμπωμα στὶς πλαϊνὲς ραφὲς ποὺ μπορεῖ ν' ἀνοίγη γιὰ νὰ φαίνεται ἀπὸ κάτω τὸ πανταλόνι ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα, ὅταν ἡ κοπελλίτσα κάνει π.χ. σπόρ.

Σᾶς χρειάζονται περίπου 2 μ. 50 σὲ 90 π. γιὰ μιὰ φούστα, ὅταν αὐτὴ γίνη σὲ στὺλ πορτφεΐγ (διπλώνει καὶ κουμπώνει μόνο στὸ γιὰ ἕνα ἑβδαζὲ μοντέλο μὲ κούμπωμα στὶς πλαϊνὲς ραφές. Ἀπὸ ἐμπριμὲ τζέρσεϋ (4 μ. σὲ 90 π.) ντὲ - πιές, μὲ διπλὸ κούμπωμα στὴ ζακέττα καὶ φούστα πορτφεΐγ.

ΜΑΡΙ - ΚΛΑΙΡ

14) Νεανικὸ σπορτίφ μαντὼ σὲ «στρατιωτικὸ» στύλ, μὲ ραγκλὰν μανίκια καὶ χοντρὲς βελονιὲς σὲ ὅλες τὶς κύριες ραφές.

15) Πολὺ μοντέρνο μαντώ, ἀπὸ μπλὲ μπουκλὲ λαινάζ, μὲ κουμπιὰ μπιζοὺ καὶ φινίρισμα (γιακὰ καὶ μανσέττες) ἀπὸ μάλλινο «γκρὸ» στὸ ἴδιο χρῶμα.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΓΙΑ ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Μῆλα

Εἶναι θανάσιμοι ἐχθροὶ τοῦ λίπους. Θαυμάσια γιὰ τὸν καθαρισμὸ τοῦ λιπαροῦ δέρματος.

Τρίψτε ἕνα μεγάλο μῆλο κι' ἁπλῶστε το στὸ πρόσωπό σας. Ἀφῆστε το 10—15 λεπτὰ καὶ πλυθῆτε μὲ χλιαρὸ νερό.

Ἀγγούρια

Ὁ χυμός τους καθαρίζει τὸ θαμπὸ δέρμα καὶ περιορίζει τὴ λιπαρότητά του.

Ἐπίσης, ἐμποδίζει τὸ δέρμα νὰ γυαλίζῃ στὴ μύτη, στὸ σαγόνι καὶ στὸ μέτωπο.

Μέθοδος 1η: Τρίψτε ἕνα κομμάτι ἀγγοῦρι στὸν τρίφτη κι' ἔπειτα πιέστε το μέσα σὲ τουλουπάνι γιὰ νὰ βγῆ ὁ χυμός. Μουσκέψτε ἕνα μπαμπακάκι σ' αὐτὸ τὸ χυμὸ καὶ ἀλείψτε ὅλο σας τὸ πρόσωπο. Στὰ σημεῖα ποὺ εἶναι ἰδιαίτερως λιπαρά — πτερύγια μύτης, σαγόνι κλπ.—ἐπαναλαμβάνετε τὴν ἐπάλειψη πολλὲς φορὲς τὴν ἡμέρα.

Μέθοδος 2η: Κόψετε λίγο ἀγγοῦρι σὲ μικρὰ κομματάκια, τὸ σκεπάζετε μὲ δυὸ κουταλιὲς βραστὸ γάλα καὶ τὸ ἀφήνετε νὰ κρυώσῃ. Ἁπλώνετε τὸ ὑγρὸ στὸ πρόσωπο καὶ στὸ λαιμό σας. Αὐτὴ ἡ λοσιὸν δίνει διαύγεια στὸ θαμπὸ δέρμα.

Λεμόνια

Θαυμάσια γιὰ τὸ κουρασμένο δέρμα. Καθαρίζουν καὶ σφίγγουν.

Κόψτε στὴ μέση ἕνα λεμόνι, στίψτε το καὶ ρίξτε μέσα στὴ λεμονόκουπα ἕναν κρόκο αὐγοῦ, ἐλαφρὰ χτυπημένο. Προσθέστε μερικὲς σταγόνες ἀπ' τὸ χυμὸ τοῦ λεμονιοῦ κι' ἀφῆστε τὸν κρόκο ὅλη τὴ νύχτα, γιὰ νὰ ἀπορροφήσῃ τὸ λάδι τῆς φλούδας. Ἁπλῶστε τὸ μίγμα στὸ πρόσωπό σας, μ' ἕνα κομμάτι μπαμπάκι, ἀφήνοντας ἕναν κύκλο γύρω ἀπ' τὰ μάτια. Ἔπειτα ἀπὸ 10 λεπτά, πλένεστε μὲ χλιαρὸ νερό.

Αὐγὰ

Περιέχουν δύο εἰδῶν καλλυντικά. Ὁ κρόκος, μὲ τὴ λεκιθίνη τρέφει, καθαρίζει κι' ὠφελεῖ τὰ μαλλιά. Τὸ ἀσπράδι σφίγγει τὸ δέρμα καὶ τοῦ δίνει φυσικὸ τόνο.

Μέθοδος γιὰ τὰ μαλλιά: Χτυπῆστε ἐλαφρὰ τὸν κρόκο κι' ἀνακατέψτε τον μ' ἕνα φλιτζάνι ζεστὸ νερό. Χρησιμοποιῆστε τὸ μίγμα ἀντὶ γιὰ σαμπουάν, κάνοντας μ' αὐτὸ μασάζ στὸ κρανίο. Ξεβγαλθῆτε καλὰ μὲ ἄφθονο ζεστὸ νερό.

Μέθοδος γιὰ τὸ δέρμα: Χτυπῆστε ἐλαφρὰ ἕνα ἀσπράδι αὐγοῦ καὶ ἀλεῖψτε το ἀπὸ τὸ ἕνα αὐτὶ μέχρι τὸ ἄλλο, περνώντας κάτω ἀπ' τὸ σαγόνι. Μὲ τὰ δάχτυλά σας ἀνοιγμπισμένα ἀριθῶς κάτω ἀπὸ τ' αὐτιά, τραβῆξτε πρὸς τὰ πάνω τὸ δέρμα καὶ κρατῆστε το σ' αὐτὴ τὴ θέση, ὥσπου νὰ στεγνώσῃ τὸ ἀσπράδι—περίπου δεκαπέντε λεπτά. Σφίγγει τὸ χαλαρὸ δέρμα κάτω ἀπ' τὸ σαγόνι.

Πορτοκάλια

Ὁ χυμὸς τοῦ πορτοκαλιοῦ καὶ τὸ λάδι τοῦ φλοιοῦ του καθαρίζουν καὶ τονώνουν τὸ ξηρὸ καὶ τὸ φυσιολογικὸ δέρμα.

Μέθοδος γιὰ καθαρισμό: Καθαρίστε ἕνα πορτοκάλι καὶ σκεπάστε τὸ φλοιό του μὲ λίγο κρύο νερό, τὸ ὁποῖο ἔχετε βράσει προηγουμένως. Σκίστε σὲ πολλὰ σημεῖα τὸ φλοιό, μὲ κοφτερὸ μαχαίρι, γιὰ νὰ βγῆ τὸ λάδι του. Ἀφῆστε τον στὸ νερὸ ὅλη τὴ νύχτα. Τὸ ἐπόμενο πρωῒ θὰ ἔχετε μιὰ θαυμάσια λοσιὸν προσώπου.

Μέθοδος γιὰ τόνωση: Βουτῆξτε ἕνα κομματάκι μπαμπάκι σὲ νερό, στραγγίστε το καὶ βουτῆξτε το πάλι σὲ λίγο χυμὸ πορτοκαλιοῦ. Ἀλείψετε μ' αὐτὸ τὸ πρόσωπο καὶ τὸ λαιμό σας.

Πεπόνια

Διατηρεῖ μιὰ φυσιολογικὴ ὑγρασία στὸ δέρμα καὶ τὸ δροσίζει.

Κόψετε κομματάκια μιὰ φέτα πεπόνι, τὰ ἁπλώνετε ἀνάμεσα σὲ δυὸ μεγάλα τουαλετάκια καὶ σκεπάζετε μ' αὐτὴ τὴ μάσκα τὸ πρόσωπό σας. Τὴν ἀφήνετε 15 λεπτά. Εἶναι ἰδιαιτέρως χρήσιμη, ὅταν ἔχετε ἐκτεθῆ στὸν ἥλιο ἢ στὸν ἀέρα καὶ νιώθετε τὸ δέρμα σας καυτὸ καὶ στεγνό.

Ροδάκινα

Δίνουν ζωντάνια στὸ δέρμα καὶ ἁπαλύνουν τὸν τόνο του.

Ἑτοιμάστε μιὰ μάσκα, ὅπως μὲ τὸ πεπόνι, καὶ ἁπλῶστε την στὸ πρόσωπό σας.

Πατάτες

Χαρίζουν λάμψη στὰ κουρασμένα μάτια καὶ «παίρνουν» τὸ πρῆξιμο.

Τρίψτε μιὰ μεγάλη, ὠμὴ πατάτα καὶ βάλτε την ἀνάμεσα σὲ δυὸ μακρόστενα κομμάτια τουλουπάνι. Ἀκουμπῆστε τὴ μάσκα πάνω στὰ μάτια σας καὶ ἀφῆστε την μισὴ ὥρα. Τὸ πρῆξιμο στὰ βλέφαρά σας θὰ ἐξαφανιστῆ καὶ θὰ νιώσετε ξεκούραστα τὰ μάτια σας.

*

ΓΙΑ ΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΣΑΣ

Ἂν τὰ δόντια σας ἔχουν χάσει τὴ λευκότητά τους ἀπὸ διάφορες αἰτίες, ὅπως π.χ. τὸ κάπνισμα, μπορεῖτε νὰ τὰ ἀσπρίσετε χρησιμοποιῶντας σκόνη ἐλαφροπέτρας. Μὲ αὐτὴ τὴ σκόνη θὰ τρίψετε τὰ δόντια σας μὲ τὴν ὁδοντόβουρτσα ἐλαφρά, ἀφοῦ προηγουμένως θὰ ἔχετε πλύνει μὲ ὁδοντόπαστα καὶ θὰ τὰ ἔχετε στεγνώσει καλά. Αὐτό, ὅμως, πρέπει νὰ γίνεται μόνο μιὰ φορὰ τὸ μῆνα, γιατί, ἂν γίνῃ συχνότερα, ὑπάρχει κίνδυνος νὰ καταστραφῆ τὸ σμάλτο τῶν δοντιῶν.

—Γιὰ νὰ ἀπολυμάνετε τὰ οὐλα, ξεπλένετε κάθε τόσο τὸ στόμα σας μὲ ἁλατόνερο ἢ μὲ νερὸ στὸ ὁποῖο θὰ ἔχετε διαλύσει σόδα τοῦ φαγητοῦ.

—Γιὰ νὰ τονώσετε τὰ οὐλα σας, μπορεῖτε νὰ κάνετε καθημερινὰ τὴν ἑξῆς γυμναστική: Γεμίζετε τὸ στόμα σας μὲ νερό, στὸ ὁποῖο ἔχετε διαλύσει ἕνα ἀντισηπτικό, καὶ πιέζετε τὸ νερὸ ὥστε νὰ περνάῃ ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ διαστήματα τῶν δοντιῶν. Αὐτὸ τὸ ἐπαναλαμβάνετε πολλὲς φορὲς καθημερινά.

Τὰ ΑΣΤΡΑ μαὶ τὸ μέλλον σας

Οἱ προβλέψεις τοῦ Δρος ΚΑΜΑ γιὰ τὴν περίοδο 23—29 Σεπτεμβρίου 1965

ΖΩΔΙΑ...	ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ...	ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ...	ΥΓΕΙΑ... ΤΥΧΗ
ΚΡΙΟΣ 22 Μαρτίου 20 Ἀπριλίου	★ Στὴν ἐργασία ἔγνοιες ποὺ προκαλοῦν ἰδίως ζητήματα οἰκονομικῆς φύσεως. Ὑπάρχει κίνδυνος αἰσθηματικὴ περιπέτεια νὰ σᾶς κάνη νὰ παραμελήσετε τὴν ἐργασία. Ἀποφύγετέ το αὐτὸ γιατὶ ὁ ἀντίπαλος ἐνεδρεύει.	★ Ἐξαιρετικὰ εὐνοϊκοὶ ἀστρικοὶ συνδυασμοὶ σᾶς ἐπιτρέπουν νὰ γνωρίσετε κοντὰ σὲ ἀγαπημένο πρόσωπο στιγμὲς εὐτυχίας, ποὺ θὰ σᾶς μείνουν ἀξέχαστες. ★ Θὰ συμβῆ κάτι, ποὺ ἀπὸ καιρὸ περιμένετε ἀνυπόμονα.	★ Τὰ ἄστρα προστατεύουν τὴν ὑγεία, ποὺ δὲν διατρέχει τὶς ἡμέρες αὐτὲς κανένα κίνδυνο. Γιὰ νὰ παρατείνετε ὅμως τὴν εὐεξία, διατηρῆστε τὸν συντηρητικὸ ρυθμὸ ζωῆς, ποὺ ἀκολουθεῖτε μέχρι σήμερα. ★ Τυχερὸ τὸ 7.
ΤΑΥΡΟΣ 21 Ἀπριλίου 21 Μαΐου	★ Δύσκολη περίοδος. Οἱ ἐργαζόμενοι θὰ ἔχουν κάπως δυσάρεστες ἐπαφὲς μὲ τοὺς ἀνωτέρους τους. Ἐλλειψι δὲ διπλωματικότητος ἐκ μέρους τους θὰ χειροτερέψη τὴν κατάστασι. ★ Ἂν σχεδιάζετε κάποια ἀλλαγή, ἀναβάλλετέ την.	★ Γνωριμία μὲ πρόσωπο, ποὺ ἀνήκει στοὺς Διδύμους δὲν θὰ ἔχη καθόλου εὐχάριστη ἐξέλιξι. Ἕνας δεσμὸς μαζί του δὲν θὰ σᾶς χάριζε τὴν εὐτυχία. ★ Ἔχετε συμφέρον ν' ἀφοσιωθῆτε σὲ πρόσωπο, ποὺ ἀνήκει στὸν Λέοντα.	★ Προσέξετε καὶ φροντίστε ν' ἀποφύγετε τὰ πλούσια γεύματα, ἰδίως τὰ βράδια. ★ Ἀνωμαλίες στὴ λειτουργία τῆς καρδιᾶς, ποὺ πιθανὸν νὰ ὀφείλωνται σὲ νευρικὰ αἴτια. Ἂν παραταθοῦν συμβουλευτῆτε ἕνα εἰδικὸ γιατρό.
ΔΙΔΥΜΟΙ 22 Μαΐου 22 Ἰουνίου	★ Ἑτοιμασθῆτε ν' ἀντιμετωπίσετε μιὰ σοβαρὴ δυσχέρεια, χωρὶς ὅμως νὰ ὑποστῆτε μεγάλες ζημίες, γιατὶ θὰ σᾶς καθοδηγῆ κάποιο ἀόρατο χέρι. ★ Ὁ Ὀκτώβριος θὰ εἶναι πολὺ πιὸ εὐνοϊκὸς ἀπὸ τοὺς τρεῖς τελευταίους μῆνες.	★ Ὁ νέος σας αἰσθηματικὸς δεσμὸς δὲν εὐνοεῖται ἀπὸ τὰ ἄστρα. Ἔχει χαρακτῆρα ἐντελῶς προσωρινό. ★ Τὸ πρόσωπο, ποὺ σᾶς ἐνδιαφέρει, ἔχει δοσμένη ἀλλοῦ τὴν καρδιά του καὶ δὲν ἀποτελεῖτε γι' αὐτὸ παρὰ ἕνα καπρίτσιο.	★ Προσέξετε τὰ χέρια σας, ποὺ ἀπειλοῦνται ἀπὸ κάποιο ἀτύχημα. ★ Ἂν βρίσκεστε στὴν ἐξοχή, ἕνα κέντρισμα ἐντόμου, μπορεῖ νὰ ἔχη ἐπιπλοκές. ★ Ἐπίσκεψι στὸν ὀδοντογιατρὸ θὰ σᾶς γλυτώση ἀπὸ δυσάρεστες ἐκπλήξεις.
ΚΑΡΚΙΝΟΣ 23 Ἰουνίου 23 Ἰουλίου	★ Μὴν ἀφήσετε τὶς ἐπιτυχίες νὰ σᾶς παρασύρουν σὲ ἀπερίσκεπτες ἐνέργειες. Συνεχίστε τὶς προσπάθειες πάνω σὲ λογικὲς βάσεις καὶ μὲ τὴν ἴδια πάντοτε προσοχή, ἄλλως θ' ἀπογοητευθῆτε καὶ θὰ καταστρέψετε τὸ πᾶν.	★ Ἡ νέα Σελήνη σᾶς ἐπιφυλάσσει μεγάλες χαρὲς καὶ σᾶς ἐπιτρέπει νὰ ἐπιδιώξετε. ★ Ἀλλαγή, ποὺ σᾶς φοβίζει, θὰ πάρη πολὺ εὐχάριστη τροπή. ★ Δυνατὲς συγκινήσεις.	★ Ἀποφύγετε κάθε περιττὴ μετακίνησι, ἰδίως κατὰ τὴν Παρασκευὴ καὶ τὸ Σαββατοκύριακο. ★ Τὰ ἄστρα αὐξάνουν τὴν νευρικότητα καὶ αὐτὸ ἔχει δυσάρεστο ἀντίκτυπο στὴν ὅλη κατάστασι τῆς ὑγείας σας. ★ Τυχερὸ τὸ 11.
ΛΕΩΝ 24 Ἰουλίου 23 Αὐγούστου	★ Ἡ Τύχη εἶναι μὲ τὸ μέρος σας καὶ τὰ ἄστρα ὁδηγοῦν στὴν ἐπιτυχία ὅλες τὶς ἐνέργειές αὐτῆς τῆς περιόδου. ★ Μὴ διστάσετε νὰ δεχθῆτε τὴν πρόταση, ποὺ σᾶς κάνουν. Θὰ ὠφεληθῆτε πολύ. ★ Πρέπει νὰ φανῆτε διπλωμάτης.	★ Ἀμφιβάλλετε γιὰ τὰ αἰσθήματα προσώπου, ποὺ γνωρίσατε κάτω ἀπὸ παράξενες συνθῆκες, κι' ἔχετε δίκιο. Γρήγορα ὅμως ἡ κατάστασι θὰ ξεκαθαρίσῃ καὶ ὅλα θ' ἀποδειχθοῦν εὐνοϊκὰ γιὰ σᾶς. ★ Εὐχάριστο Σαββατοκύριακο.	★ Μὴ ἀναλάβετε ὑποχρεώσεις, ποὺ ξεπερνοῦν τὶς δυνατότητές σας. Μιὰ παρατεινομένη ὑπερκόπωσι θὰ εἶχε δυσάρεστο ἀντίκτυπο στὴν ὑγεία σας. ★ Ὅσοι σωφέρουν ἂς προσέξουν, γιατὶ οἱ δρόμοι εἶναι γεμάτοι κινδύνους.
ΠΑΡΘΕΝΟΣ 24 Αὐγούστου 23 Σεπτεμβρίου	★ Ἰδέες, ποὺ θὰ σᾶς ἐπιτρέψουν νὰ βελτιώσετε τὴν ἐπαγγελματικὴ σας θέσι καὶ νὰ αὐξήσετε τὰ ἔσοδα. ★ Ἡ νέα Σελήνη συνοδεύεται ἀπὸ ἀλλαγή, ποὺ θὰ σᾶς φοβίσῃ στὴν ἀρχή, ἀλλὰ θ' ἀποδειχθῆ ἀργότερα ἐπωφελής.	★ Πιθανὸν νὰ σᾶς δώσουν πληροφορίες, ποὺ θὰ σᾶς ἀναστατώσουν. Πρὶν τὶς πιστέψετε καὶ πάρετε ἀποφάσεις, φροντίσετε νὰ τὶς ἐξακριβώσετε. Δὲν ἀποκλείεται νὰ εἶναι κακόβουλες. ★ Θὰ σημειώσετε μεγάλη ἐπιτυχία.	★ Εὐκαιρία ν' ἀπαλλάξετε τὸν ὀργανισμό σας ἀπὸ τὶς τοξίνες, ποὺ συσσωρεύτηκαν καθ' ὅλο τὸ καλοκαίρι. Μία περίοδος φρουτοφαγίας θὰ σᾶς βοηθοῦσε νὰ τὸ ἐπιτύχετε. ★ Διώξετε τὶς στενοχώριες καὶ ἐξασφαλίστε ἄφθονο ὕπνο.
ΖΥΓΟΣ 24 Σεπτεμβρίου 23 Ὀκτωβρίου	★ Ἡ νέα Σελήνη συνοδεύεται ἀπὸ σημαντικὲς καὶ εὐχάριστες ἀλλαγές. Φίλοι θὰ ἐπέμβουν στὴν κατάλληλη στιγμὴ καὶ θὰ σᾶς βοηθήσουν νὰ ὑπερπηδήσετε κάποιο ἐμπόδιο. ★ Μὴ παρασυρθῆτε ἀπὸ δελεαστικὴ πρότασι.	★ Ἄντρες καὶ γυναῖκες θὰ βγοῦν περισσότερο κερδισμένοι ἂν δείξουν κατανόησι καὶ συγχωρήσουν πρόσωπο, ποὺ ἁγαποῦν, γιὰ κάποιο παράπτωμά του. Ἀλλιῶς οἱ γυναῖκες ἂς σκεφθοῦν πολὺ πρὶν ἀνοίξουν τὸ στόμα τους.	★ Οἱ ἄντρες πρέπει ν' ἀντισταθοῦν στοὺς πειρασμούς, ποὺ τοὺς ὠθοῦν σὲ κάθε φύσεως καταχρήσεις. ★ Ἡ χρῆσις οἰνοπνευματωδῶν πρέπει νὰ περιορισθῆ. ★ Αὐξήσετε τὶς ὧρες τοῦ ὕπνου, γιὰ νὰ ἀντιδράση ὁ ὀργανισμός σας.
ΣΚΟΡΠΙΟΣ 24 Ὀκτωβρίου 22 Νοεμβρίου	★ Ἡ νέα Σελήνη δὲν ἐπηρεάζει εὐμενῶς τὶς ὑποθέσεις καὶ γι' αὐτὸ ἀποφύγετε ν' ἀναλάβετε νέες εὐθύνες καὶ νὰ στραφῆτε πρὸς νέες κατευθύνσεις. Ἀναβάλετε γι' ἀργότερα τὴν πραγματοποίησι σχεδίου, ποὺ καταστρώνετε.	★ Μεγάλη εὔνοια τῆς τύχης στὸν αἰσθηματικὸ τομέα. Κινδυνεύετε μόνο νὰ δυσαρεστήσετε ἀγαπημένο πρόσωπο δίνοντας περισσότερη σημασία ἀπ' ὅ,τι βάρος του καὶ ποὺ εἶναι ψεύτικες.	★ Προσέξετε πολὺ τὴ βραδυνὴ δροσιά καὶ φροντίστε τὸ ντύσιμό σας νὰ εἶναι ἀνάλογο μὲ τὶς καιρικὲς συνθῆκες. Τὴ νύχτα ἀφήνετε ἕνα παράθυρο ἀνοιχτό, ἀλλὰ μὴ κοιμᾶστε χωρὶς σκέπασμα. ★ Τυχερὸ τὸ 2.
ΤΟΞΟΤΗΣ 23 Νοεμβρίου 22 Δεκεμβρίου	★ Προσέξετε κάθε σας ἐνέργεια, γιατὶ τὰ ἄστρα ἐπηρεάζουν τὰ πάντα δυσμενῶς καὶ κινδυνεύετε νὰ βρεθῆτε σὲ ἀδιέξοδο. ★ Στὶς συναλαγές, εὐγένεια καὶ διπλωματίες θὰ φέρουν καλύτερα ἀποτελέσματα ἀπὸ τὶς ἀπειλές.	★ Ἀγαπημένο πρόσωπο θὰ συμπεριφερθῆ κάπως ψυχρὰ ἀπέναντί σας καὶ αὐτὸ θὰ σᾶς στενοχωρήσῃ. Πρὶν τοῦ κάμετε παρατηρήσεις, ἐξακριβῶστε ἂν δὲν φταίη γι' αὐτὸ ἡ δική σας συμπεριφορά. ★ Δείξετε στοργή.	★ Ἡ νέα Σελήνη σᾶς ὠθεῖ σὲ κάθε εἴδους καταχρήσεις. Πρέπει ὅμως νὰ τὶς ἀποφύγετε καὶ ν' ἀντιδράσετε ἐγκαίρως, γιὰ νὰ μὴ βάλετε σὲ κίνδυνο τὴν ὑγεία σας. ★ Ἀποφύγετε συστηματικὰ κάθε τί, ποὺ σᾶς ἐκνευρίζει.
ΤΟΞΟΤΗΣ 23 Δεκεμβρίου 20 Ἰανουαρίου	★ "Ενας πειρασμὸς πιθανὸν νὰ σᾶς παρασύρη σὲ ἐνέργειες, ποὺ θὰ ἔχουν δυσάρεστο ἀντίκτυπο στὴν ἐργασία καὶ ἰδιαίτερα στὰ οἰκονομικά. ★ Μὴ βασιτῆτε σὲ ὑποσχέσεις, ἀλλὰ στὶς προσωπικές σας προσπάθειες καὶ μόνο.	★ Ἀπορρίπτετε κάτι ποὺ σᾶς προσφέρουν καὶ ἐπιθυμεῖτε μὲ πεῖσμα κάτι ποὺ σᾶς ἀρνοῦνται. Ἐξετάστε τὴν κατάστασι μὲ ψυχραιμίαι καὶ ἀναζητῆστε τὴν εὐτυχία ἐκεῖ, ποὺ πραγματικὰ βρίσκεται. ★ Καταπολεμῆστε τὸ πεῖσμα.	★ Προσέξετε τὸ φαγητὸ καὶ μὴ ξεφύγετε ἀπὸ τὴ δίαιτα ποὺ ἀκολουθεῖτε, γιὰ ν' ἀποφύγετε μιὰ δυσάρεστη ὑποτροπὴ τῶν ἡπατικῶν ἐνοχλήσεων. ★ Αὐτὸ θὰ εἶχε εὐνοϊκὸ ἀντίκτυπο καὶ στὴ λειτουργία τοῦ πεπτικοῦ συστήματος.
ΥΔΡΟΧΟΟΣ 21 Ἰανουαρίου 19 Φεβρουαρίου	★ Φροντίστε νὰ ἐπωφεληθῆτε ἀπὸ μιὰ εὐκαιρία, ποὺ θὰ παρουσιασθῆ. Θὰ εἶναι ὅμως στιγμιαία καὶ ἡ ἀναποφασιστικότης μπορεῖ νὰ σᾶς κάνη νὰ τὴν χάσετε. ★ Μιὰ ἐνέργεια ἀπαιτεῖ ἐπιμονὴ γιὰ νὰ ἐπιτύχῃ.	★ Μὴ δεχτῆτε πρόσκλησι, ποὺ θὰ σᾶς κάνουν καὶ ἀφαιρέσετε τὶς ἐλεύθερες ὧρες σας στὸ διάβασμα καὶ στὴν ἐνημέρωσι τῆς αἰσθηματικῆς ἀλληλογραφίας. ★ Αὐτὸ θὰ εὐχαριστήση πρόσωπο, ποὺ σᾶς ἀγαπᾶ καὶ σᾶς παρακολουθεῖ.	★ Προσέξετε τὰ νεφρά. Εἶναι κατὰ τὴν περίοδο αὐτὴ τὸ πιὸ εὐαίσθητο σημεῖο τοῦ ὀργανισμοῦ σας. Ἀποφύγετε τὰ βαρειὰ φαγητὰ καὶ πίνετε ἕνα ποτῆρι μεταλλικὸ νερὸ τὸ πρωΐ, μόλις ξυπνᾶτε. ★ Τυχερὸ τὸ 11.
ΙΧΘΥΕΣ 20 Φεβρουαρίου 21 Μαρτίου	★ Ἡ τάσι σας γιὰ φλυαρία πιθανὸν νὰ σᾶς βάλη σὲ πολὺ δύσκολη θέσι. ★ Μὴ χάνετε πολύτιμο χρόνο καὶ μὴ σπαταλᾶτε τὴ δραστηριότητά σας πρὸς διάφορες κατευθύνσεις. ★ Ἔχετε καλοὺς καὶ πολυτίμους συμμάχους.	★ Τὰ αἰσθηματικά σας ζητήματα δὲν ἐξελίσσονται σύμφωνα μὲ τὶς ἐπιθυμίες καὶ τὶς προσδοκίες σας. Μὲ θυμοῦμαι, ὅμως, δὲν μόνο δὲν θὰ διορθώσετε τὴν κατάστασι, μὰ θὰ τὴν χειροτερέψετε. ★ Νέφη καὶ γιὰ τοὺς πάντρεμένους.	★ Τὸ ἄστρα καὶ ἰδιαίτερα ἡ νέα Σελήνη, ἀσθενῶν κατὰ τὴν περίοδο αὐτὴ τὴ δυνατότητα τοῦ ὀργανισμοῦ ν' ἀντιδράση κατὰ τῶν διαφόρων κινδύνων καὶ σᾶς ἐπιτρέπουν τὴν ἀνάπτυξι μεγάλης δραστηριότητος. ★ Τυχερὸ τὸ 2.

ἕνα καλλυντικὸ στὴν κουζίνα σας

AVA cream soap ... ἕνα προϊὸν ἔκπληξις!
Ἐκπληκτικὸ σὰν συνδυασμός: κρέμα σαπουνιοῦ γιὰ τὰ πιατικά, γαλάκτωμα γιὰ τὰ χέρια.
Ἐκπληκτικὸ σὰν μορφή: ἕνα περλὲ γαλάκτωμα σὰν τὰ ἀκριβὰ καλλυντικά.
Ἐκπληκτικὸ σὰν ἀποτέλεσμα: περιποιεῖται τὰ χέρια σας καὶ κάνει τὰ πιάτα ν' ἀστράφτουν.
Δυὸ φορὲς τὴν ἡμέρα, ὅσες φορὲς εἴσθε ὑποχρεωμένη νὰ πλένετε τὰ πιάτα, τὸ AVA θὰ περιποιεῖται συγχρόνως τὰ χέρια σας.
AVA. Τὸ προϊὸν ποὺ θὰ σᾶς συμφιλιώση μὲ τὰ πιάτα σας.

AVA cream soap ΚΡΕΜΑ ΣΑΠΟΥΝΙΟΥ ΓΙΑ ΤΑ ΠΙΑΤΙΚΑ - ΠΕΡΛΕ ΓΑΛΑΚΤΩΜΑ ΓΙΑ ΤΑ ΧΕΡΙΑ.

Πρὸς γνῶσιν καὶ συμμόρφωσιν.

ΓΑΛΛΙΑΣ